

Giới thiệu Tôn Thượng

Dịch giả: Nhóm Hồ Ly Cốc

Thời kỳ Thượng cổ kết thúc, kiếp nạn Chư Thiên buông xuống cũng là lúc Thiên Đạo phán quyết tất cả tội ác trong ba ngàn đại thế giới.

Cổ Thanh Phong vốn là truyền kỳ của thế gian nhưng thân mang tội ác nên không tránh khỏi sự phán quyết của Thiên Đạo.

Thời điểm hân hạnh trong phần mộ của mình thì tên của hân chỉ còn được nhắc đến trong những câu truyện truyền kỳ thời Thượng Cổ.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Thức tỉnh

Khi thời đại Thượng Cổ kết thúc, kiếp nạn Chư Thiên giáng xuống, đếm mãi không hết lượng Tiên Ma thì nhau rơi xuống, tất cả đều đã mất mạng trong trận kiếp nạn này.

Năm đó không chỉ Thiên giới hỗn loạn, ngay cả ba ngàn thế tục giới cũng chịu sự ảnh hưởng với mức độ khác nhau, rất nhiều nơi đều biến thành vùng đất hoang vu.

Dù chuyện kiếp nạn Chư Thiên đã trôi qua rất nhiều năm, linh khí thiên địa cũng đã dần dần khôi phục, nhưng đến nay có một số nơi vẫn là một vùng cằn cỗi, Xích Viêm Lĩnh ở thế tục giới Tây Bắc “Thương Huyền” chính là một nơi trong số đó.

Nói đến Xích Viêm Lĩnh nó còn có một cái tên khác, đó là Táng Đế Lĩnh, trong truyền thuyết khi kiếp nạn Chư Thiên giáng xuống, Cửu U đại đế truyền kỳ của thời kỳ cuối Thượng Cổ uy chấn Tiên Ma chính là rơi xuống ở chỗ này.

Đương nhiên, truyền thuyết cũng chỉ là truyền thuyết, bởi vì chưa ai từng thấy tận mắt, hiển nhiên cũng có người không nghĩ là thật, dù sao qua nhiều năm như vậy, tin đồn về nơi vùi thân của Cửu U đại đế không đáng tin mười phần thì cũng đáng tin đến tám phần.

Xích Viêm Lĩnh là một vùng núi hoang vu hẻo lánh rộng lớn, có vùng bùn, có đầm lầy, có sơn cốc, và ở trung tâm lại là một vùng sa mạc khô cằn không có cây.

Giữa trưa hôm đó, nắng chiếu gay gắt, vùng sa mạc này sáng lấp lánh lên giống như những hạt vàng dưới ánh mặt trời.

Đột nhiên, trong sa mạc hiện lên ngọn lửa màu tím sẫm kỳ lạ, thời điểm ngọn lửa vừa mới bắt đầu cháy còn rất yếu ớt, nhưng không lâu sau đó liền cháy bùng lên, thế lửa lan tràn ra xung quanh, lửa màu tím sẫm hùng hục đốt cả sa mạc thành một biển lửa.

Cũng không biết trải qua bao lâu, biển lửa màu tím dần dần nhỏ lại, chuyển biến thành càng ngày càng yếu, cho đến khi tắt ngấm một cách khó hiểu, sa mạc vẫn là một mảng hoang vu như trước, nhưng trong sa mạc không biết từ bao giờ đã xuất hiện một người.

Đó là một nam tử nhìn có chút nhếch nhác, dường như khoảng chừng hai mươi tuổi đầu, đầu tóc rối bời, áo quần rách nát, trên thân còn có vết máu, cứ như vừa mới trải qua một cuộc chiến sinh tử vậy.

Hắn lẳng lặng nằm trong sa mạc, trên thân bốc cháy lên ngọn lửa màu tím yếu ớt, ngọn lửa giống như từng đường phù văn huyền diệu, đứng đưa dưới ánh mặt trời gay gắt, mơ hồ, méo mó, tán loạn...

Ngọn lửa màu tím cũng dần biến mất theo phù văn, ngón tay của nam tử trẻ tuổi có hơi cử động, sau đó đôi mắt cũng dần dần mở ra, không biết là hôn mê quá lâu hay vì sao, đôi mắt giống như có chút không thích ứng được ánh mặt trời mãnh liệt, vừa mở ra lại liền nhắm lại.

Qua khoảng thời gian khá lâu, lại từ từ mở ra, đó là một đôi mắt rất tinh mịch, giống như vực sâu, đáy mắt hiện vẻ đầy mê hoặc.

"Còn sống... thì ra Cổ Thanh Phong ta còn sống..."

Nam tử trẻ tuổi tên là Cổ Thanh Phong, cũng là Cửu U đại đế trong miệng người đời, hắn nhìn có vẻ vô cùng suy yếu, lắc lắc đầu óc mù mịt, ngẩng đầu, trên khuôn mặt tái nhợt đó, hiện lên vẻ mơ màng và bàng hoàng...

"Vì sao ta còn sống... kiếp nạn Chư Thiên... kết thúc rồi sao?"

Nhắm mắt lại, chuyện kiếp nạn Chư Thiên xảy ra còn rõ mồn một trước mắt, bầu trời sụp đổ, mặt đất nứt lìa, nhật nguyệt biến mất, đồng thời còn xen lẫn phán quyết Thiên Đạo đếm mãi không hết, phán quyết hết thấy tội ác giữa trời đất.

Là một đế vương vô song từng chém tiên, diệt ma, vắn đĩnh tiên ma, hơn nữa là chúa tể của Cửu U, Cổ Thanh Phong đã sớm bị gán cho cái danh là kẻ ác, cũng là một trong những đối tượng chủ yếu để Thiên Đạo phán quyết.

Năm đó lúc kiếp nạn Chư Thiên xảy ra, Thiên Đạo phán quyết cũng theo đó mà giáng tội, căn cơ đại đạo của Cổ Thanh Phong bị hủy, vương tọa Tiên Ma bị đoạt, đế tọa Cửu U bị hủy, một thân tu vi cũng bị phán quyết phân tán, toàn bộ thành tựu đời này hần tu luyện đều bị Thiên Đạo phán quyết sạch sẽ, bên trong ký ức mơ hồ, hần nhớ cuối cùng bản thân bị phán quyết chỉ còn lại một cỗ thể xác phàm trần.

Thế nhưng... sao lại còn sống?

Chẳng lẽ Thiên Đạo cướp của ta tất cả, nhìn ta đáng thương, cố ý để lại cho ta một mạng?

Không!

Không có khả năng!

Đại đạo vô tình, mà Thiên Đạo là vô tình nhất, nếu nói Thiên Đạo thương hại mình, đánh chết Cổ Thanh Phong cũng sẽ không tin được.

Nhưng vì sao lại còn sống?

Hả?

Lúc Cổ Thanh Phong đang thắc mắc, vô tình nhìn thấy trên cổ đang mang một viên Cốt Ngọc, miếng ngọc này lớn chừng bằng ngón cái, nhìn không giống ngọc, mà lại giống một miếng cổ mộc hoặc xương cốt hơn.

Thứ này là năm đó hần tìm được ở một di tích Phật môn, vẫn luôn mang ở trên người, vào thời kiếp nạn Chư Thiên xảy ra Thiên Đạo phán quyết, tất cả pháp bảo mạnh mẽ của hần đều hủy hoại chỉ trong nháy mắt, duy chỉ có miếng Cốt Ngọc bảo tồn lại.

"Tịch Diệt Cốt Ngọc... nhất định là Tịch Diệt Cốt Ngọc..."

"Cũng chỉ có miếng Tịch Diệt Cốt Ngọc này mới có thể cứu ta một mạng..."

Miếng Tịch Diệt Cốt Ngọc này rốt cuộc là cái gì, Cổ Thanh Phong nghiên cứu cả một đời cũng không nghiên cứu ra được nó là gì, giờ khắc này vì sao bản thân còn có thể sống được, rốt cuộc có phải Tịch Diệt Cốt Ngọc đã cứu hần hay không, hần đã lười suy nghĩ.

Nhìn qua xung quanh sa mạc, lại nhìn lên mặt trời gay gắt trên bầu trời, hần biết mình đã thoát được trận kiếp nạn Chư Thiên kinh khủng đó...

"Kiếp nạn Chư Thiên đã kết thúc... đã kết thúc..."

Cổ Thanh Phong chậm rãi đứng lên, không khỏi thở dài bất đắc dĩ.

"Đấu với người, đấu với tiên, đấu với ma, đấu đến cuối cùng cũng đấu không lại ông trời..." Đây là cảm ngộ lớn nhất của hần sau khi trải qua kiếp nạn Chư Thiên, trên khuôn mặt lạnh lùng, thần sắc có chút phức tạp, hần lầm bầm nói: "Dù như thế nào, còn có thể sống là tốt rồi... chỉ cần còn sống, sẽ có hi vọng..."

Chỉ cần còn sống, sẽ có hi vọng...

Không có tu vi có thể tu luyện lại, không có đại đạo căn cơ có thể xây lại thành tựu, không có Tiên Ma vương tọa có thể lại vắn đĩnh, tất cả đều có thể bắt đầu lại từ đầu...

Cổ Thanh Phong không sợ, xưa nay chưa từng sợ, nếu như lo sợ, năm đó hần đã không làm trái ý trời đi vắn đĩnh Tiên Ma vương tọa, càng sẽ không vắn đĩnh Cửu U đại đế, một đế tọa luôn bị Thiên Đạo coi là cái đinh trong mắt.

Nhìn lên mặt trời chói chang trên bầu trời, cười một tiếng khinh thường, cao ngạo rồi nói: "Thiên Đạo, ha ha... cho dù ngươi cướp đi của ta tất cả, khiến ta trở về thân phàm trần, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày, ta sẽ quay trở về, đoạt lại của ngươi gấp mười lần..."

Nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, tiếp tục đi về phía trước.

Kiếp nạn Chư Thiên đã qua bao lâu, hần không biết, nơi này rốt cuộc là đâu, hần cũng hoàn toàn không biết gì cả.

Băng qua sa mạc, đi vào một vùng núi hoang vu hẻo lánh, tình cảnh nơi này rất tồi tệ, chưa nói linh khí, ngay cả không khí cũng đều loãng vô cùng, hơn nữa khắp nơi đều là các dã thú hung dữ, cũng may thân thể này của Cổ Thanh Phong đã từng dùng Cửu U Tỏa Hỏa rèn luyện qua, mỗi một cọng lông tóc trên người, đến da, xương cốt, kinh mạch thậm chí lực phủ ngũ tạng đều không hề tầm thường.

Cho dù nay tất cả tu vi của hần đều đã tán loạn bởi phán quyết Thiên Đạo, nếu không chỉ bằng vào sức mạnh của thân thể hần, uy lực một quyền cũng đủ để hủy diệt cả một ngọn núi, điều đáng tiếc duy nhất là, giờ thân thể không chút sức lực, lại chỉ có thể dựa vào hai đôi chân bước đi, một thân tu vi đều đã tán loạn, ngay cả một tia linh lực trong cơ thể cũng không có, đừng nói cười gió bay đi, dù là khinh công cũng không tài nào thi triển ra được.

Quan trọng nhất chính là hần vừa mới tỉnh lại, linh hồn vô cùng suy yếu, tinh thần khí lực cũng vô cùng mỏi mệt, trước hết cần tìm tới một nơi linh khí nồng

đậm để tu đường một lúc.

Cứ đi chẳng có mục đích như vậy, chỉ là càng đi, hần lại càng thấy nơi này hơi quen thuộc, dù khắp nơi đều là một mớ hoang vu, nhưng không biết vì điều gì, hần lại cứ cảm thấy quen thuộc.

"Nơi này không phải là Xích Viêm Linh chứ..."

Xích Viêm Linh là nơi Cổ Thanh Phong từng tu hành thuở thiếu thời, cũng là nơi hần trưởng thành, cũng là nơi lần đầu hần dương danh ở phương thế giới này, có thể nói Xích Viêm Linh là nơi đọng đầy tất cả ký ức thời tu hành niên thiếu của hần.

Nhớ lại chi tiết chuyện kiếp nạn Chư Thiên xảy ra, hần bị Thiên Đạo phán quyết người không ra người quý không ra quý, sau đó từ Thiên giới vội vàng trở lại cô hương thế giới Thương Huyền, lúc ấy hần nghĩ cho dù chết cũng muốn chết ở cô hương, chết ở nơi bắt đầu tất cả, mà Xích Viêm Linh chính là nơi hần sinh ra, trưởng thành, thậm chí còn là nơi hần bắt đầu bước vào con đường tu hành.

Nghĩ tới đây, trong lòng Cổ Thanh Phong không khỏi có chút hồi hộp, lẩm bẩm nói: "Ta nhớ ra rồi, nơi đây đúng là Xích Viêm Linh..." Nhìn qua mớ hoang vu heo lánh này, nội tâm của hần rất phức tạp, không biết rốt cuộc có phải kiếp nạn Chư Thiên đã hủy diệt Xích Viêm Linh hay không.

Thở dài một tiếng, hần tiếp tục tiến lên, cho đến lúc đi ra khỏi mớ hoang vu heo lánh này, điều khiến hần không nghĩ tới chính là dưới núi có một ngôi lăng viên, lăng viên rất rộng rãi, nhìn cũng tương đối cổ xưa, lại có chút cũ nát, một số kiến trúc trong đó dường như còn đổ gãy, không ít người ra ra vào vào ở lăng viên, họ đi đến một tấm bia đá ngay chính giữa lăng viên, dường như tế bái gì đó.

Tấm bia đá kia rất cao, cũng như núi non hùng vĩ, trên tấm bia đá khắc một bài thơ từ.

Nhất đại kỳ tài Cổ Thiên Lang

Xích Viêm Linh hạ kinh tứ phương

Phong ma lộ thượng bả tiên tăng

Tiểu ngạo Xích Tiêu chấn Bát Hoang

Nhất khúc thâm phán thiên hạ thương

Tòng thử thế thượng vô quân vương

Khi Cổ Thanh Phong đi vào lăng viên, lúc nhìn qua đoạn thơ đó trên tấm bia đá, cả người không khỏi ngẩn ra, bởi vì Cổ Thiên Lang chính là tên của hần, cũng là tên hần ở thế tục giới, mà Xích Tiêu quân vương là tên hần thời từng vấn danh Tiên Đạo vương tọa.

"Đây là lăng viên của ta sao?"

Cổ Thanh Phong không ngờ rằng nơi này lại là lăng viên của mình, có lẽ là quá kinh ngạc, đến mức nhìn bia đá rất lâu cũng không nói nên lời, sững sờ đến một lúc rất lâu.

"Không ngờ rằng đã nhiều năm trôi qua như vậy mà thế tục giới lại còn có người nhớ kỹ cái tên Cổ Thiên Lang này..."

Con đường tu hành đời này của hần vô cùng long đong, đã từng bị Tiên Đạo, Ma Đạo, Thiên Đạo lần lượt phán quyết, có thể nói là ba chìm bảy nổi, Cổ Thiên Lang là tên của hần, cũng gói trọn tất cả những năm tháng đêm mãi không hết đây điên cuồng của hần vào thời niên thiếu, lúc tu hành ở thế tục giới, đã từng huy hoàng, cũng từng u tối, lúc huy hoàng tiểu ngạo thiên hạ, mọi người bái lạy, lúc u tối lại nhỏ bé như bụi trần ai, không người hỏi han.

Năm đó rời khỏi thế tục giới, quyết định quên đi tất cả, cho nên sau khi bay lên Thiên giới liền sửa lại tên, từ đây không còn dùng cái tên Cổ Thiên Lang nữa.

"Lúc trước ta tuổi trẻ khinh cuồng, đắc tội rất nhiều người, nên bị Tiên Đạo phán quyết, không biết là ai cất nhắc ta như thế, lại vì ta mà xây lên một tòa lăng viên như vậy ở ngay cô hương Xích Viêm Linh của ta."

Đứng bên cạnh bia đá, nhìn mọi người ra ra vào vào, lại không biết một ai, những người này có người đang cầu khẩn, có người đang tế bái, còn có người đang cảm thán tiếc hận điều gì, đương nhiên cũng không ít người nhìn càng giống như tới đây để tham quan.

Cổ Thanh Phong nhìn một hồi, trong đó có hai nữ tử nói chuyện đã thu hút sự chú ý của hần.

Hai nữ tử này, một người dung mạo xinh đẹp, toàn thân tản mát ra sự chín chắn, một thân áo đỏ giống như nữ tử phong trần, một cô nương khác đáng vẻ tuổi nhỏ hơn ước chừng mười tám mười chín tuổi, thân hình cao gầy, dung mạo xinh đẹp, thân mang một bộ đồ nhung màu trắng, lộ ra tư thế hiên ngang, sau khi đi vào lăng viên, liếc nhìn xung quanh, hơi thương cảm nói ra: "Cô cô, người đến lăng viên tế bái dường như càng ngày càng ít đi... còn ít hơn so một tháng trước..."

Nữ tử xinh đẹp kia nhìn người trong lăng viên, khẽ thở dài nói: "Sau kiếp nạn, Thượng Cổ kết thúc, Kim Cổ đã qua trăm năm, thiên tài các nơi như măng mọc sau mưa, sáng tạo ra truyền kỳ này đến truyền kỳ khác, còn có mấy ai nhớ rõ Xích Tiêu quân vương huy hoàng ngày xưa..."

"Người tuổi trẻ bây giờ ai ai cũng liều lĩnh vô cùng, phàm là có chút tư chất đều ngang tàng hống hách, nếu xông pha bên ngoài có chút danh tiếng hận không thể để người trong thiên hạ đều biết đến mình, một số kẻ trẻ tuổi vô tri thậm chí còn so sánh chính mình với Xích Tiêu quân vương... thật sự là buồn cười mà..."

Nhìn qua bia đá, bên trong ánh mắt nữ tử xinh đẹp tràn đầy vẻ sùng bái kính nể, nhẹ nhàng nói ra.

"Ngày xưa quân vương ở trên thang trời giẫm hết thủy thiên kiều thế giới, thật liều lĩnh đến nhường nào!"

"Ngày xưa quân vương một mình xông vào Vạn Yêu Sơn diệt Hắc Sơn lão yêu, là bậc uy phong đến nhường nào!"

"Ngày xưa quân vương đơn độc một mình chiến đấu với cao thủ các tông, là bậc phách lối nhường nào."

"Ngày xưa quân vương đã từng dùng một khúc tiểu thương khung trong mây uy chấn Tiên triều, là bậc bá đạo nhường nào!"

"Ngày xưa quân vương vì huynh đệ khiến máu nhuộm hoang vực, là bậc điên cuồng nhường nào!"

"Ngày xưa quân vương vì hồng nhan một kiếm chém lia bầu trời, lại bậc trọng tình nhường nào!"

"Người không trải qua thời đại đó, căn bản không thể hiểu được lúc đó Xích Tiêu quân vương là một bậc khiến cho người khác sùng bái đến thế nào..."

"Cô cô, dường như người cũng không trải qua những năm tháng đó mà..."

"Nha đầu chết tiệt, cô cô từ nhỏ đã được nghe những câu chuyện truyền kỳ quân vương này mà lớn lên đấy..."

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tẩu hỏa nhập ma

Cổ Thanh Phong vẫn đứng cạnh bia đá âm thầm quan sát, nghe nói kiếp nạn Chu Thiên đã qua trăm năm rồi, hơn nữa thời đại trước khi xảy ra kiếp nạn Chu Thiên đã quy về thời Thượng Cổ, nội tâm có chút cảm khái.

Nói thật, về chuyện trước khi kiếp nạn xảy ra đều đã quy về Thượng Cổ, Cổ Thanh Phong không hề kinh ngạc.

Theo dòng lịch sử, Hoàng Cổ, Thái Cổ, Viễn Cổ mỗi thời đại hầu như đều diễn biến như vậy, dường như mỗi lần sau khi xảy ra kiếp nạn, đều chứng tỏ rằng một thời đại cũ kết thúc, một thời đại mới mở ra.

Về phần tại sao lại xảy ra kiếp nạn, Thiên Đạo vì sao lại phán tội tất cả nhân gian, cái này chỉ có thể nói là kết quả của sự tiến hóa bản nguyên, cũng là quy luật tất yếu của sự phát triển lịch sử.

Điều duy nhất khiến hắn cảm thán chính là không thể ngờ được rằng mình lại "hôn mê" suốt mấy trăm năm tại Xích Viêm Lĩnh... điều này làm hắn có chút không rõ ràng.

"Cô cô, người nói Xích Tiêu Quân Vương thật sự sẽ luân hồi chuyển thế sao?"

Vị tiểu cô nương kia hiện ngang nhìn tấm bia đá, hỏi: "Sau kiếp nạn, rất nhiều đại năng Thượng Cổ đều đã luân hồi rồi... vì sao duy chỉ có Quân Vương là không có tin tức gì?"

"Chuyện này làm sao ta biết được, từ sau kiếp nạn, mỗi một năm đều có lời đồn nói Quân Vương sẽ luân hồi chuyển thế... có điều đều truyền đến gần trăm năm nay rồi, đến nay cũng có nhìn thấy người chuyển thế của Quân Vương đâu, huống chi năm đó lúc Quân Vương bị Tiên Đạo phán quyết là chuyện ba trăm năm trước, mà luân hồi chỉ môn xảy ra lúc xảy ra kiếp nạn..."

"Không phải nói năm đó Quân Vương không bị Tiên Đạo phán quyết chết sao? Mà là dùng tên giả thẳng Thiên Giới, nếu thật là như vậy, Quân Vương hẳn là cũng sẽ luân hồi chuyển thế..."

"Nha đầu, đây đều là lời đồn thôi, Quân Vương năm đó rốt cuộc có bị Tiên Đạo phán chết không, thì không ai biết cả."

Rất nhiều đại năng Thượng Cổ đều luân hồi rồi?

Nghe cuộc nói chuyện giữa hai nữ tử, Cổ Thanh Phong có chút nghi hoặc, nhưng nghĩ kỹ lại, rất nhanh liền trở lại bình thường.

Bởi vì tại thời điểm xảy ra kiếp nạn, pháp tắc tiên địa biến đổi hỗn loạn, không biết vị đại năng thông thiên triệt địa nào lại mở cánh cửa luân hồi ra... rất nhiều đại năng thậm chí tiên ma vitránh kiếp nạn cũng bước qua cánh cửa luân hồi, còn Cổ Thanh Phong vì một vài nguyên nhân đặc biệt, chưa thể bước

vào cánh cửa luân hồi.

Cũng không biết đám bằng hữu già kia có luân hồi không...

Cách đó không xa, vị tiểu cô nương áo trắng nhìn qua bia đá, ánh mắt xinh đẹp hiện lên một tia ao ước: “Nếu như Quân Vương thật sự luân hồi chuyển thế thì tốt rồi...”

“Ta nói nha đầu, ngươi không phải là đàn tũn khúc của Quân Vương nhiều quá mà tẩu hỏa nhập ma rồi không?” Nữ tử xinh đẹp lườm nàng một chút, rất nghiêm túc nói: “Cô cô khuyên ngươi về sau vẫn là ít đàn tũn khúc của Quân Vương một chút đi, đàn nhiều không có lợi với ngươi.”

“Cô cô, ta chỉ là thích tũn khúc của Quân Vương thôi, sao có thể tẩu hỏa nhập ma được! Thật là! Ngươi đừng nói qua lén như vậy có được không!”

“Nha đầu, cô cô không đùa giỡn với ngươi, tũn khúc của Quân Vương bài nào bài đấy quái dị, bài nào bài đấy huyền diệu, người bình thường căn bản không không chế được, những năm gần đây ngươi đàn tũn khúc của Quân Vương đến nỗi tẩu hỏa nhập ma còn ít sao? Ngay cả điên rồ đều có... ngươi nhớ kĩ lấy, đến lúc đó nếu ngươi vì đàn tũn khúc của Quân Vương mà tẩu hỏa nhập ma, ta biết ăn nói thế nào với mẹ ngươi...”

“Người khác là người khác, Âu Dương Dạ con sẽ không tẩu hỏa nhập ma đâu!”

Âu Dương Dạ cô nương liếc Cô cô một cái, sau đó nhìn qua bia đá, lại chìm đắm trong trầm tư, nàng thích âm luật, thuở nhỏ đã rất thích, nhất là từ sau khi nghe những tũn khúc Quân Vương lưu lại, càng không thể tự thoát ra được, mà nói ra thì cũng lạ, mỗi lần đàn tẩu tũn khúc của Quân Vương đều làm nàng có cảm giác không thể nói rõ cũng không thể tả rõ ràng, dường như mơ về thời thượng cổ tận mắt nhìn thấy phong thái của Quân Vương, làm nàng vô cùng mê muội.

Chẳng lẽ đàn tẩu tũn khúc của Quân Vương thật sự sẽ tẩu hỏa nhập ma sao?

Không!

Không thể nào!

Chỉ ít ta sẽ không.

Âu Dương Dạ rất tự tin lắc đầu, khẳng định mình không thể tẩu hỏa nhập ma được.

Cổ Thanh Phong bên cạnh vừa lắng nghe, vừa lắc đầu cười khở, năm đó hần quả thực sáng tác rất nhiều tũn khúc, hơn nữa giống như những lời nữ tử xinh đẹp kia nói, rất nhiều bài tương đối quái dị, người bình thường chắc chắn không không chế được, nếu mà nói đàn tẩu những tũn khúc đó có thể làm người ta phát điên, điều này cũng có thể, vì âm luật có thể thu hút tinh thần của một người, tinh thần không đủ vững, rất dễ dàng bị âm luật ảnh hưởng, sinh ra ảo giác, cũng có thể tinh thần rối loạn.

Nhưng điều làm Cổ Thanh Phong có chút nghi ngờ đó chính là, năm đó bản thân mặc dù trầm mê âm luật qua trong một khoảng thời gian rất dài, cũng sáng tác ra rất nhiều tũn khúc, nhưng cho tới bây giờ không có dạy qua những người khác đàn tẩu, làm sao nghe nữ tử xinh đẹp kia nói, giống như rất nhiều người đều đang đàn tẩu tũn khúc của mình, hơn nữa còn phát điên sao? Nếu thật sự là như thế, vậy tội này quá lớn rồi.

“Nha đầu, ngươi cũng đừng trách cô cô lảm lòi, một năm nay, số lần ngươi chạy tới nơi này càng ngày càng nhiều, ngươi thật sự cho rằng cô cô không biết tâm ý kia của ngươi sao?”

“Cô cô, ngươi đừng có nói lung tung, ta nào có!”

“Nha đầu, cô cô là người từng trải, hơn nữa thời gian chơi âm luật dài hơn ngươi nhiều, tạo nghệ cũng sâu hơn ngươi, tũn khúc của Quân Vương ta cũng đàn qua không ít, ngươi biết trên thế giới vì sao lại có nhiều người thích nghe tũn khúc của Quân Vương như vậy không? Đó là bởi vì tũn khúc của Quân Vương đều có một loại mị lực đặc biệt, nói chính xác là Quân Vương này thực sự rất có mị lực.”

“Bài Phong Khởi Đại Thanh Sơn kia của người rung động đến tâm can, sau khi nghe xong, rất dễ dẫn đến chấn động tinh thần, làm cho người cảm giác như trở về thời Thượng Cổ, như là tận mắt chứng kiến sự điên cuồng của Quân Vương lực chiến quần hùng ở Đại Thanh Sơn năm đó, nam nhân nghe đều sùng bái, nữ nhân nghe xong tâm tư đều rung động, mê luyến.”

“Còn có bài Phụng Cầu Hoàn... càng khởi phải nói... là tũn khúc Quân Vương đàn vì Thế Tôn Nương Nương... cái này gọi là si tình, đó gọi là làm tan nát lòng người, người nghe như đứt từng khúc ruột... nữ nhân bình thường sau khi nghe xong có ai là không động lòng...”

“Cô cô! Đó là người thôi, ta không rung động, càng không mê luyến...”

“Không rung động? Không mê luyến? Ngươi lừa gạt quý à?” Nữ tử xinh đẹp liếc mắt nhìn nàng, tức giận nói: “Vậy ta hỏi ngươi, thời gian gần đây ngươi hao tâm tổn sức lấy lòng lão Hòa Đức làm gì? Mỗi ngày không phải biếu rượu ngon, thì là biếu món ngon...”

“Hòa Đức trưởng lão là ta người tôn kính nhất, ta đối tốt với lão một chút không được sao?”

“Nha đầu chết tiệt kia, ngươi coi cô cô là đứa trẻ lên ba sao? Ngươi cho rằng cô cô không biết ngươi đang có ý đồ gì sao? Không phải là nhắm trúng cái vòng Huyết Viêm kia rồi sao? Theo ta được biết thì chiếc vòng tay đó là do đích thân Xích Tiêu Quân Vương luyện chế, nếu không phải ngươi mê luyến Quân Vương, thì sao lại muốn chiếc vòng tay do người đích thân luyện chế chứ.”

“Con... con thích pháp bảo không được sao?”

“Được lắm, còn dám mạnh miệng với ta.”

Nhìn Âu Dương Dạ kiên quyết không chịu thừa nhận, nữ tử xinh đẹp vốn định răn dạy đôi câu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, lại thôi, rồi khuyên: “Nha đầu à, nghe Cô cô khuyên đây, sau này từ khúc của Quân Vương, nghe một chút là được rồi, tuyệt đối đừng đàn nữa... thật sự sẽ ầu hỏa nhập ma đấy... nhớ năm đó cô cô thiếu chút nữa thì...”

“Thiếu chút nữa thì làm sao?” Âu Dương Dạ cười hi hi hỏi.

Nữ tử xinh đẹp trừng mắt, nói: “Dù sao sau này người ít đàn từ khúc của Quân Vương là được rồi, người đừng quên là, hấn từng nhập ma đấy, hơn nữa còn không phải ma bình thường, nếu không người nghĩ vì sao Quân Vương lại bị Tiên Đạo phán quyết”

“Ày, cô cô, người vẫn luôn rất sùng bái Quân Vương, sao cũng nói người như vậy.”

“Cô cô thừa nhận mình sùng bái Quân Vương, sùng bái tài hoa vô song của người, sự lạnh lùng kiêu ngạo của người, tạo nghệ phi phạm của người, hấn hoành hành không sợ, cả cái khí phách tiểu ngạo thiên hạ của người, nhưng mà sùng bái chỉ là sùng bái thôi, ta sùng bái Quân Vương, cũng không có nghĩa là mê luyện người, dù sao ngài từng nhập ma, đã là ma, chính là tội nhân của Tiên Đạo.”

“Hừ!”

Âu Dương Dạ hừ lạnh một tiếng, không để ý nữa, nàng ghét người khác nói Quân Vương là ma, càng ghét người khác nói Quân Vương là tội nhân Tiên Đạo hơn.

Nữ tử xinh đẹp cũng biết cháu gái mình không thích nghe những lời này, bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, nhìn sắc trời, nói: “Thời gian không còn sớm nữa... nha đầu, lát nữa ta muốn đi Uy Hổ Bang gặp Vương Bang Chủ một chuyến, người có muốn đi cùng ta không?”

“Vương bang chủ? Tên mập chết dẫm ấy mỗi lần đều nhìn con đấm đui, con không muốn đi cùng người đâu, người tự đi đi.”

“Vậy được rồi, lát nữa con về son trang trước đi.”

Đứng trong lãng viên, nhìn bóng lưng nữ tử xinh đẹp rời đi, Cổ Thanh Phong không khỏi có chút nghi hoặc.

Vừa rồi nghe được hai nữ nói đến vòng tay Huyết Viêm, hơn nữa còn là mình năm đó tự tay luyện chế?

Cổ Thanh Phong càng nghĩ, vẫn không có ấn tượng gì về vòng tay Huyết Viêm, đòi hấn luyện chế rất nhiều pháp bảo, nhiều đến mức ngay cả hấn cũng không biết cuối cùng có bao nhiêu.

Chờ chút!

Hỏa Đức trưởng lão?

Sao lại quen thuộc như vậy?

Cổ Thanh Phong bỗng nhiên khẽ giật mình, trong đầu lập tức hiện ra một lão già lồi thoi.

Chẳng lẽ là lão già Hỏa Đức Chân Nhân kia sao?

Nhớ kỹ lại, lại nghĩ nơi này là Xích Viêm Lĩnh, Cổ Thanh Phong dường như có thể khẳng định, Hỏa Đức mà hai nữ tử kia nói đến chắc chắn là lão già xấu tính ăn tham đó, nhớ mang máng thì lão già kia hình như là người phái Vân Hà thì phải? Lúc này hai nữ tử kia gọi Hỏa Đức là trưởng lão, nếu nói vậy thì hai nữ tử này là đệ tử của phái Vân Hà?

Phái Vân Hà...

Đây chính là môn phái tu hành lớn nhất địa giới xung quanh năm đó...

Lão già Hỏa Đức này.

Ha ha!

Mình rời cái thế giới này gần ba trăm năm rồi sao? Cũng không biết lão già này bây giờ thế nào rồi...

Nữ tử xinh đẹp dời đi một hồi lâu, nha đầu tên Âu Dương Dạ kia dường như vẫn không có ý định dời đi, cứ thế đứng ở đó, ngẩng đầu, nhìn tấm bia đá, tinh thần có chút bàng hoàng, nói lí nhí.

“Quân Vương, người thật sự là tội nhân Tiên Đạo sao?”

“Không phải chứ.”

“Mặc dù từ khúc trước khi người nhập ma ta đến nay vẫn chưa đàn tấu được... có thể là tạo nghệ âm luật của ta mãi mãi cũng không thể nào đàn tấu ra được, nhưng ta từng may mắn được nghe Tô tỷ tỷ đàn tấu một lần, từ trong từ khúc kia, ta có thể cảm nhận rõ ràng được rằng người nhập ma hoàn toàn là bất đắc dĩ.”

“Cho dù người khắp thiên hạ nói người là ma, là tội nhân tiên đạo, nhưng người luôn là anh hùng cái thế trong lòng ta.”

“Ô, Quân Vương, người sẽ luân hồi chuyển thế thật à...”

“Rất nhiều người đều nói ba trăm năm trước người bị tiên đạo phán quyết chết rồi... không thể luân hồi chuyển thế...”

“Nhưng cũng có người nói ba trăm năm trước người không bị tiên đạo phán quyết chết... mà là dùng tên giả phi thăng Thiên Giới...”

“Ta nghĩ, nếu như người phi thăng Thiên Giới thật, nhất định sẽ gặp phải kiếp nạn Chư Thiên trăm năm trước, nghe nói lúc xảy ra kiếp nạn, cánh cửa luân hồi được mở ra... rất nhiều tiên ma đều luân hồi chuyển thế rồi... Nếu như năm đó người phi thăng Thiên Giới thật thì nhất định cũng sẽ luân hồi chuyển thế đúng không...”

“Thế nhưng... tin tức người luân hồi chuyển thế đều đã truyền sắp một trăm năm rồi... dường như mỗi năm đều truyền, nhưng vì sao vẫn không thấy người luân hồi chuyển thế vậy...”

“Nếu như người luân hồi chuyển thế thật thì tốt biết mấy... thật sự rất muốn rất muốn gặp người... cũng rất muốn cảm ơn từ khúc của người đã cùng ta trải qua bao nhiêu năm như vậy... cũng làm ta hiểu ra rất nhiều điều.”

Âu Dương Dạ đứng trước tấm bia đá ni non nói, từ sau khi say mê từ khúc của Xích Tiêu Quân Vương, dường như nàng cách một khoảng thời gian đều sẽ tới lăng viên một lần, nói những lời trong lòng.

Phải nói rằng cả đời Cổ Thanh Phong, từng qua tiên đạo, cũng vấp đỉnh qua ma đạo, hơn nữa còn đối nghịch Tiên Đạo, nói ra cũng là thay đổi rất nhanh, nay bị tiên đạo cướp đi hết thảy, một lần nữa trở lại cổ hương thuở thiếu thời, đứng tại lăng viên của mình, nhìn thiếu nữ thô lỗ tâm tư với tấm bia mộ của mình, nội tâm ngược lại có cảm giác nói không ra lời.

Nhìn tiểu nha đầu này thần sắc bàng hoàng, ánh mắt suy tư, Cổ Thanh Phong khẽ lắc đầu, không khỏi thở dài một tiếng, đi qua, nói.

"Tiểu cô nương, ta khuyên ngươi về sau vẫn là ít đàn từ khúc Cổ Thiên Lang đi."

Âu Dương Dạ đang sầu não bỗng nhiên nghe thấy câu nói này, đầu tiên là sững sờ, sau khi phản ứng lại, trừng mắt nhìn chằm chằm cái gã đầu tóc bù xù, thâm hại không chịu nổi này, tức giận nói một câu: “Ngươi là ai, cần ngươi lo à!”

“Ta là ai?”

Câu hỏi này làm Cổ Thanh Phong nhất thời thật đúng là không biết trả lời như thế nào, ngẩng đầu nhìn tấm bia mộ mình, lập tức cảm thấy có chút buồn cười, nói: “Ta chỉ đi ngang qua, nhìn ngươi ở đây nói một mình, liền nhìn không được tới khuyên nhủ vài câu, thật ra cô cô ngươi nói không sai, Cổ Thiên Lang chỉ là tội nhân Tiên Đạo, nói cho cùng cũng là ma, ngươi hà tất...”

Còn chưa nói dứt lời, Âu Dương Dạ lập tức xoay người, gương mặt tinh xảo che kín bằng sương, đôi mắt càn phần nộ nhìn chằm chằm Cổ Thanh Phong, lạnh lùng quát mắng: “Ta cảnh cáo ngươi, còn dám nói xấu Quân Vương một câu, đừng trách bản tiểu thư không khách khí!”

Âu Dương Dạ có thể dễ dàng tha thứ cho cô cô khi nói Quân Vương là tội nhân Tiên Đạo, nhưng tuyệt đối không cho phép những người khác nói.

Có lẽ là tên ăn mày thối này đột nhiên xuất hiện quấy rầy tâm tình, Âu Dương Dạ cũng không có tiếp tục ở lại nơi này, chỉ nhìn lướt qua tấm bia mộ rồi quay người rời đi.

“Vẫn là tuổi trẻ mà...”

Nhìn bóng lưng tiểu nha đầu rời đi, Cổ Thanh Phong nghĩ một lát liền đi theo, nghĩ tiểu nha đầu này lại là đệ tử của phái Vân Hà, đi xem lão già Hóa Đức một chút cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thần lực trời sinh

Sau khi rời khỏi lăng viên, Cổ Thanh Phong vừa bám theo sau Âu Dương Dạ, vừa nhìn ngắm phong cảnh xung quanh, nơi này đã từng là quê hương của

hắn, nhớ mang máng nơi này trước kia là một vùng thôn trang, vậy mà bây giờ lại trở thành từng dãy núi.

Không biết là lịch sử biến thiên, hay là do kiếp nạn tạo thành.

Nhìn qua nhìn lại, rất nhiều dãy núi đều bao phủ một tầng sắc âm đạm, những thứ này có lẽ đều là trận pháp, xuyên qua trận pháp dường như có thể nhìn thấy những tòa son trang cổ kính trên dãy núi kia, dãy núi vừa có trận pháp bao phủ, dưới núi nhất định có linh mạch.

Cổ Thanh Phong biết sau khi kiếp nạn xảy ra, dường như thiên địa trùng sinh, vạn vật phục hồi, chỉ là hắn không ngờ được rằng sẽ phục hồi mạnh mẽ như vậy, ngay cả quê hương năm đó căn cứ như vậy cũng nảy sinh nhiều linh mạch như vậy.

Đang bước đi, Âu Dương Dạ trước mặt bỗng dừng dừng lại, xoay người lại, mặt không vui nhìn chăm chăm Cổ Thanh Phong, hỏi: “Người đi theo ta làm gì!”

Cổ Thanh Phong trầm ngâm một lát, cười hỏi: “Tiểu cô nương, người là đệ tử phái Vân Hà sao?”

“Đúng thì sao?”

Hiển nhiên, bởi vì vừa rồi Cổ Thanh Phong nói xấu Xích Tiêu Quân Vương, đến mức Âu Dương Dạ rất không ưa hắn, trong lời nói đều tràn ngập sự tức giận.

“Nói vậy thì, Hóa Đức Trường lão người nói đến lúc ở lăng viên nhất định là Hóa Đức Chân Nhân rồi?”

“Sau đó thì sao!”

Âu Dương Dạ vẫn lạnh lùng đáp lại.

“Sau đó?” Cổ Thanh Phong lông mày hơi nhíu lại, nói: “Tiểu cô nương, là như thế này, ta với Hóa Đức trường lão phái Vân Hà của các người là cố nhân, có thể dẫn ta đi gặp hắn được không?”

“Cố nhân? Haha.”

Nghe nói đến cố nhân, Âu Dương Dạ bật cười, hăng hái hỏi: “Người là cố nhân Hóa Đức Trường lão lúc nào vậy?”

“Lúc nào?” Cổ Thanh Phong nghĩ cẩn thận, thời gian cụ thể cũng là mơ hồ, đáp: “Rất lâu rồi... phải gần đến mấy trăm năm!”

Nghe thấy mấy trăm năm, Âu Dương Dạ nhin không được cười ha hả, khoanh tay, nhìn Cổ Thanh Phong từ trên xuống dưới, cười nói: “Nhìn bộ dạng người tối đa cũng không quá hai mươi tuổi?”

“Cô nương, nếu người đã là người tu hành, hẳn là biết rõ tu luyện ra Kim Đan là có thể trẻ mãi không già.”

“Thật sao? Thế nhưng... bốn tiểu thư không cảm nhận được bất cứ khí tức nào của Kim Đan từ trên người người, đừng nói khí tức Kim Đan, trên người người đến cả một chút linh lực khí tức ta đều không cảm nhận được, người dám nói mình là cao thủ tu luyện ra Kim Đan sao?”

“Tu vi của ta phế rồi...”

“Ồ? Sao lại phế? Nói nghe chút coi.”

“Cái này... có chút phức tạp, một đôi lời không thể nói rõ!”

“Phức tạp? Ta nhìn người bịa không ra thì có?” Âu Dương Dạ đột nhiên giận dữ, quát mắng: “Thật sự cho rằng bốn tiểu thư cái gì cũng không hiểu sao? Tu ra Kim Đan chính xác có thể trẻ mãi không già, nhưng nếu như Kim Đan bị hủy, cho dù người có thể giữ được mạng nhỏ, lực phủ ngũ tạng trong cơ thể cũng sẽ suy kiệt, người cái gì cũng đều không hiểu cũng học đòi người ta giả mạo cao nhân tiền bối, cái tên lừa đảo chết tiệt nhà người!”

“Cái này...”

Cổ Thanh Phong không có cách nào phản bác, bởi vì sự thật quả thực là như thế, chỉ là chẳng qua tình huống của hắn có chút đặc thù thôi, chỉ có thể nhận vơ mình mấy trăm trước quen biết Hóa Đức Chân Nhân.

Nhưng mà ai biết vừa nói dứt câu, Âu Dương Dạ liền cười lạnh nói: “Tên lừa đảo chết tiệt, lần sau muốn đi lừa gạt trước đó nhớ chuẩn bị bài cho kỹ vào, Hóa Đức trường lão gần hơn mười năm đều không hề rời khỏi môn phái, ta cảnh cáo người, lúc trước ở lăng viên người bắt kính với Quân Vương, ta thấy người đáng thương, không ra tay với người, nếu như người còn bám theo ta, đừng trách bà cô này không khách khí với người!”

Cổ Thanh Phong thầm than một hơi, quả thực có chút bất đắc dĩ.

Nhìn bốn phía, khắp nơi đều là núi, cũng không nhớ ra phái Vân Hà rút cuộc là ở nơi nào.

Nếu nha đầu này đã coi mình là tên lừa đảo, Cổ Thanh Phong cũng lười đòi co, nghĩ đến lúc đó tìm người khác để hỏi.

“Quả thật, kiếp nạn đã trôi qua gần trăm năm nay, những tên lừa đảo không những không giảm đi, ngược lại còn càng ngày càng nhiều, không phải giả mạo cao nhân tiền bối bị thương khi kiếp nạn, thì là giả mạo đại năng luân hồi chuyển thế, không phải mất hết tu vi, thì là chuyển thế mất trí nhớ...”

Âu Dương Dạ bước nhanh rời đi, đối với loại lừa đảo này nàng gặp nhiều rồi, căn bản không thèm để ý, chỉ là khiến nàng không nghĩ tới là cái kia lừa đảo chết tiết kia đằng sau vẫn còn bám theo mình.

“Lẽ nào lại như vậy!”

Âu Dương Dạ tức giận, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp vung tay thì triển liên có một đường ánh sáng phóng ra.

Nàng nghĩ lại bộ dạng yếu ớt của tên lừa đảo kia, lại chịu một trường của mình như thế chắc chắn sẽ đau lẫn lộn, thế nhưng khiến nàng không thể ngờ được rằng, linh lực mình vừa tung ra, tên lừa đảo kia nhẹ nhàng khua tay, tia linh lực ấy biến mất một cách kì lạ.

Làm sao có thể!

Âu Dương Dạ nghi ngờ có phải mình hoa mắt không, không tin được lại tung ra một tia sáng linh lực, nhưng kiến nàng ngạc nhiên là tên lừa đảo chết tiết kia vẫn chỉ khua khua tay, tia linh lực của nàng phóng ra liền biến mất tán loạn!

Tại sao có thể như vậy!

Cái tên lừa đảo chết tiết ấy trên người không một chút linh lực, căn bản không phải người tu hành, hơn nữa linh khí yếu như vậy, làm sao có thể tùy tiện khua tay một cái, tia linh lực mình vừa tung ra liền tiêu tán hết!

Cổ Thanh Phong nhìn nàng, mỉm cười nói: “Cô nương, ta không trêu chọc ngươi, sao ngươi lại động thủ với ta vậy.”

“Tên lừa đảo chết tiết, ngươi là ai!”

Âu Dương Dạ nghi hoặc hỏi.

Cổ Thanh Phong nhún vai, cười nhạt nói: “Vừa rồi đã nói với ngươi rồi, nhưng ngươi không tin mà.”

“Tên lừa đảo chết tiết ngươi, ngược lại bà cô hôm nay muốn xem ngươi có bản lĩnh gì!”

Âu Dương Dạ hừ lạnh một tiếng, thả người vọt lên, giống như một tia chớp thiểm điện, một chân lướt tới, đối mặt, Cổ Thanh Phong không tránh né, đứng im tại chỗ, lúc Âu Dương Dạ ập đến, hân năng nhẹ cánh tay lên, bộp một tiếng, bắt lấy cổ chân Âu Dương Dạ, cười nói: “Tiểu muội muội, tu vi được lắm...”

Dứt lời, Cổ Thanh Phong tiện tay buông ra, Âu Dương Dạ thu người lui xuống, đứng ngay tại chỗ, nét mặt chấn kinh, nàng căn bản không thể nào lí giải được cái tên ăn mày thối tha trước mặt kia rõ ràng là không có tu vi, tại sao lại có thể nhẹ nhàng ngăn cản chiêu lôi đình này của mình.

Không suy nghĩ nhiều, Âu Dương Dạ tiếp tục đánh tới, các loại võ công đều thi triển, nhưng vô dụng, cho dù nàng thi triển chiêu thức huyền diệu như thế nào, ăn chứa linh lực lớn đến thế nào, đều bị Cổ Thanh Phong hời hợt tiện tay ngăn lại.

Cổ Thanh Phong nhìn nàng, khoe miệng hiện ý cười, nói: “Tạo nghệ võ công cũng coi là khá tốt.”

“Ghê tùm!”

Âu Dương Dạ vọt người lên, lại tiếp tục huy quyền, chỉ là càng đánh càng kinh hãi, càng đánh nội tâm càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nàng cảm giác cái tên ăn mày thối này tựa giống như một tòa núi cao cho dù nàng xuất tất cả chiêu thức cũng đều không thể nào mảy may rung chuyển!

Cổ Thanh Phong nhìn yếu ớt vừa nhếch nhác uể oải đứng đấy, một tay nhẹ nhàng ứng phó với những chiêu thức của Âu Dương Dạ, cười nói: “Cô nương, đủ rồi chứ, coi như ta là tên lừa đảo thật, ngươi cũng không cần thiết phải dây dưa như vậy chứ, còn động thủ nữa, thì ta sẽ ra tay đấy...”

“Ngươi ra tay thì sao chứ!”

Âu Dương Dạ không phục.

Chính xác!

Nàng từ nhỏ thông minh thiên phú, tư chất siêu quần, ngộ tính phi phàm, là thiên chi kiêu nữ trong mắt tất cả mọi người, cho dù là tu vi hay tạo nghệ võ công đều nổi bật hơn hẳn những người cùng trang lứa, hôm nay thậm chí ngay cả một tên ăn mày thối tha yếu ớt cũng không làm gì được, chuyện này làm nàng không thể nào chịu phục!

Hét một tiếng, linh lực mạnh mẽ trong cơ thể tỏa ra, quanh người liên tục phát ra một luồng ánh sáng màu xanh, khi thấy hay tay nàng khua loạn, linh lực ngút trời phóng ra tựa như sóng thần.

Cổ Thanh Phong lắc đầu, bắt đắc dĩ giờ tay tung ra một quyền!

Ầm một tiếng vang lên, nàng kêu lên một tiếng đau đớn, cả người càng không ngừng lui lại, lui hơn mười mét, lúc này mới đứng vững, vô cùng hoảng sợ nhìn chăm chăm Cổ Thanh Phong, sợ hãi nói: “Công lực trên người ngươi sao lại mạnh mẽ như vậy!”

Nhìn dáng vẻ kinh hãi tột độ của nha đầu này, Cổ Thanh Phong vui tới mức cười ha hả không dứt, cười nói: “Không có cách nào, ai nói là thần lực trời sinh cơ chứ.”

Thần lực trời sinh?

Âu Dương Dạ trong lòng đã kinh ngạc lại vừa nghi hoặc nhìn, nàng từng nghe trưởng bối của sư môn nói qua một vài người có được thể chất đặc biệt, bởi vì cốt cách kinh kỳ, trời sinh liền có được công lực không thể tưởng tượng nổi, nhưng cũng chỉ là nghe nói, còn chưa từng gặp qua, chẳng lẽ cái tên ăn mày thối trước mắt này chính là thần lực trời sinh trong truyền thuyết?

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Âu Dương Dạ nhú chặt mày, nhìn chăm chăm tên ăn mày thối tha nhìn có vẻ yếu đuối nhếch nhác trước mặt, nghĩ thế nào cũng không thông cơ thể của tên này sao lại mạnh đến vậy, chẳng lẽ thực sự là thần lực trời sinh, chuyện này không thể nào, nếu là thần lực trời sinh, tất nhiên phải là bảo thể, phải là bảo thể, vậy chắc chắn phải giống như thiên tử vậy, nhưng cái tên này tóc tai bù xù, bộ dạng nhếch nhác, nhìn kiểu gì cũng không giống bảo thể trong truyền thuyết.

“Ta là ai? Vấn đề này khá phức tạp.”

Cổ Thanh Phong thuận tay hái một quả đại trên cây bên cạnh, ném ném, cảm thấy vị cũng không tệ, liền hái thêm một ít, đáp: “Nói thế nào nhỉ, muội muội à, nói ra thì hai chúng ta coi như cũng có chút nguồn gốc đây.”

“Cát! Ngươi đừng tự dát vàng lên mặt mình nữa đi, bà cô này có nguồn gốc gì với tên ăn mày chết tiệt nhà ngươi chứ!”

“Tiểu muội à, nói ra thì trước kia ta cũng là đệ tử phái Vân Hà của các ngươi đấy, à... cũng chưa hẳn là đệ tử, năm đó lúc bá sư, phái Vân Hà các ngươi chê ta tư chất kém, linh căn không được, nên cũng không thu nhận ta... đến đệ tử ngoại môn cũng đều không cho ta làm, năm đó ta hạ mình cầu xin, thấy ta đáng thương, cuối cùng cũng để ta làm tạp dịch một thời gian, sau đó vẫn bị phái Vân Hà các ngươi trục xuất.”

Sở dĩ kí ức của Cổ Thanh Phong về phái Vân Hà vẫn còn mới mẻ, chính là bởi vì năm đó bị phái Vân Hà cự tuyệt, làm hấn lần đầu tiên trong đời ý thức được sự chênh lệch xuất thân tồn tại giữa người với người, cũng là lần đầu tiên hấn cảm nhận được con đường tu hành không công bằng, cũng gọi là tư chất linh căn.

“Thật hay giả vậy?”

Âu Dương Dạ có chút hoài nghi, nhưng cũng chỉ là hoài nghi, bởi vì đệ tử của phái Vân Hà có rất nhiều, nàng cũng không quen hết, càng huống hồ lại còn là tên tạp dịch, hỏi: “Thời gian ngươi làm tạp dịch ở phái Vân Hà tại sao lại bị trục xuất?”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thân thể dị biến

Có lẽ là đánh nhau, năm đó có một đệ tử bắt nạt ta, bị ta hung hăng đánh một trận, sau đó thì... liền bị trục xuất thôi.”

Kí ức thời niên thiếu về phái Vân Hà, Cổ Thanh Phong nhớ rất rõ ràng, bởi vì nơi đó lưu giữ rất nhiều điều lần đầu tiên của hấn, lần đầu tu luyện, lần đầu thổ nạp, lần đầu đánh nhau, còn có lần đầu đạo lữ, lần đầu song tu... cho đến giờ những kí ức ấy vẫn được cất giấu kĩ trong đầu hấn.

Âu Dương Dạ nhìn phía đối diện có chút nghi hoặc, nhất thời không cách nào phân biệt thật giả, chất vấn: “Không phải ngươi lại đang lừa ta đấy chứ, không phải ngươi nói mình là thần lực trời sinh sao? Nếu ngươi thực sự là thần lực trời sinh, thì những sự phụ truyền công kia của phái Vân Hà ta chắc chắn sẽ phải giành ngươi làm đệ tử chứ, làm sao có thể để ngươi làm tạp dịch.”

“Nói như thế nào nhỉ.”

Cổ Thanh Phong quả thực hái được không ít quả đại từ trên cái cây ven đường, có lẽ là vừa rồi đánh nhau một trận nên hơi mệt một chút, tùy tiện ngồi xuống, ăn quả đại từng miếng từng miếng, đáp: “Tình huống của ta có chút phức tạp, nói với ngươi cũng không hiểu.”

“Ta không hiểu? Hừ! Ta lại là đệ tử nội môn của phái Vân Hà, lúc nhỏ đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, còn hiểu hơn ngươi nhiều.”

Âu Dương Dạ hừ lạnh một tiếng, hỏi: “Ngươi có dám để ta kiểm tra tình hình của ngươi một chút không?”

“Tùy ngươi.”

Không biết bao nhiêu năm rồi chưa ăn loại quả đại chất chất này, liên tục ăn, thật là đã miệng.

Âu Dương Dạ đi tới, cầm cổ tay Cổ Thanh Phong, tỏ ra chăm chú kiểm tra.

Chỉ là vừa kiểm tra, khuôn mặt xinh đẹp của nàng lập tức kinh ngạc, bởi vì nàng phát hiện Cổ Thanh Phong căn bản không có linh căn, hơn nữa... hơn nữa cũng không có đan điền, kinh mạch càng phức tạp.

Không có linh căn! Không có đan điền, kinh mạch rối loạn.

Cái này...

Chỉ có Trúc Cơ thất bại mới có thể xảy ra loại tình huống này!

Là đệ tử nội môn phái Vân Hà, Âu Dương Dạ biết rất rõ, khi tu vi đến cảnh giới Tiên Thiên liền gặp được đạo môn hạm thử nhất của con đường tu hành, cũng là Trúc Cơ.

Trúc Cơ thành công, mới có thể tiếp tục tu hành, ngược lại, nếu Trúc Cơ thất bại, linh căn bẩm sinh liền sẽ tán loạn, đan điền cũng sẽ mất sinh lực, dần dần khô héo cho đến khi biến mất, kinh mạch cũng sẽ chịu ảnh hưởng, cái này còn nhẹ, người vận khí không tốt, nếu Trúc Cơ thất bại, có khả năng sẽ chết bất đắc kỳ tử ngay tại chỗ.

Ở phương thế giới này, Trúc Cơ thất bại là một chuyện rất bình thường, nguyên nhân rất phức tạp, có thể là căn cơ không ổn định, có thể là đan được dẫn đến, có thể là vì cái lợi trước mắt mà gấp gáp luyện công, rất nhiều nguyên nhân đều dẫn đến Trúc Cơ thất bại.

Chờ một chút!

Nếu như tên này Trúc Cơ thất bại, thân thể hẳn sao có thể mạnh mẽ như vậy!

Âu Dương Dạ tiếp tục điều tra tình hình trong cơ thể Cổ Thanh Phong, càng xem càng cảm thấy tê cả da đầu, kinh mạch rối loạn, như rễ cây lâu năm vậy, rồi tỉnh rồi ngủ, nhưng mà, khiến nàng cảm thấy ngạc nhiên là, cho dù những kinh mạch này rối loạn lung tung, nhưng kì lạ là tất cả kinh mạch lại khoáng đạt một cách lạ thường, hơn nữa kinh mạch toàn thân thông suốt, càng kinh khủng hơn là xương cốt Cổ Thanh Phong hết sức kì lạ, xương cốt cũng cứng rắn to hơn những người bình thường.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ là thân thể dị biến sao?

Phải rồi!

Nhất định là phải rồi.

Cái gọi là thân thể dị biến, thông thường chỉ khi Trúc Cơ, căn cơ bất ổn gây ra Trúc Cơ thất bại, linh lực mạnh mẽ sẽ phá hủy linh căn bẩm sinh trong nháy mắt, đan điền cũng mất đi sinh lực, nhưng kinh mạch rối loạn bị linh lực xung kích lại thông suốt lạ thường, hơn nữa kinh mạch toàn thân thông suốt, từ đó làm cho xương cốt cũng xảy ra dị biến, vì thế cơ thể mới mạnh mẽ như vậy, vì vậy sức lực lớn vô cùng.

Mặc dù cơ thể dị biến mạnh mẽ, kinh mạch toàn thân lưu thông, có điều do linh căn tán loạn, nên không thể thở được giống như không có mũi, đan điền khô kiệt biến mất, cũng không có cách nào hấp thụ linh khí, từ đó cũng không thể tu luyện nữa, vì thế, thân thể dị biến cũng được gọi là phế thể Trúc Cơ.

Người bị Trúc Cơ thất bại sinh ra thân thể dị biến rất ít, thậm chí còn hiếm thấy hơn bảo thể trong truyền thuyết, đương nhiên, hiếm thấy thì hiếm thấy, cũng không có nghĩa là không có, phái Vân Hà đã có một người, bây giờ lại lại gặp một người.

“Hóa ra người là phế thể Trúc Cơ... à không! Là thân thể dị biến, ta...”

Sau khi xác nhận Cổ Thanh Phong là phế thể Trúc Cơ, ánh mắt Âu Dương Dạ nhìn hẩn mất đi vài phần sinh khí, thêm mấy phần thương hại, cho dù bản thân nàng còn chưa có Trúc Cơ, nhưng mấy năm gần đây gặp qua rất nhiều người Trúc Cơ thất bại, rất rõ Trúc Cơ thất bại sẽ dẫn đến chuyện gì, cho dù là lúc Trúc Cơ phát sinh dị biến, sinh ra thân thể dị biến, sức mạnh vô cùng, từ đó cũng không thể tu luyện lại.

“Thân thể dị biến?”

Cổ Thanh Phong có chút dờ khóc dờ cười, hẳn thật không nghĩ được rằng tiểu nha đầu này dò xét nửa ngày vậy mà dò xét ra cái thân thể dị biến tào lao ấy.

Không có linh căn?

Cổ Thanh Phong đích thực là không có linh căn, vì hắn cảm ứng linh khí áp căn nên không cần linh căn, thở một cái là sẽ nôn ra, khỏi phải nói linh căn, ngay cả tiên căn, cho dù là tiên nhân đều phải đứng dựa vào bên cạnh.

Không có đan điền?

Đan điền của Cổ Thanh Phong đích thực đã sớm khô kiệt, cũng thật sự không có chút sự sống nào, nhưng không có nghĩa là không có, ngược lại mỗi

một cái khiếu huyệt, thậm chí lỗ chân lông trên toàn thân hẳn đều là đan điền.

Kinh mạch rối loạn, căn cốt dị thường?

Đây cũng không phải do Trúc Cơ thất bại gây ra, mà là hẳn bị Tiên Ma phán quyết, lại khổ cực tu luyện Cửu U Tổ Hỏa mà thành thân thể vô thượng.

Có điều nghĩ lại căn cơ đại đạo của mình bị hủy, vương tọa Tiên Ma cũng bị tước, bị Thiên Đạo đánh về nguyên hình, thân thể phàm tục như hôm nay cũng gần giống như thân thể dị biến do Trúc Cơ thất bại gây ra.

Nhà đầu này đã coi mình là thân thể dị biến, hẳn cũng lười giải thích gì cả.

“Này, dáng vẻ của ngươi trông rất yếu ớt, ngươi ăn một viên Nguyên Khí Đơn trước đi.”

Âu Dương Dạ lấy ra một chiếc bình bảo Ngọc trong túi bên eo, đổ ra một viên Nguyên Khí Đơn đưa tới, Cổ Thanh Phong sau khi nói cảm ơn liền uống vội, bây giờ hẳn vô cùng yếu ớt, chính là lúc cần bổ sung nguyên khí, viên Nguyên Khí Đơn này đến thật đúng thời điểm.

“Những chuyện ngươi đã trải qua nhất định là rất...”

Trúc Cơ thất bại chẳng khác nào phế nhân, không còn bất kì giá trị bồi dưỡng đối với môn phái nào, bình thường đều sẽ bị trục xuất, có những người Trúc Cơ thất bại thậm chí cuối cùng còn bị gia tộc vô tình đuổi đi.

Nhìn Cổ Thanh Phong tóc tai bù xù, vô cùng nhếch nhác, toàn thân lấm lem, đến quần áo cũng rách tả tơi trước mắt, Âu Dương Dạ đoán sau khi Trúc Cơ thất bại hẳn nhất định chịu hết khổ cực thể gian, đặc biệt là nhìn bộ dạng Cổ Thanh Phong ăn quả đại ven đường còn ngon lành như vậy, điều này khiến Âu Dương Dạ càng cảm thấy chưa xót, nàng đã từng ăn qua mấy quả đại ven đường này, đáng chất căn bản là không thể nuốt nổi, vậy mà hẳn lại ăn nhiều như vậy, nhất định là đối lăm rồi.

Tiểu nha đầu là một người tâm địa lương thiện, nhìn một chút khóe mắt bắt đầu ướt át, len lau nước mắt, ôn nhu nói: “Ngươi đừng ăn những quả đại này nữa, son trang của cô cô ta ở trước mặt, ta dẫn ngươi đi lấp đầy cái bụng trước đã.”

“Ừm, điều đó đương nhiên là tốt rồi.”

Cổ Thanh Phong dù sao cũng đã sống mấy trăm năm, những thứ có sinh mệnh giữa trời đất hẳn đều gặp qua, nhãn lực tự nhiên rất tốt, sao lại không nhìn ra tiểu nha đầu này thương hại mình, vốn hẳn còn muốn tìm chỗ nào tắm rửa thay quần áo trước, tiểu nha đầu này lại động lòng thương hại mình, đỡ phải đi qua chỗ khác.

Phải nói rằng tiểu nha đầu này thật là lương thiện, sau khi biết được Cổ Thanh Phong là phế thể Trúc cơ, không chỉ thái độ ôn hòa hơn nhiều, đến giọng điệu nói chuyện cũng trở nên nhu hòa hơn, hơn nữa còn chủ động lấy Nguyên Khí Đơn cất giữ trong túi ra, vốn muốn hỏi thăm những chuyện Cổ Thanh Phong đã trải qua, suy nghĩ một lát rồi lại thôi, người ta vốn đã Trúc Cơ thất bại rồi, nếu còn hỏi nữa, chỉ sợ lại xát muối thêm vào vết thương, cho nên Âu Dương Dạ chỉ đơn giản hỏi tên một chút.

Trái lại, Cổ Thanh Phong vui vẻ đi theo Âu Dương Dạ, vừa đi vừa nói, rất nhanh đã đến chân ngọn núi.

Ngọn núi trước mặt mặc dù không lớn lắm, nhưng lại vô cùng tinh xảo, có thể nhìn mờ mờ thấy phong cảnh tươi đẹp trên núi, dưới chân núi có một khối bia đá to sừng sững, trên tấm bia đá khắc 4 chữ lớn “Nhất Phẩm Sơn Trang”

“Đây chính là son trang của cô cô ngươi? Quy mô không nhỏ nhì.”

Cổ Thanh Phong cẩn thận nhìn quanh, phát hiện cả ngọn núi đều được trận pháp bao phủ, có linh khí tụ tập, có bình phong âm, có thanh lương trận che nắng, linh thạch tiêu hao chỉ vẹn vẹn để duy trì những trận pháp này hoạt động bình thường mỗi ngày đều là một chi phí không nhỏ.

Chân núi đỗ rất nhiều xe ngựa, không ít người ra ra vào vào, tụ tập thành nhóm đôi nhóm ba cười cười nói nói, nhìn có vẻ rất náo nhiệt.

Đi theo Âu Dương Dạ vào trong sơn trang, bên trong linh khí nồng đậm, nghĩ đến dưới núi hẳn là một đường linh mạch rất tốt nhìn xung quanh, phong cảnh sơn trang cũng tươi đẹp, chim hót hoa nở, màu sắc cổ xưa, trên lầu lương đình, hơn nữa người ở bên trong quả thực không ít.

“Sao lại nhiều người như vậy...”

“Đương nhiên rồi, hôm nay sơn trang cử hành là một buổi thịnh hội nhạc nghệ, cô cô ta mời rất nhiều nhạc sư có tiếng, ngay cả Trúc Văn Đại Sư có tiếng nhất ở Thanh Dương địa giới chúng ta đều tới đây.”

“Nhạc sư... hóa ra là chơi âm luật.”

Tiên Đạo có thập nghệ, võ công, pháp thuật, trận pháp, phù lục... đều thuộc tiên nghệ, âm luật cũng là một trong số đó.

So sánh với các loại tiên nghệ khác thì nhập môn âm luật tương đối khó, tinh thông càng khó hơn, trò này yêu cầu về thiên phú và ngộ tính rất cao, thuộc về tiên nghệ tương đối cao lãnh, thêm vào đó một bài âm luật đẹp có thể gột rửa tâm hồn, làm tâm tình con người vui vẻ, quên đi phiền não, cao thủ âm luật còn có thể dùng âm luật để trấn nhiếp yêu ma quỷ quái.

Cho nên, từ xưa đến nay, âm luật đều được tôn sùng, trò này thích hợp với cả già trẻ nam nữ, mà lại rất có tính thưởng thức, một bài danh khúc nếu là có thể đàn ra ý cảnh, tuyệt đối có thể khiến con người chìm đắm, nương theo âm luật giống như mộng về thiên cổ, làm cho người ta dư vị vô tận.

“Hơn nữa hôm nay Văn Trúc Đại Sư sẽ đàn tấu danh khúc ‘Phong Khởi Đại Thanh Sơn’, nghĩ thôi đã thấy hưng phấn rồi.”

Phong Khởi Đại Thanh Sơn?

Nghe thấy tên danh khúc này, Cổ Thanh Phong không khỏi sửng sốt, cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, vì trong số những từ khúc hần sáng tác năm đó cũng có bài Phong Khởi Đại Thanh Sơn này, hỏi: “Bài Phong Khởi Đại Thanh Sơn nào?”

“Đương nhiên là bài Phong Khởi Đại Thanh Sơn của Quân Vương rồi, trong thiên hạ, từ cổ tới kim, ngoại trừ Quân Vương ai còn có thể sáng tác ra bài Phong Khởi Đại Thanh Sơn nào rung động đến tâm can như vậy chứ!”

Mỗi lần nhắc đến Xích Tiêu Quân Vương, trên gương mặt xinh đẹp của Âu Dương Dạ toát ra một vẻ sùng bái ái mộ sâu sắc, thân nhiên nói: “Quân Vương cả đời tung hoành, lưu lại vô số danh khúc, có điều âm luật tạo nghệ của người sớm đã thông huyền diệu, hơn nữa còn đạt đến một loại cảnh giới mà người bình thường không thể nào hiểu được, mặc dù từ khúc lưu lại đếm mãi xuể, có điều bởi vì rất nhiều từ khúc quá mức huyền diệu, đến nay cũng chưa có người có thể đàn hoàn chỉnh.”

Dừng một chút, Âu Dương Dạ lại tiếp tục nói: “Cho dù bài Phong Khởi Đại Thanh Sơn Quân Vương sáng tác khi còn trẻ, yêu cầu về tạo nghệ âm luật cũng không quá cao, nhưng không phải ai cũng đàn ra ý cảnh, ta từng nghe rất nhiều người đàn Phong Khởi Đại Thanh Sơn, trong đó không thiếu những nhạc sư danh tiếng, có điều ở địa giới Thanh Dương của bọn ta, duy chỉ có Văn Trúc Đại Sư mới có thể diễn tấu bài Phong Khởi Đại Thanh Sơn kia một cách hoàn hảo...”

“Thật sao.” Cổ Thanh Phong xoa cằm, gật gật đầu, cười nói: “Vậy ta phải chăm chú lắng nghe mới được.”

“Chăm chú nghe vào, đến khi từ khúc vang lên, tĩnh tâm lắng nghe, chìm đắm trong đó, giống như trở về thời Thượng Cổ, tận mắt chứng kiến cảnh tượng tại Đại Thanh Sơn Quân Vương chấn nhiếp quần hùng bằng bài Phong khởi Đại Thanh Sơn.”

Âu Dương Dạ nhìn hần, rất nghiêm túc nói: “Mặc dù Trúc Cơ của ngươi thất bại, nhưng hôm nay có thể được nghe Văn Trúc Đại Sư đàn tấu Phong Khởi Đại Thanh Sơn, cũng đáng lắm”

“Không phải chỉ là đàn khúc thôi sao, cần phải khoa trương như vậy à!” Cổ Thanh Phong im lặng: “Làm sao chứ? Chẳng nhẽ ta Trúc Cơ thất bại nghe Đại Sư kia đàn một chút là có thể hồi phục sao?”

“Cái tên này ngươi... thật là không biết gì! Hừ! Văn Trúc Đại Sư chỉ là đàn Phong Khởi Đại Thanh Sơn, Quân Vương năm đó sáng tác bài này khi bị thương trở về, phải biết là năm đó kim đan của Quân Vương đều tán loạn, người thế thảm hơn ngươi nhiều, cuối cùng không phải vẫn đứng lên lại sao, lại về Đại Thanh Sơn, giết bảy đại môn phái của Đại Thanh Sơn không chừa một mảnh giáp! Ta muốn ngươi nghiêm túc nghe là muốn ngươi đến lúc ấy nghiêm túc lĩnh hội được phong thái của Quân Vương, hi vọng ngươi không vì Trúc Cơ thất bại mà nản chí...”

“Ha ha ha! Sống lâu như vậy ta thật sự vẫn chưa thấy ai đàn qua Phong Khởi Đại Thanh Sơn đâu...”

Cổ Thanh Phong vui vẻ cười ha ha, năm đó lúc hần trầm mê âm luật, thật sự sáng tác ra rất nhiều từ khúc, lúc tâm huyết dâng trào cũng thỉnh thoảng đàn mấy khúc, chỉ là vẫn như hần nói, chưa từng nghe qua người khác đàn tấu từ khúc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Túy ngâm bích hải

Rất nhanh, dưới sự sắp xếp của tiểu nha đầu, Cổ Thanh Phong đi theo người hầu để tắm rửa.

Nhắc tới son trang thật đúng là rất an nhàn, ngay cả nơi tắm rửa đều bố trí ra dáng, chẳng những có suối nước nóng, trên đầu còn có trận pháp tạo ra mưa nhỏ bao phủ, trận pháp vận chuyển về sau, giống như mưa phùn, cái này không chỉ khiến Cổ Thanh Phong cảm thán, người hiện tại thật là biết hưởng thụ.

Ngẫm lại thời điểm mình tu hành năm đó, thế giới này linh khí rất là lơ lửng, linh mạch cũng đều bị các đại môn phái chiếm đoạt, ngay cả linh thạch đều thuộc dạng trang sức xa xỉ, có đôi khi vì tranh đoạt một viên linh thạch mà đánh nhau đầu rơi máu chảy, hiện tại ngược lại rất tốt, sau một kiếp nạn, giống như thiên địa trùng sinh, vạn vật bắt đầu khôi phục, linh mạch khắp nơi đều có, thi hành trận pháp cũng sẽ không đau lòng vì linh thạch.

Người gặp việc vui tình thần thoải mái, tắm rửa thay quần áo lại tươi tỉnh lên.

Tắm rửa xong, tâm tình Cổ Thanh Phong rất thoải mái, ăn mấy viên Nguyên Khí Đơn, mặc dù thân thể còn rất yếu ớt, nhưng so với lúc mới tỉnh lại tốt hơn nhiều, khí sắc cũng dần dần khôi phục.

Thay quần áo mới mà người hầu mang tới, coi như vừa người, sau khi mặc vào, nhìn bản thân trong gương đồng, ngược lại là có loại cảm giác xa lạ.

Trong gương đồng, thân hình hần thẳng tắp, mái tóc đen dài tùy ý xõa xuống, một gương mặt trắng nõn, lộ ra góc cạnh rõ ràng anh tuấn, một đôi mắt hẹp dài, yên ắng tĩnh mịch giống như vực sâu.

Cổ Thanh Phong sờ lên khuôn mặt của mình, nội tâm có loại cảm giác nói không ra lời.

Tu hành không tuổi tác.

Nói thật, từ khi Cổ Thanh Phong lấy Cửu U Tổ Hóa để rèn luyện thân thể đến nay, đã rất lâu chưa soi gương, đã sắp quên mất bản thân rốt cuộc hình dạng thế nào.

“Nhớ năm đó ta cũng là tiểu tử nổi danh anh tuấn... hiện nay... haiz! Già rồi...”

Mặc dù dung mạo hần nhìn giống như chừng hai mươi, trên thân cũng mặc một bộ áo trắng rất trẻ trung rất tươi mới, chỉ là nhìn vẫn không có tinh thần phần chần của người trẻ, có chăng chỉ là dáng vẻ tĩnh mịch già nua.

Kim Đan hoàn toàn chính xác có thể có được thanh xuân mãi mãi, chỉ là có được dung mạo trẻ trung, lại không có được sự trẻ trung trong lòng.

Dù là dung mạo trẻ lại, cũng không che giấu được dấu vết lưu lại tuổi tác ở sâu trong nội tâm.

Haiz.

Người hầu đưa tới rất nhiều hoa quả và hạt dưa, Cổ Thanh Phong vừa ăn vừa chờ, chỉ là đợi thật lâu mà cũng không thấy Âu Dương Dạ tới, nhàm chán, liền ra ngoài đi bộ một chút.

Lúc trước nghe nha đầu Âu Dương Dạ kia nói hình như nơi này muốn cử hành nhạc nghệ thịnh hội gì đó, rất nhiều nhạc nghệ đại sư từ Thanh Dương địa giới sẽ đến, Cổ Thanh Phong một đường tản bộ, các loại tiếng đàn lọt vào tai, vừa nghe hần vừa lắc đầu, nhạc âm vô cùng rối loạn, thật sự là ứng với câu nói kia, đơn giản chính là làm bừa bãi.

“Thế này cũng có thể xưng là đại sư? Nhớ năm đó thời điểm ta vừa chơi âm luật còn hay hơn...”

Một khúc nhạc huyền diệu nếu là có thể đàn ra ý cảnh, hoàn toàn chính xác có thể khiến người tỉnh mộng thiên cổ, nhưng nếu như là đàn không ra, đơn giản chính là tra tấn người, dù sao âm luật loại đồ chơi này rất dễ dàng có thể thay đổi tinh thần của một người.

Trong sơn trang khắp nơi đều là vườn, trong mỗi vườn có vẻ cũng có người đánh đàn, Cổ Thanh Phong nghe nghe, nhìn không được ngừng lại phía trước một khu vườn, không phải bởi vì tiếng đàn bên trong rất mỹ diệu, trái lại, tiếng đàn truyền đến từ khu vườn này rất bình thường, nghe là biết là người mới học.

Cổ Thanh Phong sờ dĩ ngừng chân là bởi vì tiếng đàn bên trong khiến hần cảm thấy buồn cười.

Tiếng đàn đứt quãng, người đánh đàn giống như đang luyện tập, mỗi lần đàn sai, đều sẽ dừng lại, sau đó lại đàn, lại sai... Cứ như vậy tới tới lui lui vậy mà sai hơn mười lần, mà người đánh đàn có vẻ rất cố chấp, cứ tiếp tục đàn như vậy, luôn luôn đàn sai cùng một chỗ.

“Thật sự là cơ bắp...”

Cổ Thanh Phong thực sự nghe không nổi nữa, theo tiếng đàn liền đi vào, khiến hần cảm thấy ngoài ý muốn chính là người đánh đàn lại là một nha đầu bảy, tám tuổi.

Tiểu cô nương không cao, mái tóc màu xanh lam, nhìn rất là đáng yêu, giờ phút này đang đứng trong lương đình, nghiêng cái đầu nhỏ gầy đàn, có lẽ là mỗi lần đều đàn sai, tiểu cô nương rất buồn bực, lẩm bẩm nói: “Tại sao mỗi lần đến chỗ này lại đàn sai... rốt cuộc là vì sao, chỉ pháp của ta rõ ràng là chính xác, âm dây cung cũng đúng... tiết tấu cũng không tệ, chẳng lẽ là do vận dụng Linh Quyết không đúng sao?”

Âm luật đã được vinh dự trở thành một trong mười loại hình nghệ thuật, đương nhiên không đơn giản như vậy, một khúc đàn mỹ diệu, nếu là không đàn ra đến, có lẽ có thể gọi là êm tai, nhưng nếu là vận dụng linh lực đàn ra, tựa như vì khúc đàn giao phó linh hồn, sẽ càng thêm sinh động, càng thêm huyền diệu, âm luật sở dĩ có thể chấn nhiếp yêu ma, chính là hiệu quả của việc rót vào linh lực, một bài âm luật cường đại, uy lực của nó thậm chí không thua gì một loại phép thuật thần thông lợi hại.

Tiểu nha đầu rất cố chấp, dường như cũng có chút đáng yêu ngốc nghếch... đi đi lại lại mấy mươi lần, vậy mà mỗi lần đều phạm sai lầm ở cùng một chỗ, thật đúng là người cố chấp, Cổ Thanh Phong đi qua cười nói: “Tiểu muội muội, chỉ pháp của ngươi không sai, âm dây cung, tiết tấu cũng đều đúng, là vận dụng Linh Quyết sai.”

“Hà!”

Nghe thấy có người nói chuyện, tiểu cô nương kinh ngạc hô một tiếng, trông thấy Cổ Thanh Phong, tiểu cô nương ngoại trừ kinh ngạc, nhiều hơn chính là thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ lập tức liền đỏ lên, xấu hổ mà hỏi: “Ngươi... ngươi là ai!”

“Ta à... ta là đi ngang qua, nghe thấy người đánh đàn liền tới xem một chút.”

Tiểu cô nương ồ một tiếng, dường như nhớ tới lời nói vừa rồi, lại ngẩng cái đầu nhỏ lên, hỏi: “Đại ca ca, huynh mới vừa nói cái gì, Linh Quyết vận dụng sai rồi sao?”

“Người vừa rồi dùng chính là Tứ Huyền Thiếu Vũ Quyết, đối với điệu nhạc vừa rồi mà nói có chút nặng.” Cổ Thanh Phong đi vào lương đình ngồi xuống, nói tiếp: “Chỉ bằng người đổi thành Kinh Phủ Điệp Quyên Thúc, lại dùng đàn Tam Huyền Tiểu Phục Quyết xem sao.”

“Đổi thành Kinh Phủ Điệp Quyên Thúc, lại dùng đàn Tam Huyền Tiểu Phục Quyết?” Tiểu cô nương mở phổ nhạc trong tay ra nhìn một chút, đáp lại nói: “Thế nhưng là... trên phổ nhạc cũng không phải là như thế.”

“Phổ nhạc cứng ngắt, con người linh động, người không thử một chút làm sao biết.”

Tiểu cô nương nghiêng đầu nghĩ một hồi, lại mở to mắt nhìn hồi lâu, sau đó vừa hoài nghi vừa đàn, đàn đến chỗ sai vừa rồi, nàng liền đổi ci pháp thành Kinh Phủ Điệp Quyên Thúc, Linh Quyết cũng đổi thành Tam Huyền Tiểu Phục Quyết, không nghĩ tới lập tức liền thành công.

Có lẽ là không nghĩ tới sẽ thuận lợi như vậy, cũng có thể là không dám tin tưởng, tiểu cô nương lại thử một chút, kết quả lại thành công... tiểu cô nương nhìn phổ nhạc, lại nhìn chăm chăm Cổ Thanh Phong, làm sao cũng không dám tin tưởng, càng nghĩ không thông vì cái gì không dựa theo phổ nhạc mà cũng có thể đàn ra nhạc điệu này.

“Đại ca ca, huynh là nhạc sĩ ở đây sao?”

“Ta?” Cổ Thanh Phong lắc đầu, ra hiệu mình không phải.

“Vậy đại ca ca nhất định rất hiểu âm luật đúng hay không?”

“Tạm được, trước kia từng chơi một khoảng thời gian.”

“Vậy kỹ năng âm luật của đại ca ca nhất định rất cao?”

“Đương nhiên.” Ngồi trong lương đình, Cổ Thanh Phong vắt chéo chân, cắn hạt dưa, cười mỉm nói: “Nhớ năm đó thời điểm ta chơi âm luật, ta như xưng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất, trong thiên hạ không có khúc nhạc nào ta không biết đàn.”

“A! Thật hay giả, đại ca ca, vậy huynh biết đàn “Hoa rơi vô tình” không?”

Hoa rơi vô tình?

Khúc nhạc này Cổ Thanh Phong thật đúng là chưa từng nghe qua.

“Vậy... Từ Văn Phi Dương thì sao...?”

Cổ Thanh Phong lắc đầu, khúc nhạc này hẳn cũng chưa từng nghe qua, sau đó tiểu nha đầu liên tục nói tên mười mấy khúc nhạc, hẳn một bài cũng chưa từng nghe qua, nhìn ánh mắt hoài nghi của tiểu cô nương, Cổ Thanh Phong biểu lộ có chút xấu hổ, nghĩ thầm mình phết lác quá mức rồi.

“Đại ca ca, huynh không phải nói thiên hạ không có khúc nhạc nào huynh không biết đàn sao... làm sao... khúc nhạc của Tô Họa tỷ tỷ mà một bài huynh cũng không biết?”

“Tô Họa là ai?” Cổ Thanh Phong nghĩ nghĩ, đối với cái tên này rất lạ lẫm.

“Tô Họa tỷ tỷ là nhạc sĩ Cẩn Nhi sùng bái nhất!”

Cổ Thanh Phong suy nghĩ, đồ bỏ Tô Họa này có thể là nhạc sĩ mới vào nghề những năm gần đây.

“Đại ca ca, vậy huynh bình thường đều đàn khúc nhạc gì?”

“Bình thường à...”

Cổ Thanh Phong chăm chú nghĩ nghĩ, nói: “Ta bình thường đàn khúc nhạc đối với người mà nói khả năng có chút cổ xưa, không biết người có từng nghe chưa, ví dụ như nhạc của Ma Nham lão tổ, Hắc Đàn Mỗ Mỗ, Tư Mã Tĩnh Không ta đều biết đàn.”

“Ma Nham lão tổ, Hắc Đàn Mỗ Mỗ, Tư Mã Tĩnh Không... bọn họ đều là tiền bối thời đại Thượng Cổ mà, khúc nhạc của họ đều quá mức... quá mức cổ quái, Cẩn Nhi đều không thích nghe.” Tiểu cô nương nghiêng đầu nghĩ một hồi, chớp mắt to, nói ra: “Nhạc của những cao nhân tiền bối thời Thượng Cổ kia, Cẩn Nhi chỉ thích Thế Tôn Nương Nương và Xích Tiêu Quân Vương.”

“Nhạc của Xích Tiêu Quân Vương?”

Lông mày Cổ Thanh Phong nhướn lên, nhếch miệng cười cười, nói: “Đừng nói, ta am hiểu nhất chính là nhạc của Cổ Thiên Lang.”

“Đại ca ca!” Tiểu cô nương nhăn lông mày, một ánh mắt hoài nghi nhìn qua: “Huynh ngay cả nhạc của Tô Họa tử tử cũng không biết đàn, còn nói am hiểu nhạc của Xích Tiêu Quân Vương... Nhạc của Quân Vương khó hơn nhạc của Tô Họa tử tử nhiều.”

“Ha ha ha ha! Người muốn đàn nhạc của những người khác, ta còn thực sự không dám hứa chắc, nhưng muốn nói nhạc của Xích Tiêu Quân Vương, ta nhắm mắt lại đều có thể tùy tiện đàn... khúc nào cũng chứa ý cảnh.”

“Đại ca ca lại đang khoác lác, nhạc của Quân Vương ông nội của ta tìm hiểu cả một đời cũng không dám khoe khoang có thể đàn ra đến mười khúc chứa ý cảnh...”

“Làm sao, tiểu nha đầu người còn không tin?”

Cổ Thanh Phong đứng dậy, nhét linh quả trong tay vào trong túi, phất tay, cười nói: “Ngày hôm nay đại ca ca ta tâm tình không tệ, thể hiện tài năng cho người xem.”

Nhận đàn cổ từ trong tay tiểu cô nương, thử gảy mấy giai điệu, có lẽ là quá lâu chưa chạm qua đàn, ngược lại là có chút không quen.

“Đại ca ca, huynh đang đàn cái gì thế, rối loạn quá, mà đại ca ca huynh vì sao không vận dụng Linh Quyết?” Tiểu cô nương nhắc nhở: “Nếu một khúc đàn không rót vào linh lực, sẽ như là không có linh hồn, không có sinh mệnh, căn bản đàn không ra ý cảnh huyền diệu của khúc đàn.”

“Ừm, nhìn người tuổi không lớn lắm, hiểu được cũng rất nhiều.”

Đàn cổ của tiểu nha đầu thuộc về loại đàn cổ Tiêu Diệp Cẩm, trên mặt đàn có chút vết nứt, hẳn là nhiều năm rồi, Cổ Thanh Phong khuấy động dây đàn, nói ra: “Cũng không phải tất cả khúc nhạc phải rót vào linh lực mới có thể đàn ra ý cảnh huyền diệu trong đó, đàn không có nó cũng có thể đàn ra một khúc nhạc tinh túy.”

Lại thử gảy mấy giai điệu, sau khi quen liền bắt đầu đàn tấu, đàn chính là bài “Túy Ngâm Bích Hải”.

Năm đó khi hắn trầm mê âm luật, từng sáng tác ra rất nhiều khúc nhạc, khúc “Túy Ngâm Bích Hải” này cũng không phải là khúc nhạc huyền diệu nhất trong tất cả khúc nhạc, càng không phải khúc có ý cảnh nhất, sở dĩ muốn đàn khúc “Túy Ngâm Bích Hải” này, thứ nhất chỉ là thuần túy thích, thứ hai tình cảnh hiện tại của hắn cùng tình huống năm đó sáng tác “Túy Ngâm Bích Hải” không khác nhau lắm.

Năm đó, hắn niên thiếu khinh cuồng, đắc tội rất nhiều người, số lần bị thương nhiều không đếm xuể, trong đó số lần tu vi mất hết cũng có tám chín lần. Có một lần, hắn lọt vào bao vây của cao thủ tiên triều, nguyên thần suy kiệt, suýt nữa mất mạng, khoảng thời gian đó luôn trốn ở biển xanh uống rượu, cho nên về sau mới có khúc “Túy Ngâm Bích Hải” này.

Hiện tại...

Bị Thiên Đạo phán quyết, đại đạo căn cơ bị hủy, ngôi vương Tiên Ma bị đoạt, một thân tu vi lại không... dường như giống như trở lại lúc trước.

Bây giờ đã cách nhiều năm, đàn lại “Túy Ngâm Bích Hải” này, ngược lại là bùi ngùi vô biên.

Mà cái này vừa vận chính là điểm kỳ diệu nhất của âm luật, rất dễ dàng liền có thể khơi gợi hồi ức, gây xúc động chỗ sâu nhất của nội tâm.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản Cổ Thanh Phong năm đó trầm mê âm luật.

Một khúc kết thúc, suy nghĩ cũng từ năm đó bay trở về.

Cổ Thanh Phong thở ra một hơi, có chút lắc đầu, có chút không hài lòng lắm: “Rất lâu không chơi thứ này, trong lúc nhất thời thật đúng là tìm không thấy cảm giác năm đó.”

Bên cạnh tiểu cô nương một mực tại cẩn thận lắng nghe, khuôn mặt nhỏ lộ ra dị thường kinh ngạc, từng mắt mắt to nhìn Cổ Thanh Phong, ánh mắt kia tựa như nhìn quái vật, phảng phất bị mất linh hồn, ngẩn người, kinh ngạc nhìn.

“Mở rộng tầm mắt! Thật sự là mở rộng tầm mắt!”

Một thanh âm sợ hãi truyền đến, Cổ Thanh Phong nhìn quanh, lúc này mới trông thấy một ông lão đứng ở vườn hoa từ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Xích viêm công tử

Ông lão râu tóc bạc trắng, mặc một bộ áo bào rất sạch sẽ, giờ phút này đứng ở cổng vườn, một đôi mắt đục ngầu lấy một loại ánh mắt không thể tin

được chăm chú nhìn Cổ Thanh Phong, hần nhìn cũng có chút kích động, kích động ngay cả khóe miệng đều đang khẽ run.

“Lão phu cả đời này đều lĩnh hội cảm khúc mà Xích Tiêu Quân Vương lưu lại, mà khúc nhạc “Túy Ngâm Bích Hải” này, lão phu nghe qua rất nhiều người đàn, bản thân càng đã đàn qua vô số lần, cho đến khi nghe công tử đàn “Túy Ngâm Bích Hải”, mới biết được núi cao còn có núi cao hơn.

Không thể tưởng tượng nổi, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu nha đầu trông thấy ông lão, chạy tới thân thiết gọi một tiếng ông nội.

Cổ Thanh Phong nhàn nhạt cười cười, nói: “Lão tiên sinh quá khen rồi.”

“Quá khen? Không! Lão phu tự nhận đối với âm luật coi như có biết đôi chút, mới vừa nghe công tử đàn “Túy Ngâm Bích Hải”, bất luận là chỉ pháp hay là âm dây cung cùng tiết tấu chắc chắn đều có thể xưng tuyệt diệu, đáng ngạc nhiên nhất chính là, công tử không sử dụng Linh Quyết, chỉ là đàn chay một khúc “Túy Ngâm Bích Hải”, lại có thể đem tinh túy bên trong thể hiện ra, làm cho người nghe thần lâm kỳ cảnh, ngẫm hiểu, càng như mộng về Thượng Cổ, tận mắt nhìn các cảnh bi thương năm đó khi Quân Vương ẩn cư biển xanh, thực sự để lão phu mở rộng tầm mắt, bội phục sát đất.”

Lão đầu này nói một tràng sợ hãi thán phục ca ngợi, Cổ Thanh Phong dựa vào lương đình ngồi ở chỗ đó, chỉ cười nhạt, cũng không khiêm tốn nữa.

“Ông nội, vị đại ca ca này... thật lợi hại như vậy?”

“Đàn chay một khúc “Túy Ngâm Bích Hải”, liền có thể đem tinh túy bên trong đều hiện ra.” Ông lão gật gù đầu, khâm phục nói: “Vị công tử này, kỹ năng âm luật rất cao... quả thật hiếm thấy, lão phu xấu hổ.” Dứt lời, ông lão vừa chấp tay, hỏi: “Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh công tử.”

Cổ Thanh Phong đứng người lên, thu thập một chút vỏ hạt dưa trên bàn, nhẹ giọng đáp lại: “Họ Cổ, tên Thanh Phong.”

Cổ Thanh Phong?

Ông lão nắm bắt cái tên này, nghĩ lại toàn bộ kỳ tài âm luật mà mình biết, nhưng đối với cái tên này không có bất kỳ ấn tượng nào, cũng không tiện hỏi kỹ, chấp tay nói: “Mới vừa nghe công tử đàn chay một bản “Túy Ngâm Bích Hải”, thực sự để lão phu mở rộng tầm mắt, không biết Cổ công tử có thể nề mặt lão phu uống mấy chén?”

“Uống mấy chén...”

Cổ Thanh Phong suy nghĩ, lúc mình rời đi cũng không nói với Âu Dương Dạ, không biết nha đầu kia thế nào, suy nghĩ một chút vẫn là bỏ đi, đáp lại nói: “Ta thật ra muốn uống mấy chén, chỉ có điều... còn có người bằng hữu đang chờ ta... có cơ hội rồi nói sau.”

Cổ Thanh Phong đi qua, vuốt vuốt tóc tiểu nha đầu, trả lại đàn cổ, nói: “Tiểu nha đầu, người tiếp tục luyện đàn đi, đại ca ca ta đi trước.”

Nhìn bóng lưng Cổ Thanh Phong vội vàng rời đi, ông lão liên tục sợ hãi thán phục: “Nghĩ không ra hôm nay ở chỗ này vậy mà có thể gặp phải người trẻ tuổi kỹ năng âm nhạc cao thâm như vậy.”

“Ông nội, vị đại ca ca này kỹ nghệ âm luật thật lợi hại như vậy sao? Kỹ nghệ của ông thật không bằng huynh ấy sao?” Tiểu cô nương còn chưa từng nghe qua ông nội đánh giá một người như thế, cho dù là Tô Họa tỷ tỷ năng sùng bái nhất, ông nội cũng chưa từng cho đánh giá cao như vậy, có chút không dám tin tưởng: “Ông nội, ông nói có phải có chút khoa trương rồi không?”

“Ông nội nói tuyệt không khoa trương, vừa rồi thời điểm hần đàn tấu, cho dù là chỉ pháp hay là âm dây cung đều có thể gọi là tuyệt diệu, quan trọng nhất chính là hần không vận dụng bất luận quyết pháp gì, chỉ là đàn chay một khúc liền có thể thể hiện được tinh túy bên trong, kỹ nghệ âm luật của hần tuyệt đối sâu không lường được, ông nội nói không bằng hần khả năng có chút khinh thường hần nữa ấy.”

“A... vậy ca ca này so với Tô Họa tỷ tỷ thì sao?”

“Chuyện này... ông nội không dám kết luận, Tô cô nương là kỳ tài âm luật, cũng là người duy nhất có thể đàn ra ý cảnh trong nhạc của Quân Vương, về phần vừa rồi vị Cổ công tử này kỹ nghệ âm luật rốt cuộc lợi hại bao nhiêu, ông nội thật sự không biết.”

“Đúng rồi ông nội, vừa rồi khi Cần Nhi đang đàn phổ nhạc của Tô Họa tỷ tỷ, lúc đàn tấu khúc Tam Diệp Mai Hoa luôn phạm sai lầm, thế nhưng đại ca ca dạy ta đôi chỉ pháp cùng Linh Quyết, sau đó... liền rất nhẹ nhàng đàn tấu ra nữa.”

“Ồ? Còn có chuyện như thế?”

Ông lão tiếp nhận phổ nhạc, vuốt vuốt râu bạc trắng, nhìn kỹ một chút, càng xem chân mày nhíu càng sâu, càng xem thần sắc càng là chấn kinh, sau đó tranh thủ thời gian ngồi trong đình nghỉ mát thử đàn tấu một chút, đàn xong, không khỏi hít sâu một hơi, nhưng vẫn áp chế không nổi nội tâm kích động.

“Khúc nhạc là do Tô cô nương tỉ mỉ viết, có thể coi là tác phẩm hoàn mỹ, vừa rồi điệu Tam Diệp Mai Hoa kia con đàn không ra rất bình thường, thứ nhất là tu vi của con không đủ, thứ hai là kỹ nghệ âm luật cũng không đến trình độ đó, rất nhiều Linh Quyết phức tạp con cũng không hiểu... thế nhưng là...”

“Thế nhưng là không nghĩ tới đôi Tử Huyền Thiếu Vũ Quyết đổi thành Kinh Phủ Diệp Quyên Thức, lại dùng Tam Huyền Tiểu Phục Quyết đàn tấu ra vậy mà... vậy mà cũng có thể đàn ra khúc Tam Diệp Mai Hoa này... Chẳng những không có bất luận cảm giác không hài hòa nào... ngược lại so với lúc

trước lại càng thêm huyền diệu... đây quả thực... đơn giản là không thể ngờ tới!”

Có lẽ là quá kích động, đến mức có chút nói năng lộn xộn, ông lão lại liên tục hít sâu, sửa sang lại một chút suy nghĩ, lúc này mới dần dần tỉnh táo lại, nói ra: “Cổ công tử kia kỹ nghệ âm luật sợ là... sợ là so ông nội trong tưởng tượng còn lợi hại hơn, so với Tô cô nương mà nói, chỉ cao hơn chứ không thấp hơn...”

“Tô Họa tỷ tỷ lần trước nói nếu có thời gian, nàng sẽ đến tham gia Nhạc Nghệ Thịnh Hội lần này...” Tiểu cô nương nhẹ nhàng nói ra: “Cũng không biết Tô Họa tỷ tỷ có thể tới hay không... nếu như tới nhất định khiến tỷ tỷ gặp vị ca ca kia một chút.”

“Nếu là Tô cô nương biết được phổ nhạc của mình sau khi bị sửa đổi so với lúc trước càng thêm huyền diệu, không biết nàng ấy có cảm tưởng gì...”

Ông lão vuốt vuốt chòm râu bạc trắng, vẫn ngăn không được sự sợ hãi thấm phục trong lòng: “Không biết Cổ công tử kia thuộc môn nào phái nào, kỹ năng âm nhạc lợi hại, thật sự là không thể tưởng tượng nổi... không thể tưởng tượng nổi...”

...

Rời khỏi vườn, Cổ Thanh Phong liền đi theo đường cũ trở về, vừa mới trở lại nơi tắm rửa đã nhìn thấy Âu Dương Dạ khoanh tay đi qua đi lại ở đó, bộ dáng giận dữ, nhìn rất tức tối.

Hiển nhiên, tiểu nha đầu đang nổi nóng, Cổ Thanh Phong lặng lẽ đi qua, cố ý muốn trêu chọc nàng, hỏi: “Muội tử, người đang chờ ai sao?”

“Người là ai?” Âu Dương Dạ liếc mắt nhìn Cổ Thanh Phong, quát lạnh nói: “Bồn tiểu thư đang rất phiền, rút đi!”

Cổ Thanh Phong cười tủm tỉm nói: “Ai da, nhanh như vậy đã không nhận ra?”

Hả?

Giọng nói rất quen thuộc.

Âu Dương Dạ xoay người, quan sát tỉ mỉ Cổ Thanh Phong, càng xem càng quen thuộc, nhìn một chút, tiểu nha đầu lập tức kinh hô lên: “Người! Người là Cổ Thanh Phong?”

“Ta còn tưởng rằng người quên ta rồi chứ.”

“Người! Cái tên tiểu tử thôi, có biết ta tìm người khắp nơi hay không!”

“Ta còn có thể đi đâu, đi tìm người chứ sao.” Cổ Thanh Phong ngáp một cái, vắn eo bẻ cổ, nói ra: “Người để lại một mình ta sau đó liền không thấy bóng dáng, ta tắm rửa xong đợi người một lúc lâu, cũng không thấy người đến, chỉ có thể đi tìm người.”

“Người! Hừ!”

Âu Dương Dạ vốn định hung hăng răn dạy hắn, nhưng mà ngẫm lại cũng trách chính mình trước khi đi không nói rõ ràng.

“Được rồi, lần này tha cho người, chỉ là...”

Âu Dương Dạ nhú lông mày, dùng loại ánh mắt cổ quái đánh giá Cổ Thanh Phong, vừa nhìn vừa nhận xét: “Không nghĩ tới người tắm rửa thay quần áo xong lại còn rất anh tuấn, chỉ là... vì sao luôn cảm giác là lạ.”

“Cái nào không đúng?”

Cổ Thanh Phong lông mày nhú lại, vươn ra hai tay, nhìn nhìn mình, cũng không có phát hiện chỗ nào không ổn.

“Cảm giác là lạ, nói không ra.”

Âu Dương Dạ chìm trong suy tư, nàng luôn cảm thấy trên người Cổ Thanh Phong có một loại cảm giác đặc thù, nói như thế nào nhỉ, thật giống như... một hồ nước đọng! Đúng! Chính là một hồ nước đọng, một điểm tinh thần phần chân cũng không có, dáng vẻ nặng nề, nhưng loại dáng vẻ già nua này lại không giống những lão tiên bối tu luyện mấy trăm năm kia, càng giống một loại u tĩnh, là loại u tĩnh làm cho người cảm thấy rất không thoải mái, xác thực mà nói là một loại âm u yên tĩnh rất đáng sợ.

Tựa như dưới biển sâu, càng giống bóng tối mệnh mang bên trong loại tĩnh lặng đáng sợ kia.

Kỳ quái!

Tại sao có thể như vậy.

Lúc này, một tiếng la truyền đến, phá vỡ suy nghĩ của nàng.

“Dạ Dạ, ta tìm muội rất lâu rồi, thì ra muội ở chỗ này.”

Theo tiếng nói mà đến là một nam tử khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo bất phàm, thân mang Đan La Bảo Y, thắt lưng đeo Hệ Thanh Diễm Ngọc Đai, xem ra chính là xuất thân từ đại gia tộc, cho dù là hai đầu lông mày hay là trong đôi mắt đều lộ ra một loại cuồng ngạo.

“Lý Sâm?”

Trông thấy nam tử trẻ tuổi, bên trong hai con ngươi Âu Dương Dạ hiện lên một tia chán ghét, tức giận trả lời một câu: “Ngươi sao cũng tới.”

“Hôm nay sơn trang của cô cô muội muốn cử hành Nhạc Nghệ Thịnh Hội, mà muội và Vân Hồng sư huynh đều muốn lên đài diễn tấu, cho nên ta liền đến, ta ở chỗ này chờ muội rất lâu rồi, chúng ta cùng đi đi.”

“Không cần, các ngươi đi với nhau đi.”

Âu Dương Dạ nhìn Cổ Thanh Phong một chút, nói: “Đi thôi.”

“Dạ Dạ, hần là ai?”

Khi Lý Sâm trông thấy Cổ Thanh Phong, có vẻ rất cảnh giác.

“Liên quan gì đến ngươi.”

“Dạ Dạ...”

Lý Sâm đang muốn nói cái gì, Âu Dương Dạ trực tiếp xoay người, không nhìn được nói ra: “Ta nói này Lý Sâm, ngươi có phiền hay không, khi còn ở môn phái ngươi cả ngày quần lấy ta đã đành, ra khỏi đó rồi ta làm gì ngươi cũng quần lấy ta, thật đáng ghét!”

“Muội nói cho ta, hần là ai!”

“Mặc kệ ngươi!”

Âu Dương Dạ lôi kéo Cổ Thanh Phong liền muốn rời khỏi.

Thấy Âu Dương Dạ lôi kéo tay nam tử xa lạ, Lý Sâm giống như ý thức được cái gì, trong hai mắt mãnh liệt bắn tinh quang, quát: “Dạ Dạ, hần có phải là Xích Viêm công tử mà muội lần trước nói vừa thấy đã yêu hay không?”

“Không mượn ngươi xen vào!”

“Không được! Nhất định phải nói cho ta!”

Âu Dương Dạ quả là nhanh muốn hồng mắt, từ sau khi báii nhập Vân Hà phái, tên Lý Sâm này một mực quần lấy mình, gần như hai năm, giống thuốc cao da chó, muốn dọn sạch cũng dọn không được, nhìn chăm chăm Lý Sâm, chán ghét nói: “Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

“Ta chỉ muốn biết hần là ai!” Lý Sâm khí thế lẫm lẫm, như một thanh kiếm hùng hổ dọa người, truy vấn: “Hần có phải là Xích Viêm công tử kia hay không?”

“Tốt! Ngươi đã nghĩ như vậy, ta sẽ nói cho ngươi biết!” Âu Dương Dạ kéo lại cánh tay Cổ Thanh Phong, rất tức giận nói: “Không sai, hần chính là Xích Viêm công tử mà ta nói với ngươi, ta vừa gặp đã yêu, thế nào, ngươi hài lòng chưa?”

“Cái gì?”

Lý Sâm thần sắc kinh hãi, sau đó lắc đầu, tàn khốc nói: “Không có khả năng! Ta đã từng điều tra, Xích Viêm công tử mà muội nói là rỗng trong biển người, tu vi rất cao, mười kỹ nghệ Tiên Đạo đều thông thạo, nhất là nhạc nghệ, càng là nhân tài kiệt xuất, nếu quả thật có người này, tại Thanh Dương địa giới vì cái gì chưa từng nghe qua đại danh của Xích Viêm công tử.”

“Ta nói cho ngươi Xích Viêm công tử là người Thanh Dương địa giới lúc nào?” Âu Dương Dạ đưa tay kéo lại cánh tay Cổ Thanh Phong, khi thì vì Cổ Thanh Phong sửa sang một chút đai lưng, lại sửa sang một chút cổ áo, làm động tác rất thân mật, giống như cố ý muốn kích thích Lý Sâm, nói ra: “Nếu như hần không phải Xích Viêm công tử khiến cho ta vừa thấy đã yêu, ngươi cảm thấy ta có thể như vậy sao?”

“Muội!”

Lý Sâm giận không kềm được, gắt gao nhìn chăm chăm Cổ Thanh Phong, quát lên: “Ngươi thật sự là Xích Viêm công tử?”

“Ta?”

Cổ Thanh Phong nhìn về phía Âu Dương Dạ, mà Âu Dương Dạ thì lẫm lẫm liếc mắt ra hiệu, ánh mắt kia giống như đang nói: Đây, phối hợp một chút chứ sao.

Cổ Thanh Phong cảm thấy không còn gì để nói, nhưng cũng không cự tuyệt, sau khi hiểu ý, hếch thân thể, chỉ vào Lý Sâm, khoe miệng xẹt qua một ý

cười, ra vẻ phách lối, tùy tiện nói: “Không sai, thiếu niên, ta chính là Xích Viêm công tử.”

“Dám cướp nữ nhân của Lý Sâm ta! Ngươi muốn chết!”

Nhìn thấy người mình yêu kéo cánh tay của người đàn ông này, Lý Sâm đầy ngập lửa giận, ngay cả giọng nói đều là từ trong hàm răng từng chữ nói ra!

“Ai là nữ nhân của ngươi! Lý Sâm, về sau ngươi còn dám nói như vậy, đừng trách bà đây không khách khí! Âu Dương Dạ hừ lạnh một tiếng, nói: “Mà ta còn có thể nói cho ngươi, không bao lâu ta sẽ cùng Xích Viêm công tử kết làm đạo侶, sau đó liền bắt đầu song tu... cho nên, về sau ngươi cũng đừng tiếp tục quấy lấy ta nữa!”

Dứt lời, Âu Dương Dạ kéo tay Cổ Thanh Phong, cũng không quay đầu lại, trực tiếp rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Giả mạo người trong lòng

Khi ngoặt vào một hành lang náo nhiệt, Âu Dương Dạ buông tay Cổ Thanh Phong ra, còn cố ý hướng về sau nhìn một chút phát hiện Lý Sâm không đi theo, lúc này mới thở ra một hơi liếc mắt nhìn Cổ Thanh Phong nghiêm mặt nói.

“Này, ngươi không nên hiểu lầm, ta vừa rồi nắm tay ngươi chỉ là muốn vứt bỏ Lý Sâm, không có bất kỳ ý tứ gì khác cho nên ngươi đừng nghĩ nhiều.”

“Hiểu lầm?” Cổ Thanh Phong nhàn nhã cắn hạt dưa, nhẹ nhàng cười nhạt nói: “Ta cũng không phải tiểu hài nhi ba tuổi, làm sao lại hiểu lầm.”

“Vậy là tốt rồi.”

Âu Dương Dạ ném qua một ánh mắt tán thưởng, sau đó lại rất nghiêm túc nhắc nhở: “Chỉ là nhớ một lúc tiến vào hội trường, ngươi không thể nói lung tung biết không? Hôm nay sơn trang cử hành lễ nhưng là Nhạc Nghệ Thịnh Hội, người tới đều là những đại sư âm nhạc nổi tiếng Thanh Dương địa giới, đến lúc đó ngươi ngồi bên cạnh ta một mực cúi đầu ăn là được rồi.”

“Không có vấn đề.”

Cổ Thanh Phong cũng đã lâu chưa ăn qua đồ ngon, suy nghĩ chờ một lúc nữa ăn một bữa cơm no đủ rồi nói sau.

“Không nghĩ tới ngươi vẫn rất biết điều, đã như vậy ngươi yên tâm đi, ta đã mang ngươi vào cùng, tuyệt đối sẽ để ngươi ăn no uống ngon.”

Cổ Thanh Phong cười cười, cũng không nói cái gì.

Âu Dương Dạ liên tục dặn dò, lúc này mới mang theo hắn tiến vào hội trường.

Đừng nói.

Hội trường bố trí giống như sắp xảy ra chuyện vậy, hội trường lớn như vậy bị bảy tám cái trận pháp bao phủ, bên trong hội trường chẳng những linh khí nồng đậm, hoàn cảnh cũng vô cùng ưu nhã bốn phía là lầu các cổ kính, lầu các phía dưới là từng cái bàn tính xảo, trung tâm là một đài cao hình tròn đài cao này hẳn là nơi diễn tấu.

Người trong hội trường quả thực không ít, trẻ có già có, có nam có nữ, tốp năm tốp ba tập hợp một chỗ, có chỗ đang đàm tiếu vui vẻ, cũng có chỗ đang giao lưu âm luật vô cùng náo nhiệt.

Âu Dương Dạ tìm tới một ông lão, giống như tổng quản nơi này, hai người nói chuyện với nhau một lúc, sau đó liền dẫn Cổ Thanh Phong đi vào một bộ bàn ghế dựa phía Tây ngồi xuống trước, trên mặt bàn bày không ít món ngon, nhưng mà chủ yếu đều là một chút linh quả loạn thất bát tao, ngược lại để Cổ Thanh Phong có chút thất vọng, hắn vốn muốn ăn chút thức ăn mặn, hiện tại xem ra không có gì hi vọng.

Còn tốt, có rượu uống.

Cổ Thanh Phong rót cho mình một ly nếm nếm, hương vị thực sự chẳng ra sao cả, nhưng cũng có thể chịu đựng uống.

“Này, ngươi ăn trước đi, ta đi chào hỏi các vị tiền bối.”

Âu Dương Dạ đứng dậy, đang muốn rời đi cũng không biết nhìn thấy người nào, bỗng nhiên nói ra: “Diệp Hủy đáng ghét kia làm sao cũng tới, hơn nữa còn đi cùng với Lý Sâm.”

“Sao thế?”

Cổ Thanh Phong thuận theo ánh mắt Âu Dương Dạ nhìn quanh, trông thấy hai người trẻ tuổi đứng ở cửa, là một nam một nữ, trong đó nam nhân kia chính là Lý Sâm lúc trước ở bên ngoài quán lấy Âu Dương Dạ, đối diện Lý Sâm còn có một nữ tử trẻ tuổi ăn mặc trang điểm lộng lẫy.

“Không có gì, chỉ là trông thấy nữ nhân ta ghét nhất!” Âu Dương Dạ bĩu môi, rất là khó chịu, sau đó đột nhiên ý thức được cái gì, thần sắc khẽ giật mình, lập tức lo lắng: “Thôi xong rồi... tên khốn Lý Sâm kia nhất định sẽ nói với Diệp Hủy rằng ta mang Xích Diễm công tử đến... Lần này làm sao bây giờ...”

Âu Dương Dạ dậm về hồi hận, vỗ vỗ cái trán: “Đáng chết! Ta lúc ấy hết lần này tới lần khác nói Xích Diễm công tử làm gì chứ, lần này làm sao bây giờ!”

Cổ Thanh Phong nhàn nhã ngồi trên ghế, chân bắt chéo, vừa ăn một quả nho tím, một bên uống rượu, nhìn Âu Dương Dạ lo lắng hồi hận, nói ra: “Ngươi liền nói ta không phải Xích Diễm công tử kia không phải được rồi sao!”

“Ngươi không hiểu rõ đồ quỷ sứ Diệp Hủy này đáng ghét thế nào, nếu như ta nói ngươi không phải Xích Diễm công tử, nàng nhất định sẽ châm chọc khiêu khích! Đến lúc đó toàn bộ phái Vân Hà đều sẽ biết.”

Cổ Thanh Phong lắc đầu, có chút nghe không hiểu.

Âu Dương Dạ dạo bước, sau đó nhìn chằm chằm Cổ Thanh Phong nhìn một hồi, nói ra: “Này, họ Cổ, chờ một lúc nữa ngươi tiếp tục giả mạo Xích Diễm công tử được hay không?”

“Vì sao?” Có lẽ là thật lâu không uống rượu, Cổ Thanh Phong một chén tiếp lấy một chén uống vào, càng uống càng cao hứng, chỉ là Âu Dương Dạ khiến hắn rất nghi hoặc, nói ra: “Làm gì phiền toái như vậy, ngươi mời Xích Diễm công tử đến không được sao.”

“Căn bản không có Xích Diễm công tử!”

“Không có Xích Diễm công tử?” Cổ Thanh Phong càng nghĩ không thông, hỏi: “Ở bên ngoài ta nhớ được nghe Lý Sâm kia nói, ngươi đối với Xích Diễm công tử tựa như là vừa thấy đã yêu mà? Làm sao bây giờ còn nói không có.”

“Ngươi sao lại dần như thế chứ! Nói với ngươi vậy, Xích Diễm công tử hoàn toàn là một người ta tưởng tượng ra, căn bản không tồn tại!”

Nghe đến đó, Cổ Thanh Phong càng thêm hồ đồ, đổi tư thế, hứng thú mà hỏi: “Ta nói này muội tử, đầu óc ngươi không phải có bệnh đấy chứ? Ngươi tự dung tưởng tượng ra một người không tồn tại làm cái gì.”

“Đầu óc ngươi mới có bệnh ấy!”

Âu Dương Dạ hung tợn trừng mắt liếc, nói ra: “Ta cũng là bị buộc không có biện pháp được không, ở phái Vân Hà Lý Sâm còn có mấy tên đệ tử khác cả ngày quấy rối ta, vì để cho bọn hắn hết hi vọng, ta không thể làm gì khác hơn là nói mình có người trong lòng, cho nên liền tưởng tượng ra Xích Diễm công tử.”

“Chỉ vì để những tên theo đuổi ngươi hết hi vọng thôi sao?”

“Cũng không hoàn toàn là bởi vì cái này, đây chỉ là phụ, trọng yếu nhất chính là Diệp Hủy đáng ghét kia!”

Cổ Thanh Phong nhìn cô nương trang điểm ăn mặc lộng lẫy đứng ở cổng, nói ra: “Nếu như ánh mắt của ta không sai, người kia chắc là nữ nhân? Chẳng lẽ cũng theo đuổi ngươi?”

“Ngươi nói mê sảng cái gì thế!” Âu Dương Dạ tức giận: “Ngươi không biết, từ khi ta tiến vào Phái Vân Hà, Diệp Hủy này vẫn luôn nhìn ta rất không vừa mắt, thường xuyên đối nghịch với ta, khắp nơi gây phiền phức cho ta, nhất là sau khi khiến ta tưởng tượng ra Xích Diễm công tử, tuyên bố hẳn chính là đạo lữ của ta, đồ quỷ sứ đáng ghét này khắp nơi điều tra Xích Diễm công tử, mà luôn luôn chất vấn Xích Diễm công tử có tồn tại thật hay không.”

“Nàng vô duyên vô cớ tại sao phải chất vấn?”

“Cái này...” Âu Dương Dạ nhìn có chút xấu hổ, do dự một hồi mới đáp lại nói: “Cái này nói đến cũng trách ta lúc đó lòng hư vinh quá phá, miêu tả Xích Diễm công tử quá mức hoàn mỹ, nói hẳn là rồng trong loài người, mười kỹ nghệ tiên đạo đều tinh thông, nhất là kỹ năng âm nhạc thì càng là nhân tài kiệt xuất...”

“...”

Cổ Thanh Phong im lặng lắc đầu.

“Này, ngươi đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta được không, ngươi không biết Diệp Hủy, căn bản không biết cô ta là loại người gì, tên quỷ đáng ghét kia từ sau khi cấu kết với Vân Hồng, thường xuyên ở trước mặt ta thể hiện ân ái, nói Vân Hồng sư huynh kỹ năng âm nhạc lợi hại như thế nào, ngươi nói loại chuyện này ta có thể chịu được sao? Cho nên ta liền... ta liền tưởng tượng ra Xích Diễm công tử...”

Nghe đến đó Cổ Thanh Phong dần rõ hơn chút sự tình, ngửa đầu đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, nói.

“Ngươi xem ta hiểu như vậy đúng hay không, ngươi sở dĩ tưởng tượng ra đạo lữ Xích Diễm công tử, thứ nhất là muốn mượn Xích Diễm công tử để

những người theo đuổi người hết hi vọng, thứ hai, Diệp Hủy mang tới một đạo lữ kỹ nghệ âm nhạc rất cao, người không muốn thua nàng, cho nên người tưởng tượng ra Xích Diễm công tử là rồng trong loài người, mười kỹ nghệ tiên đạo đều tinh thông, nhất là kỹ năng âm nhạc càng là cao minh.”

Âu Dương Dạ hưng hăng gât gât cái đầu nhỏ, nói ra: “Diệp Hủy tên quý đáng ghét kia một mực hoài nghi sự tồn tại của Xích Diễm công tử, nhiều lần đều ở nơi công cộng ép ta đưa Xích Diễm công tử ra, nhưng ta một mực không đưa, mặc dù có chút mất mặt, nhưng Diệp Hủy cũng không bắt được nhược điểm gì của ta, thế nhưng là vừa rồi ta vì vứt bỏ Lý Sâm... nói phét người chính là Xích Diễm công tử... Mà bây giờ Lý Sâm khẳng định đã nói chuyện này cho Diệp Hủy...”

Âu Dương Dạ tiếp tục nói ra: “Nếu như ta bây giờ nói người không phải Xích Diễm công tử, Diệp Hủy tên quý đáng ghét kia chắc chắn sẽ căn lấy chuyện này không thả, sau đó đến Phái Vân Hà ồn ào khắp nơi, nói trên thế giới này căn bản không có Xích Diễm công tử... Tất cả đều là ta tưởng tượng... đến lúc đó ta...”

“Đến lúc đó người liền mất hết thể diện rồi?”

Cho dù Âu Dương Dạ không muốn, nhưng không thể không thừa nhận, sự thật đúng là như thế, nàng vụng trộm nhìn thoáng qua Diệp Hủy cùng Lý Sâm đang đứng ở cửa, có vẻ có ý tứ muốn đến bên này, tranh thủ thời gian nói: “Này, người giúp ta một chút thôi, người không được quên ta là ân nhân cứu mạng của người, nếu như không phải ta, người khả năng sẽ chết đói tại nghĩa trang đấy.”

“Chết đói tại nghĩa trang...”

Cổ Thanh Phong lắc đầu cười khò, nhắc bầu rượu lại rót cho mình một chén, đưa lên miệng, nhẹ nhàng nếm một ngụm, cau mày, nói: “Được, coi như người là ân nhân cứu mạng của ta đi, giúp người một chuyện cũng không tính là chuyện lớn gì, nhưng mà nha đầu, ta căn bản không biết Xích Diễm công tử mà người tưởng tượng đến cùng là người như thế nào, đến lúc đó lộ miệng làm sao bây giờ...”

“Lúc trước ta tế bái Xích Tiêu Quân Vương tại nghĩa trang người cũng ở đó đúng hay không?”

“Thì sao?”

“Như thế, người cũng rất khâm phục Xích Tiêu Quân Vương?”

“Cái này... xem như thế đi.”

“Vậy người nhất định cũng đã được nghe nói sự tích về Xích Tiêu Quân Vương?”

Lúc đầu có chút hiểu, nhưng nghe Âu Dương Dạ nói kiểu này, Cổ Thanh Phong lại lú đi, hỏi: “Việc này cùng Xích Tiêu Quân Vương có quan hệ gì sao?”

“Ta... Ta! Thôi được, chuyện cho tới bây giờ nói cho người cũng không sao, cũng không sợ người chê cười, tình nhân trong mộng Xích Diễm công tử bản tiểu thư tưởng tượng ra chính là lấy nguyên mẫu từ Xích Tiêu Quân Vương thuở thiếu thời.”

Cổ Thanh Phong đang uống rượu, nghe đến câu nói này suýt sặc, ngạc nhiên nhìn Âu Dương Dạ.

“Này... Người đừng nhìn ta chằm chằm như thế được không, cái này không có gì đáng xấu hổ, ta sùng bái Xích Tiêu Quân Vương không được sao? Ta hâm mộ Quân Vương không được sao? Tình nhân trong mộng của ta chính là Xích Tiêu Quân Vương không được sao?”

Âu Dương Dạ cũng không cảm thấy đỏ mặt, cũng không thấy có cái gì thẹn thùng, ngược lại có chút lễ thắng khí hùng.

Thật ra, nàng sợ dĩ tưởng tượng ra Xích Diễm công tử, có lẽ là vì để cho những người kia hết hi vọng theo đuổi nàng, cũng có lẽ là vì không muốn thua Diệp Hủy, nhưng mà, càng quan trọng hơn là, nàng muốn cho mình một sự an ủi tinh thần, bởi vì từ sau khi đàn qua từ khúc của Quân Vương, nàng dần dần mê luyến Quân Vương, lại thêm trong thiên hạ luôn luôn lưu truyền Quân Vương sẽ luân hồi chuyển thế, cho nên liền khiến nàng có tưởng niệm, nghĩ đến Quân Vương khả năng có một ngày sẽ thật sự luân hồi...

Đối với cái này, Cổ Thanh Phong còn có thể nói cái gì?

Hắn ngoại trừ cười khò, ngoại trừ bắt đắc dĩ, cái gì cũng nói không được.

“Đáng chết! Lý Sâm cùng Diệp Hủy đến rồi! Người đến cùng có giúp hay không!”

Cổ Thanh Phong nhìn nhìn, quả nhiên cô nương ăn mặc trang điểm lộng lẫy cùng Lý Sâm đang đi tới bên này, nhìn Âu Dương Dạ như là kiến bò trên chảo nóng, nói: “Được, ta giúp người, không phải chỉ là giả mạo Xích Diễm công tử lấy Xích Tiêu Quân Vương thời niên thiếu làm nguyên mẫu tưởng tượng ra thôi sao, người thật đúng là tìm đúng người, không có vấn đề, việc này ta nhất định giúp...”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Vân hồng

“Hi hi, vậy thì cảm ơn người nữa nha, người yên tâm, sau khi chuyện thành công, ta nhất định mời người ăn sơn hào hải vị, còn tìm cho người công việc có thể làm, để người về sau không còn phải lưu lạc tứ xứ.”

Vừa nói, Âu Dương Dạ đưa tay từ trên đầu Cổ Thanh Phong kéo xuống một sợi tóc, sau đó lại kéo xuống một sợi tóc của mình, đem hai cây sợi tóc thắt ở cùng một chỗ, phát tay đánh một đạo Linh quyết, ngay sau đó hai cây sợi tóc liền biến thành hai chiếc nhẫn nhỏ mỏng như sợi tóc.

“Này, mang theo trên tay, giữa chúng ta liền có thể truyền âm bí mật cho nhau, đến lúc đó người nghe lệnh của ta.”

Cổ Thanh Phong tiếp nhận một chiếc nhẫn sợi tóc, cảm thấy bất ngờ, cười nói: “Người nghĩ vẫn rất chu đáo.”

“Đến lúc đó người nhớ lấy không nên nói lung tung, hết thầy nghe ta chỉ huy, ta để người làm cái gì người làm cái đó, nếu không lộ ra cái gì sẽ gay go, được rồi, đừng nói chuyện tranh thủ thời gian đeo chiếc nhẫn đi, bọn hắc tặc rồi.”

Cổ Thanh Phong nhìn nhìn chiếc nhẫn mang hai sợi tóc cười cười mang trên ngón trỏ, lúc này sau lưng truyền đến một giọng của nữ nhân.

“Yo, vừa rồi ta còn tưởng rằng hoa mắt, đây không phải Âu Dương sư muội đây sao?”

Diệp Hủy nhìn cũng không lớn, dáng vẻ giống như hai mươi tuổi, nhưng ăn mặc lại rất trưởng thành, mà trên người mang theo các loại trang sức nhìn thật sự quá nhiều, trên cổ đeo dây chuyền phi thủy màu lam, cổ tay mang theo bốn cái vòng tay, hai tay đeo năm sáu cái nhẫn, trang điểm đậm, đi tới lắc lư cái eo, không giống đệ tử tu hành của môn phái, giống phụ nữ phóng đảng trà trộn vào hơn.

“Vừa rồi nghe Lý Sâm nói vị Xích Diễm công tử mà người bị tiếng sét ái tình kia rốt cục lộ diện rồi, là thật sao?”

Âu Dương Dạ không có phản ứng, mà Diệp Hủy tự mình nói, càng không khách khí ngồi đối diện, liếc mắt nhìn Cổ Thanh Phong, không khỏi che miệng ha ha bật cười.

“Diệp Hủy! Người cười cái gì!”

Âu Dương Dạ rất ghét nữ nhân trước mắt này, muốn bao nhiêu chán ghét có bao nhiêu chán ghét, chán ghét đến nỗi mỗi lần nhìn thấy Diệp Hủy đều có loại xúc động muốn giết người.

“Tên này chính là vị Xích Diễm công tử kia mà người nói kiệt xuất trong nhân gian sao? Là hắc sao? Ha ha ha... Thật sự là chết cười ta rồi, ha ha ha...”

Diệp Hủy ngồi trên ghế, vừa nghịch chiếc nhẫn trên ngón tay, vừa miệng cười đánh giá Cổ Thanh Phong, trong lời nói cũng tràn đầy sự chế giễu.

“Ta nói Âu Dương sư muội, Xích Diễm công tử mà người nói là người kiệt xuất tinh thông tiên đạo thập nghệ mà, coi như người muốn tìm người giả mạo, tối thiểu cũng phải tìm người ra dáng chút chứ? Không phong độ nhẹ nhàng, chí ít cũng phải anh tuấn? Thật không biết người nghĩ thế nào, làm sao tìm được một người muốn khi chất không có khi chất, muốn tinh thần không có tinh thần để giả mạo Xích Diễm công tử mà người hư cấu ra.”

“Hư cấu ra? Thật sự là buồn cười, Diệp Hủy sư tỷ, người chưa từng nghe qua đại danh Xích Diễm công tử, chỉ có thể cho thấy người kiến thức nông cạn mà thôi.” Âu Dương Dạ khinh thường cười lạnh nói: “Còn giả mạo? Thật ngại quá, Diệp Hủy sư tỷ, ngồi ở trước mặt người chính là Xích Diễm công tử.”

Hai nữ nhân vừa gặp mặt liền lời qua tiếng lại, Diệp Hủy kia xem ra cũng không phải dạng vừa, không phải chế giễu chính là cười nhạo, mà Âu Dương Dạ cũng không yếu thế, rõ ràng là giả nhưng nàng lúc nói mặt không đổi sắc, tuyệt không chột dạ, ánh mắt ngạo khí kia, giọng điệu tự tin kia, thật giống như ngồi bên cạnh nàng thật sự là Xích Diễm công tử, điều này không khỏi làm cho Cổ Thanh Phong tán thưởng, khả năng diễn xuất của tiểu nha đầu quả thực vi diệu.

“Âu Dương sư muội, người cũng không cần diễn trò, người không phải là ngưỡng mộ Vân Hồng sư huynh cùng ta kết thành đạo lữ sao? Cho nên mới hư cấu cho mình một đạo lữ giả mạo, ha ha... thật là khiến người ta buồn cười!”

“Ta sẽ ngưỡng mộ người?” Âu Dương Dạ phảng phất nghe thấy được điều buồn cười nhất trên thế giới, cười rất là phô trương, sau đó trừng mắt nhìn Diệp Hủy, hừ lạnh nói: “Cho xin, Diệp Hủy sư tỷ, người đừng quên, Vân Hồng sư huynh ngay từ đầu một mực câu ta, là ta không để ý hắn, hắn mới cùng người kết thành đạo lữ, còn nói ta ngưỡng mộ? Người cũng thật là biết nói đùa nha...”

“Người!”

Có lẽ là Âu Dương Dạ đánh trúng vào điểm yếu của Diệp Hủy, làm sắc mặt nàng ta bỗng nhiên trầm xuống.

Cổ Thanh Phong bên cạnh vẫn như cũ nhàn nhã ngồi trên ghế, một ngụm lại một ngụm uống rượu, hai nữ nhân đầu khẩu, hẳn nghe thẳng lắc đầu, suy nghĩ hiện tại đời sống cá nhân của người tuổi trẻ thực sự quá loạn.

Đúng lúc này, không gian đột nhiên xuất hiện tiếng động, Cổ Thanh Phong nhìn quanh, gây nên tiếng động dường như là một nam tử, nam tử nhìn ước chừng chừng ba mươi tuổi, thân mang một bộ áo trắng, lộ vẻ ngọc thụ lâm phong, hẳn dường như rất nổi tiếng, thời điểm xuất hiện, hiện trường rất nhiều thiếu niên thiếu nữ đều nhao nhao hướng ánh mắt sùng bái, nam tử đáng vẻ ôn tồn lễ độ, cùng mọi người chào hỏi.

Bên cạnh hắn còn một người trẻ tuổi đi theo, Cổ Thanh Phong biết hắn, chính là Lý Sâm.

“Ha ha, Vân Hồng sư huynh chỗ này.”

Diệp Hủy đứng dậy phất phất tay, nam tử áo trắng kia cùng Lý Sâm đi tới, có lẽ là cố ý muốn để tất cả mọi người biết thiên tài nhạc nghệ Vân Hồng là đạo lữ của mình, khi Vân Hồng đi tới, Diệp Hủy rất tự nhiên đem hắn kéo đến bên cạnh mình, kéo cánh tay Vân Hồng.

“Âu Dương sư muội, lại gặp mặt rồi...”

Âu Dương Dạ gật gật đầu, hỏi: “Vân Hồng sư huynh, ở đây có nhiều vị trí như vậy, huynh làm gì ngồi ở chỗ này.”

“Ha ha, làm sao không hoan nghênh ta phải không?” Vân Hồng có chút cười nhạt, sau đó nhìn về phía bên cạnh Cổ Thanh Phong, nói: “Nghe Lý Sâm sư đệ nói vị Xích Diễm công tử chỉ nghe danh không thấy mặt kia cũng tới, cho nên ta muốn làm quen một chút, mà ta cũng rất muốn biết vị Xích Diễm công tử để Âu Dương sư muội vừa gặp đã cảm mến rốt cuộc là thần thánh phương nào.”

Diệp Hủy bên cạnh rót rượu ngon cho Vân Hồng, cười nói: “Sư huynh, người cũng không phải không biết Xích Diễm công tử từ đầu chính là do Âu Dương sư muội hư cấu ra, nàng ấy, sợ chúng ta không tin, cho nên hôm nay liền cố ý tìm đến một tên giả mạo, ha ha! Sư huynh, hiện tại huynh biết Âu Dương sư muội mà huynh trước kia nhìn trúng là hạng người gì chưa?”

“Diệp Hủy sư tỷ, miệng người sạch sẽ chút, ta nhắc lại một lần nữa, hắn chính Xích Diễm công tử mà ta vừa gặp đã nhất kiến chung tình.”

Âu Dương Dạ tâm tình rõ ràng bắt đầu mất hứng, mà nàng càng ngày càng cảm thấy chuyện này từ đầu chính là một sai lầm, nếu như ngay từ đầu không nói với tên Lý Sâm này về Xích Diễm công tử, thì chả có chuyện gì, dù Diệp Hủy đồ quỷ đáng ghét vẫn luôn chất vấn, nhưng nàng không tìm thấy cái gì có ý nghĩa thực chất, mình chỉ cần một mực chắc chắn Xích Diễm công tử tồn tại, nàng ta cũng nói không ra cái gì.

Thế nhưng!

Thế nhưng ta vì lúc trước đầu óc nóng lên liền nói láo tên này là Xích Diễm công tử!

Đáng chết!

Làm sao bây giờ?

Chờ một lúc nếu như Diệp Hủy đồ quỷ đáng ghét này để tên này chứng minh chính là Xích Diễm công tử thì làm sao bây giờ?

Đến lúc đó kết cục như thế nào!

Đau đầu a!

Làm sao bây giờ đầu.

Người nói tìm ai không tốt, làm gì hết lần này tới lần khác tìm tiểu tử này giả mạo, nhớ tới tên này vẫn là trúc cơ phế thể, Âu Dương Dạ hối hận đến phát điên.

Làm sao bây giờ?

Chỉ có thể kiên trì liều chết đi tiếp thôi!

Tuyệt đối không thể để cho chuyện này bại lộ!

Càng không thể lộ ra bất cứ cái gì đáng nghi!

Nghĩ đến đây, Âu Dương Dạ quyết tâm liều mạng, ra vẻ khuôn mặt tươi cười, ngồi bên cạnh Cổ Thanh Phong, kéo cánh tay, mỉm cười nói: “Thanh Phong đệ ta giới thiệu cho huynh một chút, Lý Sâm huynh từng gặp rồi? Nữ nhân này tên Diệp Hủy, vị này là Vân Hồng, bọn họ giống ta đều là đệ tử phái Vân Hà.”

“Thanh Phong? Ha ha! Âu Dương sư muội.” Diệp Hủy cứ tiếp tục nghịch chiếc nhẫn của mình, khi thì tháo xuống khi thì đeo lên, khi thì lại đưa tay ra cố ý khoe khoang, cười nói: “Ta vừa rồi nhớ rất rõ người nói hắn chính là Xích Diễm công tử đây.”

“Không sai a! Xích Diễm công tử chỉ là đạo hiệu của huynh ấy, huynh ấy họ Cổ, tên Thanh Phong, không được sao?”

“A, Âu Dương sư muội, đến bây giờ người còn chết không chịu thừa nhận... Ha ha! Ta...”

Diệp Hủy đang muốn nói cái gì, lúc này Vân Hồng ngồi bên cạnh nàng cười nói: “Nếu Âu Dương sư muội nói vị này là Xích Diễm công tử, như vậy hẳn nhất định là, ta tin tưởng Âu Dương sư muội.” Diệp Hủy giống như không nghĩ tới Vân Hồng sẽ nói như vậy, vừa mới chuẩn bị mở miệng, Vân Hồng phát tay ngắt lời, sau đó nhìn về phía Cổ Thanh Phong, miệng nở nụ cười vui vẻ.

“Nghe Âu Dương Dạ sự muội nói, Xích Diễm công tử có được tư chất ngút trời, ngộ tính vô song càng xứng danh là kiệt xuất trong thiên hạ.”

Cổ Thanh Phong ngược lại nhìn dáng vẻ rất nhàn nhã tự tại, từ đầu đến cuối đều là như thế, vẫn luôn vững chân bất chước, ăn linh quả, thưởng thức rượu ngon, thời điểm Vân Hồng hỏi thăm, bên tai lập tức truyền đến truyền âm mật ngữ của Âu Dương Dạ: “Này, ngươi bây giờ không phải là kẻ trúc cơ thất bại, mà là nhân trung chi long, cho nên phải có ngạo khí, rất cao ngạo, rất ngông cuồng, rất cao lạnh, giọng điệu trả lời nhất định phải khí thế!”

Được rồi.

Cổ Thanh Phong trong lòng thực cảm thấy buồn cười, nếu tiểu nha đầu đều nói như vậy, hắn cũng chỉ có thể làm theo, ưỡn ngực, rót cho mình một ly rượu ngon, nhìn Vân Hồng, ra vẻ tư thái cuồng ngạo, hất cằm lên, dáng vẻ cao ngạo không coi ai ra gì, khiêu khích nói: “Ta chính là nhân trung chi long biệt hiệu Xích Diễm công tử, thì sao? Ngươi không phục sao?”

Tốt!

Cứ như vậy!

Tiếp tục duy trì!

Tiếp tục nhất định phải cuồng!

Âu Dương Dạ ném cho một ánh mắt tán thưởng.

“Ồ?” Vân Hồng bụng lên một chén rượu ngon, để tới bên miệng, cười nhạt nói: “Nghe nói huynh tiền đạo thập nghệ đều có, nhất là âm luật, đặc biệt là nhân tài kiệt xuất, không biết có thể lĩnh giáo một chút.”

“Lĩnh giáo?” Cổ Thanh Phong cười mỉm trả lời: “Không có vấn đề, thoải mái lĩnh giáo.”

Lời thoại vừa rơi xuống, bên tai liền truyền đến truyền âm mật ngữ của Âu Dương Dạ: Đáng chết! Ngươi sao có thể đồng ý chứ, hắn rõ ràng muốn thử dò xét ngươi đó!

Cổ Thanh Phong cũng dùng truyền âm mật ngữ đáp lại: Ngươi không phải nói để cho ta thoải mái ngông cuồng, kiêu ngạo một chút sao.

Ta để ngươi thoải mái, không phải để ngươi tùy tiện cái gì cũng đồng ý, đáng chết, nếu như chờ một lúc lộ ra sơ hở gì, để bọn họ vạch trần ngươi là giả mạo, ta về sau không còn mặt mũi gặp ai nữa!

Yên tâm, không phải chỉ là lĩnh giáo âm luật thôi sao, ta ở phương diện này là cao thủ, sẽ không lộ ra sơ suất.

Ngươi thì cao thủ khi gió gì!

Bà cô ta đây lần này bị ngươi hại thảm rồi!

Làm sao bây giờ?

Hay là mang theo tên này nhanh chóng rút lui?

Không!

Không được!

Nếu như cái này rồi đi chẳng phải là không đánh đã khai sao? Đến lúc đó Diệp Hủy cái đồ quỷ đáng ghét này khẳng định sẽ...

Trời ạ!

Nếu như không đi, nên làm cái gì? Chờ một lúc Vân Hồng một khi lĩnh giáo âm luật, vậy khẳng định lộ ra sơ hở!

Làm sao bây giờ!

Âu Dương Dạ thật sự muốn điên rồi, gấp quá hồng việc, càng hối hận muốn bóp chết mình!

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đấu học thức

Ngày hôm nay Nhất Phẩm Sơn Trang tổ chức đạo hội nhạc nghệ, thế hệ nhạc sĩ trước cùng thế hệ nhạc sĩ trẻ tuổi của Thanh Dương địa giới đều tới không ít, nói đến danh tiếng Âu Dương Dạ trong giới nhạc sĩ cũng coi như có chút danh tiếng, cho dù đến nay nàng vẫn không có sáng tác từ khúc nào thuộc về riêng, bất quá tuổi còn nhỏ liền có thể đánh hai khúc của Xích Tiêu Quân Vương đến tinh túy, trong thế hệ nhạc sĩ trẻ cũng coi như khó có được.

Nhờ phúc Diệp Hủy ban tặng, sự việc liên quan tới nàng mọi người cũng đều biết ít nhiều, một bộ phận giống Diệp Hủy, cho rằng vị Xích Diễm công tử tài năng xuất chúng kia có thể là hư cấu, dù sao kỳ tài tinh thông tiên đạo thập nghệ nếu thật là tồn tại, mọi người không có khả năng chưa nghe nói bao giờ, đương nhiên, còn có một bộ phận người cho rằng có thể là thật, thế giới lớn như vậy không thiếu cái lạ, không phải vị kỳ tài nào cũng khoa trương, có lẽ cũng có kỳ tài rất khiêm nhường.

Giờ này khắc này, nghe nói đại danh đình đình Vân Hồng công tử phải hướng vị Xích Diễm công tử này lĩnh giáo, tất cả mọi người nhao nháo lao qua, muốn nhìn một chút vị Xích Diễm công tử này có phải hay không đúng như Âu Dương Dạ nói xuất chúng đến vậy.

“Âu Dương sư muội, bây giờ hối hận vẫn còn kịp, nếu là chờ một lúc nữa bị quần chúng vạch trần, vậy ngươi coi như mất hết thể diện rồi... Ai nha nha, rất nhiều người thế này đều coi ngươi như nữ thần, nếu mọi người biết nữ thần của họ luôn nói láo lừa gạt mọi người, ngươi nói bọn họ sẽ có cảm tưởng thế nào.”

Diệp Hủy vẫn luôn thấy Âu Dương Dạ không vừa mắt, bởi vì Âu Dương Dạ có gia thế khiến nàng ta ngưỡng mộ, càng có tư chất làm nàng ta ngưỡng mộ, điều khiến nàng ta ghen ghét nhất chính là sư huynh sư đệ trong môn phái đều đối đãi với Âu Dương Dạ như là hòn ngọc quý trên tay, nàng đã sớm muốn tìm cơ hội để Âu Dương Dạ mất hết thể diện, bởi vì nàng trăm phần trăm dám khẳng định trên thế giới căn bản không có người nào là Xích Diễm công tử tài năng xuất chúng cả, tên trước mắt này xem ra chính là bị kéo tới giả mạo.

“Sư muội, nếu như ngươi không nguyện ý, ta có thể không lĩnh giáo Xích Diễm công tử.”

Đối diện, Vân Hồng đoan chính mà ngồi, cười vẫn như cũ ôn hòa lễ độ như vậy.

Hắn là người người nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi, tại phái Vân Hà là thế, mà ở trong giới nhạc nghệ Thanh Dương địa giới cũng vậy, Vân Hồng càng có danh tiếng rất lớn, lại còn tuấn tú bất phàm, khí chất ưu nhã, là thần tượng trong suy nghĩ của rất nhiều thiếu nữ.

Nhưng mà.

Chỉ có Âu Dương Dạ biết tên này rất dối trá, cực kỳ dối trá, cũng bởi vì mình một năm trước cự tuyệt sự theo đuổi của hắn, tên này liền trong bóng tối khắp nơi tung lời đồn về mình, nói mình ngạo mạn tự đại không coi ai ra gì, mà Âu Dương Dạ càng hiểu rõ, mình hư cấu ra Xích Diễm công tử chỉ nói với một mình Vân Hồng, sợ dĩ nhiên tại mọi người đều biết, đều là tên Vân Hồng này ở sau lưng giờ trò quỷ.

Cái tên Vân Hồng mặt ngoài diễn trò, âm thầm đánh lén đáng chết này, cùng Diệp Hủy cấu kết với nhau làm việc xấu!

Tức chết ta rồi!

Mặc dù Âu Dương Dạ tâm chột dạ, nhưng chột dạ cũng mặc chột dạ, khí thế bên trên cũng không thể yếu thế, quát lạnh nói: “Lĩnh giáo thì lĩnh giáo, Xích Diễm công tử mới không sợ các ngươi!” Nói, Âu Dương Dạ nhắc lên bầu rượu rót một chén rượu ngon, đưa tới bên cạnh Cổ Thanh Phong, truyền âm mật ngữ: Yên tâm, bản tiểu thư mặc dù âm luật tạo nghệ không phải rất cao, nhưng ta thừa nhỏ đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, thư tịch về âm luật càng là xem qua không ít, ngươi đừng sợ.

Cổ Thanh Phong tiếp nhận rượu ngon Âu Dương Dạ đưa tới, làm cái ánh mắt đã hiểu, ra hiệu mình hiểu rồi, tiếp đến giữa đầu đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, đôi một tư thế, nhìn Vân Hồng, cười mím nói: “Tối đi, thiếu niên để thiếu gia ta nhìn một chút âm luật tạo nghệ của ngươi rồi cuộc có bao nhiêu.”

Vân Hồng cười nhạt một tiếng, giọng điệu âm lãnh mấy phần: “Ngươi đừng như rất phách lối...”

“Cái này kêu là phách lối hả...” Cổ Thanh Phong vui vẻ cười ha hả không dứt, nói: “Thời điểm ta thực sự phách lối ngươi còn không có nhìn thấy đâu.”

Đúng là phách lối kịch!

Âu Dương Dạ lần nữa ném cho hắn một ánh mắt tán thưởng, truyền âm mật ngữ đến.

Rất tốt.

Làm nhân trung kiệt xuất phải là đáng về cuồng vọng này.

Tiếp tục duy trì.

Bản tiểu thư làm hậu thuẫn cho ngươi!

“Nếu Xích Diễm công tử tự xưng âm luật tạo nghệ cao mình, như vậy hôm nay ta liền muốn lĩnh giáo một chút.” Vân Hồng trầm ngâm một lát, hỏi: “Không biết lần điệu khúc Phi Thiên Cuồng Sa đàn tấu ra như thế nào?”

Vân Hồng tiếng nói vừa dứt, bên tai Cổ Thanh Phong liền truyền đến truyền âm mật ngữ của Âu Dương Dạ: Chỉ pháp dùng hình thức tiểu điệp lưu

chuyển, âm dây cung là tước vũ lưu ly âm, bách chuyển thiên hồi âm, linh quyết là thích không ảnh nguyệt quyết, lam hồn phi vũ quyết, ngân chiếu lang gia quyết...

Cổ Thanh Phong nói ra chuẩn xác không sót chữ nào dựa theo truyền âm mật ngữ của Âu Dương Dạ.

Một màn này để Vân Hồng, Diệp Hủy đều cảm thấy kinh ngạc, giống như không nghĩ tới tên trước mắt này có thể nói ra chuẩn xác không sai như vậy, tiếp theo, Vân Hồng lại xin chỉ giáo mấy cái lần điệu, mà mức độ lại càng khó hơn, tuy nhiên đều bị Cổ Thanh Phong rất nhẹ nhàng đáp ra, đương nhiên, ngầm là do Âu Dương Dạ bí mật truyền âm đến.

Tiểu nha đầu này âm luật tạo nghệ bắt phàm nha...

Cổ Thanh Phong dùng mật ngữ truyền đến, Âu Dương Dạ đắc ý đáp lại: Đó là đương nhiên, bản tiểu thư nói qua ta thuở nhỏ đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác mà, những lần điệu này ta có lẽ ta đàn không ra, nhưng cũng không phải bản tiểu thư không biết.

Vân Hồng ngượng ngùng mà cười nói: “Ồ? Xem ra Xích Diễm công tử thực xem qua không ít thư tịch âm luật.”

“Đương nhiên, thiên hạ không có lần điệu nào thiếu gia đây không hiểu.”

“Tốt, rất tốt, đủ cuồng vọng, đủ phách lối!” Vân Hồng ngoài cười nhưng trong không cười vỗ tay khen hay, ngượng ngùng mà cười nói: “Thế nhưng, ngoại nếu là có thể trả lời ta phía sau muốn nói lần điệu nào, ta Vân Hồng kính ngoại một chén rượu.”

Sau đó Vân Hồng nói một cái tên lần điệu là Nam Đầu Kim Đình.

Hắn bên này mới mở miệng, những người trẻ tuổi bên cạnh vây xem đều ngây ngẩn cả người, hôm nay bọn họ đã có tư cách tới tham gia đại hội nhạc nghệ lần này, tự nhiên đều là có chút danh tiếng nhạc sĩ, đối với phương diện âm luật cũng đều hiểu khá rõ, nhưng ở đây ai cũng chưa từng nghe nói qua Nam Đầu Kim Đình dạng lần điệu như thế này.

Bao gồm cả Âu Dương Dạ cũng không biết, nàng đem thư tịch âm luật những năm qua đã xem toàn bộ nhớ lại một lần, căn bản không nhớ ra có cái lần điệu gì gọi là Nam Đầu Kim Đình.

“Vân Hồng sư huynh, căn bản không có cái lần điệu Nam Đầu Kim Đình này?”

Vân Hồng còn chưa mở miệng, bên cạnh Diệp Hủy đã cười lạnh nói: “Ngoại chưa nghe nói qua, chỉ có thể chứng minh ngoại kiến thức kém cỏi, cũng không đại diện là không có, nếu không tin, không ngại hỏi một chút chư vị tiền bối.”

Vây xem không chỉ có nhạc sĩ tuổi trẻ, đồng thời còn có không ít tiền bối chơi âm luật, trong đó không thiếu nhạc sĩ nổi danh, độ nổi tiếng tới cao, âm luật tạo nghệ sâu nhất thuộc về Tàn Bách Lý, hắn không chỉ là tiền bối âm luật Thanh Dương địa giới, còn là đệ tử đắc ý Văn Trúc đại sư.

“Tàn tiền bối, ngài là đại sư nhạc nghệ của Thanh Dương địa giới chúng ta, hẳn phải biết Nam Đầu Kim Đình chứ?”

Khi Diệp Hủy hỏi, nam tử trung niên gọi là Tàn Bách Lý, khiêm tốn mà nói: “Đại sư nhạc nghệ chân chính là sư phụ của ta Văn Trúc, ta ngàn vạn đảm đương không nổi xưng hô đại sư thế này, về phần Nam Đầu Kim Đình cái lần điệu này, hoàn toàn chính xác có, chỉ là lần điệu bậc này rất hiếm thấy, mà lại vô cùng huyền diệu, âm luật tạo nghệ không có cảnh giới nhất định, lần điệu bình thường sẽ rất ít liên quan đến huyền diệu bậc này, người làm nhạc nghệ bình thường càng ít người biết, nếu Vân Hồng công tử nhắc đến Nam Đầu Kim Đình, như thế Vân Hồng công tử hẳn biết đàn tấu lần điệu này như thế nào?”

Vân Hồng tự tin đáp lại: “Văn bối đã nói ra, tự nhiên sẽ hiểu.”

“Không đơn giản! Quả nhiên không hổ là nhân vật nổi bật trong giới nhạc sĩ trẻ tuổi của Thanh Dương địa giới chúng ta.” Tàn Bách Lý cùng các chư vị tiền bối gật đầu tán thưởng, nói: “Lần điệu Nam Đầu Kim Đình này xuất từ thời Thượng Cổ là từ khúc của một vị đại năng, trẻ tuổi như Vân Hồng công tử có thể biết được, chính là rất lợi hại!”

“Tàn tiền bối đã quá khen... Văn bối chẳng qua là thích âm luật, bình thường xem nhiều mấy quyển khúc phổ thôi.”

Nhìn qua bản mặt dối trá kia của Vân Hồng, Âu Dương Dạ quả muốn nôn mửa, những người khác không biết, nàng thì biết rõ Vân Hồng khoe khoang mình kiến thức âm luật uyên bác, thường xuyên thu thập những lần điệu hiếm gặp.

Âu Dương Dạ không phục, bực tức nói: “Biết những lần điệu có gì đặc biệt hơn người, ngoại có thể đàn tấu không?”

“Ya, Âu Dương cô nương, không thể nói như thế, biết là một chuyện, có thể đàn tấu hay không là một chuyện khác, giống ta cùng các vị linh hội âm luật, nếu là biết được ngàn vạn lần điệu, đối với âm luật tạo nghệ của mình cũng là một loại tiến bộ.”

Tàn Bách Lý tiền bối khiến Âu Dương Dạ không cách nào phản bác, nàng chưa từng nghe qua Nam Đầu Kim Đình, tự nhiên không cách nào vạch trần, truyền âm mật ngữ nói: Đáng chết! Ngoại xem ngoại vừa rồi làm gì mà chém gió mạnh thế hả, nói cái gì thiên hạ liền không có lần điệu ngoại không biết, nói khoác kiểu này ngoại cũng dám? Ngoại đây không phải hại ta sao?

Muội muội, đem tim để trong bụng đi, ngoại mời ta tắm rửa, lại mua cho ta quần áo mới, còn mời ta uống rượu... Ta chắc chắn sẽ không để ngoại mất mặt, không phải chỉ là âm luật thôi sao, ta không có nói láo, thời điểm ta chơi âm luật, ông của ông của đám ranh con này không chừng đều còn quần tã

nhá!

Nghe Cổ Thanh Phong nói như vậy, Âu Dương Dạ đến tâm tư giết người đều có: Trời ạ! Đến lúc này rồi người cũng không cần ở trước mặt ta giả mạo cao nhân tiền bối được không? Ta đây đang lo muốn chết đây!

Gấp cái gì, không phải là giả mạo Xích Diễm công tử sao? Không phải nói Xích Diễm công tử, người dù để cho ta giả mạo Cổ Thiên Lang, đám này ranh con cũng không dám không tin, nhìn kỹ này bốn thiếu gia lần này nhất định để người kiểm đủ mặt mũi.

Đối diện, Vân Hồng tiếp tục duy trì lễ độ ôn hòa, trên thân lộ ra một loại bẩm sinh ngạo khí, khóe miệng ý cười cũng càng tự tin, nhìn chằm chằm Cổ Thanh Phong, cười nói: “Xích Diễm công tử không phải xưng danh nhân trung kiệt xuất sao? Không phải xưng danh nhân tài âm luật sao? Không phải tự xưng thiên hạ không có làn điệu người không hiểu sao? Chẳng lẽ ngay cả làn điệu Nam Đầu Kim Đình bạc này cũng chưa nghe nói qua sao?”

“Ai nói cho người gia chưa từng nghe qua.”

Cổ Thanh Phong hướng về phía trước nghiêng nghiêng thân thể, cầm một loại quả nhỏ, để vào trong miệng, vui vẻ cười nói: “Người nói Nam Đầu Kim Đình cái làn điệu này, nếu như ta nhớ không lầm, cái này làn điệu xuất từ một khúc của lão tổ Đại Lâm Âm thời Thượng Cổ ‘Ngọc Thiềm Phục Thiên Động’?”

Lời vừa nói ra, thần sắc Vân Hồng không khỏi khẽ giật mình, trong ánh mắt đám người Tần Bách Lí bên cạnh cũng đều toát ra sắc thái ngạc nhiên.

Cổ Thanh Phong ngửa đầu uống một chén rượu, nói: “Cái làn điệu Nam Đầu Kim Đình này cần dùng sáu loại chỉ pháp mới có thể đàn tấu, chín loại âm dây cung giao thể biến hóa, cần 22 đạo âm luật linh quyết mới có thể hoàn thành... sáu loại chỉ pháp theo thứ tự là...”

Cổ Thanh Phong không mặn không nhạt nói, tựa như đang nói một chuyện rất bình thường, không chỉ có đem Nam Đầu Kim Đình xuất xứ nói ra, hơn nữa còn đem chỉ pháp, âm dây cung, linh quyết của Nam Đầu Kim Đình toàn bộ từng cái nói ra, đến cả tiết tấu khi đàn đều nói rất rõ ràng.

Người không hiểu nghe như quán trong sương mù, mà người hiểu được lại nghe rất là sợ hãi thán phục.

Âu Dương Dạ liền không hiểu, bởi vì nàng chưa hề nhìn thấy qua làn điệu Nam Đầu Kim Đình này trong bất cứ thư tịch nào, thế nhưng vừa rồi Cổ Thanh Phong nói một tràng, lại làm cho nàng có loại không hiểu gì chỉ biết cảm giác rất lợi hại, nhìn một chút vẻ mặt bất khả tư nghị của Vân Hồng, lại phát hiện Tần Bách Lí bên cạnh cũng đều như thế, Âu Dương Dạ nội tâm không khỏi nhảy lên nhanh chóng.

Chẳng lẽ tên này nói đều là sự thật?

Nàng còn chưa kịp xác nhận, Vân Hồng lại liên tục hỏi mấy cái làn điệu, cũng như thế, những làn điệu, Âu Dương Dạ cái nào cũng chưa từng nghe qua, thế nhưng nàng không ngờ, Cổ Thanh Phong tên này lại có thể trả lời đầu tiên, mà với mỗi làn điệu đều nói chuẩn xác không sai chỉ pháp, âm dây cung, linh quyết.

Đúng rồi!

Chuẩn xác không sai.

Nàng không hiểu, nhưng nàng nhìn được, từ biểu cảm của các tiền bối âm luật như Tần Bách Lí có thể nhìn ra, Cổ Thanh Phong tên này chẳng những nói chuẩn xác không sai, tựa hồ nói quá mức kỹ càng, khiến các vị tiền bối đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Vân Hồng lại liên tục nói mấy cái làn điệu, không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, đều bị Cổ Thanh Phong trả lời chuẩn xác không sai.

“Người!”

Sắc mặt Vân Hồng có chút khó coi, hần căn bản không có nghĩ đến mình ra những làn điệu này vậy mà đều bị trước mắt mọi người trả lời được, cái này khiến hần căn bản không thể tin được, những làn điệu này đều là những làn điệu hiếm gặp hần khổ sở thu thập, vì chính là để khoe khoang học thức âm luật của mình, trong đó một chút làn điệu thậm chí có thể gây khó khăn cho các lão tiền bối âm luật, mà trăm thử ngàn thử, dù là lão tiền bối âm luật tạo nghệ thâm hậu, cũng rất khó đáp ra ba mươi sáu làn điệu hiếm gặp này của hần, nhưng hần không nghĩ tới người đứng trước mắt này vậy mà toàn bộ đều hiểu hết.

Cái này không chỉ khiến Vân Hồng hoài nghi, chẳng lẽ tên trước mắt này thật sự là Xích Diễm công tử mà Âu Dương Dạ nói?

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Không gì không biết

“Không tầm thường! Thực sự không tầm thường! Vừa rồi Vân Hồng côngđưa ra ba mươi sáu làn điệu, ngay cả ta cũng không dám tự tin có thể hoàn

toàn trả lời ra được, vậy mà công tử người không những có thể trả lời chuẩn xác không sai, còn có thể đem tất cả chỉ pháp, âm dây cung, linh quyết nói kỹ càng như thế, thật sự là không tầm thường!”

Tần Bách Lí cùng các tiền bối âm luật đều gật đầu lấy làm thần kỳ.

Cổ Thanh Phong lại không khiêm tốn, uống rượu xong, cười ha ha: “Mấy cái lần diệu hiếm gặp thôi mà, há có thể làm khó được ta, ta Xích Viêm công tử là nhân trung chi long, biết được các lần diệu trong thiên hạ.”

Lời nói này quả thực có chút khoa trương, đến mức ngay cả Tần Bách Lí cùng các tiền bối âm luật đều có chút không chấp nhận được.

Tiểu tử này thực sự quá cuồng vọng! Lại dám nói biết được tất cả lần diệu trong thiên hạ.

“Ồ? Nếu Xích Viêm công tử nói như thế, vậy ta có thể lĩnh giáo một chút.”

“Đến đây đến đây! Thoải mái lĩnh giáo!”

Quá xác xược rồi.

Quá kiêu ngạo rồi!

Gặp qua người trẻ tuổi cuồng vọng, nhưng cho tới bây giờ chưa thấy ai cuồng vọng như người trẻ tuổi trước mắt này.

Tần Bách Lí cùng mấy vị tiền bối liếc nhau, một vị lão giả đứng ra, hỏi: “Không biết công tử có biết lần diệu Nguyệt Thường Vân Ty?”

“Lần diệu Nguyệt Thường Vân Ty a...”

Cổ Thanh Phong nghiêng thân thể, dùng cánh tay chống đỡ lấy đầu, uống một ngụm rượu nói: “Xuất từ ‘Đại Việt Vật Ngữ’ của Đại Vân Diệp nương nương Thời Viễn Cổ, tổng cần lục đạo chỉ pháp, bảy đạo âm dây cung, mười hai linh quyết...”

“Không biết công tử có biết lần diệu Tang Không?”

“Lần diệu Tang Không a... xuất từ ‘Đại Tự Tại Vân Không Chú’ của phật gia Huyền Khô cao tăng, tổng cần chín đạo chỉ pháp... mười sáu âm dây cung, ba mươi một Linh quyết...”

Bên cạnh Tần Bách Lí với nhiều vị tiền bối âm luật thay nhau đặt câu hỏi, các lần diệu đưa ra có thể nói là thiên kỳ bách quái, có Thời Viễn Cổ, có Thời Thượng Cổ, có xuất từ danh khúc tiền đạo, còn có phật gia... Nhưng, làm cho người ta khó tin chính là, Xích Viêm công tử kia vậy mà... vậy mà toàn bộ đều có thể trả lời ra, mà không có bất kỳ sai lầm gì, từ chỉ pháp, âm dây cung đến Linh quyết tiết tấu, muốn bao nhiêu chuẩn xác có bấy nhiêu chuẩn xác, muốn bao nhiêu kỹ càng có bấy nhiêu kỹ càng, thậm chí so với khúc phổ bên trên còn chi tiết hơn.

Hiện trường không còn ai đặt câu hỏi nữa, Tần Bách Lí và chư vị tiền bối trừng to đôi mắt nhỏ, nhìn Cổ Thanh Phong, khiếp sợ, ngạc nhiên, trong mắt đều là không thể tưởng tượng nổi, bọn họ thế nào cũng nghĩ không thông câu thanh niên này nhiều nhất chừng hai mươi tuổi làm sao lại đối với âm luật hiểu rõ như vậy, hiểu rõ đến mức đúng như hần nói vậy, trong thiên hạ tựa như không có lần diệu hần không hiểu.

Muốn nói ngạc nhiên, sợ rằng hiện trường không có ai ngờ ngát nhiều như trong lòng Âu Dương Dạ.

Giờ này khắc này, cả người nàng đều có chút mộng mị, tư duy cũng cực kỳ hỗn loạn, đầu óc trống rỗng, trọn mắt há hốc mồm nhìn Cổ Thanh Phong.

Mặc dù nàng cùng Cổ Thanh Phong mới quen nhau không đến một ngày, cũng căn bản không biết sự tình cụ thể của tên này, nhưng từ trúc cơ thất bại của Cổ Thanh Phong, Âu Dương Dạ suy đoán hần trước kia có thể là loại thiên tài nổi bật xuất sắc.

Bởi vì nàng biết, một người nếu có thể trúc cơ trước ba mươi tuổi, tư chất linh căn thậm chí ngộ tính đều tuyệt đối là người nổi bật so với đồng trang lứa, huống chi tên này nhìn mới chừng hai mươi, mặc dù hần trúc cơ thất bại, nhưng có một chút không cách nào phủ nhận, hần nhất định đã từng là thiên tài xuất sắc, nếu không không có khả năng nhỏ như vậy liền có thể trúc cơ.

Thế nhưng coi như tên này trước kia là thiên tài, cũng không cần đến khoa trương như vậy chứ?

Có thể đáp ra ba mươi sáu lần diệu hiếm thấy của Vân Hồng thì cũng thôi đi, bây giờ lại ngay cả các loại lần diệu Tần Bách Lí cùng những vị tiền bối âm luật này đưa ra, hần vậy mà cũng có thể trả lời chuẩn xác không sai.

Đây cũng quá sức tưởng tượng rồi?

Coi như tên này ở trong bụng mẹ đã bắt đầu đọc thư tịch âm luật, cũng không nhớ được nhiều lần diệu như vậy chứ? Kia là phải xem bao nhiêu từ khúc, bao nhiêu thư tịch, mới có thể nhớ kỹ nhiều lần diệu như vậy?

Mà ai lại không có chuyện gì để làm đi xem nhiều thư tịch âm luật như vậy?

Không cần tu luyện sao?

Không cần thiên định sao?

Không cần hô hấp hít thở sao?

Tên này vừa rồi trả lời kỹ càng như thế, có thể so với khúc phổ, cái này nào chỉ là đơn thuần là hiểu không thôi, thực chất... thực chất chính là bách khoa toàn thư âm luật nhạc nghệ!

Chẳng lẽ tên này hơn 20 năm qua toàn bộ thời gian đều dành để đọc thư tịch âm luật sao?

Đây cũng quá khó tin mà!

“Xích Viêm công tử thật là người đại tài, ta Tần Bách Lí bội phục bội phục!”

“Lão phu còn chưa hề gặp qua người tinh thông âm luật như vậy, thật sự là được mở rộng tầm mắt...”

“Đúng vậy a! Người trẻ tuổi kia đối âm luật hiểu rõ... quả thực làm người ta bội phục!”

“Lão phu sống trăm năm, nghiên cứu âm luật cả một đời, vốn tưởng rằng mình đối âm luật coi như hiểu rõ, hôm nay mới biết được mình là ếch ngồi đáy giếng.”

Tần Bách Lí và các vị tiền bối âm luật không khỏi sợ hãi than liên tục.

Muốn nói đến hoạt động mãi nghệ, Cổ Thanh Phong không phải lần đầu tiên làm, trước kia lúc còn trẻ có thường xuyên khoe khoang, cũng làm mê hoặc không ít tiểu cô nương, nhưng từ khi phi thăng Thiên Giới xong, rất ít thể hiện, bây giờ đã cách nhiều năm lần nữa đem ra, làm cho Cổ Thanh Phong cảm xúc rất sâu lắng, phảng phất trở lại lúc tuổi còn trẻ, khác biệt duy nhất là năm đó hẳn chỉ khoe khoang ở trước mặt tiểu cô nương, bây giờ lại trước mặt mấy ông già khoe khoang, cảm giác thật buồn cười.

Bên cạnh, Âu Dương Dạ cố nén trong lòng các loại chấn kinh cùng nghi hoặc, truyền âm mật ngữ hỏi: Đây! Cổ Thanh Phong, ngươi... ngươi làm sao lại hiểu rõ âm luật như vậy.

Cổ Thanh Phong giờ chén rượu, nhìn nàng một chút, truyền âm đáp lại: Không phải mới vừa nói cho ngươi mà, trong thiên hạ liền không có lần điệu ta không hiểu, làm sao? Lần này không còn ai nghi ngờ ta là Xích Viêm công tử rồi? Không có để ngươi mất mặt chứ?

Cái đầu nhỏ của Âu Dương Dạ hung hăng gật gật, nội tâm vô cùng kích động, nhất là khi nàng nhìn thấy sắc mặt khó coi của Diệp Hủy cùng Vân Hồng ở đối diện, tiểu nha đầu hận không thể hát vang một khúc, nàng thực sự rất vui.

Từ sau khi trong lúc vô tình hư cấu ra một người nhân trung chi long Xích Viêm công tử, Âu Dương Dạ luôn vô cùng phiền não, đặc biệt là chuyện này còn bị Diệp Hủy cùng Vân Hồng cố ý lan truyền ra ngoài, không để cho nàng tiếp tục duy trì lời nói dối không đáng tin cậy, lại thêm Diệp Hủy thường thường chế giễu chất vấn, Âu Dương Dạ một năm qua có thể nói là chịu nhiều dằn vặt.

Hôm nay, nàng rốt cục có thể mở mồm một lần, hưng phấn hơn một cái trên gương mặt Cổ Thanh Phong, sau đó kéo cánh tay Cổ Thanh Phong, cười hi hi nhìn Diệp Hủy cùng Vân Hồng, đắc ý nói: “Thế nào? Diệp Hủy sư tỷ, ngươi không phải một mực không tin Xích Viêm công tử tồn tại sao? Không phải vẫn cho rằng ta là hư cấu sao? Ha ha... Hiện tại thế nào?”

“Còn có ngươi Vân Hồng sư huynh, mời ngươi về sau không nên hỏi một tí ngay tại trước mặt ta khoe khoang học thức âm luật, nói cho ngươi biết, đừng cho là ta không biết ngươi từ chỗ nào lấy được ba mươi sáu lần điệu hiếm gặp này, ngươi khắp nơi khoe khoang, có đôi khi còn mượn ba mươi sáu lần điệu hiếm gặp này che giấu một số tiền bối, ta lười nói ngươi, hôm nay vậy mà lại khoe khoang trước mặt Xích Viêm công tử, ngươi biết những lần điệu hiếm thấy này, hử hử! Thế nào? Ta sớm nói qua cho ngươi, Xích Viêm công tử âm luật tạo nghệ là rất cao...”

“Ngươi!”

Sắc mặt Diệp Hủy cùng Vân Hồng ngồi đối diện muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi, bọn hắn lúc đầu nghĩ mượn cơ hội này trước mặt mọi người vạch trần Xích Viêm công tử giả, để cho Âu Dương Dạ mất hết thể diện, thế này lòng ghen ghét của Diệp Hủy có thể tiêu trừ, mà Vân Hồng cũng có thể báo thù trước đó theo đuổi bị nàng cự tuyệt.

Thế nhưng là hai người ngàn vạn lần không nghĩ tới, làm sao cũng không nghĩ tới tên trước mắt nhìn đáng vẻ nặng nề thế mà đối với âm luật hiểu rõ như vậy, chẳng những không có để Âu Dương Dạ mất hết thể diện, ngược lại còn khiến tên nàng tìm đến này cướp đi danh tiếng của mình.

Chẳng lẽ hẳn thật sự là Xích Viêm công tử?

Không biết.

Trước đó có lẽ bọn hắn không tin, nhưng vừa rồi tận mắt nhìn thấy tài hoa âm luật của tên trước mặt này xong, hai người cũng không phải xác định như vậy.

Vân Hồng không phục.

Hắn nghĩ coi như người trước mắt này thật là Xích Viêm công tử, cũng tuyệt đối không phải cao thủ âm luật, càng không có khả năng là nhân trung chi

long.

“Hiểu được một chút làn điệu thôi, chẳng có gì ghê gớm.”

Vân Hồng ngửa đầu đem rượu trong chén đều uống xong, sắc mặt không vui nói ra: “Đơn giản chỉ là xem nhiều mấy quyển thư tịch âm luật mà thôi, chỉ cần nhìn qua một chút thư tịch âm luật, ai cũng có thể nói ra chút làn điệu này, bất quá nói tới nói lui, có thể đàn tấu ra hay không lại là một chuyện khác.”

Nghe xong lời này Âu Dương Dạ liền vui vẻ, nói: “Vừa rồi Tần tiên bối cũng đã có nói, giống ta cùng những người lĩnh hội âm luật, nếu là biết được ngàn vạn làn điệu, đối với âm luật tạo nghệ cũng là một loại thăng tiến.” Dừng một chút, Âu Dương Dạ vừa cười nói: “Còn nói cái gì xem nhiều một chút thư tịch âm luật liền có thể biết được? Vân Hồng sư huynh, người thật là dám nói... Vừa rồi làn điệu Tần tiên bối đưa ra dính đến Viễn Cổ, Thượng Cổ, còn có một số xuất từ danh khúc tiên ma, đây là xem mấy quyển thư tịch âm luật có thể biết sao?”

“Hừ!”

Vân Hồng hừ lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói: “Xích Viêm công tử, nói ra một chút lý luận tri thức làn điệu không phải bản lĩnh, nếu có thể đàn ra mới gọi là bản lĩnh thực sự, người có dám thi với ta.”

“Còn muốn thi à?”

Cổ Thanh Phong xoa cái cằm, suy nghĩ mình vừa rồi đã mãi nghệ một lần, chẳng lẽ còn phải bán một lần nữa? Cái đồ chơi này bán một lần chơi đùa còn được, nếu là một mực bán, vậy thành cái gì rồi?

Lúc nhìn về phía Âu Dương Dạ, tiểu nha nhanh chóng nói: “Thi cái gì mà thi, có cái gì đáng thi chứ.”

“Ta thấy hần là không dám?”

Diệp Hủy cũng cười nhạo nói: “Tạm thời không nói hần có phải Xích Viêm công tử thật hay không, cho dù là thật, cũng chỉ ngoài miệng nói một chút mà thôi, căn bản không có bản lĩnh thật sự.”

“Thật sự là trò cười... Xích Viêm công tử biết rõ làn điệu trong thiên hạ, người cho rằng hần âm luật tạo nghệ sẽ kém sao?”

Âu Dương Dạ nha đầu này cũng là một người mồm miệng lanh lợi, đã treo miệng lên tuyệt đối không nhường ai, về phần Cổ Thanh Phong âm luật tạo nghệ rốt cuộc cao bao nhiêu, có thể đàn ra một chút làn điệu hay không, Âu Dương Dạ không biết, nhưng có một chút có thể khẳng định, cho dù tên này âm luật tạo nghệ thật rất cao, cũng đàn không ra bất kỳ làn điệu nào, bởi vì hần trúc cơ thất bại, bên trong cơ thể không có bất kỳ linh lực, căn bản là không có cách thi triển linh quyết, cho dù bắn ra làn điệu, cũng chỉ là trống rỗng mà thôi, không có bất kỳ huyền diệu gì có thể nói.

“Đã như vậy, vì sao không dám cùng ta thi tạo nghệ.”

Vân Hồng vừa rồi ném đi mặt mũi lớn, cảm thấy làm gì cũng phải bù trở về.

“Vì cái gì? Nói cho người cũng không sao, Xích Viêm công tử tu luyện có chút sự cố, tạm thời không cách nào vận dụng linh lực mà thôi.”

“Tu luyện có chút sự cố? Ha ha ha!” Diệp Hủy cười lạnh nói: “Thật sự là biết tìm cớ!”

“Các người chẳng lẽ không có phát hiện trên người Xích Viêm công tử không cảm nhận được bất kỳ khí tức linh lực gì sao?”

Khi Âu Dương Dạ nói ra lời này xong, mọi người xung quanh đều thi ra thần thức dò xét, quả nhiên trên người Xích Viêm công tử không cảm thấy được bất kỳ khí tức linh lực nào, xem ra Âu Dương Dạ nói không sai, Xích Viêm công tử sợ là thật sự tu luyện có sự cố, tạm thời không cách nào vận dụng linh lực, đã không cách nào vận dụng linh lực, mọi người ở đây đều biết sẽ đàn không ra từ khúc huyền diệu.

“Muốn thi, chờ Xích Viêm công tử qua một thời gian ngắn tu dưỡng tốt xong, gầy một bản liền có thể hù chết người!”

Âu Dương Dạ không muốn tiếp tục dây dưa không dứt như thế, thừa dịp hiện tại mình chiếm thượng phong, mau chóng rời đi nơi này thì tốt hơn, kéo cánh tay Cổ Thanh Phong, lôi kéo liền muốn rời đi.

“Âu Dương sư muội, sao vậy? Người muốn đi sao? Có phải sợ bị chúng ta vạch trần người nói láo hay không!”

“Xì.”

Âu Dương Dạ quăng một cái liếc mắt: “Bản tiểu thư chỉ là không muốn cùng quý đáng ghét các người ngồi cùng một chỗ mà thôi.”

“Người!”

Diệp Hủy rất là phẫn nộ, đứng lên hung tợn nhìn chằm chằm, cắn răng nghiêng lợi nói ra: “Âu Dương Dạ, người không nên đắc ý!”

“Ta đắc ý thì làm sao... ta đắc ý cười, cười đắc ý... ha ha ha ha ha!”

Âu Dương Dạ đắc ý cười to, cười như phát điên!

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Giá trị con người là bao nhiêu

Cổ Thanh Phong biết rất nhiều lần điệu, không chỉ làm cho Âu Dương Dạ kinh ngạc và ngưỡng mộ, còn làm cho Xích Viêm công tử mà nàng hư cấu ra trở nên chân thực hơn, đương nhiên điều quan trọng nhất chính là có thể giữ được mặt mũi của nàng, ít nhất thì tạm thời là như thế.

Tiểu nha đầu này cũng không vì vậy mà đắc ý vênh vác, nàng biết giả cuối cùng cũng chỉ là giả, nếu cứ tiếp tục thì Vân Hồng và Diệp Hủy, hai con quỷ chán ghét này chắc chắn sẽ tìm mọi biện pháp để dò xét thật giả, đến lúc đó lỡ như lộ ra dấu vết thì sẽ mất mặt lắm.

Cho nên, Âu Dương Dạ mới nhân cơ hội này nhanh chóng dẫn Cổ Thanh Phong đổi chỗ ngồi khác, thế nhưng hội Nhạc Nghệ đã sắp bắt đầu, hội trường đã kín người hết chỗ từ lâu, chỉ có ở góc thì còn mấy cái bàn trống, bất đắc dĩ, Âu Dương Dạ đành phải ngồi trong góc, mặc dù vị trí hơi tệ, nhưng mà chỉ cần có thể tránh được hai con quỷ chán ghét Vân Hồng và Diệp Hủy là được.

Cổ Thanh Phong lại cảm thấy không có gì đáng kể, chỉ cần có thức ăn có rượu uống là được.

“Lúc này thật sự cảm ơn huynh, đến đây, bốn tiểu thư mời huynh một chén.”

Âu Dương Dạ thật vui mừng, cũng rất hưng phấn, nhất là lúc nghĩ đến sắc mặt khó coi của hai con quỷ chán ghét Vân Hồng và Diệp Hủy, ước gì có thể xông lên hôn Cổ Thanh Phong một cái, nàng uống chén rượu ngon, hỏi: “Muội không ngờ là huynh biết nhiều lần điệu như vậy đó, thực sự là khó mà tin được... Sao huynh có thể làm được vậy?”

“Làm thế nào hà... phải nói sao đây, trước kia huynh đã mê muội nó trong một khoảng thời gian rất dài, mấy năm đó lại đi đến khắp nơi để vơ vét khúc phổ, xem nhiều, nghe nhiều thì biết chứ sao.”

Lại nói tiếp năm đó sờ đi Cổ Thanh Phong học tập âm luật cũng chỉ vì lấy lòng một nữ nhân mà thôi, nhưng không nghĩ đến lúc sau thì hắn lại mê muội, năm đó vì muốn vơ vét các loại khúc phổ, quả thực đã chạy đến rất nhiều nơi, thậm chí còn khai quật động phủ của nhiều nhân vật tinh thông âm luật nữa.

“Này, huynh hãy thành thật nói cho muội biết, trình độ âm luật của huynh đã cao đến mấy... đàn được những từ khúc nào?”

“Trình độ âm luật sao, chắc là cao đó... Còn từ khúc... biết đàn khá nhiều... Nhiều đến mức ngay cả huynh cũng không biết rõ.”

“Thôi đi, huynh thật là biết khoác lác đó!”

Âu Dương Dạ xem thường nhìn hắn một cái, tức giận nói: “Huynh tưởng rằng mình hiểu được nhiều lần điệu như vậy, tạo nghệ sẽ rất cao sao. Mỗi một lần điệu gồm rất nhiều chỉ pháp, âm huyền, linh quyết, chỉ cần học tập một loại chỉ pháp đã phải mất thời gian rất lâu, còn âm huyền, linh quyết... cũng cần phải có thời gian để lĩnh hội đó. Đây là chỉ là lần điệu mà thôi, một bài từ khúc bao gồm rất nhiều lần điệu, muốn đánh ra được sự huyền diệu của một bài từ khúc, không mất ba năm năm thì căn bản là đàn không ra.”

Âm luật đứng trong thập nghệ của Tiên Đạo, đương nhiên không hề đơn giản chút nào.

Đúng như lời của Âu Dương Dạ đã nói, muốn đánh ra ý cảnh huyền diệu của một bài từ khúc, không những cần học tập các loại chỉ pháp âm huyền, còn muốn lĩnh ngộ các loại linh quyết, sờ đi âm luật được xưng là tiên nghệ cao ngạo nhất, chính là vì học thứ này còn khó hơn là võ công, pháp thuật và kiếm quyết nhiều.

Cổ Thanh Phong mỉm cười, cũng không nói gì thêm nữa, nhìn hội trường đông nghịt và kín chỗ, lông mày của hắn hơi nhíu lại, hỏi: “Cái đại hội Nhạc Nghệ này rốt cuộc là làm gì, tại sao vẫn chưa bắt đầu.”

“Huynh gấp cái gì, sắp bắt đầu rồi.”

“Sau đó thì sao.”

“Sau đó? Sau đó mọi người lên đài diễn tấu.”

“Cứ như vậy thôi?”

“Chứ sao nữa.”

“Mọi người lên đài đánh từ khúc liền gọi đại hội Nhạc Nghệ? Thế này là sao.”

Cổ Thanh Phong thực sự không hiểu nổi.

“Này, huynh đừng nói như vậy, đây chính là một cơ hội rất tốt đối với những người nhạc sĩ trẻ tuổi như chúng ta đó.”

Cổ Thanh Phong hơi nghi hoặc, hỏi: “Nghĩa là sao?”

“Lên đài diễn tấu có thể gia tăng mức độ nổi tiếng của mình, cũng có thể nâng cao giá trị con người, sau này mỗi khi diễn tấu một khúc thì giá cả tăng lên, dễ dàng kiếm được nhiều linh thạch hơn.”

“Ra là vậy.” Cổ Thanh Phong khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, dựa vào âm luật để bán nghệ kiếm tiền cũng không mất mặt, dù sao thì khi tu luyện cũng cần rất nhiều tài nguyên, mua đan dược, mua pháp bảo, duy trì trận pháp vân vân, những thứ đó đều cần đến linh thạch, gia đình bình thường căn bản không chịu nổi, năm đó lúc Cổ Thanh Phong thiếu linh thạch cũng đã từng phải đi bán nghệ.

Cổ Thanh Phong rất hứng thú hỏi thăm: “Vậy giá trị con người của muội là bao nhiêu?”

“Muội sao, không nhiều lắm, bình thường thôi, lúc muội ở bên ngoài gảy một khúc thì người ta sẽ cho muội một ngàn linh thạch.”

“Một ngàn? Nhiều như vậy sao?”

Lúc Cổ Thanh Phong tu hành thời còn trẻ là thuộc về thời kì cuối của thời Thượng Cổ, lúc đó linh khí rất loãng, linh thạch lại đáng giá, trong ấn tượng của hắn thì một ngàn linh thạch ở thế tục giới tuyệt đối không phải là một con số nhỏ, nhưng không biết sau khi kiếp nạn Chư Thiên xảy ra, vạn vật khô phục nên linh thạch đã mất giá? Hay là trình độ âm luật của nhà đầu này rất cao nữa.

“Đương nhiên rồi! Bồn tiểu thư vẫn có chút danh tiếng trong địa vực Thanh Dương này.”

“Trình độ âm luật của muội rất cao sao?”

Cổ Thanh Phong nhìn ra được, tiểu nha đầu này chỉ có tu vi ở cảnh giới Tiên Thiên mà thôi, ngay cả Trúc Cơ vẫn chưa đến, mặc dù ở giữa đám bạn cùng lứa tuổi thì tu vi như vậy đã là nổi bật, nhưng cũng chỉ như thế, cho dù độ cao thấp của tu vi không có liên hệ gì với trình độ âm luật, thế nhưng, thứ âm luật này cần thiên phú, hơn nữa đúng như tiểu nha đầu đã nói muốn đánh ra ý cảnh huyền diệu trong một bài từ khúc là rất khó.

“Muội sao, trình độ âm luật của muội không cao lắm, chỉ có thể tính là bình thường, nhưng mà... bồn tiểu thư có một ưu điểm đặc biệt, muội có thể đánh ra một chút huyền diệu trong hai bài từ khúc của quân vương.”

“Mới đánh ra được một chút huyền diệu mà muội đã đáng giá một ngàn linh thạch?”

Mỗi một bài âm luật đều ẩn chứa rất nhiều huyền diệu, nếu có thể biểu diễn ra tức là có thể gọi ra sự cộng hưởng về mặt tinh thần, nếu có thể đánh ra được ý cảnh, liền có thể làm cho người ta mơ về thiên cổ, nhưng Cổ Thanh Phong nghĩ mãi vẫn không hiểu, nha đầu này đánh bài từ khúc của hắn, chỉ có thể đánh ra được một chút huyền diệu, vậy mà đã có giá trị một ngàn linh thạch, điều này cũng quá khuếch đại rồi.

“Cái gì gọi là mới đánh ra được một chút huyền diệu?” Âu Dương Dạ hưng hăng thẳng trừng mắt nhìn hắn một cái, rất khó chịu nói: “Thứ mà bồn tiểu thư đánh chính là từ khúc của Quân Vương đó, từ khúc của Quân Vương được thiên hạ xưng là từ khúc huyền diệu nhất, cũng là từ khúc được hoan nghênh nhất ngày nay, ở đây có nhiều nhạc sĩ như vậy, thế nhưng những người có thể đánh ra huyền diệu trong từ khúc của Quân Vương căn bản là rất ít!”

Âu Dương Dạ vừa đập hạt dưa, vừa nói: “Huynh có biết Văn Trúc đại sư không? Ông ấy chính là Thái Đầu trong giới âm luật của địa vực Thanh Dương này, lão nhân gia đã tìm hiểu từ khúc của Quân Vương cả đời, cũng chỉ có thể đánh ra huyền diệu trong hơn mười bài từ khúc của Quân Vương mà thôi, hơn nữa toàn bộ địa vực Thanh Dương này cũng chỉ có lão nhân gia mới có thể đánh ra ý cảnh của bài Phong Khởi Đại Thanh Sơn do Quân Vương sáng tác.”

“Huynh, à không phải... Từ khúc của Cổ Thiên Lang khó đến vậy ư?”

Cổ Thanh Phong suy nghĩ kỹ lại một lát, từ khúc mà hắn sáng tác tuy hơi quái dị, nhưng cũng không khó đến vậy chứ.

Âu Dương Dạ quăng ra một ánh mắt không có học thức thật là đáng sợ, nói: “Thật không biết huynh nhớ nhiều lần điệu như vậy làm gì nữa, ngay cả từ khúc của Quân Vương khó thế nào cũng không biết, nghĩ đến trình độ âm luật của huynh cũng không cao cho lắm, muội khuyên huynh nhé, lúc rảnh rỗi thì nhớ luyện tập cho nhiều vào, cho dù nhớ được nhiều lần điệu cũng vô dụng, không đánh ra được thì có ích gì chứ.”

Cổ Thanh Phong lắc đầu, không biết phải trả lời thế nào, hắn đang định nói gì đó đột nhiên, đám người trong hội trường bỗng dưng trở nên rối loạn, rất nhiều người sôi nổi đứng lên vỗ tay hoan nghênh.

Tình huống gì vậy?

“Văn Trúc đại sư đến...”

Âu Dương Dạ hưng phấn đứng lên, giơ cái đầu nhỏ ra, vỗ tay hoan nghênh một cách nhiệt liệt, miệng còn không ngừng nói: “Lần thịnh hội này là do Văn Trúc đại sư nhận xét, hi hi, nếu lát nữa muội có thể được Văn Trúc đại sư khen ngợi, đến lúc đó giá trị con người muội chắc chắn sẽ tăng vọt.”

Từ lúc bước vào sơn trang này, Cổ Thanh Phong đã nghe tên của Văn Trúc đại sư không dưới mười lần, hắn cũng muốn biết vị đại sư trong truyền

thuyết này rốt cuộc là thần thánh phương nào, nhìn xung quanh, hắn thấy một ông lão đang bước đến trong tiếng hoan hô của mọi người.

Ông lão này râu tóc bạc phơ, mặc một bộ áo bào rất sạch sẽ, bên cạnh ông còn có một tiểu nha đầu có mái tóc màu tím khoảng bảy tám tuổi đi theo.

Đây không phải là ông lão và tiểu nha đầu đáng yêu ở trong vườn của hắn sao?

“Ông ấy chính là Văn Trúc đại sư?”

“Ừm ừ!”

Âu Dương Dạ vỗ tay một cách nhiệt liệt, gật đầu đáp lại: “Nghe nói lần này Văn Trúc đại sư còn chọn một vị nhạc sĩ trẻ tuổi ưu tú để hợp tấu nữa đó. Nếu như muội có thể học tấu một khúc với Văn Trúc đại sư thì tốt quá rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Sự Huyền Diệu Trong Từ Khúc

Văn Trúc đại sư ra sân, đại hội Nhạc Nghệ cũng xem như đã chính thức bắt đầu.

Nếu là đại hội Nhạc Nghệ, một số tiền bối nhạc nghệ của âm luật giới khó tránh khỏi muốn nói vài câu, người đầu tiên nói chuyện chính là Văn Trúc đại sư đức cao vọng trọng, được vinh dự là Thái Đầu âm luật ở địa giới Thanh Dương, vừa nhìn liền biết lão tiên sinh này đã dùng cả đời để tìm hiểu âm luật, ông ấy không chỉ có học thức uyên bác, trình độ cũng rất cao, trong cử chỉ và lời nói lộ ra sự nghiêm túc, si mê và sùng kính đối với âm luật.

Sau khi mấy vị tiền bối âm luật nói xong, những người nhạc sĩ trẻ tuổi bắt đầu lên đài diễn tấu, đúng như lời nói của Âu Dương Dạ lúc trước, đại hội Nhạc Nghệ lần này chính là một cơ hội hiếm có đối với các nhạc sĩ trẻ tuổi, có thể nhận được sự chỉ bảo từ các vị tiền bối, cho dù là trình độ âm luật hay là sự nổi tiếng đều được nâng cao hơn.

Theo từng người nhạc sĩ tuổi trẻ diễn tấu xong, Âu Dương Dạ cũng đã bắt đầu chuẩn bị, từ lâu nàng đã lấy cây đàn cổ ầu yếm của mình ra từ trong túi từ vật rồi đi đến trước sân khấu yên tĩnh chờ đợi, lúc gần đi vẫn không quên dặn dò Cổ Thanh Phong, nếu Văn Hồng và Diệp Hủy đến đây, tuyệt đối không cần để ý đến bọn họ.

Rất nhanh, đã đến lượt Âu Dương Dạ diễn tấu.

Lúc tiểu nha đầu lên đài thì hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, hiển nhiên, trong hội trường có rất nhiều người mong chờ buổi diễn tấu của nàng, ngay cả Văn Trúc đại sư khi trông thấy tiểu nha đầu lên đài, cũng không kiềm được ý cười trên mặt mà khẽ gật đầu.

Cổ Thanh Phong ngồi một mình ở góc, vừa uống rượu vừa ăn linh quả.

“Nha đầu này thật sự đánh từ khúc của ta?”

Khi tiếng đàn vang lên, Cổ Thanh Phong không khỏi lắc đầu, không nhận được mà nở nụ cười, hắn còn nhớ mang máng bài từ khúc này có tên là “Tiểu Hồng Trần”.

Trong trời đất, bất kỳ bài từ khúc nào được xưng tụng là từ khúc huyền diệu thì tuyệt đối không hề đơn giản.

Bởi vì mỗi một bài từ khúc đều mang theo ý chí tinh thần của người sáng tác, đánh chính là âm luật huyền diệu, tấu chính là truyền thuyết mờ mịt, phở càng là một đoạn luân hồi xúc động lòng người.

Mỗi một bài từ khúc đều hợp lý viết nên một đoạn truyền thuyết một cái luân hồi, chỉ có điều tất cả những thứ này đều được biểu đạt bằng âm luật, truyền vào tai, dẫn đến sự cộng hưởng về mặt tinh thần, ví dụ như linh hồn thoát ra, mơ về thiên cổ, làm cho người ta lạc vào cảnh giới kỳ lạ, cảm nhận được sự phấn khích hư vô mờ ảo.

Rất nhiều người mê muội âm luật, chính là vì vậy.

Bởi vì âm luật có thể tạm thời khiến cho người ta quên mất sự phiền não ở thế gian, chìm đắm trong thế giới hư cấu từ âm luật rồi nương theo sự huyền diệu của âm nhạc mà cảm ngộ được hàng vạn hàng nghìn thứ, một bài huyền diệu khó hiểu, diệu vì từ khúc huyền diệu, không chỉ có thể gọi ra sự cộng hưởng về tinh thần, đồng thời còn có thể làm sạch tâm hồn, thậm chí còn có thể từ đó mà cảm ngộ được đại đạo.

Lời này không hề khuếch đại chút nào, Cổ Thanh Phong đã từng tận mắt nhìn thấy một yêu nữ nghe bài Đại Bi Chú của phật gia do một lão tăng đứng đầu đánh ra, sau đó liền lập địa thành Phật.

Nói đến tiểu nha đầu Âu Dương Dạ đánh bài từ khúc “Tiểu Hồng Trần” cũng xem như không tệ, dù chưa thể đánh ra ý cảnh, nhưng cũng đã bày ra

được các loại huyền diệu bên trong từ khúc, tuổi còn nhỏ đã có được trình độ âm luật như vậy cũng là hiếm thấy.

Một khúc kết thúc, liền giành được tiếng hoan hô tán thưởng của cả hội trường.

Hơn nữa Văn Trúc đại sư còn đứng dậy khen ngợi: “Mấy tháng không gặp, không nghĩ đến trình độ âm luật của Âu Dương tiểu cô nương càng thâm hậu hơn, bài từ khúc Tiểu Hồng Trần này, tổng cộng ẩn chứa sáu mươi hai loại chỉ pháp khác biệt, chín mươi tám loại làn điệu huyền diệu, hơn hai trăm loại linh quyết, mà Âu Dương tiểu cô nương lại có thể nối liền các loại linh quyết một cách hoàn mỹ, thật sự là hiếm có, hiếm có.”

Sau khi được Văn Trúc đại sư khen ngợi, Âu Dương Dạ rất yếu điệu, vội vàng hạ thấp người xuống rồi nói lời cảm ơn.

“Mọi người đều biết, từ khúc quân vương có thể xưng là huyền khúc trong huyền khúc, diệu khúc trong diệu khúc, được vinh dự là mỗi khúc một truyền kỳ, mỗi khúc một luân hồi, mỗi khúc nghìn tầng diệu, mỗi khúc vạn tầng diệu.” Văn Trúc đại sư vuốt cằm râu bạc trắng, nghiêm túc nói tiếp: “Vì sao, nguyên nhân chính là vì từ khúc Quân Vương quá huyền diệu, khiến cho chúng ta chỉ có thể nhìn lên, mà lúc này Âu Dương tiểu cô nương lại có thể đánh ra được tám phần huyền diệu của bài Tiểu Hồng Trần này, đã là hiếm thấy và đáng quý biết bao, hậu sinh khả ỷ*, thật sự là hậu sinh khả ỷ mà... ta tin rằng sau này con đường âm luật của Âu Dương tiểu cô nương sẽ càng rực rỡ hơn.”

(*hậu sinh khả ỷ: người trẻ chắc chắn sẽ vượt qua tiền bối)

Lời của Văn Trúc đại sư vừa dứt, trong hội trường lại vang lên tiếng vỗ tay lần nữa.

Tiếng vỗ tay này thứ nhất là đồng ý với lời của Văn Trúc đại sư, thứ hai là tỏ ý tán thưởng Âu Dương Dạ.

Những người đang ngồi trong hội trường đều là các nhạc sĩ tinh thông âm luật, biết rõ từ khúc Quân Vương vô cùng huyền diệu, giống như bài Tiểu Hồng Trần này vậy, rất nhiều cao thủ có trình độ âm luật thâm hậu cũng chưa chắc có thể đánh ra được mấy phần huyền diệu, mặc dù trình độ của Âu Dương Dạ không cao, nhưng lại có thể đánh ra tám phần huyền diệu trong bài Tiểu Hồng Trần, chuyện này sao có thể không khiến cho người hâm mộ thiên phú của nàng được chứ.

Sở dĩ Diệp Hủy ghen ghét Âu Dương Dạ, nhân tố thiên phú âm luật đã chiếm rất lớn.

Giờ phút này, nhìn thấy Âu Dương Dạ đứng trên đài được mọi người người tán dương, trong mắt của Diệp Hủy tràn đầy sự căm hận, nàng ta khinh thường nói: “Hừ, trình độ âm luật của nàng không cao chút nào, chỉ ý vào việc mình có thể đánh ra hai bài từ khúc Quân Vương, cho nên mới đắc ý vênh váo như vậy!”

Trong mắt của Diệp Hủy tràn ngập sự thù hận, là loại hận đến tận xương cốt.

Nàng tự nhận là trình độ âm luật của mình cao hơn Âu Dương Dạ, biết đánh khá nhiều bài từ khúc, thế nhưng cho dù là danh tiếng hay là giá trị con người đều không bằng Âu Dương Dạ.

Nguyên nhân rất đơn giản, Âu Dương Dạ biết đánh hai bài từ khúc Quân Vương, hơn nữa còn có thể đánh ra huyền diệu, đây chính là vốn liếng.

Phàm là nhạc sĩ đều biết trong thế giới này, từ khúc Quân Vương là từ khúc nổi tiếng nhất, chỉ cần người có thể đánh ra huyền diệu, giá trị con người của người liền cao.

Đáng tiếc, không phải ai cũng có thể đánh ra huyền diệu trong từ khúc Quân Vương được.

Ở đây có rất nhiều vị tiền bối âm luật cũng không thể, chứ đừng nói đến Diệp Hủy, cho dù nàng vẫn luôn luyện tập, luyện tập rất nhiều năm, thế nhưng đến nay vẫn không thể đánh ra huyền diệu từ bài từ khúc Quân Vương đơn giản nhất được, cho dù là một chút cũng không được.

Nàng không được, Vân Hồng cũng không được, cho dù hẳn là nhạc sĩ trẻ tuổi nổi bật trong địa giới Thanh Dương cũng không được.

Nếu ai cũng có thể đánh ra huyền diệu trong từ khúc Quân Vương, vậy thì từ khúc Quân Vương sẽ không được vinh dự là huyền khúc trong huyền khúc, diệu khúc trong diệu khúc, mỗi khúc một truyền kỳ, mỗi khúc một luân hồi, mỗi khúc nghìn tầng diệu, mỗi khúc vạn tầng diệu.

Cũng vậy, Diệp Hủy căm hận Âu Dương Dạ, mà Vân Hồng cũng thế, có lẽ vì trước đó hẳn theo đuổi nàng nhưng lại bị từ chối, nhưng nguyên nhân chủ yếu là do hẳn có danh tiếng, trình độ âm luật lại thuộc hàng nổi bật trong thế hệ trẻ, thế nhưng giá trị con người cũng chỉ bằng Âu Dương Dạ.

Hít sâu một hơi, Vân Hồng lén nhìn thoáng qua Cổ Thanh Phong đang ngồi trong góc, khóe miệng xuất hiện một nụ cười lạnh đầy nham hiểm.

“Hủy Hủy, lát nữa hãy nhìn xem, lần này ta nhất định có thể làm cho Âu Dương Dạ mất hết mặt mũi!”

Diệp Hủy gật đầu tỏ ý, nhìn thấy Âu Dương Dạ đang bước xuống đài, trong mắt nàng ta hiện lên ý cười đắc ý, nói: “Hừ! Lát nữa không biết nàng còn có thể cười vui vẻ như vậy nữa hay không!”

Được mọi người tán thưởng, lại được Văn Trúc đại sư khen ngợi trước mặt mọi người, Âu Dương Dạ quả thực vô cùng vui vẻ, sau khi nàng ôm cổ cảm xuống đài, quay lại chỗ cũ liền vui vẻ cười nói: “Ngày này, lúc này mọi người đàn thế nào hả?”

“Cũng tạm được.”

Cổ Thanh Phong bưng chén rượu, thi thoảng lại ăn mấy miếng, thế nhưng câu tạm được của hắn truyền vào tai Âu Dương Dạ, giống như đã tạt một gáo nước lạnh, tiểu nha đầu trừng mắt nhìn hắn, không vui nói: “Cái gì gọi là cũng tạm được? Là rất tạm được đó biết không? Không! Căn bản không phải là tạm được, là vô cùng hoành tráng có hiểu không?”

“Nha đầu, sau này đừng đàn bài từ khúc này nữa, căn bản là không thích hợp với muội, nói chính xác hơn là sau này muội ít đàn từ khúc của Cổ Thiên Lang thôi, muội là một tiểu cô nương lại thích đàn từ khúc của hắn làm gì chứ, từ khúc của hắn hoặc là mừng rỡ, hoặc là bi thương, hoặc là vui cười thương sinh, hoặc là giận mắng đại đạo, đều quá mức cực đoan. Nếu đàn nhiều quá sẽ ảnh hưởng đến tam quan* của muội đấy.”

(*tam quan: nhân sinh quan, giá trị quan, thế giới quan)

“Thôi đi, không hiểu thì không nên nói lung tung, đây mới gọi là nam nhân chân chính được không?”

Mỗi lần nhắc đến Xích Tiêu Quân Vương, Âu Dương Dạ trên gương mặt xinh đẹp kia đều sẽ toát ra vô tận sùng bái, nói ra: “Ngươi chưa từng nghe qua một câu sao? Quân vị phượng ta vì hoàng, lấy chồng đương giả Xích Tiêu vương.”

“Ta...”

Cổ Thanh Phong lắc đầu cười khổ, đang muốn mở miệng, Âu Dương Dạ lúc này xụ mặt dương cả giận nói: “Ta cảnh cáo ngươi, Quân Vương thế nhưng là trong lòng ta cái thế anh hùng, càng là ta nam thân, ngươi dám nói xấu, ta và ngươi ắt thành kẻ thù!”

“Được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đại ca ca

Cổ Thanh Phong thực sự không thể hiểu được tại sao kim cổ đã mở ra trăm năm, vạn vật khôi phục, linh khí nồng đậm như vậy mà những người trẻ tuổi này lại không cố gắng tu hành, cả ngày chỉ biết suy nghĩ lung tung, cái gì mà quân làm phượng ta làm hoàng, lấy chồng phải lấy Xích Tiêu Vương, trời ạ. Câu này là do tên nào bịa ra thế, định hại chết lão tử sao.

Trên thế giới này, trong lĩnh vực âm luật, cái tên Xích Tiêu Quân Vương này có ý nghĩa rất phi thường, vì vậy, rất nhiều nhạc sĩ đều vô cùng tôn sùng Xích Tiêu Quân Vương, Văn Trúc đại sư cũng là như vậy, thậm chí còn cuồng nhiệt hơn nhiều, nếu không thì ông ấy cũng không dùng cả đời mình để cố gắng tìm hiểu những danh khúc mà Quân Vương đã để lại.

Có lẽ là vì lúc này Âu Dương Dạ biểu diễn bài Tiểu Hồng Trần, khiến vị lão tiên sinh này rất có cảm xúc, ông ấy đứng trên đài nói rất nhiều điều liên quan đến từ khúc của Xích Tiêu Quân Vương, lúc nói đến bài Túy Ngâm Bích Hải, nói một hồi không khỏi than thở, mọi người không hiểu gì cả dồn dập hỏi thăm nguyên nhân.

“Các vị có điều không biết, lúc trước lão hủ ở trong vườn đã từng ngẫu nhiên gặp được một vị kỳ tài âm luật, hắn không chỉ bày ra những điều tinh túy ẩn chứa trong khúc Túy Ngâm Bích Hải của Quân Vương, hơn nữa còn đánh ra được các loại huyền diệu, thăng đến ý cảnh trong truyền thuyết, làm cho người ta mơ về thiên cổ, cũng khiến cho lão hủ được mở rộng tầm mắt.”

Kỳ tài âm luật?

Còn đánh ra được các loại huyền diệu trong bài Túy Ngâm Bích Hải? Thăng đến ý cảnh?

Mọi người đều biết từ khúc Quân Vương khá là kỳ dị, đừng nói ý cảnh, cho dù chỉ có thể đánh ra được mấy phần huyền diệu tinh túy đã là hiếm thấy, phải biết rằng Văn Trúc đại sư tìm hiểu những bài từ khúc nổi tiếng của Quân Vương cả một đời, cũng mới có thể đánh ra huyền diệu trong mười bài từ khúc mà thôi, hơn nữa cũng chỉ có thể đánh ra ý cảnh trong một bài duy nhất là Phong Khôi Đại Thanh Sơn.

Bây giờ Văn Trúc đại sư lại nói có một vị kỳ tài âm luật có thể đánh ra các loại huyền diệu thăng đến ý cảnh trong bài Túy Ngâm Bích Hải?

Người quen thuộc với từ khúc Quân Vương đều biết, bài Túy Ngâm Bích Hải kia ẩn chứa ý cảnh huyền diệu còn khó hơn Phong Khôi Đại Thanh Sơn nhiều.

“Văn Trúc đại sư, thật sự có một vị kỳ tài như thế sao?”

“Quả thực là có.” Văn Trúc đại sư lắc đầu liên tục nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc lúc ấy lão hủ quá khiếp sợ, không thể kiềm chế được mà chìm đắm trong ý cảnh của bài Túy Ngâm Bích Hải, lúc phản ứng lại vị kỳ tài âm luật đó đã biến mất không thấy tăm hơi, nếu không thì, ta có thể mời hắn đến biểu diễn bài Túy Ngâm Bích Hải, các ngươi nhất định sẽ biết cái gì gọi là núi này cao còn có núi khác cao hơn, càng có thể cảm nhận được ý cảnh ẩn chứa trong bài Túy Ngâm Bích Hải do Quân Vương sáng tạo nên là bậc nào.”

Nói một lát, Văn Trúc đại sư lại thở dài một hơi, phát tay: “Thôi thôi, cũng là do chúng ta không có phúc, vẫn nên mời chư vị tiếp tục diễn tấu.”

Ngồi trong góc hội trường, Âu Dương Dạ mở to cái miệng nhỏ của mình, hình như không thể tin được, quả thực trình độ âm luật của nàng không cao, thế nhưng nàng lại vô cùng sùng bái Quân Vương cho nên rất thích nghe từ khúc Quân Vương, từ nhỏ đến lớn đã nghe được rất nhiều, bài Túy Ngâm Bích Hải kia nàng cũng từng nghe rất nhiều lần, nhưng ý cảnh ẩn chứa trong bài Túy Ngâm Bích Hải, nàng vẫn chưa bao giờ nghe người ta đàn tấu cả.

“Còn có vị kỳ tài âm luật cỡ này nữa ư? Ngay cả Văn Trúc đại sư cũng đàn không ra ý cảnh trong bài Túy Ngâm Bích Hải của Quân Vương, hình như Tô Họa tỷ tỷ cũng đàn không ra ý cảnh, ài chà chà.”

Nếu lời này là từ trong miệng người khác nói ra, Âu Dương Dạ chắc chắn sẽ không tin, thế nhưng lời này là do chính miệng của Văn Trúc đại sư nói ra, vậy thì nàng không thể không tin tưởng được.

“Từ lúc nào đã xuất hiện một vị kỳ tài âm luật như thế? Hơn nữa Văn Trúc đại sư còn nói là gặp ở trong vườn, sao mọi người không biết?”

Âu Dương Dạ lắc đầu, vẫn chưa hiểu rõ ràng cho lắm: “Chẳng lẽ là thế ngoại cao nhân? Ài! Cũng không biết vị kỳ tài âm luật chính miệng của Văn Trúc đại sư nói là nhân vật bậc nào, nếu mọi người có thể nghe hẳn đàn tấu bài Túy Ngâm Bích Hải thì tốt quá rồi. Bài từ khúc này được Quân Vương sáng tác trong lúc bị thương và ẩn cư nơi biển xanh năm đó, mọi người vẫn luôn muốn lĩnh hội một chút ý cảnh trong đó đấy. Đáng tiếc đến nay vẫn không có ai có thể đánh ra được, ngay cả Tô Họa tỷ tỷ cũng không được, huynh nói xem sao vị kỳ tài kia cứ biến mất như vậy chứ! Ít nhất cũng nên để mọi người nghe một chút ý cảnh của bài Túy Ngâm Bích Hải rồi hãy đi.”

Cổ Thanh Phong ở bên cạnh nghe được thì lắc đầu, cầm một quả trái cây bỏ vào miệng, cười nói: “Không phải là Túy Ngâm Bích Hải, ngày khác có thời gian huynh đàn cho mọi người nghe, để mọi người lĩnh hội được cảm xúc khổ sở của Cổ Thiên Lang khi hắn ẩn cư ở biển xanh năm đó.”

“Huynh sao?”

Âu Dương Dạ nhìn Cổ Thanh Phong từ trên xuống dưới sau đó tròn trĩnh mắt, tỏ vẻ ghét bỏ nói: “Thôi đi, đừng tưởng là mình xem rất nhiều sách, khúc phổ về âm luật, biết được rất nhiều lần điệu là ghê gớm, học bằng cách nhớ thì ai không biết chứ, huynh cho rằng mình nhớ kỹ được những lần điệu này thì sẽ biết đánh sao, đại ca, phải luyện tập đó, để có thể vận dụng được các loại chỉ pháp, âm huyền, lĩnh quyết đều cần luyện tập rất nhiều năm, bài Tiểu Hồng Trần này của bốn tiểu thư đã phải luyện gần mười năm đó.”

Cổ Thanh Phong dựa vào tường, bắt chéo chân, dáng vẻ cười tủm tỉm trêu chọc nói: “Mọi từ, mọi người không được, không có nghĩa là huynh không được. Lúc huynh còn trẻ, có rất nhiều người cũng gọi huynh là kỳ tài âm luật đó.”

“Còn kỳ tài âm luật nữa? Mọi người khinh!” Âu Dương Dạ nhìn hắn, trêu ghẹo nói: “Sao huynh không nói người đánh ra ý cảnh trong bài Túy Ngâm Bích Hải, kỳ tài âm luật mà Văn Trúc đại sư nói đến chính là huynh chứ.”

Cổ Thanh Phong bật cười ha ha: “Đừng nói vậy, huynh thực sự đã gặp ông lão này ở trong vườn đấy.”

“Huynh sao?”

Cổ Thanh Phong nhún vai, cũng không nói gì nữa, tiếp tục uống rượu.

“Tạm thời không nói trình độ âm luật của huynh là bao nhiêu, coi như trình độ âm luật của huynh thật sự rất cao đi, chỉ có điều huynh cũng thất bại trong việc Trúc Cơ đó. Ngay cả lĩnh khí cũng không có. Ngay cả lĩnh quyết cũng không thể thi triển, căn bản là đánh không ra huyền diệu mà.”

Âu Dương Dạ vốn định ra sức khinh bỉ tên không biết trời cao đất rộng lại thích nói xấu Quân Vương này, chỉ là nghĩ đến hắn đã thất bại trong việc Trúc Cơ, suy đi nghĩ lại thì đành bỏ qua cho hắn vậy, lúc này trong hội trường lại vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, nhìn xung quanh, có vẻ là do Văn Hồng và Diệp Hủy cùng lên đài, hiển nhiên, danh tiếng của hai người cũng không nhỏ, xem ra cũng được đặt rất nhiều hy vọng.

“Vừa thấy hai con quỷ chán ghét này liền bực bội!”

Âu Dương Dạ bĩu môi, dứt khoát dùng hai tay che lỗ tai của mình lại.

Văn Hồng và Diệp Hủy chơi hợp tấu, trình độ xem như không tệ, ít nhất thì Cổ Thanh Phong cũng nhìn ra được, trong những nhạc sĩ trẻ tuổi lên đài, trình độ âm luật của hai người này cũng được xem là nổi bật, nhất là Văn Hồng, có thể thi triển chỉ pháp, âm huyền, lĩnh quyết không tệ, xem ra hắn đã phải cố gắng rất nhiều.

Sau khi biểu diễn xong một khúc, bọn họ cũng nhận được tiếng vỗ tay nhiệt tình của cả hội trường.

Văn Trúc đại sư cũng cho một lời nhận xét rất tốt, khen rằng khi hai người hợp tấu khiến người ta vô cùng yêu thích.

Có lẽ là do hồi nãy bị Cổ Thanh Phong làm cho mất mặt, lần này được Văn Trúc đại sư tán thưởng, cho dù là Văn Hồng hay Diệp Hủy, lòng hư vinh của hai người đều chiếm được sự thỏa mãn nên không khỏi lộ ra vẻ kiêu ngạo, Văn Hồng đột nhiên mở miệng nói.

“Văn Trúc đại sư, vẫn bối có một yêu cầu quá đáng.”

“Văn Hồng công tử không cần khách sáo.”

Vân Hồng biểu hiện rất khiêm tốn, khoe miệng lại nở nụ cười thân thiện, nói: “Là như thế này, dưới đài có một vị Xích Viêm công tử, tự xưng là rồng trong loài người, tinh thông thập nghệ của tiên đạo, nhất là nhạc nghệ, càng tự xưng mình là nhân tài kiệt xuất, văn bối muốn mời hắn lên đài biểu diễn một bài, để cho chúng ta mở mang tầm mắt.”

Diệp Hủy ở bên cạnh cũng phụ họa: “Đúng vậy, Văn Trúc đại sư, vị Xích Viêm công tử đó rất kiêu ngạo, chẳng những biết rõ làn điệu trong thiên hạ, còn tự xưng là trong thiên hạ không có từ khúc mà hắn không biết đánh.”

Rồng trong loài người?

Tinh thông thập nghệ của tiên đạo?

Nhất là nhạc nghệ? Là nhân tài kiệt xuất trong đó?

“Thật sự có loại kỳ tài bậc này sao?”

Văn Trúc đại sư có vẻ không tin cho lắm.

“Sư phụ, vị Xích Viêm công tử đó thật sự rất lợi hại, còn chuyện hắn có phải rồng trong loài người hay không thì con không biết, chỉ có điều hắn quả thực biết rõ làn điệu trong thiên hạ.” Tần Bách Lý ở một bên đứng dậy, nói: “Còn trình độ âm luật của hắn như thế nào, con không biết.”

Nghe Tần Bách Lý nói vậy, Văn Trúc đại sư càng tò mò hơn, hỏi: “Ồ? Không biết vị Xích Viêm công tử này bây giờ đang ở đâu?”

“Văn Trúc đại sư, hắn là đạo lữ của Âu Dương Dạ, bọn họ ngồi cùng một chỗ.”

Diệp Hủy có ý chỉ ra Xích Viêm công tử là đạo lữ của Âu Dương Dạ, hình như còn lo Văn Trúc đại sư không biết vị trí cụ thể, đưa tay ra chỉ cười nói: “Âu Dương Dạ sư muội, người đã nói trình độ âm luật của Xích Viêm công tử rất cao mà? Là nhân tài kiệt xuất trong đó mà? Sao không mời hắn lên đây đánh một bài chứ.”

Âu Dương Dạ không hề nghĩ đến hai con quỷ chán ghét Vân Hồng và Diệp Hủy lại dùng thủ đoạn như vậy trước mặt mọi người, cố ý nhắc đến Xích Viêm công tử trước mặt Văn Trúc đại sư, nói ba hoa chích chòe, đây quả thực là nâng người ta lên với sự ác ý, thực sự là quá vô sỉ mà, bọn họ muốn ép Cổ Thanh Phong phải lên đài rồi bị mất mặt!

Chết tiệt!

Hai cái tên đáng ghét này có vẻ đã hạ quyết tâm muốn làm cho bốn tiểu thư mất mặt, thực sự là không biết xấu hổ!

Trong lòng Âu Dương Dạ đang rất căm tức, nàng lập tức đứng dậy, nói: “Ta đã nói Xích Viêm công tử xảy ra sự cố khi tu luyện, tạm thời không thể vận dụng linh lực, căn bản không đánh ra sự huyền diệu trong từ khúc được.”

“Ha ha...”

Trên đài cao, Vân Hồng vẫn duy trì ý cười khiêm tốn trước đó: “Âu Dương sư muội, không thể vận dụng linh lực cũng không sao, vị Xích Viêm công tử kia của người tự xưng là nhân tài kiệt xuất trong âm luật, chúng ta cũng nên nhân cơ hội này để nhìn chỉ pháp cao minh, âm huyền ảo diệu của hắn không được sao? Có lẽ hắn không đàn một bài cũng có thể đánh ra huyền diệu thì sao hả? Ha ha ha!”

“Các người...”

Âu Dương Dạ không thể phản bác, tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Thấy đáng vẻ như vậy của nàng, Diệp Hủy che miệng, cười to với vẻ đắc ý: “Thế nào hả, Âu Dương sư muội, sao không mời vị Xích Viêm công tử kia của người lên đài chứ? A... người đã nói hắn là rồng trong loài người mà? Đã nói hắn là nhân tài kiệt xuất trong âm luật mà? Chẳng lẽ tất cả mọi thứ đều là giả sao?”

Trong lúc Âu Dương Dạ không biết phải làm thế nào cho phải, trong hội trường đột nhiên vang lên tiếng vui mừng trong trẻo.

“Đại ca ca? Huỳnh là đại ca ca?”

Tiếng nói đó hình như là của một tiểu cô nương bảy tám tuổi, rất người đều biết nàng là cháu gái của Văn Trúc đại sư, tiểu nha đầu chạy đến gần Âu Dương Dạ, nhìn chăm chăm vào vị Xích Viêm công tử ở bên cạnh Âu Dương Dạ, ngạc nhiên kêu lên: “Đại ca ca, sao huynh lại ở đây, muội và gia gia đã đi tìm huynh thật lâu đó!”

Đại ca ca?

Tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Ngay lúc này, Văn Trúc đại sư đang ở trên đài nhanh chân bước xuống, khi nhìn thấy Cổ Thanh Phong đang ngồi trong góc với vẻ buồn bực, Văn Trúc đại sư đột nhiên dừng bước, trên khuôn mặt già nua là sự mừng rỡ: “Cổ công tử... thì ra... thì ra người ở đây...”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Âm luật kỳ tài

Cổ công tử?

Nhìn Văn Trúc đại sư dường như quen với Cổ Thanh Phong, Âu Dương Dạ lo lắng chuyện này bại lộ gấp gấp thử thăm dò: “Văn Trúc đại sư... Ngài... Ngài quen Cổ... À không, ngài quen Xích Viêm công tử sao?”

“Xích Viêm công tử?”

Văn Trúc đại sư nhìn Âu Dương Dạ, vừa nghi nghi ngờ ngờ nhìn về phía Cổ Thanh Phong.

Mà Cổ Thanh Phong đâu.

Từ đầu đến cuối đều dựa vào vách tường, hai chân bắt chéo nhìn, dáng vẻ thong dong tự tại, ăn linh quả, uống chút rượu, nhìn thần sắc khẩn trương của Âu Dương Dạ, Cổ Thanh Phong lắc đầu, có chút cười nhạt nói: “Quên nói cho lão tiên sinh biết, Xích Viêm là đạo hiệu của ta.”

Dứt lời, ngay cả Cổ Thanh Phong cũng cảm thấy có chút buồn cười, nhớ năm đó lúc hắn tu hành thời niên thiếu, đạo hiệu chính là Xích Tiêu, chưa từng nghĩ lẫn lộn hơn nửa đời người, sau khi bị lễ trời đánh hiện nguyên hình, lại không hiểu tại sao có thêm một đạo hiệu là Xích Viêm, thật sự đúng là có duyên với chữ Xích.

“Thì ra Xích công tử bọn họ nói thông thuộc làn điệu thiên hạ ban nãy chính là người.”

Văn Trúc đại sư giật mình tỉnh ngộ, vuốt vuốt bộ râu trắng, cười nói: “Hèn chi, hèn chi. Lão già này còn tưởng rằng trong vòng một ngày gặp phải hai vị âm luật kỳ tài chứ.”

“Lão tiên sinh nói đùa rồi, ta chỉ nhầm chán nên chơi đùa chung với đám nhỏ mà thôi.”

Cổ Thanh Phong là một người rất tùy tiện, thể gian danh lợi khám phá từ lâu, bất kỳ chuyện gì cũng không cưỡng cầu không từ chối, theo đuổi là một loại tự tại, cũng là thuận theo tự nhiên, đúng như hắn nói như vậy, nhầm chán tìm chút thú vui mà thôi.

Nhưng cuộc đối thoại giữa hắn và Văn Trúc đại sư khiến người nghe có chút không hiểu, vừa rồi Văn Trúc đại sư nói cái gì, cái gì gọi là trong vòng một ngày gặp phải hai vị âm luật kỳ tài, đây rốt cuộc là ý gì vậy?

Không biết cũng không kịp suy nghĩ nhiều.

Giờ này khắc này Vân Hồng cùng Diệp Hủy chỉ muốn vạch trần Viêm công tử này, từ đó khiến Âu Dương Dạ mất hết thể diện.

“Văn Trúc đại sư, nếu ngài đã quen Viêm công tử kia, vậy hắn có phải là nhân trung chi long, có phải là âm luật tài năng xuất chúng không?”

Lúc Diệp Hủy đang thăm dò, tìm của Âu Dương Dạ ở phía đối diện đã nâng nhảy cổ họng, bởi vì nàng căn bản không biết Cổ Thanh Phong và Văn Trúc đại sư quen biết nhau, nếu như Văn Trúc đại sư và tên Cổ Thanh Phong này quen nhau, vậy chẳng phải chuyện hắn giả mạo Viêm công tử sẽ bại lộ sao?

Tìm Âu Dương Dạ đập thình thịch thịch cực kỳ nhanh, cảm giác trái tim muốn nhảy ra khỏi cổ họng, nàng nhịn không được nhìn thoáng qua Cổ Thanh Phong bên cạnh, phát hiện tên này thong dong tự tại thưởng thức rượu như vậy.

Đáng chết!

Lời nói dối sắp bị vạch trần rồi mà tên này vẫn còn có tâm tư uống rượu sao?

Người thật sự không sợ sao?

Chờ chút!

Dù cho bị vạch trần, mất hết thể diện cũng là cô nãi nãi mà!

Tên này đương nhiên không sợ!!

“Nhân trung chi long?” Văn Trúc đại sư đắn đo một lát, không chút hoang mang nói: “Trình độ âm luật của Viêm công tử rất cao, quả thật thể gian hiếm thấy, từ trình độ âm luật xem ra, gọi là nhân trung chi long cũng không có gì quá đáng.”

Vừa dứt lời, mọi người ở đây đều xôn xao.

Văn Trúc đại sư là ai, đây chính là âm luật Bắc Đẩu của Thanh Dương địa giới, giờ phút này nghe ông ta nói thanh niên trẻ tuổi trước mặt có trình độ âm luật rất cao, thế gian hiếm thấy? Thế này thì quá mức rồi?

Thật sự sao?

Không có khả năng!

Ít nhất Văn Hồng và Diệp Hồng cũng không tin, Văn Hồng đứng ra chất vấn: “Văn Trúc đại sư, hắn cũng chỉ quen thuộc làn điệu trong thiên hạ mà thôi, học thức uyên bác một chút, e là chuyện này không liên quan đến trình độ âm luật?”

“Chỉ là học thức uyên bác? Ha ha.”

Văn Trúc đại sư có chút lắc đầu, phảng phất nhớ ra cái gì đó nói ra: “Có thể chư vị không biết, lúc này trên đài lão già này nói vị âm luật kỳ tài chính là Viêm công tử.”

Đây mới gọi là nhất thời kích thích ngàn trượng sóng.

Văn Trúc đại sư vừa dứt lời, khiến tất cả mọi người ở đây đều tròn mắt hốc mồm, chấn động ngạc nhiên.

Mọi người nhớ tất rõ, vị âm luật kỳ tài trong miệng Văn Trúc đại sư kia, đàn ca khúc “Túy Ngâm Bích Hải” của Quân Vương đầy huyền diệu, cũng đàn ra toàn bộ cảnh tượng trong truyền thuyết.

Phải biết rằng cảnh ý của ca khúc Túy Ngâm Bích Hải ngay cả Văn Trúc đại sư đều đàn tấu không được, không chỉ Văn Trúc đại sư, ngay cả Tô Họa tiểu thư vang danh thiên hạ Lạc nghệ thiên kiều cũng đàn tấu không ra cảnh ý của ca khúc này.

Chẳng lẽ.. chẳng lẽ người trẻ tuổi trước mặt này thật sự có thể đàn tấu ra sao?

Điều này có thể sao?

Nếu như câu này do người khác nói, chỉ sợ không người nào dám tin, nhưng câu này là do Văn Trúc đại sư đức cao vọng trọng chính miệng nói ra không có người không tin.

Chỉ là tin thì tin, có thể tiếp nhận hay không là một chuyện khác.

Muốn nói chấn động, muốn nói ngạc nhiên.

Trong lòng Âu Dương Dạ chấn động hơn bất cứ kẻ nào ở đây rất nhiều, bởi vì nàng hiểu rõ hơn bất cứ kẻ nào, tên này là do mình tạm thời tìm để giả mạo Xích Viêm công tử, lúc trước tên này biết rõ làn điệu thiên hạ, khiến nàng đã rất rất kinh ngạc, chỉ là dù thế nào Âu Dương Dạ cũng không dám tin âm luật kỳ tài từ miệng Văn Trúc đại sư thật sự là hắn.

Đúng vậy, là thật.

Nàng hoàn toàn biết rõ, lúc này tên này ở trong vườn nói hắn và Văn Trúc đại sư gặp qua một lần, hắn còn tự xưng lúc còn trẻ là âm luật kỳ tài.

Trời ạ!

Đều là thật.

Tên này nói đều là thật.

Chỉ là, chuyện này sao có thể chứ!

Đây chính là ca khúc “Túy Ngâm Bích Hải” do Quân vương lưu truyền, ngay cả Tô Họa tỷ tỷ cũng không thể đàn tấu ra cảnh ý của nó, sao hắn có thể chứ!

Chờ chút!

Trúc cơ của hắn thất bại, chỉ là trúc cơ phế thể, trong người không hề có một chút linh lực nào, căn bản không có cách thi triển Linh quyết, sao lại có thể đàn ra cảnh ý của “Túy Ngâm Bích Hải” chứ?

Mặc dù ý thức được vấn đề này, nhưng Âu Dương Dạ cũng không mở miệng thăm dò, nếu như thăm dò, đây chẳng phải tương đương không đánh đã khai sao.

Chỉ là nàng không thăm dò, cũng không có nghĩa người khác không thăm dò.

Văn Hồng đưa ra chất vấn đầu tiên: “Văn Trúc đại sư, có phải người nhận lầm người hay không? Xích Viêm công tử này tu luyện ra Xá tử, căn bản

không có cách vận dụng linh lực, đã không có cách nào vận dụng linh lực, cũng có nghĩa là không cách nào thi triển bất luận linh quyết gì, tất cả chúng ta đều biết, nếu không đặt Linh lực vào một ca khúc, chẳng khác nào không có linh hồn, đừng nói cảnh ý sợ là ngay cả huyền diệu cũng đàn tấu không ra.”

“Mặc dù lão già này không biết Xích Viêm công tử tu luyện ra Xích tử gỉ, nhưng lúc trước khi ở trong vườn, Xích Viêm công tử đàn tấu “Túy Ngâm Bích Hải” cũng không sử dụng Linh lực, cũng chưa từng thi triển một Linh quyết nào cả, mà chỉ đánh như vậy đã đàn được huyền diệu bên trong, cảnh ý cũng vậy, đây cũng là chuyện khiến lão già này khâm phục nhất.”

Đàn không một bản Túy Ngâm Bích Hải. Không những đàn ra huyền diệu, mà còn ra cả cảnh ý?

Trời ạ!

Lúc lời nói của Văn Trúc đại sư truyền vào tai mọi người, tựa như sấm chớp vang nổ trong đầu tất cả mọi người.

Đàn một ca khúc mà không đặt linh lực vào như không linh hồn không sinh mệnh, câu này rất chính xác, cũng công nhận nhưng cũng không phải tuyệt đối, ít nhất trong thời Thượng Cổ có rất nhiều âm luật đại năng đều có thể đàn không ra ý cảnh của một ca khúc.

Nhưng những cái âm luật đại năng kia, mỗi một người đều là lão tiền bối chơi âm luật chơi mấy trăm năm thậm chí cả ngàn năm, trình độ của mỗi một người đều vô cùng cao thâm khó lường.

Đương nhiên, ngoại trừ một chút âm luật đại năng ra, một chút thiên phú âm luật kỳ tài cực cao cũng được, như Tô Họa cô nương đương thời được vinh danh là Lạc nghệ thiên kiều, năng có thể đàn không rất nhiều cảnh ý của các ca khúc.

Chẳng lẽ người trước mắt này là âm luật kỳ tài vạn người không được một người giống như Lạc nghệ thiên kiều Tô Họa cô nương này sao?

Thật sự vị nhân trung chi long trong miệng Âu Dương Mộ chính là âm luật tài năng xuất chúng Viêm công tử sao?

Vân Hồng và Diệp Hủy cũng không dám tin sự thật này, nhưng Văn Trúc đại sư nói vậy khiến cho bọn họ không thể không tin.

Hai người ngẩn người, sắc mặt có chút khó coi, thần sắc cũng có chút hoảng hốt, gất gao nhìn chằm chằm Cổ Thanh Phong, nhìn thế nào cũng không thể tin được.

Tất cả mọi người ở đây đều không ngoại lệ, toàn bộ đều nhìn qua Cổ Thanh Phong, có ánh mắt khiếp sợ, có ánh mắt hâm mộ, cũng có ánh mắt hoài nghi.

Mà Cổ Thanh Phong dường như không có đáng vẻ khác biệt gì, không kiêu căng không gấp gáp, không kiêu ngạo không tự ti, không cao ngạo cũng không khiêm tốn, cứ ngồi thong dong tự tại như vậy, hai chân bắt chéo, tiếp tục ăn quả, uống chút rượu, nhìn cái này nhìn cái kia, phảng phất chuyện xảy ra nơi này không liên quan gì đến hắn, nhìn hắn hần hần giống một Nhị thế tử tìm thú vui xem náo nhiệt.

Không sai!

Tên này khiến cho mọi người có cảm giác giống như Nhị thế tử ngồi trong quán rượu vừa xem nhạc vừa tìm thú vui.

Trên thực tế đúng là như thế, Cổ Thanh Phong đúng là đang xem náo nhiệt tìm thú vui.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thần Hồ Kỳ Kỹ

Có lẽ là trước kia thường xuyên trải qua cảnh chém chém giết giết, Cổ Thanh Phong rất ít có thời gian thong dong tự tại uống chút rượu nghe điệu hát dân gian xem náo nhiệt như hôm nay, từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng có, lúc tu hành thời niên thiếu, đặc tội rất nhiều người, mỗi ngày đều phải ngẩng đầu lên sống qua ngày, sau này khi phi thăng Thiên giới, cũng chém giết như vậy không khác biệt mấy.

Bây giờ bị Thiên đạo cướp đi tất cả, sau khi đánh về nguyên hình, thong dong tự tại uống chút rượu như vậy, trong lúc nhất thời lại cảm thấy rất thú vị, nhất là lúc nhìn vào những ánh mắt hoài nghi, khiến trong lòng hắn cảm thấy có chút buồn cười, nhin không được chế giễu một câu.

“Đã nói với các ngươi từ lâu rồi, ta là nhân trung chi long, âm luật nhân tài kiệt xuất, ngươi cho rằng Xích Viêm công tử ta đùa giỡn với các ngươi sao? Sao nào? Hiện tại tin chưa? Hả? Ha ha ha ha ha.”

Có lẽ cảm thấy câu nói này quá đắc thắng, sau khi dứt lời, chính Cổ Thanh Phong cũng nhin không được cười ha ha, vừa rót rượu ngon cho mình, vừa truyền mật ngữ qua: Nha đầu, thế nào? Ông không làm mất thể diện ngươi chứ? Hiện tại không ai dám chất vấn nghi ngờ ta không phải là Xích Viêm công tử đúng không?

Bên cạnh, Âu Dương Dạ ngân người, phảng phất mắt cả linh hồn, trên gương mặt xinh đẹp đều là vẻ chán kinh cùng ngạc nhiên, còn có sự khó tin đếm mãi không hết.

Nàng choáng váng, tư duy lộn xộn từ lâu rồi.

Ngay lúc Văn Trúc đại sư nói Cổ Thanh Phong chính là âm luật kỳ tài kia nàng đã hoàn toàn tròn tròn mắt, có lẽ tất cả những chuyện này quá mức kinh động, đến mức cho đến hiện tại nàng cũng không thể có cách nào sắp xếp lại suy nghĩ bình thường của mình.

“Xích Viêm công tử, lão già có một cái yêu cầu hơi quá đáng.” Văn Trúc đại sư chấp tay, thần sắc cũng rất chân thành, nói: “Không biết công tử có thể vì bọn ta đàn một bản Túy Ngâm Bích Hải.”

“Còn muốn đàn sao.”

Cổ Thanh Phong vuốt vuốt cái cằm, có chút do dự.

“Công tử không biết rồi, cương vực Tây Bắc chúng tôi có rất ít người có thể đàn ra cảnh ý trong ca khúc của Quân vương, mà người có thể đàn ca khúc Túy Ngâm Bích Hải này ra cảnh ý càng lúc càng không có mấy người, ở đây rất nhiều nhạc sư đã ngưỡng mộ cảnh ý của ca khúc này từ lâu, nếu công tử chịu ra tay đàn tấu, lão già này tất nhiên vô cùng cảm kích.”

Lúc giọng nói của Văn Trúc đại sư rơi xuống, các nhạc sư khác ở đó cũng đều nhao nhao đứng ra hi vọng Xích Viêm công tử có thể đàn một bản Túy Ngâm Bích Hải, bọn họ đều là nhạc sư, đương nhiên ngưỡng mộ ca khúc của Xích Viêm Quân vương đã lâu, dù sao cũng có rất ít người có thể đàn ra ý cảnh ca khúc của Quân Vương, giờ phút này nghe nói âm luật kỳ tài trước mắt này có bản lĩnh này, ai cũng hi vọng mở mang kiến thức một chút, dù cho không lĩnh ngộ được cái gì cũng có thể mở mang tầm mắt, quan trọng nhất chính là có thể cảm ngộ một chút cảnh ý của ca khúc Túy Ngâm Bích Hải này, cơ hội hiếm có như vậy, bình thường cho dù có tiền cũng không nghe được.

“Đại ca ca... Người chỉ đàn một lần nữa thôi? Được không?” Tiểu nha đầu đứng bên cạnh Cổ Thanh Phong, đứng đưa cánh tay Cổ Thanh Phong, giơ cái đầu nhỏ lên, mở to hai mắt, khẩn cầu: “Đại ca ca, Căn Nhi cũng muốn nghe người đàn tấu Túy Ngâm Bích Hải, van lần cầu người, người đàn một lần đi.”

Cổ Thanh Phong không có bất kỳ sự miễn dịch nào đối với nha đầu bảy tám tuổi, nhất là nhìn tiểu nha đầu kia đáng thương mắt to tròn, càng khiến cho hắn không đành lòng từ chối, đưa tay sờ vào cái mũi của tiểu nha đầu, cười nói: “Không phải chỉ một ca khúc thôi sao, hôm nay đại ca ca cho ngươi nghe đủ.”

“Đại ca ca ngươi đáp ứng sao?” Tiểu nha đầu lộ ra hưng phấn.

“Chỉ dựa vào một tiếng đại ca ca này ta cũng không thể từ chối rồi!” Cổ Thanh Phong ngửa đầu trực tiếp đổ rượu trong bình vào bụng, khoe miệng có ý cười đùa, nói ra: “Nể tình tiểu nha đầu này, ngày hôm nay bản công tử lại bản một lần.”

Nghe vị Xích Viêm công tử này đáp ứng đàn tấu xong, chư vị nhạc sư ở đây đều vô cùng hưng phấn, ngay cả Văn Trúc đại sư cũng không nhịn được lộ ra vẻ kích động.

Cổ Thanh Phong cầm đàn cổ từ trong tay tiểu nha đầu, để lên bàn, lập tức bắt đầu đàn tấu.

Vẫn đàn ca khúc Túy Ngâm Bích Hải.

Lúc này, hắn một bộ áo trắng đứng thẳng tắp, hai tay mười ngón tay điên cuồng lướt qua dây đàn cổ, chỉ pháp thần hồ kỳ kỳ, dây cung thiên biến vạn hóa, nhìn đến khiến người khác choáng váng, hoa mắt hỗn loạn, cũng có người tròn mắt hốc mồm, càng nhìn càng muốn xem nữa.

Tất cả mọi người không không hiểu Xích Viêm công tử tuổi còn nhỏ thế này làm sao lại có được trình độ âm luật cao như thế, chỉ pháp thần hồ kỳ kỳ kia, âm cung thiên biến vạn hóa, từng sợi đều ẩn chứa các làn điệu huyền diệu, dù cho là những người nghiên cứu âm luật mấy trăm năm đại năng có lẽ cũng không thể đàn một cách hoàn mỹ như vậy.

Không biết.

Đúng vậy, ai cũng không biết.

Ai cũng không có thời gian đi suy nghĩ cái này, bởi vì rất nhanh bọn họ như đi theo từng làn điệu huyền diệu, phảng phất linh hồn xuất khiếu ra, cũng như mơ về thiên cổ, phảng phất trở lại biển xanh xa xôi, tận mắt nhìn thấy Xích Viêm Quân Vương ẩn cư nơi biển xanh, đúng vậy, tất cả, thậm chí bọn họ còn có thể cảm nhận được thủy triều biển xanh, cũng có thể cảm nhận được trời xanh mây trắng, đồng thời cũng có thể cảm nhận được vô vàn bắt đặc đi của Xích Viêm quân vương ẩn cư nơi biển xanh.

Đó là một cảm giác thật kỳ diệu, không nói rõ được cũng không tả rõ được, như thân lâm kỳ cảnh, như tự mình trải nghiệm.

Tất cả mọi người biết, đây chính là cảnh ý ẩn chứa bên trong khúc hát này.

Kết thúc ca khúc, nơi đây lại là một mảnh tĩnh lặng.

Tất cả mọi người tròn mắt hốc mồm nhìn qua, rung động.

Từng người như bị mất linh hồn, lại ngạc nhiên ngỡ ngàng như mơ chưa tỉnh lại.

Rất nhiều người đều là lần đầu tiên nghe được cảnh ý của Túy Ngâm Bích Hải này, sau khi nghe xong, không khỏi khâm phục, cảnh ý trong ca khúc này vô cùng huyền diệu, một khúc một luân hồi, giữa thiên địa cũng chỉ có ca khúc của Xích Tiêu Quân Vương mới khiến cho người khác có cảm giác một ca khúc một luân hồi như vậy.

Ngoại trừ khâm phục Xích Tiêu Quân Vương, càng khiến người khác thán phục chính là người ngồi trong góc kia, hai chân bắt chéo, uống rượu lời nói cử chỉ của Xích Viêm công tử như Nhị thế tổ.

Người này vậy mà, vậy mà thật sự chỉ đánh không ca khúc này, chưa từng thi triển bất luận linh quyết gì mà đàn ra cảnh ý của bài Túy Ngâm Bích Hải này... Thực sự không thể tưởng tượng nổi! Cũng thực sự làm cho người khác mở rộng tầm mắt, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, không người nào dám tin tưởng sẽ là thật.

Đây chính là Túy Ngâm Bích Hải đó, ngay cả Văn Trúc đại sư Thái Đầu âm luật này cũng không đàn ra cảnh ý!

Bây giờ lại bị tên bất cần đời trước mặt này đàn không thôi cũng đàn được cảnh ý!

Đây quả thực!

Quả thật không thể tưởng tượng nổi!

“Không biết Xích Viêm công tử ở chỗ nào?”

Đột nhiên có một vị trung niên mập mạp mở miệng hỏi.

“Làm gì?”

Cổ Thanh Phong nhìn nhìn người mập mạp kia, nghiêng ngả cười nói: “Ngươi có ý nghĩ gì vậy?”

“Xích Viêm công tử hiểu lầm rồi, kẻ thấp hèn này là trang chủ Phong Hoa sơn trang, nếu công tử chịu đến sơn trang của kẻ thấp hèn này diễn tấu, ta nguyện trả năm vạn. Không! Tám vạn linh thạch!”

“Ta là tổng quản của sơn trang Liễu Diệp, nếu công tử cũng đến sơn trang Liễu Diệp chúng tôi, ta nguyện trả mười vạn!”

“Ta trả mười hai vạn.”

“Ta trả mười lăm vạn!”

“Ta nguyện ra hai mươi vạn.”

Nghe những trang chủ này báo giá, các nhạc sư tuổi trẻ tại đây đều ước ao ghen tị, nhất là Văn Hồng và Diệp Hủy, thời khắc này sắc mặt hai người muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi, lúc đầu bọn họ nghĩ muốn mượn cơ hội này vạch trần Xích Viêm công tử này, khiến Âu Dương Dạ mất hết thể diện, thế nhưng làm sao cũng không nghĩ ra. Xích Viêm công tử là thật.

Nếu như trước kia hai người còn hoài nghi Xích Viêm công tử chỉ là đạo lữ Âu Dương Dạ hư cấu ra, như vậy giờ khắc này, không còn bất luận hoài nghi gì cả, bọn họ đều là nhạc sư, rất rõ ràng biết một người đàn không bản Túy Ngâm Bích Hải mà có thể đàn ra cảnh ý có nghĩa là gì, đúng như Văn Trúc đại sư nói như vậy, hoàn toàn đáng được xưng tụng nhân trung chi long trong giới âm luật.

Nghe những trang chủ ở đây báo giá, trong lòng hai người đủ cảm giác, đặc biệt là Diệp Hủy, đôi mắt sắp phun ra biển lửa, gắt gao trừng Âu Dương Dạ, lòng hư vinh của nàng rất mạnh gia thế của Âu Dương Dạ, tư chất, thiên phú đều tốt hơn nàng, vốn cho rằng kết thành đạo lữ với Văn Hồng, sẽ ép Âu Dương Dạ một cửa, thế nhưng làm sao cũng không nghĩ tới Âu Dương Dạ vậy mà thật sự tìm được một âm luật kỳ tài làm đạo lữ.

Ở đây rất điên cuồng, một vài trang chủ liên tiếp báo giá, thẳng đến bốn mươi vạn, chẳng những sơn trang báo giá, một vài bang phái vì lôi kéo Cổ Thanh Phong mà “Cung phụng” người này, một vài môn phái cũng nhao nhao muốn mời làm “Khách khanh” bất cứ lúc nào.

Không có cách, ca khúc của Quân Vương trong thế giới này chính là chiêu bài, nếu như có thể đàn ra cảnh ý, đơn giản chính là cây rựa tiên sống sờ sờ, không có thể lực nào không muốn lôi kéo bậc âm luật kỳ tài này.

Đối với cái này, Cổ Thanh Phong không khỏi vui cười ha ha, vung tay lên cười nói: “Ta nói chư vị nghe, các ngươi nhìn bản công tử giống như hạng người thiếu tiền sao, được rồi nên làm gì làm cái đó thôi, trời cũng không còn sớm nữa, bản công tử còn có chuyện phải làm, chư vị cáo từ.”

“Đại ca ca, người muốn đi sao?”

Tiểu nha đầu có chút không bỏ, kéo tay Cổ Thanh Phong không muốn hấn rời đi.

Cổ Thanh Phong đưa tay vuốt mũi tiểu nha đầu một cái, cười nói: “Đại ca ca còn có chuyện phải làm.”

“Vậy sau này ta còn có thể gặp đại ca ca không?”

“Tất nhiên.”

“Vậy. Cần Nhi đi đâu tìm đại ca ca đây?”

“Ừm... Cái này...”

Cổ Thanh Phong nghĩ nghĩ, mình vừa mới tỉnh, còn chưa có dự định gì, suy nghĩ đi phải Vân Hà xem lão già Hóa Đức kia trước, sau đó mới suy nghĩ tiếp, nhìn dáng vẻ thất vọng của tiểu nha đầu, Cổ Thanh Phong cười nói: “Vậy người nói cho đại ca ca nghe người ở chỗ nào, sau này có thời gian đi thăm người.”

“Đại ca ca, Cần Nhi và gia gia ở tại sơn trang Vân Dật, người thật sẽ đến thăm Cần Nhi sao?”

“Tất nhiên.”

“Vậy Cần Nhi chờ đại ca ca.”

Cổ Thanh Phong luôn không có sức miễn dịch đối với tiểu cô nương, dù tu luyện mấy trăm năm vẫn như cũ, sờ vào tóc tiểu nha đầu, an ủi vài câu, sau khi cáo biệt với Văn Trúc đại sư liền chuẩn bị rời đi.

Chỉ là...

Giống như Âu Dương Dạ cứ ngây ngốc đứng ở nơi đó, miệng nhỏ có chút nhếch lên, đôi mắt đẹp nhìn qua với một ánh mắt rất phức tạp rất kì lạ.

“Đi thôi, muội muội người còn lo lắng cái gì.”

“Đi?”

Hiển nhiên, tư duy của Âu Dương Dạ còn có chút hỗn loạn, dường như không thể nào hiểu được ý nghĩa của chữ đi này.

“Thứ muốn bán cũng bán rồi, náo nhiệt cũng xem qua rồi, ăn cũng ăn rồi, uống cũng uống rồi, không đi thì làm gì?”

“Ừm...”

Âu Dương Dạ tựa như một cái tượng gỗ, gật nhẹ đầu, rồi đi theo Cổ Thanh Phong.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chuyện cũ

Giữa trưa hôm đó, nắng gắt như lửa.

Cổ Thanh Phong cười một con tuấn mã chậm rãi ung dung dạo chơi trên con đường nông thôn, thỉnh thoảng còn từ túi trữ bên hông lấy ra một bình rượu uống vài hớp, cơ thể cũng lung lay theo con ngựa, liếc mắt nhìn Âu Dương Dạ bên cạnh nhin không được trêu ghẹo nói.

“Huynh nói muội nghe, muội nhìn huynh chăm chăm nãy giờ rồi, làm gì nhìn trúng huynh hay tương tư huynh vậy?”

Nếu là bình thường, dựa vào tính cách của Âu Dương Dạ, e là sẽ hung hăng xùy một tiếng, sau đó lại chửi một câu không biết xấu hổ.

Chỉ là lần này nàng không hề như vậy, mà rất nghiêm túc hỏi: “Rốt cuộc huynh là ai?”

Vấn đề này, nàng rất muốn biết, đặc biệt muốn biết.

Bởi vì Âu Dương Dạ thực sự không nghĩ ra, cũng không nghĩ rằng trình độ âm luật của tên này cao thâm không thể lường được, chỉ biết rõ rất nhiều lần điệu thì thôi đi, đàn không bản Tủy Ngâm Bích Hải vậy mà cũng có thể đàn ra cảnh ý của nó.

Đây chính là Tủy Ngâm Bích Hải của Quân Vương đó, ngay cả Văn Trúc đại sư bậc âm luật Thái Đầu cũng đàn không được, ngay cả Lạc nghệ thiên kiều Tô Họa nàng bội phục nhất cũng đàn không được, nhưng lại bị tên thất bại trước mặt này đàn ra.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Âu Dương Dạ căn bản không thể tin được.

Dù là hiện tại cũng cảm thấy rất không chân thực, thực sự không thể tưởng tượng nổi.

“Huynh là người như thế nào?” Cổ Thanh Phong vui vẻ cười đùa, trêu chọc nói: “Nếu huynh nói huynh là Cổ Thiên Lang, muội tin không?”

“Muội khinh! Chỉ dựa vào huynh? Còn dám tự xưng là nam thần của muội?” Âu Dương Dạ hung hăng khinh bỉ nói: “Cho là mình họ Cổ, có thể đàn không một bài Túy Ngâm Bích Hải ra cảnh ý lập tức vọng tưởng giả mạo nam thần của muội sao. Thật không biết xấu hổ!”

Cổ Thanh Phong vui cười ha ha.

Nhìn bộ dáng của hắn, Âu Dương Dạ bĩu môi, lại quăng một cái liếc mắt, nội tâm không nhịn được nói thầm.

Tên này thần bí như vậy, rốt cuộc là người nào?

Nhìn dáng vẻ của hắn tới đa cũng chỉ chừng hai mươi tuổi, Trúc Cơ thất bại, nhưng có một chút không thể phủ nhận, có thể đạt được Trúc Cơ trong cái tuổi này, tư chất linh căn nhất định rất ưu tú.

Hắn lại hiểu được nhiều lần diệu như vậy.

Trình độ âm luật cũng cao không hợp thói thường.

Chẳng lẽ hắn đến từ Thượng cổ Lạc nghệ thế gia kế truyền từ mấy trăm năm trước sao?

Cũng chỉ có những người kế thừa từ mấy trăm năm trước, Thượng cổ Lạc nghệ thế gia âm luật thâm hậu mới có thể bồi dưỡng được âm luật kỳ tài ưu tú như vậy thôi?

Khả năng hắn Trúc Cơ thất bại, chịu không được đả kích lớn như thế, cũng không muốn đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của gia tộc, cho nên một mình lén đi ra ngoài sao?

Ừm.

Nghĩ chắc có lẽ là như thế.

Sau khi nghĩ thông suốt, Âu Dương Dạ nhìn vào mắt Cổ Thanh Phong, đã không kinh ngạc tò mò ngược lại trở nên càng thêm đồng tình càng thêm thương hại, cũng cảm thấy vô cùng tiếc hận.

Tên này có trình độ âm luật cao như vậy, có thể xưng kỳ tài, nếu Trúc Cơ thành công ngày sau tất nhiên sẽ trở thành Lạc nghệ danh sĩ cả đời, đáng tiếc Trúc Cơ thất bại, cũng không còn cách nào tu luyện, cho dù có thể đàn không một bản Túy Ngâm Bích Hải ý cảnh, nhưng cũng giới hạn ở đây, không cách nào tu luyện không có linh lực, không có linh lực liền không cách nào thi triển Linh quyết rất nhiều huyền diệu từ khúc đều đàn không ra.

Thật sự là quá đáng thương.

Nghĩ tới đây, Âu Dương Dạ quyết định không hỏi nữa, tránh đề chọc vào vết thương.

“Này, huynh cứ la hét kêu muội dẫn huynh đi phái Vân Hà, rốt cuộc huynh muốn đi sư môn của muội làm gì?”

“Không phải nói với muội rồi sao, tìm lão già Hóa Đức kia ôn chuyện cũ.”

Cổ Thanh Phong thật sự không nói láo, bạn bè tu vi thời thiếu niên không nhiều, Hóa Đức Chân Nhân của phái Vân Hà xem như cũng vừa là thầy vừa là bạn, lão già kia cũng rất dung tục ăn uống cá cược chơi gái mọi thứ đều làm, nhưng sâu trong nội tâm Cổ Thanh Phong vẫn rất tôn kính hắn, rồi đi nhiều năm như vậy thật sự muốn gặp lão già vừa thầy vừa bạn này.

Còn có một nguyên nhân quan trọng nhất, phái Vân Hà là môn phái võ lòng hắn bước vào con đường tu hành, nơi đó có rất nhiều ký ức thuở thiếu của hắn, bây giờ đã nhiều năm như vậy, làm gì cũng phải trở về thăm.

“Huynh thật sự quen Hóa Đức trưởng lão?”

Âu Dương Dạ có chút hoài nghi, nhưng cũng chỉ là hoài nghi, nàng biết Hóa Đức chân nhân thường xuyên thích ngao du bốn phương, kết giao bằng hữu cũng là tam giáo cửu lưu cái gì cũng có, nghĩ đến trình độ âm luật của tên này cao minh như vậy, liền hỏi: “Hóa Đức trưởng lão là không phải quen khi nghe huynh đàn tấu chứ?”

“Không phải. Lúc ta biết lão già kia, ngay cả miếng ăn cho no cũng là một vấn đề, nào có tâm tình đi nghiên cứu âm luật thứ đồ chơi cao thượng này chứ.”

Cổ Thanh Phong lại tiện tay từ túi trữ vật bên hông lấy ra một viên linh quả bắt đầu ăn, túi trữ vật là của Âu Dương Dạ, lúc rời khỏi sơn trang Nhất Phẩm, cố ý lấy một cái đồng thời mang rất nhiều mỹ vị đi, để có thể ăn uống trên đường.

“Huynh và lão già Hóa Đức kia quen là do đánh bạc?” Nhớ tới đánh bạc, Cổ Thanh Phong không khỏi yên lặng cười nói: “Nói đến lão già kia hắn còn thiếu huynh rất nhiều tiền nợ đánh bạc.”

Nghe đến đó, Âu Dương Dạ cũng có chút tin tưởng, bởi vì Hòa Đức trưởng lão chính là người có tiếng thích đánh bạc, thế giới này phàm là đồ vật có thể đánh cược, lớn như Thượng Cổ pháp bảo, nhỏ như một viên linh thạch, lão già này cũng có thể đánh cược.

“Đúng rồi, hiện tại tu vi của lão già Hòa Đức kia thế nào?”

“Tu vi? Lão già từ đương nhiên Kim Đan rồi.”

“Vẫn là Kim Đan?”

Nghe vậy, Cổ Thanh Phong không khỏi khẽ giật mình, suy nghĩ mình năm đó lúc còn mặc tã, lão già kia đã là Kim Đan cao thủ tiếng tăm lừng lẫy của Thanh Dương địa giới, tính toán xem, mình ở thế giới này tu luyện hai trăm năm, sau đó lại phi thăng Thiên Giới lại tu luyện hai trăm năm, chừ thiên hạ kiếp mình lại ngủ mê một trăm năm, cũng năm trăm năm rồi, sao tu vi của lão già này vẫn là Kim Đan?

“Cái gì gọi là vẫn là Kim Đan?”

Vừa ghe Âu Dương Dạ đã có chút không vui, nói: “Huynh cho rằng tu hành rất dễ sao? Tu hành tứ đại giai đoạn mười hai cảnh giới, giai đoạn nào cảnh giới nào cũng phải được tu luyện thấu triệt, mới có thể đột phá, giống như Trúc Cơ giai đoạn một, nếu căn cơ không đánh ổn định, mù quáng đột phá, sẽ...”

Còn lại Âu Dương Dạ không nói ra, chỉ là nhỏ giọng nói: “Cảnh giới Kim Đan lại là giới hạn của giai đoạn hai, đương nhiên phải tu luyện thấu triệt mới được, Hòa Đức trưởng lão mới Kim Đan năm trăm năm thôi, rất nhiều tiền bối dừng cả ngàn năm tại cảnh giới Kim Đan cũng không dám đột phá, cái này có cái gì kỳ quái đâu.”

Thế giới này, tu hành tứ đại giai đoạn, mười hai cảnh giới.

Giai đoạn tu sĩ: Hậu Thiên, Tiên Thiên, Trúc Cơ.

Giai đoạn chân nhân: Chân Thân, Tử Phủ, Kim Đan.

Giai đoạn Đạo Tôn: Nguyên Thần, Đạo Tâm, Pháp Tướng.

Giai đoạn Địa Tiên: Đại Thành, Quy Nguyên, Độ Kiếp.

Sự thật quả thực như Âu Dương Dạ nói, đột phá mỗi một cảnh giới đều phải cẩn thận, nếu không sẽ thất bại trong gang tấc, nhất là cảnh giới cuối cùng của mỗi một giai đoạn, một khi thất bại, có nghĩa là con đường tu hành kết thúc.

Rất nhiều người cho dù Trúc Cơ thành công, cũng không dám trong khoảng thời gian ngắn tiến vào giai đoạn kế tiếp, bởi vì mù quáng lập Chân Thân, nếu không lập tốt, sẽ kéo ngã con đường tu hành phía sau.

Cũng giống như vậy, sau khi tu luyện thành Kim Đan, cũng rất ít người trong thời gian ngắn bước vào giai đoạn ngưng tụ Nguyên Thần kế tiếp, bởi vì nếu không tụ Nguyên Thần tốt, tương lai độ kiếp sẽ thần hồn câu diệt.

Đương nhiên, mỗi người quan niệm khác nhau, giống Cổ Thanh Phong lúc tu hành thuở thiếu thời, dường như mỗi một ngày đều phải nâng cao đầu sỏng qua ngày, hần mới không cần nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần có cơ hội đột phá, bây giờ nhớ lại lúc thiếu thời mình cứ tu luyện như vậy, cuối cùng cũng có thể độ kiếp thành công, thật đúng là một kỳ tích.

“Huynh nhớ phái Vân Hà có năm vị trưởng lão Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đúng không? Hiện tại bọn họ thế nào?”

Cổ Thanh Phong lơ mơ còn nhớ rõ năm đó phái Vân Hà là môn phái tu hành lớn nhất Thanh Dương địa giới, mà Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ đức trưởng lão phái Vân Hà cũng chính là cao thủ uy danh một vùng.

Quan hệ giữa hần và lão già Hòa Đức không tệ, nhưng cũng không có nghĩa là quan hệ giữa hần và bốn vị khác tốt, không những quan hệ không tốt, trái lại thuở thiếu thời Cổ Thanh Phong có một lần hần xem bốn vị trưởng lão này như kẻ thù.

“Ngũ đức trưởng lão đều rất tốt.”

“Thật sao?” Cổ Thanh Phong cười cười, hỏi: “Vị Mộc Đức trưởng lão kia vẫn cổ hủ như vậy sao? Trong mắt có phải chỉ có tư chất linh căn thôi, không thêm đề ý đến các đệ tử tư chất chênh lệch linh căn yếu đuối đúng không?”

Âu Dương Dạ kinh ngạc, hỏi: “Sao huynh biết?”

“Sao ta biết? Ha ha.”

Cổ Thanh Phong cười cười, không nói thêm gì, nói ra thì hần tràn đầy oán hận Mộc Đức trưởng lão kia, bởi vì năm đó lúc nhập môn, hần rõ ràng thông qua được khảo hạch, chỉ vì tư chất không được, nhược điểm linh căn, bị lão già Mộc Đức này từ chối ở ngoài cửa, còn nói cái gì tư chất linh căn không được, tu hành căn bản không có bất cứ hi vọng nào.

“Kim Đức trưởng lão thì sao? Lão già này lòng dạ rất sâu, mà trong mắt chỉ có lợi ích. Vì lợi ích của mình có thể nói là không từ thủ đoạn.”

Trong Ngũ đức trưởng lão của phái Vân Hà, ngoại trừ Mộc Đức trưởng lão ra còn có Kim Đức trưởng lão khiến hấn vẫn còn nhớ như in, năm đó lúc Cổ Thanh Phong làm tạp dịch tại phái Vân Hà, cũng bởi vì đánh đệ tử của lão già Kim Đức một trận, kết quả xém chút nữa chết trong tay lão già này, nếu như không phải sau đó lão già Hỏa Đức ra mặt, Cổ Thanh Phong suy nghĩ có lẽ năm đó sẽ chết trong tay lão già Kim Đức kia.

“Huynh... sao huynh lại hiểu rõ phái Vân Hà như vậy?”

Âu Dương Dạ thực sự nghĩ không ra sao tên này có thể hiểu rõ bản tính của các trưởng lão như vậy.

Cổ Thanh Phong cười không nói, lại hỏi: “Kim Đức trưởng lão các người có một vị đệ tử tên là cái gì nhỉ? Lúc còn trẻ cậy vào mình có chút tư chất, rất là phách lối. Tên là cái gì nhỉ?” Nghĩ nghĩ, thực sự có chút nhớ không rõ tên mình đánh năm đó tên là gì.

“Huynh nói có phải là Quảng Nguyên chấp sự hay không?”

“Đúng! Quảng Nguyên! Chính là hấn!”

Cổ Thanh Phong vỗ đầu óc, cười hỏi: “Tên kia còn sống không?”

“Này, Cổ Thanh Phong, dù cho Quảng Nguyên chấp sự có một chút vấn đề muội rất ghét, nhưng dù sao hấn cũng là chấp sự của phái Vân Hà muội, huynh có thể đừng nói xấu các tiền bối của phái Vân Hà trước mặt muội hay không?”

“Ha ha ha!”

Cổ Thanh Phong ngửa đầu một hơi uống cạn sạch rượu ngon trong bình, không khỏi cười ha ha: “Đều còn sống là tốt rồi. Huynh cũng rất chờ mong gặp đám người kia một lần đó.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tổ tiên?

Cười ngửa, cùng Âu Dương Dạ vừa đi vừa nói cho đến khi mặt trời lặn, Cổ Thanh Phong cuối cùng đã đến chân núi Vân Hà phái.

Trước mặt hấn là một dãy núi nguy nga, dãy núi tựa như một con rồng đỏ rực lửa, lại giống như một đám mây hào quang rực rỡ, tiếng tăm của Vân Hà phái cũng từ đó mà ra.

Cổ Thanh Phong còn nhớ mang máng, dãy núi này sờ dĩ tựa như đám mây ngũ sắc là vì Vân Hà phái chiếm giữ một Hòa Linh Mạch rất hiếm có, loại Hòa Linh Mạch ẩn chứa linh khí tốt hơn rất nhiều so với linh khí thường, được xem như là một tài nguyên linh mạch có được, dựa vào Hòa Linh Mạch hiếm có này, mấy ngàn năm qua Vân Hà phái quả thực đã bồi dưỡng nên không ít cao thủ.

Phóng tầm mắt nhìn qua, dãy núi vẫn là dãy núi nguy nga tráng lệ năm trăm năm trước kia, chỉ là Vân Hà phái trên dãy núi cũng không phải là Vân Hà phái năm đó, so với năm đó Vân Hà phái bây giờ quả thực khốn hơn rất nhiều, từng tòa kiến trúc hùng vĩ trải dài trên vùng rừng núi, nhất là các loại trận pháp mạnh mẽ càng khiến cho người ta hoa mắt.

Nghe Âu Dương Dạ nói, hiện tại Vân Hà phái có tam sơn lục điện cửu phong mười hai viện, môn hạ đệ tử hơn vạn người, đây chỉ là đệ tử mà thôi, Vân Hà phái môn hạ còn có hai mươi bốn bang phái, thành viên bang phái trong đó càng nhiều đếm không hết.

Điều này không khỏi khiến cho Cổ Thanh Phong từ sâu tận đáy lòng cảm thán lên một câu không tầm thường.

Thừa kế một môn phái, chuyện này cũng không thể nói đơn giản như vậy, người khác không thể tưởng tượng được lượng tinh lực đã bỏ ra, rất nhiều môn phái cổ xưa đã xuống dốc, chuyện này Cổ Thanh Phong đã thấy rất nhiều, huống chi trăm năm trước còn xảy ra kiếp nạn Chư Thiên, Vân Hà phái chẳng những không xuống dốc mà ngược lại trở nên hùng mạnh hơn trước kia, thật đáng khiến người ta kính nể.

Dưới chân núi Vân Hà phái là bãi cỏ xanh bát ngát, rất nhiều người tụ tập trên bãi cỏ, đều là đệ tử Vân Hà phái, những đệ tử này tụm năm tụm ba chơi đùa, phần nhiều đang luận bàn về võ nghệ.

Dọc đường, không ít đệ tử đều chào hỏi Âu Dương Dạ, mở miệng liền chào một tiếng sư tỷ.

“Đường như người rất được hoan nghênh.”

Âu Dương Dạ đắc ý đáp lại: “Đương nhiên rồi, môn tiểu thư là nội môn đệ tử.”

Cổ Thanh Phong cười cười, không nói gì thời niên thiếu hẳn ở lại Vân Hà phái mấy năm, biết Vân Hà phái quy củ, địa vị tạp dịch thấp nhất, ngoại môn đệ tử xếp thứ hai, nội môn đệ tử có địa vị tương đối cao, ngoài ra còn có đệ tử thân truyền, thân phận địa vị càng thêm cao quý.

Nói đến quy tắc đáng ghét của Vân Hà phái, điều khiến Cổ Thanh Phong cảm nhận sâu nhất chính là nơi này nhập môn không phân thứ tự, người đạt thành sẽ được tôn trọng, dù là người nhập môn hơn ba mươi năm, chỉ cần vẫn là ngoại môn đệ tử, gặp nội môn đệ tử cũng phải gọi sư huynh sư tỷ.

Điều càng thêm vô nghĩa là, ngoại môn đệ tử nếu lúc tu luyện gặp vấn đề, muốn chỉ bảo điều gì, thì phải tặng quà cho cấp trên, nếu không những bậc thầy truyền công kia không rảnh để chăm sóc người.

Đây chỉ mới là ngoại môn đệ tử, về phần tạp dịch, cơ bản không hề có địa vị gì cả, ngay cả tư cách xin chỉ bảo cũng không có, đối với chuyện này, Cổ Thanh Phong thâm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, nhớ lại năm đó bản thân làm tạp dịch ở Vân Hà phái, nhớ đến khoảng thời gian đó thật có chút chua xót trong lòng.

Nhưng xót xa thì xót xa, đời này Cổ Thanh Phong đã trải qua không ít chuyện, trước sau đều bị Tiên Đạo, Ma Đạo, Thiên Đạo phán xét, ngay cả chức vị cao quý của Cửu U đại đế cũng đã từng vắn đĩnh qua, nhưng kỷ ức khiến hắn không cách nào quên được đúng là mấy năm làm tạp dịch ở Vân Hà phái.

Mặc dù không dễ dàng gì nhưng Vân Hà phái dù sao cũng là vùng đất bước đệm để hắn đi vào con đường tu hành, nơi này cũng lần đầu tiên gánh chịu lấy rất nhiều điều từ hắn mà không thể nào quên.

Thời gian đã trôi qua năm trăm năm, vào lại Vân Hà phái, trong lòng Cổ Thanh Phong có chút phức tạp, nhất là nhìn vào những tên bàn luận võ nghệ trên bãi cỏ, kỷ ức thuở thiếu thời như là nước lũ tràn bờ ù ù về trong đầu.

Đang nhớ lại, đột nhiên trên bãi cỏ lộn xộn tung bùng, ngay sau đó bên tai liền truyền đến một tiếng thét lớn, nhìn qua giữa không trung giống như có một đám lửa đang bay lượn, tập trung nhìn vào thì đúng là một con chim, một con chim rất lớn toàn thân màu đỏ, rộng chừng một mét, lúc bay lượn trên không trung, tựa như một con chim Phượng Hoàng sống lại trong lửa.

Cổ Thanh Phong có kiến thức rộng, mới nhìn đã nhận ra ngay đây không phải là con chim bình thường, mà là một loại linh thú rất hiếm thấy, tên là Viêm Dương Hỏa Liệt Điều, tổ tiên của loài chim này là Chu Tước, cho nên huyết thống tương đối cao quý, điều hiếm gặp nhất chính là loài chim này rất miễn cảm với ngọn lửa, nếu là dùng nó để tìm kiếm linh mạch thuộc tính hỏa, nhất định sẽ tìm kiếm rất chính xác.

“Vân Hà phái các người bây giờ cũng được lắm, nuôi được Viêm Dương Hỏa Liệt Điều rồi, đồ chơi này rất hiếm thấy, các người kiếm đâu ra vậy.”

Trong ấn tượng thì loại Viêm Dương Hỏa Liệt Điều này rất hiếm thấy, ở thời Thượng Cổ hầu như đều đã tuyệt chủng, Cổ Thanh Phong cũng chưa từng gặp qua được mấy lần, lúc này gặp loại Viêm Dương Hỏa Liệt Điều hiếm thấy này ở Vân Hà phái, quả thực khiến hắn có chút giật mình.

“Cái gì mà kiếm ở đâu ra, tên này nói chuyện sao khó nghe như vậy.”

Âu Dương Dạ tức giận liếc hắn một cái, sau đó lại giải thích nói: “Viêm Dương Hỏa Liệt Điều vào mấy chục năm trước chạy vào Vân Hà phái chúng ta, hiện tại là bảo bối của Vân Hà phái chúng ta.”

Tự chạy vào ư?

Cổ Thanh Phong suy nghĩ Viêm Dương Hỏa Liệt Điều hẳn là sau kiếp nạn Chư Thiên, sau khi vạn vật khôi phục mới sinh ra, về phần tự nó chạy vào, chuyện này cũng có khả năng, Viêm Dương Hỏa Liệt Điều vô cùng miễn cảm với lửa, mà Vân Hà phái lại chiếm giữ một linh mạch thuộc tính hỏa vô cùng khó kiếm được, tám mươi phần trăm là muốn Viêm Dương Hỏa Liệt Điều thích linh mạch thuộc tính hỏa của Vân Hà phái.

Kiếp nạn Chư Thiên, vạn vật khôi phục, thật đúng là vạn vật khôi phục, ngay cả Viêm Dương Hỏa Liệt Điều dường như tuyệt chủng ở thời cổ đại cũng được sinh ra.

“Bình thường Hỏa Liệt Điều rất yên tĩnh, luôn đợi ở núi Hỏa Vân, dường như rất ít xuất hiện, ta nhập môn hai ba năm chưa hề thấy nó bay lượn trên không trung, hôm nay có chuyện gì vậy.”

Âu Dương Dạ ngẩng đầu nhìn lên Viêm Dương Hỏa Liệt Điều đang bay lượn trên không trung, nhin không được nói ra: “Thật là đẹp,.. thật giống Phượng Hoàng trong truyền thuyết, ui chao.. nó làm sao... không được!”

Sắc mặt Âu Dương Dạ thay đổi, vì nàng phát hiện Viêm Dương Hỏa Liệt Điều bay về hướng mình, không kịp nghĩ nhiều, tiểu nha đầu dường như phản ứng theo bản năng, nhảy lên lách mình thoát đi có lẽ là sau khi thoát được mới phát hiện Cổ Thanh Phong vẫn còn ở lại nơi đó, tiểu nha đầu đang muốn trở về kéo Cổ Thanh Phong đi, lúc đang xoay người thì đã muộn.

Viêm Dương Hỏa Liệt Điều bay đến với tốc độ rất nhanh, dưới tình thế cấp bách Âu Dương Dạ hô lớn.

“Tên gốc nhà người còn lo lắng gì nữa, còn không nhanh chạy đi!”

Phát hiện Cổ Thanh Phong đứng ở đó không nhúc nhích, Âu Dương Dạ biết tên này nhất định là bị sợ đến choáng váng, mắt nhìn vào Viêm Dương Hỏa Liệt Điều đang bay nhanh tới, trái tim Âu Dương Dạ ngừng đập từng hai mắt, ngừng thở mắt tròn tròn không nhấp nháy.

Nàng không biết vì sao hôm nay Viêm Dương Hỏa Liệt Điều đột nhiên xuất hiện, càng không biết Viêm Dương Hỏa Liệt Điều vì sao lại hướng về phía

Cổ Thanh Phong, đồng thời cũng không biết sẽ xảy ra chuyện đáng sợ gì.

Nàng nghĩ rằng Cổ Thanh Phong sẽ bị ăn thịt hoặc là bị thiêu chết?

Chẳng qua là khi nàng thấy Viêm Dương Hỏa Liệt Điều bay tới sau đó vui mừng vây quanh Cổ Thanh Phong, cũng mất đi cảm giác lo sợ.

Chờ chút!

Viêm Dương Hỏa Liệt Điều vì sao lại bay lượn quanh tên này?

Mà nó nhìn có vẻ rất hưng phấn rất vui mừng, vừa bay múa vừa kêu chói tai.

Tại sao có thể như vậy?

Sự việc xảy ra trước mắt, Âu Dương Dạ không sao nghĩ thông được, nàng nhập môn đã hơn hai năm, thỉnh thoảng sẽ đi Hòa Vân phong nhìn Viêm Dương Hỏa Liệt Điều, chỉ là mỗi lần đi con chim kia đều rất yên tĩnh, mà đáng vẻ vẫn luôn mặt ủ mày chau, sao hôm nay nó thấy tên Cổ Thanh Phong này lại trở nên vui mừng như vậy? Vui vẻ như vậy?

Đây rốt cuộc là vì điều gì?

Không chỉ là Âu Dương Dạ nhìn tròn tròn mắt, đệ tử trên bãi cỏ cũng đều trừng to đôi mắt há hốc mồm.

Trong sân, Cổ Thanh Phong yên lặng đứng yên ở đó, sắc mặt có chút nghi hoặc, một đôi mắt lạnh yên cũng có chút híp lại đánh giá con Xích Viêm Hỏa Liệt Điều này.

Nói thật, hẳn thực sự không nghĩ rằng con chim này sẽ hướng về phía mình.

Chẳng lẽ con chim này cảm ứng được U Hỏa Tức trên người mình?

Sau khi Cổ Thanh Phong vấn đỉnh Cửu U đại đế, đã từng dùng Cửu U Hỏa rèn luyện thân thể, mỗi sợi tóc, mỗi sợi lông, mỗi một tắc da thịt, mỗi một cây xương cốt, mỗi một giọt máu đều ẩn chứa U Hỏa Tức.

Con chim này tuy nói mẫn cảm với Hỏa Linh Tức, nhưng cũng không cảm ứng được U Hỏa Tức trên người lão tử?

Tuyệt đối không thể.

Về điểm này Cổ Thanh Phong vẫn rất tự tin, U Hỏa Tức trên người hắn, ngay cả Tiên Ma đều không cảm ứng được, một con linh điều nho nhỏ thì làm sao có thể, đừng nói trên người nó có huyết thống Chu Tước, cho dù...

Hả?

Nghĩ đến Chu Tước.

Cổ Thanh Phong bỗng giật mình, không nhận được liền cười lên, lắc đầu cuối cùng cũng hiểu vì sao con chim này lại xông tới mình, chắc là vì trên người nó có huyết thống của Chu Tước.

Cửu U Hỏa là một trong những Tổ Hỏa của trời đất, đã từng sinh ra rất nhiều sinh vật, mà Chu Tước là một trong số đó, nhớ đến bản thân đã từng dùng Cửu U Hỏa rèn luyện cơ thể, chẳng lẽ nói...

“Tên này không phải nghĩ ta là tổ tiên Chu Tước của nó đó chứ?”

Nhìn qua Viêm Dương Hỏa Linh Điều đang vui sướng bay quanh mình, Cổ Thanh Phong rất bất đắc dĩ lắc đầu cười cười.

Mà Viêm Dương Hỏa Liệt Điều dường như có thể nghe hiểu hắn nói chuyện, càng vui mừng phát ra tiếng kêu chói tai.

Lúc này, trên bãi cỏ của Vân Hà phái đã đông nghịt người, các đệ tử nhao nhao lao tới, các cao nhân tiền bối của Vân Hà phái cũng đều lần lượt xuất hiện, không thể tưởng tượng nổi cảnh này.

“Người này là ai vậy?”

“Không biết, hẳn không phải là đệ tử Vân Hà phái chúng ta, hình như đi cùng Âu Dương sư tỷ.”

“Viêm Dương Hỏa Liệt Điều sao cứ bay lượn quanh hắn vậy?”

“Nghe nói Viêm Dương Hỏa Liệt Điều mẫn cảm với Hỏa Linh Tức, chẳng lẽ nói tên này có được Hỏa Linh Căn hiếm thấy?”

“Mà lại có lẽ còn là Hỏa Linh Căn rất cao.”

“Nói không chừng là Hóa Linh Bảo Thể!”

“Mau nhìn xem, ngay cả Mộc Đức trưởng lão cũng tới rồi!”

Là một vị mang áo bào màu trắng, trong tay cầm phát trần mới xuất hiện đám người đều khom lưng tôn kính hô Mộc Đức trưởng lão.

Mà nghe đến danh tiếng của Mộc Đức trưởng lão, trong lòng Cổ Thanh Phong khẽ giật mình, quay người nhớ về quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mộc đức chân nhân

Nhìn qua lão già mang đồ trắng trước mắt trong tay cầm phát trần, Cổ Thanh Phong càng nhìn càng muốn cười, dù năm trăm năm chưa từng gặp qua Mộc Đức chân nhân, nhưng hắn vẫn nhìn là nhận ra ngay, lão già trước mặt này nhất định là Mộc Đức chân nhân năm đó từ chối mình ở ngoài cửa.

Thời gian qua đi năm trăm năm, lão già này tướng mạo dường như có già đi rất nhiều so với trước kia, chòm râu dề ở cằm cũng thêm lông lẻo, một đôi mắt cũng đục ngầu so trước kia, thần sắc cũng có vẻ già nua rất nhiều, duy nhất một điều không đổi so với năm trăm năm trước là lão già này vẫn mặc bộ y phục màu trắng, trong tay cầm phát trần. Không nghĩ rằng năm trăm năm sau hôm nay vẫn là cách ăn mặc đó.

Thật đúng là cổ hủ vô cùng, truyền thống đến tận cùng. Lão già này chưa bao giờ biết thay đổi!

Trước mặt, Mộc Đức chân nhân lại rất nghiêm túc chăm chú nhìn hắn, nói đúng hơn trong sự nghiêm túc đó kèm theo sự kích động không thể che giấu được, nhất là khi hắn nhìn thấy Viêm Dương Hỏa Liệt Điều vui mừng vây quanh Cổ Thanh Phong và reo lên, cặp mắt đục ngầu kia liên tục xúc động với những sắc thái khác nhau.

“Người trẻ tuổi, ngươi là ai?”

“Ta?” Cổ Thanh Phong cười mỉm nhìn hắn, khoe miệng nhếch lên ý cười, nói: “Ta họ Cổ, tên Thanh Phong, đạo hiệu Xích Viêm.”

“Cổ Thanh Phong?”

Có lẽ vì không thích họ Cổ này lắm nên Mộc Đức chân nhân đầu tiên là sững sờ, sau đó lẩm bẩm cái tên này, dường như không có ấn tượng gì, nói: “Ngươi không phải là đệ tử Vân Hà phái ta, chẳng lẽ là tạp dịch?”

Lúc này, Âu Dương Dạ tranh thủ đứng ra, cúi đầu nói ra: “Hồi bẩm Trưởng lão, hắn là bằng hữu của ta, là ta... là ta dẫn hắn vào. Mong Trưởng lão không trách phạt.”

Âu Dương Dạ bị hù sắp khóc, bây giờ nàng hối hận vô cùng, lúc đầu với thân phận của nàng mang một người từ bên ngoài vào tham quan cũng không phải việc gì ghê gớm, nhưng không hề nghĩ rằng Viêm Dương Hỏa Liệt Điều lại hướng về phía Cổ Thanh Phong, gây nên phiền toái lớn như vậy, lại gọi đến nhiều tiên bối môn phái đến vậy, ngay cả Mộc Đức một vị trưởng lão nghiêm túc, cay nghiệt nhất cũng đến nữa.

Làm sao bây giờ.

Âu Dương Dạ khóc không ra nước mắt.

Mà Mộc Đức chân nhân cũng không trách phạt Âu Dương Dạ, chỉ nhìn chăm chăm vào Cổ Thanh Phong, hỏi: “Người trẻ tuổi, trên người ngươi có ẩn chứa Pháp Bảo Hóa Linh gì?”

“Không có.”

“Ồ?” Nghe xong Mộc Đức chân nhân càng thêm kích động, truy hỏi: “Người trẻ tuổi, ngươi là Hóa Linh Bảo Thể?”

Cổ Thanh Phong cười nhạt một tiếng lắc đầu.

“Vậy ngươi có Hóa Linh Căn?”

Cổ Thanh Phong vẫn lắc đầu.

Mộc Đức chân nhân dường như có chút không tin, nghiêm nghị nói: “Không biết có thể để lão kiểm tra không?”

“Được!”

Khỏe miệng Cổ Thanh Phong ngậm lại không ai biết hắn đang có ý cười, mặc cho Mộc Đức Trưởng lão cẩn thận kiểm tra cổ tay của mình, đã qua năm trăm năm, hắn thực sự thấy thị lực của lão già này dường như không còn nữa, càng muốn biết lão già này có còn cổ hủ như năm trăm năm trước hay không.

“Mộc Đức Trưởng lão, sao rồi? Người trẻ tuổi này có phải là thân thể Hòa Linh hay không?”

Các Trưởng lão, chấp sự của Vân Hà phái ở bên cạnh đều rất quan tâm vấn đề này, bọn họ đều rõ Viêm Dương Hòa Linh Điều rất miễn cảm với mùi của Hòa Linh, mười năm trước bọn hắn thông qua Viêm Dương Hòa Linh Điều tìm được một đệ tử có Hòa Linh Căn bốn màu, hiện nay vị đệ tử kia là người nổi bật trong nội môn đệ tử.

Mười năm trước lúc phát hiện ra vị đệ tử Hòa Linh Căn bốn màu kia, Viêm Dương Hòa Linh Điều chẳng qua chỉ đậu lên trên vai đệ tử đó, nhưng vừa rồi Viêm Dương Hòa Linh Điều lại là vui sướng bay múa và vui mừng kêu to, người trẻ tuổi kia nếu như trên cơ thể không có pháp bảo Hòa Linh Căn mạnh mẽ, vậy hẳn nhất định có Hòa Linh Căn hiếm thấy, có thể là năm màu? Sáu màu? Cũng không chừng là Hòa Linh Bảo Thể!

Nếu Vân Hà phái có thể thu nhận một vị đệ tử Hòa Linh Bảo Thể, vậy tương lai...

Nghĩ tới đây, các vị tiền bối của Vân Hà phái quanh đó đều xúc động vô cùng, điều mà họ không thể hiểu được là sắc mặt Mộc Đức Trưởng lão có vẻ có gì đó không đúng, dường như ngạc nhiên? Lại dường như rất mất mát?

“Mộc Đức Trưởng lão, chẳng lẽ người trẻ tuổi kia không phải Hòa Linh Bảo Thể?”

Mộc Đức Trưởng lão lắc đầu.

“Kia là Linh Căn mấy màu?”

Mộc Đức Trưởng lão lại lắc đầu.

Điều này khiến các tiền bối của Vân Hà phái có chút không nghĩ ra, cho dù không phải Hòa Linh Bảo Thể thì Hòa Linh Căn cũng được, sao Mộc Đức Trưởng lão lắc đầu là ý gì chứ.

“Hắn...”

Mộc Đức Trưởng nhìn chằm chằm vào Cổ Thanh Phong một cách phức tạp nói rằng: “Hắn không phải là Hòa Linh Bảo Thể, cũng không phải Hòa Linh Căn... hắn... hắn Trúc Cơ thất bại. Linh căn sớm đã tan tành, đan điền không có chút cơ hội nào sống sót, kinh mạch trong cơ thể rối loạn bất thường... hắn là... hắn là phế thể của Trúc Cơ!”

Cái gì!

Phế thể Trúc Cơ?

Lời của Mộc Đức Trưởng lão quả thực khiến đám người trong sân ngạc nhiên vô cùng, vì bọn họ nghĩ Viêm Dương Hòa Linh Điều phần chần như thế cứ xem như không phải Hòa Linh Bảo Thể, thì ít ra cũng Hòa Linh Căn màu sắc chứ? Sao kiểm tra nửa ngày trời lại là phế thể Trúc Cơ?

Phế thể Trúc Cơ này tuy cơ thể mạnh mẽ vô cùng nhưng không có linh căn không có đan điền... sau này cũng không cách nào tu luyện được!

“Mộc Đức Trưởng lão, nếu như hắn là phế thể Trúc Cơ, Viêm Dương Hòa Linh Điều tại sao lại hưng phấn như thế.”

“Có thể trước đây hắn có được Hòa Linh Căn, mặc dù Trúc Cơ thất bại, nhưng trong cơ thể còn lưu lại một chút mùi Hòa Linh đã có thể khiến Viêm Dương Hòa Linh hưng phấn như vậy, chắc hẳn Hòa Linh Căn của hắn trước đây rất mạnh, có thể là năm màu trở lên, ui chao... thật đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!”

Mới xúc động vui mừng bây giờ đã tiếc nuối, loại cảm giác này đối với Mộc Đức Trưởng lão mà nói nó như từ cửu thiên rơi vào vực sâu, khiến người ta khó mà tiếp nhận được.

Trong sân, Cổ Thanh Phong nhìn bộ dạng tiếc nuối của Mộc Đức Trưởng lão, trong lòng lại thấy buồn cười, cười nói: “Đáng tiếc cái gì? Trúc Cơ thất bại mà thôi, cũng không có nghĩa là sau này không thể tu hành.”

“Người trẻ tuổi, Trúc Cơ của ngươi thất bại lão rất cảm thông với ngươi, nhưng lão không thể không nói với ngươi, Trúc Cơ thất bại chẳng khác nào con đường tu hành đã kết thúc, sau này không còn khả năng tu hành.”

“Giữa trời đất này, không có gì là tuyệt đối, đạo pháp tự nhiên, thành bại do con người quyết định sao.”

“Ồi... Người trẻ tuổi... người trẻ tuổi à!” Mộc Đức Trưởng lão vuốt vuốt chòm râu dê ở cằm, lại lắc đầu lại thở dài.

Thấy bộ dạng đó của lão ta, Cổ Thanh Phong thực sự không nhịn được mà cười ha ha.

Cảnh tượng trước mắt giống với năm đó lúc hắn mới vào Vân Hà phái.

Năm đó, hấn với thành tích nổi trội đã vượt qua cuộc sát hạch nhập môn, vì tư chất không được, linh căn quá yếu đã bị Mộc Đức Trưởng lão trước mặt này từ chối đứng ở ngoài cửa.

Năm đó, Mộc Đức Trưởng lão nói tư chất của hấn không được, linh căn quá yếu, cả một đời cũng không thể Trúc Cơ.

Không ngờ năm trăm năm sau, khi Cổ Thanh Phong bị đạo trời cướp đi tất cả, sau khi về hình dáng cũ, một lần nữa đứng ở Vân Hà phái, Mộc Đức Trưởng lão cũng lấy tư chất linh căn ra để kết luận hấn sau này không thể tu hành được.

Thì ra trải qua năm trăm năm lão kia vẫn không hề thay đổi, vẫn cổ hủ như thế, vẫn thích tư chất linh căn như thế.

Có lẽ là Cổ Thanh Phong cười quá lão xược, đến mức người của Vân Hà phái bên cạnh không vui, nhất là Âu Dương Dạ, nàng hiện giờ hận không thể bóp chết Cổ Thanh Phong, tên này cũng quá làm càn, sao có thể cười lớn tiếng như vậy trước mặt Mộc Đức Trưởng lão, người không muốn sống sao? Mộc Đức Trưởng lão bình thường sống vô tình, cay nghiệt vô cùng!

“Người trẻ tuổi, ngươi cười cái gì?”

Sắc mặt Mộc Đức Trưởng dần dần trở nên nghiêm nghị lạnh lùng, giọng nói cũng tràn ngập sự vô tình.

“Ta cười á... cười ngươi quá bảo thủ, quá ngoan cố quá coi trọng tư chất và linh căn, thật tình không biết tu hành vẫn đạo, tư chất và linh căn không hề quan trọng, chỉ cần bền chí là đủ rồi, lão già ngươi từ trước đến nay coi trọng tư chất linh căn, không biết đã hại biết bao nhiêu thanh niên muốn cầu tiên vẫn đạo hay không làm mất cơ hội của người khác.”

Câu nói này năm trăm năm trước Cổ Thanh Phong đã muốn nói với Mộc Đức chân nhân, chỉ là không có cơ hội mà thôi, bây giờ nói ra, cũng cảm thấy thoải mái, cũng coi như hoàn thành điều tiếc nuối thiếu thời.

Chỉ là lời này của hấn truyền vào tai của Âu Dương Dạ, tiểu nha đầu bị dọa đến mức gương mặt xinh đẹp bỗng trắng bệch ra.

Nhìn chung toàn bộ Vân Hà phái có hơn mười nghìn đệ tử, không ai dám bắt kính với Mộc Đức Trưởng lão.

Mà tên này, không những bắt kính, mà còn công khai làm càn giáo huấn Mộc Đức Trưởng lão như vậy.

Nói cái gì mà tư chất linh căn không quan trọng, còn nói Mộc Đức Trưởng lão sẽ hại người, còn nói Mộc Đức Trưởng lão khiến người ta mất đi cơ hội.

Trời ạ!

Âu Dương Dạ bị hù đến mức hồn xiêu phách lạc, đầu óc trống rỗng, ngăn người không biết nên làm sao.

Mộc Đức chân nhân đối diện cũng toàn thân run rẩy, tiền bối của Vân Hà phái quanh đó đều mở miệng giận dữ mắng mỏ, có người còn muốn ra tay giáo huấn tên Cổ Thanh Phong to gan này.

Lúc này, giữa không trung đột nhiên truyền đến một tràng cười lớn ha ha ha.

Tiếng cười kia vô cùng mạnh mẽ, chói tai.

“Tư chất linh căn không quan trọng, một trái tim bền chí là đủ rồi, được! Nói hay lắm! Nói rất tuyệt vời, không chê vào đâu được, câu này lão tử hoàn toàn đồng ý, ngày hôm nay lão tử cuối cùng đã gặp được một người thông minh!”

“Làm mất cơ hội của người khác! Ha ha ha! Nói rất hay, mù lòa nhiều năm như vậy không phải đã làm mất đi cơ hội củ người khác rồi ư, ha ha ha!”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Bạn cũ

Một lão già y phục xám xuất hiện theo âm thanh đó.

Lão già này nhìn cao cao gầy gầy, không những có chút lòi thoi mà bộ dạng dường như hơi say, lúc xuất hiện trong tay còn cầm một cái hồ lô, đang ngửa đầu uống rượu ngon.

Nhìn thấy người này, trên bãi cỏ dù là tiền bối hay là đệ tử của Vân Hà phái đều không có ngoại lệ, đều cúi đầu hành lễ hô lên Hòa Đức trưởng lão.

Mà nghe nói Hòa Đức trưởng lão, Cổ Thanh Phong càng vô cùng kinh ngạc, nhìn lão già lòi thoi trước mặt này, trong ánh mắt có ý cười, điều khiến hấn ngạc nhiên là lão già này dường như không thay đổi gì so với năm trăm năm trước, vẫn lòi thoi như vậy, vẫn thô tục như vậy vẫn thích uống rượu như

vậy.

Nhưng cũng giống Mộc Đức trưởng lão, đều già đi rất nhiều, dù là tướng mạo hay là tinh khí thần đều kém xa so với năm đó.

Tu luyện ra Kim Đan tuy là có thể trẻ mãi mãi, nhưng cũng chỉ là nói mà thôi cũng không phải trẻ mãi về mặt ý nghĩa, càng không thể trường sinh đơn giản chính là tốc độ cơ thể già yếu đi sẽ chậm hơn một chút thôi.

Có lẽ không có lý do gì để gặp Mộc Đức trưởng lão, lúc này mới thấy ông ta Cổ Thanh Phong còn không có cảm giác gì cả, nhưng nhìn thấy Hòa Đức trưởng lão trong lòng thực sự rất xúc động.

Sau khi Hòa Đức trưởng lão xuất hiện đã cười và nói: “Ta nói Nhị Hạt Tử đã nhiều năm như vậy, ngươi nói ngươi không nhớ gì được lâu cả, vậy sao còn xem trọng tư chất linh căn đến vậy, ngươi đã quên biệt danh Hạt Tử của mình đã đến như thế nào rồi ư?”

Toàn bộ Vân Hà phái, dám đứng trước Mộc Đức chân nhân mà gọi hai từ Hạt Tử chỉ có một người đó chính là Hòa Đức trưởng lão, mọi người ở đây không nói nhưng trong lòng bọn họ đều rõ biệt danh này của Mộc đức trưởng lão từ đâu đến.

Chuyện này phải bắt đầu từ năm trăm năm trước, nghe nói năm đó Xích Tiêu Quân Vương đã từng tham gia cuộc khảo hạch nhập môn vào Vân Hà phái, dù cho vượt qua khảo hạch nhưng do tư chất linh căn nên đã bị Mộc Đức trưởng lão từ chối ở ngoài cửa, về sau Xích Tiêu Quân Vương vang danh trong thiên hạ, Mộc Đức trưởng lão cũng thành trò cười trong mắt mọi người và gọi hắn là Hạt Tử nhất trong lịch sử.

Đối với việc này Mộc Đức chân nhân có thể nói là canh cánh trong lòng, cũng vì hắn không muốn bị nhắc đến chuyện xấu trong cuộc đời, lúc này bị Hòa Đức trưởng lão nói ra trước mặt mọi người, Mộc Đức trưởng lão thay đổi sắc mặt ngay tại chỗ, đáp lại từng lời.

“Ta từ sớm đã nói Cổ Thiên Lang là tội nhân Tiên đạo!”

“Tội nhân hay không phải tội nhân thì chúng ta không nói trước, tiểu tử Cổ Thiên Lang kia cuối cùng độ kiếp thành công là thật chứ? Vấn đề Tiên Đạo Quân Vương cũng là thật sao?”

“Đó là hắn đi đường ngang ngổ tất hắn là ma, nếu với tư chất và linh căn của hắn mười nghìn năm cũng không tu thành tiên, càng không thể vấn đề Tiên Đạo Quân Vương, nếu không phải như thế, sao Tiên đạo lại phán xét hắn.”

“Cổ Thiên Lang tiểu tử kia nhập ma là chuyện sau khi độ kiếp, những người khác không hiểu rõ, nhưng lão tử biết rất rõ ràng tiểu tử kia có thể độ kiếp thành tiên là bản thân có bản lĩnh thực sự, đều do hắn dùng mạng sống đổi được.”

Thấy Mộc Đức trưởng lão lại muốn phản bác điều gì, Hòa Đức lười nhác phát phát tay, nói: “Được rồi được rồi, vấn đề này lão tử đã nói cùng ngươi nhiều năm như vậy, không muốn nói nhảm với ngươi thêm nữa, chuyện gì nên làm thì cứ làm đi.”

“Ngươi!”

Mộc Đức trưởng lão hừ một tiếng, hất tay áo dài lên quay người rời đi.

Hòa Đức trưởng lão đi tới, nhìn Cổ Thanh Phong đánh giá một cái, sau đó cũng không hề chào hỏi mà trực tiếp tra xét rõ ràng cổ tay của Cổ Thanh Phong, sắc mặt cũng thay đổi theo đó, đầu tiên là ngạc nhiên sau đó vui mừng nói: “Tốt! Tốt! Tốt!”

Không ai biết vì sao Hòa Đức trưởng lão liên tục nói ba chữ tốt, ngay cả Cổ Thanh Phong cũng có chút nghi ngờ, không rõ lão già này lại làm điều gì, hỏi: “Cái gì tốt vậy?”

“Hi hi!”

Hòa Đức nhếch miệng cười cười, vuốt vuốt cái cằm nói: “Tiểu tử, mặc dù ngươi là Trúc Cơ phế thể, nhưng muốn tu luyện lại từ đầu cũng không phải là không thể, ta có cách ngươi có muốn thử một chút hay không?”

Á?

Cổ Thanh Phong vẫn không nghĩ rằng lão già này lại nói ra một câu như vậy, nếu nói phế thể Trúc Cơ, cũng không phải hoàn toàn không thể tu luyện, thì ít ra Cổ Thanh Phong sẽ có cách, lúc này nghe Hòa Đức nói như vậy lại muốn nghe xem là cách gì, chẳng qua là lúc hắn hỏi thăm thì lão già này lại cười lại cười thần bí nói: “Đầu tiên ngươi đừng quan tâm là cách gì, ngươi chỉ cần nói cho ta biết có muốn thử hay không.”

“Còn có chuyện tốt thể nào sao?”

Lúc Cổ Thanh Phong nghi ngờ thì hắn phát hiện có một hiện tượng thú vị, lúc lão già Hòa Đức nhắc đến chuyện thử, sắc mặt của những đệ tử xung quanh đều rất kỳ lạ, sau đó nhao nhao rời đi, đúng là rời đi giống như gặp phải chuyện gì đáng sợ, không chỉ có đệ tử mới như thế, ngay cả một số chấp sự của môn phái cũng tranh thủ thời gian cáo lui.

Lúc này, mật khẩu truyền âm của Âu Dương Dạ truyền đến tai Cổ Thanh Phong.

Ngươi đừng tin vào lời của Hòa Đức trưởng lão nhé!

Tuyệt đối không được đồng ý với ông ấy!

Lão già gần đây luôn nghiên cứu về trận pháp, thường xuyên tìm đệ tử giúp hắn thí nghiệm trận pháp, rất nhiều đệ tử sau khi trở về đã gặp ác mộng trong nhiều tháng liền, còn có một đệ tử tinh thần thất thường nguoi tuyệt đối không nên đồng ý!

Nghe Âu Dương Dạ nói như vậy, Cổ Thanh Phong bỗng cảm giác không nói nên lời, hắn vẫn không ngờ đã nhiều năm trôi qua như vậy mà lão già Hỏa Đức vẫn còn tật xấu này. Năm đó lúc hắn làm tạp dịch ở Vân Hà phái đã bị lão già này lừa đi thí nghiệm trận pháp cho hắn, vì thế mà bị giày vò cả nửa tính mạng. Không nghĩ rằng đã hơn năm trăm năm trôi qua, thói xấu của lão già này vẫn không thay đổi.

Đúng vậy!

Bệnh cũ.

Cổ Thanh Phong dường như dám đoán chắc, lão già này nhất định lại tìm được động tiên Thượng Cổ gì đó, có thể không mở được trận pháp cơ quan bên trong, cho nên luôn nghĩ cách phá giải.

Năm đó lão già này thích giở các mảnh khoe để cướp động, đã năm trăm năm rồi mà vẫn đang làm chuyện đó!

“Tiểu tử, thế nào? Đây là một cái cơ hội khó kiếm! Hôm nay thấy tiểu tử nguoi dám răn dạy cái lão hồ đồ Mộc Đức kia, lão phu cảm thấy tiểu tử nguoi cũng không tệ, cho nên mới nghĩ cách giúp nguoi.”

Nhìn bộ mặt giả vờ tốt bụng của lão Hỏa Đức trưởng lão kia, cùng với giọng điệu dụ dỗ.

Trong lòng Cổ Thanh Phong vui mừng, màn kịch này không chỉ khiến hắn nhớ tới tình huống năm đó, năm đó lão già này bộ dạng như đức hạnh lắm lừa mình đến thí nghiệm trận pháp giúp hắn, nghĩ kỹ kịch bản đều không có thay đổi, cố nén ý cười gật đầu nói: “Được! Cơ hội tốt như vậy, đồ đàn mới không đồng ý.”

Nghe Cổ Thanh Phong đồng ý xong, Âu Dương Dạ liền vội vàng, tranh thủ thời gian truyền âm thuyết phục, chỉ là mật ngữ còn chưa truyền đến thì cặp mắt của Hỏa Đức trưởng lão kia đã nhìn đến, cười hì hì nói: “Âu Dương tiểu nha đầu, có lời gì không thể nói trước mặt lão phu sao, truyền cái mật ngữ gì vậy.”

“A...”

Âu Dương Dạ không nghĩ rằng Hỏa Đức trưởng lão còn có thể phát hiện được mình truyền âm mật ngữ, cúi đầu, ấp úng nói ra: “Hỏa Đức gia gia, hắn là... là bằng hữu của ta... Ngài... ngài đừng...”

“Đừng cái gì! Tiểu nha đầu, lão phu bình thường đối xử với nguoi cũng không tệ. Với lại nguoi thực sự cho rằng lão phu lừa hắn đi thí nghiệm trận pháp sao.”

“Chẳng lẽ... chẳng lẽ không phải sao?”

“Lão phu vừa rồi có tra xét rõ ràng tình hình của hắn, tình hình của tiểu tử này rất kỳ lạ, tuyệt đối không phải là phế thể Trúc Cơ đơn giản như vậy, lão phu muốn tìm hiểu hắn kỹ một chút.”

“Thật... giả?”

Âu Dương Dạ có chút hoài nghi.

“Cái gì gọi là thật hay giả, lão phu cần gì phải lừa nguoi chứ?” Hỏa Đức trưởng lão phát phát tay nói: “Được, ba ngày sau tới tìm ta, lão phu cam đoan sẽ trả tiểu tử này lành lặn cho nguoi.”

Dứt lời, Hỏa Đức trưởng lão liền dẫn Cổ Thanh Phong rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hỏa đức hoảng sợ

Lão già Hỏa Đức lẽ nào thật sự có cách giúp tên Cổ Thanh Phong này tu luyện lại từ đầu?

Không thể nào!

Dị biến chỉ thể sở dĩ được gọi là trúc cơ phế thể là bởi vì trúc cơ thất bại dẫn đến linh căn đan điền song song tán loạn, căn bản không có khả năng tu

luyện lại, cho dù miễn cưỡng nhai đan được để chuyển hóa thành linh lực trong cơ thể, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi, không có đan điền những linh lực này như không có chỗ trú ngụ, sẽ tán loạn ở kinh mạch, không cẩn thận một cái, có thể sẽ chết bất đắc kì tử.

Trời ạ!

Làm sao ta có thể ngu ngốc mà tin lời lão Hỏa Đức như vậy chứ?

Nhìn theo Hỏa Đức trưởng lão và Cổ Thanh Phong đã biến mất từ lâu, Âu Dương Dạ càng nghĩ càng hối hận, bỗng nhiên nàng ta lại nhận ra một vấn đề đáng nghi khác.

Nàng còn nhớ tên nhãi Cổ Thanh Phong nói có quen biết Hỏa Đức trưởng lão, gì mà quan hệ cũng không tới? Còn nói quen nhau lúc đánh bạc? Nhưng... nhưng vừa rồi... hình như lão già Hỏa Đức căn bản không quen biết hẳn!

Đáng chết!

Cái tên lừa đảo này dám gạt ta!

“Tên lừa đảo Cổ Thanh Phong đáng chết! Hừ! Làm hại bốn tiểu thư vừa rồi còn lo lắng cho người, không ngờ tên nhãi nhà người lại lừa ta.”

“Bốn tiểu thư còn định đi tìm lão già bỏ qua cho người, bây giờ! Hừ hừ! Người đợi đấy! Chờ làm chuột bạch cho trận pháp của lão già đi, đến lúc đấy khiến người khóc không ra nước mắt, xem người còn dám lừa ta hay không!”

“Tên lừa đảo đáng chết!”

Phái Vân Hà rất lớn, danh xưng Tam Sơn Lục Điện Cửu Phong mười hai viện, Hỏa Đức trưởng lão mang theo Cổ Thanh Phong đến một đỉnh núi trong đó, chui vào một cái hang động.

Trong hang động rất rộng rãi, giống như một tòa đại điện, bốn phía của đại điện có rất nhiều thạch thất, bình thường kết cấu loại hang động này đều gọi là luyện động, cũng không phải là dùng để bế quan tu luyện, mà là dùng để luyện đan, luyện trận, luyện chế pháp bảo.

Cổ Thanh Phong nhìn bốn phía, quả nhiên, bên trong cái hang động nho nhỏ gần như khắp nơi đều là trận pháp, mà rất nhiều trận pháp đều là gần hoàn thiện, rất không ổn định, nơi này xem ra chính là nơi lão già Hỏa Đức này dùng để luyện trận.

Hỏa Đức chân nhân tiện tay bấm một đạo Linh quyết, ngay sau đó giữa đại điện xuất hiện một trận pháp giống hình hoa sen, nhìn Cổ Thanh Phong đang nhìn bốn phía, lão cười hì hì nói: “Tiểu tử người đừng nhìn nữa, nhanh chóng đứng vào trong, lão phu dùng trận pháp kiểm tra thêm tình trạng của người trước đã.”

“Không phải ở ngoài người đã kiểm tra rồi sao?”

“Tình trạng trong cơ thể người tương đối phức tạp, lão phu dùng thần thức chỉ có thể dò xét được đại khái, nếu mượn Cửu Diệu Vân Hoa trận, mọi chuyện sẽ khác, lão phu có thể nhìn rõ tình trạng trong cơ thể người.”

Trong hang động có không ít đồ ăn ngon, có rượu cũng có thịt, Cổ Thanh Phong đi qua rót cho mình một chén rượu ngon, ngồi trên ghế uống một ngụm, nhìn trận pháp trên mặt đất kia, cười nói: “Người nói lại cho ta nghe đó là trận pháp gì?”

“Cửu Diệu Vân hoa trận!” Hỏa Đức rất nghiêm túc nói: “Làm sao, tiểu tử người còn không tin tưởng lão phu?”

“Ha ha ha ha ha ha!”

Cổ Thanh Phong thực sự không nhịn được cười lớn, nụ cười này của hắn khiến lông mày của Hỏa Đức chân nhân cau chặt, cũng khiến lão có chút chột dạ, hỏi: “Tiểu tử, người cười cái gì?”

“Hỏa Đức ới Hỏa Đức... nhiều năm không gặp, bản lĩnh gạt người của người tu luyện đến cao siêu! Đã đạt đến cảnh giới nói dối không chớp mắt? Chỉ một cái Cửu Liên Bát Quái trận dám nói là Cửu Diệu Vân Hoa trận?”

Nghe vậy, Hỏa Đức chân nhân không khỏi sững sờ, vẻ mặt rất ngạc nhiên, lão vẫn thật không ngờ tên tiểu tử trước mắt này lại còn hiểu trận pháp, hơn nữa còn có thể nhìn ra đây là một cái Cửu Liên Bát Quái trận?

Chờ chút!

Hắn nói cái gì?

Nhiều năm không gặp?

Hả?

Nghĩ đến đây, Hỏa Đức chân nhân bắt đầu nheo mắt lại, sắc mặt cũng trở nên cực kỳ nghiêm túc, ánh mắt tràn ngập vẻ nghi hoặc, hỏi: “Tiểu tử, người là ai?”

“Ngươi đoán xem.”

Cổ Thanh Phong cũng không nóng vội, ngồi trên ghế, bắt chéo chân, ung dung uống rượu.

Đoán?

Hỏa Đức chân nhân quan sát lại một lần nữa, đồng thời cũng tập trung nhớ lại, suy nghĩ hồi lâu, lão rất chắc chắn mình tuyệt đối không biết tiểu tử trước mắt này.

Nhìn bộ dạng nghi hoặc của lão già này, Cổ Thanh Phong không nhịn được muốn đùa giỡn lão, nói: “Nếu như ta nhớ không lầm, ngươi tu luyện đã xấp xỉ hơn bảy trăm năm? Hình như ngươi còn là cô nhi? Từ nhỏ lạc thang ở địa giới Thanh Dương, về sau gặp sư phụ ngươi, lúc này mới gia nhập phái Vân Hà, tư chất linh căn của ngươi cũng không tệ, cộng thêm đầu óc cũng thông minh, nhanh chóng có chút thành tựu ở phái Vân Hà, có điều, con người ngươi từ nhỏ đã hoang dã quen rồi, chính là thích trộm gà, tìm chó, đào hố, đánh bắt, nhất là đối với việc đào bới hang động, chính là niềm yêu thích duy nhất của ngươi.”

Cổ Thanh Phong uống rượu, chậm rãi nói, còn Hỏa Đức chân nhân phía đối diện càng nghe càng kinh hãi, càng nghe càng trợn trừng mắt, lão thực sự không thể tin được tên tiểu tử trước mắt này vậy mà hiểu rõ mình như vậy, chuyện từ nhỏ đến lớn đều nói rõ ràng, chẳng những biết mình là cô nhi, còn biết mình gia nhập phái Vân Hà bằng cách nào!

Cổ Thanh Phong nói rất nhiều chuyện riêng tư của Hỏa Đức chân nhân, thậm chí còn bao gồm cả chuyện tai tiếng giữa lão và một số nữ nhân.

Chuyện này khiến Hỏa Đức chân nhân trợn mắt há mồm, hoảng sợ nhìn Cổ Thanh Phong, giống như ngay cả lời cũng có chút nói không rõ ràng: “Ngươi... ngươi sao lại biết được... ngươi!”

Kinh hãi!

Hỏa Đức chân nhân bây giờ có chút mờ mịt, những chuyện riêng tư của bản thân lão đã từng nói cho người ngoài, không! Nói chính xác chỉ nói cho một người, người kia là Xích Tiêu Quân Vương Cổ Thiên Lang, hẳn còn nhớ rõ năm đó cùng tiểu tử Cổ Thiên Lang kia đi đào bới một hang động Thượng Cổ rất thần bí, kết quả hai người bị kẹt ở bên trong một thời gian rất dài, vì để giết thời gian, hai người đã nói rất nhiều chuyện tào lao.

Thế nhưng... chuyện năm đó mình nói với tiểu tử Cổ Thiên Lang, tiểu tử này là làm sao mà biết được?

Đội đã.

Hỏa Đức chân nhân nhớ lại lúc ở bãi cỏ ngoài hang động tiểu tử này tự xưng họ Cổ, hình như tên là Cổ Thanh Phong gì đó, chẳng lẽ nó.

“Ngươi là hậu duệ của tiểu tử Cổ Thiên Lang?”

“Cái gì? Hậu duệ?” Cổ Thanh Phong lắc đầu bật cười, mắng: “Lão tử lấy đâu ra hậu duệ?”

Hỏa Đức chân nhân nghĩ kỹ lại, quả thực chưa từng nghe tiểu tử Cổ Thiên Lang kia có hậu duệ gì cả.

Hả?

Tiểu tử này vừa rồi tự xưng cái gì?

Tự xưng lão tử?

Mình hỏi hẳn có phải hậu duệ Cổ Thiên Lang hay không, hẳn nói cái gì mà lão tử lấy đâu ra hậu duệ?

Dường như liên tưởng đến chuyện gì, chỉ là chuyện đang nghĩ đến quá đáng sợ, đến mức Hỏa Đức chân nhân không kìm được nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm Cổ Thanh Phong, sau đó lại hít sâu một hơi, lúc này mới lên tiếng hỏi.

“Ngươi... ngươi sẽ không phải. Sẽ không nói ngươi chính là tiểu tử Cổ Thiên Lang kia chứ?”

“Sao nào?” Cổ Thanh Phong bưng chén rượu, đưa tới bên miệng mỉm cười nhìn lão, nói: “Không tin à?”

Hỏa Đức chân nhân theo bản năng lắc đầu, thật sự là lão không tin, trầm giọng hỏi: “Ngươi dựa vào cái gì khiến lão phu tin ngươi chính là Cổ Thiên Lang?”

“Dựa vào cái gì? Ha ha, Hỏa Đức, năm đó lúc hai ta quen nhau, hẳn là quen nhau lúc chơi xúc xắc nhỉ? Ngươi thua không những không nhận nợ, còn gạt ta cái gì mà giúp ta tăng cao tu vi, kết quả để ta làm chuột bạch cho trận pháp của ngươi.”

Cổ Thanh Phong nói ra chuyện năm đó ở phái Vân Hà, nhưng Hỏa Đức chân nhân không hề tin.

“Chuyện xấu của tiểu tử Cổ Thiên Lang kia lưu truyền ba trăm năm, ngươi tùy tiện tóm một đứa bé trên đường cũng biết chuyện này.”

“Được, vậy ngươi còn nhớ rõ hai ta có một lần đi trộm Vô Ưu Cung pháp bảo, kết quả bị người đuổi giết chạy khắp nơi ngươi bị đuổi giết trần truồng chạy vài trăm dặm, còn có một lần.”

Cổ Thiên Lang kể lại những chuyện năm đó hai người cùng nhau làm, lần này Hòa Đức chân nhân hoàn toàn mông lung.

Lão nghĩ, những sự tích Cổ Thiên Lang kia lưu truyền khắp thế giới, tiểu tử này biết cũng không lạ, nhưng những việc mình và Cổ Thiên Lang cùng làm với nhau người khác không thể nào biết được.

Chẳng lẽ tiểu tử này thật sự là Cổ Thiên Lang?

Không thể nào!

Nhưng nếu nói tiểu tử này không phải, hẳn làm sao lại biết nhiều chuyện như vậy.

Hòa Đức chân nhân càng nghĩ càng hồ đồ, nhưng vẫn không tin tiểu tử trước mắt này chính là Cổ Thiên Lang.

Bởi vì ba trăm năm trước, lão tận mắt nhìn thấy Cổ Thiên Lang bị tiên đạo phán quyết, lúc ấy tiên đạo giáng xuống đủ chín chín tám mươi một tiên đạo phán quyết, sau đó... sau đó Cổ Thiên Lang liền biến mất.

Có người nói Cổ Thiên Lang bị tiên đạo phán quyết thân hồn câu diệt.

Cũng có người nói Cổ Thiên Lang trước nay thân bí khó lường, thân thông quảng đại, không có khả năng thân hồn câu diệt, chỉ tạm thời biến mất.

Về phần Cổ Thiên Lang rốt cuộc là chết, hay tạm thời biến mất. không ai hay biết.

Hòa Đức chân nhân cũng không biết, cho dù lúc đó lão cũng ở đó, thế nhưng tình huống lúc đó quá hỗn loạn, lão không nhìn thấy bất cứ cái gì, càng không dám té xuất thần thức đi dò xét, có điều lão cho rằng tiểu tử Cổ Thiên Lang chắc hẳn không chết.

Đúng thế.

Chắc vậy.

Lão cũng không khẳng định được.

Hòa Đức chân nhân vẫn còn nhớ rõ, lúc ấy Cổ Thiên Lang biến mất sau khi bị tiên đạo phán quyết, trong tai của lão còn truyền đến thanh âm từ biệt của Cổ Thiên Lang, chỉ có mấy chữ: Lão bằng hữu, ta đi đây.

Chỉ có sáu chữ như vậy, Hòa Đức chân nhân ngẫm nghĩ ba trăm năm, đến nay cũng không nghĩ thông, chữ “đi” trong câu từ biệt cuối cùng của Cổ Thiên Lang rốt cuộc là biểu thị cho cái gì, là chết? Hay là đi thật rồi.

Nghĩ tới đây, Hòa Đức chân nhân lại hỏi một câu: “Nếu như ngươi thật sự là tiểu tử Cổ Thiên Lang đó, hẳn là còn nhớ ba trăm năm trước sau khi ngươi bị tiên đạo phán quyết đã nói với ta một câu, trả lời được lão phu sẽ tin ngươi!”

“Đề ta ngẫm lại đã.” Cổ Thiên Lang nhắm mắt lại, đưa tay vỗ trán lẩm bẩm nói: “Năm đó lúc bị tiên đạo phán quyết, bởi vì tình huống khẩn cấp cộng thêm ta rất suy yếu, cho nên cũng không nói nhiều, chỉ nói cho ngươi ta đi đây, đúng hay không?”

Vừa dứt lời, “phịch” một tiếng, Hòa Đức trưởng lão ngồi bệt xuống dưới đất, cả người sững sờ như bị sét đánh, khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi, trông còn sợ hãi hơn là nhìn thấy thiên thần trợn mắt, tỏ vẻ không thể tưởng tượng nổi, muốn nói cái gì lại không nói nên lời, mấy lần há mồm phát ra âm điệu hoặc là khàn khàn, hoặc là bèn nhọn, liên tục hít sâu mấy cái nhưng vẫn không kim chế được nỗi hoảng sợ trong lòng như cũ, ngay cả cánh tay chỉ vào Cổ Thanh Phong cũng đang không ngừng run rẩy.

“Ta nói này Hòa Đức, ngươi có cần hoảng lên như vậy hay không, lão tử cũng không phải ác Tu La, còn có thể ăn thịt ngươi sao.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Hồi ức

“Tiểu tử ngươi... ngươi... ngươi thật... ngươi thật sự là Cổ Thiên Lang!”

Ước chừng qua một khoảng thời gian rất dài, Hòa Đức chân nhân mới dứt quãng nói một câu nhưng nói năng lộn xộn.

Lão quá kinh hãi.

Kính hải đến mức khiến lão không dám tin đây là thật.

Lão tin cái tên trước mắt này chắc là Cổ Thiên Lang.

Không!

Không phải chắc là!

Mà là nhất định.

Hỏa Đức chân nhân rất khẳng định điều này, lão biết trong thiên hạ này ngoại trừ tiểu tử Cổ Thiên Lang tuyệt đối không thể có người thứ hai biết nhiều chuyện của bản thân như vậy.

Chỉ là tin thì tin, xác định vẫn phải xác định.

Có thể chấp nhận điều đó hay không chính là một chuyện khác.

Chí ít, lúc này Hỏa Đức chân nhân cũng có chút không chấp nhận được cũng không phải không chấp nhận được sự thật Cổ Thiên Lang còn sống, mà là sự thật này đối với lão mà nói quá đột ngột cũng quá bất ngờ, khiến lão căn bản không thừa nhận được.

“Tiểu tử ngươi thật sự không chết, tiểu tử ngươi quả nhiên còn sống, lão tử biết tiểu tử ngươi phúc lớn mạng lớn, lão tử biết tiểu tử ngươi không thể nào bị tiên đạo phán quyết chết dễ dàng như vậy được, lão tử biết...”

Có lẽ là quá kích động, nói đoạn hốc mắt Hỏa Đức chân nhân liền ướt, sau đó rốt cuộc không kìm chế được tình cảm trong lòng, bật khóc nức nở khóc đến nỗi nước mắt chảy đầy mặt.

Lão vừa bật khóc, lại khiến Cổ Thanh Phong sững sờ lắc đầu, cảm thấy cạn lời, đi qua nói: “Ta nói này Hỏa Đức, ngươi có cần phải như vậy không, một lão già khóc lóc còn ra cái gì.”

Hỏa Đức chân nhân cũng không biết mình tại sao muốn khóc, lão chỉ không kìm chế nổi cứ gào khóc một hồi lâu, sau khi tình cảm trong lòng lắng xuống, nhanh chóng đứng dậy, trừng mắt nhìn Cổ Thanh Phong, hỏi: “Tiểu tử ngươi... tiểu tử ngươi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, năm đó ta tận mắt nhìn thấy tiểu tử ngươi bị tiên đạo phán quyết tan biến, ngươi bây giờ sao lại?”

Hỏa Đức chân nhân một mạch hỏi rất nhiều vấn đề, khiến Cổ Thanh Phong đau cả đầu, khoát tay ra hiệu Hỏa Đức chân nhân đừng hỏi tiếp nữa, nói: “Năm đó ta cũng chỉ dùng chút mẹo chơi một trò lừa dối, lừa gạt tiên đạo mà thôi.”

“Nói như vậy, tiểu tử ngươi thật phi thăng Thiên Giới rồi?” Thấy Cổ Thanh Phong gật đầu, Hỏa Đức chân nhân lại truy hỏi: “Nhưng về sau ta sai người nghe ngóng tin tức của ngươi, Thiên Giới cũng không có tin tức của ngươi!”

“Ngươi tưởng lão tử ngu à? Ta thật vất vả giấu diếm được tiên đạo phán quyết, còn dùng tên thật sao? Khỏi phải nói cái tên, lão tử năm đó vì lừa gạt tiên đạo, ngay cả thể xác cũng bỏ, ngay cả linh hồn cũng tỉnh lọc một lần. Sau khi ta tái tạo cơ thể, tịnh hóa linh hồn mới phi thăng thiên giới.”

Vừa bỏ thể xác, vừa tỉnh lọc linh hồn.

Đây đều là những thủ đoạn kinh khủng gì? Hỏa Đức chân nhân chưa từng nghe đến bao giờ.

“Vậy bây giờ tiểu tử ngươi xảy ra chuyện gì? Cũng giống như những Thiên giới Đại năng luân hồi chuyển thế trong Con lốc luân hồi?”

Nghe nói thời điểm xảy ra kiếp nạn Chư Thiên, thiên địa pháp tắc hỗn loạn, cánh cửa luân hồi bỗng dưng mở ra, rất nhiều Đại năng vì tránh né trận kiếp nạn này không thể không xông vào cánh cửa luân hồi, lần lượt luân hồi chuyển thế, đây cũng được gọi là Con lốc luân hồi.

“Luân hồi? Ta không luân hồi.”

“Ngươi không luân hồi? Vậy bây giờ ngươi đây là.”

“Tình hình của ta có chút phức tạp.”

Cổ Thanh Phong ra hiệu Hỏa Đức chân nhân ngồi xuống, rót một chén rượu đưa tới, nói: “Lúc ấy khi cánh cửa luân hồi mở ra, ta đã từng thử rất nhiều lần đều bị chặn lại.”

“Bị chặn lại? Bị ai ngăn trở?”

Cổ Thanh Phong chỉ chỉ bên trên, Hỏa Đức chân nhân ngửa đầu nhìn, lắc đầu lão nghe không hiểu.

“Thiên đạo.” Cổ Thanh Phong thờ dài, nói: “Bây giờ ta sợ dĩ rơi vào tình cảnh này, cũng là đắc tội thiên đạo, lúc kiếp nạn Chư Thiên xảy ra, thiên đạo đuổi theo ta không thả, phải phán quyết ta mới bằng lòng bỏ qua, nếu không phải mệnh ta lớn sợ là ngày hôm nay ngươi chắc chắn không nhìn thấy ta.”

Bị thiên đạo phán quyết.

Mẹ ơi!

Hỏa Đức chân nhân nghe đến nỗi tê cả da đầu, lão không thể nào tưởng tượng, cũng không tưởng tượng nổi tiểu tử này rốt cuộc đã làm chuyện kinh khủng gì ở Thiên giới mới có thể bị thiên đạo phán quyết!

Đó chính là Thiên đạo! Là đại đạo đứng đầu! Chấp chương thiên địa pháp tắc, chương quản ba ngàn đại đạo lão thiên gia!

“Ngươi...”

Hỏa Đức chân nhân tròn mắt, kinh ngạc nhìn Cổ Thanh Phong, mãi không nói nên lời.

“Nói một chút về ngươi đi, những năm qua sống thế nào?”

Dù lão già trước mắt tu vi chỉ là một Kim Đan, hơn nữa nhân phẩm cũng chẳng tốt đẹp gì, nhưng sâu trong lòng Cổ Thanh Phong lại vẫn luôn coi Hỏa Đức là một vị tiền bối đáng kính trọng, hồi trẻ tu hành ở phái Vân Hà, rất nhiều công pháp đều là lão già này dạy, sau đó đánh một gã đệ tử nội môn ở phái Vân Hà, nếu không phải Hỏa Đức ra mặt, sợ là mình sẽ phải chết ở phái Vân Hà.

Vì vậy, trong lòng Cổ Thanh Phong không chỉ coi Hỏa Đức là tiền bối, mà còn là ân nhân cứu mạng của mình.

Năm đó, hắn cũng có chút thành tựu ở thế giới này, nhưng cũng đắc tội với rất nhiều người Tiên triều quyền khuynh thiên hạ, cho nên vẫn chưa từng trở về, sợ liên lụy lão già, lần này tình lại, sợ dĩ nhất định phải đến phái Vân Hà một chuyến, cũng thực tình muốn thăm hỏi lão già này, càng muốn báo đáp ân tình lão già.

Hai người hàn huyên rất nhiều, từ bác chí nam, từ Thượng Cổ cho tới Kim Cổ, từ địch nhân cho tới bằng hữu, từ bằng hữu cho tới huynh đệ.

Nói đến hai chữ “huynh đệ”, Cổ Thanh Phong không khỏi nhớ tới những huynh đệ kết giao lúc hắn tung hoành thiên hạ năm đó, hắn còn đã từng sáng lập một tông môn gọi là Xích Tiêu, không biết những huynh đệ cùng nhau xông pha năm đó bây giờ ra sao, Hỏa Đức chân nhân nói ra: “Phải nói tiểu tử ngươi thật sự đủ vô tình, năm đó ngươi khai sáng Xích Tiêu tông kia bá chiếm cỡ nào, càn quét thiên hạ, không ai bằng, ngay cả Tiên triều cũng phải kính sợ ba phần, kết quả bị tiểu tử ngươi phát tay giải tán.”

“Ta cũng là nghĩ cho mọi người, không thể không giải tán Xích Tiêu tông.” Cổ Thanh Phong có vẻ rất bình thản, hỏi: “Sau khi ta rời khỏi đó, Tiên triều có động đến bọn họ không?”

“Còn động cái gì nữa!” Trước khi Tiên đạo phán quyết ngươi, người của Tiên triều bị diệt ngay cả bà cũng không còn, ngay cả tiên nhân đều bỏ chạy hết.”

“Vậy là tốt rồi bọn hắn bây giờ thế nào, sống ra làm sao?”

“Đại phu tử bọn hắn nghe nói ẩn cư, còn mấy vị lão gia tử, đại đa số đều được đại tông mời đến làm trưởng lão, bây giờ đều là Thái đầu vang danh thiên hạ.”

“Đại phu tử bọn hắn ẩn cư cũng như ta đã dự liệu, mấy lão già vốn dĩ tu vi cao thâm, đến đại tông làm trưởng lão cũng không tệ.” Cổ Thanh Phong nhớ lại đám người Xích Tiêu tông năm đó, đột nhiên nhớ tới một người thú vị, hỏi: “Vương Bàn Tử bọn họ đâu?”

“Bọn người Vương Bàn Tử sống tự tại vô cùng, bây giờ đều vùng vẫy thành bá chủ một phương, không là Sơn Đại Vương hùng cứ một phương, thì cũng là đại bang chủ uy chấn một vùng, còn có đại tài phiệt giàu có nhất, trong đó người hà hê nhất chính là Vương Bàn Tử, bây giờ hắn rất oách, khai quốc ở khu vực Nam Hải Vân làm hoàng đế!”

Nghe vậy, Cổ Thanh Phong khẽ giật mình, sau đó cười ha ha: “Ta còn nhớ rõ Vương Bàn Tử từ nhỏ mơ ước làm hoàng đế, không ngờ tiểu tử này thật đúng là cầu được ước thấy.”

“Cổ tiểu tử, ngươi còn có mặt mũi mà cười, đám nhãi nhép đó đều là ngươi dẫn dắt? Nhưng lại không được đến nơi đến chốn, đũa này bừa bãi hơn đũa kia, cả ngày không phải đánh người này, cũng là đập người nọ, thấy ai không vừa mắt liền diệt trừ người ta, trong đó một số tông môn cũng bởi vì nói tiểu tử ngươi là tội nhân tiên đạo, Vương Bàn Tử trực tiếp dẫn đầu đại quân nghiền nát tông môn người ta tại trận.

Cổ Thanh Phong lắc đầu, cảm thấy cạn lời.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Âu Dương Sáp Diên Rời

“Bây giờ tiểu tử nguoi trở về cũng tốt, cũng chỉ có tiểu tử nguoi mới có thể trị được đám ranh con kia, nếu không. Bọn họ sớm muộn gì cũng chịu thua thiệt.”

Cổ Thanh Phong nhú mày, hỏi: “Sao lại nói vậy?”

“Lúc này không còn giống ngày xưa, sau kiếp nạn Tiên triều mới lại được thành lập một lần nữa, đây chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất chính là sau Con lốc luân hồi, rất nhiều Đại năng đều luân hồi chuyển thế.”

“Thế giới này của chúng ta có rất nhiều Đại năng luân hồi chuyển thế sao?”

“Rất nhiều. Đầu là Thiên giới đại tiên, Hồng Vũ đại tiên, Nguyên Dương đại tiên, nghe nói còn có mấy vị Đại La Kim Tiên, dường như còn có Tiên Quân đấy, dù sao rất nhiều đây vẫn chỉ là những kẻ có danh tiếng, trời mới biết rốt cuộc có bao nhiêu Thiên giới Đại năng luân hồi chuyển thế ở thế giới này cho nên ta để nguoi khuyên nhủ đám trẻ ranh kia, để bọn họ khiêm tốn một chút.”

“Vương Bân Tử bọn hần mặc dù cả lợ phát phơ, nhưng ai cũng là người khôn khéo, lúc nên thu mình cũng biết thu mình, mấy đứa này không chịu thiệt được, ta cũng không lo lắng bọn họ.”

Cổ Thanh Phong uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, đứng dậy duỗi tẩm lưng một mẻ, thở dài nói: “Hơn nữa lần này trở về, ta cũng không có ý định gặp lại bọn họ.”

“Vì sao?” Hòa Đức chân nhân không hiểu.

“Không vì sao cả, chẳng qua là cảm thấy mệt rồi.”

Cổ Thanh Phong lại ngồi xuống, nhắm đôi mắt lại, gõ trán, nói ra: “Thật sự cảm thấy mệt rồi, trước kia cả ngày trải qua quãng thời gian chém chém giết giết, không phải tiên đạo chính là ma đạo, không phải ma đạo chính là thiên đạo, lão tử thật sự mệt rồi không muốn sống như vậy nữa, muốn đổi cách sống khác.”

“Muốn đổi cách sống khác? Nguoi muốn cách sống như nào?”

“Cũng không biết thuận theo tự nhiên đi, ta bị thiên đạo cướp đi hết thấy, tuy nói giữ được một cái mạng, nhưng còn rất yếu ớt, cứ tu dưỡng một thời gian rồi nói sau.”

“Tu dưỡng? Dễ thôi, tu dưỡng ở chỗ này của ta, chỗ ta mặc dù không sánh được Xích Tiêu tông năm đó của nguoi, nhưng cái gì cũng không thiếu!”

Cổ Thanh Phong nhắm hờ mắt, nhìn lão già, cười nói: “Có làm phiền nguoi không?”

“Xéo đi! Còn khách sáo với lão tử nữa à!”

“Ha ha ha ha!”

Cổ Thanh Phong và Hòa Đức chân nhân vừa uống rượu, vừa hàn huyên chuyện cũ, cuộc hàn huyên này kéo dài ba ngày ba đêm.

Chỉ là bọn họ vui vẻ hàn huyên ở chỗ này, phái Vân Hà ba ngày qua lại vô cùng náo nhiệt, dù là ngoại môn hay là nội môn đều đang bàn tán một lời đồn đại.

“Này! Có nghe nói không, hóa ra cái tên hôm đó đi với Âu Dương sư tỷ chính là Xích Viêm công tử đấy!”

“Đúng vậy! Ta cứ tưởng là Âu Dương sư tỷ bịa đặt, không ngờ là thật.”

“Là thật, nghe nói lúc ở Nhất Phẩm sơn trang, vị Xích Viêm công tử kia đàn chơi một khúc cũng có thể đàn ra ý cảnh của Túy Ngâm Bích Hải, lúc ấy Văn Trúc đại sư đã gọi hần là âm luật kỳ tài.”

“Ồ! Đáng tiếc! Một âm luật kỳ tài tốt đẹp lại trúc cơ thất bại, mặc dù trùng hợp trở thành dị biến chi thể, nhục thân mạnh mẽ, sức lực vô biên, nhưng nói tóm lại cũng là phế thể, về sau cũng không thể tu luyện!”

“Ai nói không phải, biết chưa? Nghe nói Xích Viêm công tử trúc cơ thất bại bị gia tộc và môn phái đuổi cổ, cho nên mới chạy tới tìm Âu Dương sư tỷ.”

“Âu Dương sư tỷ không nỡ để người trong lòng của mình biến thành phế vật, cho nên mới dẫn hần tìm đến Hòa Đức trưởng lão, hi vọng Hòa Đức trưởng lão có thể giúp đỡ tìm biện pháp, xem có thể giúp Xích Viêm công tử phục hồi hay không.”

“Hòa Đức trưởng lão dù tu vi cao thâm, nhưng nếu nói lão nhân gia ông ta có thể giúp đỡ trúc cơ phế thể phục hồi vậy thì căn bản không thể nào!”

“Ồ! Âu Dương sư tỷ thật sự là kẻ si tình, có lẽ trong lòng tỷ ấy nhất định rất khổ sở.”

“Đúng vậy! Âu Dương sư tỷ đẹp người đẹp nét, tư chất tốt, tu vi cao tỷ ấy chính là nữ thần trong lòng ta đấy chỉ là... chỉ là nói như thế nào đây, nếu như Xích Viêm công tử kia không trúc cơ thất bại, ta ngược lại hi vọng bọn họ kết thành đạo侶, nhưng bây giờ hần trúc cơ đã thất bại căn bản không xứng với Âu Dương sư tỷ!”

“Cho nên mọi người mới thấy không đáng cho Âu Dương sư tỷ, cái vị Xích Viêm công tử kia cũng thật là, người nói xem đã trúc cơ thất bại rồi, còn tới tìm Âu Dương sư tỷ làm gì, đây không phải khiến Âu Dương sư tỷ khó xử sao.”

“Đúng vậy, hắn đã trúc cơ thất bại, chẳng lẽ còn muốn cùng Âu Dương sư tỷ kết thành đạo侶? Nếu như sư tỷ đáp ứng hắn, đời này sư tỷ liền xong rồi, nhưng nếu như không đáp ứng, Âu Dương sư tỷ nhất định sẽ bị nói là bất nhân bất nghĩa, cái tên Xích Viêm công tử thật sự là quá hèn hạ.”

“Ồi, không biết Âu Dương sư tỷ chuẩn bị làm thế nào!”

Sáng sớm hôm đó, trong một viện tử ở phái Vân Hà.

Một thiếu nữ mười bảy mười tám đang khoanh tay đi qua đi lại, mặc dù chỉ mặc một bộ y phục tu luyện màu trắng, vẫn không thể ẩn giấu dáng người yếu điệu, một khuôn mặt tinh xảo không chút son phấn nhưng vẫn xinh đẹp vô cùng, vẻ mặt của nàng có vẻ rất lo âu, hàng lông mày nhíu thật chặt.

Thiếu nữ không phải ai khác, chính là Âu Dương Dạ.

Nha đầu rất phiền muộn, vô cùng phiền muộn, dường như sắp điên mất rồi.

Lúc trước sở dĩ để Cổ Thanh Phong giả mạo Xích Viêm công tử, chỉ là muốn lừa gạt Vân Hồng và Diệp Hủy.

Mang Cổ Thanh Phong đến phái Vân Hà, cũng chỉ là muốn báo đáp hắn, thế nhưng, thế nhưng Âu Dương Dạ không ngờ chuyện sẽ phức tạp đến mức này, lời đồn đại liên quan đến nàng gần như chỉ trong một đêm đã lan truyền khắp phái Vân Hà.

Nói cái gì mà Xích Viêm công tử trước kia thật ra là âm luật kỳ tài, chỉ là trúc cơ thất bại, bị gia tộc đuổi ra ngoài, cho nên chỉ có thể chạy tới tìm mình?

Còn nói cái gì mà mình dẫn hắn đến phái Vân Hà, là muốn xin Hỏa Đức trưởng lão giúp hắn tu luyện lại từ đầu?

Trời ạ!

Chuyện này rốt cuộc là sao!

Sao lại trở thành như vậy.

Nếu như chỉ là đệ tử đang đồn đại thì thôi, Âu Dương Dạ vẫn sẽ không để ở trong lòng, thế nhưng tiền bối trong môn phái lại tương thật, ba ngày qua không ít tiền bối đã tìm nàng nói chuyện, nói cái gì mà tuổi tác còn nhỏ, tạm thời không được nghĩ đến chuyện đạo侶, phải đặt tâm tư vào việc tu luyện, còn nói cái gì mà, cho dù muốn tìm đạo侶, cũng phải tìm người môn đăng hộ đối, nếu không sẽ chỉ hại người hại mình.

Đối với chuyện này, Âu Dương Dạ khóc không ra nước mắt.

Nhưng quan trọng là từ sau khi tên Cổ Thanh Phong kia rời đi cùng Hỏa Đức trưởng lão, thật giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian, ba ngày qua nàng đến chỗ của Hỏa Đức trưởng lão mấy chuyến, đều không tìm được người.

“Đáng chết, lão già Hỏa Đức rốt cuộc dẫn hắn đến nơi nào rồi!”

Âu Dương Dạ sốt ruột vô cùng, cũng không biết ứng phó với lời đồn đại bên ngoài như nào.

Đúng lúc này, bên tai truyền đến một thanh âm.

“Đồ nhĩ.”

Hả?

Âu Dương Dạ khẽ giật mình, quay người nhìn quanh, bất ngờ trông thấy một mỹ phụ khoan thai đang đi về phía nàng.

“Sư... sư phụ...”

Vị mỹ phụ khoan thai này chính là sư phụ của Âu Dương Dạ, Phi Tuyết chân nhân, đồng thời cũng là Đại chấp sự phái Vân Hà.

“Sư phụ, người... người không phải đang bế quan sao? Làm sao lại ra ngoài.”

Trông thấy sư phụ, Âu Dương Dạ vừa thấy kinh ngạc lại có chút chột dạ, suy đoán sư phụ đột nhiên xuất quan, có phải là nghe được mấy lời đồn đại nhảm nhí này hay không, nếu là vậy thì rất gay go, nàng lên nhìn sắc mặt lạnh lùng của sư phụ trong lòng càng thêm lo lắng.

Phi Tuyết chân nhân hừ lạnh một tiếng, Âu Dương Dạ trong lòng không khỏi có chút hồi hộp, thầm nghĩ: Lần này xong đời rồi.

“Ta vốn tưởng rằng Xích Viêm công tử mà con thường xuyên nhắc đến chỉ nói là nói đùa vậy thôi, không ngờ lại là thật.” Sắc mặt Phi Tuyết chân nhân thật sự không tốt, vẻ uy nghiêm tràn ngập trên khuôn mặt, nhìn chằm chằm Âu Dương Dạ, nói: “Nếu hắn thật sự là rồng trong loài người đó thì thôi đi, hắn lại còn trúc cơ thất bại, đã trúc cơ thất bại, vì sao còn muốn mang hắn đến sư môn.”

“Sư phụ, con...”

Âu Dương Dạ căn bản không biết nên trả lời như nào, Phi Tuyết chân nhân là bạn tốt của mẫu thân nàng, trong lòng nàng cũng vô cùng tôn kính vị sư phụ này.

“Con có biết làm như vậy sẽ khiến con rơi vào tình cảnh lưỡng nan hay không, bây giờ toàn bộ sư môn đều đang bàn tán chuyện này, hầu hết các đệ tử đều biết vị Xích Viêm công tử con mang về là nam nhân con vừa thấy đã yêu, lúc ở Nhất Phẩm sơn trang con còn nói cái gì mà về sau muốn cùng hắn kết thành đạo侶? Còn muốn song tu?”

“Đồ nhi, sao con ngốc như vậy? Con có biết song tu cùng một người trúc cơ phế thể sẽ có hậu quả gì không? Đòi này con liền xong rồi có biết không? Tạm thời không nói hắn trước kia rốt cuộc có phải rồng trong loài người hay không, cho dù là vậy trúc cơ thất bại cũng chờ đợi chấm dứt con đường tu hành.”

Trời ạ!

Âu Dương Dạ gần như muốn điên mất, vội vàng nói: “Sư phụ, chuyện căn bản không phải như vậy, tên kia cũng không phải là Xích Viêm công tử, chỉ là kẻ con tạm thời tìm đến giả mạo, ta cũng không ngờ chuyện sẽ đến mức này.”

“Đồ nhi ơi đồ nhi, sư phụ là người từng trải, cũng biết tâm tư của con, nhưng ta khuyên con vẫn là từ bỏ loại tình cảm vừa gặp đã yêu ngây thơ này đi, các con không thể có bất kỳ kết quả nào đâu.”

“Sư phụ... con... con không lừa người đâu! Hắn thật sự không phải là Xích Viêm công tử!”

Mặc kệ Âu Dương Dạ giải thích như nào, Phi Tuyết chân nhân căn bản không tin, dưới cái nhìn của bà, đồ nhi này của mình nhất định sợ mọi người chỉ trích Xích Viêm công tử kia, vì bảo vệ hắn, cho nên mới nói như vậy, Phi Tuyết chân nhân bắt đầu đi lắc đầu, tiếp tục khuyên bảo.

“Đồ nhi, người cho rằng Hỏa Đức trưởng lão thật sự có thể khiến hắn tu luyện lại từ đầu sao? Sư phụ nói cho con căn bản không thể! Cho dù Hỏa Đức trưởng lão trận pháp tạo nghệ cao thâm, cũng không thể khiến một người trúc cơ thất bại tu luyện lại từ đầu, huống chi hắn vẫn là một dị biến trúc cơ phế thể, dù cho là Thiên giới thượng tiên cũng không cứu được hắn, cho nên người cũng đừng ôm bất cứ ảo tưởng nào.”

“Sư phụ! Hắn thật sự không phải là Xích Viêm công tử!”

Âu Dương Dạ gấp đến sắp khóc đến nơi, nàng không thể ngờ chuyện sẽ ra nông nổi này, trước kia là nghĩ mọi cách khiến mọi người tin vào sự tồn tại của Xích Viêm công tử, bây giờ khi nàng nói Xích Viêm công tử là giả, lại không có ai tin!

“Chuyện dừng ở đây, trong khoảng thời gian này con cũng không được ra ngoài, bế quan tu luyện về phần vị Xích Viêm công tử kia, chờ vì sư làm xong việc trở về sẽ ra tay xử lý.”

Nhìn Âu Dương Dạ ngồi trên mặt đất ôm đầu rầu rĩ, Phi Tuyết chân nhân thở dài một tiếng, ôn nhu nói: “Đồ nhi, con cũng chớ trách vì sư ác độc, ta cũng chỉ vì nghĩ cho tương lai của con, bây giờ con còn trẻ, nên đặt việc tu luyện lên hàng đầu, về sau dù muốn tìm đạo侶 cũng phải tìm người môn đăng hộ đối, gia tộc của con và phái Vân Hà chúng ta đặt nhiều hi vọng vào con, tương lai đạo侶 của con tất nhiên cũng là kỳ tài ngút trời.”

Âu Dương Dạ ngồi trên mặt đất nắm chặt tóc, vẻ mặt như đưa đám nói: “Sư phụ... hắn thật sự không phải là...”

Chỉ là nói được nửa câu liền bị Phi Tuyết chân nhân ngắt lời.

“Đù rồi! Xem ra tiểu tử kia thật đúng là khiến con si mê không nhẹ, chẳng qua là chỉ biết đàn một bản nhạc của Quân Vương mà thôi! Lúc trước cô cô của con nói đàn bản nhạc của Quân Vương là một hành vi điên rồ, ta vốn cho rằng là làm người nghe kinh sợ, bây giờ xem ra nàng ta nói quả thật không sai, một tên tiểu tử thất bại trúc cơ thất bại cũng khiến con si mê đến nông nổi này!”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Linh điền

Hôm nay, giữa trưa trời nắng gắt.

Tại Vân Hà phái, Hậu Sơn, Linh Ân viên.

Cổ Thanh Phong đang nằm ngửa trên một chiếc ghế của trưởng lão gia nhân nhà phơi nắng, đến Vân Hà phái đã năm sáu ngày nay, ngày nào cũng cùng Hỏa Đức lão đầu nhi kia chơi cờ, nhâm nhi chút rượu, mỗi ngày trôi đi vô cùng tự tại.

Ở trong vườn ngoại trừ Cổ Thanh Phong đang phơi nắng ra, còn có một vị thiếu niên đang khổ luyện võ công, nhìn hần đoán chừng hai mươi tuổi, làn da ngăm đen, dáng người chắc chắn, vừa nhìn đã biết một người chân thật, chất phác.

Thực tế đúng là như vậy, Cổ Thanh Phong biết vị thiếu niên này, tên là Vương Đại Sơn, là tạp dịch tại Linh Ẩn viên, tiểu tử này rất chất phác cũng rất ngay thẳng mà cũng rất chăm chỉ chịu khó, bình thường sau khi dọn dẹp quản lý vườn xong, thì thường khổ luyện võ công.

Điều làm cho Cổ Thanh Phong nghi ngờ là, tiểu tử này cứ đến giữa trưa là sẽ vác cuốc đi đâu đó một lúc. Hôm nay cũng vậy, sau khi luyện xong một bộ quyền pháp Vương Đại Sơn lại vác cuốc lên mang theo một bao công cụ chuẩn bị rời đi.

"Ông nội công tử, tiểu nhân ra ngoài một chút."

Vương Đại Sơn là một người thật thà, khi giao phó Hỏa Đức đã nói phải coi Cổ Thanh Phong như ông nội để hầu hạ, bởi vậy hần liền làm theo hàng ngày mở miệng ra là xem như ông nội thật.

Cổ Thanh Phong uống một chén rượu nhỏ hỏi: "Ta nói Đại Sơn, hàng ngày ngươi đều vác cuốc đi để làm việc gì?"

"Đi hộ lý Linh Điền của tiểu nhân ạ."

Linh Điền?

Cổ Thanh Phong biết cái này đều là đến để trồng các loại dược thảo, giọng trêu ghẹo nói: "Không ngờ, ngươi còn trồng Linh Điền nữa."

Vương Đại Sơn cười toe toét nói: "Tiểu tử từ khi vào Vân Hà phái vẫn ở Linh Điền."

"Linh Điền của ngươi ở đâu? Có xa không?"

"Không xa, ngay tại Sư Môn gần Hồng Diệp Sơn Cốc."

"Đi, đưa ta đi xem một chút."

Hỏa Đức lão đầu nhí kia sáng sớm đã không biết chạy đi đâu rồi, Cổ Thanh Phong một mình rảnh rồi nhàm chán, liền nghĩ ngay đến việc ra ngoài một chút.

"Hả... ông nội công tử người cũng muốn đi à!"

"Làm sao? Lão gia này không thể đi được à."

"Tiểu nhân... tiểu nhân không phải ý này, chỉ là bây giờ đang là giữa trưa ánh nắng mặt trời rất độc hại, Hồng Diệp Sơn Cốc bên kia nóng ghê gồm tiểu nhân sợ ngàì..."

"Được rồi." Cổ Thanh Phong đứng dậy ưỡn lưng mệt mỏi, nhìn mặt trời chói chang treo ở giữa trời ngáp một cái, rồi nói: "Đừng nói nữa, bây giờ lão gia muốn đi phơi thêm nắng đây, đi thôi."

"Vậy... vậy được ạ!"

Thấy Cổ Thanh Phong khẳng khẳng muốn đi, Vương Đại Sơn cũng không tiện cự tuyệt, liền dẫn Cổ Thanh Phong cùng đi đến Hồng Diệp Sơn Cốc.

Mấy ngày nay những lời đồn thổi về Vân Hà phái rất sôi sục, Vương Đại Sơn cũng có nghe thấy, tự nhiên cũng biết ông nội công tử này là Xích Viêm công tử đã làm cho Âu Dương Dạ yêu từ cái nhìn đầu tiên, và cũng biết Cổ Thanh Phong là trúc cơ phé thể, giống như là Âu Dương Dạ đã đưa hần đến Vân Hà phái, hi vọng Hỏa Đức trưởng lão sẽ giúp hần.

Lúc đầu Vương Đại Sơn cũng nghĩ như thế, nhưng qua mấy ngày quan sát hần phát hiện có điều gì đó không đúng. Bởi vì ông nội công tử này không hề tôn kính Hỏa Đức trưởng lão, không những không tôn kính, ngược lại, trước mặt Hỏa Đức trưởng lão còn rất tùy tiện, dám gọi Hỏa Đức trưởng lão là lão đầu tử.

Đây không phải là Hỏa Đức trưởng lão sao là đại trưởng lão nhiều tuổi nhất, vai vế lớn nhất địa vị cao nhất ở Vân Hà phái sao.

Toàn bộ Vân Hà phái đều không ai dám xưng hô với Hỏa Đức trưởng lão như vậy.

Làm sao mà ông nội công tử gia này lại to gan như thế, mà Hỏa Đức trưởng lão hầu như cũng không hề để tâm đến.

Nếu thực sự là đến để xin Hỏa Đức trưởng lão trợ giúp, thì không phải càng phải rất tôn kính Hỏa Đức trưởng lão mới đúng hay sao?

Vương Đại Sơn không nghĩ ra, cũng nghĩ không thông đương nhiên hần cũng không dám hỏi nhiều.

Rời khỏi môn phái, phóng qua một ngọn núi hai người đã tới Hồng Diệp Sơn Cốc, nơi đây rộng bao la mà lại khắp nơi đều là Linh Điền.

Cổ Thanh Phong liếc nhìn, rất nhiều đệ tử trong Linh Điền đều đang bận rộn, hỏi ra mới biết phần lớn đệ tử của Vân Hà phái đều thuộc về Linh Điền.

Cuộc sống không dễ, tu hành càng khó.

Tu hành ở môn phái không phải cơ quan từ thiện, trái lại muốn vào môn phái Tu hành, hàng năm còn phải nộp rất nhiều học phí, đại đa số đệ tử đều là xuất thân bần hàn cùng khổ, bọn họ có lẽ có thể gánh được mức học phí, nhưng lại đảm đương không nổi các loại tài nguyên mà Tu hành yêu cầu.

Nếu Tu hành thành chính quả, hoặc tinh thông một tiên nghệ, có thể ra ngoài kiếm tiền như luyện chế phù lục như bố trí trận pháp. Như Âu Dương Dạ tinh thông âm luật, liền dựa vào mỗi nghệ kiếm chút tiền sinh hoạt. Nếu có lòng tin vào thực lực bản thân cũng có thể liên kết tốp năm tốp ba đi mạo hiểm lịch luyện tâm bảo.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết để kiếm tiền là người tu vi cao tinh thông một tiên nghệ, Vân Hà phái có hơn vạn người, đa số nội môn đệ tử đều dựa vào tiên nghệ kiếm tiền. Ngoại môn đệ tử tạm thời chưa có năng lực này, ngay cả ngoại môn đệ tử cũng như thế chứ đừng nói đến Vương Đại Sơn mới chỉ là một tên tạp dịch.

Nghe nói tên tiểu tử này làm mấy năm tạp dịch ở Vân Hà phái, đến bây giờ vẫn chỉ là đệ bát trọng Hậu Thiên cảnh giới, về phần tiên nghệ, dường như chuyên võ công, nhưng vì ngộ tính quá kém, cho đến bây giờ ngay cả một bộ võ kỹ cơ bản nhất "Hỏa Diễm Quyền" cũng chưa luyện được.

Cổ Thanh Phong vừa đi vừa nhìn, những thứ trồng trong Linh Điền này có thể nói là đủ loại, cái gì Hỏa Châu Thảo, cái gì Tinh Diệp Quả... có thể nói là cái gì cần có đều có, đa số những thứ này đều là được thảo dược luyện chế đan dược.

Ở Sơn cốc chỉ vón vẹn hơn nửa canh giờ, đi đến tận chân núi hoang vắng cuối cùng mới đến Linh Điền của Vương Đại Sơn.

Linh Điền của tiểu tử này cũng không lớn chắc khoảng một mẫu là cùng, loại cây nhìn thấy nhiều nhất là Hỏa Châu Thảo, cái thứ này cũng chẳng đáng tiền, giá trị cũng không cao, nhưng quý ở chỗ dễ trồng dễ chăm sóc, sinh trưởng phát triển rất nhanh, chỉ khoảng một tháng là đã có thể thu hoạch rồi, nhìn một mẫu những hỏa châu thảo đang chỉ chít đỏ rực trong Linh Điền của Vương Đại Sơn, chắc chỉ vài ngày nữa là có thể thu hoạch được.

Cổ Thanh Phong mặc dù đã tu luyện mấy trăm năm, trong thời gian đang tu hành, đào hố hạ vấp, ăn trộm lừa gạt người khác cái gì cũng đều làm qua, có lúc nghèo quá còn giết người cướp của cũng đã từng làm, nhưng phải nói trồng Linh Điền quả thật đúng là chưa từng làm bao giờ.

Nhìn Vương Đại Sơn tỉ mỉ chăm sóc những hỏa châu thảo trong Linh Điền, Cổ Thanh Phong đột nhiên cũng có hứng thú nhìn chung quanh, tìm thấy một khoảng đất hoang vu, liền cảm xúc lên cuộc mấy cái.

"Ông nội công tử, ngài... ngài làm gì đấy?"

Vương Đại Sơn nhìn thấy hân cuộc ở đó, lập tức kinh hãi.

"Nhàn rồi cũng là nhàn rồi, ta cũng mở một mảnh đất hoang để trồng một mẫu Linh Điền thử xem sao."

"Ông nội công tử, ngài có thể trồng Linh Điền ư?"

"Cái này là gì chứ, lão gia đây làm sao lại không thể trồng, lẽ nào lại còn có thuyết pháp gì?"

"Tiểu tử không phải có ý đó, cũng không phải có cách gì khác, chỉ là... chỉ là tiểu tử nghe nói tạo nghệ âm luật của ngài rất cao, ở Nhất Phẩm Sơn Trang rất nhiều người ra giá cao để mời ngài đi diễn tấu, ngài hà tất phải trồng Linh Điền ở đây."

Vương Đại Sơn thực sự nghĩ không hiểu, hân nghe nói khi ở Nhất Phẩm Sơn Trang có người đưa ra giá bốn năm mươi vạn tiền để mời Cổ Thanh Phong đi diễn tấu, nó hân là bốn năm mươi vạn đấy, con số này đối với hân mà nói đơn giản nó là một cái giá trên trời, hân trồng Linh Điền một năm cũng mới có thể kiếm được trên dưới một nghìn cái linh thạch mà thôi.

"Nhàn rồi cũng là nhàn rồi, tìm chút việc gì đó để làm."

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Người không phối hợp

Có lẽ là chán ghét cuộc sống trước kia chém chém giết giết.

Cũng có lẽ là choáng váng và bàng hoàng sau khi bị Thiên đạo cướp đi tất cả.

Cũng có lẽ là thật sự nhàm chán.

Cổ Thanh Phong vác cuốc lên mở ra một mảnh đất hoang, trong lòng nghĩ cuộc sống điền viên dường như cũng rất tốt, nếu tìm được đạo lữ nam cây nữ

đệt, cả một đời sinh sống vô lo vô ưu rồi sinh ra nam tử nữ nhi, suy nghĩ kỹ một chút mới thấy cuộc sống như thế mới thật là mãn nguyện.

Cũng không lâu lắm một mảnh đất hoang liền được mở ra, Cổ Thanh Phong lại tìm Vương Đại Sơn để mượn một ít hạt giống Hòa Châu Thảo, hữu mô hữu dạng trông xuống, vừa mới bắt đầu còn có chút không thành thạo, qua Vương Đại Sơn hướng dẫn tỉ mỉ, dần dần cũng mò được một chút bí quyết.

Đừng nói, đến việc trồng Linh Điền này cũng cần phải nghiên cứu rất nhiều, hạt giống phải trồng như thế nào, Linh Điền phải tưới tiêu như thế nào, bùn đất phải cuốc xới ra sao, hạt nảy mầm rồi phải chăm sóc thế nào, tất cả đều cần phải có kỹ xảo.

"Cổ Thanh Phong?"

Đang tập trung trồng hạt ở Linh Điền, nghe thấy có người gọi tên mình Cổ Thanh Phong nhìn xung quanh, một cô nương tết tóc đuôi sam, thân hình cao gầy mặc một bộ áo xanh chẳng biết đã đi tới từ lúc nào.

"Ô, đây không phải là Âu Dương Dạ muội sao."

Vương Đại Sơn khi trông thấy Âu Dương Dạ liền gọi to một tiếng sư tỷ, Âu Dương Dạ là nội môn đệ tử, đối với một loại tạp dịch như hẩn là rất cao không thể chạm tới, gọi lên một tiếng sư tỷ hẩn liền lại trở lại Linh Điền của mình để làm.

"Cổ Thanh Phong, ngươi... ngươi ở đây làm gì!"

Nhìn thấy Cổ Thanh Phong đang xoay người gieo hạt giống ở một mảnh ruộng hoang, Âu Dương Dạ rất ngạc nhiên hỏi: "Ngươi sao lại đến trồng Linh Điền."

"Nhàn rồi nhàn chán, trồng cây chơi chơi." Cổ Thanh Phong cuộn tay áo lại, nhìn nàng một chút nói: "Ngươi tại sao lại ở chỗ này, chẳng lẽ ngươi cũng muốn trồng Linh Điền?"

"Ta đến là để tìm ngươi!"

Từ sau khi có những lời đồn thổi Âu Dương Dạ liền bị sư phụ bề quan nghiêm ngặt, khi bị bề quan nàng cũng chẳng nhàn rồi, vẫn luôn thăm dò tin tức của Cổ Thanh Phong, nghe nói nay hẩn đi vào Hồng Diệp Sơn Cốc, nàng liền vội trộm chạy tới.

"Tìm ta làm cái gì?"

"Hai ngày nay ngươi có nghe thấy những lời đồn thổi nhảm nhí."

"Đồn thổi nhảm nhí cái gì?" Cổ Thanh Phong lắc đầu, sau khi đến Vân Hà phái rồi ở lại Linh Ẩn viện của Hậu Sơn, những lời đồn thổi nhảm nhí gì đó hẩn thực sự là không biết.

"Bây giờ bên ngoài đều đang đồn ngươi là loại trúc cơ thất bại, bị gia tộc đuổi sau đó chạy đến nơi đây nương tựa ta."

"Thì là chuyện nhảm nhí, nói thì cứ nói chứ sao."

"Ngươi nói nghe nhẹ nhàng quá nhỉ bây giờ toàn bộ Vân Hà phái đều biết, sư phụ ta còn mắng ta một trận đấy."

"Nha đầu, sao lại nói ra được những lời này ngay từ đầu ngươi đã để ta giả là Xích Viêm công tử, chẳng phải hi vọng bọn họ coi là thật sao?"

"Ta là hi vọng bọn họ coi là thật thế nhưng... thế nhưng là ta không nghĩ tới sự tình sẽ ầm ĩ lên tới mức như vậy, được rồi nói với ngươi ngươi cũng không hiểu trong khoảng thời gian này ngươi ở chỗ Hòa Đức trưởng lão, lão nhân gia không đem ngươi ra thử chứ."

"Ông ta có thể đem ta ra thử gì chứ."

"Lão gia tử không thử ngươi trận pháp gì ư?"

"Không có."

"Thật hay đùa?"

Âu Dương Dạ biết Hòa Đức trưởng lão vẫn đang nghiên cứu trận pháp, mà lại thường xuyên tìm đệ tử để thử nghiệm, tại nàng nghĩ đến giống như Cổ Thanh Phong vì là loại trúc cơ thất bại dẫn đến nhục thân cường hoành trúc cơ phế thể nên đối với lão gia tử mà nói là đối tượng tuyệt vời để thử nghiệm trận pháp.

Làm sao mà Cổ Thanh Phong lại nói lão gia tử không tìm đến hẩn để thử nghiệm trận pháp chứ?

Chẳng lẽ sở thích của lão gia tử đã thay đổi?

"Này, Cổ Thanh Phong, ta khuyên ngươi tìm cơ hội rồi đi đi."

"Làm sao nào?"

"Lão gia tử bây giờ chưa tìm người thử nghiệm trận pháp, nhất định có mưu tính gì thời gian trước đây lão nhân gia thường la rầy những đệ tử kia nhục thân quá yếu, căn bản chịu không được trận pháp, bây giờ có người một đối tượng thử nghiệm tốt như vậy, lão gia tử nhất định sẽ không bỏ qua người."

"Biết rồi."

Nhìn tiểu nha đầu còn muốn thuyết phục điều gì đó, Cổ Thanh Phong xua xua tay, ý bảo bản thân hắn sẽ tự có cách.

"Nếu không bây giờ ta đưa người rời đi nhé." Âu Dương Dạ lại dò hỏi.

"Ta nói nha đầu, ta không phải đã nói cho người biết rồi sao, Hóa Đức bên này người yên tâm đi ta không sao, người cũng không cần quá lo lắng."

"Đáng chết! Vấn đề không chỉ là Hóa Đức trưởng lão bên này, mà hiện tại toàn bộ Vân Hà phái đều coi người là Xích Viêm công tử nói người đến cây nhờ ta, đến lúc chắc chắn sẽ có người nói với người những lời khó nghe, thậm chí đối xử với người rất tồi tệ nhục nhã ta biết đều là ta không tốt, ta không nên tìm người giả mạo là Xích Viêm công tử, nhưng bây giờ hiện tại ta nói người không phải Xích Viêm công tử, bọn họ cũng không tin ấy!"

Âu Dương Dạ càng nghĩ càng hối hận, hối hận lúc trước thực sự không nên tìm hắn để giả mạo Xích Viêm công tử, nếu không đã không phát sinh nhiều chuyện như vậy, bây giờ nàng chỉ muốn đưa hắn đi khỏi chỗ này, thứ nhất là để tránh cho hắn phải trở thành đối tượng thử nghiệm của lão gia tử, thứ hai cũng lo những người ở Vân Hà phái sẽ nói với Cổ Thanh Phong những lời rất khó nghe.

Chỉ là để Âu Dương Dạ không có nghĩ tới là, sau khi nói ra những lo lắng trong lòng của mình, hắn vẫn để bộ dạng có vẻ không quan trọng chẳng quan tâm đang nói gì.

"Người... người rốt cuộc tại sao lại không đi đi! Ta vì người mà lo lắng! Có phải Hóa Đức lão gia đã hứa hẹn với người cái gì rồi? Có phải lão gia đã nói với người là có cách để giúp người có thể tiếp tục tu hành không, hãy nói cho ta biết nào! Lão gia chỉ là đang lừa người thôi, vì muốn để người giúp lão gia thử nghiệm trận pháp... người không nên tin."

Cổ Thanh Phong đứng lên, phui phui đất bùn ở trên tay, nhìn khuôn mặt đầy căng thẳng lo lắng của Âu Dương Dạ, bất đắc dĩ nói: "Nha đầu, ta biết người có ý gì, nhưng ta ở Vân Hà phái có chút việc, xong xuôi ta sẽ tự động rời đi, đến lúc đó người muốn ta ở lại ta cũng sẽ không ở lại đâu."

Hoàn toàn chính xác, lần này trở lại Vân Hà phái, lúc đầu nghĩ đến tìm Hóa Đức để ôn lại chuyện cũ, chỉ là ôn lại chuyện ngày xưa khi biết lão đầu nhi này tu luyện ra đường rẽ, dẫn đến tu vi một mực trì trệ không tiến, Cổ Thanh Phong nghĩ giúp hắn đột phá một chút, cũng coi như báo đáp ân tình năm đó của Hóa Đức, sau khi làm chuyện này một cách thỏa đáng thì sẽ rời đi, đi đâu thì hắn cũng không biết nữa, cũng ngại không muốn nghĩ tới nhưng dù sao cũng không thể ở lại Vân Hà phái nơi đáng bỏ đi này.

Cầm một hạt giống, lại bắt đầu trồng trong Linh Điền và nói: "Về phần những lời đồn đại nhảm nhí kia, người càng không cần lo lắng ta sống hơn nửa đời người, chẳng lẽ lại còn phải so đo những điều này huống hồ ta cũng không phải là Xích Viêm công tử, so đo cái gì."

"Người!"

Âu Dương Dạ trong tâm rất hận, khi nàng đang định thuyết phục tiếp thì phía sau lưng đột nhiên truyền đến một âm thanh trang trọng.

"Sur muội!"

Hả?

Âu Dương Dạ quay người nhìn sang, một nữ tử đi tới, đó là một nữ tử nhìn chừng ba mươi tuổi, quần áo rất diễm lệ nhưng khuôn mặt lại đầy sự tức giận, liền quát mắng: "Khi sư phụ đi, đã để ta trông coi người, nhưng ta vừa đi một chút người đã trốn ra ngoài rồi nếu bị sư phụ biết liệu người còn có quả ngon để ăn không?"

"Sư tỷ... ta..."

Nhìn lấy sư tỷ của mình, Âu Dương Dạ có chút chột dạ.

"Nhìn thấy sư tỷ Nghĩ Như."

Vương Đại Sơn đi qua, khẽ cúi đầu hành lễ, hắn biết nữ nhân trước mặt tên là Đàm Nghĩ Như, cũng là nội môn đệ tử.

Đàm Nghĩ Như cũng không để ý tới Vương Đại Sơn, khi liếc nhìn Cổ Thanh Phong đang đứng bên cạnh Âu Dương Dạ nghi ngờ liền hỏi: "Sư muội, hắn là ai?"

Không đợi Âu Dương Dạ đáp lại, Đàm Nghĩ Như giống như nhận ra được điều gì, thần sắc lập tức thay đổi, quát lên: "Hắn chính là tên Xích Viêm công tử Cổ Thanh Phong đúng không?"

Hồng bét!

Âu Dương Dạ biết mình không thể giấu sư tỷ, nàng liếc nhìn sư tỷ lo lắng nghĩ sư tỷ nhận ra Cổ Thanh Phong sẽ nói với hắn những lời khó nghe, vội chạy lại nói: "Sư tỷ, đi thôi ta bây giờ về bế quan."

"Ta lại hỏi ngươi, kia có phải là tên Xích Viêm công tử Cổ Thanh Phong không?"

Đàm Nghi Như bất vi sở động, lạnh lùng nhìn chăm chăm Cổ Thanh Phong.

"Không sai, chính là ta."

Cổ Thanh Phong sau khi trồng nốt hạt giống trong tay, tiện ngồi luôn xuống đất từ trong túi đựng đồ lôi ra một bầu rượu, uống một ngụm rồi hỏi: "Thế nào?"

"Ngươi đã trúc cơ thất bại, vì sao còn tìm tới cây nhờ sư muội ta!" Đàm Nghi Như vừa thấy Cổ Thanh Phong liền nghiêm nghị răn dạy: "Trúc cơ thất bại, nghĩa là con đường tu hành của ngươi đã hoàn toàn kết thúc, còn mưu toan cùng sư muội ta kết thành đạo侶? Ta cho ngươi biết, si tâm vọng tưởng!"

"Ngươi cũng không cần trông cậy vào Hóa Đức trưởng lão có thể giúp ngươi một lần nữa trúc cơ tu luyện, ta cho ngươi biết căn bản không thể! Sớm mà bỏ ý niệm này đi."

Âu Dương Dạ biết sư tỷ mình nhất định sẽ nói lời khó nghe, nàng muốn cho Đàm Nghi Như rời đi mà căn bản không được, Đàm Nghi Như gắt gao nhìn chăm chăm Cổ Thanh Phong cười nhạo nói.

"Hừ! Đừng nói ngươi bây giờ trúc cơ thất bại, cho dù ngươi về sau thực sự thêm một lần nữa trúc cơ, sư muội ta cũng không có khả năng cùng ngươi kết thành đạo侶 cứ cho là đàn một bản Quân Vương Từ khúc thì dám tự xưng là âm luật kỳ tài, thật sự là trò cười!"

"Hừ! Nếu ngươi thức thời, lập tức rời Vân Hà phái đi, nếu không."

Cổ Thanh Phong tự mời tự uống thêm một ngụm rượu nhỏ, híp mắt lại nhìn nhìn khoe miệng xẹt qua một vòng ý cười, hỏi: "Nếu không thì như thế nào?"

"Nếu không thì ta để ngươi không có gì mà ăn, ôm túi mà đi ăn xin!"

Cổ Thanh Phong khẽ lắc đầu, không nhịn được nữa cười lên nói: "Được, đến lúc đó ta sẽ ôm túi đi ăn xin thử xem."

"Còn dám mạnh miệng!"

Đàm Nghi Như muốn xuất thủ giáo huấn, Âu Dương Dạ hét lớn một tiếng: "Sư tỷ, người làm gì thế! Thật không còn lời nào!"

"Sư muội, đến bây giờ ngươi còn bao che cho hắn?"

Âu Dương Dạ rất tức giận đáp: "Ta đang bao che đấy thì sao nào? Là ta tự nguyện! Đây là chuyện của ta người tốt nhất đừng quản!"

"Ngươi!"

Đàm Nghi Như hùng hực khí thế, lạnh lùng quát một tiếng: "Tốt! Ngươi bao che cho hắn đi xem sư phụ trở về xử trí ngươi như thế nào!" Dứt lời, Đàm Nghi Như phẫn nộ rời đi.

Nhìn bóng sư tỷ đã rời đi, Âu Dương Dạ áy náy nói: "Hầy, Cổ Thanh Phong, sư tỷ ta là người như thế ngươi đừng để bụng."

Cổ Thanh Phong nhún nhún vai, chính như hắn nói sống hơn nửa đời người há lại vì điểm ấy mà mất đi sinh khí.

"Ta sớm nói với ngươi, nhất định sẽ có người nói với ngươi những lời khó nghe, ngươi xem xem xin ngươi đấy ngươi đi đi đều là lỗi của ta, chỉ cần ngươi chịu rời khỏi Vân Hà phái, ta nhất định sẽ đền bù ngươi ngươi bắt ta làm cái gì cũng được, có được hay không!"

Cổ Thanh Phong đứng dậy, ưỡn cái lưng mệt mỏi nói: "Được, trở về ta nói với Hóa Đức một tiếng."

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Bị đánh

Mặt trời lặn ở phía tây.

Bận rộn đến trưa, sau khi gieo hết hạt giống xuống một mẫu Linh Điền, lúc này hắn mới rời đi.

Về phần những lo lắng của Âu Dương Dạ kia, hắn căn bản chẳng để tâm chút nào, ngược lại khi tiểu nha đầu kia nói ra những lo lắng đó làm cho Cổ Thanh Phong có cảm giác rất thân quen, chính xác thì những lời nha đầu kia nói lúc chiều nay với sư tỷ đã làm cho hắn rất xúc động.

Năm đó, khi hấn còn làm tạp dịch tại Vân Hà phái hấn đã thích một vị sư tử, phải suy nghĩ rất nhiều hấn mới giám động chạm đến vị sư tử đó, đáng tiếc năm đó hấn chỉ là một tên tạp dịch, mà vị sư tử cũng giống như Âu Dương Dạ bây giờ là nội môn đệ tử của Vân Hà phái.

Sau đó khi tình cảm này bị người ta phát hiện ra, kết quả có thể tưởng tượng được rằng tất cả mọi người, trên dưới của Vân Hà phái đều phản đối, từ những lời nói nhục nhã khó nghe của các đệ tử, đến những lời châm chọc của trưởng bối các môn phái cho đến giờ trong ký ức hấn vẫn như mới.

Cho dù năm đó Cổ Thanh Phong đang trong thời kỳ điên cuồng của tuổi trẻ, bị mọi người phản đối thì hấn lại càng kiên trì đáng tiếc năm đó điều hấn muốn làm lại không làm được, hấn không có thân phận, không có địa vị cũng không có tu vi, cuối cùng vì không muốn làm cho sư tử khó xử hấn đã ôm hận ra đi.

Hấn còn nhớ rõ tên của sư tử là Hồng Tụ.

Đó là lần đầu tiên hấn rung động.

Sau đó hấn đã từng quay lại tìm, biết được Hồng Tụ sư tử đã lấy chồng, từ đó về sau Cổ Thanh Phong không còn nghe thấy bất kỳ tin tức nào liên quan tới Hồng Tụ.

Bây giờ thời gian qua đi năm trăm năm, một lần nữa trở lại Vân Hà phái, vậy mà dường như lại gặp lại sự việc như đã từng xảy ra, cho dù chuyện này từ đầu đến cuối đều chỉ là vì giúp nha đầu Âu Dương Dạ kia, cũng không phải là thật, nhưng lúc buổi chiều nghe thấy những lời Âu Dương Dạ nói với sư tử quả thực làm hấn rất xúc động.

Lắc đầu, thở dài một tiếng, hấn không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa.

Khi trở về vườn Linh Ẩn của Hậu Sơn cũng là lúc chạng vạng tối, cũng không biết Hòa Đức lão đầu nhi kia đi nơi nào, cả ngày chẳng thấy bóng dáng đâu, trong lúc rảnh rỗi Cổ Thanh Phong liền tĩnh tu.

Sau khi bị Thiên đạo thăm phán, đại đạo của hấn căn bản bị hủy, một thân tu vi đều tán loạn, Tiên Ma vương tọa bị đoạt, mang ý nghĩa vô thượng Tiên Ma chi thể cũng bị đánh về nguyên hình, thành nhục thể phàm thai.

Nếu muốn tu luyện, chỉ có một con đường chính là trúc cơ lại.

Đối với Cổ Thanh Phong mà nói trúc cơ cũng không phải là việc gì khó, mặc dù hấn bây giờ bị trở về nguyên hình, tất cả đều mất hết nhưng thân thể hấn dù sao cũng đã trải qua rèn luyện Cửu U Tô Hóa, Thiên đạo có lẽ có thể đem hấn vô thượng Tiên Ma chi thể đánh về nhục thể phàm thai, nhưng không cách nào phá hủy Cửu U huyết mạch trong cơ thể hấn.

Dựa vào Cửu U huyết mạch, cộng thêm kinh nghiệm tu luyện năm trăm năm của hấn, trúc cơ lại đơn giản dễ như trở bàn tay.

Mấy ngày qua, tinh thần và cơ thể yếu đuối của Cổ Thanh Phong cũng dần dần khôi phục, hấn cũng không còn phải cố gắng để hít thở nữa, bởi vì toàn thân hấn trên mỗi lỗ chân lông đều là đan điền, mỗi một phút mỗi một giây đều tại tự chủ hút vào linh khí giữa trời đất.

Cứ như thế linh khí không ngừng được nạp vào cơ thể thông qua các lỗ chân lông, làm dịu đi những đau đớn trong lục phủ ngũ tạng của hấn, cũng làm dịu đi toàn bộ kinh mạch trong cơ thể hấn, đến Vân Hà phái không mấy ngày mà linh lực trong cơ thể hấn đã giống như dòng chảy cuộn cuộn của sông Trường Giang, sông Hoàng Hà.

Cứ như vậy tĩnh tu một đêm.

Tờ mờ sáng hôm sau khi mặt trời mới nhú lên.

Cổ Thanh Phong phát hiện Hòa Đức lão đầu nhi kia vẫn chưa trở về.

"Hòa Đức lão đầu nhi kia cũng không thể tưởng tượng nổi, mấy trăm năm không thấy lão tử thật vất vả và trở về một chuyến tìm hấn ôn chuyện cũ, vậy mà hấn biến đi chơi mất."

Cổ Thanh Phong không biết Hòa Đức đi nơi nào, cũng lười đi tìm cũng may lão đầu nhi này cất giữ không ít rượu ngon.

Buổi sáng dậy đầu tiên hấn đi rửa mặt, từ trong mật thất của Hòa Đức thấy có đề hai vò rượu ngon liền ngồi trong đình viện tắm nắng.

"Hòa Đức lão đầu nhi này cũng coi như người biết thưởng thức rượu ngon, thế này mà không nói ra chỗ cất giữ rượu ngon chứ."

Cổ Thanh Phong thích uống rượu, từ nhỏ đến lớn chưa từng ngừng lúc nào, từ trần gian tới Thiên giới, phàm là có thể uống rượu hầu như đều hưởng qua, phải nói hương vị làm cho hấn nhớ nhất vẫn là ở Cửu U, từ mấy "Luân hồi say" thắng được Hắc Nhật lão ma đầu, uống một ngụm rượu vào tuyệt đối là một cơn say đến luân hồi, uống cái đó gọi là một thống khoái.

"Luân hồi say của Hắc Nhật lão ma đầu, ta nhớ rất kỹ công thức, nhưng các nguồn liệu dùng để phối thì không dễ tìm tỳ nào."

Cổ Thanh Phong nghĩ có cơ hội sẽ tự tay ủ ra chút rượu này, coi như không ủ ra được "Luân hồi say" thật giống như của Hắc Nhật lão ma đầu thì ủ ra một loại giả cũng được.

Đang nghĩ ngợi, Vương Đại Sơn đột nhiên chạy vào, tiểu tử này nhìn thần sắc vội vàng hai mắt đỏ ngầu bùm dính đầy gò má, khi trông thấy Cổ Thanh Phong gọi lên một tiếng ông nội công tử, sau đó lại chạy vào trong phòng.

"Đại Sơn, ngươi làm sao?"

"Không sao... không sao..."

Vương Đại Sơn quay lưng về phía Cổ Thanh Phong, giống như có chút chột dạ.

Cổ Thanh Phong đi qua, nhìn hẩn hỏi: "Ngươi giống như đã khóc ấy, chuyện gì xảy ra vậy?"

"Ông nội công tử, tiểu nhân... tiểu nhân không có chuyện gì..."

"Mặt ngươi bị làm sao thế..."

Cổ Thanh Phong đẩy Vương Đại Sơn quay mặt ra nhìn, nhủ chặt lông mày nhìn má của Đại Sơn sưng đỏ lên, bên trên còn in dấu một bàn tay, các vết đều bầm tím, khóe miệng còn dính vết máu.

"Ngươi không phải là đi Linh Điền sao? Ai mà hung ác đánh ngươi thành ra bộ dạng này?"

"Ông nội công tử, tiểu nhân thật không có chuyện gì người đừng hỏi nữa."

Vương Đại Sơn bụm mặt lại cúi đầu không dám nhìn thẳng.

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?" Cổ Thanh Phong nhìn vào ánh mắt cố tình né tránh của Vương Đại Sơn hỏi: "Có phải việc có liên quan đến ta?" Nhìn Vương Đại Sơn không trả lời, Cổ Thanh Phong lại nói: "Vẫn không nói ra à, ngươi không nói đợi một lúc ta đi sang Linh Điền bên kia cũng sẽ biết thôi."

Nghe thấy Cổ Thanh Phong muốn đi Linh Điền, Vương Đại Sơn vội vàng nói: "Ông nội công tử, người không thể đi!"

"Ồ? Xem ra thật đúng là vì ta rồi." Cổ Thanh Phong ít nhiều cũng có thể đoán ra được phần nào liền nói: "Ta đi một chuyến Linh Điền xem thế nào."

"Ông nội công tử, người không nên đi Âu Dương sư tỷ nói không để người đi!"

Vừa nghe đến Âu Dương Dạ, Cổ Thanh Phong trong lòng cũng đã hiểu phần nào, từ trong phòng thuốc tìm chút thuốc mỡ bôi vào vết thương trên mặt cho Vương Đại Sơn, vừa băng bó vừa nói: "Rốt cuộc là chuyện gì đây."

"Là như thế này ạ... Lúc buổi sáng, tiểu nhân... tiểu nhân đang thu hoạch ở Linh Điền thì có mấy sư huynh ngoại môn chẳng nói lời nào liền bói hết những hạt giống mà hôm qua người vừa gieo xuống, tiểu nhân... tiểu nhân thấy thế không nhịn được liền nói vài câu. Bọn chúng... liền đánh tiểu nhân một trận, sau đó... sau đó Âu Dương sư tỷ không biết thế nào mà lại biết chuyện này. Sư tỷ nói tiểu nhân về trước, và căn dặn không được nói chuyện này cho người biết sư tỷ sẽ tự xử lý việc này."

"Một lũ ranh con, lòng còn chưa mọc đủ, mà ra tay lại tàn ác vậy."

Sau khi băng bó cẩn thận vết thương cho Vương Đại Sơn, Cổ Thanh Phong đứng dậy nói: "Đi, đi Linh điền xem thế nào."

Vương Đại Sơn vẻ mặt cầu xin, lo lắng nói: "Ông nội công tử, người... không nên đi ạ!"

Cổ Thanh Phong uống một hơi cạn chén rượu, bình tĩnh nói: "Phá hủy Linh Điền của ta là chuyện nhỏ, ta cũng không quan tâm nhưng má của ngươi bị một phát tát như thế này cũng là vì ta mà chịu trận, tuyệt đối không thể cứ tính như vậy là xong."

Lại nhét hũ rượu vào túi trữ đồ, Cổ Thanh Phong thần sắc chẳng rõ tâm trạng gì, cài hết các cúc áo lại, rất lạnh lùng nói.

"Cả đời ta việc gì cũng có thể nhịn được, nhưng duy nhất một việc tuyệt đối không thể nhịn được là có người vì ta mà bị thương tổn, chuyện này kể cả lúc ta còn nhỏ cũng không thể nhịn được, lớn lên càng không thể nhịn nổi, trước đây và sau này ta cũng không nhẫn nại, đây là nguyên tắc làm người của ta, cũng ranh giới cuối cùng cơ bản nhất."

"Ông nội công tử, coi như xong ạ, bọn chúng đều là ngoại môn đệ tử của Vân Hà phái bọn tiểu nhân không thể chạm vào! Quên đi thôi."

"Mấy bọn ranh con ấy, kể cả chúng là đệ tử của Vân Hà phái, cho dù là tiên hay là ma, ta cũng không quan tâm ngay cả ông trời vì ta mà đánh ngươi, ta cũng sẽ đòi trả lại!"

"Đi!"

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nguyên tắc

Tính tình của một người có lẽ sẽ theo tuổi tác, sự từng trải mà thay đổi.

Nhưng tính cách của một người, loại bản tính khảm vào tận xương từ khi mới sinh ra, thì có chà lau thế nào cũng không xóa sạch được.

Những người hiểu về Cổ Thanh Phong,

Nói chính xác là những người hiểu về Xích Tiêu Quân Vương hầu như đều biết, tính tình của hắn không tốt chút nào, không những vậy có đôi khi còn rất nóng nảy. Nếu không thì năm đó hắn đã không dưới con nóng giận, bất chấp Thiên Đạo phán quyết cũng nhất định phải xóa sạch Tiên triều chấp chương thế giới này.

Đúng thế.

Không thể nhịn.

Thuở thiếu thời, đã từng có một tri kỉ vì hắn mà chết đi, từ đó về sau hắn thề, nếu có một người vì mình mà chịu thương tổn hắn sẽ đòi lại gấp trăm gấp ngàn lần. Đối phương là nam nhân cũng được, nữ nhân cũng thế là tiên hay ma, là phật hay yêu hắn đều không quan tâm.

Đây là giới hạn của hắn, giới hạn duy nhất.

Tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào đạp lên.

Thiên Vương lão tử không được, lão thiên gia cũng không được!

Bất cứ ai cũng không được!

Dọc đường đi, Cổ Thanh Phong câu được câu không nói chuyện cùng Vương Đại Sơn, hắn nhìn qua không có gì khác lạ, vẻ mặt không có chút tức giận, đôi mắt trông cũng rất bình thản.

Đúng vậy.

Cổ Thanh Phong không hề tức giận, chứ đừng nói phẫn nộ.

Việc nhỏ này chưa đến mức khiến hắn nổi giận hắn chỉ cảm thấy nếu Vương Đại Sơn vì mình mà ăn một cái tát, vậy mình phải giúp y đòi lại chuyện chỉ đơn giản vậy thôi, với Cổ Thanh Phong mà nói, cũng đơn giản như đối bụng ăn một bữa cơm vậy.

Giới hạn là gì, chính là này đây.

Hai người rất nhanh đã đến góc đông bắc của Hồng Diệp sơn cốc, Cổ Thanh Phong nhìn một chút, hôm qua linh điền mà mình mới khai hoang đã biến thành một đám phế thổ, hạt giống khó khăn lắm mới trồng được cũng đã bị bới ra.

Điều khiến Cổ Thanh Phong không ngờ tới là, không chỉ linh điền của mình bị phá hoại, ngay cả linh điền của Vương Đại Sơn cũng đã biến thành phế thổ, Hỏa Châu Thảo vốn chỉ còn mấy ngày nữa là có thể thu hoạch cũng bị nhổ bật gốc, xếp đống trên mặt đất không khác gì một mớ cỏ dại.

“Lại gây phiền phức cho người rồi.”

Cổ Thanh Phong vỗ vỗ vai Vương Đại Sơn, an ủi: “Sau này sẽ cho người mấy thứ tốt.”

“Công tử, có lẽ chúng ta nên rời đi.”

Vương Đại Sơn là người thành thật, từ khi vào phái Vân Hà, bị ức hiếp thành quen cũng vì vậy mà hắn chọn góc heo hút nhất ở Hồng Diệp sơn cốc để trồng linh điền, cũng biết rằng không thể chọc vào đám đệ tử ngoại môn này, bình thường bị ức hiếp cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Cổ Thanh Phong không nói gì, xoay người đi kiểm tra mấy hạt giống, lúc này Vương Đại Sơn mới chạy tới hạ giọng nói: “Công tử, chúng ta nhanh đi thôi bọn họ tới rồi?”

Hửm?

Cổ Thanh Phong ngừng đầu, thấy bảy tám tên lông bông đang đi về phía này, trong đó dẫn đầu là một gã trẻ tuổi mặt dài, xoay một chiếc quạt trong tay cười lạnh nói: “Ồi chào, đây không phải là Xích Viêm công tử nhân trung chi long sao? Nghe nói âm luật của người đàn nghe hay lắm, hay là đàn cho các đại gia đây nghe một khúc đi!”

“Tức là chính các người đã phá hoại linh điền của ta?”

Cổ Thanh Phong đứng lên, neho mắt nhìn những kẻ này.

"Là chúng ta thì sao?"

Gã trai đi đầu đầy mặt kiêu căng ngang ngược, quát: "Dám tranh nữ nhân của Lý thiếu gia chúng ta, lần này dạy dỗ ngươi một chút, thức thời thì rút xa xa ra cho ta nếu không sẽ phết ngươi luôn!"

Nghe vậy, Cổ Thanh Phong hơi nhíu mày lại: "Lý thiếu gia nào?"

"Nói cho ngươi rõ, Lý Sâm thiếu gia là đệ tử nội môn kiệt xuất của phái Vân Hà chúng ta, cũng là Thất công tử Lý gia tiếng tăm lừng lẫy ở Thanh Dương địa giới. Một phết vật đến cả trúc cơ cũng thất bại như ngươi cũng dám tranh giành nữ nhân với Lý thiếu gia chúng ta sao! Ta thấy ngươi chán sống quá rồi đấy!"

Lý Sâm?

Cổ Thanh Phong suy nghĩ cẩn thận, đúng là có chút ấn tượng hình như cậu ấm cứ quần lầy Âu Dương Dạ ở Nhất Phẩm sơn trang tên là Lý Sâm.

"Được, ta biết rồi." Cổ Thanh Phong không mặn không nhạt hỏi: "Vết thương trên mặt Vương Đại Sơn là do ai đánh?"

"Cũng là bản công tử đây đánh."

Gã trai mặt dài kia bước từng bước lên trước, hất cằm nhìn chằm chằm Cổ Thanh Phong khinh miệt nói: "Ngươi muốn làm gì hả?"

"Tốt, dám nhận là tốt rồi." Cổ Thanh Phong cười bót nút áo, sau đó cuộn tay áo lên, ngẩng đầu nhìn gã trai mặt dài cười nói: "Đến đây, ngươi bước tới xem ta có thể làm gì."

"Hừ! Chỉ dựa vào loại phết vật như ng...ư...ơ ó ó..."

Lời còn chưa dứt, Cổ Thanh Phong nhấc tay lên cho một tát "chát" một tiếng, tên mặt dài còn chưa biết xảy ra chuyện gì đã thấy má phải tê rần người cũng ngã xuống đất. Những tên còn lại cũng không nghĩ tới phết vật này sẽ đột nhiên ra tay, mặt mũi đều nghệt ra tới khi phản ứng lại, bất chấp trong lòng giật mình quát lên một tiếng lớn rồi cũng xông thẳng tới.

Cổ Thanh Phong xoay người, lại một cái tát đánh kẻ thứ hai ngã lăn trên đất nghiêng người, một cái tát nữa đánh ngã tên thứ ba. Thời gian tổng cộng chưa đến một hơi thở, bảy tám nam tử cứ vậy bị hấn thuận tay đánh bỏ ra đất.

Nhìn một màn này, Vương Đại Sơn đứng cạnh há hốc miệng hấn không nghĩ Cổ Thanh Phong sẽ động thủ, càng không nghĩ tới sẽ dứt khoát như vậy nhìn bảy tám người bụm mặt gào khóc lăn lộn trên đất, Vương Đại Sơn nhìn không được hít một ngụm khí lạnh. Những tên này lãnh trọn cú tát của Cổ Thanh Phong, mặt mũi đều phù lên nhất là tên mặt dài, cả mặt đều sấp sừng như đầu heo rồi.

Lại nhìn Cổ Thanh Phong hấn đứng ở linh điện, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước, không nhìn ra chút hi nộ ái ố nào. Hấn nhìn bảy tám người đang lăn lộn trên đất, bộ dạng có chút tứ cổ vô thân chậm rãi nói:

"Hôm nay thấy các ngươi còn nhỏ, chỉ cho mỗi người một tát để các ngươi có được bài học."

Lấy từ túi trữ vật ra một bầu rượu, Cổ Thanh Phong uống một ngụm nhỏ nói thêm: "Cũng để các ngươi hiểu được một đạo lý, đánh người thì phải chuẩn bị tinh thần sẽ bị đánh lại tuổi trẻ ngông cuồng không có gì sai, nhưng phải biết cách chấp nhận hậu quả của sự kiêu căng cũng như cái giá của ngông cuồng."

Lại uống thêm một ngụm nhỏ, tiếp tục nói: "Chuyện đánh người chỉ đến đây thôi, nhưng linh điện ta trông cả buổi chiều hôm qua không thể bị các ngươi phá hoại như vậy. Mau bới hạt ra như thế nào thì trồng lại thế ấy cho ta. Linh điện của Đại Sơn cùng với Hòa Châu Thảo nhỏ ra thế nào thì trồng lại thế ấy."

Bảy tám người trên đất bụm mặt đứng lên, gã mặt dài trừng mắt nhìn Cổ Thanh Phong hung tợn quát: "Ngươi chờ đây cho ta, Lý thiếu..."

Lời còn chưa dứt, Cổ Thanh Phong lại nhắc chân đạp hấn trở lại trên đất, thản nhiên nói: "Hôm nay ai không trồng lại linh điện đằng hoàng cho ta, vậy đừng hồng đi ra."

Có kẻ nghe vậy sợ rồi muốn bỏ chạy, nhưng vừa muốn động Cổ Thanh Phong lại đạp một cước trở về, có người muốn dùng võ tiếu là cũng vô dụng, còn chưa kịp làm gì, đã bị Cổ Thanh Phong đạp nằm bò.

Hấn không nói gì, chỉ đứng ở đó ai dám cựa quậy lại đạp xuống một cái.

Mấy cước đạp xuống, không còn kẻ nào dám chạy nữa kẻ thì bụm mặt kẻ thì ôm bụng, một đám đau lăn lộn trên đất.

"Một đám oắt con, muốn phản à, đứng hết lên cho lão tử đi trồng linh điện đi!"

Cổ Thanh Phong đột nhiên gầm lên một tiếng, bảy tám tên nằm trên đất sau khi ăn mấy cú đá không còn dám phản kháng, chỉ bụm hai má sung phù, lau

nước mắt đứng lên đi trông linh đền.

“Công tử, hay là bỏ đi...”

Vương Đại Sơn đi qua, có chút lo lắng nói.

“Xong rồi?”

Cổ Thanh Phong tùy ý ngồi xuống, uống một ngụm rượu nhỏ, nói: “Đại Sơn à... sau này có gặp bất cứ chuyện gì cũng không thể nói hai chữ “bỏ đi” rồi cho qua, nếu đã làm phải làm đến cùng, nếu chuyện gì cũng dùng hai chữ “bỏ đi” để giải quyết, chẳng những sẽ hại mình còn sẽ hại đến người khác. Nếu hôm nay bỏ qua, vậy lần sau thì sao? Có tính toán không? Lại lần sau nữa thì sao?”

“Một câu “bỏ đi” của ngươi, sẽ mang đến cho mình rất nhiều phiền toái, cũng sẽ dung túng cho đám nhãi con này rồi hại luôn bọn chúng, ta đây là cho chúng một bài học, nếu không sau này rời khỏi phái Vân Hà, chọc phải kẻ không nên động tới đến lúc đó chờ chúng không đơn giản chỉ là mấy cái tát như vậy!”

Hắn đứng dậy vỗ vỗ bụi đất trên người, nói:

“Ngươi không phải Bồ Tát, không cần phải từ bi với tất cả mọi người, ngươi cũng không phải Phật, cho nên không cần độ hóa người khác. Một người bình thường chịu thiệt thòi có thực lực thì phải đòi trở lại, không có thực lực thì nhẫn nhịn đến khi có thực lực rồi lại đòi lại, làm người phải sống có nguyên tắc không thể sống tạm bợ được.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tranh chấp

Cùng lúc đó, Âu Dương Dạ đang chạy khắp phái Vân Hà tìm Lý Sâm.

Biết được chuyện linh đền của Cổ Thanh Phong bị mấy tên đệ tử ngoại môn phá hoại, nàng liền biết nhất định là do Lý Sâm bày trò. Nhưng tìm sắp được nửa canh giờ vẫn không thấy Lý Sâm đâu, hỏi thăm nhiều người mới biết được Lý Sâm lúc này đang ở Tiêu Tương viện, nàng lập tức xông qua.

Đến một đình viện, nàng không nói gì trực tiếp đập cửa quả nhiên lúc này Lý Sâm đang cùng với Vân Hồng vừa nói cười vừa uống rượu, mà trên đùi Vân Hồng còn ngồi một người trang điểm đẹp đẽ, chính là Diệp Hủy.

Ba người không ngờ Âu Dương Dạ đột nhiên sẽ xuất hiện, Diệp Hủy cười nhạo nói: “Ôi chào, đây chẳng phải là Âu Dương sư muội sao? Sao hôm nay lại rảnh quá vậy chẳng lẽ không đi cùng vị Xích Viêm công tử nhân trung chi long của muội sao?”

Diệp Hủy cố tình nhấn mạnh mấy chữ nhân trung chi long, rõ ràng là cố tình cười nhạo, ngay sau đó lại đổi giọng: “Ấy chết, sao ta lại quên mất, hình như vị nhân trung chi long kia của muội trúc cơ thất bại nhĩ còn là một phé thể trúc cơ hiểm có khó tìm đây là sư tỷ, ta phải chúc mừng muội rồi ha ha ha ha...”

Vừa dứt lời, Diệp Hủy liền cười ồm ồm.

Âu Dương Dạ giận dữ trừng mắt nhìn một cái, nàng hiện tại không rảnh đáp trả Diệp Hủy, chỉ nhìn chằm chằm Lý Sâm, chất vấn: “Lý Sâm, ta hỏi ngươi có phải ngươi phái người phá hoại linh đền của Cổ Thanh Phong không!”

“Cổ Thanh Phong?”

Lý Sâm nhắc chén rượu lên, khoé môi nhếch lên ý cười, nói: “Ồ, muội đang nhắc tới Xích Viêm công tử à! Đúng thế, là ta phái người.”

"Quả nhiên là ngươi!"

Âu Dương Dạ quát lên: “Có chuyện gì ngươi đến tìm ta tại sao đi gây phiền phức cho huynh ấy huynh ấy chưa từng chọc đến ngươi!”

“Không chọc ta? Ngại quá, hần ta cùng muội nhất kiến chung tình đã chọc tới ta rồi.” Lý Sâm hừ lạnh một tiếng, đáy mắt có chút lạnh lẽo nói: “Ta đã sớm nói, ai dám kết đạo lữ với muội, chính là chống lại Lý Sâm ta, đừng nói hần chỉ là một tên phé vật đến trúc cơ cũng thất bại cho dù hần có thực sự là nhân trung chi long, Lý Sâm ta cũng sẽ khiến hần biến thành sâu bọ.”

Âu Dương Dạ giận dữ: “Ngươi dám!”

“Âu Dương Dạ, muội chắc hẳn hiểu Lý Sâm ta là người thế nào, ta trước giờ nói được làm được ta khuyên muội tốt nhất đoạn tuyệt quan hệ với hần, sau đó bảo hần cút cho xa. Hôm nay ta hủy linh đền chỉ là một cảnh cáo nhỏ nhỏ đến hần, nếu ngày mai hần vẫn chưa cút đi ta có thể khiến hần từ một phé thể trúc cơ thành một kẻ tàn phế thực sự, muội biết ta nói được thì làm được!”

"Ngươi!"

Âu Dương Dạ giận đến nghiêng răng.

Đúng vậy!

Nàng biết.

Nàng biết Lý Sâm chắc chắn dám làm như vậy.

Lý Sâm là Thất công tử của Phong Ảnh Lý gia, một đại gia tộc tiếng tăm lừng lẫy ở Thanh Dương địa giới, thế lực gia tộc vô cùng lớn mạnh, trong gia tộc nhân tài rất nhiều. Chưa kể đến những môn phái khác, riêng phái Vân Hà cũng có hơn mười người của Lý gia, có đệ tử nội môn cũng có đệ tử thân truyền ngoài ra còn có chấp sự của bảy đại viện cùng với trưởng lão của các bang phái.

Lý Sâm có thể hoành hành ngang ngược ở phái Vân Hà cũng nhờ ỷ lại vào thế lực gia tộc, những năm qua, phàm là người đắc tội với hắn đều không có kết cục gì tốt.

Có lẽ đã nhìn ra sự kiêu dè của Âu Dương Dạ, Lý Sâm lại nhẹ giọng hơn một chút, nói: "Dạ Dạ, muội hiểu tâm ý ta dành cho muội, chỉ cần muội theo ta, ta nhất định khiến muội hạnh phúc đương nhiên cũng sẽ tha cho tên Cổ Thanh Phong kia!"

"Lý Sâm, đừng tưởng Lý gia các ngươi có chút thế lực là muốn làm gì thì làm." Âu Dương Dạ cực kì chán ghét nhìn chằm chằm Lý Sâm, lạnh nhạt nói: "Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi còn dám đụng tới một sợi tóc của Cổ Thanh Phong ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Lý Sâm nghe vậy liền nổi giận, "choang" một tiếng hung dữ đập vỡ chén rượu trên đất, phẫn nộ quát: "Ta không hiểu được, tên phế vật kia có gì so được với ta ngoại trừ hiểu chút âm luật ra hắn còn có gì? Hắn không có bất cứ thứ gì, bị đuổi khỏi gia tộc hai bàn tay trắng chỉ biết chạy đến bám váy muội muội trông mong gì ở thứ phế vật như vậy?"

"Ngươi không hiểu à?" Âu Dương Dạ cười ha hả: "Vậy hôm nay ta nói cho ngươi biết bởi vì ta thấy ngươi rất ghê tởm, nghĩ thôi đã muốn nôn ra!"

Xoạt!

Lý Sâm bùng nổ khí thế, linh lực trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, gợn tay muốn dạy dỗ Âu Dương Dạ, nhưng bàn tay chỉ đưa đến không trung đã dừng lại, chung quy hắn không dám đánh tiếp.

Hắn không dám.

Không chỉ bởi vì hắn thích Âu Dương Dạ, mà quan trọng hơn là bối cảnh phức tạp của Âu Dương Dạ khiến hắn cũng phải kiêng kị.

Nhìn người trong lòng đã rời đi, Lý Sâm đột nhiên hít sâu một hơi nhắm mắt lại, cắn chặt răng khi mở mắt ra ánh mắt đã lộ vẻ độc ác, nghiêng răng nói từng chữ:

"Được! Được! Được lắm! Âu Dương Dạ muội đã thích tên phế vật kia như vậy, ta sẽ biến hắn thành một phế vật thực sự, để xem tới lúc đó muội còn có thể thích hắn nữa hay không."

Sau khi rời khỏi Tiêu Tương viện, sắc mặt Âu Dương Dạ rất không tốt, vô cùng tệ hại.

Vốn dĩ những lời đồn kia đã đủ khiến nàng đau đầu, bây giờ còn thêm một tên Lý Sâm khiến nàng buồn nôn nữa!

Nhớ tới những lời Lý Sâm vừa nói, Âu Dương Dạ không nhịn được mà bước nhanh hơn, nàng phải mau chóng đưa Cổ Thanh Phong rời đi, đi khỏi đây càng xa càng tốt nếu chỉ vì chuyện của mình mà thật sự liên lụy đến Cổ Thanh Phong vậy Âu Dương Dạ sẽ hận bản thân cả đời.

Nàng càng nghĩ càng hối hận, hối hận muốn chết.

Nếu ban đầu ở Nhất Phẩm sơn trang nàng không nhờ Cổ Thanh Phong giả mạo Xích Viêm công tử, thì căn bản đã không xảy ra nhiều chuyện đến vậy.

Nàng hiện tại rất hận bản thân, hận không thể bóp chết mình.

Nếu thời gian có thể quay trở lại, nàng tình nguyện mất hết mặt mũi ở Nhất Phẩm sơn trang cũng sẽ không để Cổ Thanh Phong giả mạo Xích Viêm công tử!

Vừa rời khỏi Tiêu Tương viện, Âu Dương Dạ đang định đi thẳng đến sau núi thì bị một người ngăn lại.

Là một nữ nhân.

Sư tỷ của nàng, Đàm Tư Như.

"Sư muội, muội thật làm ta thất vọng hôm qua muội lén chạy đến, ta không nói gì nhưng hôm nay muội lại định trốn đi tiếp trong mắt muội có còn sự tỷ ta

hay không, có để lời sư phụ nói trong lòng không!”

“Sư tỷ... muội biết muội sai rồi nhưng mà, nhưng mà hiện tại muội phải đi làm một chuyện đợi muội trở lại nhất định sẽ bết quan!”

Âu Dương Dạ xoay người rồi đi, thế nhưng lại bị sư tỷ ngăn lại.

Đàm Tư Như nghiêm khắc nói: “Không được! Bây giờ theo ta trở về ngay!”

“Sư tỷ, chuyện này có liên quan đến mạng người cầu xin tỷ để muội đi đi!” Thấy sư tỷ nhất định không nhượng đường, Âu Dương Dạ nói lo lắng trong lòng ra chỉ là nàng không ngờ sư tỷ lại thờ ơ, lạnh nhạt đáp lại: “Đây là phái Vân Hà, không tới lượt Lý Sâm làm cán hán chỉ nói miệng được mà thôi.”

“Sư tỷ! Tỷ có biết không, tên Lý Sâm kia hán có thể làm bất cứ chuyện gì!”

Đàm Tư Như nghĩ nghĩ, nói: “Vậy thì, ta giúp muội đưa tên họ Cổ kia đi.”

"Sư tỷ... muội."

“Sư muội, đây đã là chuyện lớn nhất mà ta có thể nhượng bộ muội huống hồ là ta tự mình đưa hán đi muội hoàn toàn có thể yên tâm.

Đàm Tư Như nghĩ, nhân cơ hội này đưa tên họ Cổ kia đi thật xa đến một nơi mà sư muội cũng không thể biết được, bớt đi vương bận cho sư muội cắt đứt toàn bộ nhớ mong của nàng.

Lúc này, có mấy cô nương vội vàng chạy tới, nói: “Âu Dương Dạ sư tỷ, không hay rồi. Xích Viêm công tử của tỷ... hán... hán đánh sư huynh Vương Khuê cùng các sư huynh ngoại môn khác, đánh đến rất thảm.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ung dung nhân nhã

Tên Cổ Thanh Phong kia đánh mấy tên đệ tử ngoại môn? Còn đánh rất thảm?

Nghe thấy tin này, Âu Dương Dạ suýt chút té xỉu, cũng không để ý đến sư tỷ đang ngăn cản nữa vội vàng chạy tới Hồng Diệp sơn cốc.

Giữa trưa, mặt trời chói chang trên không.

Khi Âu Dương Dạ chạy đến Hồng Diệp sơn cốc, nơi này đã tụ lại không ít người hình như đều đang bàn tán điều gì.

“Các người không thấy đâu! Cái tên Xích Viêm công tử kia tên gì ấy nhỉ? Cổ Thanh Phong phải không? Lợi hại cực kì và mấy cái là đập bầm mặt đám Vương Đông Phi luôn.”

“Hử? Xích Viêm công tử? Là vị đạo lữ Âu Dương sư tỷ nhất kiến chung tình đó sao? Hán không phải trúc cơ thất bại sao?”

“Tuy người ta trúc cơ thất bại nhưng vận khí lại tốt, trúc cơ thất bại nhưng phát sinh dị biến, tuy là linh căn đan điền đều tán loạn nhưng lại “trúc” ra một thân thể dị biến cường tráng mạnh mẽ, lực lớn vô cùng!”

“Nghe nói đám người kia trông xong linh điền, Xích Viêm công tử mới để họ đi hã.”

“Hừ! Đám người Vương Đông Phi bình thường ý vào có Lý Sâm làm chỗ dựa mà ở ngoại môn kiêu căng hống hách, giờ gặm phải khúc gỗ rồi phải không?”

“Gặm phải gỗ? Ta thấy tên Xích Viêm công tử kia mới là chán sống, ta cam đoan chẳng mấy mà Lý Sâm sẽ biết chuyện này đến lúc đó... E hèm! Tên Xích Viêm công tử kia chắc chắn sẽ chết thảm cho coi!”

Tiếng buôn chuyện của đám người truyền vào tai Âu Dương Dạ khiến tim nàng đập thình thịch. Nàng thực sự không ngờ tới tên Cổ Thanh Phong kia lại to gan như vậy, chẳng những đánh đám Vương Đông Phi, còn bắt bọn chúng phải trông lại linh điền.

Chuyện này cũng.

Chờ đã!

Cổ Thanh Phong đâu!

Âu Dương Dạ liếc quanh, lại không tìm thấy bóng dáng Cổ Thanh Phong, hỏi những đệ tử khác có người nói hình như thấy Cổ Thanh Phong cùng tạt dịch Vương Đại Sơn đến núi Hồng Diệp rồi.

Nơi này là Hồng Diệp sơn cốc, bên cạnh chính là núi Hồng Diệp.

Âu Dương Dạ không chút chần chờ chạy đi.

Núi Hồng Diệp không lớn không nhỏ chỉ là một ngọn núi rất bình thường, trên núi có một rừng cây lá đỏ ngoại trừ điều đó ra cũng không có gì đặc biệt.

Không biết tên kia lên núi làm gì nữa không phải là hấn sợ nên trốn đi chứ?

Âu Dương Dạ vừa đi lên núi vừa nhìn xung quanh, tìm một lúc lâu vẫn không thấy người nằng thả người nhảy lên một cây đại thụ, cẩn thận tìm kiếm mới mơ hồ thấy hai người phía xa xa.

Trong đó có một người mặc áo màu tro, đang nhặt quả đại trên mặt đất, và một nam tử áo trắng trẻ tuổi khác lúc này lại đang leo cây hái quả.

Trời đất!

Đó chẳng phải là Cổ Thanh Phong sao!

Âu Dương Dạ gọi to một tiếng, vội vàng chạy tới.

Cổ Thanh Phong đang cầm một cành cây khều quả trên cây thì nghe có người gọi tên mình híp mắt nhìn xung quanh, cười nói: “A, đây chẳng phải là Âu Dương muội muội sao người không phải đã bế quan rồi à?”

“Huynh, huynh còn dám ở đây ăn quả đại à?”

Âu Dương Dạ thực sự không thể tin được nàng nghĩ Cổ Thanh Phong sợ hãi nên đã trốn đi, nhưng bây giờ mới phát hiện căn bản không phải vậy.

Cái tên này biết sợ sao?

Trên mặt hấn nào có gì gọi là sợ hãi?

Không có, không những không có ngược lại còn trông rất nhàn nhã, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì dưới chân núi.

“Ta đang thấy rất vui đây.” Cổ Thanh Phong ăn trái cây nói: “Loại quả này ăn ngon lắm, hồi nhỏ ta cũng hay ăn, người ném thử xem.”

Vô tình nghe Vương Đại Sơn nhắc tới núi Hồng Diệp này, Cổ Thanh Phong chỉ cảm thấy nghe quen quen, liền vào núi tìm chút quả đại mới nhớ tới năm đó khi mình đến phái Vân Hà cũng thường xuyên ăn loại quả này. Còn nhớ rõ vì loại trái cây này trông giống khuôn mặt của yêu quái cho nên mới có tên “Hồng Diệp yêu quả”, năm trăm năm sau ăn lại Hồng Diệp yêu quả, lại tràn ngập hoài niệm.

“Huynh còn có tâm trạng ăn uống à! Huynh xuống đây cho ta! Huynh gây họa lớn rồi có biết không?” Âu Dương Dạ sốt ruột kêu lên: “Ta không phải để Vương Đại Sơn nhắc nhở huynh rồi sao, bảo huynh thành thành thật thật sống ở Linh Ẩn viện huynh nói xem huynh còn tới đây làm gì, mà đến thì cứ đến đi sao còn đánh chúng? Còn bắt chúng trồng lại linh điền nữa huynh thật là...”

“Thật là sao?” Cổ Thanh Phong nhảy từ trên đại thụ xuống, cười nói: “Ý người là, linh điền của ta bị hủy, ta lại không được hó hế gì?”

“Ta không hề có ý này, ý ta là... huynh quá xúc động, huynh đánh bọn họ bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho huynh!”

“Chỉ là mấy tên nhóc con, không lẽ đại gia lại phải sợ!”

Cổ Thanh Phong lại lấy ra một bầu rượu từ túi trữ vật, vừa ăn linh quả, vừa uống rượu.

“Huynh... huynh! Thôi dẹp đi! Đi thôi! Ta đưa huynh rời khỏi nơi này!” Âu Dương Dạ nói xong liền lôi Cổ Thanh Phong đi.

“Ta nói vị tiểu muội này muốn đưa ta đi đâu vậy?”

“Rời khỏi phái Vân Hà, càng xa càng tốt.”

“Rời khỏi phái Vân Hà?” Cổ Thanh Phong lắc đầu nói: “Tiểu muội, không phải ta đã nói với người sao ta tìm Hỏa Đức nói chút chuyện, lão đầu kia mấy ngày này không biết đi đâu mất rồi đợi lão về rồi ta sẽ đi.”

“Không kịp nữa rồi, tên Lý Sâm kia nếu biết chuyện này sẽ lập tức tới gây sự với huynh!”

“Tìm thì tìm thôi.”

Cổ Thanh Phong cà lơ phát phơ cười nói: “Sao vậy? Hay người thấy ta đánh không lại hấn?”

“Ta biết thân thể huynh rất khỏe, sức lực cũng rất lớn ta thừa nhận ta không phải đối thủ của huynh, nhưng tên Lý Sâm kia hiện tại đã là cảnh giới Tiên Thiên tu vi tăng thứ chín, hơn nữa võ công cũng rất cao huynh căn bản không phải đối thủ của hắn.”

“Không phải chỉ là Tiên Thiên tăng thứ chín sao? Vẫn chưa đáng để ta bận tâm.”

“Chỉ là Tiên Thiên tăng thứ chín? Ha ha ha!”

Nói ra lời này không phải Âu Dương Dạ, mà là một người đột nhiên xuất hiện một nữ nhân.

Chính là Đàm Tư Như đã đuổi theo Âu Dương Dạ cả đường nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm Cổ Thanh Phong, cười nhạt: “Một tên trúc cơ thất bại lại dám nói ra lời cuồng vọng như vậy khẩu khí thật lớn!”

“Cũng chịu thôi.” Cổ Thanh Phong cười to nhìn nàng, nhún nhún vai cợt nhả nói: “Khẩu khí đại gia trước giờ đều lớn như vậy. Ha ha!”

“Cần rõ! Ngươi dám bắt kính với ta!”

Đàm Tư Như vốn ghét vị đạo lữ này của sư muội, giờ người này còn đứng trước mặt nàng tự xưng là “đại gia”, khiến nàng giận dữ không thôi.

Cổ Thanh Phong uống một ngụm rượu nhỏ, cũng không để bụng thoải mái cười nói: “Vị tiểu muội này thiếu gia sống hơn nửa đời người, lớn tuổi hơn người nhiều nếu nói theo bối phận thì người còn phải gọi đại gia là lão tổ cơ.”

“Ta thấy ngươi muốn chết rồi!”

Về mặt Đàm Tư Như biến sắc hai mắt giận dữ trừng lên, khí thế quanh thân phát ra muốn ra tay dạy dỗ tên không biết sống chết này!

"Sư tỷ..."

Thấy vậy, Âu Dương Dạ vội vàng tiến lên ngăn lại, nàng hiện tại sắp bức chết rồi cũng không có thời gian trách mắng Cổ Thanh Phong bắt kính với sư tỷ chỉ thầm nghĩ phải mau mang tên không sợ trời không sợ đất này đi.

“Sư muội, đây là nam nhân muội nhất kiến chung tình sao?” Đàm Tư Như chỉ vào Cổ Thanh Phong giận dữ mắng Âu Dương Dạ: “Một tên phế vật trúc cơ thất bại còn dám ngông cuồng như vậy, nếu hôm nay không để hắn mở mắt hắn còn tưởng phế thể trúc cơ là bảo thể đấy!”

“Được rồi, vị đại muội này ta có phải phế vật không không đến lượt ngươi nói, đại gia hiểu rõ trong lòng có việc gì thì mau đi làm đi thôi.”

Bỏ hết Hồng Diệp yêu quả trong tay Vương Đại Sơn vào túi trữ vật, Cổ Thanh Phong cũng không rảnh dây dưa với hai tiểu cô nương này lại đi về phía một gốc cây Hồng Diệp khác, định hái thêm chút yêu quả về ủ rượu.

Nhưng câu “có việc gì thì đi làm đi” này của hắn lại khiến Đàm Tư Như giận đến bật cười, liên tục nói ba chữ “được”, quát lên: “Sư muội, muội nghe rõ chưa? Không phải là sư tỷ không giúp muội mà là hắn bảo ta đi! Chẳng phải hắn ngông cuồng lắm sao? Ta hôm nay cũng muốn xem xem, khi Lý Sâm tới tìm hắn còn có thể cười bước ra không!”

Đàm Tư Như nắm lấy bả vai Âu Dương Dạ, cười lạnh một tiếng trực tiếp đưa người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Cường thế

“Sư tỷ, tỷ làm gì vậy... thả muội ra!”

Bị Đàm Tư Như cưỡng ép dắt đi, Âu Dương Dạ nhanh chóng vận chuyển linh lực trong người tránh thoát.

“Người đàn ông như thế mà muội để ý làm gì ngay cả trúc cơ cũng thất bại, vậy mà còn không biết điều gì cả, còn dám cuồng vọng trước mặt tỷ.”

Đàm Tư Như tức giận chưa nguôi thần sắc đều là giận dữ khiển trách: “Sư muội, tỷ cho muội biết nam nhân như thế này tỷ gặp nhiều rồi ý mình có chút thiên phú, đàn một vài ca khúc đã tự cho là đúng không coi ai ra gì, hắn dám cuồng vọng như thế là vì biết nhất định muội sẽ che chở hắn hắn chính là một tên đàn ông thú vị ăn bám!”

Âu Dương Dạ sắp điên rồi!

Nàng không biết vì sao tên Cổ Thanh Phong kia vẫn làm ra dáng vẻ không có gì cả.

Nhưng có một chút có thể khẳng định Cổ Thanh Phong chắc chắn không phải vì biết mình sẽ che chở hấn nên hấn mới không sợ hãi như thế, càng không thể là ăn bám như lời sư tỷ, bởi vì hấn căn bản không phải là Xích Viêm công tử!

Nhưng chuyện này ngoại trừ mình ra không ai biết.

Nàng thử giải thích nhưng làm thế nào thì Đàm Tư Như cũng không tin, nàng càng giải thích Đàm Tư Như càng kiên định cho rằng nàng đang che chở tên đàn ông thú ỉ ăn bám kia.

Lúc này, dưới núi đột nhiên truyền đến một hồi náo loạn, Âu Dương Dạ nhìn qua đó thỉnh linh trông thấy một đám người đang chạy về phía núi, người cầm đầu không phải ai khác mà chính là Lý Sâm ngoài ra còn có Văn Hồng, Diệp Hủy.

“Xong rồi!”

Phát hiện Lý Sâm dẫn theo nhiều người tới như vậy, Âu Dương Dạ lập tức hoảng hồn quay người muốn dẫn Cổ Thanh Phong thoát đi, chẳng qua là khi nàng nhìn thấy Cổ Thanh Phong suýt chút nữa đã ngất đi.

Bởi vì... bởi vì tên kia không biết từ lúc nào đã bò lên một cây Hồng Diệp khác, vẫn còn ở đó đang hái những quả ỉ quả Hồng Diệp khó ăn kia!

Trời ạ!

Âu Dương Dạ dường như muốn sụp đổ, hô: “Họ Cổ kia, đến lúc nào rồi huynh còn hái những quả ỉ quả đại này Lý Sâm đã dẫn người lên núi tìm huynh rồi đó!”

Những quả ỉ quả Hồng Diệp này Cổ Thanh Phong thường xuyên ăn khi còn bé, chuẩn bị hái thêm nhiều một chút thuận tiện cất chút ngâm rượu, nghe thấy tiếng la của Âu Dương Dạ không khỏi nhìn qua đó, quả nhiên trông thấy một đám người đang chạy lên núi, trùng trùng điệp điệp chừng hơn một trăm người.

Màn này quả thực khiến Cổ Thanh Phong có chút giật mình cảm thán nói: “Những đứa bé ngày nay thật ác, đánh nhau mà dẫn hơn một trăm người, uy phong hơn ông đây năm đó nhiều.”

“Huynh còn... huynh thất thần cái gì, nhanh chóng xuống đây muội sẽ dẫn huynh rồi đi.”

“Rời đi?”

Đàm Tư Như cười lạnh nói: “Sư muội, muội không phải muốn dẫn hấn chạy chứ? Coi như muội có thể dẫn hấn xuống núi nhưng có thể chạy đi đâu chứ? Thế lực Lý gia trải rộng khắp Thanh Dương địa giới chỉ cần Lý Sâm nói một câu, hấn rời khỏi phái Văn Hà lập tức sẽ chết.”

Nghe sư tỷ nói thế này, lúc này Âu Dương Dạ mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Đúng vậy.

Mình muốn dẫn Cổ Thanh Phong rời đi, thế nhưng có thể chạy đi đâu chứ? Thế lực Lý gia lớn như thế Lý Sâm lại độc ác như.

Làm sao bây giờ?

Âu Dương Dạ thật không biết nên làm sao bây giờ, nếu như sư phụ ở đây có thể tìm sư phụ giúp đỡ, thế nhưng sư phụ cũng không ở sư môn làm sao bây giờ, rơi vào đường cùng đành phải đi cầu sư tỷ.

“Sư tỷ, tỷ giúp muội một chút đi. Chỉ cần tỷ chịu giúp đỡ sau này muội đều nghe theo tỷ có được hay không?”

“Sư tỷ, muội sai rồi tỷ giúp muội một chút đi. Sư tỷ tốt với muội nhất!”

Dù sao cũng là tỷ muội đồng môn, lại báai cùng một sư phụ mặc dù con người của Đàm Tư Như lạnh lùng, nhưng nàng vẫn rất yêu thương sư muội này của mình nếu không cũng sẽ không trăm phương ngàn kế thuyết phục, nhìn đáng vé đáng thương của sư muội Đàm Tư Như thở dài.

“Tỷ giúp muội cũng được, nhưng nhất định muội phải đồng ý với tỷ sau khi chuyện này ổn thỏa muội lập tức trở về bề quan, tỷ sẽ đích thân tiễn hấn rồi đi sau này muội và hấn không có bất kì liên hệ gì!”

“Muội đồng ý, cái gì muội cũng đồng ý!”

Hiện tại Âu Dương Dạ chỉ muốn Cổ Thanh Phong bình an rời đi.

Đúng thế.

Đây là nguyện vọng duy nhất của nàng.

Vì nàng nghĩ dù sao chuyện này cũng do nàng mà ra, nếu như không phải mình tìm Cổ Thanh Phong giả mạo Xích Viêm công tử như vậy tất cả chuyện này cũng sẽ không xảy ra, mà Cổ Thanh Phong cũng chỉ có lòng tốt giúp đỡ nếu bởi vậy mà liên lụy hấn, Âu Dương Dạ sẽ ân hận cả đời.

Thế nhưng cho dù đều là lỗi của mình, tên này thật sự quá khiến người khác thất vọng!

Đã đến lúc nào rồi, người ta cũng đã chém giết lên tới đây rồi nàng đang gấp gáp cực kì mà hắn còn có tâm tư hái quả.

Tìm của tên này lớn nhường nào chứ?

Âu Dương Dạ đang hoài nghi có phải tên này vì trúc cơ thất bại nên nhất thời không thể chấp nhận đã kích lớn như thế, từ đó đầu óc xảy ra vấn đề tinh thần có chút không bình thường hay không.

Càng nghĩ càng có khả năng này, nếu không sao tên này không có một chút sợ hãi nào chứ phạm người bình thường cũng không có khả năng không sợ!

“Họ Cổ, huynh có thể xuống trước hay không!”

“Nếu sư tỷ của muội có thể giải quyết chuyện này thì huynh không xuống nữa.” Cổ Thanh Phong uống một hớp rượu lại bắt đầu hái quả nói: “Đêm nay huynh phải dùng những quả này ngâm rượu, cần rất nhiều quả mọi người làm việc trước đi huynh hái thêm một chút nữa.”

“Huynh...”

Âu Dương Dạ muốn nói cái gì, lại bị Đàm Tư Như cắt lời.

“Sư muội, muội cũng đừng làm khó hắn, muội đừng nhìn đáng về hắn không sao cả đây đều là giả vờ, thật ra trong lòng hắn đang sợ muốn chết ngay cả can đảm cũng không có.”

Nhìn Cổ Thanh Phong đang đứng trên cây hái quả, Đàm Tư Như cực kỳ chán ghét lắc đầu, nói ra: “Sư muội, lần này muội nhìn rõ hắn là người như thế nào chưa? Can đảm không có can đảm gặp chuyện lại sợ phiền phức, bên ngoài giả vờ bày ra đáng về không sao cả, nội tâm đã bị dọa sợ từ lâu rồi thật sự không có bản lĩnh nhưng rất ưa thể diện, chỉ dựa vào cái miệng bốc phét thiên hoa loạn trụ hắn cũng chỉ có thể dỗ dành những thiếu nữ chưa hiểu thế sự, chờ muội lớn lên sau khi trưởng thành sẽ biết người đàn ông thể thế này vô dụng nhất.”

“Ồi.”

Đứng trên nhánh cây, Cổ Thanh Phong nhìn nhìn Đàm Tư Như, không chịu được vui vẻ cười ha hả gật đầu nói ra: “Ánh mắt của muội thật là tốt.”

“Hừ! Đến bây giờ còn giả vờ trước mặt ta sao!” Đàm Tư Như hừ lạnh một tiếng, nói: “Hôm nay nếu như không phải nể mặt sư muội ta người bị người ta đánh chết ta cũng không quan tâm!”

Cổ Thanh Phong lắc đầu, cười cười cũng không nói gì.

Phía xa, dường như có người phát hiện Âu Dương Dạ, sau khi hô một tiếng hơn một trăm người trùng trùng điệp điệp chạy tới.

Âu Dương Dạ vốn định tiến lên lại bị Đàm Tư Như ngăn lại.

“Sư muội, muội đợi ở chỗ này trước để tỷ và Lý Sâm nói chuyện.

Đàm Tư Như xoay người vọt lên, hư không mấy bước đáp trên nhánh cây thì triển khinh công đi mất, roi trên mặt đất ngăn trở đường đi hơn một trăm người.

“Lý công tử, có thể nghe ta nói một câu hay không?”

Mặc một bộ Đan Dương Ngọc La màu trắng, Lý Sâm đáng vẻ như là một lưỡi kiếm sắc bén phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ tuột ra khỏi vỏ, lạnh lùng nói: “Đàm Tư Như, ta hi vọng chuyện này ngươi không nên nhúng tay không thì đừng trách Lý Sâm ta trở mặt không quen!”

Lý gia là đại gia tộc hiền hách, thế lực gia tộc trải rộng khắp Thanh Dương địa giới, phái Vân Hà cũng có không ít người của Lý gia, đừng nói Đàm Tư Như chỉ là một đệ tử trong đây dù là Đại chấp sự của phái Vân Hà, Lý Sâm cũng không để vào mắt.

Mà Đàm Tư Như cũng biết chuyện này, cho nên luôn khách sáo với Lý Sâm ôn nhu nói ra: “Lý công tử, chuyện này ta cũng biết cũng biết họ Cổ đánh người của ngươi, cũng biết bây giờ ngươi rất tức giận nhưng ta đã thay ngươi giáo huấn hắn.”

Lý Sâm ngạo nghễ đáp lại: “Chuyện của ta không cần ngươi quan tâm!”

“Lý công tử, ta cũng nghĩ cho ngươi thôi ngươi thích sư muội sư, ta biết mà ta cũng luôn nói tốt cho ngươi nhưng ngươi suy nghĩ kỹ một chút xem, nếu hôm nay ngươi đánh tên họ Cổ kia sư muội ta nhất định sẽ rất tức giận. Quan hệ của các ngươi vốn đã không tốt, đến lúc đó khẳng định nàng vì việc này càng thêm căm hận ngươi.”

Nghe Đàm Tư Như nói thế này, tức giận trong mắt Lý Sâm giảm bớt mấy phần bắt đầu do dự.

“Mà ta cam đoan với ngươi, sau khi chuyện này trôi qua ta sẽ đích thân tiễn tên họ Cổ kia đi, sư muội cũng đồng ý với ta sau này sẽ không có bất kỳ liên hệ gì với hắn.”

Đàm Tư Như đang khuyên ở chỗ này, mà cách đó không xa Âu Dương Dạ khoanh tay đi qua đi lại sốt ruột chờ đợi.

Nhìn Cổ Thanh Phong một chút, tên này còn đang hái quả.

Âu Dương Dạ cũng lười đi nói cái gì chỉ muốn mau chóng hiểu rõ chuyện này, ước chừng đợi một hồi phát hiện sự tởm, nhanh chóng hỏi thăm.

“Lý công tử đồng ý, nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

“Nhưng bác buộc hẳn phải quỳ xuống xin lỗi!”

Cái gì!

Nghe vậy, thần sắc Âu Dương Dạ lập tức thay đổi, lắc đầu từ chối nói: “Lý Sâm cũng quá khoa trương rồi! Hẳn cho rằng hẳn là ai chứ! Muội đi tìm hẳn tính sổ!”

Âu Dương Dạ vừa muốn nhích nhích, Đàm Tư Như nâng tay lên ánh sáng giữa ngón tay lấp lóe trong nháy mắt điểm trúng huyệt đạo của Âu Dương Dạ.

“Sự tởm, tởm... tởm làm cái gì!”

“Sự muội, tởm điểm huyệt muội vì muốn muội tỉnh táo một chút muội đi chỉ đồ thêm dầu vào lửa, đến lúc đó cũng không chỉ là quỳ xuống đơn giản như vậy đâu.” Đàm Tư Như khuyên nói: “Dù sao Lý Sâm cũng là công tử Lý gia, là một người ưa sĩ diện tên họ Cổ đánh người của hắn, Lý công tử chắc chắn sẽ không bỏ qua thể diện này hẳn nhất định sẽ lấy về.”

“Thế nhưng...”

“Không có thế nhưng, vừa rồi Lý công tử đã nói rõ chuyện này hôm nay nếu như tên họ Cổ không quỳ xuống xin lỗi sẽ bị đánh đến tàn phế, Lý công tử là ai không cần tởm nói muội cũng biết hẳn nói được làm được, hai năm nay đệ tử bị hắn đánh tàn phế còn ít sao?”

“Sự tởm, Cổ Thanh Phong giả mạo Xích Viêm công tử hoàn toàn là vì giúp muội nếu để hắn quỳ xuống, vậy muội thế này không được...”

Âu Dương Dạ đang nói, nhưng lại bị Đàm Tư Như điểm huyệt, không thể mở miệng nữa.

“Sự muội, chuyện này quyết định như vậy đi, tởm cũng là vì tốt cho muội thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Ai bạo liệt

Đàm Tư Như nhận rất nhiều lợi ích của Lý Sâm, luôn tác hợp hai người, Lý Sâm đã từng hứa nếu như được chuyện sẽ cho nàng rất nhiều tài nguyên tu hành vì thế Đàm Tư Như đang rất cố gắng.

Đừng nói Âu Dương Dạ đột nhiên mang người trong lòng về là một tên trúc cơ phế thể, cho dù thật sự hắn là nhân trung chi long nàng cũng sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế tách hai người ra.

Nếu như không phải lo lắng cho cảm xúc của Âu Dương Dạ, nàng cũng sẽ không quan tâm sự sống chết của Xích Viêm công tử kia.

Nàng nghĩ, tên họ Cổ này cũng chỉ đàn được một ca khúc, hiểu chút âm luật mà thôi bình thường đồ con gái được thôi, căn bản không có bản lĩnh thật sự gì, vốn trúc cơ thất bại chính là một phế vật, hết lần này tới lần khác còn giả bộ bày ra đáng về không sao cả chuyện đến đâu rồi còn giả vờ bình tĩnh khiến nàng cực kỳ chán ghét.

Hái thêm một vài yêu quả cất rượu gì chứ?

Hừ!

Là sợ không dám xuống đây thì có!

Đối với đàn ông thế này, Đàm Tư Như muốn bao nhiêu chán ghét có bấy nhiêu chán ghét.

“Lý Sâm công tử đã đồng ý chữa cho ngươi một con đường sống, nhưng ngươi nhất định phải quỳ xuống xin lỗi.”

Đi qua đó, Đàm Tư Như nói yêu cầu của Lý Sâm ra nài đưa lưng về phía hắn cũng không nhìn Cổ Thanh Phong, dáng vẻ căm phẫn: “Người đừng hy vọng vào sự muối ta sẽ che chở người, nàng đã bị ta điểm huyết không động được cũng không mở miệng được, cho nên hôm nay không ai cứu được người.”

“Thật sao?”

Đứng trên nhánh cây, Cổ Thanh Phong nhìn Âu Dương Dạ cách đó không xa tiểu nha đầu như pho tượng đang đứng ở nơi đó, hai mắt trừng rất lớn trong mắt đều là lo lắng.

Cổ Thanh Phong lắc đầu, cười cười bỏ yêu quả vào túi trữ vật, lại hái tiếp đáp lại nói: “Những đứa trẻ bây giờ phách lối như vậy sao? Động một chút lại muốn người khác quý xuống ông đây còn chưa quý với ai.”

Nghe xong câu này, Đàm Tư Như giận dữ châm chọc nói: “Ta khuyên người thu hồi sự tự tôn đáng thương của người đi, tôn nghiêm của người ở trước mặt ta không đáng một đồng nào.”

“Tiểu cô nương, nói chuyện sao khó nghe như vậy chứ.” Cổ Thanh Phong tiện tay lấy một quả xuống, dùng tay áo xoa xoa liếc mắt nhìn Đàm Tư Như nhàn nhạt nói: “Người đàn ông có thể bỏ tất cả xuống nhưng duy nhất chỉ có tôn nghiêm dù cho như thế nào cũng không thể buông xuống.”

“Sắp chết đến nơi còn dám ở trước mặt ta nói về tôn nghiêm đáng thương của người! Nếu không phải ta nể mặt sư muối, người bị người đánh chết ta cũng chẳng thêm nhìn một chút.” Đàm Tư Như chỉ vào Cổ Thanh Phong quát lạnh nói: “Ta lặp lại lần cuối cùng, hoặc là quý xuống nói xin lỗi hoặc là bị đánh thành tàn phế.”

Cổ Thanh Phong ngậm một miếng yêu quả Hồng Diệp, trên mặt vẫn không có tâm tình sắc thái gì duy chỉ có cặp mắt kia giống như dần dần hẹp lại, nhìn chằm chằm Đàm Tư Như khoe miệng không khỏi xẹt qua một ý cười không ai hiểu, nói: “Tiểu cô nương, chờ ta xử lý xong chuyện này nhất định sẽ cho người trải nghiệm cái gì là tôn nghiêm của đàn ông.”

“Nói như thế là người tình nguyện bị đánh...”

Đàm Tư Như còn chưa nói xong liền bị Cổ Thanh Phong cắt lời, hắn từ trên nhánh cây trực tiếp nhảy xuống trầm giọng nói: “Được, khỏi phải ngồi ở đây nói, lãng phí thời gian của lão tử, đi! Kêu người đến đây cho lão tử”

“Người!”

Sắc mặt Đàm Tư Như thay đổi, hít sâu một hơi cắn răng bực tức nói: “Tốt! Hôm nay muốn xem xem tên phế vật trúc cơ thất bại như người có bản lĩnh gì dám cuồng vọng như vậy!” Dứt lời, nàng lớn tiếng hô tên Lý Sâm.

Phía xa, Lý Sâm dẫn theo hơn một trăm người trùng trùng điệp điệp chạy tới.

Đi ở đằng trước là Lý Sâm, thần sắc ngạo nghễ khoe miệng ngậm lấy ý cười phách lối.

Rất nhanh, hơn một trăm người chạy tới bao vây Cổ Thanh Phong trong ba lớp ngoài ba lớp, một giọt nước cũng khó lòng lọt ra ngoài.

“Lý Sâm công tử, vừa rồi điều ta nên nói đã nói rồi thế nhưng tên họ Cổ kia lại không biết tốt xấu, nhất định phải khiêu chiến sự chịu đựng của người một chút.”

Đàm Tư Như chán ghét nhìn sang Cổ Thanh Phong, cười lạnh nói: “Nếu hắn đã muốn tôn nghiêm đáng thương của mình vậy hãy cho hắn biết ý nghĩa chân chính của hai chữ tôn nghiêm đi.”

“Dù sao cũng là nhân trung chi long, có thể không cần tôn nghiêm sao?”

Đứng bên cạnh Lý Sâm, Vân Hồng có chút cười nhạt nói.

“Đúng vậy, người ta là nhân trung chi long Xích Viêm công tử đó, mặc dù trúc cơ thất bại. Nhưng trúc cơ của người chính là thể biến dị đó. Cơ thể mạnh mẽ sức lực vô hạn đương nhiên cần tôn nghiêm, người nói xem Âu Dương Dạ sư muối...”

Diệp Hủy vẫn đang ăn mặc trang điểm lộng lẫy, nhìn Âu Dương Dạ vẫn đang bị điểm huyết nàng ha ha cười to nói: “Trời ạ, Âu Dương sư muối vẫn nên nhắm mắt lại đi nếu không... nếu không một chút nhân trung chi long của người quý trên mặt đất. Vậy người... sau này sao người có thể gặp người khác chứ.”

Vân Hồng và Diệp Hủy đắc ý cười, dù sao nhìn tên họ Cổ quý xuống là một chuyện rất rất được hoan nghênh, không những có thể lấy lại được danh dự ở sơn trang Nhất Phẩm, sau này cũng có thể xem chuyện này là tấm cán chế giễu Âu Dương Dạ.

Âu Dương Dạ của người không phải rất đáng gờm sao?

Không phải người tìm một đạo lữ nhân trung chi long sao?

Không phải trình độ của đạo lữ người rất cao hay sao?

Đáng tiếc chỉ là một tên trúc cơ thất bại phế vật mà thôi!

Chẳng những là phế vật, hôm nay còn phải quỳ xuống xin lỗi Lý Sâm nữa chứ!

Ha ha ha!

Hai người càng nghĩ càng vui vẻ, hận không thể lấy cổ cầm diễn tấu một khúc tại chỗ.

“Lý Sâm công tử, nếu người ta đã muốn tôn nghiêm vậy cứ cho người ta đi.” Diệp Hủy vuốt vuốt chiếc nhẫn cười rất vui vẻ.

“Ồ?”

Lý Sâm kiêu ngạo từ bên trong xương tủy, mỗi tiếng nói cử động đều như thế, ngay cả ánh mắt cũng vô cùng vênh vào hung hăng.

“Muốn tôn nghiêm, ha ha. Vậy ta sẽ cho ngươi tôn nghiêm.”

Nói rồi, Lý Sâm đột nhiên giận dữ, quát lên: “Khiến hần quỳ xuống cho ta!”

Vừa dứt lời hai người lao đến, một trái một phải trong nháy mắt liền khống chế bả vai Cổ Thanh Phong, muốn cưỡng ép khiến Cổ Thanh Phong quỳ xuống tu vi của hai người này đều là Tiên Thiên cảnh giới nhị tam, mặc dù tu vi không phải rất cao, nhưng cái này cũng không hề quan trọng, bởi vì tại phái Vân Hà chỉ cần Lý Sâm công tử muốn đánh người, cho tới bây giờ không ai dám đánh lại.

Cổ Thanh Phong đứng ở đó, mặc cho hai người khống chế vai của mình, cời nút ở cổ áo mình ra cặp mắt âm u quét nhìn đám người xung quanh ngưng tiếng nói: “Một đám ranh con toàn là thùng rỗng kêu to, ai cũng đều kiêu căng phách lối còn dám đụng vào ta, cút ra!”

Chỉ thấy bả vai của hần run nhẹ, phịch một tiếng hai người đang khống chế bả vai hần còn chưa biết chuyện gì, chỉ cảm thấy cánh tay tê rần cả người bay tứ tung ra ngoài, rơi trên mặt đất đau đớn kêu la thảm thiết, đám người nhìn qua thình lình trông thấy cánh tay hai người kia hoàn toàn trật khớp, giống như cánh tay đặt sai chỗ vậy trong chớp mắt cánh tay sưng hơn bắp đùi!

Tất cả mọi người đều biết tên họ Cổ trước mắt này là trúc cơ phế thể, cơ thể mạnh mẽ sức lực vô biên!

Đúng vậy!

Tất cả mọi người đều biết.

Chỉ là khiến bọn họ cảm thấy giật mình chính là, hiện tại hơn một trăm người đang vây quanh hần còn có Lý Sâm, Vân Hồng, Diệp Hủy các bậc cao thủ này mà người này không những không sợ thậm chí còn dám đánh trả lại!

“Từ trước đến nay phái Vân Hà chưa từng có ai dám làm trái ta! Chưa có!”

Lý Sâm đạp mạnh một bước phần nộ quát: “Quỳ xuống cho ta!”

Hần nâng tay lên lòng bàn tay lóe ra ánh sáng màu đen.

Đây là Hắc Sát Chưởng!

Một kỹ võ uy lực rất mạnh mà người của phái Vân Hà chỉ cần nghe đến tên Lý Sâm dường như đều biết hần đã luyện Hắc Sát Chưởng thành cảnh giới Đại Thành, một chiêu một thức đều ẩn chứa uy lực hắc sát, lại thêm tu vi của Lý Sâm chính là Tiên Thiên đệ cửu, hần toàn lực thi triển hắc sát chưởng, chưa có người có thể tiếp nhận, ngoại môn rất nhiều đệ tử bị hần dùng hắc sát chưởng đánh trọng thương trong đó còn có mấy người đệ tử bị đánh thành ngốc ngếch.

Tên họ Cổ này mặc dù sức lực mạnh mẽ, nhưng cũng tuyệt đối gánh không nổi Hắc Sát Chưởng của Lý Sâm công tử.

Mà chiêu này của Lý Sâm tập trung vào đầu của Cổ Thanh Phong, chưởng như thế chắc chắn đầu của tên họ Cổ này sẽ nổ hoa!

Mọi người chung quanh đều đang đợi xem kịch hay.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hắc Sát Chưởng của Lý Sâm tới trong nháy mắt.

Cổ Thanh Phong kia không tránh không né, khẽ nhấc tay một cái khiến cho mọi người không nghĩ tới vậy mà hần lại chặn được chiêu thức này của Lý Sâm công tử!

Làm sao có thể!

Lý Sâm giống như cực kỳ kinh ngạc, hai mắt trừng lớn không thể tin được.

“Ranh con, ngươi ra tay cũng độc đấy! Không những tu luyện Hắc Sát Chưởng bậc võ kỹ hung tàn này còn muốn đánh vào đỉnh đầu ta.”

Lúc đầu Cổ Thanh Phong chỉ muốn chơi đùa với đám con nít này thôi, thật không nghĩ rằng ranh con này hung tàn như vậy, trùng chiều hắc sát chưởng này cho dù không chết, đầu óc e là cũng sẽ ngốc nghếch.

Nghĩ đến đây, cặp mắt vốn đang hẹp lại của Cổ Thanh Phong bỗng nhiên mở ra, trong đôi mắt tĩnh lặng hiện lên một tia tức sát đột nhiên vừa dùng lực, răng rắc một tiếng bóp nát cổ tay Lý Sâm tại chỗ!

A...

Sắc mặt Lý Sâm trắng bệch, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Quá nhanh!

Quá đột nhiên!

Nhanh đến khiến cho mọi người chưa kịp phản ứng, cũng đột nhiên khiến mọi người trợn mắt hốc mồm.

Ai cũng không nghĩ Cổ Thanh Phong sẽ đánh lại, càng không nghĩ sức mạnh của hắn mạnh như thế điều khiển người ta kinh hãi nhất là, hắn ra tay quả quyết tàn nhẫn, đầu tiên là đánh gãy cánh tay hai người kia, bây giờ lại bẻ gãy cổ tay Lý Sâm.

Phải!

Bẻ gãy.

Đám người rõ ràng nhìn thấy, cánh tay của Lý Sâm biến thành chân gà giống như xương cốt vỡ nát một cánh tay cụp xuống đó.

“Tuổi còn nhỏ, ra tay ác độc như vậy hôm nay bẻ gãy xương người để người ghi nhớ thật kĩ, rút về!”

Cổ Thanh Phong giờ chân, trực tiếp đá vào lồng ngực hắn Lý Sâm kêu một tiếng đau đớn, miệng phun máu tươi bay tứ tung ra ngoài.

“Giết hắn cho ta! Giết hắn... A!!! Tay của ta... Giết hắn!!!”

Lý Sâm không lo ngực đau đớn, nhìn cổ tay của mình bị bẻ gãy, khàn giọng la hét!

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hung hãn

“Ai dám động!”

Cổ Thanh Phong quát đỉnh tai nhức óc, hắn mặc bộ đồ trắng càng gây sự chú ý trong cánh rừng lá đỏ này, tóc đen dài khuôn mặt tuấn lãng, thần sắc tinh táo hai tay chấp sau lưng, đứng thẳng ở đó, như thanh kiếm cô đơn giữa gió trời lồng lộng, hai con ngươi u ám sâu như biển chết, quét ngang ra khiến người khác rùng mình, như rơi xuống vực sâu, từ trong linh hồn dâng lên một cảm giác sợ hãi.

Ai dám động?

Không người nào dám động.

Tất cả mọi người đều kinh hãi, từng lớn hai mắt vận chuyển linh lực, người nhìn ta ta nhìn người thần sắc ai nấy đều khàn trương.

“Ranh con các ngươi, dám ra tay với lão tử!”

Cổ Thanh Phong cứ đứng như vậy, nói không sợ hãi ngữ không giật mình, chỉ là trên người hắn toát ra hơi thở của hoàng hôn, khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Về hoàng hôn này không phải là hoàng hôn trời chiều.

Giống như hoàng hôn tĩnh mịch, bao phủ trên người, làm cho người cảm giác vô cùng không thoải mái dường như sắp đi đến tận cùng của sinh mạng.

Tại sao có thể như vậy? Không ai biết.

Giờ này khắc này cũng không ai suy nghĩ vấn đề này.

Bọn hắn chỉ cảm thấy tên họ Cổ trước mắt này có chút thần bí, có chút quý dị còn có chút hung hãn.

“Thành thật, với lão tử ta và các ngươi không thù không oán, các ngươi không động thù ta cũng không động thù.”

Cổ Thanh Phong quét ngang đám người, giọng điệu rất bình tĩnh nhàn nhạt nói: “Lúc trẻ tuổi đánh nhau ta còn biết người biết ta trăm trận trăm thắng, các ngươi biết ông đây là ai không? Biết thực lực của ta thế nào sao? Vậy mà dám đánh lão tử.”

Trong đám người có người ngo ngoe muốn động, muốn thù.

Cổ Thanh Phong liếc mắt qua, ngưng tiếng nói: “Ranh con, trước khi động thù phải nghĩ đến hậu quả, ông đây không phải Bồ Tát không có bất kỳ lòng từ bi gì, giết các ngươi dễ như giết chó đừng có rãnh rồi rước họa vào thân, cút về tu luyện thêm mấy năm rồi hẵng nói!”

Hoàn toàn chính xác.

Tu luyện năm trăm năm, Cổ Thanh Phong giết bao nhiêu người chính hắn cũng không biết, đối với sinh mạng sớm chết lặng từ lâu, trong mắt hắn những ranh con này như sâu kiến hắn không chút nào quan tâm lại càng không có bất kì thương hại nào.

Người sẽ đi đáng thương cho một con kiến sao? Đáp án chắc chắn là.

Không.

Cổ Thanh Phong lần lượt nhòm ngó ngôi báu của Tiên Ma Vương Tọa, càng từng nhòm ngó ngôi báu của Cửu U đại đế, cảm ngộ đối với sinh mạng đã vượt ra sinh lão bệnh tử từ lâu.

“Ngươi quả thật chỉ là một phế vật trúc cơ thất bại, cơ thể mạnh một chút sức lực mạnh hơn một chút ta không tin ngươi có thể lợi hại hơn nữa!” Văn Hồng đứng dậy, ngạo nghễ hét lớn.

Hắn không tin! Bởi vì phái Văn Hà có một vị phế thể trúc cơ thất bại dị biến, mặc dù nhục thân mạnh hơn người bình thường một chút, sức lực mạnh hơn một chút, nhưng cũng chỉ thể thôi trừ cái đó ra cũng không có gì đặc biệt.

Hắn hừ lạnh một tiếng, tế xuất phi kiếm giờ tay vẫy một cái, ánh sáng lóe lên ánh sáng của trắng non vô cùng mạnh mẽ bay đi ba mét.

Ngay lúc Văn Hồng động thủ, cách đó không xa trong mắt Diệp Hủy lóe lên ánh mắt âm u mà lạnh lùng quát: “Mọi người cùng nhau xông lên, giết tên phế vật này xem hắn phách lối thể nào!” Diệp Hủy tế xuất một roi da màu đỏ, vận chuyển linh lực từ phía sau đánh thẳng đến.

Lúc đầu, mọi người chung quanh có chút do dự, không biết thực lực Cổ Thanh Phong mạnh yếu thế nào, giờ phút này trông thấy Văn Hồng và Diệp Hủy hai người động thủ, những người khác cũng lập tức nhao nhao động thủ! Lạnh Nguyệt quyết dài ba mét đánh tới, Cổ Thanh Phong nhìn cũng không nhìn, đưa tay chop một cái một trận lớp lớp bốp giòn vang, kiếm quyết uy lực mạnh mẽ cứ như vậy bị hắn làm tán loạn biến mất trong nháy mắt! Không ai biết hắn làm thế nào được như vậy.

Càng không có người biết một màn xảy ra thế nào.

Văn Hồng không biết, cũng không kịp suy nghĩ nhiều, thấy kiếm quyết của mình tán loạn, thần sắc hắn kinh biến không dám thất lễ, nhanh chóng thả người vọt lên không trung.

Lúc này, Cổ Thanh Phong nhanh chân trong nháy mắt đã đi tới, giờ tay kéo một cái, khiến Văn Hồng từ không trung rơi xuống đập xuống đất, hai chân rơi xuống đất răng rắc một tiếng, cổ chân trật khớp xương, đau đớn khiến hắn ngao ngao kêu to!

“Ta đã nói qua trước khi động thù hãy suy nghĩ đến hậu quả, nếu các ngươi đã không nghe, vậy ném thử đi!”

Cổ Thanh Phong nhắc chân lên đá qua một cái, trực tiếp trúng vào ngực Văn Hồng, một cước này khiến y áo Văn Hồng rách bươm, da thịt bị rạch nát mũi miệng đầy máu cả người như điều đứt dây bay ra xa rồi rơi xuống đất, đã bất tỉnh nhân sự

Lúc này, Diệp Hủy đánh lên mà đến đang quát roi dài trong tay qua, lúc Cổ Thanh Phong quay người một tay túm dây da giữa không trung trong tay, nhìn lần nữa thì roi dài lại có lực quang.

Đây là độc.

Roi da này quát xuống nếu da tróc thịt bong, độc tố tất nhiên sẽ lây nhiễm vết thương ăn mòn cơ thể.

“Là phụ nữ mà tâm tư lại độc ác như thế!”

Đột nhiên Cổ Thanh Phong kéo một phát Diệp Hủy mắt không chế bị kéo tới, giờ tay tát một bạt tai lên mặt Diệp Hủy một bạt tai như thế khiến mặt mũi Diệp Hủy sưng phồng, miệng mũi phun máu răng rớt ra.

“Tặng ngươi một bạt tai tự giải quyết cho tốt! Cút!”

Lời vừa nói xong, một cước đạp tới Diệp Hủy kêu thảm bay tứ tung ra ngoài.

Vốn dĩ xung quanh có hơn một trăm người muốn bao vây Cổ Thanh Phong, trông thấy một màn này nào dám động thủ, mỗi một người đều bị hù đến sắc mặt xanh xám thần sắc đều là sợ hãi vừa lui lại vừa hoảng sợ nhìn qua.

“Đối nghịch với Lý Sâm ta, bất kể là ai cũng chỉ có một con đường chết!” Xoạt! Trong không trung không biết lúc nào xuất hiện một toà bảo tháp, đó là một tòa bảo tháp chín mét bảo tháp lóe ánh sáng vàng rực rỡ, xung quanh bảy viên lưu tinh vây quanh bảo tháp phi tốc xoay tròn.

Đây là Kim Hà thất tinh tháp, là pháp bảo cực phẩm của Lý Sâm, uy lực to lớn dù cho là trúc cơ mấy chục năm cao thủ cũng phải chết không thể nghi ngờ.

Nhìn qua, quả nhiên tại đỉnh tháp nhìn thấy bóng dáng Lý Sâm, hắn đứng trên đỉnh tháp mặt đầy dữ tợn phần nộ quá lớn.

“Phế vật! Đi chết đi!” Oanh!

Kim Hà thất tinh tháp cường chế lao xuống.

Cổ Thanh Phong vẫn bất động như cũ, lẳng lặng đứng đó lúc thất tinh tháp áp xuống hắn giờ tay trực tiếp đỡ lấy.

“Dựa vào tên phế vật như ngươi cũng muốn kháng trụ Kim Hà thất tinh tháp muốn chết sao!”

Đứng trên đỉnh tháp, hai tay Lý Sâm kết động Linh quyết, Kim Hà thất tinh tháp bỗng nhiên xoay tròn cùng lúc đó hắn hô lớn: “Đàm Tư Như, giúp ta phế đi hắn!”

Cái gì! Nơi xa, Đàm Tư Như đã bị những chuyện xảy ra trước mắt này khiến sợ ngây người, nàng không nghĩ tới cơ thể Cổ Thanh Phong mạnh như vậy, mạnh ngoài sức tưởng tượng, nàng cũng nghĩ không thông Cổ Thanh Phong bất quá cũng chỉ là một biến dị chi thể, sao cơ thể có thể mạnh như vậy được.

Mạnh đến khiến cao thủ của cảnh giới trúc cơ nàng cũng có chút sợ hãi! Nghe thấy tiếng hét của Lý Sâm, Đàm Tư Như khẽ giật mình, không biết nên đáp lại ra sao.

“Đàm Tư Như! Tên phế vật này đã bị Kim Hà thất tinh tháp của ta bao vây lấy, ngươi nhanh chóng phế hắn đi.”

“Ta cho ngươi tài nguyên tu hành đếm mãi không hết!”

“Không phải ngươi luôn muốn một món pháp bảo cực phẩm sao? Ta có thể cho ngươi!”

Pháp bảo cực phẩm? Lý Sâm khiến Đàm Tư Như có chút động lòng, gia thế nhà nàng khá bình thường mặc dù tư chất không tệ, nhưng bởi vì không có bối cảnh gì địa vị tại phái Vân Hà cũng luôn bình thường, nếu có đầy đủ tài nguyên tu hành, nàng cho rằng tu vi của mình cũng có thể tăng lên nhanh hơn.

“Chỉ cần hôm nay ngươi giúp ta phế hắn đi, ta có cách giúp ngươi trở thành đệ tử cấp cao nhất!”

Nghe đệ tử cấp cao nhất xong Đàm Tư Như cũng nhin không được nữa ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tôn nghiêm giá bao nhiêu

Cuối cùng Đàm Tư Như vẫn không thể nào chịu đựng được mê hoặc, cắn răng một cái rút ra phi kiếm đâm thẳng qua.

Nàng là cao thủ trúc cơ, trong cơ thể linh lực cực kỳ cường đại một kiếm ra đương nhiên uy lực.

Biết tên họ Cổ thân thể cường hãn, cho nên nàng cũng không dám chủ quan điên cuồng vận chuyển linh lực trong cơ thể vung ra một kiếm.

Khi nàng nghĩ đến, giờ phút này tên Cổ Thanh Phong bị Lý Sâm dùng Kim Hà thất tinh tháp đè, ở phía dưới không thể động đậy mình một kiếm này đâm đi họ Cổ kia không chết cũng phải tàn phế.

Mắt nhìn thấy kiếm của nàng có thể đánh trúng phía sau lưng Cổ Thanh Phong, đúng lúc này Cổ Thanh Phong đột nhiên quay người dùng hai ngón tay kẹp lấy mũi kiếm của nàng!

Làm sao có thể!

Đàm Tư Như lập tức kinh hãi thần sắc cũng biến thành vô cùng ngạc nhiên muốn rút kiếm rời đi!

Răng rắc!

Phi kiếm trong tay của nàng không hiểu sao gãy vụn.

Là bị bẻ gãy.

Cũng không thấy Cổ Thanh Phong có động tác gì, một thanh phi kiếm cứ như vậy liền bị bẻ gãy.

Một màn này thực sự quá quý dị, cũng quá khủng khiếp.

Đàm Tư Như thần sắc đại biến, căn bản không kịp nghĩ nhiều thả người muốn thoát đi.

Nhưng đã muộn.

Cổ Thanh Phong bẻ gãy phi kiếm một cước liền đạp tới, một cước này giống như dòng điện nhanh khiến Đàm Tư Như căn bản thấy không rõ, chỉ cảm thấy ngực tê tê một mớ hỗn độn lộn xộn trong cơ thể, sau đó người đã bay ra ngoài, rơi trên mặt đất oa một tiếng, không chịu được miệng phun máu tươi.

Thời điểm Cổ Thanh Phong một cước khiến Đàm Tư Như bay về sau, Lý Sâm đứng tại đỉnh tháp không khỏi bị dọa sắc mặt đại biến, hắn không nghĩ ra họ Cổ này rõ ràng bị Kim Hà thất tinh tháp của mình ép tới không cách nào động đậy, làm sao có thể còn có thể phản công.

Hoàn toàn chính xác.

Hắn không nghĩ ra.

Thật tình không biết Cổ Thanh Phong sở dĩ không hề động, không phải là do Kim Hà thất tinh Tháp Đa lợi hại mà là hắn cảm thấy món pháp bảo này có chút quen mắt, khơi gợi hồi ức thuở thiếu thời một chút, chỉ thế thôi.

Lúc này, hắn đứng thẳng người lên, một tay nâng Kim Hà thất tinh tháp đột nhiên vừa dùng lực, lớp vỏ một trận giòn vang thân tháp quang hoa đều tán loạn, cùng lúc đó Kim Hà thất tinh tháp cũng trong nháy mắt thu nhỏ, khôi phục nguyên hình trở nên nhỏ như nắm tay.

“Ngươi! Ngươi... Ngươi làm sao có thể!”

Ngã nhoài xuống đất, Lý Sâm trừng hai mắt, ngay cả đứng đều đứng dậy không nổi bị hù toàn thân phát run, cũng dọa đến mặt mũi trắng bệch.

“Quảng Nguyên là gì của ngươi?”

Cổ Thanh Phong nhìn Kim Hà thất tinh tháp trong tay, hắn nhận ra món pháp bảo này mà ký ức đến nay vẫn vô cùng rõ ràng, bởi vì hắn năm đó thiếu chút nữa chết trong tay món pháp bảo này.

Năm đó, hắn ở phái Vân Hà làm tạp dịch cùng một đệ tử trong môn Quảng Nguyên phát sinh xung đột, đánh túi bụi mà Quảng Nguyên dùng pháp bảo chính là cái Kim Hà thất tinh tháp này, chỉ bất quá năm đó Quảng Nguyên không cách nào phát huy ra uy lực món pháp bảo này, bị Cổ Thanh Phong hung hăng đánh cho một trận.

Chỉ là sau chuyện này, sư phụ Quảng Nguyên cũng là Kim Đức trưởng lão biết được, dùng món pháp bảo này xem chút đem hắn đưa vào chỗ chết.

Điều Cổ Thanh Phong cảm thấy bất ngờ chính là, không nghĩ tới thời gian qua đi năm trăm năm sau phái Vân Hà lại còn có đệ tử sử dụng Kim Hà thất tinh tháp này.

“Quảng Nguyên chân nhân là sư phụ của Lý Sâm ta.”

Nghe thấy tên họ Cổ này nhắc đến sư phụ của mình, Lý Sâm lập tức có sức lực đứng lên, dữ tợn quát mắng: “Thức thời lập tức quỳ xuống cho ta, nếu không sư phụ ta sẽ giết ngươi!”

“Ồ? Đây thật sự là đúng dịp.”

Cổ Thanh Phong cười cười, ngược lại cảm thấy có chút hứng thú trên choker người.

Năm đó thời điểm ở phái Vân Hà làm tạp dịch cùng Quảng Nguyên đánh một trận, chưa từng nghĩ năm trăm năm về sau trở lại phái Vân Hà vậy mà lại gặp đệ tử của Quảng Nguyên, năm đó Quảng Nguyên dùng chính cái Kim Hà thất tinh tháp này, năm trăm năm sau đệ tử của hắn vẫn dùng.

Cái này thật đúng là thiên ý trên người!

“Phế vật! Quỳ xuống cho ta!”

Thấy Cổ Thanh Phong trầm mặc, Lý Sâm còn tưởng rằng hắn sợ hãi nỗi sợ trước đó trong nháy mắt biến mất, đổi thành khí thế khinh người.

“Không phải người một nhà không vào cùng cửa, người cùng sư phụ người thật đúng là cùng một cái đức hạnh!”

Cổ Thanh Phong một cước đạp tới, nhẹ nhàng nhàn nói: “Cút về nói cho sư phụ người, thứ này ta lấy!”

Một cước này đá xuống, Lý Sâm ngay cả rên hừ đều không kịp một tiếng, tức khắc bất tỉnh.

Hiện trường hơn một trăm người sớm đã sợ vỡ mật, toàn bộ đều núp xa xa dùng ánh mắt nhìn quái vật hoảng sợ mà nhìn qua.

Tất cả mọi người biết cơ thể dị biến sinh ra do trúc cơ thất bại, thân thể sẽ rất cường hãn, chỉ là tất cả mọi người không nghĩ tới sẽ cường hãn như thế.

Cường hãn bậc này một chiêu đánh bay đệ tử ưu tú trong môn Lý Sâm, Vân Hồng, Diệp Hủy.

Cường hãn ngay cả Kim Hà thất tinh tháp đều không làm gì được hãn.

Đây chính là pháp bảo cực phẩm Kim Hà thất tinh tháp đó, là pháp bảo đại chấp sự Quang Nguyên sư phụ Lý Sâm, lại bị hãn phát tay đem quang hoa pháp bảo diệt sạch.

Càng làm cho người ta khiếp sợ là, mạnh như Đàm Tư Như cao thủ trúc cơ bậc này vậy mà cũng không làm gì được hãn, ngay phi kiếm trong tay đều bị hãn bẻ gãy.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, không người nào dám tin đây là sự thật.

Tại hiện trường.

Hãn đứng lặng nơi đây chấp tay mà đứng, áo trắng như tuyết trong mảnh rừng cây lá đỏ tóc dài đen như mực có chút bay lên, một gương mặt tuấn lãng giống như không có bất kỳ cảm xúc sắc thái gì, không buồn cũng không vui duy chỉ là bình tĩnh, giống biển cả tĩnh mịch bình tĩnh như vậy tĩnh đến dọa người, cũng tĩnh làm cho người ta sợ hãi.

Lúc này, Đàm Tư Như phi kiếm cầm trong tay đứng ở nơi đó, nàng xem ra rất chật vật xác thực mà nói rất sợ hãi.

Nàng không biết tên họ Cổ đến này rốt cuộc là ai, vì sao lại mạnh như vậy.

Nhưng có một chút nàng rất rõ ràng, một người có thể dễ dàng bẻ gãy phi kiếm trong tay mình có thể hóa giải Kim Hà thất tinh tháp, mình tuyệt đối không phải đối thủ.

Nàng sợ hãi, rất sợ hãi.

Bởi vì vừa rồi xuất thủ đánh lên không thành công, sợ hãi họ Cổ này sẽ không tha cho mình.

Nàng muốn chạy, lại không biết vì cái gì hai chân tựa như không nghe sai khiến, càng giống mất đi tri giác động cũng không dám động.

Nhất là khi bị cặp mắt u tĩnh màu hoàng hôn kia của Cổ Thanh Phong nhìn chằm chằm lúc, linh hồn phảng phất khô kiệt, trong đầu một mảng tăm tối, thân thể không cầm được run rẩy.

Sợ hãi!

Đó là một loại sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn.

Sợ hãi khiến nàng không thể thở nổi, sợ hãi khiến nàng đứng không vững bịch một tiếng, té liệt trên mặt đất.

“Tôn nghiêm của người giá trị bao nhiêu.”

Cổ Thanh Phong nhìn qua nàng, thanh âm càng bình tĩnh tựa như hỏi một câu người ăn cơm chưa, chỉ là truyền vào trong tai Đàm Tư Như, lại là mỗi chữ như châu ngọc, trong đầu của nàng quanh quẩn chấn nhiếp linh hồn của nàng.

Cách đó không xa, Âu Dương Dạ ngơ ngác đứng nàng bị điểm huyết đạo, đã không cách nào động đậy, cũng không thể mở miệng nhưng ánh mắt lại vẫn luôn mở to, một màn này nàng từ đầu tới cuối đều nhìn rõ ràng.

Nàng nhìn về phía Cổ Thanh Phong, cứ như vậy nhìn qua.

Cho đến lúc này, nàng rốt cuộc cũng hiểu vì cái gì sau khi Cổ Thanh Phong động thủ đánh đệ tử ngoại môn, còn dám nghênh ngang ở chỗ này hái quả, cũng rốt cuộc hiểu vì cái gì thời điểm Lý Sâm mang theo hơn một trăm người lên núi hãn tuyệt không quan tâm.

Lúc ấy, nàng coi là tên này có thể là đầu óc có vấn đề về sau sư tỷ nói tên này là ra vẻ trấn tĩnh.

Giờ khắc này, nàng rốt cuộc biết mình đã sai, sai quá sai.

Cổ Thanh Phong đầu óc không những không có vấn đề, cũng không giống sư tỷ nói ra vẻ trấn tĩnh.

Hắn là thật không quan tâm, cũng là thật không quan trọng.

Hắn từ đầu liền không có đem chuyện này để ở trong lòng, dù là một chút xíu cũng không có chỉ làm việc của mình, một mực chuyên tâm hái quả.

Lý Sâm mang người tới hắn vẫn đang hái.

Sư tỷ nói có thể giải quyết chuyện này Cổ Thanh Phong nói nếu có thể giải quyết hắn liền tiếp tục hái quả.

Lúc ấy Âu Dương Dạ không rõ, bây giờ mới biết, hàm ý thực sự của câu Cổ Thanh Phong nói này, đối với hắn mà nói hái quả là việc quan trọng về phần Lý Sâm... giống như chỉ là một việc rất không có ý nghĩa có người giải quyết thì tốt, hắn có thể tiếp tục hái quả nếu như không ai giải quyết hắn liền tự mình đi giải quyết.

Về sau sư tỷ đưa ra yêu cầu của Lý Sâm, nói bắt hắn quỳ xuống.

Hắn nói không có thói quen quỳ trước người khác.

Sư tỷ còn mở miệng châm chọc nói tôn nghiêm của hắn không đáng tiền.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Mỹ tử

Nhìn qua gương mặt Đàm Tư Như tê liệt trên mặt đất, trong lòng Âu Dương Dạ không có bất kỳ lo lắng gì thậm chí không có bất kỳ đồng tình.

Nếu là trước đó trông thấy sư tỷ trong bộ dạng này, nàng nhất định sẽ rất lo lắng sẽ rất sốt ruột nhưng hiện tại sẽ không, mới vừa rồi tận mắt nhìn thấy sư tỷ vì tiền tài muốn đưa Cổ Thanh Phong vào chỗ chết nàng liền thấy rõ ràng bộ mặt con người sư tỷ, trước kia chỉ biết sư tỷ rất ích kỷ lại không nghĩ rằng sư tỷ vậy mà vì lợi ích cá nhân sẽ đi giết người.

Nhớ tới lúc trước sư tỷ đưa ra yêu cầu của Lý Sâm, muốn để Cổ Thanh Phong quỳ xuống nói xin lỗi.

Cổ Thanh Phong từ chối.

Sư tỷ liền chế giễu, nói thu lại cái tôn nghiêm đáng thương kia của hắn, nói tôn nghiêm của hắn không đáng tiền.

Giờ này khắc này, Âu Dương Dạ thật rất muốn hỏi sư tỷ.

Tôn nghiêm của ai không đáng tiền?

Tôn nghiêm của ai đáng thương hơn?

Nhìn Cổ Thanh Phong lúc này.

Nhìn nam tử mặc áo trắng lúc này.

Trong lòng Âu Dương Dạ không hiểu sao nổi lên một cảm giác phức tạp, khí tức u ám như hoàng hôn kia trên người Cổ Thanh Phong khiến nàng có cảm giác giống như đã từng quen biết, phảng phất đã gặp ở nơi nào.

Rất quen thuộc.

Cũng rất lạ lẫm.

Nhưng chung quy không nghĩ ra được vì cái gì mà quen thuộc, cũng không biết vì mà cái gì lạ lẫm.

Nhìn bóng lưng Cổ Thanh Phong rời đi.

Trong lòng Âu Dương Dạ nhin không được hỏi một vấn đề.

Tên này rốt cuộc là ai?

Không biết.

Nàng cũng tưởng tượng không ra.

...Mặt trời chiều ngã về tây.

Phái Vân Hà dưới trời chiều lộ ra càng thêm rực rỡ màu sắc.

Sau khi rời khỏi sơn cốc lá đỏ, Cổ Thanh Phong vừa ăn quả yêu vừa dạo chơi.

Cùng mấy tiểu tử kia chơi đùa một chút, lúc đầu nghĩ tìm kiếm cảm giác cuồng ngạo thời tuổi trẻ lại phát hiện làm sao cũng tìm không thấy cảm giác năm đó, mà hẳn phát hiện mấy tiểu tử hiện nay càng ngày càng hung tàn.

Những đứa trẻ năm đó tuy cả đám đều vênh vào tự đắc, nhưng cũng chỉ là phách lối mà thôi còn không dám động thủ giết người, nhiều nhất chỉ giáo huấn một lần, đánh nhau đầu u máu chảy là được rồi.

Hiện tại mấy đứa trẻ này thật khó lường, mình còn không có làm gì, Lý Sâm kia liền động sát ý.

Đúng thế.

Kia đích thật là sát ý, tuyệt đối không chỉ ngoài miệng nói một chút đơn giản như vậy, Cổ Thanh Phong tu luyện năm trăm năm số lần đánh nhau nhiều không thể đếm hết được, đối với sát ý càng cực kỳ nhạy cảm, có thể cảm giác được rõ ràng Lý Sâm kia thật muốn giết mình, nếu không phải như thế hẳn cũng sẽ không ra tay nặng như vậy, còn có Đàm Tư Như kia Lý Sâm chỉ là tùy tiện dùng tiền tài dụ dỗ một chút cô nương đó vậy mà cũng động sát ý.

“Đại gia tuổi trẻ lúc ấy mặc dù cũng không phải kẻ tốt lành gì, đã từng làm qua không ít chuyện giết người cướp của bất quá khi đó là thời loạn, không giết người liền sẽ bị người khác giết, không có lựa chọn.”

Cổ Thanh Phong không phải thánh thần, tự nhiên cũng không muốn lập đền thờ cho mình.

Hắn chẳng qua là cảm thấy hiện nay người trẻ tuổi lá gan cũng thật lớn, cũng quá không coi mạng người ra gì, vì một chút chuyện nhỏ lập tức muốn đánh muốn giết thật sự là đủ ngông cuồng, ngày hôm nay may là mình, nếu đổi lại những người khác sợ là tới số rồi.

“Lũ nhỏ hiện nay thật đúng không thể trâu vào được.”

Lắc đầu, cảm thán một câu.

Trở lại vườn Linh Ân phía sau núi, đang tính đi ngủ một giấc, thỉnh linh trông thấy một lão già nằm ngửa tại bên trên chiếc ghế nhàn nhã uống chút rượu.

Lão già mặc áo bào xám, râu tóc xám trắng ăn mặc cầu thả lếch thếch, nhìn có chút lờ lờ không phải Hòa Đức thì là ai, lúc trông thấy Cổ Thanh Phong, Hòa Đức chân nhân đột nhiên đứng lên thần sắc không vui nói: “Cổ tiểu tử, ngươi đi đâu hại lão phu đợi ngươi hơn nửa ngày.”

“Chờ ta hơn nửa ngày?” Cổ Thanh Phong cười nhạo một tiếng đi qua hỏi: “Ta còn đang muốn hỏi ngươi đây, ta thật vất vả trở về một chuyến, ngươi vậy mà chơi trò biến mất, sao nào sợ ta ỷ lại vào ngươi, hay là sợ ta uống lắm làm ngươi nghèo chứ gì.”

“Ha ha ha... Lão phu ngược lại muốn cho ngươi ỷ lại vào, liền sợ tiểu tử ngươi không vừa ý!”

“Đừng nói nữa, cái chỗ chết tiệt này của ngươi thật đúng là không vừa mắt.”

“Tên này... ngươi, lão phu chỉ là tùy tiện nói một chút, tiểu tử ngươi không cần nói lão phu nơi này không vừa ý...”

Hòa Đức chân nhân vốn còn muốn khoe khoang cái vườn này của mình muốn cái gì có cái đó, về sau cẩn thận suy nghĩ một chút vẫn là được rồi, bởi vì hẳn biết Cổ Thanh Phong thực sự nói thật, năm đó tiểu tử này khai sáng Xích Tiêu Tông, luận quy mô có thể xưng đệ nhất thế giới, luận tài nguyên không ai bằng, luận khí phái tiên triều đều phải cam bái hạ phong luận phong cảnh càng như tiên cảnh.

Vì vậy một cái chỗ muốn cái gì có cái đó đều bị tiểu tử này trong nháy mắt chôn vùi đi.

Thế gian còn có cái gì đồ vật gì có thể lọt vào mắt xanh của hắn?

Đáp án là khẳng định, không có.

“Nói một chút đi. Hai ngày này đi đâu.”

“Hắc hắc, đây không phải thấy tiểu tử ngươi trở về mà, lão phu vì đón tiếp ngươi cố ý ra ngoài kiếm rượu ngon.”

“Thật hay giả?” Cổ Thanh Phong có chút hoài nghi trên dưới quan sát một chút lão già này, đi qua cầm bình rượu rót cho mình một ly rượu ngon, ngửa đầu uống vào, nếm nếm rất là ghét bỏ lắc đầu, nói: “Đây chính là rượu ngon ngươi mang về? Ta nói Hòa Đức, ngươi tốt xấu cũng là người biết thưởng rượu, nhiều năm không gặp làm sao phẩm vị càng ngày càng kém.”

“Loại rượu thấp kém này bình thường làm trơn miệng thôi, sao có thể gọi thành rượu ngon, lão phu lần này mang về cũng không phải là rượu ngon bình

thường cam đoan tiểu tử ngươi sẽ thích.”

“Thật hay không thật a, rượu gì?”

“Cùng lão phu đi thì biết.”

“Ồ, còn bắt đầu úp mở, sẽ không phải lại là giờ trò gì với ta chứ?” Cổ Thanh Phong trêu chọc nói: “Ta thế mà nhớ rất kỹ năm đó ngươi không ít lần gài bẫy ta.”

“Cổ tiểu tử ngươi nói gì vậy, lão phu lúc nào gài bẫy ngươi?”

Nhìn Hỏa Đức chân nhân lâm bộ mặt mày quang minh lỗi lạc, Cổ Thanh Phong không khỏi nhin không được cười lên, suy nghĩ lão già này da mặt thật sự là càng ngày càng dày.

Năm đó thời điểm ở Phái Vân Hà làm tạp dịch, liền bị lão già này gài bẫy mấy lần, mấy lần làm chuột bạch thí nghiệm trận pháp.

Về sau rời khỏi Phái Vân Hà, thời điểm hai người cùng một chỗ đào động phủ Cổ Lão, lại bị lão già này lừa mấy lần.

Đương nhiên, Cổ Thanh Phong về sau cũng trả đũa hấn mấy lần.

Hai người gài bẫy lẫn nhau, cũng cùng trải qua hoạn nạn, Cổ Thanh Phong hiểu rất rõ tính cách lão già này, càng biết hấn là đức hạnh gì nói lão già vì đón tiếp mình cố ý ra ngoài chuẩn bị rượu ngon.

Loại chuyện này, Cổ Thanh Phong vô cùng hoài nghi.

Nếu là thật sự có rượu ngon gì, lão già này không một mình uống sẽ giữ lại cho mình?

Không biết lão già này giờ trò gì.

Cổ Thanh Phong cũng không hỏi nhiều, đi theo Hỏa Đức chân nhân bảy lần quặt tám lần rẽ, đi vào một tòa động phủ làm hấn không nghĩ tới chính là, đại điện động phủ bày một cái bàn lớn, mà trên mặt bàn bày các loại mỹ vị, đếm chừng hơn tám mươi loại.

Có gà gạo thơm, có măng cay cừu chuyên thiên, có cá lá liễu vừa thơm vừa ngọt.

Nhìn qua cả bàn mỹ vị đầy món ngon, Cổ Thanh Phong trong lúc nhất thời không khỏi ngẩn người, bởi vì những mỹ vị này cơ hồ toàn bộ đều là thưởng thiếu thời hấn thích ăn nhất.

“Cổ tiểu tử, thế nào? Những món mỹ vị này đều là tiểu tử ngươi trước kia thích nhất nha, lão phu tốn thời gian vài ngày chạy hơn phân nửa Tây Bắc Cương Vực mới lấy được.” Vừa nói, Hỏa Đức từ trong Túi Trữ Vật móc ra một vò rượu ngon, phịch một tiếng đem một bình mở ra, lập tức một cỗ sương mù phiêu tán.

Khói mù này như ngon lửa lại như băng sương.

Theo mùi rượu truyền đến, Cổ Thanh Phong khẽ giạt mình bật thốt lên hô: “Đây là... đây là Băng Hỏa Lão Điều ngàn năm!”

“Ha ha ha ha ha! Được Cổ tiểu tử, lão phu liền biết chỉ cần mở vò rượu ra, tiểu tử nhà ngươi nhất định có thể đoán ra Băng Hỏa Lão Điều!” Hỏa Đức chân nhân cầm vò rượu đồ ra hai bát rượu rất là đặc ý nói: “Thế nào Cổ tiểu tử, lão phu nói không sai chứ, Băng Hỏa Lão Điều ngàn năm này, tiểu tử ngươi có hài lòng?”

Hài lòng!

Thực sự rất hài lòng!

Băng Hỏa Lão Điều này là rượu Cổ Thanh Phong năm đó thích uống nhất, đặc biệt là loại ừ nghìn năm, đến nay nhớ tới cũng nhin không được chảy nước miếng, cầm chén lên uống một hơi cạn sạch, rượu đi vào trong cơ thể, như lửa cháy bùng bùng đốt cháy như băng sương đóng băng, quả thực cảm giác này thật sự là thoải mái lắm lý.

“Thoải mái quá!”

Cổ Thanh Phong hét lớn một tiếng, có chút hưng phấn hỏi: “Hỏa Đức, cái đồ chơi này ngươi từ chỗ nào lấy được?”

Loại Băng Hỏa Lão Điều ngàn năm trân tàng này tuyệt đối được xưng tụng thế gian hiếm thấy, bởi vì đại bộ phận đều là từ trong động phủ của Cổ Lão móc ra, đừng nói ngươi có tiền, cho dù ngươi cướp đều không có chỗ để cướp, năm đó vì tìm loại Băng Hỏa Lão Điều ngàn năm này, Cổ Thanh Phong cũng không ít lần đi đào động phủ.

“Hắc hắc! Ngươi không cần quan tâm lão phu ở đâu lấy được, chỉ cần tiểu tử ngươi thích uống, ba mươi bảy vò rượu Băng Hỏa Lão Điều trân tàng lão phu đều có thể cho ngươi.”

Hỏa Đức vung tay lên, Xoạt! Ba mươi bảy vò rượu Băng Hỏa Lão Điếu chính chính tề tề xuất hiện trên mặt đất, quả thực để Cổ Thanh Phong lấy làm kinh hãi.

“Cái này cần đi đào bao nhiêu động phủ mới có thể tìm được nhiều Băng Hỏa Lão Điếu như vậy? Ta nói Hỏa Đức, ngươi những năm này có phải người chẳng làm gì chỉ đi đào những cái động phủ kia hả?”

“Tiểu tử ngươi ăn nói gì vậy. Cái gì gọi là chỉ đi đào động phủ lão phu là cái loại người này sao?” Hỏa Đức lại rót một chén rượu, nói ra: “Thất thần làm cái gì, những rượu này đều là của tiểu tử ngươi, nào! Vừa ăn vừa uống, ngày hôm nay hai chúng ta liền uống một trận.”

Cổ Thanh Phong đang muốn ngồi xuống, đột nhiên cảm giác được có gì đó không đúng, nhìn nhìn đây bàn món ngon mỹ vị cùng hơn ba mươi vò Băng Hỏa Lão Điếu gần năm kia, cười nói: “Hỏa Đức, ngươi thành thật nói cho ta nghe, đây có phải hay không là đặt bày gia đây?”

“Ta nói Cổ tiểu tử, những việc xưa cũ khỏi nói được không? Tiểu tử ngươi dù sao cũng là Xích Tiêu Quân Vương đại danh鼎鼎, lão phu coi như gài bẫy ngươi, có thể làm gì? Ngươi ngay cả tiên triều đều dám diệt, ngươi còn sợ lão phu gài bẫy sao?”

Cổ Thanh Phong cẩn thận suy nghĩ dường như cũng có lý, quơ lấy con gà hương lúa kia liền gặm cười mắng: “Đại gia trước kia tuổi nhỏ bị ngươi gài bẫy nhiều quá, trông thấy ngươi đều có bóng ma ám ảnh.”

“Tiểu tử ngươi...”

Hai người vừa ăn vừa uống, ngậm miếng thịt lớn, uống chén rượu lớn, ăn thông khoái, uống càng thêm thông khoái.

Lại thêm hồi tưởng chuyện cũ, quả thực khoái chí.

Chỉ là hồi tưởng những chuyện cũ này, Cổ Thanh Phong càng nghe càng thấy lạ Hỏa Đức lão già này đối việc trước kia gài bẫy mình không nhắc tới một lời, phần lớn là nhắc những chuyện trước kia hắn giúp bản thân mình.

Cái gì mà tiểu tử ngươi năm đó tu luyện bộ quyền pháp đầu tiên là lão phu dạy ngươi.

Cái gì mà tiểu tử ngươi năm đó thanh phi kiếm đầu tiên là lão phu đưa cho ngươi.

Cái gì mà nếu như không phải lão phu năm đó xuất mã, tiểu tử ngươi liền chết tại Phái Vân Hà.

Nghe nghe một hồi, Cổ Thanh Phong xem như nghe được chút ý tứ, hắn cũng không nói vừa ăn vừa nhìn vừa cười.

Có lẽ là bị Cổ Thanh Phong nhìn toàn thân không được tự nhiên, Hỏa Đức nói nói một hồi gương mặt mờ liền bắt đầu chột dạ, bĩu môi, trừng mắt liếc: “Tiểu tử ngươi cứ nhìn lão phu cười làm cái gì, cười làm lão phu toàn thân run rẩy!”

“Ha ha...”

Cổ Thanh Phong cười nhạt, lau đi khóe miệng dầu mỡ uống một ngụm tiểu tửu nhi, nói: “Ta nói Hỏa Đức này, ngươi là có chuyện cầu gia phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Gài bẫy

“Hắc hắc!”

Hỏa Đức chân nhân đứng dậy rót cho Cổ Thanh Phong một chén rượu, nhếch miệng cười nói: “Chỉ là muốn ngươi giúp cái chuyện nhỏ mà thôi.”

Cổ Thanh Phong lắc đầu, cười cười từ thời điểm nghe Hỏa Đức nói muốn bày tiệc mời mình là hắn biết sự việc không có đơn giản như vậy, nhìn xem đây bàn món ngon mỹ vị cùng hơn ba mươi vò Băng Hỏa Lão Điếu kia, lại nhìn nhìn Hỏa Đức chân nhân kia một mặt khiêm tốn, Cổ Thanh Phong biết chuyện này tuyệt đối nhỏ không được.

Đương nhiên, dù chuyện nhỏ hay chuyện lớn nếu là có thể giúp, Cổ Thanh Phong đương nhiên sẽ không chối từ, dù sao khi hắn niên thiếu Hỏa Đức chân nhân hoàn toàn chính xác đã giúp hắn rất nhiều lần, thậm chí còn đã cứu mạng của hắn Cổ Thanh Phong như thế nào lại không giúp được.

Chẳng qua thời điểm hắn hỏi giúp cái gì, Hỏa Đức cũng không có nói thẳng ra mà là hỏi: “Cổ tiểu tử, ngươi cũng tới Phái Vân Hà chúng ta được khoảng thời gian rồi, cảm thấy môn phái so với khi ngươi còn nhỏ như thế nào?”

“Khí phái không ít, thực lực tổng hợp cũng rất mạnh nghe nói Tam Sơn Lục Điện Cửu Phong mười hai viện chừng hơn vạn đệ tử, hình như bên dưới còn hai mươi bốn bang, bang phía dưới càng là nhiều đếm không hết.”

Trước đó ở trên đường nghe Âu Dương Dạ nói rất nhiều việc liên quan tới Phái Vân Hà, Cổ Thanh Phong nhiều ít cũng biết một chút, thực lực tổng hợp so với năm trăm năm trước mạnh hơn nhiều.

“Ya.”

Hỏa Đức chân nhân thở dài, nói: “Cổ tiểu tử, người nói những này thật là không tệ, thế nhưng. Không bao lâu, Phái Vân Hà chúng ta liền bị ngoại nhân cướp đi.”

Bị ngoại nhân cướp đi?

Cổ Thanh Phong có chút không hiểu.

“Chuyện này còn phải nói từ trận Chu Thiên Hạo Kiếp trăm năm trước kia.”

“Chu Thiên Hạo Kiếp?” Cổ Thanh Phong lông mày hơi nhíu cảm lấy một viên linh quả bắt đầu ăn, hỏi: “Chu Thiên Hạo Kiếp không phải đối với thế tục không có ảnh hưởng gì sao?”

“Chu Thiên Hạo Kiếp hoàn toàn chính xác đối với thế giới này của chúng ta không có phá hỏng cái gì, nhưng mang đến ảnh hưởng lại lớn rất nhiều, năm đó thời điểm Hạo Kiếp phát sinh, toàn bộ thế giới đều lộn xộn, yêu ma hoành hành, các đại tông môn tàn sát lẫn nhau cướp đoạt tài nguyên chúng ta mấy sư huynh đệ lúc ấy liều chết thủ hộ lấy môn phái, mặc dù cuối cùng giữ vững, nhưng chương môn sư huynh cũng vì vậy mà bị thương rất nặng.”

“Người nói là Thổ Đức chân nhân bị thương rồi?”

Cổ Thanh Phong biết Hỏa Đức có bốn vị sư huynh đệ, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, mà trong đó chấp chương Phái Vân Hà chính là sư huynh của hắn, Thổ Đức chân nhân.

“Bị thương rất nặng, dường như nguy hiểm đến mạng sống, đã bế quan trăm năm.”

“Ồ? Vậy bây giờ như thế nào?”

Mặc dù Cổ Thanh Phong cùng Hỏa Đức quan hệ không tệ, nhưng cùng bốn vị khác quan hệ không phải là tốt như vậy, có thể nói ngoại trừ Hỏa Đức, bốn người khác hoặc nhiều hoặc ít đều cùng hắn có không ít ân oán cá nhân.

Năm đó Cổ Thanh Phong lấy thành tích ưu tú khác thường thi vào môn phái, kết quả bởi vì vấn đề tư chất bị Mộc Đức chân nhân cự tuyệt ở ngoài cửa.

Năm đó Cổ Thanh Phong đánh đệ tử Kim Đức chân nhân, kết quả xem chút bị Kim Đức chân nhân giết chết.

Còn có Thủy Đức chân nhân, đối với Cổ Thanh Phong càng tràn ngập oán niệm, bởi vì năm đó cùng hắn mướn mộ Hồng Tự chính là đệ tử Thủy Đức chân nhân, mà người chia rẽ không phải ai khác, chính là Thủy Đức.

Về phần chấp chương Phái Vân Hà chương môn Thổ Đức chân nhân, oán niệm của Cổ Thanh Phong đối ông ta cũng không nhỏ, năm đó muốn ở bên Hồng Tự, hắn đi cầu xin Thổ Đức, năm đó trọn vẹn quý mấy ngày mấy đêm, kết quả Thổ Đức chương môn ngay cả nhìn đều không có nhìn hắn một chút.

Đương nhiên, sự việc qua đi lâu như vậy Cổ Thanh Phong cũng lười so đo, giờ phút này nghe nói Thổ Đức chân nhân bởi vì thương thế nghiêm trọng bế quan trăm năm, cũng không có gì phản ứng.

“Chương môn sư huynh mặc dù tạm thời có thể bảo vệ mạng sống, nhưng tu vi đã bị phế.” Vừa nói, Hỏa Đức lại thở dài một hơi, giữa đầu trút xuống một ngụm rượu, nói: “Sư huynh ta cả một đời đều vì phái Vân Hà vất vả, kết quả là... tu vi phế đi không kể đến môn phái có thể giữ vững hay không vẫn là một ẩn số.”

“Môn phái làm sao lại giữ không được? Chẳng lẽ mấy sư huynh đệ các người nội chiến rồi?”

“Có thể nói như vậy, hiện tại Phái Vân Hà chúng ta có thể nói là loạn trong giặc ngoài, nội bộ là Kim Đức cái thằng ranh con kia, dã tâm rất lớn, từ khi chương môn sư huynh bế quan, Kim Đức liền bắt đầu bồi dưỡng thế lực, hiện tại phân nửa Phái Vân Hà hầu như đều là người của hắn.”

Kim Đức?

Cổ Thanh Phong biết, chẳng những biết năm đó thời điểm hắn ở Phái Vân Hà làm tạp dịch còn xem chút chết trong tay Kim Đức, cũng biết Kim Đức lòng dạ rất thâm sâu dã tâm rất lớn.

“Việc chương môn sư huynh tu vi bị phế bỏ chỉ có lão phu biết, bất quá chuyện này lẽ không được bao lâu, những năm gần đây Kim Đức vẫn muốn dùng mọi biện pháp để chương môn sư huynh thoái vị.”

“Làm gì? Kim Đức muốn làm chương môn?”

“Phái Vân Hà Chúng ta có quy định, tiếp nhận chức chương môn nhất định phải là Chương Trữ đệ tử, đáng tiếc mấy đệ tử của chương môn sư huynh

đều chết trong Chư Thiên Hạo Kiếp, còn lại thì bị thương lưu lại cũng bị hại. Haiz! Đều do lão phu...”

Nói đến đây, Hòa Đức chân nhân lắc đầu thở dài trong mắt đều là tự trách.

Cổ Thanh Phong dù sao ở phái Vân Hà làm tạp dịch mấy năm, tự nhiên biết cái gọi là Chương Trữ đệ tử như là Thái tử trong hoàng triều, tương lai phải thừa kế chức chương môn, bình thường Chương Trữ đệ tử đều là đệ tử thân truyền của chương môn chọn lựa ra, nếu chương môn không có đệ tử, chỉ có thể từ trong các đệ tử thân truyền của từng trưởng lão tuyển ra.

“Nói như vậy, Kim Đức muốn cho đệ tử của hắn tiếp nhận chức chương môn?”

“Đúng vậy!” Hòa Đức gật gù đầu, nói: “Kim Đức cái thằng ranh con kia dã tâm rất lớn, ham lợi cá nhân nếu là đệ tử của hắn trở thành chương môn tương lai Phái Vân Hà chúng ta sợ là...”

“Vậy người những năm này không thu nhận đệ tử?”

“Lão phu là người như thế nào tiểu tử người cũng biết, nào dạy được đệ tử, về phần Mộc Đức thì càng khỏi phải nói, hắn vẫn quan hệ mật thiết cùng Kim Đức.”

“Thủy Đức trưởng lão đâu, ta nhớ Thủy Đức cũng không là người bình thường nha...”

Bởi vì liên quan đến Hồng Tự, năm đó Cổ Thanh Phong đối với Thủy Đức oán niệm rất sâu nhưng hắn không thể không thừa nhận, Thủy Đức chân nhân dù kể đến năng lực tu vi hay ánh mắt đều là một bộ.

“Thủy Đức là phản đồ!”

Nhắc lên Thủy Đức, Hòa Đức lập tức giận dữ, hừ lạnh nói: “Kim Đức dã tâm mặc dù lớn, nhưng tốt xấu không có phản bội Phái Vân Hà, mà Thủy Đức cái tên cầu tạp chủng kia vậy mà đầu quân gia nhập vào Cửu Hoa Đồng Minh!”

“Cửu Hoa Đồng Minh?”

Cổ Thanh Phong lắc đầu, không biết cái gọi là Đồng Minh là cái quái gì.

“Năm đó thời điểm Chư Thiên Hạo Kiếp xảy ra, vì ngăn cản yêu ma, Phái Vân Hà chúng ta cùng mấy môn phái khác liên hợp thành Cửu Hoa Đồng Minh, năm đó đã nói chỉ là cùng nhau chống lại ngoại địch, không tham dự sự việc trong môn phái chỉ là sau khi Hạo Kiếp, vạn vật khôi phục tài nguyên càng ngày càng nhiều, Đồng Minh tồn tại liên từ từ biến vị bắt đầu nhúng tay sự vụ các môn phái.”

“Đồng Minh mặc dù mặt ngoài không có nhúng tay, nhưng trong bóng tối bồi dưỡng Thủy Đức cái đồ cầu tạp chủng kia, mà Thủy Đức có Đồng Minh cho hắn chỗ dựa, tên cầu tạp chủng này những năm nay cũng lần vào môn phái, nuôi dưỡng không ít thế lực.”

Hòa Đức ực một hớp rượu, bực tức nói: “Từ khi chương môn sư huynh bế quan, Kim Đức cùng Thủy Đức hai cầu tặc này vẫn ngầm tranh đấu, dòm ngó chức chương môn, toàn bộ Phái Vân Hà bị bọn hắn làm cho chương khí mù mịt, nếu là người của Kim Đức làm chương môn, Phái Vân Hà chúng ta về sau liền biến thành lợi ích cá nhân của hắn, nếu là người của Thủy Đức làm chương môn, vậy Phái Vân Hà chúng ta liền rút cuộc không phải Phái Vân Hà.”

Nghe đến đó, Cổ Thanh Phong hiểu cũng được tương đối cảm chén rượu trên chốc nói: “Làm sao, chẳng lẽ người muốn giết bọn hắn hả?”

“Giết?”

Có lẽ không nghĩ tới Cổ Thanh Phong sẽ nói như vậy, Hòa Đức đầu tiên là sững sờ cười khổ nói: “Lão phu ngược lại nghĩ, nhưng máu chó là giết hai bọn hắn cũng không giải quyết được căn bản vấn đề. Không những không giải quyết được, ngược lại sẽ loạn hơn dù sao hiện tại toàn bộ Phái Vân Hà mặc kệ là mười hai viện hay là hai mươi bốn bang đều nắm giữ trong tay của bọn chúng rồi, hưởng hò. Chúng ta dù sao cũng là sư huynh đệ. Bọn hắn không nhận ta cũng không thể bắt nghĩa.”

“Giết cũng giết không xong, người bảo ta giúp thế nào?”

“Cái này...” Hòa Đức có vẻ hơi do dự, lại đứng dậy rót cho Cổ Thanh Phong một chén rượu, hi hi cười nói: “Cổ tiểu tử, người xem người có thể hay không giúp lão phu đem cái chức chương môn này trước mắt cướp về.”

“Cướp về?” Cổ Thanh Phong lông mi cau lại, hỏi: “Ta cũng không phải đệ tử Phái Vân Hà các người làm sao đoạt được.”

“Đây là chuyện lão phu chỉ cần nói một câu là xong.”

“Sau đó thì sao.”

“Sau đó? Sau đó chờ thế cục ổn định lại, người thích làm chương môn thì làm nhưng lão phu biết người chắc chắn sẽ không làm, cho nên lão phu sẽ chọn đệ tử phẩm hạnh đoan chính tiếp nhận chức chương môn.”

“Thế này...”

Ngồi trên ghế, Cổ Thanh Phong vênh chân bắt chéo, uống tiểu tửu nhi trước sau cân nhắc một chút, lắc đầu nói: “Hỏa Đức a, nói ra ngươi cũng coi là ân nhân cứu mạng của ta, ta nợ ngươi một cái mạng, nếu là giúp cho ngươi làm gì đều được, nhưng. Nếu là giúp Phái Vân Hà, thật xin lỗi chuyện này ta không giúp được.”

“Cái gì!”

Nghe Cổ Thanh Phong cự tuyệt, Hỏa Đức lập tức đứng lên, trừng trừng mắt hỏi: “Vì sao không thể giúp!”

“Vì cái gì? Ha ha!” Cổ Thanh Phong rót cho mình một chén rượu, cười mỉm nói: “Năm đó Phái Vân Hà các ngươi là thế nào đối đãi ta? Đại gia năm đó lấy thành tích đệ thường ưu tú trúng tuyển, kết quả bị cự tuyệt ở ngoài cửa cầu gia gia cáo nãi nãi mới khiến cho làm tên tạp dịch, về sau cũng bởi vì đánh một đệ tử nội môn, xem chút chết ta ở chỗ này, còn có Hồng Tụ, Thủy Đức năm đó là thế nào làm nhục ta, về phần chương môn sư huynh kia của ngươi, lão tử năm đó ở trước bọn họ quý ba ngày ba đêm hẳn đều không có nhìn lão tử một chút, hiện tại để cho ta giúp Phái Vân Hà các ngươi đoạt lại chức chương môn? Ngươi có ý tốt nha.”

“Chuyện năm đó đều qua lâu như vậy, tiểu tử ngươi làm sao còn nhớ ở trong lòng.”

“Nói nhảm” Cổ Thanh Phong hừ lạnh một tiếng, khiển trách quát mắng: “Năm đó ở Phái Vân Hà các ngươi chuyện xảy ra mấy năm đó, lão tử cả đời đều quên không được, thanh xuân tốt đẹp của ta đều để Phái Vân Hà các ngươi làm hỏng, cho đến hiện tại nhớ đến lão tử đều thấy nổi giận trong bụng, nói cho ngươi Hỏa Đức năm đó nếu như không phải nể mặt của ngươi, lão tử đã sớm đem phái Vân Hà các ngươi từ trên xuống dưới diệt sạch sẽ!”

“Ngươi!”

Hỏa Đức chân nhân nhất thời chán nản, chỉ vào Cổ Thanh Phong tức giận đến dựng râu trừng mắt, cũng la lớn: “Tiểu tử ngươi... tiểu tử nhà ngươi, ngươi cho rằng năm đó ngươi không có xuất thủ, phái Vân Hà chúng ta liền tốt sao? Năm đó ngươi thành danh, mọi người đều biết ngươi ở phái Vân Hà chúng ta làm tạp dịch, nói sư huynh đệ chúng ta là mù lừa, phái Vân Hà chúng ta biến thành trò cười của người ta, ngay cả đầu cũng không nâng lên được, từ đệ nhất đại môn phái Thanh Dương Địa Giới, ngấn gối mấy năm đã xuống dốc.”

Nhắc đến chuyện năm đó, Hỏa Đức chân nhân gọi là hận, chỉ vào Cổ Thanh Phong lên án mạnh mẽ: “Cái này cũng chưa tính, ngươi biết không năm đó sau khi ngươi rời đi, Vương Mập mang theo mấy tên ranh con Xích Tiêu Tông nhiều lần đến kiểm chuyện xem chút đem chúng ta diệt.”

“Nếu như không phải tiểu tử ngươi, phái Vân Hà chúng ta sẽ xuống dốc sao? Nếu như không có xuống dốc, thời điểm Chư Thiên Hạo Kiếp, Phái Vân Hà chúng ta có đến mức bị khi dễ như vậy? Chương môn sư huynh của ta sẽ bị thương? Còn có thể cùng mấy môn phái khác tạo thành cái gì Đồng Minh? Phái Vân Hà chúng ta sở dĩ lại biến thành như bây giờ, đều là do tiểu tử ngươi hại!”

“Khỏi phải nói nhảm với ta.” Cổ Thanh Phong vung tay lên, cười lạnh nói: “Đó là các ngươi gieo gió gặt bão chả liên quan gì đến lão tử!”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Nguy cơ

Bất luận là Hỏa Đức khuyên nhủ thế nào thì Cổ Thanh Phong vẫn chỉ câu nói đó.

Hỏa Đức người là ân nhân cứu mạng của ta, nếu là giúp người thì sao cũng được, nhưng duy nhất việc phái Vân Hà là không được.

Thấy hẳn kiên quyết như thế, Hỏa Đức vừa tức giận vừa sốt ruột, nắm đấm “bộp” một tiếng xuống mặt bàn, quát lên.

“Cổ tiểu tử, việc này ngươi giúp thì giúp, mà không giúp thì cũng phải giúp. Nếu nhà ngươi không giúp, lão phu sẽ hét ầm lên cho cả thế gian này biết là tiểu tử ngươi đã trở về, hừ! E là ngươi vẫn chưa biết? Đám tiên nhân của Tiên Triều đang lùng ngươi khắp nơi, nếu biết ngươi đã về...hehe! Bọn họ nhất định sẽ cắt cổ ngươi bằng mọi giá!”

“Ái chà, Hỏa Đức ta không nhìn ra là ngươi cũng biết uy hiếp người khác rồi đấy? Ngươi tài giỏi rồi.” Cổ Thanh Phong cười giễu cợt. Trên gương mặt tuấn tú hiện lên vẻ kiêu bạc, đôi mắt u ám chứa đựng sự ngông cuồng. Hắn nâng chén rượu trong tay nốc cạn, nhếch mép cười bất cần, hét lên.

“Chỉ là lũ Tiên Triều mà thôi, ông mi đã dám tiêu diệt nó lần một thì sẽ dám tiêu diệt nó lần hai. Đừng có nói lũ Tiên Triều cai quản thế tục giới mà ngay cả lũ cai quản tiên giới thì ông mi cũng quyết tiêu diệt nó!”

“Tên tiểu tử thói tha ngươi!”

Hỏa Đức tức giận ngiên chặt răng nhưng cũng không có cách nào phản bác lại được.

Hắn biết Cổ Thanh Phong có bản lĩnh đó, và càng có cái gan đó. Còn về lũ Thiên giới, tuy rằng Hỏa Đức không biết Cổ Thanh Phong rốt cục đã làm

những gì ở Thiên giới nhưng với những gì mà hần hiểu về Cổ Thanh Phong thì trong trời đất này không có việc gì là hần không dám làm. Tiểu tử này đã bị Thiên Đạo phán quyết xuống thì hần cũng hoàn toàn có thể làm những việc tiêu diệt tất cả thật!

Khốn kiếp!

Tiểu tử này trời không sợ, đất không sợ, đúng là không dọa được hần!

Ài!

Hỏa Đức lại cầu xin: “Cổ tiểu tử, ngươi nể mặt ta mà giúp chúng, coi như ta xin ngươi có được không?”

“Hỏa Đức à, không phải ta không muốn giúp ngươi nhưng ta thật sự mệt mỏi rồi không muốn dây dưa nữa.” Cổ Thanh Phong thờ dài nói: “Ta cũng mới tỉnh lại sau khi bị Thiên Đạo phán quyết nên giờ rất yếu, ngươi cho ta yên ổn nghỉ ngơi vài năm có được không?”

“Nếu như đợi được thì ta đã không cầu xin ngươi. Hai tên nhãi Kim Đức và Thủy Đức giờ ép kinh quá, nếu cứ đợi nữa thì sớm muộn bọn chúng cũng sẽ cướp mất phái Vân Hà. Cổ tiểu tử, ngươi làm phước giúp ta một lần.”

Lúc này một cánh cửa đá trong động phủ đột nhiên mở ra, một ông lão râu tóc bạc phơ từ trong bước ra. Ông lão nhìn bộ dạng yếu ớt sắc mặt trắng bệch. Sau khi bước ra thấy Cổ Thanh Phong, ông vô cùng xúc động giọng thều thào: “Quân Vương... đúng là... ngài... đúng thật là... ngài.”

Nói rồi ông lão quỳ phục xuống đất: “Lão nô là Thổ Đức xin bái kiến... bái kiến Quân Vương.”

Hả?

Thổ đức?

Cổ Thanh Phong liếc nhìn Hỏa Đức, như có ý thận trọng muốn hỏi tại sao Thổ Đức lại biết mình trở về, tại sao lại có thể ở đây.

Hỏa Đức gãi gãi đầu không dám nhìn thẳng, hiển nhiên là có chút ngại ngùng.

“Sự việc năm đó đều do lỗi của lão nô, là lão nô có mắt không trông đều do lão nô không biết gì tại đây lão nô xin... xin khấu đầu đền tội với Quân Vương... mong Quân Vương đại nhân đại lượng...”

Thấy Hỏa Đức đập đầu nhận lỗi Cổ Thanh Phong vội vàng bước lên ngăn lại và nói: “Thổ Đức tiền bối, lão làm gì vậy. Sự việc năm đó ta không để bụng đâu, lúc này chỉ là có ý trêu Hỏa Đức thôi lão đứng lên đi.”

Nói thật lòng là sự việc năm đó ở phái Vân Hà tuy Cổ Thanh Phong có oán hận nhưng cũng chỉ oán hận mà thôi chứ không để trong lòng. Huống hồ sự việc đã qua đi bao năm như vậy, hần đã quên từ lâu. Vừa rồi hần nói ra đúng là để trêu chọc Hỏa Đức thôi.

“Không! Quân Vương... lão nô luôn muốn được đền tội với Quân Vương về sự việc năm đó nhưng tiếc là chưa có cơ hội. Hôm nay... bất luận thế nào cũng xin Quân Vương chấp nhận lời xin lỗi của lão nô.”

Thổ Đức quỳ trên đất, khấu đầu xin lỗi: “Hôm đó Quân Vương đã quỳ ba ngày ba đêm trước cửa của lão nô, hôm nay... hôm nay lão nô nguyện quỳ đây tới chết không tham cầu có được sự tha thứ của Quân Vương, chỉ xin được nhận tội lỗi mình đã gây ra năm đó.”

Chợt Hỏa Đức cũng bước tới, quỳ phục xuống đất: “Cổ tiểu tử, lần này ta cũng bất chấp hết rồi, ta xin quỳ với ngươi ngươi hãy giúp ta.”

Cổ Thanh Phong bước lên ngăn lại, nhưng nói sao hai người cũng không chịu đứng lên. Hần chẳng buồn khuyên nhủ gì nữa ngồi xuống ghế rồi nhìn đáng vẻ lộ khệ già yếu của chương môn Thổ Đức, lại nhìn sang Hỏa Đức lắc đầu thờ dài:

“Thôi được rồi, các người đứng lên đã để cho ta vài ngày suy nghĩ.”

“Cổ tiểu tử, ngươi chấp thuận đi.”

Hỏa Đức tiếp tục khuyên giải nhưng chưa nói hết câu thì đã bị Cổ Thanh Phong ngắt lời: “Hỏa Đức, ngươi cũng chớ ép ta, ta đã nói sẽ suy nghĩ vài ngày các người đứng hết lên đi.”

“Nếu ngươi không đồng ý thì ta và sư huynh sẽ không đứng dậy.”

“Cổ Thanh Phong đứng dậy, nhắc chén rượu lên giữa cổ uống rồi lạnh nhạt nói: “Nếu không đứng dậy thì cứ tiếp tục quỳ đi.” Nói rồi bỏ đi.

Nhìn Cổ Thanh Phong bỏ đi mà đầu không thèm ngoảnh lại, Hỏa Đức muốn khóc mà không được liền chửi một câu: “Tên khốn kiếp, tên tiểu tử này vẫn cái tính như vậy.”

“Sư huynh, huynh yếu quá rồi, đứng dậy đi.”

“Sư đệ à... đệ cứ để huynh quỳ... Bất luận là Quân Vương có chấp thuận hay không thì ta cũng sẽ vẫn quỳ tiếp... Năm đó đuổi Quân Vương ra khỏi phái Vân Hà là lỗi lầm lớn nhất trong đời ta... ta không còn nhiều thời gian nữa... hi vọng trước lúc nhắm mắt có thể có được... sự tha thứ của Quân

Vương...”

“Ài!”

Hỏa Đức thờ dài, không khuyên nhủ nữa. Hắn biết sự việc này luôn gây vò chướng môn sư huynh. Bao năm nay sư huynh đều tự trách mình. Được Cổ tiểu tử tha thứ âu cũng là tâm nguyện của huynh ấy.

...

Phái Vân Hà.

Bên trong trạch viện.

Âu Dương Dạ ngồi ở đình, đầu cúi xuống hai tay nắm lấy tóc khuôn mặt xinh đẹp giờ trông thật tiều tụy.

Đúng thế.

Tiều tụy.

Đã hai ngày nàng không ngủ dường như sắp đổ quy rồi.

Hai ngày trước, sự việc Hồng Diệp sơn cốc đã lan truyền khắp phái Vân Hà.

Hai tên đệ tử ngoại môn bị trật khớp cánh tay, tám đệ tử sung vũ mặt chưa đỡ.

Đệ tử nội môn là Vân Hồng, Diệp Hủy bị nội thương, gãy rời cẳng xương.

Lý Sâm xương cổ tay vỡ nát, Đan Điền thì hoảng loạn thổ huyết không ngừng, pháp bảo đã bị đoạt mất.

Đàm Tư Như phi kiếm bị hủy, Đan Điền gặp khó khăn.

Các bề trên của phái Vân Hà nổi giận, đặc biệt là sư phụ của Lý Sâm Đại chấp sự Quảng Nguyên sau khi biết sự việc liền ngay hôm đó mang theo rất đông chấp sự đến Linh Ẩn Viên phía sau núi, nhưng tiếc rằng không tìm thấy Cổ Thanh Phong.

Nghe tạp dịch trong Linh Ẩn Viên nói sau khi trở về thì Cổ Thanh Phong đã rời đi cùng Hỏa Đức trưởng lão.

Có người suy đoán Hỏa Đức trưởng lão đã kéo Cổ Thanh Phong đi thử nghiệm trận pháp rồi.

Không ai biết Hỏa Đức trưởng lão đi đâu.

Cho dù có biết thì cũng không ai dám đến quấy rầy.

Rốt cục thì ai cũng biết rằng Hỏa Đức trưởng lão không dễ động vào.

Chỉ có thể chờ. Chờ Hỏa Đức trưởng lão làm xong thí nghiệm thì sẽ hỏi tội Cổ Thanh Phong.

Mười đệ tử ngoại môn bị đánh, bốn đệ tử nội môn bị thương. Đây quả là việc động trời, nhất là bốn đệ tử nội môn bị thương đó đều là những người tài xuất sắc được bồi dưỡng đặc biệt, ngày hôm nay lại bị một người ngoài đánh như vậy thì làm sao các bề trên của phái Vân Hà có thể chịu đựng được, huống hồ trong đám người bị đánh có Lý Sâm.

Tất cả đều biết Lý Sâm là công tử nhà Phong Ảnh Lý gia. Lý gia là gia tộc danh tiếng hiển hách của cả Thanh Dương Địa giới. Các ca ca của Lý Sâm, một vị là đệ tử hàng đầu một vị là thân truyền đệ tử. Sư phụ của họ là đại chấp sự của môn phái, gia gia là trưởng lão ngoại môn của môn phái thúc thúc là bang chủ của bang phái dưới quyền.

Giờ đây Lý Sâm bị đánh như vậy thì cũng đủ biết nhà Lý gia sẽ phản nộ đến nhường nào.

Làm sao bây giờ?

Âu Dương Dạ không biết làm thế nào.

Nếu biết được phải làm sao thì nàng đã không phải hai ngày hai đêm không chợp mắt.

Hối hận không?

Rất hối hận.

Hối hận lúc đầu không nên tìm Cổ Thanh Phong để giả mạo Xích Viêm công tử. Nếu không vậy thì đã không xảy ra nhiều việc như thế này.

Thế nhưng việc đã đến nước này thì hối hận có ích gì.

Nàng không biết Cô Thanh Phong rốt cục là người thế nào, giờ phút này nàng cũng không muốn biết.

Nàng chỉ muốn Cổ Thanh Phong có thể sống sót mà rời đi.

Cảm giác có người đi vào trong sân, Âu Dương Dạ ngẩng đầu lên thì phát hiện một nữ nhân bước vào.

Không ai khác, chính là Đàm Tư Như.

“Sư tỷ, tỷ... tỷ không sao chứ?”

Âu Dương Dạ cảm thấy có lỗi nên hỏi một câu dù nàng cảm thấy việc này đều do sư tỷ tự chuốc lấy. Nhưng Đàm Tư Như rốt cục vẫn là sư tỷ của nàng, trong đáy lòng nàng vẫn thấy có lỗi với sư tỷ.

“Hừ! Ngươi vẫn còn gọi ta là sư tỷ? Xin lỗi, ta không dám có một sư muội như ngươi.”

Đàm Tư Như cay độc nhìn chăm chăm vào Âu Dương Dạ, cười lạnh: “Ngươi thật oai phong có một đạo lữ lợi hại như vậy ta sao dám làm sư tỷ của ngươi, lần này là mạng ta lớn nếu lần sau không biết chừng hôm nào lại bị đạo lữ của ngươi đánh chết cũng nên.”

“Sư tỷ, tỷ...”

Âu Dương Dạ nhủ mạnh đôi lông mày lá liễu. Đàm Tư Như đã nói như vậy thì nàng cũng không khách khí nữa mà trả lời: “Sư tỷ, nếu như không phải là tỷ động thủ trước thì Cổ Thanh Phong sao có thể đánh tỷ. Đây rõ ràng là tỷ tự chuốc lấy.”

“Ha ha! Ta tự chuốc lấy? Ha ha”

Đàm Tư Như bắt giắc cười, nụ cười vô cùng lạnh lẽo, rồi lại nhìn chăm chăm vào Âu Dương Dạ, nghiêng răng kèn kẹt: “Ta nói cho ngươi biết Âu Dương Dạ, ngươi đừng vội đắc ý, đội Họa Đức trưởng lão mang theo tên họ Cổ kia quay về thì hẳn nhất định sẽ chết rất thảm, rất thảm. Các vị đại chấp sự như Quảng Nguyên, và còn gia gia của Lý Sâm đều đang vô cùng tức giận thế phải phanh thây tên họ Cổ kia thành nghìn mảnh... ngươi cứ chờ đi!”

Đột nhiên một thiếu nữ bộ dạng hốt hoảng chạy vào: “Âu Dương sư tỷ không xong rồi.”

“Tiểu Đào, sao thế?”

Thiếu nữ tên Tiểu Đào đỏ giọng đầy lo lắng: “Họa Đức trưởng lão... đã... đã dẫn theo... dẫn theo Xích Viêm công tử... trở về rồi... hơn nữa... hơn nữa đại chấp sự Quảng Nguyên... bọn họ... rất đông bọn họ đã đi Linh Ẩn Viên, còn có... còn có cả Mộc Đức trưởng lão... Mộc Đức trưởng lão cũng đi.”

Cái gì!

Nghe vậy, Âu Dương Dạ mặt biến sắc, không kịp suy nghĩ vội chạy ngay ra ngoài.

Nàng muốn đi cứu Cổ Thanh Phong.

Dù rằng nàng không biết phải cứu như thế nào.

Nhưng nàng phải đi.

Trong lòng Âu Dương Dạ biết rõ việc này là do lỗi của mình, là do mình mà ra. Nếu Cổ Thanh Phong phải chết nơi này thì cả đời nàng cũng không tha thứ cho bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Cổ đại tổ tông

Âu Dương Dạ chạy thật nhanh tới Linh Ẩn Viên phía sau núi, phát hiện thấy đại chấp sự Quảng Nguyên chưa tới liền thở phào trong lòng, vội chạy vào trong vườn. Nhưng khi vào trong, nàng bỗng ngây người ra.

Nàng thấy Cổ Thanh Phong đang nằm ngửa trên chiếc ghế Thái Sư đã cũ kỹ, nhắm mắt thư thái tắm nắng và uống chút rượu

Nhưng đây không phải nguyên nhân khiến nàng kinh ngạc, mà là cảnh Họa Đức lão gia ở bên cạnh khom người, vừa cầm quạt quạt nhẹ cho Cổ Thanh

Phong vừa rót rượu cho hần.

Âu Dương Dạ nghi ngờ mình bị hoa mắt, nàng nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra vẫn thấy Cổ Thanh Phong nằm đó, còn Hòa Đức lão gia thì đứng bên quạt.

Trời ạ!

Đây là...

Đây là tình huống gì vậy?

Hòa Đức lão gia sao lại.

Lão gia ấy là đại trưởng lão của phái Vân Hà, còn là chân nhân Hòa Đức uy vũ của Thanh Dương Địa giới. Một viên kim đơn đã tu luyện bảy tám trăm năm, tu vi thâm hậu, linh lực ngút trời, không ai là không kính nể. Một tiền bối cao nhân như vậy mà giờ lại như một nô tài khom người bên Cổ Thanh Phong quạt mát cho hần, rót rượu hầu hạ hần?

Bộ dạng đó thật quá giống một nô tài hầu hạ chủ nhân, cẩn thận quạt khẽ sợ gió mạnh ngay cả rót rượu cũng rón ra rón rén.

Cổ Thanh Phong chẳng phải là một vật thí nghiệm của Hòa Đức lão gia sao?

Giờ sao lại hầu hạ hần như thiếu gia thế kia?

Trời đặt ạ!

Chuyện này rốt cuộc là thế nào.

“Âu Dương tiểu nha đầu?” Phát hiện thấy Âu Dương Dạ, Hòa Đức chân nhân liền hỏi: “Sao ngươi lại đến Linh Ẩn Viên của lão phu làm gì?”

“Lão gia, ngài... ta...”

Âu Dương Dạ có chút ngây dại, nàng đã bị cảnh tượng trước mặt làm cho lúng túng.

Cổ Thanh Phong khẽ mở mắt. Hòa Đức chân nhân ở bên cạnh vội đưa chén rượu cho hần. Cổ Thanh Phong cũng không khách khí, đón lấy chén rượu nhấp một ngụm cup đầu xuống, lười nhác nhìn ra Âu Dương Dạ hỏi: “Âu Dương muội, hôm nay đến tìm ta có việc gì?”

“Ngươi... ta...”

Âu Dương Dạ khẽ mở miệng muốn nói nhưng không được, suy nghĩ có chút chậm chạp.

“Ta nói Hòa Đức ngài vậy được rồi, chút thể hiện thế thôi, ta sẽ nghiêm túc suy nghĩ vài ngày, ngài cũng đừng ở đây lãng phí tâm sức làm gì thì làm đi. Ngài dù gì cũng là trưởng lão của phái Vân Hà, để những đệ tử môn phái nhìn thấy vậy không hay.”

“Lão phu ngần này tuổi rồi còn sợ người khác nhìn chặc?”

Hòa Đức chân nhân toét miệng, cười hề hề vẫn khom lưng cúi đầu. Những người biết ngài ấy thì biết đó là đại trưởng lão của phái Vân Hà, những ai không biết còn tưởng đó là nô tài của Cổ Thanh Phong cơ, nhất là nụ cười bợ đỡ trên gương mặt già nua đó, tay vậy quạt nịnh nọt hần.

“Hơn nữa giờ ngài là Tổ Tông, là Tổ Tông ruột thịt của ta, ta lại dám không hầu hạ sao? Ta và sư huynh đều trông chờ vào ngài, không dám bê trễ... Ngài nói phái không, Cổ Đại Tổ Tông.”

Hòa Đức biết Cổ Thanh Phong trước giờ thích ngọt nhạt chứ không ưa mạnh, chỉ cần cứ ve vãn hần như vậy cứ làm hần ghê tởm như vậy thì tiểu tử này sớm muộn cũng chấp thuận.

“Ngươi cứ làm ta buồn nôn...”

Hòa Đức biết Cổ Thanh Phong tính cách như thế nào.

Giống như vậy, Cổ Thanh Phong cũng không phải không biết lão già này đang diễn trò gì, chỉ có điều chẳng buồn để ý mà thôi.

Tuy nhiên hình ảnh này đập vào mắt Âu Dương Dạ càng khiến suy nghĩ của nàng thêm rối bời.

Nàng hoàn toàn không hiểu rốt cục việc này là thế nào.

Lúc này một đám người hùng hùng hổ hổ xông vào Linh Ẩn Viên. Âu Dương Dạ nhìn ra mặt biến sắc. Nàng thấy trong đám người đó có Vân Hồng, Dạ Hủy, còn có cả sư tỷ Đàm Tư Như của nàng cùng Lý Sâm.

Sắc mặt bốn người đều trắng bệch, tinh thần tiêu tụy rõ ràng là vết thương hai hôm trước vẫn còn chưa phục hồi. Đặc biệt là Lý Sâm, gần như được diu đến đây, cổ tay vẫn còn băng bó.

Đi cùng bốn người họ là mấy vị chấp sự của phái Vân Hà.

Trong đó có sư phụ của Vân Hồng, sư phụ của Diệp Hủy, còn có cả sư phụ của mấy đệ tử bị đánh. Một vị trung niên to béo đi ngay trên cùng là sư phụ của Lý Sâm, bên cạnh là Quảng Nguyên đại chấp sự và một cụ lão y phục cao quý, chính là gia gia của Lý Sâm, đồng thời cũng là trưởng lão ngoại môn của môn phái, Lý Tử Hoàn.

“Sư phụ! Gia gia! Chính là hần! Hần chính là tên phế vật đã đánh bị thương ta!”

Nhìn thấy Cổ Thanh Phong đang nằm trên ghế thái sư, Lý Sâm bỗng hòa bốc tam trọng.

Có lẽ những cảnh tượng trước mặt kì lạ quá nên đại chấp sự Quảng Nguyên và trưởng lão Lý Tử Hoàn đều bất giác chau mày, bốn mắt nhìn nhau tỏ ý không hiểu.

“Bọn nhãi ranh các ngươi đến chỗ của lão phu làm gì?”

Hỏa Đức cũng có chút chưa hiểu tình hình.

“Hỏa Đức trưởng lão, sự việc là như thế này. Cổ Thanh Phong hai ngày trước đã đến Hồng Diệp sơn cốc đánh trọng thương tôn nhi của ta, còn khiến cổ tay tôn nhi...”

Lý Tử Hoàn bước ra, chấp tay mà nói. Tuy ngài ấy là trưởng lão nhưng trưởng lão với trưởng lão cũng có sự khác biệt. Ngài ấy chỉ là trưởng lão ngoại môn, bên trên còn có trưởng lão nội môn, điện đường trưởng lão, nghị sự trưởng lão... mà Hỏa Đức là nghị sự trưởng lão, lại còn là đại trưởng lão của nghị sự trưởng lão. Có thể nói trong cả phái Vân Hà này, nếu luận về thứ bậc thì ngoài chương môn ra không ai có thể vượt qua Hỏa Đức.

“Hỏa Đức gia gia, sự việc không phải như vậy, là họ ức hiếp Cổ Thanh Phong trước. Cổ Thanh Phong chỉ là bất đắc dĩ nên phải động thủ thôi!” Âu Dương Dạ vội vàng nói lại sự tình một lượt, hi vọng lão gia có thể làm chủ cho Cổ Thanh Phong.

“Âu Dương Dạ, việc này ngươi cũng có trách nhiệm. Môn phái niệm tình ngươi còn nhỏ tuổi không hiểu biết nên tạm thời chưa xử lý ngươi. Ngươi đừng lăm lăm nữa lui ra.”

Đại chấp sự Quảng Nguyên là một vị trung niên to béo. Ngài ưỡn chiếc bụng phệ, hai tay đỡ sau lưng, đôi mắt híp lại về mặt cao ngạo, đầu hơi hơi cúi xuống, giọng nói thân nhiên: “Mong Hỏa Đức trưởng lão giao lại tên tiểu tử này.”

Hỏa Đức trưởng lão liếc nhìn Cổ Thanh Phong, hỏi: “Có việc này không?”

“Có.”

Cổ Thanh Phong vẫn nằm ngửa trên ghế như cũ, chân vắt lên đầu hơi hơi nghiêng phong thái ung dung bình thản.

Hỏa Đức trưởng lão bước tới xem qua vết thương của Vân Hồng, rồi xem cả vết thương của Lý Sâm, Đàm Tư Như, cười nói: “Không có vẻ giống người ra tay nhè, tiểu tử ngươi đã khi nào nhẹ tay vậy đâu?”

Câu nói này của Hỏa Đức khiến tất cả không phản ứng kịp.

Cái gì gọi là nhẹ tay?

Thế này còn là nhẹ?

Lý Sâm bị nội thương, Đan Điền bị khó khăn, đoạn cổ tay như vậy mà còn bảo nhẹ tay?

“Cái gì mà ta nhẹ tay như vậy?”

Cổ Thanh Phong nâng chén rượu lên, lông mày hơi nhíu nhíu, nói rất nghiêm túc: “Ta ra tay luôn rất nhẹ đấy.”

“Ha ha ha ha!”

Hỏa Đức trưởng lão như nghe được câu chuyện cười hay nhất thế gian liền ngoác ra cười ha ha.

Đúng thế. Lời này thốt ra từ miệng Cổ Thanh Phong có cảm giác buồn cười như một lão ma đầu giết người không ghê tay mà lại nói mình là người tốt vậy.

Cổ Thanh Phong là lão ma đầu giết người không ghê tay ư?

Không! Dĩ nhiên không phải.

Bởi hần còn ma đầu hơn cả lão ma đầu.

Người ra tay luôn rất nhẹ nhàng ư!

Giờ gì vậy?

Một con người đã từng nhuộm đỏ hoang vực, giết người vô số máu chảy thành sông khiến thán sấu mà tuyết máu tung bay giữa trời lại có thể nói rằng mình ra tay luôn rất nhẹ nhàng? Trên thế gian này chẳng có chuyện cười nào buồn cười hơn thế.

“Hóa Đức, người có cần phải cười như điên dại thế không? Hay lắm không?”

Cổ Thanh Phong lắc đầu nhìn điệu cười như trúng tà của Hóa Đức.

“Rất hay, rất chi là hay... lâu lắm chưa được nghe chuyện cười hay như vậy, xem chút nữa mà lão phu cười trật cả khớp cằm” Hóa Đức chân nhân nấn nán chiếc cằm của mình rồi hỏi: “Ta nhớ trước đây chỉ cần có ý định giết người là bất luận già trẻ trai gái người sẽ không để sót một ai sao lần này lại...”

“Xéo đi! Nhà người hết chuyện chưa!”

“Thôi được, không nói nữa.”

Nhìn thấy Cổ Thanh Phong có chút bức tức, Hóa Đức chân nhân biết ý ngâm miệng lại.

Chỉ có điều những hình ảnh này lọt vào mắt của tất cả những người ở đây khiến họ không ai là không chau mày.

Trong mắt họ thì Cổ Thanh Phong này chỉ là con chuột bạch được Hóa Đức lão gia tìm đến để thí nghiệm trận pháp vì ai cũng biết Hóa Đức lão gia muốn tìm một tên người phạm mạnh mẽ hung hãn để làm chuột bạch cho mình nhưng vẫn chưa tìm được. Bây giờ Cổ Thanh Phong xuất hiện, lại do trúc cơ phế thể, da thịt phạm tục mạnh mẽ hung hãn đúng với ý của lão gia.

Nên tất cả mọi người đều cho rằng như thế.

Thế nhưng chuyện bây giờ là như thế nào?

Con chuột bạch này sao giờ lại như đại gia được nằm trên ghế thể kia.

Vì sao Hóa Đức chân nhân lại hầu hạ con chuột bạch này như kẻ hầu thế.

Còn câu nói của Hóa Đức chân nhân là bất luận già trẻ trai gái đều không bỏ sót là ý gì? Là đang nói con chuột bạch này sao?

Điều khiến mọi người trợn mắt há mồm nhất là vừa nãy khi con chuột bạch này quát một câu xéo đi mà Hóa Đức chân nhân không những không tức giận mà còn ngoan ngoãn im bất.

Đây... rốt cục là vì sao?

Không biết.

Không một ai biết.

Tất cả những thứ này đều hết sức quý quái, dị thường.

“Được rồi, sự việc này lão phu biết cả rồi.” Hóa Đức xua xua tay: “Tất cả về hết đi.”

Về ư?

Ý gì?

Chẳng lẽ vậy là xong ư?

Đại chấp sự Quảng Nguyên và Lý Tử Hoành đưa mắt nhìn nhau. Cả hai đều cảm thấy hoài nghi sâu sắc.

Thế nhưng..

Lúc này, Lý Sâm đột nhiên phần nộ bước ra, hét lớn: “Hóa Đức trưởng lão, ta bị tên phế vật này đánh cho như vậy, lẽ nào cứ thế mà thôi? Không được! Hôm nay ta nhất định phải phanh thây hắn ra trăm mảnh!”

“Người tính phản à!”

Hóa Đức trưởng lão trừng mắt tức giận, giơ tay cho một cú bạt tai lên mặt Lý Sâm khiến hắn ngã lộn trên đất ngài mắng lớn: “Tên nhãi ranh kia, người có biết nói tiếng người không, người gọi ngài là phế vật? Nhà người đúng là không biết cái gì gọi là trời cao đất dày.”

Không ai nghĩ được Hóa Đức trưởng lão đột nhiên động thủ như vậy. Nhìn thấy tôn nhi bị đánh, Lý Tử Hoành bước ra, hét lớn:

“Hòa Đức trưởng lão, ngài làm gì vậy sao có thể...”

Lời còn chưa dứt, Hòa Đức trưởng lão đã chỉ mặt ngài lớn tiếng mắng: “Lý Tử Hoàn, tên cháu nhãi nhép của ngươi, lão phu khuyên ngươi tốt nhất là rút về, đừng có cả ngày giương oai đắc chí với ta, nói cho ngươi biết hôm nay cháu ngươi sống được thì mẹ nhà ngươi ở nhà phải thấp hương lễ tạ đi. Nếu như trước đây thì đừng nói cháu ngươi mà cả nhà ngươi từ lớn đến bé đều sớm đi gặp Diêm Vương rồi! Còn dám đến đây lấy số lấy má? Các ngươi muốn chết lắm à!”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ai xử phạt ai

Nếu lúc trước hình ảnh Cổ Thanh Phong nằm trên ghế còn Hòa Đức trưởng lão bên cạnh hầu hạ khiến người ta cảm thấy thật quái lạ khó hiểu.

Thì những gì xảy ra vào giờ phút này không chỉ là quái lạ khó hiểu nữa.

Mà hoàn toàn khiến cho không ai hiểu gì.

Cũng bởi vì Lý Sâm mắng hấn một câu phé vạt mà kết quả bị Hòa Đức lão gia tát cho một cú ngất đi, còn vị trưởng lão ngoại môn Lý Tử Hoàn thì bị mắng té tát.

Nói Lý Tử Hoàn không biết cái gì với cái gì?

Nói rằng nếu là trước kia thì cả nhà Lý gia từ lớn đến bé đều sớm đi gặp Diêm Vương rồi?

Là nói Cổ Thanh Phong sao?

Hắn ta không phải là một phé vạt với trúc cơ thất bại sao?

Trước kia thì hắn có thể lợi hại cỡ nào?

Cứ coi như trước kia hắn xuất chúng hơn người, giỏi lắm thì là một thiên tài mà thôi. Thiên tài như vậy tuy không nhiều nhưng cũng tuyệt đối không ít, hắn có thể lợi hại đến đâu chứ.

Lẽ nào gia thế của tên Cổ Thanh Phong này rất kinh khủng, có thể đến mức thoải mái tàn sát cả nhà Phong Cảnh Lý gia ư?

Không biết!

Không ai biết rõ ràng.

Lý Tử Hoàn đứng chôn chân đó mặt đỏ bừng tức giận. Tuy ngài là người nhà Lý gia, lại là trưởng lão ngoại môn của phái Vân Hà nhưng cũng không dám đôi co với Hòa Đức lão gia tính khí nổi nóng, lại tu luyện bảy trăm năm.

“Hòa Đức trưởng lão, Lý Sâm dù gì cũng là đệ tử nội môn nay bị người ngoài đánh trọng thương như vậy, nếu người như ta không lên tiếng thì e sẽ tổn hại đến thanh danh của phái Vân Hà chúng ta.”

Đại chấp sự Quảng Nguyên với biểu cảm rất ngạo mạn và thản nhiên, vừa nói vừa quét mắt vào Cổ Thanh Phong đang nằm trên ghế thái sư kia với ánh mắt của một con rắn độc.

“Quảng Nguyên à, được đấy ngươi tài giỏi rồi.” Hòa Đức liếc nhìn hắn, cười nhạt: “Lại còn dám nịnh nọt ta rồi, không hổ danh là đệ tử của sư phụ Kim Đức!”

“Đại trưởng lão hiểu lầm rồi.” Quảng Nguyên vẫn giữ bộ mặt thản nhiên, nói tiếp: “Ta biết người này rất quan trọng đối với đại trưởng lão nhưng hắn đã đánh người thì hắn phải chịu nhận hình phạt tương ứng. Hi vọng đại trưởng lão hãy vì danh tiếng của phái Vân Hà mà chớ bao che tiếp cho hắn.”

“Ranh con, ngươi vẫn chưa hết chuyện đúng không?”

Hòa Đức lập tức nổi giận. Cổ Thanh Phong vốn đã đồng ý sẽ suy nghĩ vài hôm, ngài đã phải ở cạnh hầu hạ cẩn thận, sợ làm hắn không vui. Vậy mà giờ cái lũ nhãi ranh này không mở mắt ra, còn đến đây gây sự. Ngài đã khuyên nhủ chúng rồi đi mà chúng còn làm tới.

Hòa Đức không nhịn được nữa, túm lấy cổ áo Quảng Nguyên. Ngài động thủ như vậy khiến Quảng Nguyên cũng khiếp sợ, không giữ được bình tĩnh nữa mặt mũi biến sắc, kinh hãi hét: “Hòa Đức trưởng lão, ngài! Ngài làm gì vậy?”

“Làm gì ư?”

“Hỏa Đức mặt sầm sì, lạnh lùng hét lên: “Ta cho ngươi thể diện ngươi không cần! Ngươi không phải nói là muốn xử phạt hần à? Lão tử hôm nay sẽ cho ngươi cơ hội! Đi! Đi xử phạt hần đi! Lão tử hôm nay xem ngươi có khả năng đó không! Đi!”

Hỏa Đức kéo mạnh, một phát đã hất tung Quảng Nguyên ra xa.

Quảng Nguyên mặt mũi xanh lét, khoe mép bất giác giật giật. Là đệ tử của Kim Đức trưởng lão, lại là đại chấp sự của phái Vân Hà, ngài chưa từng phải chịu nỗi nhục này. Nhưng đối diện với con thịnh nộ này của Hỏa Đức trưởng lão thì ngài cũng chỉ dám tức mà không dám nói gì.

“Thằng nhãi con! Không phải ngươi muốn xử phạt sao? Ra tay đi? Sao lại dứng vào thế kia? Không dám à?”

Hỏa Đức trừng mắt tức giận, gầm giọng thét lớn.

Phía đối diện.

Người đó.

Chàng thanh niên đó

Nam tử áo trắng đỏ từ đầu đến cuối vẫn nằm trên ghế thái sư, chân vắt lên đầu hơi cụp xuống trên gương mặt tuấn tú không có một sắc thái biểu cảm nào, nhất là đôi mắt u ám thâm thúy kia khiến người ta khó hiểu.

Có lẽ đã bị những lời nói của Hỏa Đức dọa cho sợ.

Cũng có lẽ bởi về u ám toát ra từ trên người Cổ Thanh Phong. Và cả sự yên tĩnh không thuộc về nơi này.

Đến mức Quảng Nguyên dờ người ra đây, không dám ra tay, cứ nhìn trân trối vào Cổ Thanh Phong, tựa như muốn nhìn xuyên qua hần. Chỉ có điều càng nhìn ngài lại càng thấy sợ hãi, đặc biệt là cảm giác thâm u trên người Cổ Thanh Phong khiến toàn thân ngài bứt rứt, như thể sự sống này đang dần mất đi. Đúng là một cảm giác như thể khiến ngài cứ nhìn và linh hồn ngài bất giác run rẩy.

Khi ngài chạm vào ánh mắt của Cổ Thanh Phong, ngài thấy như mình bị rơi xuống Cửu U địa ngục. Thời khắc này ngài cảm thấy mình như cát bụi, mà là cát bụi trong địa ngục, một loại địa ngục sắc mùi chết chóc. Lúc này bị Cổ Thanh Phong nhìn vào như vậy ngài như thấy một địa ngục chết chóc đột nhiên nổi lên trận cuồng phong nuốt chửng sinh mạng của ngài.

Tại sao lại như vậy!

Ngài không biết.

Quảng Nguyên nghĩ không thông được, mà cũng không hiểu được.

Phía đối diện, Cổ Thanh Phong nâng chén rượu lên ghé sát miệng, đôi mắt hơi ti hí nhìn Quảng Nguyên, cười nhàn nhạt: “Nhà ngươi chính là Quảng Nguyên?”

“Ngươi!” Quảng Nguyên vừa mở miệng thì thấy tiếng như hơi khàn khàn, vội hít một hơi sâu rồi lại giọng nghi ngờ: “Còn nhà ngươi là ai?”

Cổ Thanh Phong cười mà không đáp, chỉ nhìn Quảng Nguyên, suy nghĩ của hần như đang quay ngược lại những năm tháng tuổi trẻ thời niên thiếu.

Năm ấy hần còn làm tạp dịch trong phái Vân Hà.

Còn Quảng Nguyên mới là đệ tử nội môn của phái Vân Hà.

Năm đó Quảng Nguyên làm nhục hần.

Cổ Thanh Phong đánh trả hần một trận thừa sống thiếu chết.

Đương nhiên sau đó Cổ Thanh Phong đã phải trả một cái giá rất đắt cho việc này, suýt chút nữa bị sự phụ của Quảng Nguyên là Kim Đức chân nhân đánh chết.

Nghĩ mãi nghĩ mãi rồi hần bất giác cảm thán, thời gian trôi qua quá nhanh.

Một cái chớp mắt mà đã năm trăm năm.

Cổ Thanh Phong lắc đầu cười cười rồi rút từ trong túi ra một pháp bảo to bằng nắm tay, cười nói: “Đây là của nhà ngươi phải không, cầm về đi.”

Kim Hà Thất Tinh Tháp!

Quảng Nguyên vừa nhìn đã nhận ngay ra đây chính là pháp bảo mình tặng cho đồ đệ Lý Sâm. Ngài cũng biết pháp bảo này đã bị chàng thanh niên trẻ tuổi trước mặt cướp mất khi ở Hồng Diệp sơn cốc.

“Sao thế, không muốn nhận à?”

Cổ Thanh Phong cười mỉm, tiện tay vút chiếc im Hà Thất Tinh Tháp đó đi, rồi lại rút cho mình chén rượu, miệng nói: “Được rồi, việc này cứ thế thôi, ngươi dẫn đồ đệ về đi.”

Cứ thế thôi? Về đi?

Giọng điệu Cổ Thanh Phong nhẹ tênh như gió thoảng, thần thái nhàn nhã, bình thản giống như hắn đang tha tội cho Quảng Nguyên vậy.

Đây là!

Có gì sai sai vậy?

Giờ là Quảng Nguyên đến tìm hắn xử tội chứ!

Người có tội là hắn mà!

Mà sao nghe khẩu khí của hắn thì cứ như là hắn tha tội cho Quảng Nguyên vậy.

Đây rốt cuộc... rốt cuộc là chuyện gì?

Không ai biết cả. Tất cả đều cảm thấy thật kì lạ, đặc biệt là Âu Dương Dạ đứng ở bên. Từ khi bước vào trong vườn này và nhìn thấy cảnh tượng Hòa Đức lão gia hầu hạ Cổ Thanh Phong là tiểu nha đầu này đã không hiểu chuyện gì. Giờ phút này nhìn thấy Cổ Thanh Phong ngồi trên như một vương quân tha tội cho Quảng Nguyên với một giọng điệu nhẹ nhàng bình thản mà nàng cảm thấy suy nghĩ trong đầu càng thêm rối rắm.

Âu Dương Dạ không hiểu Cổ Thanh Phong dựa vào cái gì mà có được thần thái vững vàng tựa núi Thái Sơn như vậy.

Hắn rốt cục là dựa vào cái gì?

Không biết.

Nàng không biết, Lý Tử Hoành không biết, Đàm Tư Như, Vân Hồng và Diệp Hủy đều không biết.

Đương nhiên, Quảng Nguyên cũng không biết.

Nếu như bình thường có người dám nói với ngài bằng giọng điệu đấy thì Quảng Nguyên nhất định sẽ cho hắn ta phải trả giá.

Nhưng giờ đây ngài không dám.

Những lời Hòa Đức nói khi nãy đã khiến ngài có chút e ngại, cộng thêm vẻ điềm tĩnh khác thường toát lên từ chàng trai này khiến ngài sợ hãi thật sự.

“Tên nhãi ranh kia, ngươi không nghe thấy hay muốn gì? Kêu ngươi về kia nhanh nhẹn lên.”

Hòa Đức vội vàng thúc giục. Tất cả mọi người ở đây cũng chỉ có ngài mới biết được tại sao Cổ Thanh Phong lại có thể điềm tĩnh như thế.

Nói một cách chính xác thì ngay cả ngài cũng không biết.

Bởi với sự hiểu biết về Cổ Thanh Phong thì ngài tưởng hắn sẽ giết ngay Quảng Nguyên hoặc chí ít thì cũng phải chặt đi một chân của hắn nhưng không ngờ Cổ Thanh Phong lại cho Quảng Nguyên ra về như thế.

Điều này cũng không giống với tính cách của tiểu tử này.

Tiểu tử này năm đó là ác vô cùng.

Hòa Đức còn biết Cổ Thanh Phong trước giờ chưa bao giờ nương tay với kẻ thù. Ngài đã từng không dưới một lần chứng kiến những thủ đoạn mà Cổ Thanh Phong đối xử với kẻ thù, thật sự vô cùng ác độc. Giết ngay là nhẹ nhàng nhất, rút gân lột da đập xương cũng đều là những trò con nít. Hắn thích nhất trò hút linh hồn. Sau khi hút, nếu đã xả được con giận thì hắn sẽ tính chế linh hồn đó, còn nếu con giận vẫn còn thì hắn sẽ tiếp tục hành hạ khiến linh hồn bị giày vò suốt cả một kiếp.

Cổ Thanh Phong trước đây từng đối xử với kẻ thù như vậy, đó là điều không phải nghi ngờ.

Người khác không biết nhưng Hòa Đức thì rất rõ. Quảng Nguyên lúc trước đã từng làm nhục Cổ Thanh Phong, còn hại hắn suýt mất mạng.

Vậy mà hôm nay tiểu tử này lại tha cho hắn.

Không hiểu.

Ngài cũng chả buồn nghĩ nữa. Nhìn thấy Quảng Nguyên vẫn đứng đờ ở đấy, Hòa Đức lại nổi con tam bành.

“Thằng nhãi kia, cho ngươi thể diện còn không biết đường, nhanh cút đi đứng đó chờ chết à!”

Nói rồi Hòa Đức nhấc bổng Quảng Nguyên lên vứt hắt ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bàn bạc

Nhìn thấy Quảng Nguyên Đại chấp sự bị Hòa Đức chân nhân ném ra như một con gà con, những người khác người đều mắt lớn trừng mắt nhỏ, trong lòng vừa kinh hãi vừa tràn ngập mối hoài nghi vô tận.

Nhất là ba người Vân Hồng, Đàm Tư Như, Diệp Hủy, vốn tưởng rằng đi theo Quảng Nguyên Đại chấp sự và Lý trưởng lão đến đây có thể báo thù rửa hận, tìm lại thể diện, không thể ngờ chuyện sẽ ra nông nổi này, chẳng những không báo thù được, ngược lại ngay cả Đại chấp sự và Lý trưởng lão đều mất hết mặt mũi.

Thấy Lý Từ Hoành mang theo Lý Sâm đầy bụi đất rời đi, những người khác nào dám ở lại rồi rít ròi đi.

Đi hết rồi.

Còn Cổ Thanh Phong vẫn nhàn nhả nằm ngửa ở trên ghế bành uống rượu như cũ, dường như chuyện vừa xảy ra không liên quan đến hắn, trong lúc đó, hắn cũng không thèm đứng dậy thậm chí ngay cả lông mày cũng không nhíu lần nào.

Lão già Hòa Đức đứng ở bên cạnh phe phẩy cây quạt cười híp mắt giống người hầu, hỏi: “Cổ tiểu tử, từ lúc nào mà ngươi trở nên nhàn từ như vậy, vừa rồi lão phu còn tưởng rằng ngươi sẽ giết Quảng Nguyên rồi đấy.”

“Ngươi nghĩ hay nhỉ, nếu ta giết hắn chẳng phải chính là ý của ngươi, đến lúc đó coi như đại gia không muốn cũng không thể không dây vào vũng nước đục của phái Vân Hà các ngươi.”

Nếu thật sự giết Quảng Nguyên, sư phụ Kim Đức chân nhân của hắn chắc chắn sẽ tìm tới đương nhiên, Cổ Thanh Phong cũng không sợ chỉ là như vậy đến lúc đó sẽ không thể không nhúng tay vào chuyện của phái Vân Hà.

Quan trọng nhất chính là, chuyện của hắn và Quảng Nguyên đã trôi qua năm trăm năm, Cổ Thanh Phong mặc dù rất rảnh rỗi nhưng cũng không rảnh đến mức đi truy cứu chút chuyện còn con lúc nhỏ đó.

Lão già Hòa Đức nhếch miệng cười nói: “Tiểu tử ngươi cũng suy tính nhiều quá rồi.”

“Hai ta ai mới là kẻ lăm mưu mô?” Cổ Thanh Phong vô cùng khinh bỉ nhìn lão một cái, nói: “Ngươi cho rằng đại gia vừa rồi không nhìn ra ngươi ném Quảng Nguyên đến trước mặt ta là có ý gì? Chẳng phải chính là muốn ta động thủ sao? Ta nói này Hòa Đức, lão già ngươi rất biết diễn kịch chỉ đáng tiếc là kĩ năng diễn còn quá kém rồi.”

“Lão phu không hề diễn, lão phu... đó là... đó là thực tình không ưa thằng nhãi Quảng Nguyên kia.”

Hòa Đức nói hùng hồn, chỉ là ánh mắt né tránh vẫn bán đứng lão.

Bởi vì, vừa rồi sờ đi lão ném Quang Nguyên qua, quả thực là muốn Cổ Thanh Phong động thủ, lão nghĩ chỉ cần Cổ Thanh Phong vừa động thủ thì không thể không nhúng tay vào chuyện của phái Vân Hà không ngờ vẫn bị nhìn thấu.

Có lẽ là có chút chột dạ, bị cặp mắt kia của Cổ Thanh Phong nhìn khiến toàn thân không được tự nhiên, Hòa Đức ho khan một tiếng, nhanh chóng nói sang chuyện khác.

“Ta nói này tiểu nha đầu Âu Dương, ngươi không đi đi còn ngây ngẩn ở chỗ này làm gì.”

“Ta...”

Âu Dương Dạ thật sự ngẩn người ở đó, trợn mắt hàng lông mày nhíu chặt lại trên khuôn mặt tinh xảo tràn đầy nỗi khiếp sợ, trong lòng cũng tràn ngập vô số mối nghi hoặc, hỏi: “Hòa Đức gia gia, người... các người thật sự quen biết?”

Trước đó Cổ Thanh Phong nói quen biết Hòa Đức, nàng vẫn không tin nhưng một màn vừa rồi lại khiến nàng không thể không hoài nghi.

“Cài gì mà thật sự quen biết? Tiểu nha đầu Âu Dương, lời này của ngươi hỏi có chút kỳ quái đấy!”

“Ta... Hòa Đức gia gia, hần... hần là ai!”

Lúc này, Âu Dương Dạ rất muốn biết cái tên này rốt cuộc có thân phận gì.

Nàng cũng không tưởng tượng ra, thân phận như nào mới có thể khiến lão già Hòa Đức hầu hạ như vậy, hơn nữa những lời lão già nói vừa rồi, cái gì mà nếu là trước kia thì cả Lý Gia từ già đến trẻ đã chết từ lâu, đây rõ ràng là đang nói Cổ Thanh Phong.

“Ngươi hỏi Cổ tiểu tử là ai sao... hần chính là người ngươi vẫn luôn.” Lão già Hòa Đức vốn định trêu chọc tiểu nha đầu, lão biết Âu Dương Dạ vẫn luôn rất sùng bái Cổ Thanh Phong, chỉ là lời đến khóe miệng, nghĩ lại vẫn là dẹp đi.

Sự tồn tại của Cổ Thanh Phong thực sự quá phức tạp, một khi thân phận bị bại lộ, thế giới này chắc chắn sẽ hỗn loạn.

Lời này không hề khoa trương, từ sau khi Cổ Thanh Phong bị Tiên đạo phán quyết, rất nhiều người hoài nghi hần không chết, vẫn luôn tìm kiếm tung tích của hần, kiếp nạn Chư Thiên, Con lốc luân hồi, rất nhiều Đại năng ạt chuyển thế, cũng có rất rất nhiều người tìm kiếm người chuyển thế của Cổ Thanh Phong ở khắp thế giới, có kẻ địch của hần, có huynh đệ của hần, cũng có nữ nhân của hần.

Mà dù là kẻ địch của hần, huynh đệ của hần, hay là nữ nhân của hần, đều là bá chủ một phương ở thế giới này.

Nếu biết Cổ Thanh Phong còn sống.

Hòa Đức không thể tưởng tượng nổi thế giới sẽ hỗn loạn đến mức nào.

“Vấn đề này lão phu khó mà nói, ngươi vẫn là hỏi chính hần đi.”

Âu Dương Dạ “Ồ” một tiếng, nhìn về phía Cổ Thanh Phong.

Cổ Thanh Phong sau khi uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, đứng dậy duỗi tẩm lưng một hồi cười mỉm mà hỏi: “Nha đầu, ngươi thật muốn biết ta là ai sao.”

Âu Dương Dạ gật đầu lia lịa.

“Ghé tai đến đây, ta nói cho ngươi.”

Âu Dương Dạ nhanh chóng nghiêng đầu qua, bắt chợt thanh âm của Cổ Thanh Phong truyền đến.

“Thật ra ta là thần.”

Thần?

Âu Dương Dạ sững sờ, giống như trong lúc nhất thời không thể nào hiểu được hàm nghĩa của chữ “Thần” này, sau khi kịp phản ứng lại thì mới nhận ra tên này đang đùa giỡn mình.

“Ha ha ha! Nha đầu, đại gia ta muốn nghỉ ngơi, tự chơi đi.”

Nhìn Cổ Thanh Phong cười khoái trá nhanh chóng đi khỏi, Âu Dương Dạ tức đến nghiến răng trèo trẹo, lúc nàng muốn đuổi theo hần lại bị Hòa Đức ngăn lại.

“Ta nói này tiểu nha đầu Âu Dương, Cổ tiểu tử đi nghỉ ngơi ngươi cũng đừng quấy rầy hần.”

“Hòa Đức gia gia, rốt cuộc hần là ai.”

Âu Dương Dạ quả thực sắp điên mất, đặc biệt khi Hòa Đức rất nghiêm túc nói với nàng đừng đi quấy rầy Cổ Thanh Phong, điều này khiến nàng càng thêm tò mò thân phận Cổ Thanh Phong, nàng chưa từng thấy lão già Hòa Đức nghiêm túc nói với mình đừng đi quấy rầy một người.

“Tiểu nha đầu ngươi sao lại muốn biết thân phận của hần như vậy?”

“Người ta muốn vậy đấy! Hòa Đức gia gia, gia gia nói cho ta đi, được không!” Âu Dương Dạ đóng đưa cánh tay Hòa Đức, chu môi nũng nịu: “Hòa Đức gia gia, ta biết người tốt nhất... người nói cho ta đi mà!”

“Tiểu nha đầu nghe lời, trở về tu luyện đi lão phu còn có chính sự muốn làm đây.”

Sau khi hất Âu Dương Dạ ra, Hòa Đức biến mất nhanh như chớp.

“Hòa Đức gia gia!”

Âu Dương Dạ gọi vài tiếng, không ai đáp lại, quay người định rời đi, bỗng nhiên phát hiện một nữ tử đứng ở cửa Linh Ân Viên.

Nữ tử xinh đẹp như hoa, khoác một bộ áo đỏ váy dài, vô cùng xinh đẹp toàn thân tỏa ra khí chất thành thực giống như nữ tử phong trần, chỉ là lúc này gương mặt xinh đẹp động lòng người kia lại giăng đầy vẻ bất ngờ, trong đôi mắt tràn đầy mê hoặc, nhìn vào Linh Ân Viên giống như có rất nhiều chuyện nghĩ không thông.

“Cô cô?”

Trông thấy nữ tử xinh đẹp, Âu Dương Dạ không khỏi giật mình, kinh ngạc hỏi: “Người... người tới lúc nào?”

Vị nữ tử xinh đẹp này không phải ai khác, chính là cô cô của Âu Dương Dạ, Âu Dương Phi Nguyệt, không chỉ là trang chủ Nhất Phẩm sơn trang, đồng thời cũng là khách phái Vân Hà, nổi danh là đại mỹ nữ ở địa giới Thanh Dương, danh xưng Phi Nguyệt chân nhân.

“Nhận được tin tức của con ta liền tới đây.”

“Tin tức của con?”

Âu Dương Dạ ngẫm nghĩ, lúc này mới nhớ lại lúc biết Quảng Nguyên Đại chấp sự muốn tới tìm Cổ Thanh Phong gây phiền phức, nàng liền tìm người đi báo cho cô cô, hi vọng cô cô ra mặt mang Cổ Thanh Phong rời đi.

“Đã hai ngày rồi, người mới đến, nếu chờ cô cô cứu người thì người ta chết cả rồi.”

“Cô cô không kịp thu xếp, phía bên sơn trang xảy ra chút chuyện, kéo dài rất lâu nếu không sau khi biết người trong lòng con có thể đàn ra ý cảnh của khúc Tủy Ngâm Bích Hải, ta sẽ đến ngay.”

Âu Dương Phi Nguyệt nhìn Âu Dương Dạ từ trên xuống dưới, trêu chọc nói: “Cô cô tưởng rằng vị Xích Viêm công tử kia chỉ là chuyện bịa đặt, không ngờ thật sự có một người như vậy, được lắm, tiểu nha đầu đầu kị quá đấy.”

“Cô cô! Chuyện vốn không phải như người nghĩ.”

Âu Dương Dạ tí mỉa lại quá trình mình quen biết Cổ Thanh Phong một lượt, nghe vậy Âu Dương Phi Nguyệt nhủ chặt mày cái gì mà gặp nhau ở nghĩa trang Xích Tiêu Quân Vương, lại thấy hấn trúc cơ thất bại đáng về rất đáng thương nên mới dẫn hấn đến Nhất Phẩm sơn trang, nếu như không phải bị Lý Sâm quán lấy nàng cũng sẽ không tìm Cổ Thanh Phong giả mạo Xích Viêm công tử.

“Cô cô, con hối hận muốn chết. Người nói con nên làm gì đây! Bây giờ con nói hấn không phải Xích Viêm công tử căn bản không có ai tin, bây giờ hấn đắc tội Lý gia con lo Lý gia sẽ...”

“Trước kia con không biết hấn quen biết lão gia tử?”

“Hấn... hấn cũng đã nói từ lâu... nhưng con tưởng hấn gạt con bây giờ xem ra hấn thật sự quen biết lão gia tử.”

“Đâu chỉ quen biết... mối quan hệ giữa hai người họ tuyệt đối không đơn giản chỉ là quen biết.”

Âu Dương Phi Nguyệt đã tới từ lâu, chuyện xảy ra ở Linh Ân Viên trước đó nàng cũng chứng kiến rõ ràng dù lão gia tử có nói gì, Cổ Thanh Phong vẫn ung dung bình thản tất cả mọi chuyện đều khiến nàng nghĩ không thông, đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy lão gia tử đối xử khách khí với một người trẻ tuổi như vậy!

Không.

Đây không phải là khách khí.

Càng giống là một loại tùy ý, một loại tùy ý giữa bằng hữu.

Còn có tên Cổ Thanh Phong kia, vẻ tỉnh mạch trên người hấn tuyệt đối không phải giả vờ, lúc Quảng Nguyên chấp sự đến đây hấn từ đầu đến cuối đều nằm ngửa trên ghế bành hấn giống như không hề quan tâm không hề để ý.

Còn có những lời lão gia tử cảnh cáo Lý Tử Hoành kia, nói nếu là trước kia thì cả Lý gia đã đi châu Diêm Vương từ lâu rồi.

Là chỉ Cổ Thanh Phong sao?

Hấn dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì mà không quan tâm.

Lại dựa vào cái gì khiến lão gia tử nói ra lời này?

“Cô cô, người nói xem tên Cổ Thanh Phong kia rốt cuộc là ai? Cái tên này nhìn kiểu gì cũng thấy thần bí.”

“Người này khí chất tĩnh lặng, thần thái tự nhiên khoan thai mà tự đắc lời nói nhẹ nhàng cử chỉ có vẻ lễ mễ, thực ra lại tự do phóng khoáng.”

Âu Dương Phi Nguyệt nhớ lại tình cảnh vừa nãy, lẩm bẩm nói: “Người như vậy tuyệt đối không tầm thường, không phải sự tồn tại bình thường gia thế thân phận bối cảnh của hắn có thể lớn mạnh hơn cả trong tưởng tượng của con.”

“Gia thế thân phận bối cảnh không phải bình thường?” Âu Dương Dạ nghiêng đầu nghĩ ngợi nghi ngờ nói: “Cô cô, con cũng không phải chưa từng gặp con cháu đại gia tộc, trên người họ ít nhiều cũng có một vẻ kiêu ngạo và cao quý dù là con cháu thế gia ngàn năm cũng không phải ngoại lệ, nhưng nhìn kiểu gì cũng không thấy hắn giống con cháu gia tộc.”

“Nói cũng đúng!”

Âu Dương Phi Nguyệt kinh doanh Phong Nguyệt sơn trang lớn nhất địa giới Thanh Dương, thường xuyên liên hệ với đại gia tộc, từng tiếp xúc với nhiều loại người trên thi thế gia ngàn năm đệ tử đại tông, dưới thì ba đạo giao lưu hạng người gì cũng đã tiếp xúc, trong ấn tượng còn chưa hề thấy một sự tồn tại đặc biệt như Cổ Thanh Phong này.

“Cô cô, người nói nếu như hắn không phải con cháu gia tộc sẽ là người nào?”

Âu Dương Phi Nguyệt trầm tư một lát, khẽ nói: “Nếu như... nếu như hắn không phải từ đại gia tộc... vậy... vậy quá đáng sợ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Sóng gió nổi lên

Chuyện xảy ra ở núi Linh Ẩn Viên nhanh chóng lan truyền khắp phái Vân Hà, nghe nói lão già Hòa Đức không chỉ hầu hạ vị Xích Viêm công tử kia, thậm chí còn vì hắn mà động thủ dạy dỗ Lý Sâm, đến Quảng Nguyên Đại chấp sự cũng bị mắng té tát.

Điều này không khỏi làm người ta hoài nghi vị Xích Viêm công tử Cổ Thanh Phong rốt cuộc là thần thánh phương nào? Đáng để lão già Hòa Đức làm như vậy?

Có người suy đoán, có thể họ Cổ kia thật không tầm thường, mặc dù chỉ là trúc cơ phế thể nhưng thân phận bối cảnh tuyệt đối rất lớn mạnh, thậm chí có thể vượt qua cái bóng của Lý gia, nếu không lão già từ không thể vì hắn mà trở mặt với Lý gia.

Cũng có người nói cái này nhất định là công lao của Âu Dương Dạ, nàng nhất định là vì bảo vệ người yêu của mình cho nên mới đi cầu xin lão gia từ giúp đỡ.

Còn có người nói lão già Hòa Đức nhất định là nhìn trúng trúc cơ phế thể của họ Cổ kia, thật vất vả tìm được một đối tượng thí nghiệm hoàn hảo như vậy lão nhân gia ông ta đương nhiên sẽ không dễ dàng giao ra.

Về vấn đề này mỗi người nói một kiểu, rốt cuộc nguyên nhân là gì ai cũng không biết.

Chuyện này lan truyền ầm ỉ, dần dần lời đồn đại bắt đầu bị bóp méo nói Quảng Nguyên Đại chấp sự thường xuyên cùng Lý gia cấu kết với nhau làm việc xấu, bình thường cũng chỉ ra oai trước mặt các đệ tử gặp Hòa Đức lão già từ còn không phải ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

Đối với chuyện này, thân là Đại chấp sự phái Vân Hà, Quảng Nguyên đương nhiên không kìm chế được cơn giận.

“Hòa Đức, lão già chết tiệt nhà ngươi!”

Trong một đại sảnh rộng lớn, Quảng Nguyên ngồi ngay ngắn ở trên ghế, sắc mặt vẫn vô cùng khó coi hai mắt sắp phun ra lửa, nắm chặt hai nắm đấm nói ra từng chữ nặng nề lạnh lẽo: “Hôm nay dám không chừa chút mặt mũi nào cho ta, ta lại muốn xem ngươi còn tung tăng được mấy ngày!”

“Lão già Hòa Đức này thật sự là càng ngày càng kỳ quái, trước kia hắn còn biết khiêm tốn một chút bây giờ vì thí nghiệm trận pháp của mình, lại ngang nhiên bao che tên phế vật kia! Thật sự nực cười. Thật sự coi Lý gia chúng ta sợ hắn chấy?”

Ngoại môn trưởng lão Lý Tử Hoàn cũng đi qua đi lại trong phòng, càng nghĩ càng tức giận quát mắng: “Hừ! Không được, chuyện này không thể cứ bỏ qua như vậy, Lý gia chúng ta không thể tha cho người này! Quảng Nguyên ta thấy chúng ta không thể nhẫn nhịn như vậy nữa, nếu không Hòa Đức kia về sau không phải sẽ đề đầu cười cổ chúng ta sao, theo ta thấy vẫn là tìm Mộc Đức trưởng lão ra mặt đi.”

“Cho dù Mộc Đức trưởng lão ra mặt sợ cũng vô ích, cả phái Vân Hà người có thể đề ép được lão già Hòa Đức kia chỉ có sư phụ ta.”

Quảng Nguyên đang nói, một vị lão già đi đến lão già thân hình cao gầy, sắc mặt âm trầm trong tay vân vê hai hòn bi óng ánh sáng long lanh.

Trông thấy lão già này, Quảng Nguyên nhanh chóng đứng dậy, tôn kính gọi một tiếng sư phụ mà Lý Tử Hoàn cũng khom người gọi một tiếng Kim Đức

trưởng lão.

Lão già không phải ai khác, chính là sư phụ của Quảng Nguyên, Nghị sự trưởng lão phái Vân Hà, Kim Đức.

Hai người vừa thấy Kim Đức trưởng lão lập tức thừa chuyện, nói Hỏa Đức ích kỉ như thế nào bất chấp danh dự phái Vân Hà bao che người ngoài.

“Người cháu kia của ta vốn mang trọng bệnh, nay lại bị Hỏa Đức đánh một chưởng, đến bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh.”

Lý Từ Hoành hi vọng Kim Đức ra mặt lấy lại công bằng cho cháu mình, chỉ là nói được nửa câu liền bị Kim Đức vô tình cắt ngang.

“Đủ rồi!”

Kim Đức quát một tiếng, khiến Quảng Nguyên và Lý Từ Hoành đều sững sờ hai người liếc nhau, không rõ nguyên do nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

“Đến lúc nào rồi, các ngươi còn vì chút chuyện nhỏ này cãi lộn!”

Kim Đức không giận tự uy, đôi mắt u ám như rắn độc khiến người khác cả người không được tự nhiên lạnh lẽo quát: “Ta đã nói với các ngươi bao nhiêu lần, phải lấy đại cục làm trọng.”

Dù là Quảng Nguyên hay là Lý Từ Hoành đều biết cái gọi là “đại cục” trong miệng Kim Đức chính là tranh đoạt vị trí Chương Trữ đệ tử, mà bọn hắn vẫn luôn nỗ lực vì vị trí này.

Thấy hai người đều im lặng, giọng điệu của Kim Đức lúc này mới dịu đi nhiều nhưng vẫn có chút trầm thấp như cũ, nói: “Quảng Nguyên, đám Ngọc Trạch tu vi tiến triển thế nào.”

“Ngọc Trạch đã đột phá trúc cơ cửu trọng, ít ngày nữa sẽ lập chân thân.”

“Anh Diệu tu vi đã đạt trúc cơ lục trọng.”

Quảng Nguyên Đại chấp sự báo cáo tình hình tu vi của mấy vị đệ tử, những đệ tử này bọn chúng đặc biệt bồi dưỡng, cũng là những ứng cử viên sáng giá cạnh tranh Chương Trữ đệ tử.

“Tốt! Rất tốt!”

Kim Đức gật đầu lại hỏi: “Đám Cảnh Sơn còn ở bên ngoài?”

“Trước đó vài ngày nhận được thư của Cảnh Sơn, nói là đang trầm yêu trừ ma ở núi Vân Hoa.” Lúc nhắc đến Cảnh Sơn, Quảng Nguyên cười rạo rờ nói: “Đám Cảnh Sơn những năm qua vẫn luôn rèn luyện ở bên ngoài, quả thực cũng tạo ra uy danh không nhỏ đến lúc cạnh tranh Chương Trữ đệ tử chúng ta tất nhiên chiến thắng.”

“Ngày mai ngươi thông báo cho Cảnh Sơn, để bọn chúng mau chóng trở về.”

“Sư phụ, không phải còn hai năm nữa sao?”

“Lần trước chương môn xuất quan quả thực đáp ứng chúng ta hai năm sau chọn Chương Trữ đệ tử.” Kim Đức khẽ nhắm hờ mắt vân vân hai hòn bi, nói: “Có điều, chúng ta không thể cứ chờ đợi như vậy, bây giờ quyền thế của đồng minh Cửu Hoa càng lúc càng lớn, nếu chúng ta không ra tay hai năm sau sợ là Chương Trữ đệ tử sẽ rơi vào tay Thủy Đức, những năm nay có chỗ dựa đồng minh Thủy Đức càng ngày càng hống hách, không thể chờ tuyệt đối không thể chờ đợi thêm nữa, nhất định phải ra tay!”

“Sư phụ, con biết rồi, ngày mai con sẽ truyền thư cho Cảnh Sơn để bọn chúng tạm thời trở về.”

“Tốt! Từ Hoành!” Kim Đức mở mắt ra, lại nói: “Ngày mai ta muốn gặp lão gia tử các ngươi bàn bạc một chút.”

Lý Từ Hoành nói: “Kim Đức trưởng lão cứ yên tâm, Lý gia chúng ta nhất định toàn lực ủng hộ người!”

Phái Vân Hà bề ngoài gió yên biển lặng, nhưng bên trong sóng gió đã nổi lên.

Mà Cô Thanh Phong vẫn giống như ngày thường, lúc nhàn hạ phơi nắng ngâm nhi chút rượu cơ thể suy yếu cũng dần hồi phục qua từng ngày, dù chưa tận lực tu luyện nhưng lỗ chân lông toàn thân của hắn đều là đan điền, tự hấp thu mọi thời tiết linh lực trong cơ thể cũng càng lúc càng nhiều sau mấy ngày nữa là có thể trúc cơ một lần nữa.

Cô Thanh Phong cũng không sốt ruột.

Tu luyện năm trăm năm, hắn cũng đã tu đủ luyện cũng phát chán rồi.

Trước kia vì tu luyện nên chưa từng có một ngày nhàn nhã, bây giờ thật vất vả mới yên ổn hắn lười phải đi lăn lộn.

Chỉ là chuyện thể gian, dường như chưa từng như mong muốn.

Ông trời dường như chưa bao giờ đứng về phía Cổ Thanh Phong.

Lần này cũng giống vậy, vốn dĩ lần này may mắn sống sót sau phán quyết của Thiên Đạo, Cổ Thanh Phong ngẫm nghĩ dù thế nào cũng phải sống mấy năm thoải mái tìm Hòa Đức đến tự ôn chuyện kết quả còn không đi được.

Lão tiểu tử này cả ngày đi theo Cổ Thanh Phong, mỗi ngày hầu hạ rượu thịt ngon lành dù Cổ Thanh Phong nghỉ ngơi, Hòa Đức cũng ngồi canh ở cổng sợ hấn chạy mất.

Đối với chuyện này, Cổ Thanh Phong ngoại trừ bó tay vẫn là bó tay.

Nhưng mà, người khiến hấn bó tay nhất vẫn không phải Hòa Đức, mà là Thổ Đức phái Vân Hà lão già này quý một cái là vài ngày sau khi lão mất hết tu vi mất đi Kim Đan, ngũ tạng bắt đầu suy kiệt nhục thân ngày càng lão hóa, sinh mệnh của Thổ Đức trôi đi mỗi ngày nói không chừng ngày nào đó sẽ chết.

Cổ Thanh Phong đã khuyên nhủ, nhưng cũng vô dụng Thổ Đức chương môn cứ quý như vậy.

Hấn cũng lười phải khuyên nhủ lần nữa.

Cổ Thanh Phong không phải Bồ Tát không có lòng dạ từ bi gì cả, hấn cũng không phải Phật càng không muốn đi độ hóa ai, nếu không phải do Hòa Đức hấn ngay cả nhìn cũng chẳng muốn nhìn Thổ Đức một cái.

Nếu Thổ Đức đã muốn quý như vậy thì cứ quý đi.

Cổ Thanh Phong mỗi ngày vẫn ăn uống ngủ nghỉ như cũ.

Phải nói mấy ngày nay cũng không phải không có trò hay, tiểu nha đầu Âu Dương Dạ kia hầu như ngày nào cũng tới một lần còn đi cùng cô cô của nàng đến đây, gọi là Âu Dương Phi Nguyệt gì đó dường như còn là trang chủ Nhất Phẩm.

Cổ Thanh Phong biết hai người này tò mò thân phận của hấn, Âu Dương Dạ còn đỡ dù sao tuổi còn nhỏ dễ lừa gạt, vị cô cô kia của nàng ngược lại lắm mưu kế tìm đủ loại lý do đến dò xét.

Dù sao cũng nhàn rồi, Cổ Thanh Phong coi như tìm thú vui mỗi ngày uống chút rượu phơi nắng, trêu chọc hai nữ tử này cũng cảm thấy thú vị.

Người mà!

Nên sống như vậy.

Giữa trưa ngày hôm đó.

Âu Dương Dạ vừa ăn xong cơm trưa, đang chuẩn bị đi về phía sau núi Linh Ẩn Viên đột nhiên Đàm Tư Như đi đến.

“Ngươi tới làm cái gì.”

Từ sau khi chứng kiến Đàm Tư Như vì tiền tài mà muốn giết chết Cổ Thanh Phong ở Hồng Diệp sơn cốc, trong lòng Âu Dương Dạ không còn coi nàng ta là sư tỷ của mình nữa.

“Ôi! Nghe nói hai ngày nay ngươi rất chăm chỉ chạy đến Linh Ẩn Viên sao vậy! Có phải hôm nay lại chuẩn bị đi gặp người trong lòng không?”

“Ngươi quản được sao?”

Bây giờ Âu Dương giống như ma quỷ, nàng cảm thấy nếu không điều tra rõ ràng thân phận của Cổ Thanh Phong mình sẽ phát điên mất.

“Ta không quản được, nhưng sư phụ còn không quản được ngươi sao?”

Hả?

Sư phụ?

Âu Dương Dạ khẽ giật mình, đang muốn dò hỏi lúc này một vị nữ tử đi đến.

Dáng vẻ nữ tử này khoảng chừng bốn mươi tuổi, khoác một bộ Ngọc La trường bào, toát lên vẻ khoan thai chỉ là cho người ta một loại cảm giác lạnh lẽo xa cách, chính là sư phụ của Âu Dương Dạ, Phi Tuyết chân nhân, giữ nhiều chức vụ ở phái Vân Hà, Đại chấp sự, nội môn trưởng lão, ngoại trừ nghi chương viện.

Bởi vì bối cảnh lớn mạnh, gia tộc hùng hậu cộng thêm tính cách lạnh lùng, tu vi cao thâm ở phái Vân Hà có thể nói không ai dám trêu chọc, ngoại trừ nghị sự trưởng lão ai cũng không để vào mắt.

“Sư... sư phụ, người làm sao... người trở về từ lúc nào...”

Nhìn thấy sư phụ, Âu Dương Dạ lập tức trở nên nghiêm túc.

“Dạ nhị, con thật to gan!”

Phi Tuyết chân nhân lạnh lùng vô tình, quát một tiếng khiến cho Âu Dương Dạ biến sắc.

“Lúc trước con mang họ Cổ kia đến phái Vân Hà, ta vì có việc phải ra ngoài không thể xử lý, bảo con bế quan tại sao con không nghe lời!”

“Vi sư đã nói với con chưa, bảo con cắt đứt quan hệ với họ Cổ kia tại sao con không nghe lời?”

“Không nghe lời cũng thôi đi, con lại còn dung túng hấn đánh người!”

“Hấn đánh người, con còn dám đi cầu xin Hòa Đức trưởng lão ra mặt bảo vệ hấn!”

“Dạ nhị, trong mắt con còn có sư phụ này là ta hay không?”

“Sư phụ...” Âu Dương Dạ rầu rĩ, vội vàng giải thích: “Sư phụ, chuyện vốn dĩ không phải như vậy, hấn vốn dĩ không phải Xích Viêm công tử với lại con cũng không cầu xin Hòa Đức trưởng lão bảo vệ hấn. Hấn vốn dĩ có quen biết với Hòa Đức trưởng lão.”

Lời còn chưa dứt, Phi Tuyết chân nhân hừ lạnh một tiếng quát mắng.

“Đủ rồi! Đến bây giờ còn dám狡辯, ngươi thật sự là càng ngày càng làm càn! Từ hôm nay trở đi, bế quan tu luyện cho ta không có lệnh của ta không được phép xuất quan!”

Dứt lời, Phi Tuyết chân nhân quay người rời đi.

“Sư phụ!” Âu Dương Dạ cuống quýt gọi một tiếng.

Phi Tuyết chân nhân dừng bước, cũng không quay đầu lại quát: “Quay về nghiêm túc bế quan cho ta, còn chuyện tên họ Cổ kia, vi sư sẽ xử lý giúp con!”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Đáp ứng

Linh Ân Viên, sau núi phái Vân Hà.

Hòa Đức một mình uống rượu giải sầu trong vườn, nhìn mặt trời trên đầu, đã gần giữa trưa không khỏi mắng một câu.

“Lúc nào rồi, tiểu tử này vẫn còn ngủ.”

Đứng dậy vốn định đi gọi Cổ Thanh Phong, nghĩ lại thôi bỏ đi, nếu đã làm kẻ hầu nhiều ngày như vậy cũng không khác mấy ngày nay, hơn nữa Hòa Đức còn chuẩn bị tiếp tục làm đến khi Cổ Thanh Phong đáp ứng mới thôi.

Từ sau khi biết Kim Đức và Thủy Đức đều đang nhắm nhe chức Chương môn, Hòa Đức chưa từng hưởng thụ một ngày thoải mái, những năm gần đây lão không phải là chưa từng bồi dưỡng đệ tử, đáng tiếc không phải chết chính là bị thương, hoặc là biến mất không thấy tăm hơi, hoặc là phoi thây đầu đường lão biết đây đều do hai người Kim Đức và Thủy Đức gây trở ở phía sau.

Nhưng biết thì có ích gì?

Không có tác dụng gì.

Lão là một người vụng về, muốn mưu mô cũng không có mưu mô lại không có chỗ dựa cũng không có thế lực của mình, cộng thêm lúc kiếp nạn bị thương nhẹ, đến nay cũng chưa khôi phục rất nhiều chuyện lão ngoại trừ bó tay, cũng không còn cách nào, nếu như không phải lão có không ít bạn cũ ở địa giới Thanh Dương, có thể sống đến bây giờ hay không cũng không thể biết được.

Lúc đầu lão chuẩn bị nếu như thực sự không được cuối cùng chỉ có thể liều mạng với Kim Đức và Thủy Đức.

Nhưng dù thế nào lão cũng không ngờ Cổ Thanh Phong bỗng nhiên xuất hiện.

Chuyện này khiến lão thấy được hi vọng.

Thật ra, nếu như không phải bây giờ không có biện pháp, Hòa Đức vốn dĩ không muốn cầu tình Cổ Thanh Phong, bởi vì biết rõ hơn ai hết Cổ Thanh Phong thừa thiếu thời chịu bao khổ sở ở phái Vân Hà, năm đó sau khi tiểu tử này thành danh không diệt trừ phái Vân Hà đã nhân từ lắm rồi, bây giờ lại nhờ hắn giúp phái Vân Hà, điều này thật sự có chút làm khó tiểu tử này.

Huống hồ bây giờ tiểu tử này bị thiên đạo phán quyết mất hết tất cả, mình không những không giúp được hắn cái gì, ngược lại còn làm khó hắn.

Thật sự là có chút không phải với tiểu tử này.

Cũng hoàn toàn có thể hiểu được Cổ Thanh Phong cần thời gian để cân nhắc.

Hòa Đức thở dài, cầm vò rượu lên tu ừng ực.

“Sao giữa trưa lại đi uống rượu giải sầu vậy.”

Thanh âm truyền đến, Hòa Đức biết Cổ Thanh Phong cuối cùng cũng rời giường, nhìn qua quả nhiên trông thấy tiểu tử này chỉ mặc một bộ áo mỏng, đứng ở cổng đang vận eo bẻ cổ còn ngáp một cái đáng vẻ chưa tỉnh ngủ.

“Áy, Cổ đại tổ tông, trời hãy còn sớm sao ngài đã dậy rồi.”

Hòa Đức có chút bức dọc châm chọc một tiếng.

“Sao nào, lúc này mới làm cháu trai mấy ngày đã bắt đầu sốt ruột rồi sao.” Cổ Thanh Phong cười nói: “Không định để đại gia giúp ngươi à?”

“Tiểu tử ngươi đừng có mà được hỏi còn khoe mẽ.” Hòa Đức đứng dậy giữa đầu tu một hớp rượu bức tức nói: “Cháu trai này lão tử không diễn được nữa, tiểu tử ngươi rốt cuộc có giúp hay không! Nói thẳng đi!”

Cổ Thanh Phong cười cười, không nói gì bưng một chậu nước lạnh bắt đầu rửa mặt.

Thấy Cổ Thanh Phong không để ý mình, Hòa Đức vốn đang cứng rắn nhanh chóng dịu lại nhanh chóng cười hi hi đi qua, móc ra cây quạt bắt đầu phe phẩy.

“Cổ đại gia, là lão phu sai lão phu vẫn diễn cháu trai với ngài được không?”

“Tổ tông, ngài là tổ tông của ta.”

Hòa Đức bắt đầu mặt dày nịnh bợ cầu xin.

Cổ Thanh Phong cũng không nói chuyện, rửa mặt xong lại mặc y phục nhìn Hòa Đức lắc đầu, thờ dài nói: “Đi thôi.”

Đi thôi?

Đi đâu?

Một câu không đầu không đuôi như vậy khiến Hòa Đức sửng sốt.

“Không phải muốn ta giúp ngươi sao? Tốt xấu gì cũng tìm một chỗ bàn bạc chút đi.”

“Ngươi... Cổ tiểu tử! Ngươi...”

Có lẽ là hạnh phúc tới quá nhanh cũng quá đột ngột đến mức Hòa Đức có chút phản ứng không kịp, ngay cả lời đều nói có chút không lưu loát: “Ngươi... tiểu tử ngươi đồng ý?”

“Ngươi cũng làm cháu trai lớn nhiều ngày như vậy, ta có thể không đáp ứng sao!”

“Cổ tiểu tử! Ngươi! Ta!”

Vừa kích động, vành mắt Hòa Đức liền đỏ quạch.

“Như này mà đã kích động rồi?” Cổ Thanh Phong đi qua vỗ vai của lão nói: “Được rồi, một lão già khóc lóc còn ra thể thống gì, đi thôi.”

“Tiểu tử ngươi... có muốn suy nghĩ mấy ngày không... lão phu cũng không ép ngươi!”

Hòa Đức trong lòng vô cùng hi vọng Cổ Thanh Phong đáp ứng, đồng thời lại không hi vọng.

Hi vọng là bởi vì lão thật sự không có cách nào khác, chỉ có thể tìm Cổ Thanh Phong.

Không hi vọng là bởi vì lão biết thừa niên thiếu Cổ Thanh Phong đã gặp bao khổ sở ở phái Vân Hà, bảo hắn đáp ứng thực sự không phải với hắn.

“Đã nghĩ kỹ, không cần nghĩ thêm.”

Cổ Thanh Phong nhàn nhạt trả lời một câu.

Thật sự là hắn không cần suy nghĩ thêm.

Bởi vì ngay từ lúc đầu hắn đã không suy nghĩ.

Lúc Hòa Đức đưa ra yêu cầu giúp đỡ, hắn đã đáp ứng rồi ngoài miệng nói cân nhắc cũng chỉ là đùa lão chơi thôi.

Trong lòng Cổ Thanh Phong, Hòa Đức chính là ân nhân cứu mạng của mình, nếu lão gặp khó khăn Cổ Thanh Phong tuyệt đối sẽ không từ chối giúp đỡ.

Hòa Đức vui đến phát khóc, nhanh chóng chạy đến hang động chuẩn bị nói tin tức này cho Chương môn sư huynh, sau khi Thổ Đức biết việc này cũng khóc nức nở lại là một màn đập đầu nói lời cảm tạ, Cổ Thanh Phong nhìn lão yếu ớt khuyên đi về nghỉ trước, nhưng Thổ Đức cật lực không chịu nói cái gì mà cũng muốn quỳ chuộc tội tạ ơn.

Cổ Thanh Phong trong lúc tức giận, trực tiếp đánh lão bất tỉnh để Hòa Đức đưa lão quay về.

Sau khi Hòa Đức quay lại, hai người vừa uống rượu vừa bàn bạc công việc cụ thể.

Lúc đầu Cổ Thanh Phong cho rằng trực tiếp để Chương môn Thổ Đức lập mình làm chương trừ đệ tử là được rồi, ai không phục dạy dỗ tại chỗ, trực tiếp dùng vũ lực trấn áp.

Cổ Thanh Phong cũng không phải là muốn bạo lực, nhưng tu luyện năm trăm năm có một chuyện hắn khác sâu trong lòng, thấu hiểu rất rõ đó chính là trấn áp bằng vũ lực là thủ đoạn giải quyết chuyện hữu hiệu nhất cũng nhanh chóng nhất, bất kỳ mưu kế gì đứng trước vũ lực đều vô nghĩa.

Nhưng ý định này của hắn bị Hòa Đức từ chối.

“Tổ tông ơi! Chuyện này sao có thể làm như vậy, phái Vân Hà chúng ta trong mắt người ta cũng chỉ là một môn phái nhỏ, nhưng tốt xấu cũng đã truyền thừa hơn một ngàn năm, chương trừ đệ tử chính là đại sự, tương lai là người phải cai quản môn phái, sao có thể qua loa như vậy.” Hòa Đức tỏ vẻ râu rĩ rót cho Cổ Thanh Phong một chén rượu nói: “Đừng nói người không phải đệ tử phái Vân Hà chúng ta, cho dù có là chương môn sư huynh cũng không có quyền lập người làm chương trừ đệ tử, chuyện này phải có điều lệ, nếu không đám trẻ ranh trong môn phái hoàn toàn không phục.”

“Người ta đã muốn đoạt chức vị chương môn của các người, người lại còn theo điều lệ làm việc, ta nói này Hòa Đức đầu óc người không có hỏng chứ.”

“Tổ tông ơi! Người nghe lão phu nói kỹ càng cho người, tạm thời không nói đến chuyện Chương môn sư huynh có quyền lập người làm Chương trừ đệ tử hay không, coi như miễn cưỡng lập người làm Chương trừ đệ tử, sau đó thì sao... hai thằng nhãi Thủy Đức và Kim Đức kia nhất định sẽ nhảy ra phản đối, nói chúng ta không dựa theo điều lệ làm việc, người ta nói có lý đấy, những người khác ở phái Vân Hà sẽ đứng về phía người ta.”

“Đến lúc đó nếu như người dùng vũ lực trấn áp, đàn áp Thủy Đức và Kim Đức, hai tên nhãi kia nhất định sẽ dẫn đệ tử tạo phản, đừng quên hai tên nhãi kia nắm giữ nửa thể lực phái Vân Hà đấy, hai người bọn họ mà tạo phản, rất nhiều người tất nhiên tạo phản theo lại thêm chúng ta vốn là không dựa theo điều lệ làm việc, người vốn dĩ bên phe trung lập cũng sẽ đứng về phía hai tên Kim Đức và Thủy Đức.”

“Huống chi phái Vân Hà chúng ta truyền thừa nhiều năm như vậy, có quan hệ lợi ích vô cùng phức tạp với các đại môn phái, gia tộc xung quanh, nếu dùng sức mạnh chỉ tôn phá vỡ những mối quan hệ này, khiến bọn họ nghiêng về phía Kim Đức và Thủy Đức, loại tình huống này chúng ta dù có đoạt lại chức Chương môn còn có ý nghĩa gì, hoàn toàn đơn độc một mình, tâm huyết phái Vân Hà gây dựng nhiều năm như vậy coi như hoàn toàn đi tong rồi.”

Nghe Hòa Đức nói như vậy, Cổ Thanh Phong nghĩ kỹ lại dường như cũng thấy có lý, có lẽ ở Thiên giới đã lâu, nên đã quên thế tục giới là một nơi coi trọng quan hệ lợi ích, giống sự tồn tại của phái Vân Hà truyền thừa hơn nghìn năm này, căn cơ rất sâu mối quan hệ rất nhiều giống như Hòa Đức đã nói, các môn phái ở địa giới Thanh Dương đều có mối quan hệ lợi ích phức tạp, có thể nói là động vào một cái là dây dưa đến cả đám.

“Vậy người nói nên làm thế nào?”

“Hai người Kim Đức và Thủy Đức mặc dù những năm nay lôi kéo được không ít nhân mạch, có điều hầu hết người phái Vân Hà chúng ta vẫn hiểu lý lẽ, biết bọn chúng đều không phải là kẻ tốt lành gì nếu phái Vân Hà rơi vào trong tay bọn chúng, ngày sau tất nhiên gặp nạn chỉ có điều... tất cả mọi người thiếu một người để tin theo, nói đúng hơn là thiếu một ứng cử viên được tin phục cũng có tư cách cạnh tranh Chương trừ đệ.”

“Sau đó thì sao?”

Cổ Thanh Phong uống chút rượu, tiếp tục nghe.

“Chỉ cần để bọn họ biết tổ tông ngài có tư cách này, đến lúc đó lão phu lại ra mặt ủng hộ... mọi chuyện đều dễ nói rồi.”

“Ý của người là bảo ta diễn trò bộc lộ thực lực? Hơn nữa cái trò này vừa không thể để Thủy Đức và Kim Đức bới móc, còn phải để những người khác ở phái Vân Hà tin phục?”

Hòa Đức kích động gật đầu nói: “Đúng! Chính là như vậy!”

“Lúc còn trẻ ta đã từng làm rất nhiều trò, nhưng phải nói vừa phải diễn cái trò này hợp tình hợp lý vừa phải khiến người khác tin phục chuyện này hơi khó đấy.”

“Hoàn toàn không có gì khó cả, đối với người cũng chỉ là một bữa ăn sáng thôi, nói trắng ra chính là theo điều lệ làm việc là được, để không có kẻ nào có thể bói móc như vậy ngày mai lão tử cho người một thân phận tạp vụ, sau đó tiểu tử người liền đi tham gia khảo hạch ngoại môn, trở thành đệ tử ngoại môn người phải đoạt được vị trí đứng đầu ngoại môn mười hai viện, chiếm được vị trí đứng đầu ngoại môn, người liền đi tranh nội môn cửu đại điện đường đệ tử, cứ như vậy tin chắc không có ai không tin phục.”

“Phiền toái như vậy?” Cổ Thanh Phong nhíu chặt mày, có chút bức dọc nói: “Đại gia lớn như vậy rồi, người còn để gia chơi với đám nhãi ranh?”

“Tổ tông ơi... chuyện chỉ có thể làm như vậy, không có cách khác.” Hóa Đức đứng dậy đi qua, lại rót cho Cổ Thanh Phong một chén rượu, nói: “Và lại người chớ xem thường đám nhóc con kia, hiện tại oắt con cũng ghê gớm lắm người không phải vẫn luôn hỏi lão phu sao lại bị thương sao? Lão phu lúc đầu không muốn nói, sợ nói ra bị người chê cười không gạt người đan điền lão phu bị yêu ma gây thương tích lúc xảy ra kiếp nạn, thế nhưng Kim Đan lại bị một vị đệ tử thân truyền vừa mới lập chân thân đánh?”

“Bị một tên đệ tử thân truyền vừa mới lập chân thân đánh?” Cổ Thanh Phong nhìn Hóa Đức từ trên xuống dưới có chút không tin, hỏi: “Người lừa ta đúng không? Đan điền người dù tổn thương nghiêm trọng đến đâu, tốt xấu gì một viên Kim Đan cũng ẩn chứa bảy tám trăm năm linh lực, một tên nhãi mới lập chân thân có thể đả thương người? Ta nói này Hóa Đức, người tưởng lão tử là đứa trẻ lên ba chắc?”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Số phận an bài

“Cổ tiểu tử, bây giờ đã không còn như ngày xưa người rời khỏi thế tục quá lâu rồi, căn bản không biết sau kiếp nạn thế tục đã thay đổi lớn như thế nào, sau kiếp nạn vạn vật phục sinh các thiên tài cũng như măng mọc sau cơn mưa xuân.”

“Cái thời của chúng ta, một trong số một trăm người có thái sắc linh căn đã khá hiếm rồi? Nếu như có nhất thái linh căn thì đã là thiên tài, nếu có nhị thái linh căn là vạn người hiếm có thiên tài trong số các thiên tài.”

“Còn bây giờ, haha! Mười người thì chín người đã có thái sắc linh căn, đừng nói là nhất thái linh căn, nhị là chuyện bình thường, tam thái cũng không ít, tứ thái linh căn chỉ có thể xem lại vượt trội hơn người, ngũ có thể miễn cưỡng xem là thiên tài, lục thất bát thái linh căn... tuy không nhiều nhưng cũng không ít.”

Linh căn.

Mỗi người được sinh ra từ trong bụng mẹ hoặc nhiều hoặc ít đều có linh căn.

Thứ này là bẩm sinh, còn được gọi là thiên tư.

Linh căn cũng phân mười màu.

Trong đó số lượng màu càng nhiều chứng tỏ linh căn càng lớn mạnh càng tốt, sự tương hợp giữa linh khí của trời đất càng tốt và càng dễ dàng hấp thu linh khí.

Trong cùng một điều kiện, linh khí mà nhất thái linh căn đệ tử khổ luyện một tháng hấp thu được có thể không nhiều bằng ngũ thái linh căn đệ tử tu luyện một ngày.

Không cần nghi ngờ, sự thực quả thật tàn khốc như thế hấp thu linh khí càng dễ dàng thì tốc độ tu luyện càng nhanh.

Điều này Cổ Thanh Phong là người hiểu rõ rất, năm xưa hắn cũng vì linh căn không màu nên mới bị phái Vân Hà từ chối nhận, không những không màu mà còn là loại linh căn rác rưởi.

Nay nghe Hóa Đức nói tứ thái linh căn hiện nay chỉ có thể coi là bình thường? Điều này thực sự khiến hắn kinh ngạc.

Đúng như Hóa Đức nói, thời điểm họ còn trẻ nếu như có nhất thái linh căn thì đã là chuyện đáng mừng.

“Đây chỉ là linh căn mà thôi, các loại bảo thể mấy năm nay xuất hiện nhiều vô số nào là Hỏa Linh bảo thể, nào là Phong Linh bảo thể...”

“Người tưởng chỉ có thể thôi sao? Nay những ranh con trúc cơ cũng lắm trò, nào là Thanh Liên căn cơ, nào là Ngân Nguyệt căn cơ, nào là Liệt Dương căn cơ... đủ loại căn cơ nhiều vô số kể.”

“Còn chân thân nữa... chân thân cũng không thể xem thường, nào là Như Ý chân thân, nào là Hòa Vân chân thân, nào là Đại Nhạc chân thân... Ấy!”

“Các loại bảo thể đặc biệt, các loại căn cơ đặc biệt, các loại chân thân đặc biệt... quả thật, người nói xem cái thời chúng ta tu luyện làm gì có những thứ này, toàn chẳng phải chỉ có trong truyền thuyết thôi sao? Trước khi kiếp nạn xảy ra lão phu sống mấy trăm năm cũng chỉ gặp được vài người, còn sau kiếp nạn thì các loại bảo thể căn cơ chân thân xuất hiện nhiều đến đếm không hết, ngay cả phái Vân Hà nhỏ này cũng có không ít.”

“Ngoài những thứ này ra còn có huyết mạch, tiên duyên... quả thật... quả thật không biết nên nói sao.”

“Ấy! Sinh bất phùng thời. Nếu như lão phu sinh ra sau kiếp nạn thì có thể thảm như thế này không chứ?”

Hòa Đức không khỏi thở dài, thở dài cho sự khó khăn trong tu luyện cho tạo hóa trên người và cũng cho số phận an bài.

Cổ Thanh Phong bên cạnh cũng nhíu mày, tính ra hắn cũng tu luyện năm trăm năm từng vắn đỉnh Tiên Ma vương tọa, phi thăng Thiên Giới cũng từng vắn đỉnh Cửu U để tọa, có thể được xem là người từng trải.

Nhưng nay Hòa Đức kể lại những thay đổi sau kiếp nạn khiến hắn không khỏi kinh ngạc, hắn biết rằng sau kiếp nạn, thiên địa vạn vật phục sinh các loại kỳ tích cũng theo thời thế mà sinh ra.

Hắn biết.

Chỉ là không ngờ lại khôi phục mạnh mẽ đến vậy.

Các loại bảo thể, căn cơ, chân thân, huyết mạch, tiên duyên...

Đều xuất hiện hết rồi?

Nghe ý của Hòa Đức thì dường như còn rất nhiều, ngay cả phái Vân Hà nhỏ này đã có không ít...

Nếu thật là như thế thì quá điên cuồng rồi.

Thấy Cổ Thanh Phong im lặng không nói gì, Hòa Đức lại thở dài, nói: “Sau kiếp nạn, vạn vật phục sinh linh mạch khắp nơi linh khí tràn đầy, tốc độ tu luyện của những ranh con kia có thể nói là nhanh, trước kia chúng ta tu luyện từ tầng một của Hậu Thiên cảnh giới đến tầng chín rồi bước vào Tiên Thiên cảnh giới phải mười năm đúng không? Nhanh nhất cũng phải hai ba năm đúng không? Dù cho là kỳ tài hiếm có thì chỉ ít cũng một năm đúng chứ?”

“Bây giờ những ranh con từ Hậu Thiên cảnh giới tu luyện đến Tiên Thiên cảnh giới một năm đã là chậm rồi, có một số người vài tháng đã đột phá. Tốc độ này... quả thật... quả thật khiến lão phu ngưỡng mộ chết đi được.”

Thần sắc Hòa Đức có chút u sầu, ngẩng đầu hít một ngụm rượu: “Trước kiếp nạn, lão phu ỷ vào Kim Đan nuôi dưỡng mấy trăm năm mà có chút danh tiếng, dù cho gặp phải Đạo Tôn ta cũng có thể so tài vài ba chiêu, nhưng nay đừng nói chỉ Đạo Tôn, mấy ranh con ngoài kia lão phu gặp cũng phải vòng đường khác.”

“Trước kia ra trải nghiệm là dựa vào thực lực, những thứ như thực lực cảnh giới tu vi, trình độ tiên nghệ pháp bảo mạnh yếu nay đã không quan trọng nữa... bây giờ ra đời trải nghiệm là dựa vào các bảo thể, căn cơ, chân thân...”

“Cứ lấy tên tiểu tử đã đá thương ta mà nói người ta có bảo thể phát uy, căn cơ đặc biệt ngay cả chân thân của người ta ta cũng không làm gì được, lúc đó nếu không phải lão phu dựa vào linh lực Kim Đan tu luyện bảy tám trăm năm thì chắc đã mất mặt to rồi, cho dù là thế lão phu cũng chỉ có thể ngâm bò hòn bị chân thân của tiểu tử kia phản chấn, khiến Kim Đan xuất hiện một vết nứt đến nay vẫn chưa hồi phục.”

“Có quý quái như người nói vậy không?”

Nói thật, tuy Cổ Thanh Phong trải qua không ít chuyện, nhưng đối với những bảo thể căn cơ và chân thân đặc biệt kia, hắn vẫn chưa hiểu rõ lắm, bởi vì khi hắn còn ở thế tục tu luyện tuy cũng có người mang trong mình bảo thể, nhưng không nhiều còn Thiên Giới, không phải Tiên thì là Ma, họ càng không quan tâm điều này.

“Cổ tiểu tử, lão phu không dọa người, cũng biết rằng không dọa được người huống chi năm xưa lúc người tu luyện, nếu nói là đột biến thì tiểu tử người cũng là người trước chưa từng có ai sánh được, sau này có người hơn hay không thì chưa biết được.”

“Lão phu nói những điều này chỉ muốn bảo với người rằng đừng bao giờ xem thường những đứa trẻ kia, có một số chuyện e là người không biết? Đã có mấy đại năng luân hồi chuyển thế ở thời đại chúng ta đã bị mạt sát và người mạt sát họ chính là những đứa trẻ kia.”

“Nghe nói những chuyển thế đại năng kia trước khi luân hồi đều là đại tiên của Thiên Giới, nếu như đã có thể phi thăng Thiên Giới trở thành đại tiên thì nhất định rất lợi hại đúng không? Đừng nói tư chất ra sao, tiên đạo thập nghệ tuyệt đối là thuần thực đúng không? Nhưng thế thì đã sao? Sau khi chuyển thế vẫn bị những đứa trẻ kia tiêu diệt.”

“Khốn kiếp! Mấy nhóc con bây giờ lợi hại thế sao? Ngay cả đại tiên luân hồi chuyển thế cũng dám mạt sát?”

Cổ Thanh Phong nheo mắt, có chút khó tin bụng chén rượu đưa lên miệng.

“Lão phu lừa ngươi làm gì.”

“Nghe ngươi nói vậy, ta quả có chút sợ hãi.” Cổ Thanh Phong uống cạn chén rượu cười nói: “Đừng đến khi ấy chưa giúp được ngươi giành lại chiếc ghế chủ môn thì đã bỏ mạng ở nơi này, nếu thế sẽ thành trò cười lớn.”

“Thôi đi, ngay cả Thiên Đạo còn không phán quyết được ngươi, ngươi còn sợ cái quái gì!”

Sợ hãi?

Hỏa Đức biết trong từ điển nhân sinh của tiểu tử Cổ Thanh Phong này trước nay chưa từng có hai chữ sợ hãi này.

“Ta nói Hỏa Đức này, lão tử có thể sống sót từ phán quyết của Thiên Đạo không phải là vì lão tử có năng lực gì mà là do may mắn.” Cổ Thanh Phong cười mắng: “Huống hồ chỉ nay lão tử suy yếu, những ranh con bây giờ lại điên cuồng như thế này, ngay cả đại tiên luân hồi chuyển thế còn có thể giết, ngươi không lo lão tử bị họ thịt sao?”

“Nếu như lo lắng thì lão phu đã không nịnh nọt ngươi nhiều ngày như vậy.”

Hỏa Đức bĩu môi, trừng mắt tức giận nói: “Những ranh con bây giờ tuy điên cuồng nhưng so với tiểu tử ngươi năm xưa thì họ cũng chỉ có thể xem là bình thường, việc họ mật sát đại tiên chuyển thế trong mắt lão phu có lẽ là một chuyện đáng gờm, nhưng trong mắt tiểu tử ngươi thì chẳng khác gì trẻ con nghịch bòn đúng không?”

“Năm xưa đại gia đây không hề mật sát luân hồi đại tiên đấy.”

“Tiểu tử ngươi không mật sát luân hồi đại tiên, nhưng ngươi trực tiếp giết luân đại tiên, giết xong chưa đã còn diệt luôn tiên triều, trên tiên triều có hàng ngàn hàng vạn đại tiên, đều bị một mình ngươi giết sạch, nhất kiếm năm xưa ngươi vung ra ngươi còn nhớ không?”

“Nhất kiếm nào?”

“Nhất kiếm diệt ngươi trăm diệt cung điện tiên triều đấy, năm xưa nhất kiếm ấy không những diệt tiên triều mà bầu trời cũng bị tiểu tử ngươi chém rách, ngươi có biết lỗ hồng ấy tồn tại bao lâu không? Tròn hai trăm năm đấy. Mãi cho đến sau kiếp nạn Chư Thiên lỗ hồng kia mới khép lại, đến tận bây giờ mỗi khi bầu trời âm u thì thỉnh thoảng vẫn có thể nhìn thấy vết rách ấy.”

“Có chuyện đó sao?”

Chuyện này Cổ Thanh Phong sớm đã không nhớ rõ.

“Được rồi, đừng giả hồ đồ với lão phu nữa, tóm lại tiểu tử ngươi đã đồng ý rồi thì phải làm cho thỏa đáng vào hơn nữa việc này không thể chờ đợi, bên đồng minh Cửu Hoa gần đây không ngừng có hành động, lão phu sợ đêm dài lắm mộng.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Tu luyện

Đêm

Ánh sao lấp lánh.

Cổ Thanh Phong mặc một bộ áo mỏng ngồi trên giường, hai tay tùy ý đặt trên đầu gối, mắt khẽ nhắm lại tĩnh tọa như đang nhập định dưỡng thần càng giống như đang hấp thu linh khí.

Những làn linh khí xung quanh tựa như sương mù len vào từng lỗ chân lông đi vào kinh mạch trong cơ thể, nuôi dưỡng lực phục ngũ tạng và gân cốt.

Ở thế giới này, tu tiên vẫn đạo gồm bốn giai đoạn lớn, mười hai cảnh giới.

Giai đoạn Tu Sĩ: Hậu Thiên, Tiên Thiên, Trúc Cơ

Giai đoạn Chân Nhân: Chân Thân, Tử Phủ, Kim Đan

Giai đoạn Đạo Tôn: Nguyên Thần, Đạo Tâm, Pháp Tướng

Giai đoạn Địa Tiên: Đại Thành, Quy Nguyên, Độ Kiếp

Cái gọi là Hậu Thiên cảnh giới là hấp thu linh khí trời đất tôi luyện gân cốt da thịt.

Cái gọi là Tiên Thiên cảnh giới là hấp thu linh khí trời đất đã thông kinh mạch toàn thân.

Chỉ khi đã thông hết kinh mạch toàn thân mới có thể Trúc Cơ.

Ba ngàn đại đạo, tiên đạo là một trong số đó.

Bất kể tu luyện loại đại đạo nào, bước thứ nhất đều phải đạt thành Trúc Cơ để có được căn cơ của đại đạo, Tiên Đạo cũng không ngoại lệ.

Căn cơ chính là căn nguyên.

Là nguồn gốc của đại đạo, cũng là khởi nguồn của đại đạo.

Tiên đạo Trúc Cơ, điều cần thiết là tam linh hợp nhất.

Linh căn, đan điền, kinh mạch.

Liên kết linh căn với đan điền kinh mạch thì mới có thể tạo được tiên đạo căn cơ.

Nếu Trúc Cơ thành công thì đồng nghĩa với việc thay da đổi thịt, thân thể cường tráng nhẹ nhàng, nóng lạnh đều không sợ.

Trúc cơ là cửa ải đầu tiên của con đường tu tiên, không thành công thì ắt thành nhân.

Trúc Cơ thành công thì tốt, nếu thất bại thì linh căn đan điền kinh mạch ắt sẽ bị tổn thương, tan biến cũng không phải không thể xảy ra, về sau muốn tu hành là chuyện khó càng thêm khó.

Trăm năm trước, vào cuối thời kì Thượng Cổ linh khí ít ỏi, Trúc Cơ là điều vô cùng khó khăn, tỉ lệ thành công cũng rất thấp rất nhiều người đều dừng bước ở giai đoạn này, Trúc Cơ thất bại phá nát con đường tu hành phía trước.

Sau kiếp nạn, vạn vật phục sinh nay tuy linh khí tràn đầy, các loại tài nguyên tu hành nhiều vô số kể nhưng nếu nóng lòng cũng có khả năng Trúc Cơ thất bại.

Đương nhiên, Trúc Cơ thất bại cũng có thể dẫn đến dị biến, loại dị biến này do linh căn đan điền kinh mạch đan xen hỗn loạn vào nhau trong lúc Trúc Cơ, khiến cho cơ thể khác với người thường, mặc dù sau khi dị biến xương thịt cường tráng hơn nhưng do linh căn, đan điền và kinh mạch đan vào nhau nên từ đây khó lòng tiếp tục tu luyện.

Tỉ lệ cơ thể dị biến khi Trúc Cơ thất bại rất thấp.

Sở dĩ Cổ Thanh Phong bị ngộ nhận là dị biến phế thể là do xương thịt hần khác với người thường.

Đương nhiên, cơ thể hần khác với người thường không phải là do Trúc Cơ thất bại, nguyên nhân thứ nhất là bởi hần từng dùng Cửu U Tổ Hòa tôi luyện cơ thể, thứ hai là do tiên đạo phán quyết gây ra.

Đại đạo căn cơ của hần bị tiên đạo hủy, nếu muốn tu luyện thì phải Trúc Cơ lần nữa.

Giờ phút này, linh khí trong cơ thể hần đang chậm rãi chảy trong kinh mạch, những linh khí này đều do chuyển hóa linh khí từ chân lông toàn cơ thể hấp thu được sau khi đến phái Vân Hà, linh lực ấy không nhiều cũng không phải rất mạnh.

Cổ Thanh Phong vốn định sống vài năm nhàn nhã trước rồi mới tính đến chuyện sau này, cho nên hần không để tâm đến việc tu luyện.

Nhưng nay đã hứa với Hỏa Đức thì phải nhanh chóng Trúc Cơ.

Dù rằng dựa vào sức mạnh của cơ thể hần có thể không e sợ bất cứ ai.

Tuy nhiên khi nghe Hỏa Đức nói hiện tại các loại bảo thể, căn cơ rất thịnh hành Cổ Thanh Phong không hiểu rõ những thứ này nên hần vẫn nên cẩn thận chút vẫn hơn, đừng đề đến lúc ấy bị một tên ranh con nào đó thịt mất.

Vẫn là mau chóng Trúc Cơ tốt hơn.

Bên cạnh Cổ Thanh Phong là một số bình bạch ngọc và các loại đá đủ màu sắc.

Trong bình bạch ngọc đều là đan dược thượng hạng, còn những viên đá đủ màu kia là các linh thạch cực phẩm.

Những đan dược và linh thạch này đều do Hỏa Đức đưa đến, thấy Cổ Thanh Phong đồng ý giúp đỡ Hỏa Đức hiển nhiên toàn lực tương trợ, đem hết toàn bộ tài nguyên tu hành quý giá của mình ra.

Cổ Thanh Phong mở một bình bạch ngọc ra, ngửi nhẹ sau đó nuốt hết toàn bộ đan dược trong ấy, rồi lại chọn vào viên linh thạch cực phẩm rút lấy linh

khí bên trong.

Nếu như Hỏa Đức ở đây thì chắc chắn sẽ không khỏi há hốc mồm kinh ngạc.

Những đan dược và linh thạch này đều là bảo bối quý giá Hỏa Đức cất giữ bao năm nay đan dược bên trong bình bạch ngọc là Viêm Hỏa Uẩn Đan, thứ này chỉ một viên là đã phải vài năm mới tiêu hóa được hết nhưng nay Cổ Thanh Phong một hơi nuốt hết cả bình mười mấy viên Viêm Hỏa Uẩn Đan.

Những linh thạch kia là Tinh Hỏa Linh Thạch, loại đá này ẩn chứa Tinh Hỏa linh khí, với tu vi của Hỏa Đức mà nói thì phải một hai năm mới luyện hóa được, nhưng Cổ Thanh Phong lại dễ dàng luyện hóa một viên Tinh Hỏa Linh Thạch và hút hết Tinh Hỏa linh khí bên trong.

Đan dược cũng được, linh thạch cũng thế.

Bất kể tài nguyên tu luyện nào.

Bất kể là uống hay luyện hóa đều cần phải tiến hành tuần tự, đặc biệt là loại tài nguyên càng mạnh, nếu như sử dụng một cách mù quáng thì linh căn đan điền kinh mạch căn bản không thể chịu đựng nổi, rất có thể tan biến, hoặc giả khiến linh lực phản phệ lại thì chết bất đắc kỳ tử cũng không chừng.

Đương nhiên, đối với người bình thường mà nói là như thế.

Đối với Cổ Thanh Phong thì những vấn đề này vốn dĩ không tồn tại.

Không phải bởi vì hắn không có đan điền linh căn, mà là bởi cơ thể này của hắn từng tôi luyện bằng Cửu U Tỏ Hóa, dù rằng bị Thiên Đạo phán quyết về lại xương thịt người phàm thì xương cốt toàn thân ngũ tạng huyết mạch hắn vẫn ẩn chứa Cửu U Tỏ Hóa, đừng nói là Tinh Hỏa Linh Khí dù cho là Thiên Lôi linh lực hắn cũng dám luyện hóa.

Cứ thế vừa nuốt đan dược vừa luyện hóa linh thạch.

Trong vòng một đêm, hơn mười mấy bình bạch ngọc một trăm mấy viên Viêm Hỏa Uẩn Đan đã bị hắn nuốt sạch, bảy mươi mấy viên Tinh Hỏa Linh Thạch cũng bị luyện hóa hết.

Linh lực trong cơ thể Cổ Thanh Phong càng thêm thâm hậu.

Vẫn còn chưa đủ!

Còn thiếu rất nhiều.

Trúc Cơ cần rất nhiều linh lực, đặc biệt là đối với cơ thể khác với người thường của hắn số linh lực cần thiết càng là một con số bí ẩn.

Nếu chỉ dựa vào hấp thu chút linh khí của trời đất này thì đến ngày nào tháng nào có trúc cơ được không cũng đã là một vấn đề rồi.

Những đan dược linh thạch Hỏa Đức đưa đến tuy giá trị liên thành nhưng đó chỉ là đối với người bình thường, trong mắt Cổ Thanh Phong thì chúng chẳng khác gì đồng rác, chỉ có thể dùng tạm mà thôi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Cho đến trời hừng sáng, mặt trời lộ dạng.

Lúc này hắn mới từ từ mở mắt ra.

Lướt nhìn những bình bạch ngọc trống trơn, rồi lại nhìn những viên linh thạch bỏ đi kia.

Cổ Thanh Phong đứng dậy bước xuống giường, duỗi lưng rửa mặt liền đi tìm Hỏa Đức, hắn đang nghĩ có nên lấy thêm chút đan dược linh thạch nữa không, nhưng tìm hết một vòng vẫn không thấy bóng dáng Hỏa Đức ở đâu, đang lúc nghi hoặc thì bên tai vang lên tiếng nói.

“Công tử gia, người đang tìm gì đấy?”

Người nói là Vương Đại Sơn tạp dịch của Linh Ẩn Viên, nhưng mà kể từ khi Cổ Thanh Phong ở lại trong Linh Ẩn Viên thì Vương Đại Sơn đã trở thành tạp dịch thân cận của hắn.

“Hỏa Đức đâu rồi.”

“Hỏa Đức trưởng lão tối qua đã ra ngoài rồi... công tử gia không biết sao?”

“Hôm qua đã ra ngoài rồi?”

Cổ Thanh Phong xoa cằm, nghĩ kỹ lại mới sực nhớ ra hôm qua Hỏa Đức bảo phải đi tìm vài người thân tín thương lượng kế sách.

“Lão già này quá nóng vội rồi đấy chứ?”

Cổ Thanh Phong lắc đầu, ngồi trên ghế thái sư, vừa phơi nắng vừa nghĩ đến Hòa Đức kế hoạch.

Hình như là trước hết để hấn thông qua khảo hạch ngoại môn trở thành đệ tử ngoại môn, sau đó đi tranh cái gì Ngoại Môn Thập Nhị Viện thủ tịch? Sau đó nữa là thông qua khảo hạch nội môn trở thành nội môn đệ tử rồi lại tranh Cửu Điện thủ tịch?

Nói rằng làm theo trình tự của phái Vân Hà, như vậy mới phù hợp với quy định của phái và người khác cũng không bắt bẻ được, đồng thời cũng gia tăng phục lực đến khi ấy có thể tranh chức chương trừ đệ tử.

“Công tử gia... lúc sáng sớm, Đàm Tư Như sư tỷ có đến đây một chuyến, nói là... nói là Phi Tuyết Chân Nhân muốn gặp người.”

“Phi Tuyết Chân Nhân là ai?”

Cổ Thanh Phong nghĩ đi nghĩ lại hấn chưa từng quen biết người nào tên Phi Tuyết Chân Nhân gì đấy.

“Phi Tuyết Chân Nhân là ngoại môn chương viện của phái Vân Hà, là nội môn trưởng lão và cũng là đại chấp sự, càng là... càng là sư phụ của Đàm Tư Như sư tỷ...”

“Sư phụ của Đàm Tư Như?” Cổ Thanh Phong nhíu mày, hỏi: “Tìm ta làm gì?”

“Việc này... Đàm Tư Như sư tỷ không nói.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Người không xứng

Cổ Thanh Phong vốn không định đi gặp Phi Tuyết Chân Nhân gì đấy, chỉ là không ngờ Đàm Tư Như lại đích thân đến lần nữa nói là muốn nói về chuyện của Âu Dương Dạ.

Không biết tiểu nha đầu xảy ra chuyện gì nên Cổ Thanh Phong bèn theo Đàm Tư Như đến một khu vườn đầy tiếng chim hót hoa thơm, bước vào trong phòng khách thì thấy một nữ tử quý phái đứng trước giá sách chăm chú xem thư tịch.

“Sư phụ, hấn chính là Xích Viêm công tử Cổ Thanh Phong.”

Đàm Tư Như bấm báo một tiếng rồi nhìn sang Cổ Thanh Phong cười nhạt, lẳng lặng lui sang một bên.

Phi Tuyết Chân Nhân không đáp lại, thậm chí còn không ngược lên nhìn Cổ Thanh Phong mà tiếp tục xem thư tịch lạnh lùng nói.

“Chuyện giữa ngươi và đồ nhi của ta ta có nghe nói qua.”

“Ta hy vọng người rời khỏi đồ nhi ta, chấm dứt mối quan hệ nhất kiến chung tình buồn cười này.”

“Người có phải người tài giỏi hiếm có không ta không biết và cũng không muốn biết, trình độ âm luật người thế nào ta không biết và cũng không quan tâm gia thế người ra sao ta không hề có hứng thú.”

“Hôm nay ta gọi ngươi đến chỉ muốn ngươi hiểu rõ một sự thật, ngươi không xứng với đồ nhi ta.”

Cổ Thanh Phong không nói gì, hấn chỉ cảm thấy buồn cười bởi chuyện này ngay từ đầu đã là giả, không biết tiểu nha đầu kia gặp phải chuyện gì nên hấn chỉ im lặng lắng nghe.

“Có lẽ ngươi có chút không phục, cho rằng vì ngươi trức cơ thất bại ta mới nói ngươi không xứng với đồ nhi ta, nếu như ngươi cho rằng như thế thì sai lầm lớn rồi, việc ta nói ngươi không xứng hoàn toàn không liên quan đến việc ngươi trức cơ thất bại hay không, dù cho ngươi thành công ngươi vẫn không xứng với đồ nhi ta.”

“Đồ nhi ta gia thế phi phàm, là nơi ngươi không thể nào với tới và cũng không cách nào tưởng tượng được.”

“Thân phận của đồ nhi ta càng không phải ngươi có thể đèo bồng.”

“Đạo lữ tương lai của đồ nhi ta cũng phải là người tài giỏi.”

“Đừng trách ta lãnh khốc vô tình, thực tế là tàn khốc như vậy ngươi không xứng thì là không xứng.”

“Ta biết ngươi đến phái Vân Hà chẳng qua chỉ muốn mượn mối quan hệ của đồ nhi ta hy vọng Hòa Đức trưởng lão giúp ngươi trục cơ lần nữa.”

“Tuy nhiên ta khuyên ngươi tốt nhất nên từ bỏ ý định này, dù cho trục cơ thất bại không phải tuyệt đối không thể trục cơ lần nữa nhưng khả năng ấy rất thấp.”

“Đương nhiên, nếu như ngươi vẫn kiên trì ta cũng sẽ không đuổi ngươi đi, dù sao cũng là đồ nhi ta dẫn ngươi đến ta không muốn đồ nhi ta đau lòng.”

“Nhưng kể từ hôm nay, ngươi phải chấm dứt qua lại với đồ nhi ta.”

“Nhớ lấy, đây không phải thương lượng càng không phải khuyên bảo mà là cảnh cáo chỉ một lần mà thôi.”

“Nếu để ta phát hiện ngươi vẫn còn qua lại với đồ nhi ta, ta sẽ khiến ngươi hối hận đến với thế giới này.”

“Nói đến đây thôi, Tư Như tiễn hân rời khỏi.”

Từ đầu đến cuối Phi Tuyết Chân Nhân đều không có ngẩng đầu nhìn Cổ Thanh Phong, một mực chuyên tâm xem thư tịch thái độ ngạo mạn đến tận xương tủy, ngay cả cho Cổ Thanh Phong cơ hội nói cũng không quả đúng như Phi Tuyết Chân Nhân nói, đây không phải thương lượng càng không phải khuyên bảo mà là cảnh cáo, chỉ cảnh cáo một lần.

Một lát sau, Đàm Tư Như quay trở về, hỏi: “Sư phụ, tại sao không trực tiếp đuổi hân đi chứ?”

Trước đó ở Hồng Diệp Cốc, Đàm Tư Như đã mất hết thể diện nên một mực muốn báo thù nay ở phái Vân Hà, Cổ Thanh Phong lại được Hòa Đức trưởng lão chống lưng, ngay cả Lý gia cũng không làm gì được nếu như Cổ Thanh Phong rời khỏi thì đến khi ấy Lý gia nhất định sẽ giết Cổ Thanh Phong, năng ta cũng có thể báo thù rửa hận, chỉ là không ngờ sư phụ lại cho phép Cổ Thanh Phong ở lại.

“Khi này ta đã nói rồi, là Dạ Dạ dẫn hân đến đây, nếu như ta đuổi hân đi thì nhất định sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của Dạ Dạ, không tốt cho tu luyện.”

Phi Tuyết Chân Nhân thái độ không đổi trả lời: “Hơn nữa, trước đó Quảng Nguyên gặp rắc rối ở chỗ Hòa Đức trưởng lão, có thể chứng tỏ người này rất quan trọng với Hòa Đức trưởng lão ta hà tất phải vì chuyện nhỏ này mà đắc tội Hòa Đức.”

Đàm Tư Như ‘ồ’ một tiếng, lúc này giọng nói lạnh lùng của Phi Tuyết Chân Nhân bỗng nhiên truyền lại.

“Còn một việc nữa, về sau chuyện riêng của Dạ Dạ, con đừng xen vào.”

“Việc riêng? Sư phụ trước nay con chưa từng xen vào việc riêng của sư muội.”

“Hừ!” Phi Tuyết Chân Nhân lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, ngẩng đầu với ánh mắt lạnh lùng mắng: “Con tưởng ta không biết con âm thầm nhận bao nhiêu lợi ích từ Lý Sâm sao?”

“Sư phụ!” Đàm Tư Như bị dọa tái xanh mặt lập tức quỳ xuống giải thích: “Con... cũng... chỉ vì tốt cho sư muội, hy vọng muội ấy tìm được nơi nương tựa tốt, dù gì Lý Sâm cũng là công tử Lý gia...”

Đang nói, Phi Tuyết Chân Nhân liền ngắt lời khinh thường nói: “Lý gia thì đã sao? Đừng nói là Lý Sâm, dù cho là mấy ca ca kia của hân cũng không xứng với Dạ Dạ.”

Lý Sâm và mấy vị ca ca của hân đều là đệ tử kiệt xuất của phái Vân Hà, trong số ấy có một người là đệ tử thân truyền, một người là thủ tịch Thập Nhị Viện, Đàm Tư Như không hiểu Âu Dương Dạ có điểm nào đáng để sư phụ coi trọng như vậy.

“Chuyện này kết thúc ở đây, ta sớm đã tìm cho Dạ Dạ một đạo lữ tốt rồi.”

“Không biết vị đạo lữ sư phụ tìm được kia là...”

“Chính là Cửu Điện thủ tịch của phái Vân Hà chúng ta, Chung Thiên Ứng!”

Nghe thấy tên Chung Thiên Ứng, Đàm Tư Như khẽ sửng người nàng ta biết Chung Thiên Ứng, không chỉ là biết mà còn yêu thầm Chung Thiên Ứng, nói chính xác hơn thì rất nhiều nữ đệ tử phái Vân Hà đều sùng bái ái mộ Chung Thiên Ứng, bởi vì bất kể là gia thế tư chất hay tu vi đều khiến người khác ngưỡng mộ, quan trọng nhất là hân ta còn là ứng viên sáng giá trong cuộc tranh đoạt chức chương trừ đệ tử, nếu người nào có thể kết đạo lữ với hân ta thì sau này có thể trở thành chương môn phu nhân của phái Vân Hà.

Trên đường quay về, Cổ Thanh Phong vừa dạo ngắm phong cảnh xung quanh vừa ăn Hồng Diệp quả, dường như không hề bị ảnh hưởng bởi những lời nói của Phi Tuyết Chân Nhân.

Đúng vậy.

Việc này ngay từ đầu vốn đã là giả thì sao lại bị ảnh hưởng gì.

Lui một vạn bước mà nói, cho dù việc này có là sự thật hân cũng có thể hiểu.

Bất luận vị sư phụ nào cũng đều hy vọng đồ nhi mình tìm được một nơi nương tựa có gia thế tốt, tư chất tốt sở dĩ đạo lữ là chuyện cả đời người, tìm được người có gia thế tư chất tốt thì sẽ giúp ích cho tu vi của cả hai người, ngược lại nếu như tìm người có gia thế không tốt tư chất lại kém thì không những không giúp ích gì cho tu vi mà còn liên lụy cho đối phương.

Điều duy nhất khiến hấn bất lực là nhà đầu Âu Dương Dạ sao không giải thích rõ chứ.

Cổ Thanh Phong suy ngẫm có nên tìm chút thời gian thích hợp để nha đầu kia giải thích rõ ràng, chứ đừng đến lúc ấy lại xảy ra hiểu lầm gì.

Trở về Linh Ân Viên ở hậu sơn.

Vương Đại Sơn đứng trước cửa như đang nóng lòng, khi nhìn thấy Cổ Thanh Phong hấn ta lập tức chạy lại.

“Công tử gia, người trở về rồi.”

“Sao thế?”

“Phí đại chấp sự đợi người rất lâu rồi.”

Phí đại chấp sự?

Cổ Thanh Phong tự hỏi hôm nay là ngày gì mà sao nhiều người tìm hấn đến thế, đang nghi hoặc thì một tên mập bước ra từ trong Linh Ân Viên.

Quả đúng là một tên mập, một tên mập mũm mĩm, mặt tròn phúng phính và còn để bím tóc nhỏ, bộ dạng cười tít mắt vừa nhìn thấy Cổ Thanh Phong tên mập này đã chạy tới, khom người khách sáo hỏi: “Có phải là Xích Viêm công tử không?”

“Ngươi là?”

“Tại hạ là Phí Khuê, Hòa Đức trưởng lão chắc hấn có nhắc qua với công tử rồi?”

Phí Khuê?

Nghe có chút quen thuộc.

Nghĩ kĩ thì hình như lão Hòa Đức kia có từng nhắc qua cái tên này, nói rằng Phí Khuê là người của mình hấn ta sẽ sắp xếp tất cả mọi việc của cuộc khảo hạch.

“Ta nhớ ra rồi, Hòa Đức đúng là có nhắc qua ngươi.”

“Hi hi, vậy thì đúng rồi, công tử gia việc của người Hòa Đức trưởng lão đã nói với tiểu nhân, chúng ta vừa đi vừa nói nhé?”

“Ồ?”

Cổ Thanh Phong hơi nghi ngờ, hỏi: “Hòa Đức nói gì với ngươi?”

“Cái gì cũng nói hết.”

“Cái gì cũng nói hết.” Cổ Thanh Phong khê kinh ngạc, không lẽ lão ta tiết lộ thân phận của hấn rồi? Liền hỏi: “Ngươi biết ta là ai sao?”

“Người không phải là Xích Viêm công tử sao?”

“Tiếp đó thì sao?”

“Tiếp đó?” Cái này khiến Phí Khuê ngẩng người, nói: “Cái gì tiếp đó, không có rồi. Trưởng lão chỉ nói người là công tử gia, bảo chúng tiểu nhân hầu hạ thôi.”

“Vậy à...”

Cổ Thanh Phong quả thật giật nảy mình, còn tưởng là Hòa Đức đã bán đứng hấn rồi.

“Công tử gia, người xem lúc nào tiện thì chúng ta giải quyết việc cho xong nhé.”

“Ý ngươi nói là khảo hạch đúng không?”

“Đúng vậy, công tử gia Hòa Đức trưởng lão đã nói kế hoạch chi tiết cho tiểu nhân nghe rồi, bây giờ thân phận của công tử gia là đệ tử ngoại môn, chúng ta trực tiếp tham gia nội môn khảo hạch là được.”

“Đệ tử ngoại môn? Ta trở thành đệ tử ngoại môn từ khi nào vậy? Không phải nói là cần thi gì sao?”

“Công tử gia, chuyện là như này, phái Vân Hà thu nhận đệ tử ngoại môn không nghiêm khắc đến thế, linh căn ưu tú thì không cần thi, linh căn bình thường mới phải tham gia khảo hạch, nếu như thi không qua được thì có chút mối quan hệ, đưa chút lợi ích cũng trở thành đệ tử ngoại môn... cho nên sau khi trưởng lão giao việc này cho tiểu nhân thì ba ngày trước tiểu nhân đã sắp xếp ổn thỏa cho người rồi.”

“Thì ra là vậy... Xem ra tiền lúc nào cũng có tác dụng!”

Nghĩ lại năm xưa hẳn thông qua được khảo hạch nhập môn, kết quả chỉ vì linh căn tệ thì đã bị cự tuyệt, năm ấy tuy cũng nhờ vả mối quan hệ đi cửa sau, nhưng quan trọng nhất là Cổ Thanh Phong là cô nhi thì làm sao có cửa sau để đi, làm sao có tiền để dứt lốt?

Đang cảm thán thì bỗng nhiên Cổ Thanh Phong sực ý thức được một việc sai sai.

“Người nói gì, ba ngày trước người đã sắp xếp ổn thỏa hết cho ta?”

“Đừng vậy! Ba ngày trước sau khi Hòa Đức trưởng lão giao phó, tiểu nhân đã sắp xếp ổn thỏa hết cho người, người sớm đã là đệ tử ngoại môn của phái Vân Hà.”

Ba ngày trước?

Cổ Thanh Phong nghĩ kỹ lại thì hôm qua hẳn mới đồng ý giúp đỡ mà Hòa Đức ba ngày trước đã bắt tay thực hiện kế hoạch rồi.

Hay nói cách khác, lão đã sớm đoán định hẳn sẽ đồng ý.

Khốn kiếp!

Lão Hòa Đức thật nham hiểm!

“Công tử gia, sao thế?” Phí Khuê một mực khom người nói chuyện với giọng đầy khách khí, thận trọng hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Không, sắp xếp ổn thỏa rồi là tốt nếu như đã là đệ tử ngoại môn, ta nhớ Hòa Đức nói là phải tranh cái gì Thập Nhị Viện thủ tịch?”

“Công tử gia, trước giờ Ngoại Môn Thập Nhị Viện thủ tịch đều do nội môn đệ tử đảm nhận, cho nên muốn trở thành thủ tịch của Ngoại Môn Thập Nhị Viện thì trước hết phải là nội môn đệ tử.”

“Vậy à... Được, vậy người nói một chút về khảo hạch của nội môn xem.”

“Khảo hạch nội môn phái Vân Hà chúng ta tương đối nghiêm khắc, mỗi vị ngoại môn đệ tử muốn trở thành nội môn đệ tử đều phải thông qua cửa ải do năm vị trưởng lão Nhân Đức, Tử Hoành, Phi Tuyết đích thân canh giữ.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Phí khuê

Chủ khảo nội môn khảo hạch gồm bốn hạng.

Thứ nhất, tu vi.

Thứ hai, ngộ tính.

Thứ ba, tiên nghệ.

Thứ tư, long môn.

Người Phí Khuê không cao, chỉ trên dưới một mét rưỡi, tai to mắt lớn nhìn như con heo rất buồn cười, nhất là cái bộ dạng cười tít mắt thật là... đủ đáng khinh.

“Vốn dĩ đệ tử phải có tu vi đạt đến cảnh giới Tiên Thiên ngũ trọng mới có tư cách tham gia nội môn khảo hạch, công tử gia mặc dù là thân thể dị biến của trúc cơ thất bại, nhưng mà môn phái cũng không có quy định nào là thân thể dị biến không thể tham gia nội môn khảo hạch, người phụ trách khảo hạch là Nhân Đức trưởng lão, lão nhân gia ông là một lão tiền bối rất chính trực công bằng, những người nhỏ tuổi rất có tin tưởng vào lời nói của ông.

“Ta nhớ trước đây người đảm nhiệm chức chủ khảo vẫn là Mộc Đức trưởng lão, từ lúc nào đã biến thành Nhân Đức Trưởng lão rồi?”

Cổ Thanh Phong suy nghĩ một chút, cũng không có ấn tượng gì với cái tên này, nhưng mà nếu là Nhân Đức nghĩ đến chắc cũng là cùng đời đệ tử với Hòa

Đức, Mộc Đức.

“Ha ha, chuyện này nói ra cũng mới chỉ có vài năm mà rất thú vị.”

Phí Khuê giống như nhớ ra cái gì đó rất buồn cười, cười ha ha không ngừng: “Hắn là công tử gia đã nghe nói đến Xích Tiêu Quân Vương trước đây đã từng làm tạp dịch ở Vân Hà phải chứ? Năm đó Quân Vương lão nhân gia ông ấy thông qua khảo hạch, lại bị Đức Mộc trưởng lão cho rằng linh căn không đủ đã cự tuyệt ở ngoại môn, về sau Quân Vương sau một trận chiến mà thành danh, uy chấn thiên hạ còn Mộc Đức trưởng lão thì trở thành trò cười, được người đời gọi là bị mù cho nên... từ đó về sau, Mộc Đức trưởng lão không còn mặt mũi nào đảm nhiệm việc khảo hạch nữa.”

“Thật sao, không nghĩ đến còn có chuyện này.”

Cổ Thanh Phong lắc đầu, cười một chút ngược lại cũng thấy hay, chỉ là nghĩ đi nghĩ lại cũng không nhớ nổi rút cục Nhân Đức là ai, hỏi: “Nhân Đức trưởng lão kia như thế nào?”

“Nhân Đức trưởng lão là sư huynh của Hòa Đức trưởng lão, cũng là trưởng lão nghị sự phái Vân Hà, càng là tiền bối đức cao trọng vọng cả vùng đất Thanh Phong ai ai cũng biết, lão nhân gia người là người chính trực làm việc công bằng, công chính lại là người chí công vô tư, rất có uy vọng ở phái Vân Hà, có thể nói là một lời nói ra mọi người đều ủng hộ có lão nhân gia ông ở đây, mấy năm nay Kim Đức và Thủy Đức mới không dám càn rỡ.

Cổ Thanh Phong nghe Hòa Đức nói hình như bây giờ phái Vân Hà chia thành ba thế lực, một bên là Kim Đức, một bên là Thủy Đức, còn một bên trung lập nghĩ đến người duy trì phe trung lập trong lời Hòa Đức chắc hẳn là Nhân Đức rồi.

“Trước đây trong phái Vân Hà chỉ cần là đệ tử do Kim Đức và Thủy Đức sắp xếp đều có thể dễ dàng tiến vào nội môn, nhưng từ sau khi Nhân Đức trưởng lão tiếp quản vị trí khảo hạch chuyện này không xảy ra, lão nhân gia ông là người một lòng suy nghĩ cho phái Vân Hà, có nhiều chuyện đều rất chặt chẽ nhất là chuyện đệ tử nội môn, cho dù là đệ tử nghị sự trưởng lão tự tuyển chọn chỉ cần không đạt được yêu cầu ông cho phép thì cũng không được.”

Nghe đến đây, Cổ Thanh Phong gần như đã rõ ràng, chẳng trách Hòa Đức lão đầu kia không nên tự mình tiếp nhận luật lệ làm việc này, hóa ra còn có người thiết diện vô tư như Nhân Đức đã tiếp tục xử lí.

“Lúc khảo hạch là thi tiên nghệ toàn quốc tiểu nhân biết âm luật tạo nghệ cao minh, nhưng mà dù sao âm luật cũng ít gặp quá, để phòng trừ ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, lão gia tử để tiểu nhân mang đến mấy bộ công pháp giúp người.”

Vừa nói, Phí Khuê vừa móc ra mấy quyển bí tịch từ trong túi đưa ra, nói: “Một bộ nội công, một bộ võ thuật, một bộ tiên pháp... đây đều là công pháp phái Vân Hà chúng ta, khi khảo hạch chắc chắn sẽ thi đến lão gia tử nói đề lúc người rảnh rồi tu luyện một chút?”

Làm tâm phúc của Hòa Đức lão gia tử, đương nhiên Phí Khuê biết kế hoạch của lão gia tử, cũng biết mục đích của lão gia tử để vị công tử này tham gia khảo hạch là gì?

Hắn biết.

Biết tất cả mọi chuyện.

Nhưng mà chuyện duy nhất hắn không biết là thân phận của vị công tử này.

Nghĩ không ra càng không rõ vì sao lão gia tử muốn tìm một người như vậy đi tranh đoạt chức vị chương trụ.

Đúng vậy.

Hắn không nghĩ ra, đặc biệt là vị công tử này còn là trúc cơ đệ biến.

Điều càng làm cho hắn không nghĩ ra là, lúc khảo hạch nội môn những bộ công pháp chắc chắn sẽ thi là tiên nghệ, lão gia tử để mình đưa cho công tử mấy bộ công pháp, chứng minh rằng vị công tử này trước đây chưa từng luyện qua, nói cách khác đệ cậu ấy tu luyện từ hôm nay? Có phải đã quá muộn không?

Phải biết rằng thời gian đến lần khảo hạch tiếp chỉ còn khoảng vài ngày.

Thời gian mấy ngày thì làm được gì?

Chẳng lẽ lão gia tử trông cậy vào thời gian mấy ngày để vị công tử ấy luyện hết mấy bộ công pháp này.

Chuyện này có thể sao?

Coi như luyện cũng không thể luyện thành!

Lúc khảo hạch, ít nhất phải luyện bộ công pháp đến tiểu thành mới được.

Để tu luyện đến tiểu thành, không có mấy năm công pháp thì không làm được hay sao? Coi như ngộ tính có cao, thì cũng mất mấy tháng nhìn đến lịch sử mấy nghìn năm phái Vân Hà, có thể luyện đến tiểu thành, thời gian ngắn nhất cũng phải mất sáu tháng.

Mà bây giờ khoảng cách đến lần khảo hạch nội môn kế tiếp chỉ còn vài ngày.

Điều này...

Sao lão gia tử lại để mình mang những công pháp này cho công tử này.

Không biết nữa.

Phí Khuê suy nghĩ rất lâu cũng chẳng nghĩ ra, nhưng có thể khẳng định một điều, lão gia tử đã làm như vậy là có lý riêng của ông.

Hắn ta đã từng hỏi thăm đến thân phận của vị công tử này, lão gia tử chỉ nói với hắn hai chữ: “Tổ tông.”

Còn về vì sao lại là tổ tông.

Phí Khuê cũng không biết.

Cổ Thanh Phong tiếp nhận mấy bộ công pháp không để ý nhìn qua một chút sau đó ném vào túi đựng đồ, nói: “Bao giờ thì khảo hạch?”

“Mỗi tháng sẽ khảo hạch một lần, khoảng thời gian từ giờ đến lần khảo hạch tiếp theo là 5 ngày nữa.”

“Được, biết rồi người về đi sau năm ngày nữa ta sẽ đi tham gia đúng giờ.”

Đã quyết định muốn giúp Hòa Đức, đương nhiên Cổ Thanh Phong sẽ dùng hết sức ủng hộ, nhân dịp năm ngày này hắn cũng chăm chỉ tu luyện một chút.

Thời gian năm ngày qua nhanh như chớp mắt.

Đầu tháng mỗi tháng là ngày phái Vân Hà náo nhiệt nhất.

Bởi vì mọi người biết đầu tháng mỗi tháng là thời gian khảo hạch nội môn.

Nếu vượt qua khảo hạch thì giống như cá chép vượt vũ môn, từ đây sẽ đề thành nội môn đệ tử phái Vân Hà, đây là một sự vinh quang mặc dù có rất nhiều đệ tử ngoại môn không muốn nhưng bọn họ không thể không chấp nhận một sự thật, chỉ có đệ tử nội môn mới là đệ tử chính thức của phái Vân Hà, còn về ngoại môn đệ tử chỉ có thể coi là đệ tử trên danh nghĩa không hơn không kém.

Khi đã trở thành nội môn đệ tử, mỗi tháng chẳng những không cần nộp học phí, ngược lại còn có thể có được đãi ngộ của nội môn đệ tử, mỗi tháng đều có ban được tài nguyên tu hành là linh thạch thích hợp quan trọng nhất là, chỉ có thể trở thành đệ tử nội môn mới có thể bãi sư.

Bãi sư với con đường tu hành thật sự rất quan trọng, ai cũng muốn có được sư phụ hướng dẫn chỉ bảo.

Mặc dù ngoại môn cũng có sư phụ chỉ dạy, nhưng đó là sư phụ “công cộng”, biết rằng ngoại môn có hơn một vạn đệ tử, cho dù gặp những vấn đề khó trong tu luyện, chẳng những phải xếp hàng, còn phải tặng thêm tiền mừng rồi còn phải xem tâm trạng của người ta.

Đệ tử ngoại môn rất khổ sở.

Ai cũng muốn trở thành đệ tử nội môn.

Nhưng yêu cầu làm thế nào để trở thành đệ tử nội môn lại rất cao.

Mỗi tháng đều có rất nhiều đệ tử đăng kí, có thể vượt qua lại chỉ lèo tèo vài người, có khi đến hơn một trăm đệ tử cũng chẳng có ai qua được trong một năm nay, mười hai lần khảo sát, có thể có được mười đệ tử tấn thăng vậy là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Khảo hạch

Buổi chiều hôm đó, là một ngày nắng chói chang.

Đệ tử ngoại môn lúi đúi tụ tập ở trường thi.

Mà ở trên đài cao, nghị sự trưởng lão Nhân Đức chân nhân, nội môn trưởng lão Tuyết Phi chân nhân, ngoại môn trưởng lão Lý Tử Hoành đang chờ năm

vị quan chủ khảo thăm duyệt đệ tử tham gia khảo hạch, ngoài những người này ra còn có một ban chấp sự ngoại môn Thí Luyện Đường đảm nhiệm vị trí phó giám khảo, mà cũng chẳng phải ai khác chính là cái người tròn vo Phí Khuê tròn vo vo chấp sự.

Đệ tử ngoại môn chỉ cần tu vi đạt đến Tiên Thiên ngũ trọng, đồng thời sau khi luyện một môn tiên nghệ đến bậc tiểu thành, thông qua xét duyệt của Thí Luyện Đường, sau đó mới có thể tham gia khảo hạch.

Đệ tử tham gia khảo hạch lần này cũng không nhiều, chỉ có hai mươi ba đệ tử đến cuối khảo hạch nhưng vẫn vậy chẳng có một vị đệ tử nào được tấn thăng, có những vị đệ tử lúc khảo hạch tu vi đứng đầu nhưng vẫn không thể thông qua.

Mặc dù đệ tử đến tham gia khảo hạch đều đạt cảnh giới ngũ trọng Tiên Thiên, thời buổi này đan dược thịnh hành có sự trợ giúp của đan dược tu luyện đến cảnh giới này cũng không khó, thậm chí có thể nói là dễ dàng, nhất là đệ tử có gia thế tốt một chút có được đan dược, mơ một giấc mơ đẹp đùa giỡn một muội tử là có thể tu luyện đến Tiên Thiên ngũ trọng.

Nhưng mà dùng đan dược để có được tu vi là rất “trống rỗng”, nó sẽ khiến tu luyện vô cùng cực khổ và linh lực tinh thuần biến thành vô cùng hỗn loạn, tình trạng này cho dù tu luyện đến Tiên Thiên cửu trọng đến khi trúc cơ thể nào cũng thất bại.

Mà mục đích mức xét duyệt tu vi thứ nhất là kiểm tra xem linh lực trong cơ thể đệ tử có tinh thuần hay không, không yêu cầu tinh thuần tuyệt đối nhưng ít nhất độ tinh thuần phải không gây trở ngại, đáng tiếc là trong hai mươi đệ tử đến đây khảo hạch thì có mười tám người không đạt tiêu chuẩn.

Có lẽ kết quả như vậy khiến trưởng lão đảm nhiệm chủ khảo là Nhân Đức trưởng lão vô cùng thất vọng, vuốt chòm râu trắng lác đầu thờ dài: “Thời Thượng Cổ, linh khí lơ lửng người thế hệ ta mới biết tu hành không dễ, sau kiếp họa lớn mờ ra kim cổ, vạn vật sống lại thiên đại tràn đầy linh khí, các người lại không biết quý trọng ngược lại chỉ biết dựa vào đan dược, đan dược tuy rằng có thể khiến tu vi của các người nhanh lên nhanh chóng, đồng thời cũng khiến linh lực của các người trở lên hỗn tạp, tu vi cấp này thì có tác dụng gì linh lực mức này thì có ích lợi gì.”

Than thở một tiếng Nhân Đức trưởng lão nói: “Đúng là thời này chẳng bằng thời trước, người trẻ tuổi quá xốc nổi quá xốc nổi...”

Lại có một đệ tử không thông qua khảo hạch.

Nhân Đức trưởng lão thất vọng, liên tục lắc đầu không còn kiên nhẫn nữa, hỏi: “Phí chấp sự, phía sau còn mấy đệ tử nữa.”

“Còn có ba đệ tử.”

Phí Khuê đứng dậy cười hi hi đáp lại, hần là đại chấp sự phái Vân Hà, chủ quản Thí Luyện Đường, hay nói cách khác đệ tử nào muốn tham gia khảo hạch vậy thì đều phải có sự đồng ý của hắn.

“Thôi thôi, tiếp tục đi để đệ tử tiếp theo lên đài.”

Trong đám người có một người trẻ tuổi khoảng hai mươi tuổi bước lên đài cao, người trẻ tuổi này mặc một bộ y phục trắng nhìn tinh tươm, khuôn mặt tuấn lãng với nụ cười tùy hứng như gió xuân cười rất thoải mái cười khoan thai, mà cũng cười mang theo chút ngiên ngẫm.

Lúc người đó bước lên đài cao, rất nhiều đệ tử xung quanh đều nghi hoặc như thể cảm thấy người này rất xa lạ, ngay sau đó không biết là ai trong đám người hô một câu.

“Là cậu ta, cậu ta là Xích Viêm công tử Cổ Thanh Phong!”

“Cổ Thanh Phong sao? Là người Âu Dương sư tỷ vừa gặp đã yêu Xích Viêm công tử đó sao?”

“Đừng! Chính là cậu ta! Lần trước tại Hồng Diệp sơn cốc đã đánh bị thương Lý công tử.”

“Cậu ra hình như không phải đệ tử phái Vân Hà chúng ra sao? Sao lại tới tham gia nội môn khảo hạch.”

Lúc có người nhận ra Cổ Thanh Phong, mọi người đều rất kinh ngạc dù sao khi Âu Dương Dạ đưa Cổ Thanh Phong vào phái Vân Hà lần đầu tiên, mọi chuyện đã âm lên sau đó ở Hồng Diệp sơn cốc Cổ Thanh Phong lại đánh Lý Sâm mấy người nội môn đệ tử chuyện này càng nhiều người biết.

Chúng đệ tử nhìn thấy Cổ Thanh Phong thì kinh ngạc, Lý Tử Hoành ngồi trên đài cao lại càng kinh ngạc.

Cháu trai mình lần trước bị Cổ Thanh Phong đánh cho đến bây giờ vẫn chưa khỏi hẳn cơn tức này đến tận bây giờ Lý Tử Hoành vẫn chưa nuốt xuống, nếu không phải có Hòa Đức trưởng lão che chở ông ta sớm đã chém Cổ Thanh Phong thành trăm mảnh để báo thù cho cháu trai.

Không chỉ Lý Tử Hoành kinh ngạc, lúc Phi Tuyết chân nhân người vốn lạnh lùng lãnh đạm khuôn mặt vốn ngạo mạn đứng đứng cũng không khỏi nhiều mây thật sâu, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Cổ Thanh Phong.

“Sao người lại ở đây?”

Người hỏi không phải là Phi Tuyết chân nhân, mà là Lý Tử Hoành. Vừa nhìn thấy lần đầu tiên ông ta đã đứng phắt người lên tức giận quát.

“Sao ta lại không được ở chỗ này?”

Cổ Thanh Phong mỉm cười nói một câu.

Lúc này, trong tay Phí Khuê đã cầm một quyển sổ đi tới: “Cổ Thanh Phong mấy hôm trước đã thông qua khảo hạch của phái Vân Hà chúng ta trở thành một đệ tử ngoại môn, đây là những ghi chép khi chúng ta xét duyệt xin mấy vị trưởng lão xem qua.”

Trở thành một đệ tử ngoại môn rất đơn giản, có linh căn thì dựa vào linh căn không có linh căn thì dựa vào khảo hạch, nếu thật sự không được chỉ cần ngời giao nộp đủ linh thạch, cũng có thể trở thành một đệ tử ngoại môn.

Điều này, cho dù là Phi Tuyết chân nhân hay là Lý Tử Hoàng đều hiểu rõ cho dù là Nhân Đức trưởng lão cũng biết, đối với việc này trước nay ông đều mắt nhắm mắt mở, dù sao sự lớn mạnh của môn phái cũng không thể rời khỏi linh thạch cho nên những ghi chép xét duyệt này cũng không có ý nghĩa gì.

Lý Tử Hoàng cười lạnh chất vấn: “Phí Khuê, ngươi có biết hắc là phế thể trúc cơ không?”

“Đương nhiên rồi.”

Phí Khuê khom người trên mặt vẫn giữ ý cười khiêm tốn.

“Nếu đã vậy sao ngươi còn cho phép hắc tới tham gia nội môn khảo hạch?”

Dường như Phí Khuê đã sớm đoán được rằng Lý Tử Hoàng sẽ nổi giận chầm chậm đáp lời: “Điều kiện để tham gia nội môn khảo hạch là Tiên Thiên ngũ trọng, có tiên nghệ tiểu thành là có thể, mặc dù Cổ Thanh Phong trúc cơ thất bại nhưng cũng chỉ là thất bại, có ai nói tu vi của cậu ta không đủ Tiên Thiên ngũ trọng, hơn nữa phái Vân Hà chúng ta cũng không có bất kì quy định nào không cho phép đệ tử trúc cơ thất bại không được tham gia nội môn khảo hạch.

“Mặc dù không có giấy tờ quy định rõ ràng, nhưng trúc cơ thất bại chẳng khác nào kết thúc con đường tu hành từ nay về sau cũng không còn cách nào tu hành, chuyện này chẳng lẽ ngươi không rõ hay sao?”

Phí Khuê cúi đầu, tiếp tục đáp lời: “Trúc cơ thất bại chỉ là thất bại, chưa hẳn đã kết thúc con đường tu hành thế sự nào có tuyệt đối, cũng cũng không dám nói trước sau khi trúc cơ thất bại thì không thể trúc cơ lần nữa.”

“Trúc cơ thất bại chính là thất bại cũng không thể trúc cơ lần nữa.” Lý Tử Hoàng ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào Cổ Thanh Phong trong sân cười lạnh lùng nói: “Người này không có tư cách tham gia nội môn khảo hạch.”

Cổ Thanh Phong thoải mái hỏi: “Sao ông biết được là không thể.”

“Ta nói không thể chính là không thể!” Lý Tử Hoàng tức giận nhìn chằm chằm vào Cổ Thanh Phong hận không thể ngay bây giờ đi lên chém thành trăm mảnh sao lại có thể để hắc tham gia nội môn khảo hạch.

“Không có gì là không thể.” Cổ Thanh Phong lặng lẽ đứng đó mặt mang nét cười thoáng qua khoan thai nói: “Thời Thượng Cổ, trước đây cả vạn năm, vũ trụ Thương Huyền chúng ta Phi Tiên Kiếm Thiên một kiếm làm kinh hải cả thiên hạ, chính là một trúc cơ đã từng thất bại.”

“Thời Thượng Cổ chín nghìn năm trước, vũ trụ Thương Huyền chúng ta thánh cổ tông sư gia Thanh Vân Tử cũng giống như vậy là một trúc cơ thất bại.”

“Thời Thượng Cổ tám nghìn năm trước, vũ trụ Thương Huyền chúng ta nhất đại kiêu hùng Quân Trường Sinh, cũng giống thế là trúc cơ thất bại hơn nữa còn là ba lần.”

“Thời Thượng Cổ năm nghìn năm trước, vũ trụ Thương Huyền chúng ta người xưng là Tiêu Dao Tiên vô vọng cư sĩ, cũng giống thế là trúc cơ thất bại.”

Cổ Thanh Phong nói một hơi ra hơn mười vị cao thủ danh chấn Thương Huyền vũ trụ nói ra, mọi người đều có một điểm giống nhau chính là trúc cơ thất bại, mà không chỉ thất bại một lần.

“Nếu trúc cơ thất bại không thể trúc cơ lần nữa, vậy họ tiến vào con đường tu hành lần nữa như thế nào sao có thể tiểu ngạo thiên hạ đây?”

Cổ Thanh Phong hỏi một câu khiến Lý Tử Hoàng không biết phản bác như thế nào, bởi vì người biết rõ lịch sử thượng cổ dường như đều biết những gì hắc nói là sự thật những nhân vật phong vân đã từng tiểu ngạo thiên hạ này đều đã là trúc cơ thất bại, chỉ là bị một người trẻ tuổi chất vấn đến không thể phản bác lại, Lý Tử Hoàng đầu thế tha thứ dễ dàng cười lạnh nói: “Đã là lịch sử mấy nghìn năm thật hay giả không ai có cách nào kiểm chứng!”

Lúc này, Phí Khuê ở bên cạnh cũng cười nói: “Lịch sử mấy nghìn năm không có cách nào kiểm chứng, vậy ta nói một người, không biết Lý trưởng lão có biết chăng?”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Khiếp sợ

“Năm ấy, ở núi Đại Thanh Xích Tiêu Quân Vương bị một đám cao thủ bao vây tấn công, Kim Đan bị hủy, mười năm sau quay trở lại. Giết hơn mười tông môn núi Đại Thanh không thừa một mảnh giáp.”

“Năm ấy, nguyên thần của Xích Tiêu Quân Vương vị diệt thì đã sao, Tủy Ngâm Bích Hải hai mươi mấy năm, đến lúc trở về thiên hạ có ai không sợ?”

“Năm đó...”

“Năm đó Xích Tiêu Quân Vương tung hoành thiên hạ hơn hai trăm năm, chinh chiến vô số Kim Đan, Chân Thân, Tử Phủ, Nguyên Thần đều tán loạn... có thể nói cứu vớt không cứu vớt, mỗi lần ngã xuống là một lần đứng lên.”

“Thử hỏi so sánh với những điều này của Xích Tiêu Quân Vương một trúc cơ nho nhỏ là cái gì?”

Phi Khuê nói không nhanh không chậm, nói đến khi mặt Lý Tử Hoành chuyển thành xanh xám nói khiến cho ông ta cứng miệng không nói được lời nào, nếu như những nhân vật lịch sử mà Cổ Thanh Phong mới nói không thể nào kiểm chứng được, nhưng lúc này Phi Khuê nhắc đến những chuyện của Xích Tiêu Quân Vương là những chuyện chắc chắn có thể kiểm tra.

“Quân Vương là Quân Vương, hấn ta sao có thể đánh đồng với Xích Tiêu Quân Vương được!” Phi Tuyết chân nhân lạnh lùng nói một câu.

Nếu như Lý Tử Hoành vì quan hệ với Lý Sâm nên không thể để Cổ Thanh Phong tấn thăng làm đệ tử nội môn, vậy thì Phi Tuyết chân nhân vì chuyện của Âu Dương Dạ cũng quyết không cho Cổ Thanh Phong tấn phong nội môn đệ tử.

“Lời ấy của Phi Tuyết chân nhân sai rồi.”

Phi Khuê rất khiêm tốn, vẫn luôn khom người cúi đầu nói: “Bây giờ đúng là Cổ Thanh Phong không thể đánh đồng với Xích Tiêu Quân Vương, nhưng ai dám chắc rằng về sau cậu ta không thể? Đừng khinh thường những thiếu niên nghèo, Phi Tuyết chân nhân đừng quên năm đó Xích Tiêu Quân Vương một đời oai phong tiểu ngạo cõi thượng cổ, là vị quân vương có tài mưu trí mưu lược kiệt xuất cũng đã từng là tạp dịch ở phái Vân Hà chúng ta.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây đều quay mặt nhìn nhau.

Năm đó Xích Tiêu Quân Vương làm tạp dịch là sự đau đớn của phái Vân Hà, cũng là sự sỉ nhục bao trùm lấy phái Vân Hà càng khiến phái Vân Hà mãi luân quần không thoát ra khỏi một ngọn núi lớn.

“Nhân Đức trưởng lão, người nói xem.”

Nhắc đến Xích Tiêu Quân Vương, sắc mặt Nhân Đức trưởng lão có chút phức tạp chính xác là sự xấu hổ, ông ta vuốt vuốt bộ râu bạc trắng trên cằm, nhìn Cổ Thanh Phong trong sân suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Trúc cơ thất bại cũng không có nghĩa là không thể tu hành, hôm nay lão phu sẽ cho cậu thanh niên kia một cơ hội.”

“Nhưng mà Nhân Đức trưởng lão...” Lý Tử Hoành muốn mở miệng, chỉ là nói chưa dứt lời đã bị Nhân Đức trưởng lão cắt lời: “Cơ hội đều bình đẳng giữa mọi người, chuyện của Xích Tiêu Quân Vương cho chúng ta một bài học, trên thế gian này không có chuyện gì là tuyệt đối.”

Nhân Đức trưởng lão là quan chủ khảo, lão nhân gia ông đã lên tiếng cho dù là Lý Tử Hoành có trăm lần không nguyện ý cũng không thể không nghe theo.

“Đa tạ Nhân Đức trưởng lão.”

Phi Khuê khom người đáp tạ.

Hắn biết Nhân Đức trưởng lão nhất định sẽ đồng ý.

Đúng vậy, hắn biết.

Bởi vì Xích Tiêu Quân Vương đã dùng một đời điên cuồng để nói cho cả thiên hạ này biết, trên thế gian này không có chuyện gì là tuyệt đối.

So với Xích Tiêu Quân Vương, trúc cơ thất bại có là gì?

Điều quan trọng nhất là Xích Tiêu Quân Vương đã từng làm tạp dịch ở phái Vân Hà đây là một vết sẹo của phái Vân Hà.

Phi Khuê biết chỉ cần mình nhắc đến Xích Tiêu Quân Vương, cho dù hôm nay không có Nhân Đức trưởng lão ở đây, Lý Tử Hoành cũng không dám từ chối.

Ở bên cạnh, Cổ Thanh Phong mỉm cười nhìn cái người mập lùn tròn vo này, hắn không nghĩ đến cái người mập mập này lại là người rất biết ăn nói chẳng trách Hỏa Đức nói người này sẽ sắp xếp mọi chuyện thỏa đáng.

“Nhân Đức trưởng lão, tuy là nói trúc cơ thất bại sau này vẫn có thể trúc cơ lần nữa nhưng mà...”

Trước giờ giọng điệu của Phi Tuyết chân nhân đều rất lạnh lùng, dường như không có chút tình cảm nào nói: “Nhưng mà nguyên nhân trúc cơ thất bại chính là linh căn đan điền, kinh mạch bóp méo hỗn loạn, sau này rất khó thu nạp được linh khí hơn nữa khi hắc trúc cơ thất bại còn sinh ra dị biến, linh căn sớm đã tán loạn một người đến linh căn còn không có, gần như đã biệt lập với linh khí thiên địa rồi.”

“Đúng vậy, Nhân Đức trưởng lão, trong cơ thể hắc không có lấy dù chỉ là một chút linh khí, nếu người cho phép hắc tham gia khảo hạch có phải bất công với những đệ tử khác không?” Lý Tử Hoàn nói phụ họa theo.

“Điều này...”

Nhân Đức trưởng lão lâm vào thế do dự.

Cổ Thanh Phong chậm rãi ung dung nói: “Ai nói trong người ta không có linh khí?”

“Mặc dù trong người ngươi có linh lực nhưng đó là do dùng đan dược chuyển hóa thành chắc chắn là vô cùng hỗn tạp.”

“Vậy ông mở to mắt ra mà nhìn kỹ xem linh lực của ta có tạp chất hay không?” Cổ Thanh Phong hơi cười nhạt giờ tay ở giữa bàn tay một ngọn lửa cháy lên, ngọn lửa như sương lại giống như ánh sáng trong suốt lấp lánh không một chút tạp chất.

Nhìn thấy cảnh tượng này, những người ở đây đều vô cùng kinh hãi, bởi vì linh lực của Cổ Thanh Phong không những không có tạp chất ngược lại... ngược lại còn vô cùng tinh khiết tinh thuần không nhuộm bụi trần, giống như linh lực Thiên Tiên thực sự, vô cùng tinh thuần.

“Vậy đã nhìn rõ rồi chứ?”

Cổ Thanh Phong lạnh nhạt hỏi: “Có tạp hay không?”

“Ngươi!”

Lý Tử Hoàn ngẩn người thất thần, mặt mũi xanh xám ông ta không nghĩ ra được một người ngay đến linh căn cũng không có, sao có thể có được linh lực tinh thuần đến như vậy.

Ông ta không nghĩ ra được, tất cả mọi người cũng đều không nghĩ ra được.

Đã là người tu hành, không ai dám nói linh lực của mình là tinh thuần tuyệt đối bởi vì linh khí trời đất vốn chẳng tinh khiết, sau khi thu nạp về chuyển hóa thành linh lực càng không thể tinh thuần, huống chi ở thế giới tu hành này, cơ bản là không thể rời đan dược chỉ cần dùng một viên đan dược, linh lực sẽ đục đi một phần dùng càng nhiều linh lực càng đục đi.

Nếu nói để giữ linh lực tinh thuần tuyệt đối cũng không phải không thể, nhưng không có ai làm vậy vì quá khó, điều này cần một quá trình kéo dài vừa khô khan vừa buồn chán, cần phải luyện hóa linh lực của mình nhiều lần linh lực sẽ càng trở lên tinh thuần nhưng lại bị giảm đi.

Chẳng lẽ người này sau khi dùng đan dược, đã luyện hóa linh lực của mình hay sao? Cho đến khi tinh thuần sao?

Không biết.

Chẳng ai biết rõ.

“Đúng là linh lực tinh thuần.”

Nhân Đức trưởng lão dường như rất kích động trừng mắt khiếp sợ nói: “Lão hủ tu luyện mấy trăm năm, chưa bao giờ từng nhìn thấy linh lực tinh thuần như vậy, cậu thanh niên sao cậu có thể làm được.”

“Luyện hóa.”

Luyện hóa sao?

Đương nhiên Nhân Đức trưởng lão không thể chấp nhận được đáp án này vì ông đã từng thử luyện hóa linh lực của mình, biết rõ quá trình này gian nan như thế nào.

“Các vị còn có ý kiến nào khác không?” Cổ Thanh Phong cười nói: “Nếu không có ý kiến nào khác, vậy tiếp tục thôi phía sau còn có hai đệ tử đang chờ đây.”

“Cậu thanh niên, tiên nghệ của cậu thế nào?”

“Cũng được.”

Phi Khuê ở bên cạnh đứng ra, nói: “Âm luật tạo nghệ của Cổ Thanh Phong càng tinh xảo, từng ở Nhất Phẩm sơn trang đàn một khúc Túy Ngâm Bích Hải đã đàn ra ý cảnh khi ấy Văn Trúc đại sư đã từng chính miệng khen ngợi.”

“Phí Khuê! Hẳn là gì của ngươi, sao ngươi cứ như vô cùng tôn sùng hẳn vậy?” Lý Tử Hoàng dường như đã nhìn ra chuyện ẩn giấu bên trong.

“Cổ Thanh Phong chẳng là gì của tôi, chỉ là tôi nói ra sự thật cũng không đành lòng nhìn một thiên tài vì bị trúc cơ thất bại mà bị mai một thôi.”

“Thiên tài ư? Hừ! Âm luật tạo nghệ của hẳn có tinh xảo hay không, ta không biết cũng chưa tận mắt nhìn thấy, chỉ biết khảo hạch nội môn của phái Vân Hà chúng ta là võ công “Hỏa Vân Chương”, linh pháp “Viêm Lôi Thuật” kiểm thuật “Trường Hồng Kiếm Quyết”.

Thập nghệ tiên đạo, võ công, pháp thuật, kiểm pháp là tiên nghệ chủ yếu.

Mà Hỏa Vân Chương, Viêm Lôi Thuật, Trường Hồng Kiếm Quyết là tiên nghệ cơ sở của phái Vân Hà, cũng là tiên nghệ bắt buộc ba cơ sở lớn của tiên nghệ, nếu có thể tu luyện một loại đến bậc tiểu thành thì có thể tấn thăng.

“Chỉ là tiên nghệ thôi, tiểu thành là được đúng không?”

Người cũng như tên, Cổ Thanh Phong tại nơi này giống như làn gió, rất bình tĩnh rất ảm áp tự nhiên mà thoải mái, chỉ thấy hắn giơ cánh tay lên, đầu ngón tay bắn ra, ánh sáng lóe lên thoáng chớp giữa không trung xuất hiện một tia sấm sét rất rõ ràng.

Tia sét lửa dài chừng hai thước, lúc xuất hiện rung động đùng đùng, bên trong lóe ra ánh chớp, đây là Viêm Lôi chi lực, là đạo thứ hai mươi bảy.

Mọi người đều biết, Viêm Lôi Thuật của phái Vân Hà có đến tám mươi một đạo.

Nếu có thể đánh được chín đạo viêm lôi chi lực đã là nhập môn.

Nếu có thể đánh được mười tám đạo viêm lôi chi lực thì là tinh tiến.

Nếu có thể đánh ra hai mươi bảy đạo viêm lôi chi lực, chính là tiểu thành.

Mà Cổ Thanh Phong thi triển một chiêu viêm lôi chi thuật này, trong đó công bằng mà nói đã có đến hai mươi bảy đạo, nói cách khác hẳn đã luyện viêm lôi thuật đến tiểu thành.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Viêm lôi thuật

Nếu nói đệ tử ngoại môn dùng Viêm Lôi Thuật đánh ra hai mươi bảy đạo Viêm Lôi chi lực, chuyện này không hiếm lạ.

Dù sao điều kiện cơ bản của khảo hạch nội môn chính là tiên thiên Ngũ Trọng, tiên nghệ Tiểu Thành.

Nhưng chuyện này nếu Cổ Thanh Phong làm được vậy không thể không làm người ta thấy kinh ngạc.

Lý Tử Hoàng giống như ý thức được cái gì chất vấn: “Ngươi dám cả gan học lõm tiên nghệ của phái Vân Hà ta!”

“Nói kiểu gì vậy?”

Cổ Thanh Phong yên lặng đứng ở nơi đó trên khuôn mặt bình thản vẫn giữ nụ cười phóng khoáng lại ảm áp như gió xuân: “Sao ta lại học lõm tiên nghệ rồi?”

“Viêm Lôi Thuật là Tổ sư phái Vân Hà ta sáng tạo, không phải đệ tử bản môn không được tu luyện mà ngươi đến Vân Hà phái vốn chưa được mấy ngày, mới trở thành đệ tử ngoại môn có ba ngày nếu trước kia ngươi chưa từng học lõm Viêm Lôi Thuật, sao có thể tu luyện Viêm Lôi Thuật đến Tiểu Thành?”

“Lý trưởng lão, Viêm Lôi Thuật là ta giao cho Cổ Thanh Phong ba ngày trước, chuyện này ta có thể làm chứng.”

Phí Khuê đứng ra, kể lại chi tiết.

“Hừ! Phí Khuê! Ngươi có ý gì? Chẳng lẽ nói chỉ vỏn vẹn ba ngày hẳn liền tu luyện Viêm Lôi Thuật đến Tiểu Thành sao? Chuyện cười! Thật sự là chuyện cười lớn!”

Phí Khuê lần này không trả lời, ngay nụ cười nhún nhường trên mặt cũng biến mất đổi thành một vẻ mặt sững sờ, bởi vì hắn cũng không nghĩ ra Cổ Thanh Phong rốt cuộc làm thế nào để tu luyện Viêm Lôi Thuật đến Tiểu Thành, nếu nói ba ngày... chuyện này thật sự không thể nào, không ai có thể làm được không có.

Nhưng nếu nói trước kia Cổ Thanh Phong đã từng tu luyện Viêm Lôi Thuật, cũng không thể nào?

Nếu thật là như vậy, lão gia tử còn để cho mình đưa cho hắn những công pháp bí tịch này làm gì? Đây không phải là làm chuyện thừa sao.

Không hiểu! Thật sự không hiểu.

Cổ Thanh Phong nhìn Lý Tử Hoàn, cười nói: “Viêm Lôi Thuật thôi mà, chỉ là một pháp thuật rất đơn giản mà thôi ba ngày tu luyện tới Tiểu Thành lại chẳng có gì lạ cả.”

“Ha ha ha! Một cái pháp thuật rất đơn giản mà thôi? Còn ba ngày tu luyện tới Tiểu Thành? Đúng là khẩu khí thật lớn!” Lý Tử Hoàn cười ha ha, tức giận trừng Cổ Thanh Phong có chút dữ tợn nói: “Ngươi dám nói ngươi thật sự dùng khoảng thời gian ba ngày để tu luyện Viêm Lôi Thuật tới Tiểu Thành?”

“Chuyện này có gì mà không dám.”

Khoác một bộ áo trắng như tuyết, Cổ Thanh Phong chấp tay mà đứng, dáng người thẳng tắp như đỉnh núi cũng như thanh kiếm vẻ mặt bình thản không nhìn ra vui buồn, chỉ có vẻ tùy ý nhàn nhạt một đôi mắt sâu sắc tĩnh như biển lặng, loại tĩnh lặng đó khiến người ta sợ hãi, dường như trời có sập xuống cũng không thể khuấy động vẻ tĩnh lặng này.

“Tiểu Thành thôi mà, dù là Đại Thành thì có làm sao?”

Nghe tới Đại Thành, Lý Tử Hoàn cười càng sâu càng tức giận: “Chỉ bằng ngươi?”

“Chỉ bằng ta.”

“Một tên Trúc Cơ thất bại, cũng dám xàm ngôn trước mặt ta, thật sự là không biết sống chết, còn Đại Thành thì có làm sao? Ha ha ha! Thật sự là kẻ không biết không thấy sợ thật là nực cười.”

Lời còn chưa dứt, Cổ Thanh Phong hơi giơ tay đầu ngón tay lóe sáng, hai ngón tay bắn ra, “đoàng” một tiếng giữa bầu trời bất ngờ xuất hiện một đạo Hỏa Diễm kinh lôi chính là Viêm Lôi Thuật, cũng giống như Lưỡng Mễ chi trường, khác biệt chính là bên trong đạo Viêm Lôi này lại ẩn chứa ba mươi sáu đạo Viêm Lôi chi lực.

Ba mươi sáu đạo Viêm Lôi chi lực... Cái này đã là Đại Thành.

Trời ạ!

Hắn thật sự tu luyện Viêm Lôi Thuật đến Đại Thành.

“Ngươi không được, cũng không có nghĩa ta không được.”

Cổ Thanh Phong nhàn nhạt nói, lúc giơ tay lại là một đạo kinh lôi nổ vang mà đạo kinh lôi này cũng giống như Viêm Lôi Thuật, cũng giống như Lưỡng Mễ chi trường, khác biệt chính là bên trong đạo Viêm Lôi này lại ẩn chứa bốn mươi lăm đạo Viêm Lôi chi lực.

Trời ạ!

Bốn mươi lăm đạo Viêm Lôi chi lực.

“Tiên đạo ngươi biết tới bao nhiêu, tiên nghệ ngươi lại biết bao nhiêu?”

Nói đoạn, Cổ Thanh Phong lại giơ tay đánh ra một đạo Viêm Lôi Thuật, đạo Viêm Lôi này nổ vang đám người nhìn xung quanh, trong đó thế mà ẩn chứa đủ năm mươi tư đạo Viêm Lôi chi lực.

“Ngươi...”

Khuôn mặt Lý Tử Hoàn xám ngoét, sắc mặt vô cùng khó coi chỉ vào Cổ Thanh Phong, mắt tròn trừng bộ dạng thẹn quá hóa giận.

Còn Phi Tuyết chân nhân bên cạnh cũng nhú chặt mày, nghi hoặc mà quan sát.

Bà ta như thế Nhân Đức trưởng lão cũng vô cùng bất ngờ.

Về phần người trẻ tuổi trước mắt này rốt cuộc làm thế nào mà dùng Viêm Lôi Thuật đánh ra năm mươi tư đạo Viêm Lôi chi lực, lão không biết cũng rất hoài nghi tính khả thi của ba ngày mà hắn nói, nhưng bây giờ đã không còn quan trọng cho dù không phải ba ngày, cho dù trước kia hắn đã từng tu luyện, có thể tu luyện tới cấp độ này ở độ tuổi hai mươi cũng đủ để chứng minh ngộ tính trời phú của hắn không hề tầm thường.

Viêm Lôi Thuật mặc dù là pháp thuật cơ bản của phái Vân Hà, nhưng lại là Tổ sư gia sáng tạo nhập môn thì dễ tinh thông thì khó, một chàng trai hai mươi tuổi, có thể tu luyện Viêm Lôi Thuật ra năm mươi tư đạo Viêm Lôi chi lực, đừng nói ở ngoại môn dù cho là nội môn cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

“Không thể có chuyện này! Hoàn toàn không thể có chuyện này!”

Lý Tử Hoành vô cùng tức giận chỉ vào Cổ Thanh Phong giận dữ quát: “Trước kia hấn chắc chắn đã từng học!”

Cổ Thanh Phong cười nhạo một tiếng, nhàn nhạt nói: “Trời đất bao la, bao điều kì diệu người không biết cũng không sao, nhưng nhất định phải học cách kính nể ta đã nói chuyện thể gian, chưa từng có chuyện gì là tuyệt đối, người không biết chỉ có thể chứng minh người vô tri, uống công người tu luyện hơn hai trăm năm, tầm mắt lại nông cạn như thể tâm tính lại xốc nổi như vậy, nên nói người đáng cười hay đáng thương đây.”

“Láo xược!” Lý Tử Hoành lập tức giận dữ đứng dậy hét lớn: “Dám cả gan bắt kính với bọn trưởng lão!”

Cổ Thanh Phong nhìn hấn, cứ nhìn như vậy mỉm cười khế nói: “Nếu người kính trọng ta, ta liền kính trọng người, người bắt kính với ta, ta vì sao phải kính trọng người? Người cũng có chỗ nào đáng để ta kính trọng? Nói ra cho ta nghe một chút nếu hài lòng ta sẽ kính trọng người ba phần.”

“Người!”

Lý Tử Hoành không kìm chế được cơn giận tức đến đỏ mặt tía tai, ngay cả khoe miệng đều co giúm lại đối mặt với Cổ Thanh Phong vô cùng bình thản lúc này hấn rất muốn ra tay dạy dỗ, nhưng cuối cùng không được, không phải không dám, mà là không thể dù sao nơi này là đài thí luyện khảo hạch là một nơi nghiêm túc, chung quanh lại có nhiều đệ tử như vậy quan trọng nhất chính là Nhân Đức trưởng lão cũng ở đây.

Khảo hạch tiếp tục tiến hành, cửa ải cuối cùng, Long Môn.

Cửa khảo hạch này là lòng kiên trì.

Nói khó không khó nói đơn giản cũng không đơn giản chỉ cần có nghị lực là có thể vượt qua.

Đối với Cổ Thanh Phong mà nói, cái trò chơi này hoàn toàn là trò trẻ con không cần nỗ lực cũng thuận lợi vượt qua.

Đến đây, khảo hạch kết thúc.

Cổ Thanh Phong thuận lợi tấn thăng làm đệ tử nội môn.

Cho dù Lý Tử Hoành trong lòng có một ngàn cái không đồng ý không cam tâm cũng không thể không đồng ý.

Người không cam tâm giống như vậy còn có Phi Tuyết chân nhân, nhưng càng nhiều hơn chính là nghi hoặc dù thế nào bà ta cũng không ngờ Cổ Thanh Phong sẽ đến tham gia khảo hạch nội môn, càng không ngờ hấn còn vượt qua khảo hạch linh lực tinh thuần kia, còn có Viêm Lôi Thuật ẩn chứa năm mươi bốn đạo Viêm Lôi chi lực đều khiến bà ta nghi hoặc.

Đương nhiên, nghi hoặc thì nghi hoặc nghi hoặc cũng không có nghĩa là tán thành, chỉ là việc đã đến nước này, Cổ Thanh Phong đã trở thành đệ tử nội môn bà ta cũng đành chịu.

“Cổ Thanh Phong, đừng tưởng rằng người trở thành đệ tử nội môn là có thể có được sự đồng tình của ta nói cho người biết không có chuyện đó đâu! Ta nói rồi, người không xứng với đồ nhi của ta vĩnh viễn cũng không xứng.”

Giọng nói ngạo mạn vô tình mà khinh thường của Phi Tuyết chân nhân truyền đến, Cổ Thanh Phong nhìn bà ta, cười cười nụ cười rất tươi.

“Và lại ta khuyên người làm người phải biết khiêm tốn, đừng tưởng rằng tu luyện Viêm Lôi Thuật ra năm mươi tư đạo Viêm Lôi chi lực đã cảm thấy mình rất tài ba, nói cho người cái này cũng chẳng là gì, môn phái có rất nhiều đệ tử đánh ra năm mươi tư đạo Viêm Lôi chi lực chỉ là người ta biết khiêm tốn mà thôi.”

Môn phái có rất nhiều đệ tử có thể dùng Viêm Lôi Thuật đánh ra năm mươi tư đạo Viêm Lôi chi lực sao?

Đáp án là không.

Cũng chẳng có bao nhiêu.

Dù Viêm Lôi Thuật là tiên nghệ cơ sở của phái Vân Hà, cũng là một môn tiên nghệ bắt buộc, nhưng bất kì loại tiên nghệ nào đều là nhập môn thì dễ tinh thông thì khó, có thể dùng Viêm Lôi Thuật đánh ra ba chín hai mươi bảy đạo Viêm Lôi chi lực có lẽ có rất nhiều, có thể đánh ra bốn chín ba mươi sáu đạo cũng không ít, nhưng có thể đánh ra năm chín bốn mươi lăm đạo cũng không nhiều, giữa bốn chín và năm chín là một đường ranh giới có thể đánh ra sáu chín năm mươi tư đạo lại rất ít, cái này cần ngộ tính và nghị lực rất cao, còn bảy chín sáu mươi ba đạo... đã ít lại càng ít hơn.

Sở dĩ Phi Tuyết chân nhân nói như vậy, đơn giản là ám chỉ Cổ Thanh Phong cố ý khoe khoang bản thân mà thôi.

Đối với chuyện này, Cổ Thanh Phong cũng không để ý nếu đã vượt qua khảo hạch liền quay người rời đi.

Chỉ là vừa xuống đài, sau lưng liền truyền đến một tiếng quát chói tai!

“Đứng lại!”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Thất vọng

Hả?

Cổ Thanh Phong đang định rời đi quay người lại, một nam tử khoảng ba mươi tuổi từ trong đám người đang đi về phía hắn.

Nam tử này quần áo hoa lệ, anh tuấn cao lớn thần sắc có chút ngạo nghễ ánh mắt có vẻ bất thiện.

Ở đây chúng đệ tử đều biết nam tử này, cũng là người Lý gia, chính là đường huynh của Lý Sâm, Lý Xán, đồng thời cũng là đệ tử nội môn xuất chúng xếp thứ hai mươi ba trong nội môn thực lực vô cùng mạnh mẽ.

“Đầu tiên ta xin tự giới thiệu một chút, ta tên là Lý Xán, Lý Sâm là đường đệ của ta.”

Lý Xán đi tới, sắc mặt có chút lạnh lẽo nói: “Sau đó, chúc mừng ngươi trở thành đệ tử nội môn.”

Cổ Thanh Phong móc một quả yêu quả Hồng Diệp trong túi đựng đồ ra bắt đầu ăn cũng không nói gì, chờ câu nói tiếp theo.

“Lần trước ngươi đã thương đường đệ của ta, chuyện này ta vừa mới biết, đương nhiên đường đệ của ta tài nghệ không bằng người bị đánh cũng chẳng trách người khác được.”

Địa vị của Lý gia ở địa giới Thanh Dương là đại gia tộc, bốn người con cháu đều tu hành ở phái Vân Hà, hơn nữa tu vi của mỗi người cũng không tệ lại thêm tâm ảnh hưởng của Lý gia, có thể nói ở phái Vân Hà không ai dám chọc vào bốn người họ thế nên có không ít các đệ tử đi theo.

Lý Sâm cũng vậy.

Lý Xán cũng không ngoại lệ, lúc hắn đi đến trước mặt Cổ Thanh Phong sau lưng có hai ba mươi đệ tử theo sau.

Dừng bước.

Lý Xán mặt không biểu tình nhìn chằm chằm Cổ Thanh Phong trầm giọng quát: “Có điều, ngươi ra tay không khỏi quá độc ác dám bẻ gãy cổ tay đường đệ ta!”

Trên đài cao, Lý Tử Hoành trông thấy cháu của mình đi về phía Cổ Thanh Phong hắn cũng không ngăn lại, ngược lại trong mắt lướt qua một tia vui mừng, Phi Tuyết chân nhân ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này cũng không ngăn lại bà ta vốn dĩ không ưa Cổ Thanh Phong, bây giờ Lý Xán xuất hiện rõ ràng là muốn tính sổ với Cổ Thanh Phong, chuyện này đối với bà ta mà nói đương nhiên là chuyện đáng được hoan nghênh.

Chỉ có Nhân Đức trưởng lão quát một tiếng: “Lý Xán, ngươi làm cái gì!”

Lý Xán quay người khách khí trả lời: “Hồi Nhân Đức trưởng lão, đệ tử nghe nói Cổ Thanh Phong trúc cơ thất bại từ đó sinh ra gân mạch dị biến cơ thể vô cùng mạnh mẽ vừa rồi lại tận mắt nhìn thấy linh lực tinh thuần trong cơ thể hắn, lại dùng Viêm Lôi Thuật đánh ra năm mươi tư đạo Viêm Lôi chi lực, đệ tử rất là khâm phục muốn lĩnh giáo hắn một chút.”

Giữa đệ tử lĩnh giáo với nhau là một chuyện rất bình thường cũng là chuyện phái Vân Hà cho phép, đương nhiên điều kiện tiên quyết là nhất định phải được đối phương đồng ý.

“Thực lực giữa hai người các ngươi cách xa nhau, ngươi đây là thành tâm lĩnh giáo sao?”

Lý Xán dù sao cũng là đệ tử xếp thứ hai mươi ba trong nội môn cả phái Vân Hà không ai không biết tu vi của hắn.

Trúc Cơ tử trọng.

Trình độ võ công rất cao cường.

Hòa Vân Chương, Khai Sơn Quyền, Tật Phong Thoái, ba môn võ đều đã tu luyện đến cảnh giới Quán Thông năm chín, trong đó Tật Phong Thoái đã tu luyện đến cảnh giới Đỉnh Phong sáu chín.

Giữa thiên địa, tiên đạo thập nghệ bất cứ loại tiên nghệ nào đều ẩn chứa ít nhất chín chín tám mươi một đạo Huyền Diệu chi lực.

Suy cho cùng, trở thành Viên Mãn mới có thể công thành.

Đúng thế.

Bất cứ một loại tiên nghệ nào cũng đều như vậy.

Một chín là Nhập Môn, hai chín là Tinh Tiến, ba chín là Tiểu Thành, bốn chín là Đại Thành, năm chín là Quán Thông, sáu chín là Đỉnh Phong, bảy chín là Hoàn Mỹ, tám chín là Tiểu Viên Mãn, chín chín là Đại Viên Mãn.

Bất cứ một tiên nghệ nào, tu luyện tới bốn chín chính là Đại Thành, Đại Thành là một đường ranh giới, muốn tu luyện tới cảnh giới Quán Thông năm chín vô cùng khó, mà muốn đạt tới cảnh giới Đỉnh Phong sáu chín chẳng những căn ngộ tính rất cao đồng thời cũng cần quanh năm suốt tháng khổ luyện, nhất là võ công tu luyện đến cảnh giới Đỉnh Phong sáu chín căn đồ mồ hôi công sức là điều mà người bình thường không thể nào tưởng tượng.

Đương nhiên, trình độ võ công càng cao thì uy lực phát ra càng lớn.

Võ công được vinh dự đứng đầu tiên đạo thập nghệ, chính là bởi vì khả năng tấn công và phòng thủ của nó gồm nhiều mặt có thể vận dụng linh hoạt, mà uy lực rất lớn.

So với võ công, pháp thuật bộc lộ sự thiếu linh hoạt trừ phi người tu luyện hơn mười loại pháp thuật, nếu tu luyện một loại pháp thuật, căn bản không thích hợp đánh nhau chỉ sợ còn chưa xuất thủ đã bị người ta giết chết.

Cũng giống như Nhân Đức trưởng lão đã nói, thực lực giữa Lý Xán và Cổ Thanh Phong cách xa quá lớn, cho dù Cổ Thanh Phong đã tu luyện Viêm Lôi Thuật tới cảnh giới Đỉnh Phong sáu chín, cơ thể mạnh mẽ hơn người bình thường nhưng vậy thì đã sao? Phải biết rằng lúc Lý Xán ở cuộc thi môn phái lần trước dựa vào tu vi Trúc Cơ tứ trọng, cùng ba loại trình độ võ công cảnh giới Quán Thông Đỉnh Phong, lấy một địch hai đánh cho hai vị đệ tử Trúc Cơ ngũ trọng đều không thể đánh trả.

Bây giờ Lý Xán muốn lĩnh giáo Cổ Thanh Phong, kỳ thật tất cả mọi người biết hẳn muốn mượn danh nghĩa lĩnh giáo báo thù cho Lý Sâm mà thôi.

“Xích Viêm công tử Cổ Thanh Phong tự xưng rồng trong loài người, không những trình độ âm luật cao minh trình độ pháp thuật cũng vô cùng thâm hậu, rồng trong loài người lợi hại như vậy, làm sao có thể từ chối? Huống chi...”

Giống như lo lắng Cổ Thanh Phong không đồng ý, Lý Xán đầu tiên là tăng bốc Cổ Thanh Phong một chút, còn câu sau lại chuyển hướng vênh vào tự đắc cười lạnh quát: “Cổ Thanh Phong, ta hỏi ngươi, có dám ứng chiến hay không?”

Mọi người đều biết thực lực hai người cách xa đoán rằng Cổ Thanh Phong kia không dám ứng chiến có điều bọn họ không ngờ, Cổ Thanh Phong lại đồng ý, đúng vậy sau khi hắn ăn xong một quả yêu quả Hồng Diệp, nhún vai rất tùy ý nói hai chữ được thôi.

Nghe thấy Cổ Thanh Phong đồng ý, Nhân Đức trưởng lão cảm thấy bất ngờ không nhịn được nhắc nhở: “Cổ Thanh Phong, Lý Xán thực lực mạnh mẽ, ngươi hoàn toàn không phải đối thủ, ngươi nhất định muốn ứng chiến?”

“Nhìn dáng vẻ của hắn, dù hôm nay ta không ứng chiến về sau cũng không có một ngày yên lành, đã như vậy sao lại không giải quyết vấn đề bây giờ có điều...” Cổ Thanh Phong cười nít áo ở cổ, hỏi: “Có điều trận đánh này phải nói rõ ràng đánh như nào? Đến lúc nào dừng? Hay là thế nào?”

“Có dám đánh với ta một trận Lôi đài?”

“Lôi đài?” Cổ Thanh Phong hơi nhíu mày cười hỏi: “Giải thích chút đi?”

Phí Khuê bên cạnh nhắc nhở: “Đánh Lôi đài, không có nhiều quy củ như vậy chỉ cần không bị tổn thương tam linh không đến mức tàn tật là được.”

Cái gọi là tam linh chính là linh căn, đan điền, kinh mạch.

“Nói một cách khác chỉ cần không thương tổn đến tam linh, không đến nỗi tàn phế thì đánh như nào cũng được?” Cổ Thanh Phong đôi mày đã đánh nhau rất nhiều, nhưng đều là những cuộc chiến sinh tử cho tới bây giờ chưa từng thử Lôi đài chiến, ngược lại là cảm thấy rất thú vị.

“Sao vậy?” Lý Xán khí thế bức người gầm lên: “Ngươi sợ?”

“Có chút sợ đấy!” Cổ Thanh Phong nhún vai, nói: “Được, cứ như vậy, tới đi.”

Trên đài cao, Nhân Đức trưởng lão khuyên bảo: “Cổ Thanh Phong, lão hủ khuyên ngươi nghĩ kỹ lại rồi hãy làm, Lôi đài chiến mặc dù không cho phép tổn thương đến tam linh, nhưng gân cốt da thịt nếu là bị thương cũng sẽ rất đau đớn.”

“Cảm ơn.”

Cổ Thanh Phong nói một tiếng cảm ơn, nghĩ tâm địa của Nhân Đức trưởng lão cũng không tệ lắm.

Chỉ là hắn nghĩ như vậy, Nhân Đức phía bên kia lại vô cùng thất vọng lúc đầu lão là nghĩ sự trưởng lão phái Vân Hà, cũng là giám khảo khảo hạch nội môn không chỉ như vậy cuộc thi đấu hàng năm của môn phái, cũng đều là lão chủ trì.

Qua nhiều năm như vậy, lão đã gặp quá nhiều quá nhiều đệ tử tự cho là đúng, lúc khảo hạch thấy Cổ Thanh Phong dáng vẻ bình thản không kiêu căng không nóng vội, cử chỉ đúng mực cách nói chuyện cũng vô cùng đặc biệt, mặc dù trúc cơ thất bại nhưng vẫn có thể coi là một hạt giống tốt.

Vốn định thuyết phục hẳn, không ngờ đối phương lại là không nghe điều này khiến Nhân Đức trưởng lão vô cùng thất vọng.

Phi Tuyết chân nhân cao ngạo ngồi đó như cũ, thấy Cổ Thanh Phong ứng chiến thì lạnh lùng nói: “Cử chi lỗ mãng, ngôn ngữ tùy tiện ra vẻ bình tĩnh giả vờ không sợ, không biết tự biết mình đúng thật là nực cười.”

Dưới đài.

Mọi người đứng chặt kín xung quanh, không ít đệ tử hò hét trợ uy cho Lý Xán.

“Tới đi, ra tay đi.” Cởi nút cổ áo ra, lại xắn tay áo lên, Cổ Thanh Phong cười nói: “Để gia xem xem tiên nghệ của ngươi là bao.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đại viên mãn

“Ngươi dám đánh gãy cổ tay đường đệ ta, hôm nay ta sẽ khiến ngươi phải trả giá gấp mười lần!”

Lý Xán biết cơ thể Cổ Thanh Phong khác với người bình thường, không dám khinh địch bước nhanh đến, linh lực trong cơ thể tỏa ra, quanh người ánh sáng rực rỡ đánh ra một quyền, âm âm vang dội giống như một vụ nổ mạnh mẽ, thế như xẻ núi.

Chính là Khai Sơn Quyền.

Người tinh thông võ công đều biết Khai Sơn Quyền hung mãnh vô cùng, ẩn chứa Khai Sơn uy thế, mà Lý Xán đánh ra một quyền này, chính là đánh ra cảnh giới Quán Thông năm chín, ẩn chứa đủ bốn mươi bảy đạo Khai sơn uy thế, lúc đánh ra một quyền Khai sơn uy thế liên tiếp đánh tới làm cho người ta nghẹt thở.

Một quyền như vậy, vô cùng hung mãnh.

Đệ tử ở đây không ai dám tiếp một quyền này.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Một chiêu Khai Sơn Quyền này của Lý Xán trong nháy mắt lao tới, đánh thẳng lồng ngực Cổ Thanh Phong, mọi người đều cho rằng dù cơ thể của Cổ Thanh Phong mạnh mẽ đến đâu cũng tuyệt đối không chịu được một quyền này của Lý Xán, dù là Nhân Đức trưởng lão hay Phi Tuyết chân nhân đều cho là như vậy.

Nhưng lúc Cổ Thanh Phong chậm rãi giơ cánh tay lên, dễ dàng chặn lại một quyền khiến người ta khiếp sợ.

Hắn vậy mà có thể chặn được!

Hơn nữa cũng không vận dụng bất cứ linh lực nào.

Cũng không thi triển bất cứ tiên nghệ gì, chỉ dựa vào sức mạnh của cơ thể.

Xung quanh đài trở nên âm ỉ.

Trên đài cao, Nhân Đức trưởng lão khẽ kêu một tiếng Phi Tuyết chân nhân cũng không khỏi nhú mày, còn Lý Tử Hoành lại là có chút lo lắng đứng dậy hô một tiếng “Xán nhĩ”.

Tất cả mọi người đều biết Cổ Thanh Phong trúc cơ thất bại dẫn đến kinh mạch dị biến, cơ thể khác hẳn với người bình thường, chỉ là không nghĩ tới sẽ mạnh mẽ như vậy ngay cả Lý Xán dùng toàn lực đánh ra một chiêu võ công ẩn chứa đủ bốn mươi bảy đạo Khai sơn uy thế cũng không làm gì được hắn.

Lý Xán không phục, đánh ra lần nữa.

Lần này thi triển Hỏa Diễm Chương, một chiêu Hỏa Diễm Chương, giống như đánh ra cảnh giới Quán Thông năm chín, ẩn chứa bốn mươi lăm đạo Hỏa Diễm chi lực.

Nhưng mà không có tác dụng.

Lúc Lý Xán đánh tới, lại một lần nữa bị Cổ Thanh Phong dễ dàng chặn lại.

Cổ Thanh Phong yên lặng đứng ở nơi đó, vẻ mặt hồ hững nhìn Lý Xán thẹn quá hóa giận nhàn nhạt nói ra: “Ta đã nhường ngươi hai chiêu, nếu ngươi biết điều bây giờ dừng tay lại, chuyện này dừng ở đây nếu ngươi tiếp tục ta sẽ cho ngươi nếm thử nỗi đau thể xác.”

“Ta không tin cơ thể của ngươi thật sự mạnh mẽ như vậy!”

Lý Xán nổi giận gầm lên một tiếng, quanh thân ánh sáng điên cuồng lấp lánh, linh lực Trúc Cơ tứ trọng đều xoay chuyển chỉ thấy hắc thủ người nhảy lên, bay lên đến giữa không trung hóa thành một đạo Tật Phong lao thẳng tới chỗ Cổ Thanh Phong.

Đây là Tật Phong Thoái.

Mà một chiêu Tật Phong Thoái mà Lý Xán thi triển nhanh như điện giật biến ảo khó lường, đánh ra cảnh giới Đỉnh Phong sáu chín ẩn chứa đủ năm mươi tư đạo Tật Phong chi lực.

Cảnh giới Quán Thông năm chín và cảnh giới Đỉnh Phong sáu chín, cũng không chỉ là lượng tăng mà chất cũng biến đổi, mỗi một đạo Tật Phong chi lực, đều là một đạo Huyền Diệu chi lực, năm mươi tư đạo Tật Phong chi lực, không phải năm mươi tư đạo lực lượng, mà là năm mươi tư Trọng Huyền Diệu.

Đây là chiêu thức võ công của Lý Xán.

Cuộc thi lần trước, hắc dựa vào Tật Phong Thoái cảnh giới Đỉnh Phong sáu chín đánh hai vị đệ tử Trúc Cơ ngũ trọng không thể đánh trả, lần này toàn lực thi triển ra không biết Cổ Thanh Phong sẽ đánh chặn như thế nào?

Đánh chặn như thế nào?

Lần này Cổ Thanh Phong không can lại, lúc Lý Xán từ trên không lao tới, hắc đột nhiên giương một tay lên nắm lấy cổ chân Lý Xán cứng rắn lời xuống, “bịch” một tiếng, ném mạnh xuống đất, Lý Xán đau đớn kêu rên một tiếng.

Vẫn chưa xong.

Cổ Thanh Phong giờ chân lên, trực tiếp đá vào lồng ngực Lý Xán một cước đó khiến toàn thân Lý Xán chấn động, miệng mũi phun máu trực tiếp bay ra ngoài rơi trên mặt đất, tóm lấy lồng ngực đau đớn vật vã.

Xong chưa?

Vẫn chưa xong.

Cổ Thanh Phong giờ tay bắn ra, giữa ngón tay ánh sáng lấp lóe thoáng chốc, một đạo Hỏa Diễm lôi điện xuất hiện ở giữa bầu trời chính là Viêm Lôi Thuật.

Đây là một đạo Viêm Lôi dài chín mét, sự xuất hiện của nó khiến mọi người run sợ.

Bên trong điện quang bắn ra bốn phía, nổ vang đùng đoàng từng đạo Viêm Lôi chi lực ngưng tụ mà ra, trọn vẹn chín chín tám mươi một đạo Viêm Lôi chi lực!

Lý Xán vừa mới đứng dậy, Viêm Lôi đánh xuống trong nháy mắt, Lý Xán áo quần rách nát, đầu tóc dựng đứng da tróc thịt bong toàn thân bốc khói dày đặc, giống như bị thiêu rụi không kêu rên một tiếng nào đã ngã lăn xuống đất.

“Xán nhi!”

Thấy cảnh này, Lý Từ Hoàn nhanh chóng lao xuống đài.

Mà trên đài, Phi Tuyết chân nhân vốn luôn cao ngạo cũng không thể giữ bình tĩnh nữa đứng bật dậy vẻ mặt kinh hãi, Nhân Đức trưởng lão bên cạnh cũng không thể ngồi yên gần người, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi nhìn chằm chằm Cổ Thanh Phong, trong miệng lẩm bẩm “Hắn vậy mà... vậy mà tu luyện Viêm Lôi Thuật đến cảnh giới Đại Viên Mãn, đánh ra chín chín tám mươi một đạo Viêm Lôi chi lực...”

Cũng không phải là Nhân Đức trưởng lão kém hiểu biết, thực ra một màn này quá đột ngột, đột nhiên đến mức lão không thể không khiếp sợ không thể không thốt lên bất ngờ.

Làm trưởng lão của phái Vân Hà, lão tu luyện mấy trăm năm, biết rất rõ việc tu luyện một loại tiên nghệ đến cảnh giới Đại Viên Mãn là việc không hề dễ dàng, toàn bộ phái Vân Hà dù là nội môn hay là ngoại môn, cộng thêm thủ lĩnh của thập nhị viện và cửu điện, đến nay chưa có một đệ tử nào tu luyện Viêm Lôi Thuật đến Đại Viên Mãn.

Bởi vì cái này không chỉ cần có thiên phú và ngộ tính rất cao, đồng thời cũng cần không ngừng luyện tập quanh năm suốt tháng không ngừng lĩnh hội, chỉ có tìm hiểu thấu đáo hoàn toàn Viêm Lôi huyền diệu, mà cái này cần một quá trình vô cùng lâu dài đừng nói đệ tử phái Vân Hà, ngay cả những Đại chấp sự, thậm chí trưởng lão nội ngoại môn đến nay đều không thể tu luyện Viêm Lôi Thuật đến Đại Viên Mãn.

Nhân Đức trưởng lão đã tu luyện Viêm Lôi Thuật đến Đại Viên Mãn từ lâu nhưng lão phải mất sáu mươi năm.

Lúc này tận mắt nhìn thấy một đệ tử trẻ tuổi trong nháy mắt đánh ra một đạo Viêm Lôi Thuật cảnh giới Đại Viên Mãn chín chín, chuyện này khiến Nhân Đức trưởng lão vô cùng khiếp sợ.

Người khiếp sợ không chỉ có Nhân Đức trưởng lão, mà còn có Phi Tuyết chân nhân nói thật lòng Viêm Lôi Thuật này, bà ta cũng từng tu luyện, nhưng chỉ tu luyện đến Tiểu Viên Mãn, mà bà ta phải mất hai mươi năm, về sau thực sự không thể lĩnh hội Đại Viên Mãn cho nên liền từ bỏ, dù thế nào bà ta cũng không ngờ được Cổ Thanh Phong có thể tu luyện Viêm Lôi Thuật đến cảnh giới Đại Viên Mãn.

Nếu nói kinh hãi, thì không ai có thể bằng Phí Khuê.

Hắn là tâm phúc của lão già Hóa Đức, cũng biết kế hoạch của lão gia tử.

Lão gia tử nếu đã tôn sùng Cổ Thanh Phong, Phí Khuê biết Cổ Thanh Phong tất nhiên không hề tầm thường.

Chỉ là biết thì biết, lúc trước trông thấy Cổ Thanh Phong đánh ra sáu chín Viêm Lôi chỉ lực đã làm cho hắn rất bất ngờ lúc này tận mắt nhìn thấy Cổ Thanh Phong đánh ra Viêm Lôi Thuật cảnh giới Đại Viên Mãn, chuyện này khiến hắn quả thật không dám tin vào mắt mình.

Mà ở đây cũng chỉ có hắn mới biết được, mấy ngày trước đó mình mới đưa công pháp bí tịch của Viêm Lôi Thuật cho Cổ Thanh Phong.

Điều này nghĩa là gì?

Đồng nghĩa với chỉ vồn vện vài ngày công tử đã tu luyện Viêm Lôi Thuật đến Đại Viên Mãn!

Trời ạ!

Phí Khuê cảm thấy trái tim mình sắp nhảy ra ngoài, hắn cũng đang tu luyện Viêm Lôi Thuật đã tu luyện ba mươi tư năm, đến nay cũng chỉ có thể đánh cảnh giới Hoàn Mỹ bảy chín mà thôi, Tiểu Viên Mãn tám chín, hắn không lĩnh hội được đến nay cũng không chứ đừng nói Đại Viên Mãn chín chín.

Dưới đài, nhìn Lý Xán bong da tróc thịt toàn thân bốc khói mặt Lý Từ Hoành tái mét cả người không kìm chế nổi con run rẩy.

“Độc! Tiêu! Từ! Độc! Ác!”

Lý Từ Hoành thốt ra từng chữ, hắn vô cùng tức giận.

“Lý trưởng lão, nếu đã là Lôi đài chiến bị thương là điều không thể tránh khỏi.” Phí Khuê đứng ra, ngữ khí bình thản nói: “Huống chi Lôi đài chiến là Lý Xán khởi xướng trước, mà sau hai chiêu Cổ Thanh Phong còn cố ý cảnh cáo rồi, Lý Xán lại không nghe... chuyện này chỉ có thể nói hắn gieo gió gặt bão.”

“Ngươi!”

Lý Từ Hoành không kìm chế nổi cơn giận hô hấp nặng nề.

Đúng vậy, giống như Phí Khuê đã nói. Lôi đài chiến là Lý Xán đề nghị, Cổ Thanh Phong đã cảnh cáo Lý Xán lại không nghe bây giờ bị đánh gần chết, lại trách ai chỉ có thể trách hắn gieo gió gặt bão.

Lúc này, Cổ Thanh Phong vẫn đứng yên lặng ở đó, vẻ mặt không vui không buồn không kiêu ngạo cũng không nóng nảy, thậm chí không thể nhìn ra một chút biểu cảm nào trên mặt hắn, duy chỉ có vẻ bình thản giống như mọi chuyện ở đây không liên quan đến hắn, hắn không quan tâm cũng sẽ không để ý.

“Nói cho người Lý Gia các ngươi, về sau chớ có đến tìm ta gây phiền phức, đương nhiên nếu các ngươi khẳng khẳng muốn tới vậy thì cần nhắc cho kỹ hậu quả, ta đã nói ta không phải Bồ Tát không có lòng từ bi gì hết, ta cũng không phải Phật không biết khoan dung độ lượng là cái gì.”

Cổ Thanh Phong vừa nhàn nhạt nói, vừa cài lại nút cổ áo nói: “Ngươi kính trọng ta ta liền kính trọng ngươi, ngươi bắt kính ta ta cũng bắt kính ngươi, nếu ngươi động vào ta ta cũng sẽ không đứng ở đó để các ngươi bắt nạt, đại gia ta đã lớn như vậy rồi, không có thói quen bị bắt nạt cũng không có thói quen ăn đòn, ai động vào ta ta liền tính sổ, ai đánh ta ta cũng sẽ đánh lại.”

Dứt lời, Cổ Thanh Phong quay người liền rời đi.

Phí Khuê cũng rời đi, có điều chợt nhớ tới cái gì, nhìn Phi Tuyết chân nhân trên đài Phí Khuê cười hi hi, nói: “Phi Tuyết chân nhân, ha ha... ta nhớ lúc trước ngài nói đánh ra Viêm Lôi Thuật cảnh giới Đỉnh Phong sáu chín, không có gì tài giỏi cả môn phái có rất nhiều đệ tử cũng có thể, chỉ là bọn họ biết khiêm tốn mà thôi, đúng không?”

“Ha ha! Không biết môn phái chúng ta có đệ tử nào đánh ra Viêm Lôi Thuật cảnh giới Đại Viên Mãn không nhỉ? Nếu ta nhớ không nhầm, đến bây giờ cũng không có? Hình như đến ngài cũng chưa tu luyện Viêm Lôi Thuật đến Đại Viên Mãn nhỉ?”

“Hình như ngài còn nói Cổ Thanh Phong cố ý khoe khoang Viêm Lôi Thuật cảnh giới Đỉnh Phong sáu chín...”

“Ha ha! Người ta không hề khoe khoang nếu muốn khoe, lúc khảo hạch đã đánh ra Viêm Lôi Thuật cảnh giới Đại Viên Mãn từ lâu.”

“Khiêm tốn? Ngạo mạn?”

“Ai khiêm tốn? Ai ngạo mạn?”

“Ha ha, còn nữa chứ nói Cổ Thanh Phong không xứng với đồ nhi của ngài, đến lúc đấy ai không xứng với ai còn khó nói lắm.”

Phi Tuyết chân nhân biến sắc quát lên: “Người nói cái gì!”

Phi Khuê không để ý bà ta, cười hì hì đi khỏi đó.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thần thức

Trên đường trở về, đôi chân nhỏ nhắn kia của Phi Khuê chạy như bay đuổi theo cơ thể cong cong đập mông ngựa: “Công tử thật là như thần nhân vậy sự kính nể của tiểu nhân đối với người như nước sông cuộn cuộn một khi đã phát thì không thể cản.”

Người của Lý gia ngang ngược, làm cản ở chỗ phái Vân Hà, Phi Khuê sớm đã nhìn không vừa mắt không biết làm thế nào mà Lý gia đại gia tộc hiển hách ở vùng Thanh Dương lại cầu kết trường lão Kim Đức. Xem như hắn thấy không vừa mắt cũng không làm gì được.

Mới tận mắt nhìn thấy một chiêu Viêm Lôi Thuật đại viên mãn của Cổ Thanh Phong đánh cho Lý Xán bong da tróc thịt, mà Lý Tử Hành đứng đó cũng chỉ có thể giương mắt nhìn điều này thật sự khiến Phi Khuê xả được cơn giận.

Còn có chân nhân Phi Tuyết kia nữa.

Hắn và chân nhân Phi Tuyết xem như là đệ tử một thời biết các nàng ấy từ nhỏ đã cao ngạo ghê gớm, bao nhiêu năm qua Phi Khuê không ít lần bị nàng ta làm nhục, vừa nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của chân nhân Phi Tuyết, Phi Khuê suýt chút nữa đã không nhận được mà hét vang một bài.

Mặc dù hắn không biết Cổ Thanh Phong là ai.

Cũng không biết Cổ Thanh Phong rốt cục có năng lực mạnh đến mức nào.

Có thể nói đối với Cổ Thanh Phong hoàn toàn không biết gì cả.

Có điều Phi Khuê là một người thức thời, biết cái gì nên hỏi cái gì không nên hỏi.

Cổ Thanh Phong liếc nhìn cơ thể tròn vo cực giống chú chuột mập lùn này cười nói: “Cái mông này của ngươi ngược lại vỗ rất nhẵn.”

“Công tử nói đùa tiểu nhân thật sự bội phục người.” Vừa nói, Phi Khuê lại vỗ mông ngựa lần nữa.

Cổ Thanh Phong lắc đầu ngăn lại nói: “Được rồi, ý tứ là được rồi lão gia không phải nói là trở thành đệ tử trong môn là sẽ đi tranh mười hai viện tịch thủ gì đó sao? Người giúp ta an bài một chút.”

Lần này thức tỉnh, Cổ Thanh Phong mặc dù còn không biết mình phải là gì, muốn làm gì có điều dù thế nào đi nữa cũng không thể đợi ở phái Vân Hà đến khi hết thời gian. Muốn mau chóng giúp Hỏa Đức giải quyết thỏa đáng chuyện này cũng dễ dàng rút ra mà rời đi.

“Công tử, việc tranh đoạt mười hai viện thủ tịch sợ là phải đợi.”

“Để làm gì?”

“Là thế này, mỗi năm khi thi đấu mới có thể tranh đoạt vị trí mười hai viện thủ tịch.”

“Phải thi đấu sao? Ngày mai ta không thể đi đoạt sao?”

“Công tử, như vậy không phù hợp với quy củ của Vân Hà phái.” Phi Khuê cười khổ nói: “Hon nữa coi như người đi đoạt cũng không tìm thấy người, thủ tịch của mười hai viện đa số đều đi ra ngoài rèn luyện, không đi ra ngoài thì cũng bế quan đợi đến khi tái đấu mới ra.”

“Thế này...” Cổ Thanh Phong lấy ra một quả hồng diệp yêu ăn rồi hỏi: “Thế khi nào thi đấu?”

“Vẫn còn hơn một tháng nữa.”

“Lâu như vậy, không có cách nào khác sao?”

“Công tử, không biết lão gia có từng nói với người hay không, kế hoạch của chúng ta buộc phải làm theo điều lệ không thì đến cuối rất khó xử lý.”

Hỏa Đức ngược lại có từng nói phải làm việc theo điều lệ. Mặc dù đối với Cổ Thanh Phong chuyện này hoàn toàn là vớ vẩn thêm chuyện, có điều Hỏa Đức đã lăn lộn ở phái Vân Hà bảy tám trăm năm rồi với tình hình của Hỏa Đức mà nói không có ai rõ ràng hơn ông ta. Ông ta nói làm việc theo điều lệ, đương nhiên sẽ có lý riêng.

“Được, hơn một tháng thì hơn một tháng đi cũng chỉ có thể đành như vậy thôi.”

“Công tử, hôm nay người mệt rồi, nếu cần gì cứ việc căn dặn tiểu nhân, tiểu nhân nhất định sẽ làm thỏa đáng cho người.”

“Có gì cần chứ?”

Cổ Thanh Phong xoa cằm suy nghĩ trả lời: “Người đi làm một chút tài nguyên mang về cho ta.”

“Không biết công tử cần gì tài nguyên?”

“Tinh thể Phong Vũ Ngân Phách, ngọc Cửu Liệt Tinh Lâm, đá Xích Đồng Huyền Nguyệt...”

Cổ Thanh Phong nói một mạch ba bốn mươi loại tài nguyên, Phí Khuê nghe mà mờ mịt bởi vì những tài nguyên này hắn chưa từng nghe thấy loại nào. Đương nhiên không biết thì không biết, Phí Khuê không hề nói ra. Nếu không chuyện này cũng quá mất mặt rồi, nghĩ là đáp ứng trước rồi đi ra ngoài hỏi xem.

Trở lại viện phía sau núi Linh Ân.

Cổ Thanh Phong uống mấy ly, tùy ý nói chuyện với Vương Đại Sơn đến tối lại tu luyện.

Hỏa Đức mang tới một ít đan dược và linh thạch đã bị ông ta luyện hóa từ lâu.

Cổ Thanh Phong cũng chỉ có thể hấp thụ linh khí của phái Vân Hà trước.

Phái nói linh khí của phái Vân Hà cũng xem như không tệ.

Dù sao chiếm lấy một linh mạch Viêm Dương Hóa Chi, loại linh mạch này sẽ sinh ra linh khí Hỏa Chi, thuộc về linh khí Ngũ Hành so với linh khí thông thường trong trời đất tốt hơn một chút. Hơn nữa linh khí Hỏa Chi tương đối mạnh, dùng để rèn luyện thân thể đã thông kinh mạch cũng phù hợp, có điều chuyển thành linh lực cũng tương đối mạnh mẽ. Năm đó phái Vân Hà sở dĩ có thể trở thành môn phái mạnh nhất của vùng thành Thanh Dương, chính là dựa vào linh mạch Hỏa Chi này.

Linh khí Hỏa Chi đối với người tu hành thông thường mà nói tác dụng có lẽ rất lớn, nhưng đối với Cổ Thanh Phong mà nói, thứ đồ chơi này chính là như thể tác dụng với hắn không lớn. Dù sao thì cơ thể của hắn cũng từng dùng lửa Cửu U luyện, đây chính là Tổ Hỏa linh khí Hỏa Chi nhỏ nhoi trước mắt cũng chẳng bằng cặn bã.

Hấp thụ một lát, Cổ Thanh Phong cũng không tiếp tục nữa sử dụng Thần Thức, Thần Du.

Sự tồn tại của Thần Thức, là một loại tập trung đồng thể bát thức mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý, thuộc về ý niệm tinh thần, cũng là một loại cảm nhận. Có thể cảm nhận sự tồn tại của tất cả những thứ nhỏ bé, cũng có thể cảm nhận được thứ mà mắt không thể nhìn thấy, mũi không thể ngửi được, tai không nghe thấy.

Mỗi người bẩm sinh đều có Thần Thức, chỉ cần kích thích phát ra là có thể. Thứ đồ chơi này không có cách thức tu luyện gì cả, chỉ có thể tu luyện từng tí từng chút. Thần Thức càng mạnh đồ vật có thể cảm nhận được càng nhỏ bé phạm vi cảm nhận được càng rộng.

Giờ phút này, Cổ Thanh Phong đang sử dụng Thần Thức của mình đi dạo bên ngoài, suy nghĩ không biết có thể tìm được chút đồ gì tốt không.

Bình thường có rất ít người có thể sử dụng Thần Thức rời ra bên ngoài, cho dù có thể rời ra cũng không dám rời quá xa. Nếu như một khi gặp phải cái gì bất ngờ, Thần thức gặp phải áp chế, sẽ ảnh hưởng tới ý thức của cơ thể. Nếu ý thức mà bị tán loạn vậy sẽ trở thành người thực vật.

Có điều, Cổ Thanh Phong căn bản không quan tâm thần trí của hắn rất mạnh dù cho sau khi bị thiên đạo xét xử, Thần Thức cũng chịu ảnh hưởng nhất định kém rất xa lúc trước.

Chính là vì cái gọi là lạc đà chết gầy còn hơn ngựa béo, huống hồ Thần Thức của Cổ Thanh Phong vẫn còn chưa chết gầy, chỉ là tạm thời suy yếu mà thôi cho dù như vậy, cũng không phải ai có thể lay động.

Cổ Thanh Phong vừa dùng Thần Thức đi dạo, vừa quan sát cảnh sắc của vùng Thanh Dương.

So với kỷ ức thuở thiếu thời đã khác rất nhiều.

Năm trăm năm trước, vùng Thanh Dương được cho là vùng thâm sơn cùng cốc, đất rộng mà hiếm người.

Bây giờ dường như màu mỡ hơn rất nhiều, khắp nơi đều là sơn trang muôn hình muôn vẻ hơn nữa môn phái tu hành cũng nhiều hơn trước kia.

Điều này không khỏi làm cho Cổ Thanh Phong cảm thán một câu, sự khôi phục của vạn vật ảnh hưởng đúng là không nhỏ.

Đương nhiên, khôi phục thì khôi phục cũng không có nghĩa là sau khi khôi phục sa mạc liền có thể biến thành thảo nguyên.

Vùng Thanh Dương rất nhiều nơi vẫn như cũ là một mảng hoang vu.

Thần Thức phóng qua một vùng núi hoang vu, ở đây vậy mà có người đang đánh nhau, hơn nữa còn đánh túi bụi.

Cổ Thanh Phong nhìn một lát liền không có hứng thú, đang muốn dò xét ở phía trước chợt phát hiện không hợp lý.

Tại vùng núi hoang vu này này có một ngọn núi nhỏ không đáng chú ý, mặt ngoài của ngọn núi nhỏ này có ánh sang nhà nhật ánh sáng đang tán loạn như phù vân của Đạo Huyền đồng đạo.

Cổ Thanh Phong cẩn thận tìm tòi điều tra, khá lắm!

Thế mà lại là một trận pháp.

Hơn nữa còn là một trận pháp tự nhiên nhỏ.

Loại trận pháp này sau khi vận chuyển sẽ hòa làm một với thiên nhiên, tan biến trong vô hình mắt thường không thể cảm nhận được, thần thức cũng rất khó có thể dò xét ra. Thông thường loại trận pháp này nhiều khi dùng để ẩn tàng động phủ.

Lúc này, tiểu trận pháp tự nhiên sở dĩ phát ra ánh sáng, là bởi vì kết cấu của trận pháp đang tán loạn, không bao lâu nữa sẽ sụp đổ một cách triệt để.

Cổ Thanh Phong trước kia thường đào bới động phủ như này, đối với thứ đồ chơi này vô cùng quen thuộc biết một cách rõ ràng. Kết cấu của tiểu trận pháp tự nhiên nếu như bị tán loạn, chỉ có một khả năng đó chính là khô kiệt trận nhãn. Trận nhãn là ngọn nguồn duy trì vận chuyển của trận pháp thông thường một khi khô kiệt sẽ như người mất đi linh hồn, cơ thể sẽ già yếu. Mà trận pháp cũng như vậy trận nhãn khô kiệt không có linh khí duy trì kết cấu trận pháp sẽ tán loạn.

Chả trách mấy người kia đang đánh nhau, hóa ra là tranh đoạt động phủ ẩn tàng trong tiểu trận pháp tự nhiên.

Cổ Thanh Phong đang do dự xem có cần tới đó xem xét hay không thì lúc đó, đột nhiên có một vị nữ tử tới, sau khi nữ tử này tới không nói nhiều lời sử dụng phi đao, một đao bổ đôi tiểu trận pháp tự nhiên đang tán loạn.

Một trận lớp bốp giòn vang, tiểu trận pháp tự nhiên tán loạn triệt để. Ngọn núi nhỏ hoang vu lúc trước cũng biến mất, không thấy đâu nữa ngược lại hiện ra một cửa hang. Cửa hang xuất hiện ánh sáng tím xanh, từng tia sương mù màu tím xanh tràn ngập ra ngoài.

Đây là... Mộ Vân Tức tím xanh?

Đây chính là một loại linh tức hiếm có, nếu bên trong một động phủ tràn ra loại linh tức này, trong đó tất nhiên sẽ cất giấu bảo bối.

Cổ Thanh Phong không do dự nữa, nhanh chóng thu hồi Thần Thức chuẩn bị chạy tới đó xem.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Động phủ

Linh khí là một thứ cực tốt.

Nó giống như suối nguồn sinh mệnh có thể dung dưỡng được rất nhiều thiên tài địa bảo, cũng được gọi là tài nguyên tu hành.

Như các loại linh mạch, linh thạch, dược thảo v.v hầu như đều do linh khí dung dưỡng ra.

Phàm những vật do linh khí dung dưỡng ra thì đều có linh tức.

Linh tức không màu không vị, không nhìn thấy cũng không ngửi thấy, chỉ có thần thức mới cảm nhận được.

Từ Thanh mộ vân tức là một loại linh tức rất hiếm gặp, ít nhất trong ấn tượng của Cổ Thanh Phong loại linh tức này không thấy nhiều. Sau khi vạn vật thời cổ đại đến hiện đại thức tỉnh thì tình hình như thế nào cũng không biết được.

Trong ấn tượng của hắn, những vật có chứa linh tức Từ Thanh mộ vân đều là vật tốt, không có ngoại lệ. Còn đó là cái gì thì Cổ Thanh Phong cũng

không phán đoán được, chỉ có đến đó mới biết được.

Đêm xuống.

Cổ Thanh Phong bước đi trong hư không, mỗi bước dài chín mét có thể gọi là thuật co đất.

Hắn không tế luyện phi kiếm nên đây không phải là ngự kiếm phi hành. *

Cũng không phải phép thuật cưỡi gió.

Mà đó chỉ là một loại khinh công.

Là một loại khinh công do hắn sáng tác, tên gọi Hư Không Lưu Hành Bộ.

Sau khi thi triển, bước đi trong hư không người sẽ như sao băng nhanh như thoi.

Hắn phát hiện vị trí của động phủ cách phái Vân Hà rất xa, rất xa.

Cho dù Cổ Thanh Phong đã thi triển hư không lưu tinh bộ thì cũng phải mất đến hai canh giờ, đến lúc trời tờ mờ sáng mới tới được vùng núi hoang vu đó.

Điều khiến hắn thấy lạ là hai người lúc trước tranh đấu ở đây lại không vào trong động phủ, mà nữ tử với đường kiếm bỏ ngang tiểu tự nhiên trận cũng không vào trong. Họ chỉ đứng sát quanh cửa động như đang chờ gì đó.

Có lẽ phát hiện thấy Cổ Thanh Phong tới nên họ lập tức trở nên cảnh giác một nam tử trong bọn họ hét lên.

“Khôn hồn thì xéo ngay không ta sẽ lấy mạng ngươi!”

Cổ Thanh Phong rơi xuống một cây đại thụ phía xa, không tiến về phía trước cùng không nói gì chỉ quét mắt nhìn một lượt. Tu vi của mấy tên này trông cũng chỉ là thất bát trọng của hậu kỳ Trúc Cơ, duy có nữ tử kia thì tu vi cũng khá, lập được chân thân.

“Ngươi muốn chết hả!”

Thấy Cổ Thanh Phong không nói năng gì cũng không rời đi, nam tử lớn tiếng lúc này rút phi kiếm ra lao tới.

“Hoàng Diệu, ngươi làm gì vậy!”

Nữ tử kia lên giọng quát mắng.

“Thanh Ninh chân nhân, người này ở đây là rõ ràng có ý muốn cướp động phủ với ta.”

“Người ta đã nói cướp chưa?” Thanh Ninh chân nhân phản cảm nhìn nam tử tên Hoàng Diệu đó, nói: “Hơn nữa động phủ này vốn là vật vô chủ ai cũng có quyền giành lấy.”

Nam tử tên Hoàng Diệu còn muốn nói gì đó. Lúc này, một nam tử trong đám người đứng đối diện cười chế nhạo hắn: “Hoàng Diệu ơi Hoàng Diệu, đây đâu phải phái Vân Hà của các ngươi, ta khuyên ngươi chớ nên ngông cuồng thế, cái chức thủ tịch thập nhị viện của ngươi ra khỏi phái Vân Hà thì cũng chẳng là gì hết!”

“Trương Hằng Sinh, ta thấy ngươi muốn chết đó!”

Hoàng Diệu phẫn nộ, giọng rít lên đang định động thủ thì bị nam tử áo trắng đứng trước mặt ngăn lại.

Trương Hằng Sinh cười lạnh: “Học người ta đi, cùng là thủ tịch thập nhị viện mà ngươi còn kém xa Lý Thiên Động đấy.”

Nam tử tên Lý Thiên Động nói một câu: “Trương Hằng Sinh, ngươi đủ rồi đấy!”

Trương Hằng Sinh hừ một tiếng, không thèm để ý.

Ở phía xa, Cổ Thanh Phong đứng trên đại thụ cũng nghe thấy bọn họ cãi nhau bất giác cười phá lên. Không ngờ rằng trong đám này lại có các đệ tử của phái Vân Hà, hơn nữa hai người đứng đầu hình như còn là thủ tịch thập nhị viện? Thật trùng hợp!

Cổ Thanh Phong không nói gì mà nhìn về cửa động.

Giờ phút này cửa động đang bị một trận pháp bao phủ.

Đây là một trận pháp đơn giản nhằm ngăn không cho tử kim mộc vân chi tích bị thoát ra ngoài.

Hắn nghĩ đó hẳn do nữ tử tên Thanh Ninh chân nhân đó lập nên.

Mục đích hiển nhiên là không muốn để kẻ khác phát hiện.

Chỉ có điều không hiểu tốp người này đang chờ cái gì?

Cổ Thanh Phong té ra thần thức dò tra từ cửa động vào. Bên trong rất hỗn loạn vô cùng hỗn loạn rất nhiều trận pháp đang tiêu tán, cực kì không ổn định. Có lẽ đám người đó đợi ở ngoài cũng vì lo sợ bước vào đường đột sẽ thập tử nhất sinh.

Động phủ là một sự tồn tại vô cùng phức tạp.

Nếu chỉ đào một cái động ở núi thì không gọi là động phủ mà chỉ gọi là sơn động.

Động phủ thực sự là một cảnh giới bí mật được mở ra trong giới tự nhiên nhờ vào các thủ đoạn thần thông.

Mỗi một người tu hành khi tu vi đạt đến cảnh giới nhất định thì sẽ mở động phủ cho riêng mình.

Thứ nhất dùng để bề quan.

Thứ nhì dùng để thâm ngộ.

Tương lai được dùng để độ kiếp.

Môn phái rốt cục cũng chỉ là môn phái. Không giống như động phủ, động phủ không chỉ được dùng để bề quan, cũng không chỉ dùng để thâm ngộ đại đạo.

Mà quan trọng nhất dùng để chế luyện các loại đơn dược, pháp bảo, phù lục v.v. Chế luyện những thứ này rất nguy hiểm, những nơi thông thường không phù hợp.

Phần lớn các động phủ đều rất kín đáo, thông thường sẽ không phát hiện được. Đương nhiên cũng có ngoại lệ. Do động phủ được mở ra dựa trên các phép tắc của giới tự nhiên nên chỉ cần giới tự nhiên có sự thay đổi thì những động phủ cổ sẽ dần hiện thân.

Còn việc động phủ này vì nguyên nhân gì mà hiện thân thì Cổ Thanh Phong không biết. Nhưng có một điểm có thể khẳng định là trong động phủ này không có người. Nếu như có người thì đã không để trận nhãn bị khô kiệt, càng không thể mở mắt mà nhìn kết cấu các trận pháp dần bị tiêu tán như thế. Dù sao cũng là động phủ, các trận pháp bên trong phần lớn dùng để bảo vệ các đơn dược và pháp bảo.

Qua khoảng nửa canh giờ cho đến khi trận pháp bên trong tiêu tán triệt để, rồi đợi thêm một chút nữa thì nữ tử tên Thanh Ninh chân nhân mới nói: “Trận pháp bên trong động phủ đã tiêu tán hết rồi. Vừa rồi ta đã dùng thần thức để dò tra một lượt, chắc không còn gì nguy hiểm nữa. Nhưng để đề phòng bất trắc thì ta sẽ xuống trước, sau khi xác nhận không còn nguy hiểm thì các người hãy xuống.”

Hai đám người nhìn sang nhau rồi gật gật đầu.

Bọn họ đều là những nhân vật có tài năng xuất sắc trong những người trẻ. Họ biết rõ rằng trong động phủ có lẽ có bảo bối nhưng cũng tiềm ẩn nhiều nguy hiểm khó lường. Bao năm nay con số người chết trong động phủ nhiều không đếm xuể. Bảo bối quan trọng thật nhưng cũng phải sống được thì mới lấy được chứ.

Thanh Ninh chân nhân té ra phi kiếm, vận chuyển linh lực đang tính xông vào thì một giọng nói vang tới.

“Muội muội, nếu ngươi xuống như vậy thì sẽ chết chắc đó.”

Hả?

Thanh Ninh chân nhân giật mình, nhìn ra thì thấy không phải ai khác mà chính là Cổ Thanh Phong nói.

“Ngươi... có ý gì?”

“Vừa rồi chỉ có trận pháp tiêu tan thôi còn trận nhãn chưa tiêu tan đâu. Cái thứ đó mà nổ tung ra thì sức mạnh kinh khủng, sẽ xé ngươi thành những mảnh vụn trong chớp mắt.”

Thanh Ninh chân nhân chưa kịp nói gì đã thấy Hoàng Diệu bước ra, dương dương tự đắc hét: “Ngươi là ai! Ở đây không có việc của nhà ngươi!”

“Ta chỉ đi ngang qua đây thôi, thấy các ngươi còn trẻ tuổi nên không nỡ mở mắt nhìn các ngươi phải mất mạng như thế.”

Cổ Thanh Phong nhảy từ trên cây xuống rút ra một quả Hồng Diệp yêu quả đứng ăn.

“Dựa vào ngươi? Thật không biết lượng sức mình!”

Hoàng Diệu trông trẻ tuổi phong độ mà sao lại ngông cuồng vậy. Thấy Cổ Thanh Phong bước tới liền định ra tay dằn mặt.

“Hoàng Diệu! Nếu như ngươi còn dám làm loạn thì ta sẽ ném ngươi vào trong đó ngay lập tức!” Thanh Ninh chân nhân đã ngán đến tận cổ, trừng mắt

nhìn căm ghét sau đó nàng nhìn sang Cổ Thanh Phong, hỏi: “Vị đạo hữu này, xin đa tạ đã có ý tốt nhắc nhở. Nhưng vừa rồi ta đã dùng thần thức dò tra kĩ càng rồi ba mươi bảy trận pháp trong động phủ đều đã tiêu tán, trận nhân cũng vậy...”

“Vẫn còn một trận nhân nữa chưa tiêu tán, và cũng là trận nhân quan trọng nhất được cất giấu sâu nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Một làn sóng thủ tịch

Còn một trận nhân được ẩn giấu sâu nhất vẫn chưa bị đánh bại tiêu tan?

Thanh Ninh chân nhân nhìn Cổ Thanh Phong, hiển nhiên nàng ấy không tin vì dù gì lúc này nàng đã dùng thần thức dò tra một lượt kĩ càng, tất cả các trận pháp và trận nhân đều tiêu tán triệt để rồi làm gì còn trận nhân nào nữa.

“Thanh Ninh chân nhân, người này lai lịch không rõ ràng e rằng đang cố ý kéo dài thời gian của chúng ta khả năng hắn đã báo tin đi để chờ người đến giúp nhằm cướp lấy động phủ này.”

Đó là nam tử áo trắng tên Lý Thiên Động bí mật truyền âm đến. Thanh Ninh chân nhân hơi sững lại nghĩ kĩ thì có vẻ có khả năng này.

“Ta cho rằng hắn đang cố kéo dài thời gian đợi người đến giúp, Thanh Ninh chân nhân đợi ta phé hắn trước rồi tính.”

Hoàng Diệu vừa té ra phi kiếm, phút chốc trong động vang tới một âm thanh cực mạnh mặt đất xung quanh rung chuyển.

“Không xong rồi! Nhanh lùi ra sau!”

Thanh Ninh chân nhân mặt biến sắc vội vã lùi ra sau. Những người khác cũng bị dọa cho nhảy hết lên nghiêng người lùi lại.

Cùng lúc đó, một nguồn lực hung hãn nổ tung ra từ cửa động khiến trận pháp Thanh Ninh chân nhân bố trí trước đó tiêu tan hết. Vòng sáng sau khi lóe lên chợt vụt tắt, tiếng nổ cũng lần lượt mất đi.

Nhìn thấy cảnh tượng này Thanh Ninh chân nhân có chút không dám tin cũng cảm thấy sợ hãi. Với nguồn sức mạnh vừa nổ tung như thế nếu lúc này mình bước xuống thì...

Nghĩ đến đây Thanh Ninh chân nhân không dám nghĩ tiếp mà nhìn người nam tử xa lạ đang đứng dưới gốc cây ăn Hồng Diệp yêu quả. Nàng không hiểu rõ ràng là đã tra dò rất kĩ mà tại sao vẫn còn một trận nhân và hắn sao có thể biết được điều này.

Không nghĩ nhiều nữa, Thanh Ninh chân nhân vội nói lời cảm tạ: “Vừa rồi xin đa tạ đạo hữu đã nhắc nhở không thì ta đã...” ngừng lại một chút nàng lại tự giới thiệu về mình: “Ta là Thanh Ninh đến từ Cửu Hoa đồng minh. Xin được thỉnh giáo quý danh của đạo hữu.”

Cửu Hoa đồng minh?

Cổ Thanh Phong đã từng nghe Hóa Đức nhắc đến cái tên Cửu Hoa đồng minh này. Nghe nói đồng minh này xuất hiện đúng lúc xảy ra kiếp nạn và phát triển đến ngày nay thế lực vô cùng lớn mạnh, gần như bao quát hết cả địa giới Thanh Dương, cai quản rất nhiều môn phái phái Vân Hà là một trong số đó.

Cổ Thanh Phong không ngờ hôm nay không những được gặp đệ tử của phái Vân Hà mà còn được gặp một vị Cửu Hoa đồng minh. Đáp lại câu hỏi của Thanh Ninh hắn chỉ trả lời mình là người qua đường. Khi ngang qua đây nhìn vào trong động thấy vừa xảy ra vụ nổ, linh tức cực hỗn loạn suy nghĩ thì thấy nên đợi chút rồi xuống sau thì tốt hơn.

Thấy đối phương ngay cả tên cũng không tiết lộ, Thanh Ninh chân nhân cũng nghi ngờ nhưng không tiện hỏi. Chỉ cảm thấy người này rất kì lạ vì nàng không cảm nhận được bất kì hơi thở linh lực nào trên người Cổ Thanh Phong, dù là một chút.

Điều này thật quá quái dị kì lạ.

Phàm là người tu hành đều có linh tức.

Người này sao lại không có?

Lẽ nào hắn không phải người tu hành?

Không thể!

Bản thân nàng còn không phát hiện ra có trận nhãn ẩn giấu trong động phủ mà hấn lại biết, chứng tỏ thần thức của hấn còn mạnh hơn nàng.

Người như vậy sao có thể không phải người tu hành?

Thanh Ninh chân nhân còn đang hồ nghi, Lý Thiên Động, Hoàng Diệu thì lại chau hết mày biểu cảm vừa ngại ngùng vừa cảnh giác. Ngại ngùng vì vừa nãy đã coi thường người này, lại cảnh giác vì không biết lai lịch hấn ra sao thực lực tu vi cũng không rõ.

“Tại hạ là Hoắc Dũng ở phái Phong Hỏa, đa tạ các hạ đã nhắc nhở.”

Một thanh niên cao to cường tráng bước ra, khum tay đa tạ.

Phái Phong Hỏa?

Cổ Thanh Phong nghĩ một lúc nhưng không ấn tượng gì.

Có lẽ vì vị đệ tử phái Phong Hỏa này đã mở mồm cảm tạ nên Lý Thiên Động cũng bước ra khum tay đa tạ: “Tại hạ Lý Thiên Động của phái Vân Hà đa tạ các hạ đã nhắc nhở.”

Cổ Thanh Phong liếc nhìn họ rồi hỏi: “Các người đều là đệ tử của phái Vân Hà à?”

Nam tử trẻ tuổi tên Hoàng Diệu bước ra, ưỡn ngực nói: “Đúng vậy, ta là một trong những thủ tịch của thập nhị viện phái Vân Hà, Lý sư huynh ta cũng là một thủ tịch, lát nữa đại sư huynh Mộ Tử Bạch cũng sẽ đến, chắc các hạ đã từng nghe nói đến danh hiệu của đại sư huynh ta.”

“Mộ Tử Bạch?” Cổ Thanh Phong quả chưa từng nghe tới, liền hỏi: “Hắn cũng là thủ tịch của phái Vân Hà à?”

“Đương nhiên, đại sư huynh Mộ Tử Bạch còn là người đứng đầu của các thủ tịch thập nhị viện, trúc được thái sắc căn cơ.”

Thái Sắc căn cơ?

Cổ Thanh Phong hơi rướn lông mày, có chút bất ngờ.

Hấn biết trong truyền thuyết thì Thái Sắc căn cơ là một căn cơ đặc biệt.

Những người thường trúc cơ thành công thì cũng chỉ trúc được căn cơ thông thường mà Thái Sắc căn cơ tốt hơn rất rất nhiều so với căn cơ bình thường. Kinh mạch, đan điền chậm chí gân cốt cũng đều biến thành có màu, tốc độ hấp thu linh khí cũng nhanh hơn người thường, quá trình luyện hóa cũng đặc biệt hơn. Quan trọng nhất là căn cơ này vững chắc vô cùng vì có thái linh thủ hộ thì cho dù toàn thân bị thương nặng thế nào cũng không thể thương đến căn cơ.

Thái Sắc căn cơ cố nhiên tốt rồi.

Nhưng không phải ai cũng trúc được thành công.

Trong truyền thuyết nếu số lượng linh căn Thái Sắc càng nhiều thì tỉ lệ trúc được Thái Sắc căn cơ càng cao. Nếu nhất nhị hay tam thái linh căn thì khó cần suy nghĩ, tỉ lệ quá thấp, ít nhất phải linh căn tứ thái trở lên thì mới có cơ hội.

Nhưng điều khiến Cổ Thanh Phong phải cảm thán là năm đó khi hấn tu hành ở thế gian này nếu có ai trúc được Thái Sắc căn cơ thì không chỉ là việc kinh thiên động địa mà còn được gọi là thiên tài được người ta tranh cướp ở lãnh thổ này. Chẳng ngờ giờ đây có Thái Sắc căn cơ thì cũng chỉ làm đến đệ tử thủ tịch, mà còn chưa phải là đệ tử xuất sắc nhất. Nghe Hóa Đức nói Cửu điện thủ tịch còn cao hơn thủ tịch thập nhị viện.

Nếu Mộ Tử Bạch của Lao Thập Tử trúc được Thái Sắc căn cơ cũng chỉ làm cái chức thủ tịch thập nhị viện quèn thì Cửu điện thủ tịch là một nhóm chủ thể nào đây?

Đúng lúc này trong không trung vang tới một âm thanh.

“Sư đệ, ta không tới muộn chứ?”

Lời nói vừa dứt thì thấy một nam tử tuấn tú trên mình vận bộ bạch ngọc la cười gió bay tới. Nam tử khuôn mặt tuấn tú, dáng người cao gầy, chân giẫm lên phi kiếm màu trắng tóc dài tung bay, dáng vẻ rất phóng khoáng.

“Đại sư huynh!”

Nhìn thấy người mới tới, cả Lý Thiên Động và Hoàng Diệu đều có vẻ khá xúc động.

Hiển nhiên người này không ai khác mà chính là vị đã trúc được Thái Sắc căn cơ, xưng danh thủ lĩnh của thủ tịch thập nhị viện - Mộ Tử Bạch.

Mộ Tử Bạch thu phi kiếm về rồi cười mỉm với Thanh Ninh chân nhân để chào hỏi nhưng hấn không kêu chân nhân mà chỉ kêu một tiếng Thanh Ninh, coi bộ quan hệ hai người rất thân thiết.

“Phái Vân Hà các người làm vậy không thật chút nào, lại còn gọi người đến giúp. Nếu đã như vậy thì ta cũng gọi sư huynh sư đệ phái Phong Hỏa chúng ta đến đây.”

Tại thế gian này luôn lưu truyền một quy tắc xưa cũ đó là phạm những vật vô chủ thì những người trông thấy sẽ đều có phần nhưng điều kiện tiên quyết là không được gọi bang thủ. Đây là quy tắc được truyền lại từ thời đại thượng cổ.

“Ha ha, Hoắc huynh, Mộ mẩu không phải là bang thủ mà chúng ta gọi đến. Động phủ này là do ta và Thanh Ninh phát hiện ra trước, chỉ có điều ta có việc phải rời đi một lát. Nếu không tin người có thể hỏi.”

Thanh Ninh chân nhân gật gù đầu, đáp lời: “Quả đúng thế, ta và Mộ Tử Bạch...” Đang nói thì Cổ Thanh Phong đứng bên cạnh không nói gì liền nhảy vào trong động phủ.

“A? Người vừa nãy là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Kì Quái

Nhảy vào động phủ, bên trong có một tòa điện rộng lớn.

Có lẽ vừa rồi trận pháp đã hỗn loạn nên tòa điện này nhìn qua có chút đồ nát, chẳng những trên tường có nhiều khe nứt mà bên trong cũng có không ít đá vụn.

Trước khi bước vào Cổ Thanh Phong đã phóng thần thức để tra xét toàn bộ nơi này. Động phủ này lớn hơn nhiều so với hần tưởng tượng cũng phức tạp hơn nhiều, tuy rằng mất trận trung tâm đã bị phá toàn bộ trận pháp tê liệt, thế nhưng thứ gây nguy hiểm trong động không chỉ là trận pháp mà còn có rất nhiều cơ quan.

Rất nhanh đám người Thanh Ninh chân nhân, Mộ Tử Bạch, Lý Thiên Động, Hoàng Diệu cũng lần lượt nhảy xuống dưới.

“Hắn là ai?”

Mộ Tử Bạch nhìn Cổ Thanh Phong, hỏi một câu.

“Hắn là...” Thanh Ninh chân nhân cũng không rõ thân phận của Cổ Thanh Phong, kể lại một lần chuyện đã xảy ra bên ngoài cho mọi người nghe.

Nghe nói Cổ Thanh Phong nhắc nhở cứu mọi người, Mộ Tử Bạch không khỏi khẽ than một tiếng hỏi: “Tại hạ Mộ Tử Bạch phái Vân Hà, còn chưa thỉnh giáo các hạ.”

“Chỉ là người qua đường!”

Cổ Thanh Phong lặng lẽ đứng ở nơi đó, tiếp tục dùng thần thức tra xét bố cục của động phủ này.

Người qua đường?

“Sư huynh! Người này không biết tốt xấu, chẳng bằng chúng ta đuổi hắn ra trước!” Hoàng Diệu nói.

Thanh Ninh chân nhân giận dữ liếc mắt một cái trách cứ nói: “Hoàng Diệu, sao người có thể nói ra lời này nếu không phải có hắn thì chúng ta khi nãy đã chết ở chỗ này rồi!”

“Ta...”

“Hoàng Diệu muốn nói gì đó.” Mộ Tử Bạch lại phát tay ý bảo vào động phủ quan trọng hơn.

Thanh Ninh chân nhân mở miệng nói, “Vẫn là quy tắc cũ, mọi người cùng nhau hành động để ý bảo vệ lẫn nhau, nếu trong phủ có tài nguyên tu hành chúng ta chia đều.

Đây đúng thật là quy tắc cũ, cũng là biện pháp ổn thỏa nhất dù sao không ai biết bên trong động phủ sẽ gặp phải những nguy hiểm nào. Tuy rằng nói một mình hành động nếu thấy được tài nguyên có thể một mình hưởng dụng, thế nhưng nếu gặp nguy hiểm cũng sẽ tự mình “hưởng” luôn, mạng sống quan trọng cho nên mọi người vẫn nên cẩn thận hành động cùng nhau mới ổn thỏa nhất.

“Không ai có ý kiến phải không?”

Thanh Nịnh chân nhân hỏi, đám người Hoắc Dũng phái Phong Hỏa không có ý kiến tất nhiên đám Mộ Tử Bạch phái Vân Hà cũng không có ý kiến gì.

Nhưng bọn họ không ngờ là Cổ Thanh Phong lại có ý kiến.

“Mọi người đi chung đi tôi một người tự đi dạo là được.”

Tự đi dạo?

Động phủ là nơi có thể đi dạo sao?

Thanh Nịnh chân nhân tưởng mình nghe nhầm rồi, hỏi lại: “Vị đạo hữu này, ngươi không đi cùng chúng ta sao?”

“Không đi.”

Cổ Thanh Phong trả lời một câu rồi nhanh chóng rời đi.

“Này, đạo hữu... đạo hữu!” Thanh Nịnh chân nhân gọi vài tiếng, nhưng Cổ Thanh Phong đã biến mất không còn bóng dáng.

“Hừ, mới ra đời không biết trời cao đất dày. Sao đến đâu cũng gặp loại người thế này nhỉ.”

Mộ Tử Bạch cười nhạt tuy rằng hắn có Thái Sắc căn cơ, tính tình cũng có chút kiêu ngạo nhưng tuyệt đối không tự phụ, rất rõ ràng những động phủ cổ xưa này nguy hiểm đến mức nào không ai biết.

“Đúng thế, Thanh Nịnh chân nhân hẳn muốn chết, chúng ta cứ để hắn chết quách cho rồi! Hừ! Cho hắn đi chung với chúng ta hẳn lại dám từ chối, muốn độc hưởng bảo bối? Thật sự không biết sống chết!” Hoàng Diệu cười lạnh nói: “Còn nói tự mình đi dạo? Khẩu khí thật lớn! Nhìn thôi đã biết là một tên oắt chưa biết mùi đời!”

Không biết sống chết?

Không biết trời cao đất rộng?

Mới ra đời?

Nhìn theo góc Cổ Thanh Phong biến mất, lông mày Thanh Nịnh chân nhân nhíu lại thật sâu dù rằng không cảm nhận được linh khí trên người Cổ Thanh Phong, cũng không rõ tại sao đối phương muốn hành động một mình nhưng nếu nói hắn không biết trời cao đất rộng, vậy nói thế nào cũng thấy không giống, hơn nữa người kia lúc ở bên ngoài còn có thể tra ra mất trận mà mình thậm chí không thể tìm thấy, sao có thể nói hắn mới ra đời được chứ?

“Thanh Nịnh, đừng quản hắn sống chết thế nào nữa thời gian với chúng ta rất quý giá, tuy rằng cửa động đã bị ta dùng trận pháp ẩn đi nhưng để ngựa lơ đãng phát sinh chuyện gì chúng ta nên nhanh chóng hành động thôi.”

Giọng Mộ Tử Bạch truyền đến, Thanh Nịnh chân nhân gật gật đầu không tiếp tục ngẫm nghĩ nữa dẫn mọi người đi vào.

Động phủ rất lớn, tựa như một mê cung.

Cổ Thanh Phong bước đi rất nhanh đôi mắt lộ ra chút nghi hoặc.

Lại nói, trong giới đào động tìm bảo hắn có thể được coi là có nghề. Trước kia khi còn tu hành ở thế giới này, hắn không ít lần làm việc này sau khi phi thăng Thiên giới ngay cả Tiên cảnh Ma Quật hắn đều đã từng đi qua, phải nói là khá hiểu biết cách bố trí của những động phủ thế này.

Bình thường chỉ cần có thể tra được bố cục của động phủ thì sẽ biết được niên đại của động.

Biết được kết cấu của động phủ, vậy có thể biết được thủ pháp mở động.

Lại từ những dấu vết còn lại trong động, có thể tra được chủ nhân của nơi đó.

Nhưng bất kể là bố cục hay kết cấu của động phủ này đều khiến Cổ Thanh Phong cảm thấy hoài nghi, hắn từng đào bới rất nhiều động phủ lại chưa từng gặp phải kết cấu phức tạp đến mức này, thực sự mà nói rất tinh xảo, cũng rất huyền diệu không giống như một người tu hành bình thường có thể lập ra.

Đừng nói người tu hành bình thường, ngay cả đại tiên của Thiên giới cũng chưa chắc sáng lập được một động phủ huyền diệu đến mức này.

Cổ Thanh Phong vừa đi vừa xem xét kỹ những dấu vết để lại.

Đại bộ phận trận pháp bên trong động phủ tuy rằng đã bị hủy nhưng vẫn còn sót lại không ít vết tích, Cổ Thanh Phong nhìn nhìn phát hiện niên đại của những trận pháp này không giống nhau, có trận được bố trí cách đây một ngàn năm, có trận hai ngàn năm, ba ngàn năm... thậm chí còn phát hiện một trận pháp được bày ra từ năm ngàn năm trước.

Hơn nữa những trận pháp này cũng không phải do một người bày ra mà là do rất nhiều người bố trí. Có đủ loại trận pháp có trận pháp phòng ngự, có trận pháp công kích hay bẫy rập... đây rõ ràng là những trận chỉ dùng trong chiến đấu.

Không biết trước kia rốt cuộc đã xảy ra những gì ở động phủ này.

Mở ra một cửa đá, bên trong lại là một đại sảnh.

Trong đại sảnh có không ít xương cốt, trên mặt đất vẫn còn một số phi kiếm pháp bảo bởi vì niên đại đã rất xa xôi, những pháp bảo này đã mất đi gần hết hiệu lực, Cổ Thanh Phong không thèm nhìn tới vung tay thu hết số phi kiếm pháp bảo này vào túi, nghĩ rằng khi trở về sẽ nghiên cứu một chút, nếu có thể dùng thì luyện hóa lại một lần, nếu không dùng được thì coi như phế thải vậy.

Đi vòng vòng động phủ một lát lại mở ra một cánh cửa đá khác một gian đại sảnh nữa hiện ra.

Gian đại sảnh này không có xương cốt, cũng không có phi kiếm pháp bảo gì lại có mấy người bên trong.

Chính là đám người đã gặp ở bên ngoài, hình như là hai người đứng đầu phái Vân Hà, một người là Lý Thiên Động, một người là Hoàng Diệu, còn có đám người Hoắc Dũng của phái Phong Hỏa.

Bọn họ dường như không ngờ Cổ Thanh Phong sẽ đột ngột xuất hiện như vậy không khỏi sửng sốt.

“Sao ngươi tới đây được?”

Lý Thiên Động nghi ngờ hỏi.

“Bước tới.” Cổ Thanh Phong cười cười phát hiện Thanh Nịnh chân nhân cùng tên Mộ Tử Bạch đáng ghét kia không ở trong này mới hỏi: “Hai người kia đâu?”

“Sư huynh ta cùng Thanh Nịnh chân nhân đi trước dò đường.”

Ra vậy.

Cổ Thanh Phong đánh giá đại sảnh này, chỉ liếc qua đã phát hiện trong đại sảnh có một cơ quan.

“Ngươi có tìm được bảo bối gì không?”

Cổ Thanh Phong lắc đầu.

“Hỏi sao ngươi không trả lời, lắc đầu là sao!” Nam tử tên Hoàng Diệu kia quát lên một tiếng chói tai: “Nói cho ngươi biết, đừng không biết nặng nhẹ!”

Cổ Thanh Phong không để ý hấn, chỉ nghiên cứu cơ quan ẩn sau vách tường.

“Dám không nhìn bản công tử! Ta thấy ngươi sống đủ rồi phải không!”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Phong ấn

Là một trong mười hai thủ tịch phái Vân Hà, tu vi thực lực của Hoàng Diệu tất nhiên rất mạnh.

Sự thật đúng là như thế, dựa vào tam thái linh căn tuổi còn nhỏ mà hấn đã là trúc cơ tu vi lực trọng, lại thêm thiên tư thông minh ngộ tính không tệ trình độ võ công rất cao minh.

Có lẽ là con đường tu hành quá mức thuận lợi, dù là gia tộc hay là môn phái đều coi hấn là bảo bối cho nên từ nhỏ Hoàng Diệu đã vô cùng phách lối, sau khi đoạt được thủ tịch mười hai viện càng ngày càng không coi ai ra gì dù ở phái Vân Hà hay ở bên ngoài đều vô cùng cuồng vọng.

Giờ phút này trông thấy đối phương không nhìn mình, Hoàng Diệu hừ lạnh một tiếng hai chân đột nhiên dùng lực người như mũi tên bay vọt tới, muốn giáo huấn tên không biết sống chết này một chút.

Cảm thấy một chương này sẽ bỏ ngay bả vai của Cổ Thanh Phong, thoáng chốc Cổ Thanh Phong bỗng nhiên quay người giơ tay ở giữa chế trụ cổ tay Hoàng Diệu, khóa miệng xẹt qua ý cười trên choker.

“Tiểu bằng hữu sao tính tình nóng nảy như vậy, đi ra ngoài phải hiểu được cần phải cẩn thận làm việc, nếu không sau này sẽ có lúc hối hận, hiện tại ông không rảnh quan tâm ngươi cút qua một bên cho mát mẻ đi!”

Cổ Thanh Phong tiện tay ném một cái, Hoàng Diệu chỉ cảm thấy cổ tay tê rần lại không ngừng

Thấy một màn này, Lý Thiên Động đứng cách đó không xa vô cùng kinh ngạc mà nghi hoặc trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai!”

Vừa rồi lúc ở bên ngoài hắn đã cảm thấy người này khả nghi, bởi vì không phát hiện được bất cứ linh khí gì cả mới nảy nhìn thấy Cổ Thanh Phong tiện tay ném Hoàng Diệu đi xa như vậy, cảm thấy rất kì quái vì sao sức mạnh đối phương lại mạnh mẽ như vậy!

Hoàng Diệu từ dưới đất bò dậy, có lẽ là không nghĩ đối phương có sức mạnh như vậy, hắn nhìn cổ tay của mình một chút nhưng không động dậy nổi, mà còn không ngăn được run rẩy không khỏi giận dữ.

“Dám động thủ với ta! Muốn chết sao!”

Hoàng Diệu gầm thét một tiếng, vận chuyển linh lực trong cơ thể chỉ thấy hắn đạp mạnh một bước, quang hoa loạn vũ giữa hai tay điên cuồng lấp lóe, như Bôn Lôi cuồng chế qua, đây là Bôn Lôi Chương, cũng là võ công của phái Vân Hà, mà Hoàng Diệu xuất chiêu Bôn Lôi Chương này là lực cửu đỉnh phong chi cảnh, trọn vẹn ẩn chứa năm mươi bốn trọng bôn lôi chi lực.

“Oát con!”

Cổ Thanh Phong xoay người lại, thần sắc hơi không kiên nhẫn hai con ngươi u ám cũng hiện lên một vòng tức giận, thấy Hoàng Diệu vùng Bôn Lôi Chương đánh tới, hắn giơ chân một đạp phịch một tiếng, trong khoảnh khắc đánh năm mươi bốn đạo Bôn lôi chi lực của Hoàng Diệu tán loạn biến mất.

Một cước như thế, đá vào ngay lồng ngực Hoàng Diệu, đạp áo quần hắn tan nát, kêu một tiếng đau đớn miệng mũi phun máu, bay tứ tung ra ngoài hung hăng nện trên vách tường phía xa.

“Sư đệ!”

Lý Thiên Động phía xa thấy Hoàng Diệu bị thương, không khỏi sợ hãi lập tức chạy tới xem, mà nơi này Hoàng Diệu đã co quắp trên mặt đất mặt mũi trắng bệch, ôm lấy lồng ngực bên trong miệng chảy máu há hốc mồm, ngay cả nói cũng nói không nên lời.

“Rốt cuộc ngươi là ai!”

Lý Thiên Động tức giận quát một tiếng, gắt gao nhìn chăm chăm Cổ Thanh Phong trên mặt tràn đầy kinh sợ, thấy đối phương không nhìn mình hắn té xuất phi kiếm, nhưng cũng không dám động thủ.

Phải!

Không dám!

Bởi vì vừa rồi hắn tận mắt nhìn thấy Cổ Thanh Phong chỉ dùng một cước đã kích tán loạn Bôn Lôi Chương của Hoàng Diệu.

Tu vi của Hoàng Diệu chính là trúc cơ lực trọng, lại đánh ra Bôn Lôi Chương lực cửu đỉnh phong chi cảnh, uy lực cực kỳ cường đại nhưng lại bị đối phương một cước kích tán loạn, mặc dù thực lực tu vi của Lý Thiên Động cao hơn Hoàng Diệu, nhưng cũng chỉ cao hơn một chút mà thôi, đối mặt người không rõ lai lịch này người xa lạ nhục thân vô cùng cường hãn, hắn không thể không cẩn thận.

Cổ Thanh Phong không để ý, tiếp tục quan sát cơ quan trên vách tường có lẽ là nhìn ra huyền diệu trong đó, đưa tay bóp một đạo Linh quyết ở trên vách tường, lột độp mây tiếng, trên vách tường xuất hiện một cửa đá kì lạ.

Không do dự đi thẳng vào.

Thông qua được hai cửa đá lại đi vào một tòa điện đường.

Chính giữa toà điện đường này là một cao đài khối hình trụ tròn, dưới cao đài là một hoa văn kì lạ mà trên cao đài còn tán lạc một vài mảnh Tử Kim sắc.

Đây là một trận nhãn.

Hơn nữa còn là một trận nhãn đã hư.

Nhưng cũng không phải vì khô cạn mà hư, mà là bị phá hư.

Cổ Thanh Phong nhìn hoa văn phía dưới trận nhãn, càng xem chân mày nhíu càng chặt càng xem trong lòng càng nghi hoặc, khi hắn nhận ra hoa văn này, ngay cả thần sắc cũng không khỏi thay đổi.

Hoa văn này là một loại phong ấn hơn nữa còn là loại đại huyền diệu phong ấn, tên là Đại Minh Vương lục hợp ấn.

Trong ấn tượng, đồ chơi này không phải người bình thường có thể bố trí ra, nhưng đây không phải là nguyên nhân khiến hắn nghi ngờ, điều thật sự khiến hắn cảm thấy nghi ngờ là bậc Đại Minh Vương lục hợp ấn bình thường đều dùng để phong ấn trấn áp một vài quái vật kinh khủng.

Yêu ma quỷ quái?

Không!

Nếu dùng Đại Minh Vương lục hợp ấn phong ấn yêu ma quỷ quái thật sự là xem thường linh ấn này.

Cổ Thanh Phong không biết rốt cuộc chủ nhân của tòa động phủ này là ai cũng không biết bên trong Đại Minh Vương lục hợp ấn rốt cuộc phong ấn quái vật gì.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, dù là phong ấn thứ gì món đồ kia đã phá vỡ phong ấn.

Nếu không, trận nhần cũng sẽ không bị sức ép phá hư.

Cổ Thanh Phong trầm tư một lát, sau đó nhặt lại những mảnh vỡ trên cao đài.

Đây là đồ tốt.

Tên là Tử Kim Thiên chiếu tinh là tài nguyên trân quý cực kì hiếm có trong đó ẩn chứa linh khí mặt trời thuần khiết, đừng nói nơi này là giới thể tục, dù cho là giữa thiên địa cũng không gặp được nhiều, mặc dù bây giờ biến thành mảnh vỡ nhưng cũng tuyệt đối là giá trị liên thành, vừa vặn lúc tu luyện Cổ Thanh Phong cũng cần nó.

“Đại Minh Vương lục hợp ấn, Tử Kim Thiên chiếu tinh. Chủ nhân của động phủ này rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Cổ Thanh Phong lắc đầu, không tiếp tục suy nghĩ.

Hắn biết Đại Minh Vương lục hợp ấn cần sáu trận nhần, mà đây chỉ là một trong số đó mà thôi suy nghĩ muốn đi xem năm trận nhần khác, nhưng trước tiên lấy những Tử Kim Thiên chiếu tinh này trong tay rồi tính tiếp.

“Không biết con quái vật đột phá phong ấn còn ở trong động phủ hay không.”

Toà động phủ này rất lớn, lớn vượt quá tưởng tượng.

Cổ Thanh Phong tiến đến lập tức dùng thần thức kỹ càng dò xét một lần, nhưng có một chỗ hắn không dò xét.

Chỗ đó có chút cổ quái.

Hắn tu luyện năm trăm năm, từng nhòm ngó qua Tiên Ma vô song vương tọa, chém qua tiên, giết qua ma, cũng nghịch qua thiên, rất rõ ràng biết giữa thiên địa này tràn đầy các thứ mình không biết đối với chuyện không biết vĩnh viễn không muốn mạo muội đi dò xét.

Tòa động phủ này vốn là quỷ dị trùng điệp, đừng nói người tu hành bình thường cho dù ngay cả đại tiên cũng mở không được, đối với tình huống không biết này sau khi Cổ Thanh Phong phát hiện nơi cổ quái kia, không tiếp tục dò xét nữa suy nghĩ đến lúc đó đến xem trước rồi hãy nói.

Một đường đi tiếp, Cổ Thanh Phong liên tục tìm được ba trận nhần Đại Minh Vương lục hợp ấn, bỏ tất cả các Tử Kim Thiên chiếu tinh trong trận nhần vào túi.

Mở một cửa đá, bên trong lại là một điện đường.

Sau khi Cổ Thanh Phong tiến vào điện đường này, thanh linh phát hiện hai người một gái một trai.

Chính là Thanh Nịnh chân nhân lúc trước xưng là người đến từ Cửu Hoa đồng minh, và Mộ Tử Bạch người xưng là thủ tịch mười hai viện của phái Vân Hà.

Hai người giống như đang tranh luận cái gì đó, lúc nhìn thấy Cổ Thanh Phong đột nhiên đi ra từ một cửa cũng không khỏi sững sờ.

Có chút bất ngờ, cũng có chút kinh ngạc.

“Đạo hữu, người... sao người lại tới đây?” Thanh Nịnh chân nhân nghi ngờ hỏi một câu.

“Sao ta lại không thể tới?”

“Ta không phải ý đó, ta hỏi trên đường người không gặp phải nguy hiểm gì sao?”

“Thế thì không có, các người thì sao.”

“Chúng ta cũng không có...” Thanh Nịnh chân nhân lắc đầu, cùng nhau đi tới mặc dù nghi hoặc trùng điệp, nhưng cũng không gặp phải nguy hiểm gì.

“Hiện tại không có nguy hiểm, cũng không có nghĩa lát nữa không có các người vẫn nên mau chóng rời đi đi.”

Nhìn cô gái này cũng không tệ, Cổ Thanh Phong thuận tiện nhắc nhở một câu, đương nhiên về phần đối phương có nghe hay không hẳn không quan tâm vấn đề này.

Vốn Thanh Nịnh chân nhân muốn hỏi câu này có ý gì, lúc này Mộ Tử Bạch bên cạnh nói: “Thanh Nịnh, ngươi để ý đến hẳn làm gì chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi vào đi.”

“Ta luôn cảm thấy cánh cửa đá này có nguy hiểm.”

Thanh Nịnh chân nhân nhìn qua cánh cửa đá đối diện, có chút cau mày đáp lại nói: “Chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút đi.”

“Cơ quan trên cửa đá đã mất hiệu lực từ lâu rồi, có thể có nguy hiểm gì chứ ngươi nên có lòng tin với ta mới phải.”

“Thế nhưng...”

Thanh Nịnh chân nhân đã dừng lại ở chỗ này rất lâu, nàng nhìn cơ quan trên cánh cửa đá này mà cũng biết cơ quan này đã mất đi hiệu lực từ lâu, thế nhưng nàng luôn cảm thấy là lạ, về phần lạ ở chỗ nào chính nàng cũng không nói lên được, dù sao chỉ là cảm thấy có nguy hiểm.

Thấy Thanh Nịnh chân nhân còn rất do dự, Mộ Tử Bạch lắc đầu muốn tiến lên trực tiếp mở cửa đá, chỉ là hắn vừa tiến lên phía trước một bước đã bị Thanh Nịnh ngăn lại.

“Chúng ta vẫn nên chờ một chút đi.”

“Chờ cái gì?”

Thanh Nịnh chân nhân nhìn về Cổ Thanh Phong phía xa xa, nói: “Không bằng hỏi hẳn một chút đi.”

“Hắn?”

Thanh Nịnh chân nhân gật gật đầu: “Mặc dù không biết hẳn là ai nhưng trước đó hẳn có thể nhìn thấy một trận nhân bị ẩn giấu, nghĩ rằng thần trí của hắn nhất định rất cao minh có lẽ hẳn có thể dò xét cái gì đó.”

“Dựa vào hẳn?”

Mộ Tử Bạch lắc đầu, giống như có chút khinh thường.

Thanh Nịnh chân nhân đi qua hỏi: “Đạo hữu, ngươi có thể giúp chúng tôi dò xét bên trong cửa đá này có nguy hiểm hay không?”

Cổ Thanh Phong liếc mắt nhìn đáp lại nói: “Cửa đá còn giấu một cơ quan, ta khuyên các ngươi đừng nên tiến vào.”

“Giấu cơ quan gì?”

“Là một cơ quan Vân Hải Thôn Phệ, chỉ cần các ngươi mở cửa đá ra lập tức sẽ phát động.”

Cơ quan thuật cũng là một loại tiên nghệ, nhưng cũng không thuộc về phạm trù tiên đạo thập nghệ, chỉ có thể coi đó là một loại bàng môn tả đạo tương tự còn có Khôi Lỗi thuật, Thông Linh thuật vân vân.

Mộ Tử Bạch cười cười hỏi: “Ha ha... Ngươi cũng hiểu cơ quan thuật?”

“Hiểu một chút.”

Mộ Tử Bạch không tiếp tục hỏi, nhìn về phía Thanh Nịnh chân nhân nói: “Thanh Nịnh, không phải ngươi tin lời hẳn nói chứ? Nếu như cửa đá này thật sự có cơ quan ta không nhìn ra được sao? Ta nghiên cứu cơ quan thuật nhiều năm, chưa từng nghe nói qua cơ quan Vân Hải Thôn Phệ gì cả.”

“Thiếu niên, điều ngươi chưa nghe qua còn nhiều hơn nữa.”

Trong động phủ này có rất nhiều cơ quan, giờ phút này Cổ Thanh Phong đứng trước cửa đá đang quan sát một cơ quan nói ra: “Một khi cơ quan Vân Hải Thôn Phệ phát động, các ngươi sẽ như rơi vào vùng bùn sâu như biển muốn ra cũng khá khó đấy, cho nên vẫn nên thành thật rồi đi đi.”

“Không biết gì cả, có lộng huyền hư!”

Mộ Tử Bạch là một người rất tự tin, cũng là một người rất cuồng ngạo nhưng hắn cuồng ngạo không lộ ra ngoài giống Hoàng Diệu mà cuồng ngạo bên trong, giờ phút này nghe Cổ Thanh Phong dùng giọng điệu của thể ngoại cao nhân thuyết phục, khiến hắn rất khó chịu hừ lạnh một tiếng lập tức đẩy cửa đá kia.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Không nghe lời lão nhân nói

Mộ Tử Bạch từ từ mở cửa đá ra, hình như vẫn chưa kích động bất kỳ cơ quan nào cũng không có bất kỳ điều gì khác thường, hắn vừa đẩy cửa vừa thần nhiên nói: “Thanh Ninh, bây giờ ngươi đã tin ta chưa nếu thật sự có cơ quan gì thì nó đã kích động từ sớm, à... còn cơ quan cắn nuốt Văn Hái gì gì nữa. Thật sự là buồn cười mà.”

Hả?

Thanh Ninh hơi nhíu mày, cẩn thận dò xét một hồi hình như thật sự không có điều gì khác thường cả, nhưng vào đúng lúc này dị biến xảy ra, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một cái hoa văn thần bí sau đó hoa văn liền phát sáng.

“Không được! Cẩn thận!”

Thanh Ninh hoảng sợ, mà Mộ Tử Bạch cũng giật nảy mình hai người nghiêng mình rút lui nhưng vẫn không kịp, ánh sáng chợt lóe lên nháy mắt bao phủ tất cả, ngay sau đó một luồng uy thế khổng lồ cuốn đến ép cho hai người không thở nổi.

Là thật!

Thật sự có cơ quan!

Giống như đã rơi vào biển sâu hoặc vùng bùn vậy.

Thanh Ninh không nghĩ đến, Mộ Tử Bạch càng không nghĩ đến giờ phút này hai người cũng không kịp suy nghĩ quá nhiều, đầu tiên là vận chuyển linh lực trong cơ thể trước chuẩn bị đột phá ra ngoài một cách mạnh bạo, thế nhưng sau khi bọn họ vận chuyển linh lực thành linh phát hiện uy thế càng mạnh hơn, bọn họ càng vận chuyển linh lực uy thế lại càng mạnh, càng giãy dụa càng tan vỡ, lúc mới bắt đầu còn có thể động đậy, sau khi bọn họ vận chuyển linh lực ngay cả cánh tay cũng không nâng lên được nữa.

Trong đại sảnh, Cổ Thanh Phong nhìn hai người đã rơi vào trong cơ quan cảm thấy lắc đầu, thở dài với vẻ bất đắc dĩ rồi nói: “Đừng vận chuyển linh lực, đừng giãy dụa đừng làm bất kỳ động tác gì, nếu không thì chỉ càng lún càng sâu thôi, cứ đứng đó đừng động đậy không cần làm gì cả cứ giữ bình tĩnh.”

Thanh Ninh thử ngừng vận chuyển linh lực, thử không giãy dụa nữa quả nhiên... uy thế dần yếu đi.

Mộ Tử Bạch vẫn còn đang giãy dụa, điên cuồng giãy dụa có lẽ là do quá sợ chết nên hắn căn bản không thể không giãy dụa, chỉ là hắn càng giãy dụa thì uy thế lại càng lớn hắn cảm thấy mình sắp chết.

Cổ Thanh Phong giờ tay bắn ra, một luồng linh quyết đánh đến, bịch một tiếng ánh sáng tiêu tán cơ quan.

Thanh Ninh như trút được gánh nặng, nhưng nàng cũng bị hù đến mức sắc mặt đã trở nên trắng bệch, mà cả người của Mộ Tử Bạch đã tê liệt ở chỗ đó, giống như một con chó chết nằm bò trên mặt đất hít thở liên tục.

“Chỗ này không phải là chỗ mà các ngươi nên đến, nghỉ ngơi một lát rồi nhanh chóng rời khỏi đây thôi.”

Sau khi nói xong, Cổ Thanh Phong liền mở một cánh cửa đá khác ra rồi đi vào, vừa đi còn vừa cảm thán cảm thán người trẻ tuổi bây giờ thực sự không biết tự lượng sức mình, chưa tính thông cơ quan trận pháp đã dám xông vào động phủ, chuyện này và chuyện đi tìm chết chẳng có gì khác nhau cả.

Chỉ có điều suy nghĩ kỹ lại thì năm đó bản thân hắn cũng giống vậy mà thôi.

Năm đó khai quật động phủ, không biết đã gặp được bao nhiêu nguy hiểm cũng may năm đó luôn có một vị quý nhân giúp đỡ ở bên cạnh, nếu không thì... không biết đã chết bao nhiêu lần.

Trong đại sảnh, thấy Cổ Thanh Phong rời khỏi vốn Thanh Ninh định đứng lên nói lời cảm ơn, thế nhưng cả người lại chẳng còn sức lực gì nàng nhanh chóng lấy hai viên Nguyên Khí Đan ra, đưa cho Mộ Tử Bạch một viên, mình lại ăn một viên.

Lúc này mặc dù đã cửu tử nhất sinh, chỉ có điều hai người cũng không bị thương gì chỉ bị tổn thương nguyên khí mà thôi, điều tức một lát liền có thể khôi phục.

Vừa điều tức Thanh Ninh vừa suy tư.

Nàng thực sự rất hiếu kỳ, rốt cuộc thì cái tên lúc nãy là ai, chẳng những có thể dò xét những thứ mà nàng không dò xét được, hình như còn hiểu rất rõ cơ quan thuật hắn chỉ tùy ý nhìn thoáng qua, liền biết trên cửa đá còn ẩn náu một cơ quan hơn nữa còn có thể nhìn ra là cơ quan gì, điều làm Thanh Ninh cảm thấy kinh ngạc nhất chính là hình như hắn đã đánh ra một luồng linh quyết, sau đó... sau đó cơ quan liền biến mất?

Sao hắn có thể làm được?

Không hiểu!

Cho dù tu vi của nàng đã lập được chân thân, có tên của chân nhân thể nhưng nàng không hiểu về loại tiên đạo ít gặp như cơ quan.

Một lát sau, trải qua việc điều tức nguyên khí của Thanh Nịnh bắt đầu khôi phục dần, sắc mặt cũng khá hơn rất nhiều, Mộ Tử Bạch ở bên cạnh cũng vậy cho dù vẫn chưa khôi phục triệt để nhưng đã có thể hành động tự nhiên.

“Mộ Tử Bạch ngươi sao rồi?”

Mộ Tử Bạch ngồi xếp bằng, tiếp tục điều tức hít sâu một hơi rồi lắc đầu đáp lại: “Ta không sao.”

“Ài! Ta đã nói là phải làm việc cho cẩn thận, ngươi cứ khăng khăng không nghe nếu chúng ta chịu nghe hần thì không xảy ra chuyện gì rồi.” Thanh Nịnh càng nghĩ càng thấy sợ nói: “Lúc này nếu không phải hần ra tay, hôm nay chúng ta đã chết ở đây.”

“Hừ!”

Mộ Tử Bạch là một người cao ngạo, cũng là một người có lòng tự trọng vô cùng mạnh, trải qua chuyện lúc này hần chẳng những không có cảm xúc biết ơn trái lại còn cảm thấy danh dự của mình đã bị sỉ nhục, cũng cảm thấy mất mặt trước Thanh Nịnh chuyện này làm cho hần không thể chịu đựng được.

Sau khi điều tức xong Thanh Nịnh đứng lên nói: “Hần là hần đang ở phía trước, chúng ta qua đó tìm hần đi.”

“Tìm hần làm gì?”

Có lẽ là cảm thấy mất mặt Mộ Tử Bạch cũng không tiếp tục làm vị công tử tuần tú nhà nhận lúc trước nữa mà đã trở nên âm u.

“Mộ Tử Bạch, sao ngươi có thể như vậy lúc này người ta đã cứu chúng ta, ít nhất chúng ta cũng phải cảm ơn người ta một cách trịnh trọng chứ? Hơn nữa hần đã cứu hai ta lần.”

Thanh Nịnh là người của Cửu Hoa đồng minh, thân phận cao quý ít nhất thì cao quý hơn thân phận Thủ tịch của mười hai viện trong phái Vân Hà nhiều, thấy Thanh Nịnh đi về phía cánh cửa đá đỏ, cho dù trong lòng Mộ Tử Bạch vô cùng không muốn cũng không thể không đi theo.

Băng qua hai cánh cửa đá, rốt cục đã gặp được Cổ Thanh Phong.

Giờ phút này, Cổ Thanh Phong đang trông coi bên cạnh cái mắt trận cuối cùng, cẩn thận nhất mảnh vỡ Tử Kim Thiên chiếu tinh từng li từng tí, dù sao thì thứ này cũng là Tử Kim Thiên chiếu tinh, bên trong ẩn chứa Thái Dương chi linh, đây chính là một loại linh lực vô cùng cuồng bạo.

Nếu là cả một khối Tử Kim Thiên chiếu tinh thì không có gì, nhưng bây giờ nó lại biến thành một đồng mảnh vỡ tinh thạch, dẫn đến Thái Dương chi linh ở bên trong trở nên vô cùng không ổn định thứ này xem như vô cùng nguy hiểm, không cẩn thận một chút thôi thì nó sẽ nổ tung, một khi thứ này nổ tung, uy lực của nó sẽ vô cùng kinh khủng.

Hai người vừa mới đến đây, lập tức bị những mảnh vỡ tử kim sắc này hấp dẫn, nhất là Mộ Tử Bạch mặc dù hần không biết những mảnh vỡ này là cái gì, nhưng lại có thể cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ do những mảnh vỡ tinh thạch này tỏa ra, hần chưa bao giờ thấy mảnh vỡ tinh thạch ẩn chứa hơi thở linh lực cường đại như thế.

Hần là như vậy Thanh Nịnh cũng như vậy, nàng cũng không biết những mảnh vỡ tinh thạch này là cái gì, nhưng cũng có thể nhận ra hơi thở linh lực mạnh mẽ được tỏa ra từ những mảnh vỡ này, nàng cũng chưa từng nhìn thấy mảnh vỡ tinh thạch ẩn chứa hơi thở linh lực cường đại như thế.

“Sao hả? Ta vừa mới cứu cái mạng nhỏ của các ngươi, chưa được bao lâu các ngươi đã muốn cướp đồ của ta rồi?”

Cổ Thanh Phong đứng cạnh đài cao, nhìn hai người lại cúi đầu rồi cẩn thận nhất mảnh vỡ.

“Vi đạo hữu này, ngươi hiểu lầm rồi. Chúng ta... chúng ta muốn cảm ơn ân cứu mạng của ngươi, mong đạo hữu báo tên.”

Thanh Nịnh còn chưa nói xong, Cổ Thanh Phong đã không có hứng thú nghe tiếp đáp lại: “Cảm ơn thì không cần, không muốn chết thì nhanh chóng rời khỏi chỗ này đi.”

“Đạo hữu...”

Thanh Nịnh muốn nói điều gì nữa, lại bị Cổ Thanh Phong cắt ngang: “Vẫn chưa chịu dừng à? Cút đi!”

“Ngươi... Sao ngươi có thể như vậy chứ!”

Sống lớn như vậy rồi, đến bây giờ Thanh Nịnh vẫn chưa bị ai mắng câu cút đi, nàng chỉ vào Cổ Thanh Phong không vui nói: “Ta biết ngươi đang lo lắng điều gì chỉ có điều ngươi cứ yên tâm, chúng ta sẽ không cướp những mảnh vỡ này của ngươi, Thanh Nịnh ta không phải là hạng người này huống chi ngươi đã cứu hai ta lần.”

Dứt lời, Thanh Nịnh nói với Mộ Tử Bạch ở bên cạnh: “Chúng ta đi thôi.”

Mộ Tử Bạch không hề động đậy, không hề di chuyển hần nhìn chăm chú vào những mảnh vỡ phát ra màu tử kim sắc đỏ, hai mắt hiện ra ánh sáng.

“Mộ Tử Bạch, ngươi đang nhìn cái gì?”

“Thanh Nịnh, trước đó chúng ta đã nói, nếu tìm được tài nguyên trong động phủ mọi người nhất định phải chia đều đây là quy củ.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Lôi đình

Có lẽ không nghĩ tới Mộ Tử Bạch lại đột nhiên nói ra câu này, lồng mày Thanh Nịnh không khỏi nhếch lên một cái hỏi: “Ngươi có ý gì?”

“Không có ý gì, chẳng qua ta chỉ cảm thấy những mảnh vỡ tinh thạch này nên thuộc về mọi người mà thôi.”

Mộ Tử Bạch nhìn chăm chăm mảnh vỡ tinh thạch trên trận nhãn, mặc dù hần cố gắng nguy trang tham lam của mình biểu lộ nhìn cũng rất bình tĩnh, chỉ là sự lấp lánh trong mắt vẫn bán đứng điều đó.

Chỉ ít Thanh Nịnh cũng đã đoán được tâm tư của hần thần sắc không vui nói: “Mộ Tử Bạch, hần đã cứu chúng ta ngươi không thể làm như vậy!”

“Hần chỉ giúp chúng ta một chuyện mà thôi, cứu mạng cũng chưa đến mức đó.” Mộ Tử Bạch khoan thai tự đắc nói: “Huống chi chúng ta cùng nhau tiến vào động phủ vốn nên giúp lẫn nhau, nếu như hần gặp phải nguy hiểm, ta cũng sẽ không chút do dự ra tay giúp đỡ, nhưng hỗ trợ là hỗ trợ quy củ là quy củ, không thể bởi vì ra tay giúp đỡ mà muốn độc chiếm tài nguyên điều này ta nghĩ ngươi hiểu rõ.”

“Ta thừa nhận quy củ quả thật là như vậy, thế nhưng lúc tiến vào hần đơn độc hành động cũng không có đi chung với chúng ta.”

“Đây không phải lý do.” Giọng điệu Mộ Tử Bạch bắt đầu trở nên bất thiện nói: “Thanh Nịnh, ngươi đừng quên cái động phủ này do ta phát hiện trước ta cho phép hần tiến đến đã là lợi ích rất lớn rồi!”

“Ngươi!”

Thanh Nịnh nhất thời nghẹn lời, không cách nào phản bác, mặc dù nàng đến từ Cửu Hoa đồng minh, thân phận cao quý nhưng cũng là bằng hữu nhiều năm của Mộ Tử Bạch, ít nhiều cũng hiểu rõ hần biết hần trông thấy những mảnh vỡ tinh thạch kia nhất định sẽ nổi lên tâm niệm tham lam.

Mộ Tử Bạch rất ôn hòa nói một câu: “Đạo hữu, những mảnh vỡ tinh thạch này thuộc về mọi người ta khuyên ngươi tốt nhất nên giao ra.”

Đối diện, Cổ Thanh Phong vẫn đứng bên cạnh trận nhãn như cũ không nhanh không chậm thận trọng nhặt những mảnh vỡ tinh thạch Từ Thiên Kim, động tác của hần không hoảng không loạn thần sắc cũng lạnh nhạt, chỉ là trông mắt có chút híp lại nhìn hai người tranh luận, khóe môi nhếch lên một ý cười khinh thường mà nghiền ngẫm.

“Ta vừa mới cứu ngươi, ngươi không mang ơn ta thì thôi đi hiện tại còn muốn đoạt mảnh vỡ tinh thạch của ông đây, ranh con ngươi cũng quá thật thà rồi đó?”

“Thật ngại quá, đây là quy củ, nếu đã là quy củ thì tất cả chúng ta đều phải tuân thủ, ai cũng không thể ngoại lệ.” Thấy Cổ Thanh Phong vẫn đang nhặt mảnh vỡ như cũ, Mộ Tử Bạch biểu lộ có chút tức giận trầm giọng nói: “Ta lặp lại lần nữa, những mảnh vỡ này thuộc về mọi người ta khuyên ngươi tốt nhất nên giao ra.”

“Nếu ta không giao thì sao?”

“Không giao?” Mộ Tử Bạch cười lạnh một tiếng quát: “Vậy đừng trách ta không khách sáo với ngươi!”

Nhìn bộ dáng ngạo nghễ của Mộ Tử Bạch, Cổ Thanh Phong cười cười, cười có chút khinh thường nói: “Tại thế giới này, vốn dĩ tranh đoạt vật vô chủ không gì đáng trách, chỉ cần ngươi có năng lực có bản lĩnh, có can đảm giết người đoạt bảo cũng không phải không thể, nhưng. Điều kiện tiên quyết là ngươi có bản lĩnh này mới được, ranh con, ngươi có bản lĩnh này sao? Đánh thắng được ta sao?”

“Sao?”

Nghe Cổ Thanh Phong nói thế này, Mộ Tử Bạch nhìn không được quan sát tỉ mỉ giống như từ trên mặt Cổ Thanh Phong nhìn ra chút gì đó, chỉ là rất nhanh hần liền thất vọng, bởi vì không thể nhìn được gì trên mặt Cổ Thanh Phong, nhìn không ra là ra vẻ bình tĩnh hay là tự tin.

“Ngay cả ta là ai cũng không biết, ngay cả ta thực lực thế nào cũng không biết ngươi dám đoạt sao?” Cổ Thanh Phong nghiêng đầu, hỏi một câu: “Ngươi không nghĩ tới hậu quả sao? Đánh không lại ta thì sao? Có nghĩ tới đến lúc đó không những không cướp được mảnh vỡ, khả năng sẽ còn mất cái mạng nhỏ của ngươi, những thứ này ngươi cũng không nghĩ qua sao? Cẩn thận suy nghĩ một chút, suy nghĩ kỹ càng lại động thủ.”

“Ngươi hù dọa ta?”

Mộ Tử Bạch tức giận trừng mắt trầm giọng quát chói tai.

“Hù dọa ngươi? Ranh con ngươi suy nghĩ nhiều rồi.” Cổ Thanh Phong chậm ung dung nói: “Sở dĩ ông nói với ngươi những lời này chỉ vì ngươi là đệ tử phái Vân Hà, chỉ thế thôi.”

Cổ Thanh Phong có tình cảm đặc biệt với phái Vân Hà, dù sao phái Vân Hà cũng mang ký ức thuở thiếu thời của hắn, mặc dù những ký ức đó không tốt đẹp như vậy nhưng lại làm cho hắn đến nay cũng không thể quên.

Nếu có thể, hắn cũng thực sự không muốn trở thành kẻ địch của những tên ranh con phái Vân Hà này.

Đương nhiên, không muốn thì không muốn, không muốn cũng không có nghĩa là sẽ không làm.

Hắn chỉ mở miệng thuyết phục, về phần đối phương nghe hay không nghe vậy thì không nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn.

Người quen Cổ Thanh Phong đều biết, hắn là một người có nguyên tắc, mặc kệ là thuyết phục hay là cảnh cáo là nhắc nhở hay là nhượng nhịn, hắn sẽ chỉ làm một lần nếu ngươi nghe thì không sao cả, không nghe hắn tuyệt đối sẽ không làm hai lần xưa nay không bao giờ.

Hiển nhiên, Mộ Tử Bạch không nghe lời khuyên của hắn quát lạnh nói: “Ta lặp lại lần nữa, những mảnh vỡ này thuộc về mọi người đây là lần cuối cùng!”

Thấy Cổ Thanh Phong không nhìn mình Mộ Tử Bạch hừ lạnh một tiếng quát: “Ta lại muốn xem xem ngươi có bản lĩnh gì dám ở trước mặt ta cuồng vọng!”

Vừa dứt lời, hắn một bước tiến lên trước, muốn cưỡng ép động thủ lúc này, Thanh Nịnh lách mình ngăn lại: “Mộ Tử Bạch! Ngươi không thể làm như thế.”

“Thanh Nịnh! Sao ngươi lại nói giúp người ngoài, ngươi đừng quên vẫn là ta dẫn ngươi tới đây!”

“Ta rất cảm tạ lúc ngươi phát hiện động phủ đã nghĩ đến ta, nhưng dù sao hắn cũng đã cứu chúng ta. Chúng ta không thể làm ra chuyện vong ân phụ nghĩa được!”

“Thanh Nịnh! Tránh ra!”

Thanh Nịnh lắc đầu, rất kiên định.

“Ngươi!”

Mộ Tử Bạch tức giận không thôi, Thanh Nịnh tu vi cao hơn hắn lại đến từ Cửu Hoa đồng minh, nếu không tránh ra hắn cũng không thể cưỡng ép động thủ.

Nhưng đúng lúc này, kết một tiếng trong đại sảnh một cánh cửa bị đá mở ra, một nhóm bốn năm người đi đến, không phải người khác, chính là Lý Thiên Động của phái Vân Hà, Hoàng Diệu, còn có Hoắc Dũng của phái Phong Hóa, Trương Hằng Sinh.

“Hoàng Diệu, ngươi sao rồi?”

Trông thấy sắc mặt Hoàng Diệu trắng bệch, che lấy lồng ngực khỏe miệng còn chảy máu, dáng vẻ rất chật vật còn được Lý Thiên Động đỡ lấy, dù là Mộ Tử Bạch hay là Thanh Nịnh cũng cảm thấy giật mình.

“Các ngươi gặp được nguy hiểm?” Thanh Nịnh quan tâm hỏi.

“Là hắn! Là hắn động thủ đánh ta!” Hoàng Diệu vừa thấy Cổ Thanh Phong xúc động phần nộ rống giận: “Chính là hắn!”

Cái gì?

Thanh Nịnh rất bất ngờ hỏi: “Có phải có gì hiểu lầm hay không?”

“Không có hiểu lầm, Thanh Nịnh chân nhân chính là hắn ra tay.” Lý Thiên Động nói ra: “Vốn dĩ ta và sư đệ chờ ở bên ngoài, người này sau khi đến không nói hai lời lập tức động thủ đánh Hoàng Diệu sư đệ thành thế này.”

Thanh Nịnh quay người nhìn về phía Cổ Thanh Phong.

“Không sai.”

Có rất nhiều mảnh vỡ thủy tinh ở trong trận nhãn, mà lại mỗi một quả đều vô cùng không ổn định, lúc Cổ Thanh Phong nhặt lên rất cẩn thận, thấy Thanh Nịnh đặt câu hỏi hắn cũng không giấu diếm, rất bình tĩnh trả lời một câu: “Là ta đánh.”

“Ngươi...” Thanh Nịnh yên lặng.

“Thanh Nịnh, bây giờ ngươi biết hần là ai rồi chứ gì!”

Lúc đầu Thanh Nịnh cản trở ở chỗ này, Mộ Từ Bạch còn không thể cưỡng ép động thủ, bây giờ có một lý do tốt như thế, Mộ Từ Bạch không còn bất cứ do dự nào vận chuyển linh lực muốn động thủ.

“Mộ Từ Bạch, ngươi không nên kích động!”

Bên này Thanh Nịnh ngăn Mộ Từ Bạch lại, nhưng bên kia lúc Hoàng Diệu nhìn thấy Cổ Thanh Phong đã mất đi lý trí, chịu đựng đau xót điên cuồng vận chuyển linh lực, té xuất Bôn Lôi Chưởng ập tới.

Động thủ không chỉ có Hoàng Diệu, đồng thời còn có Lý Thiên Động.

Hần không biết rốt cuộc Cổ Thanh Phong là ai, giờ phút này hần cũng không quan tâm có sư huynh Mộ Từ Bạch ở chỗ này, hần đã có sức mạnh theo hần nghĩ, mặc kệ người trước mắt này là ai, hôm nay cũng phải khiến hần trả giá đắt.

Nhưng bọn họ chỉ cho rằng là như vậy.

Đừng nói Mộ Từ Bạch ở chỗ này, dù cho tổ sư gia của phái Vân Hà ở chỗ này cũng không được.

Lúc Hoàng Diệu đánh Bôn Lôi Chưởng tới, Cổ Thanh Phong giơ một bàn tay lên chụp lấy đỉnh đầu hần, phịch một tiếng Hoàng Diệu ngay cả hừ cũng không hừ được một tiếng máu đã phun ra, quỳ trên mặt đất bất tỉnh nhân sự.

Cũng ngay lúc này, Lý Thiên Động đang đánh tới trông thấy Hoàng Diệu chưa ra tay đã bị đánh tê liệt, hù hần hồn phi phách tán muốn quay người thoát đi nhưng đã trễ rồi, Cổ Thanh Phong một cước đạp tới, trực tiếp đá vào sau lưng hần.

Oa!

Mũi miệng Lý Thiên Động phun máu, xương cốt đứt gãy bay tứ tung ra ngoài rơi trên mặt đất.

Một màn này phát sinh quá đột ngột, đột nhiên khiến tất cả mọi người ở đây cũng không dám tin vào hai mắt của mình.

“Sư đệ! Ngươi... Ngươi muốn chết sao!”

Xoạt!

Mộ Từ Bạch rất tức giận, vận chuyển linh lực trong cơ thể ánh sáng quanh người lấp lóe, té xuất một thanh phi kiếm, quơ kiếm quyết đánh thẳng qua đó.

Là người đứng đầu mười hai viện của phái Vân Hà, Mộ Từ Bạch có được tu vi Trúc Cơ cửu trọng, trúc này lại là Thái Sắc căn cơ, tu luyện sáu loại kiếm pháp uy lực phi phạm đến bảy chín hoàn mỹ chi cảnh.

“Không biết sống chết!”

Con mắt đang hép lại của Cổ Thanh Phong bỗng nhiên mở ra, giơ tay khiến phi kiếm trong tay Mộ Từ Bạch chấn động thành vô số mảnh vỡ, một cước đá tới trong nháy mắt miệng mũi Mộ Từ Bạch phun máu, bay tứ tung ra ngoài ngã trên vách tường của đại sảnh, hần vừa mới đứng người lên Cổ Thanh Phong lách mình xuất hiện, bóp lấy cổ hần nhấn trên vách tường.

Ầm!

Mộ Từ Bạch hét thống khổ quanh thân lập tức loé lên Thái Sắc quang hoa, trúc của hần chính là Thái Sắc căn cơ, đây là thái linh thù hộ!

Nhưng khi hần vừa mới té xuất thái linh thù hộ!

Cổ Thanh Phong giơ một bàn tay chụp lấy đỉnh đầu của hần, một bàn tay như thế, khiến thái linh thù hộ của hần chấn động tán loạn biến mất.

Lại là hai bàn tay.

Quanh người Mộ Từ Bạch không còn quang hoa nào nữa, ngay cả quần áo cũng vỡ vụn.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Cổ Chi Tâm

Quá nhanh!

Quá đột ngột!

Cũng quá điên cuồng!

Nhanh đến khiến cho Thanh Nịnh căn bản không kịp phản ứng.

Đột nhiên khiến tư duy của Thanh Nịnh ngưng kết, người như pho tượng trợn mắt hốc mồm.

Điên cuồng đến nàng không biết nên làm thế nào, mặt mũi tràn đầy ngờ ngạc hai con ngươi tràn ngập vô số hoảng sợ.

Phải!

Hoảng sợ.

Nàng không biết người kia là ai.

Thậm chí ngay cả tên cũng không biết, lại càng không biết tu vi bao nhiêu nàng chỉ biết người này có chút cổ quái kỳ quái đến cơ thể không có một tia linh tức.

Chỉ là dù thế nào nàng cũng không nghĩ ra cơ thể tên này lại mạnh đến vậy, mạnh đến một bàn tay đánh đến khiến Hoàng Diệu chảy máu đầu, một chân đạp khiến miệng mũi Lý Thiên Động chảy máu đến ngay cả đứng cũng không đứng nổi.

Lúc Mộ Tử Bạch đánh tới, phi kiếm bị hấn tiện tay xóa bỏ, một bàn tay chụp xuống Mộ Tử Bạch mất sức chiến đấu ngay tại chỗ.

Quá mạnh mẽ quá hung tàn!

Đây chính là người đứng đầu mười hai viện phái Vân Hà đó, cứ như vậy trước sau không đến ba hơi thở công phu đã bị mấy bạt tai của hắn đánh hôn mê bất tỉnh, vết thương thì vết thương sập đồ thì sập đồ, khiến Thanh Nịnh càng không thể tin Mộ Tử Bạch tế xuất thái linh thủ hộ vậy mà. Vậy mà cũng bị hắn một bàn tay chụp tán loạn.

Đây chính là thái linh thủ hộ đó!

Là Thái Sắc chi linh của thái sắc căn cơ đó!

Dựa vào thái sắc căn cơ bậc thái linh thủ hộ này, cho dù ngay cả người lập qua chân nhân đều không làm gì được Mộ Tử Bạch.

Thật sự là như thế.

Thanh Nịnh đã lập qua chân thân, nàng cũng cùng Mộ Tử Bạch giao thủ qua biết rất rõ ràng thái linh thủ hộ của Mộ Tử Bạch bền vững đến nhường nào.

Nhưng bây giờ... bây giờ lại bị người này một bàn tay chấn tán loạn, càng kinh khủng chính là người này căn bản không có vận dụng bất luận linh lực gì cả chỉ là lực đạo trong cơ thể.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Thanh Nịnh căn bản không thể tin được cho dù hiện tại tận mắt nhìn thấy, nàng vẫn như cũ không thể nào tiếp thu được sự thật này.

Giờ này khắc này.

Người kia.

Chàng trai áo trắng kia, cứ như vậy lẳng lặng đứng trước mặt của hắn như thiên phong cang như thanh kiếm cô độc gương mặt lạnh lùng, thần sắc có chút hồ hững đôi mắt u ám rất bình tĩnh, tĩnh như vực sâu cũng như bờ biển không vui không buồn, không âu cũng không lo, không có gì cả phẳng phát chuyện xảy ra nơi này không hề liên quan gì đến hắn.

Hắn giống như một người ngoài cuộc.

Mà dưới chân hắn, lúc trước còn là vị công tử văn nhã ngao nghể Mộ Tử Bạch, giờ phút này tựa như chó chết nằm rạp trên mặt đất thân thể trần truồng, máu chảy khắp nơi, hắn dùng hết lực khí toàn thân chậm rãi ngồi xuống, ngẩng đầu mặt mũi trắng bệch, thần sắc sợ hãi như gặp quỷ, há hốc mồm muốn nói cái gì nhưng máu lại không ngừng phun ra.

“Ta là... ta là... người nhà họ Mộ, phụ thân ta là Mộ...”

Lời còn chưa dứt, Cổ Thanh Phong liền nhấc chân đạp tới.

“Ngươi! Ngươi dám đụng đến ta... phụ thân ta... Sư phụ ta...”

Ầm!

Lại một cước.

Từ dưới đất bò dậy, Mộ Tử Bạch sợ, rất sợ nhìn Thanh Nịnh phía xa, lớn tiếng hét: “Thanh Nịnh... Cứu ta...”

Lời còn chưa dứt, lại một cước nữa.

Hắn nói câu nào, Cổ Thanh Phong liền đạp một cước.

“Vị đạo hữu này... Hắn... hắn biết sai rồi... Ngươi... ngươi bỏ qua cho hắn đi.”

Thanh Nịnh chân nhún mở miệng xin, dù nàng biết đây hết thảy đều do Mộ Tử Bạch gieo gió gặt bão nhưng dù sao Mộ Tử Bạch cũng là bằng hữu của nàng, nàng không thể thấy chết không cứu.

“Sai rồi?”

Cổ Thanh Phong lắc đầu, mặt không biểu tình giọng điệu bình thản trả lời một câu: “Sai rồi, có ơn không biết cảm ơn chỉ có thể nói rõ nhân phẩm không tốt, còn tranh đoạt vật vô chủ không gì đáng trách cũng không phải sai.”

Nói rồi, Cổ Thanh Phong một cước đạp tới.

Phát hiện ý thức Mộ Tử Bạch đã mơ hồ, Thanh Nịnh khẩn cầu: “Đạo hữu... van cầu ngươi, tha cho hắn đi hắn thật sự biết sai rồi.”

“Hắn biết sai hay không, ta không biết cũng không muốn biết.” Cổ Thanh Phong lại một cước đạp tới nhàn nhạt nói ra: “Về phần tha thứ, đó là chuyện của ông trời cũng không liên quan đến ta, ta chỉ đang làm việc ta cần làm.”

Cổ Thanh Phong không phải Bồ Tát, không có lòng từ bi.

Hắn cũng không phải Phật, không có cái gì thiện tâm.

Càng không phải là thánh nhân, sẽ không khoan dung và tha thứ.

Hắn chỉ là con người, một con người bình thường từ ngày tu luyện năm trăm năm trước hắn cứ cho rằng dù là sau này nhòm ngó ngôi báu Tiên Ma vô song vương tọa, thậm chí Cửu U Đế tọa, hắn vẫn khiến mình là một người bình thường, không bao giờ thay đổi, trước kia không bây giờ cũng sẽ không sau này cũng sẽ không.

Hắn rất đơn giản, cũng rất thuần túy.

Ngươi đánh ta, ta sẽ đánh ngươi.

Ngươi giết ta, ta sẽ giết ngươi.

Ngươi khiến ta tâm tình phiền muộn khó chịu vậy ta sẽ đánh tới ngươi tâm tình vui sướng mới thôi, mặc kệ ngươi là nam hay nữ mặc kệ ngươi lớn hay nhỏ đều như thế.

Cho đến khi đạp Mộ Tử Bạch mình đầy thương tích, đạp đến hoàn toàn bất tỉnh, lúc này Cổ Thanh Phong mới dừng tay.

Lại bắt đầu nhặt mảnh vỡ Từ Kim Thiên lên.

Sau khi nhặt xong, mở một cánh cửa ra liền rời đi.

Cứ đi như thế?

Đúng thế.

Cứ đi như thế.

Cho đến Cổ Thanh Phong rời đi một hồi rất lâu, Thanh Nịnh ngẩn người chưa thể lấy lại tinh thần, nàng sống đến bây giờ cũng chưa từng gặp người cổ quái không thể tưởng tượng như vậy, nhìn Mộ Tử Bạch tê liệt trên mặt đất bất tỉnh, Hoàng Diệu, Lý Thiên Động ba người, Thanh Nịnh không tiếp tục suy nghĩ nhanh chóng trị thương cho ba người này.

Tu hành.

Tu chính là cái gì? Hành lại là cái gì?

Trước kia Cổ Thanh Phong cho rằng tu hành, tu chính là tiên hành là đạo, tu chính là Tiên đạo.

Sau khi nhòm ngó ngôi vị Tiên Đạo Vương Tọa, hắn cho rằng tu tiên hành đạo này hoàn toàn là nói nhảm.

Sau này hắn lại cho rằng tu hành, tu chính là ma hành là đạo tu chính là Ma đạo.

Sau khi hắn nhòm ngó ngôi vị Ma Đạo Vương Tọa, hắn lại cho rằng tu ma hành đạo cũng chính là nói nhảm.

Sau đó hắn lại cho rằng tu hành, tu chính là trời hành là đạo tu chính là Thiên đạo.

Sau khi nhòm ngó ngôi vị Cửu U Đế tòa, hắn cho rằng thiên đạo cũng chính là nói nhảm.

Trải qua càng nhiều, Cổ Thanh Phong suy nghĩ tiên đạo ma đạo thiên đạo gì toàn bộ đều là nói nhảm chân chính không nói nhảm là một viên Đạo Tâm.

Cái đồ chơi này mới là căn bản.

Nhất là sau khi là bị Tiên đạo, Ma đạo, Thiên đạo phán quyết, hắn càng thêm khẳng định điểm này.

Đạo tâm Cổ Thanh Phong tu rất đơn giản cũng rất thuần túy, tên là Đại Tự Tại.

Tên Đại Tự Tại này đến từ đâu?

Như thế nào Đại Tự Tại.

Muốn vui thì vui, muốn giận thì giận.

Có việc mừng sẽ muốn cười, nổi giận sẽ muốn phát tiết.

Đây chính là Đại Tự Tại.

Ba tên ranh con này gây phiền phức, làm hắn khó chịu đánh cho một trận, tức giận cũng mất khá nhiều, cho nên lại bắt đầu tiếp tục du tẩu trong động phủ, tìm tới trận nhãn Đại Minh Vương lục hợp ấn cuối cùng, sau khi cắt mảnh vỡ Tử Thiên Kim vào trong túi Cổ Thanh Phong lại đi tới một đại sảnh.

Đại sảnh này không gì khác với đại sảnh trong động phủ, bất quá Cổ Thanh Phong đứng trước một thạch môn lại có chút do dự.

Hắn biết sau thạch môn này chính là nơi cổ quái nhất trong động phủ này, trước đó thần trí của hắn đã dò xét mọi góc ngách trong động phủ này một lần duy chỉ sau thạch môn này là không dò xét.

Cổ Thanh Phong suy nghĩ sau thạch môn này chắc chính là nơi căn bản của động phủ này.

Mà cũng có thể tạm thời khẳng định, quái vật của Đại Minh Vương lục hợp ấn phong ấn chắc là trốn trong chỗ này.

Không phải tạm thời là mà chắc chắn.

Cơ quan trên thạch môn bị phá hư bị cưỡng ép phá hư, thạch môn cũng khép hờ nghĩ đến nhất định là quái vật kia làm.

Trầm tư một lát, Cổ Thanh Phong liền mở thạch môn đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Con rùa

Sau khi mở thạch môn, điều khiến Cổ Thanh Phong không nghĩ tới là bên trong đúng là một vùng phế tích.

Bên trong phế tích có một cái giếng, trong giếng giống như thiêu đốt lên một loại tử kim hỏa diễm, hỏa diễm như nước trên đó nổi lơ lửng một viên hỗn sắc tinh thạch lớn bằng ngón cái.

Tử kim hỏa diễm là cái gì Cổ Thanh Phong không biết.

Hỗn sắc tinh thạch kia là cái gì Cổ Thanh Phong cũng không biết.

Giờ này khắc này hẳn cũng không có tâm tư đi suy nghĩ những thứ này, sự chú ý hoàn toàn bị một con rùa đen hấp dẫn.

Đó là một con rùa đen, dài khoảng nửa mét giờ phút này đứng ở đó, nhìn cái giếng kia hai tay còn cầm hai lưỡi búa đen nhánh một cái đầu nhỏ từ trong mai rùa nhô ra trùng trùng mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Cổ Thanh Phong, bộ dáng giống như có chút khản trương cũng có chút sợ hãi.

Có lẽ Cổ Thanh Phong cũng thấy qua rất nhiều chuyện lạ, các Linh thú cổ quái kỳ lạ này cũng không phải không gặp qua nhưng giống như con rùa đen trước mắt hai tay cầm hai lưỡi búa này đúng là lần đầu nhìn thấy.

Chủ rùa rất cảnh giác, cũng rất khản trương khản trương đến trên cái đầu nhỏ đều là mồ hôi.

Cổ Thanh Phong cơ hồ có thể khẳng định đây là con rùa bị Đại Minh Vương lục hợp ấn phong ấn, chỉ là hẳn có chút nghĩ không thông con rùa này chỉ là một vật vô hại đáng để dùng Đại Minh Vương lục hợp ấn phong ấn sao?

“Đến đây, ranh con đến bên ông này.”

Cổ Thanh Phong cười cười ngoắc ngón tay.

Cặp chân ngắn của con rùa lui về sau, dáng vẻ nhẹ nhàng toét miệng, đột nhiên đập lưỡi búa trong tay tới.

Cổ Thanh Phong tiện tay chụp lấy lưỡi búa trong tay nó liếc mắt nhìn, ngược lại không nhận ra lưỡi búa này là đồ chơi gì, không phải pháp bảo cùng không dính dáng tài nguyên tu hành, cũng không dính dáng đến Tiên Ma, giống một loại xương cốt hơn chỉ là nhìn tới nhìn lui, cũng là nhìn không ra chỗ nào kì lạ.

Mất đi hai lưỡi búa con rùa càng căng thẳng hơn nhìn lấy Cổ Thanh Phong đi tới, con rùa nhanh chóng bò lên trên miệng giếng há mồm liền muốn nuốt viên hồn sắc tinh thạch kia vào trong bụng.

Cổ Thanh Phong tay mất lạnh lẽo, lách mình qua trong nháy mắt đi tới, nắm lấy mai rùa con rùa bị hù hồn phi phách tán, giương nanh múa vuốt, thần sắc rất hoảng sợ rướn cổ lên muốn há mồm cắn xé nhưng căn bản với không tới.

Cổ Thanh Phong cứ nhìn con rùa hốt hoảng như vậy, nội tâm có chút kinh ngạc.

Hắn nhìn ra con này mới vừa sinh ra, linh trí cũng vừa mới khai hóa giống như đứa bé ba tuổi.

Nói một cách khác lúc con này là một quả trứng đã bị phong ấn ở Đại Minh Vương lục hợp ấn bên trong.

Chẳng lẽ sự tồn tại của con này là một sự hung tàn?

Không giống.

Giữa thiên địa, huyền diệu ngàn vạn không thiếu cái lạ, người cũng không phải duy nhất, trừ cái đó ra còn có các loại yêu ma quỷ quái, các loại Linh thú cũng nhiều đến không hết thiên kì bách quái cái gì cần có đều có, vền vẹn là sự từ cũng có hàng ngàn hàng vạn chủng loại khác biệt.

Về phần con rùa này tồn tại như thế nào, Cổ Thanh Phong trong lúc nhất thời cũng không rõ ràng.

Con rùa giấy dựa, vô cùng sợ hãi.

“Ranh con, không cần sợ hãi ông là người tốt, sẽ không tổn thương người ngu một giây trước đi.”

Nói rồi, Cổ Thanh Phong tiện tay bóp mấy đạo Linh quyết, bóp bóp một trận giòn vang sau khi quang hoa thoáng hiện, bao phủ con rùa sau đó con rùa giống bị thôi miên, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Sau khi để con rùa vào túi tích trữ, lúc này Cổ Thanh Phong mới chú ý vào bên trong giếng.

Trong giếng đang thiêu đốt từ kim hỏa diễm.

Đây là từ kim chi hỏa đến từ mặt trời.

Tuyệt đối là đồ chơi hiếm có.

“Không biết chủ nhân của động phủ này là người như thế nào, lấy mảnh vỡ Từ Kim Thiên thì thôi đi, thậm chí ngay cả từ kim chi hỏa cũng có thể lấy được quả không tầm thường.”

Sự tồn tại của mặt trời, có thể xưng là một trong những bá chủ của thiên địa.

Là sự tồn tại mà thậm chí Tiên Ma cũng không dám chạm đến.

Mà từ kim chi hỏa đến từ mặt trời, gọi là Cửu Dương chi hỏa chi nhất vô cùng tinh thuần, đương nhiên cũng vô cùng cuồng bạo.

Cổ Thanh Phong trầm ngâm một lát, phất tay bắt đầu thu nạp tử kim chi hòa trong giếng.

Đồ chơi này mặc dù cuồng bạo, danh xưng Cửu Dương chi nhất cũng đến từ mặt trời, nhưng Cổ Thanh Phong là ông tổ chơi lửa, cơ thể từng dùng Cửu U Tổ Hỏa rèn luyện qua, thật cũng không sợ tử kim chi hòa này.

Vừa hút tử kim chi hòa vào, vừa dò xét viên hỗn sắc tinh thạch đang trôi nổi kia.

Viên tinh thạch này ước chừng lớn cỡ nắm tay, như trái tim mặt ngoài óng ánh sáng long lanh trong đó có ánh sáng đục ngầu đang chảy.

Cái đồ chơi này là cái gì, Cổ Thanh Phong nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra nó như thế nào, do dự một lát liền té xuất thần thức tra xét rõ ràng.

Rất huyền diệu, cũng rất cổ quái.

Cổ Thanh Phong tra xét rõ ràng, thần thức phảng phát tiến vào một không gian kỳ quái.

Bên trong không có cái gì cả trống rỗng.

Đây là cái gì?

Bí cảnh?

Tiên cảnh?

Cổ Thanh Phong đột nhiên cảm thấy mình sống năm trăm năm xem như vô dụng, bởi vì hắn hoàn toàn không hiểu rõ rốt cuộc đồ chơi này là cái gì, dù cho hắn hiểu những vật ở trong không gian, đừng nói động phủ bí cảnh tiên cảnh gì, cho dù tiểu thiên thể giới đại thiên thể giới cũng đều xáo qua.

Nhưng chưa bao giờ gặp qua bậc không gian kỳ quái này.

Mà cái đồ chơi này cũng không có gì giống không gian.

Về phần là cái gì.

Hắn cũng nghĩ không thông.

Ngay tại lúc hắn nghi hoặc, đột nhiên phát giác được kì lạ, ngay sau đó một giọng nói lập tức truyền đến.

“Người là ai!”

Hả?

Còn có người khác?

Không!

Không phải người.

Đối phương tựa hồ cũng là một vòng thần thức.

Đúng thế.

Cổ Thanh Phong có thể cảm giác được.

“Sao người có thể xâm nhập giấc mơ của ta?”

Giọng nói kia lại truyền tới, chỉ là Cổ Thanh Phong có chút ngơ ngác.

Mộng cảnh?

Đây là tình huống như thế nào?

Cổ Thanh Phong hỏi: “Người là ai!”

“Sao người lại có thể xâm nhập giấc mơ của ta? Rốt cuộc người là ai!”

Giữa thần thức giao lưu không cần ngôn ngữ, Cổ Thanh Phong nghe ra đối phương dường như rất khiếp sợ, bất quá hắn cũng không để ý tới chỉ là có chút không nghĩ ra dò xét viên hỗn sắc tinh thạch này làm sao lại tiến vào mộng cảnh của người khác.

Mà đây là mộng cảnh sao?

Cổ Thanh Phong không phải không tiến vào mộng, dù là của mình, hay của người khác, hắn đều từng tiến vào nếu nói đây là mộng cảnh hoàn toàn là nói nhầm.

“Nói! Rốt cuộc ngươi là ai, không thì ta xóa bỏ thần thức của ngươi!”

Cổ Thanh Phong nhin không được cười lớn đáp lại nói: “Vậy ngươi xóa bỏ cho ta xem một chút.”

Xoạt!

Không gian thần bí bỗng nhiên thay đổi, đột nhiên xuất hiện một hỏa diễm cuộn cuộn, điều khiến Cổ Thanh Phong không nghĩ tới là ngọn lửa này không phải gì khác mà chính là từ kim chi hỏa.

Lửa cháy hùng hực điên cuồng đốt cháy thần thức Cổ Thanh Phong, làm thế nào cũng vô dụng trên người hắn ngay cả một cái lông tơ cũng đã từng bị Cửu U Tổ Hỏa rèn luyện qua, thần thức đương nhiên cũng không ngoại lệ, từ kim chi hỏa này tuy nói đến từ mặt trời nhưng cũng không làm gì được thần thức của Cổ Thanh Phong, huống chi trong không gian xuất hiện từ kim chi hỏa cũng không phải là từ kim chi hỏa chân chính, nhiều nhất chỉ có thể coi là một loại ẩn chứa từ kim Tinh Thần Chi Hỏa.

“Thần trí của ngươi... thật mạnh! Rốt cuộc ngươi là ai!”

Cổ Thanh Phong trầm mặc không nói.

Đối phương tiếp tục nói: “Thần trí của ngươi mạnh mẽ như thế, không thể nào là người tu hành bình thường, ngươi cũng là người luân hồi?”

Hả?

Người luân hồi?

Cũng?

Như vậy đối phương là người luân hồi?

Trầm ngâm một lát, Cổ Thanh Phong hỏi: “Kiếp trước ngươi là ai?”

“Ngươi là ai?”

“Ta là ai?” Cổ Thanh Phong nghiêng ngẫm đáp lại nói: “Ta là ông trời kiếp trước.”

“Ông trời? Sao ngươi không đi chết đi! Ngươi nói hay không rốt cuộc ngươi là ai? Vì sao có thể xâm nhập giấc mơ của ta?”

Cổ Thanh Phong đang muốn đáp lại, thoáng chốc đột nhiên cảm giác là lạ, nhanh chóng rút thần thức về, tinh linh phát hiện toà động phủ này đang kịch liệt lắc lư xem ra không bao lâu sẽ sụp đổ.

Tập trung nhìn, lúc này mới ý thức được từ kim chi trong giếng hỏa đã bị mình hút cạn, nghĩ đến đồ chơi này là căn nguyên duy trì động phủ, Cổ Thanh Phong không do dự một tay nắm hỗn sắc tinh thạch đang phiêu diêu trong giếng, sau khi tế xuất thần thức dò xét cả toà động phủ tựa hồ cũng bắt đầu sụp đổ.

“Rời đi trước rồi nói sau.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Khinh bỉ

Chuyến này thu hoạch tương đối khá, không chỉ vơ vét được mấy ngàn mảnh vỡ tinh thạch cũng thu nạp một số lớn từ kim chi hỏa.

Cổ Thanh Phong suy nghĩ nếu luyện hóa những từ kim chi hỏa này, lại thêm những mảnh vỡ tinh thạch này nữa có lẽ hắn có thể Trúc Cơ lần nữa.

Duy nhất khiến hắn nghĩ không hiểu là viên hỗn sắc tinh thạch kia, còn cái gọi là mộng cảnh trong tinh thạch còn người trong mộng cảnh kia là ai, năng tự xưng là người luân hồi kiếp trước là ai? Có liên quan gì đến toà động phủ này?

Không nghĩ ra, cũng nghĩ không thấu cũng lười tiếp tục suy nghĩ.

Sau khi trở lại phái Vân Hà, Cố Thanh Phong trực tiếp bế quan bắt đầu luyện hóa tử kim chi hỏa.

Mặc dù cơ thể hắn đã từng dùng Cửu U Tổ Hỏa rèn luyện qua, nhưng dù sao bị Thiên đạo thăm phán cũng đánh về cơ thể của phàm thai, tuy nói là không sợ tử kim chi hỏa, nhưng luyện hóa cũng không dễ dàng như thế, đồ chơi này cũng đến từ lão mặt trời, cực kỳ cuồng bạo độ khó luyện hóa không nhỏ.

Cố Thanh Phong vừa luyện hóa tử kim chi hỏa, vừa nghiên cứu viên hồn sắc tinh thạch kia mà sau khi thần trí của hắn tiến vào cái gọi là mộng cảnh, thần thức của cô gái kia sẽ xuất hiện trước tiên.

Muốn nói đối phương cũng rất cố chấp mỗi lần sau khi thần trí của hắn tiến vào, cô gái kia cũng sẽ truy vấn thân phận của hắn.

Mà Cố Thanh Phong mỗi lần đều đáp mình là ông trời chuyển thế.

Đối phương rất tức giận, cũng rất phẫn nộ đồng thời không thể làm gì.

Sau này, cô gái này dứt khoát không hỏi nữa, mỗi lần sau khi thần thức của Cố Thanh Phong tiến vào nàng sẽ nghĩ tất cả các biện pháp xóa bỏ thần thức của Cố Thanh Phong nhưng làm sao được mỗi lần đều thất bại.

Cô gái này không biết Cố Thanh Phong là ai.

Cũng giống vậy, Cố Thanh Phong cũng không hề biết đối phương là ai, đương nhiên hắn cũng không nóng nảy coi như tìm việc vui chơi, thỉnh thoảng đi vào trêu đùa một chút cũng không tệ.

Thời gian bế quan rất nhàm chán, luyện hóa tử kim chi hỏa cũng rất khô khan ngoại trừ thỉnh thoảng đùa giỡn cô gái trong hồn sắc tinh thạch kia, đa số hắn đều quan sát con rùa kia.

Cố Thanh Phong nhìn không ra rốt cuộc con này thuộc chủng loại gì.

Suy nghĩ con này chưa sinh đã bị người dùng Đại Minh Vương lục hợp phong ấn, nghĩ nhất định nó bất phàm có thể là ma thú hung tàn đại hoang gì đó.

Chỉ là quan sát mười ngày nửa tháng, dù thế nào thì con này cũng không giống ma thú.

Cố Thanh Phong đã gặp qua đại hoang ma thú, ngày đầu tiên nó sinh ra đã hung tàn vô cùng cho dù là đại hoang ma thú huyết thống yếu nhất cũng có thể một ngụm nuốt mất một người tu hành.

Còn con rùa này, lúc đầu nó tràn ngập địch ý với Cố Thanh Phong, kết quả sau khi bị hắn dùng các loại mỹ vị món ngon dụ hoặc, con này hoàn toàn thành một tên ăn hàng phàm là có thể ăn là cái gì đến cũng không từ chối, các loại linh đan các loại linh thạch cũng tùy tiện gặm, mà ăn không có một chút phản ứng nào ngay cả mảnh vỡ thủy tinh tử kim chi hỏa cũng ăn rất bình thường.

Cố Thanh Phong cố ý tế xuất một vòng tử kim chi hỏa để con này ăn, con này cũng cứ ăn bình thường.

Lần này khiến hắn không khỏi giật mình, suy nghĩ cơ thể của mình từng dùng Cửu U Tổ Hỏa rèn luyện qua, không sợ tử kim chi hỏa cũng có thể tùy tiện ăn bất kì linh đan gì, con này vừa mới chào đời chưa được mấy ngày, sao cũng có thể tiếp nhận những thứ này?

Cố Thanh Phong lại thử dùng sức xem có thể rung chuyển con rùa này hay không.

Một canh giờ, hai canh giờ... ba canh giờ trôi qua cơ thể của con rùa này mạnh hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của hắn, cơ hồ dùng hết toàn lực cũng không thể nào làm con này rung chuyển.

"Rốt cuộc ngươi là cái quái gì?"

Cố Thanh Phong cau mày thật chặt, con rùa đối diện ngồi trên giường, không sai chính là ngồi trên giường, mai rùa dựa vào vách tường, một cặp móng đang bung yêu quả Hồng Diệp ăn chưa xong, có lẽ bởi vì vừa rồi Cố Thanh Phong không thể rung chuyển hắn, con rùa rướn cổ lên đưa đầu tới dạng như đang nói: Đến đây, thử lại lần nữa đi.

Thấy Cố Thanh Phong lắc đầu.

Con rùa lại quăng một ánh mắt khinh bỉ, ánh mắt kia thật sự khinh bỉ đôi mắt nhỏ chớp một cái, rất ghét bỏ sau đó lại ngồi trên giường ăn yêu quả Hồng Diệp.

"Thành tinh rồi sao..."

Trong lòng Cố Thanh Phong rất bất đắc dĩ, suy nghĩ dù sao mình cũng là người dòm ngó qua Cửu U đại đế, bây giờ lại bị một con rùa khinh bỉ thật sự buồn cười, lắc đầu thở dài nói: "Chư thiên hạo kiếp, thiên địa trùng sinh, pháp tắc nặng nề, vạn vật khôi phục, trời mới biết đại nạn giáng xuống rốt cuộc có bao nhiêu sự tồn tại kinh khủng khôi phục lại lần nữa."

Ngày hôm đó.

Mặt trời rực rỡ như lửa.

Bên trong một tòa viện của Thanh Dương địa giới, sơn trang Duyệt Lai.

Một cô gái cả người tư thế uyển chuyển đang ngồi trong lương đình, nâng cằm lên giống như đang suy nghĩ gì chuyện gì đó có chút thất thần.

Cô gái này không phải người khác, chính là Thanh Nịnh chân nhân.

Một tháng trước sau khi rời toà động phủ thần bí kia, vốn nàng định đưa ba người Mộ Tử Bạch về phái Vân Hà, thế nhưng ba người này dù thế nào cũng không quay về Thanh Nịnh biết Mộ Tử Bạch nhất định là sợ sau khi về phái Vân Hà bị người khác biết sẽ rất mất mặt, rơi vào đường cùng nàng chỉ có thể mang theo ba người đi vào toà sơn trang này chữa thương.

Chuyện này đã qua một tháng, đến nay Thanh Nịnh cũng không thể quên chuyện xảy ra trong động phủ, mỗi lần nhớ tới đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi cũng cảm giác không thể tưởng tượng, nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra rốt cuộc người kia là ai, sao cơ thể người kia có thể mạnh mẽ như vậy.

"Rốt cuộc hắn là ai?"

Không biết, thực sự không biết.

"Thanh Nịnh."

Nghe thấy có người gọi tên mình, Thanh Nịnh quay người nhìn qua một người đàn ông từ trong phòng đi ra, chính là Mộ Tử Bạch.

Trải qua hơn một tháng chữa thương, vết thương của Mộ Tử Bạch khôi phục không tệ, chỉ ít nhìn từ bề ngoài là như thế, chỉ là thần sắc hắn ở giữa không còn phong thái ngạo nghễ như trước, có chỉ là vẻ lo lắng một vẻ lo lắng phần nộ.

"Vết thương của ngươi thế nào?"

Thanh Nịnh hỏi một câu.

"Cũng ổn rồi, tu dưỡng thêm một khoản thời gian có thể khỏi hẳn."

"Không chậm trễ ngươi thi đấu ở môn của phái Vân Hà chứ?"

Thanh Nịnh đến từ Cửu Hoa đồng minh, cũng có rất nhiều bằng hữu ở phái Vân Hà, cho nên biết qua một khoảng thời gian nữa chính là thời gian thi đấu nội môn của phái Vân Hà.

"Không đâu." Mộ Tử Bạch ngồi trên ghế, bưng chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, muốn nói cái gì nhưng lại thôi mà Thanh Nịnh tựa hồ biết ý của hắn nói: "Ngươi yên tâm, chuyện xảy ra ở động phủ ta sẽ không nói với bất kì ai."

"Vậy xin đa tạ rồi." Mộ Tử Bạch trầm giọng nói: "Lần này sau khi về môn phái tham gia nội môn thi đấu xong ta sẽ bế quan tu luyện, nhất định ta phải mạnh lên! Nhất định phải như vậy."

"Tử Bạch, ta cảm thấy ngươi nên buông bỏ thù hận đi nếu không sẽ bất lợi đối với tu hành của ngươi."

"Buông bỏ?" Mộ Tử Bạch Mạnh đứng thẳng người lên, bức tức nói: "Ta không thể buông bỏ, ta cũng không bỏ xuống được Mộ Tử Bạch ta chưa từng chịu sự nhục nhã này, ta tuyệt đối sẽ không buông tha tên kia, ta nhất định sẽ tìm tới hắn chém hắn thành muôn mảnh! Nhất định sẽ như vậy!"

Thanh Nịnh không tiếp tục thuyết phục, hắn biết Mộ Tử Bạch là một người có lòng tự trọng vô cùng cao, coi thể diện quan trọng hơn sinh mạng kêu hắn buông bỏ thù hận? Căn bản không thể nào.

"Thôi, tùy ngươi vậy vết thương của ngươi cũng ổn rồi, ta cũng nên trở về."

"Thanh Nịnh, chờ một chút!"

Giọng nói vừa truyền đến, Thanh Nịnh quay người không hiểu hỏi: "Thế nào?"

"Năm nay nội môn phái Vân Hà chúng tôi đến thi đấu, ngươi cũng sẽ tới xem đúng không?"

"Chắc là sẽ đi, ta cũng lâu chưa gặp Dạ Dạ rồi thừa dịp nội môn phái Vân Hà thi đấu đến thăm nàng ấy." Nhớ tới Âu Dương Dạ, Thanh Nịnh đột nhiên nhớ một chuyện rất thú vị cười nói: "Khoảng thời gian trước ta nghe nói Dạ Dạ nàng ấy đem người trong lòng nhất kiếm chung tình đến phái Vân Hà, tên là cái gì nhỉ? Hình như tên Xích Viêm công tử, ha ha... Ta đã muốn đi xem từ lâu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Báo danh

Hơn một tháng vội vàng trôi qua.

Mỗi ngày Cổ Thanh Phong đều luyện hóa tử kim chi hóa, thỉnh thoảng trên đầu cô gái bên trong hỗn sắc thủy tinh một chút khi nhàn hạ cũng sẽ trên choker con rùa.

Tử kim chi hóa thu nạp từ trong động phủ đã hoàn toàn bị hấp thụ luyện hóa, suy nghĩ chờ cơ thể khôi phục một khoảng thời gian tìm cơ hội thích hợp trúc cơ lần nữa.

Hắn không vội.

Một chút cũng không vội.

Tử Đại Tự Tại, tất cả đều thuận theo tự nhiên hướng chỉ theo từng ngày tĩnh dưỡng, mặc dù là cơ thể hay là tinh khí đều dần dần khôi phục.

Duy nhất khiến hắn khó chịu là lão gia Hỏa Đức kia từ lần rời đi trước kia cũng chưa trở về qua, nghe Phí Khuê nói lão gia tử đang ở bên ngoài thuyết phục một vài thế lực đại lão và khanh khách gì đó lợi ích cho phái Vân Hà, đến lúc tranh đoạt chương trừ đệ tử một khi cùng Kim Đức, Thủy Đức phát sinh xung đột mâu thuẫn không thể điều tiết, cố gắng khiến tổn thất của phái Vân Hà xuống nhỏ nhất.

Ngày hôm đó.

Cổ Thanh Phong nhàn nhã ngồi trên ghế xích đu, phơi nắng uống chút rượu, con rùa cũng một đáng về lười biếng nằm rạp trên mặt đất, con mắt nửa mở nửa khép giống như lại ngủ gật.

Cổ Thanh Phong kêu hai tiếng, suy nghĩ linh trí của con này đã bị khai hóa từ lâu, theo đạo lý mà nói nó có thể giao tiếp với mình, nhưng khi giao tiếp với con rùa này mỗi một lần con này đều không thêm đề ý.

Lần này cũng giống vậy, Cổ Thanh Phong thi triển thông linh thuật thử giao lưu với nó, con này mở con mắt nhấp nhem nhìn nhìn hắn sau đó trực tiếp đưa đầu vào mai rùa.

Đây là đang ghét bỏ ông sao!

Cổ Thanh Phong có thể nhìn ra từ trong mắt con rùa, đó là một loại ghét bỏ, thật giống như ở trong mắt nó Cổ Thanh Phong là một thứ cấp thấp không có tư cách giao lưu với nó.

Hiển nhiên, đây là một con rùa rất kiêu ngạo xác thực nói nó là một con rùa tự nhận huyết thống của mình rất cao quý.

“Được, người cứ ghét bỏ ông đi.” Cổ Thanh Phong nâng chén rượu ngon uống một hơi cạn sạch cười nói: “Qua một khoảng thời gian ngắn chờ ông trúc cơ một lần nữa về sẽ cho người nếm thử bản lĩnh của ông.”

Cổ Thanh Phong tự rót tự uống, chẳng được bao lâu một thứ lăn tròn mập mạp đi chậm chậm vào vườn Linh Ân.

Mái tóc sáng ngời, tai to mặt lớn đáng người cao cỡ một mét rưỡi, ria mép, mắt nhỏ, ngoại trừ Phí Khuê cũng không còn người nào khác.

Cổ Thanh Phong tu luyện năm trăm năm, các loại yêu ma quỷ quái cũng đã gặp không ít nhưng đáng về kì lạ như Phí Khuê hắn thật đúng là lần đầu gặp phải, cả người nhìn như một trái cầu thịt, vậy mà tên này còn mặc một bộ hắc bào ưu nhã may đo theo cơ thể, càng khó hơn chính là mỗi một lần tên này giơ tay nhấc chân đều lộ ra một tổ chất phong phạm nho nhã lễ độ.

“Công tử gia, người đang nghỉ ngơi sao?”

Cổ Thanh Phong tùy ý rút đầu xuống, có chút cười nhạt nhìn Phí Khuê hỏi: “Làm gì?”

“Tình hình là như vậy mấy ngày nữa sẽ bắt đầu thi đấu nội môn.”

“Người sắp xếp cho ta là được chứ gì?”

“Cái này... công tử gia, chuyện này e là cần người đích thân báo danh mới được.”

“Tại sao còn phải báo danh?” Cổ Thanh Phong trước kia chỉ làm tạp dịch mấy năm tại phái Vân Hà, sau này cũng chưa từng tiến vào bất cứ tông môn gì cũng không hiểu rõ các quy củ trong tông môn, hỏi: “Cái gọi là nội môn giao đấu, không phải tu vi tiên nghệ của đệ tử môn phái hiệu nghiệm sao?”

“Đích thực là như thế, nhưng chúng ta không phải đi tranh đoạt người đứng đầu mười hai viện sao, nội môn giao đấu không cần báo danh tranh đoạt người đứng đầu phải đi báo danh.”

“Như thế sao.” Cô Thanh Phong đứng dậy duỗi cái lưng mệt mỏi nói: “Được, đi thôi.”

Nội môn thi đấu càng ngày càng gần, đệ tử tu luyện bên ngoài nhao nhao trở về đệ tử bế quan cũng đều nhao nhao xuất quan.

Hàng năm ngày này phái Vân Hà đều vô cùng náo nhiệt, các tin tức kinh bạo đều lần lượt được đưa ra.

Tu vi của người đứng đầu nào lại tăng cao, người đứng đầu nào tiên nghệ tinh tiến, xếp hạng của người đứng đầu mười hai viện sẽ thay đổi như thế nào vân vân.

Nhưng năm nay khiến người ta bàn luận nhiều nhất không phải là người đứng đầu mười hai viện mà là Âu Dương Dạ.

Bởi vì ngay mười ngày trước, Âu Dương Dạ trúc cơ đồng thời trúc cơ thành công.

Nếu như chỉ là trúc cơ thành công đương nhiên sẽ không gây nên tranh luận gì, thực ra Âu Dương Dạ trúc ra Thái Sắc căn cơ.

Âu Dương Dạ là thiên tài, đây là sự thật phái Vân Hà công nhận, tuổi còn nhỏ mười tám tuổi đã trúc cơ thành công, mà lại trúc vẫn ra Thái Sắc căn cơ, cái này tại phái Vân Hà thậm chí toàn bộ Thanh Dương địa giới có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nếu như chỉ là như thế, Âu Dương Dạ còn lâu mới được người khác gọi là thiên tài.

Nhận thức của tiểu nha đầu này cực kì cao, đệ tử khác đều chỉ tu một môn tiên nghệ, mà nàng thì sao tu bốn môn tiên nghệ, võ công, pháp thuật, kiếm pháp, trận pháp.

Mà trình độ mỗi một môn tiên nghệ cũng không thấp, sở trường nhất chính là trận pháp.

Có lẽ tu vi của Âu Dương Dạ không phải rất cao, nhưng thực lực lại rất mạnh dựa vào phối hợp bốn môn tiên nghệ thiên y vô phùng, lần trước lúc nội môn thi đấu, thế mà nàng xếp hạng ba mươi ba, cái này đã rất tốt phải biết một năm trước tu vi của nàng chẳng qua là tiên thiên lục trọng, mà tu vi của đệ tử xếp hạng ba mươi bốn lại là trúc cơ nhị trọng.

Nhưng mà, Âu Dương Dạ được gọi là thiên tài cũng không chỉ như thế nàng nhập môn gần gũi hai năm, sở dĩ vang danh lớn như thế, cũng không chỉ dựa vào tư chất tốt linh căn cao, cũng không phải nhận thức mà là bởi vì nàng có được huyết mạch chi lực.

Huyết mạch.

Thế loại này chỉ có thể kỳ ngộ tạo ra không thể cầu, là lão tổ tông cho cầu cũng cầu không ra được tu cũng tu không ra.

Rốt cuộc Âu Dương Dạ có được huyết mạch gì, không ai biết nhưng huyết mạch chi lực của nàng mạnh bao nhiêu, một năm trước rất nhiều đệ tử đều tận mắt nhìn thấy.

Có người nói, dựa vào huyết mạch chi lực Âu Dương Dạ tranh người đứng đầu mười hai viện cũng không khó, chỉ là nàng cũng không làm như thế.

Nàng nói muốn dựa vào thực lực của mình đi tranh đoạt người đứng đầu.

Bây giờ Âu Dương Dạ lại trúc ra Thái Sắc căn cơ, cho dù không sử dụng huyết mạch chi lực dựa vào thái sắc căn cơ của nàng, cùng phối hợp bốn môn tiên nghệ thiên y vô phùng tuyệt đối có tư cách tranh đoạt người đứng đầu mười hai viện.

Sau khi tin tức kia truyền ra, các đệ tử đều đang nghị luận năm nay nàng có tham dự tranh đoạt người đứng đầu mười hai viện hay không.

Thứ mà người đứng đầu mười hai viện đem đến không chỉ là vinh dự, đồng thời cũng là thân phận địa vị, sau khi trở thành người đứng đầu, ở phái Vân Hà có được rất nhiều đặc quyền đồng thời môn phái cũng sẽ cho rất nhiều tài nguyên tu hành, quan trọng nhất là chỉ có trở thành người đứng đầu mười hai viện mới có tư cách tấn thăng thành Cửu điện thân truyền đệ tử, một khi trở thành Cửu điện thân truyền đệ tử, chờ đợi người chính là vinh hoa phú quý, quyền thế và tài nguyên tu hành đếm mãi không hết.

Cái này không quan trọng, quan trọng là chỉ có Cửu điện thân truyền đệ tử mới có thể tranh đoạt chương trừ đệ tử.

Đây chính là chương môn của phái Vân Hà tương lai.

Ai không muốn?

Ai cũng muốn.

Nhưng đối với đại bộ phận đệ tử mà nói cũng chỉ có thể muốn mà thôi.

Muốn tranh đoạt người đứng đầu mười hai viện, nhất định phải có tư cách tranh đoạt đánh bại một người đứng đầu trong đó.

Sở dĩ mười hai người kia có thể trở thành người đứng đầu, thực lực tu vi chắc chắn là đỉnh cao trong đệ tử nội môn, muốn đánh bại bọn họ thật sự là quá khó khăn, trong đó dù là Hoàng Diệu người yếu nhất, tu vi cũng là trúc cơ lục trọng, trình độ võ công rất bất phàm.

Đương nhiên, người đứng đầu mười hai viện lợi hại thì lợi hại cũng không có nghĩa không người nào dám khiêu chiến.

Các đệ tử xếp hạng cao đều muốn thử may mắn.

Ba ngày sau chính là nội môn thi đấu, mà tranh đoạt người đứng đầu phải báo danh trước.

Ngày hôm nay chính là ngày báo danh đầu tiên.

Quả nhiên, sáng sớm đã có bốn năm vị đệ tử ghi danh, mấy người kia đều là những đệ tử xếp trên dưới hạng mười vào năm trước, mặc kệ là tu vi hay là trình độ võ công cũng không tệ.

Không ít đệ tử đều tụ tập bên ngoài đại điện, đều muốn xem năm nay có những đệ tử nào đến báo danh đoạt người đứng đầu mười hai viện.

Ngay lúc mọi người đang nghị luận, Âu Dương Dạ xuất hiện đi vào chung với nàng còn có sư phụ của nàng Phi tuyết chân nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Trùng hợp gặp gỡ

Người của Phi Tuyết cũng như cái tên, lãnh ngạo như tuyết vẻ cao ngạo của nàng lộ rõ trên mặt, lúc đi ngang qua đám người ngay cả nhìn cũng không nhìn đám đệ tử một cái phảng phất ở trong mắt là những đệ tử không khác gì rác rưởi.

Âu Dương Dạ thì lại khác, sở dĩ nàng được hoan nghênh tại phái Vân Hà ở mức độ rất lớn là bởi vì nàng không có giá đỡ gì, cũng vui vẻ giúp người tới đây liền mỉm cười chào hỏi mọi người.

“Đồ nhi.”

Phi Tuyết chân nhân kêu một tiếng nhân nhật nói: “Chớ lãng phí thời gian.”

Âu Dương Dạ ồ một tiếng đi theo sư phụ vào viện tử.

“Tư chất bọn họ bình thường, đời này định sẵn tầm thường con lãng phí thời gian với bọn họ làm gì.”

Âu Dương Dạ bĩu môi đáp lại nói: “Sư phụ, bọn họ đều là bằng hữu của con.”

“Bằng hữu?” Phi Tuyết chân nhân lắc đầu khinh thường nói: “Bọn họ không có tư cách làm bằng hữu của con, kết giao với bọn họ sẽ làm giảm thân phận của con xuống, thậm chí còn có thể liên lụy đến con, con là thiên chi kiêu nữ bằng hữu tương lai của con tất nhiên cũng như thế, chỉ có kết giao bằng hữu tương đương với mình mới có thể giúp đỡ cho con đường tu hành của con.”

Từ trước đến nay Phi Tuyết chân nhân đều là lợi ích trên hết.

Đối với cái này, Âu Dương Dạ rất phản cảm.

Nhưng dù sao sư phụ cũng là sư phụ, Âu Dương Dạ tâm bên trong dù có phản cảm hơn nữa ngoài miệng cũng không nói gì, hướng chỉ quan hệ của Phi Tuyết chân nhân và người thân của nàng không tệ.

“Còn tên họ Cổ kia, trước khi con bế quan đã đáp ứng ta nhất định đoạn tuyệt lui tới với hắn, vì sao xuất quan trước tiên liền đi tới vườn Linh Ân phía sau núi?”

Âu Dương Dạ rất muốn nói Cổ Thanh Phong không phải là người trong lòng của mình.

Nàng không phải không thử qua, chỉ là dù giải thích như thế nào Phi Tuyết chân nhân cũng không tin tưởng ngược lại càng tỏ càng đen hơn.

Âu Dương Dạ lo lắng sư phụ sẽ đi tìm Cổ Thanh Phong gây phiền phức, cho nên chỉ có thể nói đoạn tuyệt lui tới với Cổ Thanh Phong.

Sau khi xuất quan nghe nói Cổ Thanh Phong trở thành đệ tử nội môn, hơn nữa còn nghe nói tên kia không chỉ đánh bại Lý Xán, còn tu luyện Viêm lôi thuật đến đại viên mãn điều này không khỏi làm cho nàng cảm thấy ngạc nhiên, vốn muốn đi hỏi một chút chuyện gì xảy ra chỉ tiếc đi vườn Linh Ân cũng không nhìn thấy Cổ Thanh Phong.

“Đồ nhi, ta khuyên con tốt nhất từ bỏ tình cảm vừa thấy đã yêu vừa buồn cười vừa ngây thơ này, cũng không cần ôm lấy bất cứ huyền tưởng gì, hẳn trúc cơ thất bại định sẵn cả một đời trở thành phế nhân, cho dù tu luyện Viêm lôi thuật tới đại viên mãn vẫn không thay đổi được sự thật này như cũ, đừng

nhìn thấy hấn đánh bại Lý Xán là rất uy phong, đơn giản là dựa vào trức cơ thất bại dị biến phế thể thôi, thực lực của hấn cũng chỉ có thể ức hiếp đệ tử, đối mặt người cao nhất mười hai viện căn bản không chịu nổi một đòn.”

“Sư phụ, sau này mong người không nên nói cái gì trức cơ thất bại là phế vật nữa con không thích nghe những thứ này.”

Cổ Thanh Phong có phải phế nhân hay không, Âu Dương Dạ không biết cũng không muốn biết nàng chỉ biết Cổ Thanh Phong là vì giúp mình mới đáp ứng giả mạo Xích Viêm công tử, mà sau khi đến phái Vân Hà, Lý Sâm, Lý Xán tuần tự đi tìm Cổ Thanh Phong gây phiền phức điều này khiến Âu Dương Dạ rất băn khoăn.

“Bây giờ con còn nhỏ, kinh nghiệm sống chưa nhiều chờ sau này con lớn lên sẽ biết hôm nay vì sư nói những lời này đều muốn tốt cho con, con là thiên chi kiều nữ có tiền đồ tươi đẹp.”

Phi Tuyết chân nhân nói tiếp, chỉ là Âu Dương Dạ đã không có tâm trạng nghe nữa bước nhanh vào đại điện.

Bên trong đại điện có không ít trưởng lão ngồi đó chủ sự chính là Nhân Đức.

Lão già này không chỉ có nắm giữ khảo hạch nội môn, đồng thời khảo hạch giao đấu của môn phái to to nhỏ nhỏ cũng đều do hấn chủ sự, đương nhiên cũng bao gồm cuộc tranh đoạt người đứng đầu mười hai viện.

Trông thấy Phi Tuyết chân nhân dẫn theo Âu Dương Dạ đến đây, Nhân Đức trưởng lão vẫn về cái cằm râu bạc trắng cười nói: “Vừa rồi các lão già còn tại nghị luận Âu Dương tiểu cô nương có tham gia tranh đoạt người cao nhất hai viện hay không, không nghĩ tới vậy mà tới rồi..”

Âu Dương Dạ là thiên tài, không chỉ có được ngũ thái linh căn, đồng thời lại có huyết mạch, bây giờ trức sáng chói sắc căn cơ, tiềm lực vô cùng lớn, thành tựu sau này cũng không thể đo lường được, ngày nàng nhập môn Phi Tuyết chân nhân đã đề nghị cho trực tiếp trở thành thân truyền đệ tử của Cửu điện nhưng đề nghị này bị Nhân Đức phản đối.

Nhân Đức thiết diện vô tư từ trước đến nay đều công bằng công chính, dù tư chất tốt thế nào cũng nhất định phải dựa theo quy củ của phái Vân Hà, đối với việc này Phi Tuyết chân nhân luôn day dứt trong lòng, lần này nhìn thấy Nhân Đức nàng lập tức lãnh ngạo nói.

“Một năm trước đồ nhi ta cũng đã có tư cách tranh đoạt người đứng đầu mười hai viện, nhưng được không đồng ý vận dụng huyết mạch chi lực mà thôi, năm nay đồ nhi ta trức cơ thái sắc căn cơ, trình độ võ công pháp thuật, kiếm pháp trận pháp đều tăng lên, cho dù không sử dụng huyết mạch chi lực, tranh đoạt người đứng đầu mười hai viện cũng dễ như trở bàn tay.”

Về điểm này chư vị trưởng lão ở đây đều không phản đối, một năm trước lúc nội môn thi đấu bọn họ từng thấy tận mắt Âu Dương Dạ làm thế nào lấy tiên thiên lục trọng tu vi phối hợp tiên đạo tứ nghệ thiên y vô phù đánh bại một đệ tử trức cơ nhị trọng.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận ồn ào.

Đám người không hiểu, nhìn quanh qua chỉ thấy hai người đi vào viện tử.

Một người mập lùn tai to mặt lớn, một người thân mang áo trắng, thân hình cao gầy vừa ăn yêu quả Hồng Diệp, trên mặt chàng trai trẻ tuổi mang ý cười nhàn nhạt.

Người mập lùn thì tất cả mọi người đều biết, là Đại chấp sự nội môn Phí Khuê.

Mà thanh niên áo trắng kia, tất cả mọi người cũng đều biết chính là Cổ Thanh Phong.

“Cổ... Cổ Thanh Phong?”

Lúc trông thấy Cổ Thanh Phong, Âu Dương Dạ giật mình hơn một tháng không gặp, dường như tên này cũng không có gì thay đổi.

Người vẫn là người kia.

Không có tinh thần phấn chấn của người trẻ tuổi vốn có, chỉ có dáng vẻ điềm tĩnh của người già.

Ý cười ở khóe miệng vẫn ôn hòa như vậy, tùy ý như vậy thoải mái như vậy.

Dường như tất cả cũng không thay đổi, áo bào kia vẫn là chiếc áo bào lúc đó nàng tìm cho hấn ở sơn trang Nhất Phẩm.

“Ồ, đây không phải Âu Dương đại muội sao đã lâu không gặp.” Cổ Thanh Phong hí mắt cười nhìn chăm chú, cảm thấy bất ngờ nói: “Trức cơ sao... còn là thái sắc căn cơ không tệ! Không tệ, có tiền đồ.”

“Huynh... huynh tới đây làm gì?”

Ăn yêu quả Hồng Diệp xong, Cổ Thanh Phong ném hột vào túi trữ vật, lau khóe miệng cười nói: “Bảo danh tranh đoạt người đứng đầu mười hai viện thời, còn có thể làm gì chứ.”

Bảo danh tham gia người đứng đầu mười hai viện?

Âu Dương Dạ hoài nghi mình có nghe lầm hay không, không chỉ nàng ở đây có Phi Tuyết chân nhân, bao gồm cả Nhân Đức trưởng lão đều có chút không thể tin được.

“Dựa vào ngươi cũng vọng tưởng tranh đoạt người đứng đầu mười hai viện?” Phi Tuyết chân nhân khiển trách quát mắng: “Ngươi có tư cách gì?”

“Thế nào?” Cổ Thanh Phong liếc mắt nhìn Phí Khuê bên cạnh hỏi: “Trò này cũng cần tư cách?”

Phí Khuê lắc đầu đáp lại nói: “Phàm là đệ tử nội môn đều có tư cách báo danh tranh đoạt người đứng đầu mười hai viện.”

“Ồ, ta còn tưởng rằng độ kiếp thành tiên mới có tư cách đi tranh đoạt người đứng đầu mười hai viện chứ.”

Phí Khuê nghe ra công tử gia đang cố ý trêu chọc Phi Tuyết chân nhân, không khỏi cười nói: “Có lẽ trong mắt một vài người thật sự chỉ có độ kiếp thành tiên mới có tư cách đi tranh đoạt người đứng đầu mười hai viện không chừng.”

“Phí Khuê!”

Phi Tuyết chân nhân giận dữ quát mắng nói: “Ta thấy ngươi chán sống rồi!”

“Đừng nói, kẻ bi ối này thật sự có chút chán sống...”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Hắn có bệnh sao?

Phí Khuê và Phi Tuyết cũng coi như đệ tử cùng một lứa, lúc còn trẻ không ít lần bị Phi Tuyết coi khinh nhục nhã, bây giờ sống ba bốn mươi năm tuy rằng tu vi hay thân phận địa vị đều kém xa Phi Tuyết, nhưng có chỗ dựa lão già Hóa Đức hắn cũng không sợ hãi.

Thấy hai người liếc xéo lẫn nhau ở đây, Cổ Thanh Phong không thêm đề ý trực tiếp bước vào đại điện.

“Cổ Thanh Phong, ngươi thật sự muốn cạnh tranh thủ tịch Thập nhị viện?”

Nhân Đức trưởng lão hỏi một câu, thấy Cổ Thanh Phong nhún vai bộ dạng không quan tâm lão lại nói: “Lão hủ biết thân thể ngươi vô cùng mạnh mẽ, tiên nghệ cũng rất cao minh chỉ là cạnh tranh thủ tịch Thập nhị viện không hề đơn giản như vậy.”

“Không hề đơn giản như vậy?” Cổ Thanh Phong hơi chau mày hỏi: “Chẳng phải đã nói chỉ cần đánh bại một trong những vị thủ tịch Thập nhị viện là được rồi mà.”

“Nói thì như thế sự thật cũng đúng là như vậy.” Nhân Đức trưởng lão nghiêm nghị mà nói: “Chỉ có điều mỗi vị thủ tịch Thập nhị viện đều có tu vi cao thâm, tiên nghệ tinh vi thực lực cao cường vượt xa tưởng tượng của ngươi, lão hủ khuyên ngươi nghĩ kỹ rồi hãy làm.”

“Ta đã nghĩ kỹ rồi báo danh lên đi.”

Nhân Đức trưởng lão còn muốn thuyết phục gì đó lại bị Cổ Thanh Phong cắt ngang: “Được rồi, không có bản lĩnh ta cũng không làm chuyện vô ích.”

“Chuyện này...”

Nhân Đức trưởng lão có vẻ do dự lúc này Phi Tuyết chân nhân khinh thường nói: “Nhân Đức trưởng lão, nếu hắn đã không biết lượng sức mình như vậy ngài cần gì phải thuyết phục, nếu ngài không để hắn gặp thất bại hắn hoàn toàn không biết trời cao đất dày là gì.”

“Haiz...”

Nhân Đức trưởng lão thở dài một tiếng thất vọng lắc đầu không thuyết phục nữa, sau khi báo danh cho Cổ Thanh Phong đưa tới một cái ống thẻ nói: “Cạnh tranh thủ tịch Thập nhị viện, cần rút thăm quyết định.”

Cổ Thanh Phong tiện tay rút một que trên đó viết thủ tịch Vũ Lam Viện.

“Thủ tịch Vũ Lam Viện? Đó không phải là Hoàng Diệu sao?” Âu Dương Dạ nhanh chóng chạy tới lo lắng nói: “Ồi, Cổ Thanh Phong ngươi thật sự muốn cạnh tranh thủ tịch Thập nhị viện? Thủ tịch Vũ Lam Viện là Hoàng Diệu, hắn có tu vi Trúc Cơ lực trọng đày, mà trình độ võ công vô cùng lợi hại bốn loại võ công đều tu luyện đến cảnh giới Đỉnh Phong sáu chín thực lực rất mạnh!”

“Hoàng Diệu?”

Cổ Thanh Phong cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc, nghĩ kỹ lại không khỏi bật cười nói: “Ngược lại là may mắn.”

“May cái gì mà may? Lời ta nói người có nghe hay không tên kia ra tay rất ác độc.”

“Một thằng nhãi ranh thôi.”

Cổ Thanh Phong cười cười, đột nhiên lại nhớ ra cái gì đó hỏi: “Nghe nói chỉ cần trở thành thủ tịch đứng đầu Thập nhị viện là có thể trực tiếp vào Cửu điện?”

“Chuyện này... đúng là như vậy.” Mặc dù không biết Cổ Thanh Phong vì sao hỏi chuyện này Nhân Đức trưởng lão vẫn là trả lời chi tiết: “Sau khi trở thành thủ tịch đứng đầu Thập nhị viện, chỉ cần vượt qua trận thí luyện là có thể vào Cửu điện.”

Đệ tử thân truyền Cửu điện là đệ tử có thân phận cao nhất phái Vân Hà, vô cùng nghiêm ngặt chỉ có trở thành người đứng đầu thủ tịch Thập nhị viện mới có tư cách này mà đây chỉ là tư cách mà thôi, cũng không có nghĩa người trở thành thủ tịch đứng đầu Thập nhị viện là có thể trở thành đệ tử thân truyền Cửu điện, còn phải vượt qua trận thí luyện mà trận thí luyện này vô cùng kinh khủng, lần trước thủ tịch đứng đầu Thập nhị viện là Mộ Tử Bạch Trúc Hữu Thái Sắc căn cơ cũng không vượt qua.

Cổ Thanh Phong gật đầu lại hỏi: “Làm thế nào mới có thể trở thành thủ tịch đứng đầu Thập nhị viện?”

“Người trẻ tuổi, bây giờ đến thủ tịch Thập nhị viện người cũng không phải thì đừng nghĩ tới thủ tịch đứng đầu.”

Nhân Đức trưởng lão lại thở dài một tiếng, trong lời nói dường như cảm thấy người trẻ tuổi trước mắt này thực sự quá cuồng vọng, cũng quá không biết trời cao đất rộng còn chưa trở thành thủ tịch mà đã nghĩ tới thủ tịch đứng đầu.

Đây không phải cuồng vọng thì là cái gì.

Không phải không biết lượng sức thì là cái gì.

Phí Khuê đi qua giải thích: “Là như thế này, sau khi trở thành thủ tịch Thập nhị viện, sẽ có một cuộc xếp hạng thủ tịch người giành vị trí thứ nhất chính là thủ tịch đứng đầu.”

“Xếp hạng thế nào?”

“Mười hai vị thủ tịch, rút thăm quyết đấu áp dụng hình thức thắng cấp.”

“Phiền toái như vậy?” Cổ Thanh Phong xoa cằm hỏi: “Nếu ta trực tiếp đánh bại thủ tịch đứng đầu lần trước không được sao?”

“Cái này... Không hợp quy củ.”

Nghe hai người này nghị luận Âu Dương Dạ mới đầu có chút không rõ, cứ nghe như vậy cũng đoán ra được chút gì đó chỉ là không thể tin được hỏi: “Cổ Thanh Phong... người có ý gì, người sẽ không phải... sẽ không phải vẫn muốn đi cạnh tranh thủ tịch đứng đầu Thập nhị viện đấy chứ?”

“Chắc chắn là vậy.”

“Người... người điên rồi?” Âu Dương Dạ tròn tròn mắt, nói: “Ngay cả thủ tịch Thập nhị viện người cũng chưa làm mà đã bắt đầu nghĩ tới thủ tịch đứng đầu rồi?”

“Khinh thường ta phải không?” Cổ Thanh Phong lại móc ra một quả yêu quả Hồng Diệp gặm một miếng cười nói: “Cũng chỉ là một chức thủ tịch Thập nhị viện, một đám nhãi ranh mà thôi ta chỉ loáng một cái là có thể quật ngã bọn chúng nhỉ? Ha ha ha!”

Dứt lời, Cổ Thanh Phong liền cười khoái trá rồi đi.

Nhìn bóng lưng của Cổ Thanh Phong, chư vị trưởng lão ở đây không ai không lắc đầu thở dài thầm nghĩ người trẻ tuổi kia thực sự quá cuồng vọng, quá không biết trời cao đất rộng.

Cũng chỉ là chức thủ tịch Thập nhị viện?

Còn một đám nhãi ranh?

Còn trong nháy mắt là có thể quật ngã bọn chúng?

Một người phải cuồng vọng cỡ nào mới dám nói những lời như vậy.

Thủ tịch Thập nhị viện chính là những thiên tài được tuyển chọn nghiêm ngặt từ hàng vạn đệ tử phái Vân Hà, Mộ Tử Bạch xếp hạng thứ nhất chính là Trúc Cơ cửu trọng, tu luyện sáu loại kiếm pháp tới cảnh giới Hoàn Mỹ bảy chín, mà lại là Trúc Thái Sắc căn cơ, thực lực cao cường không ai sánh bằng, mấy vị thủ tịch khác mặc dù không có Thái Sắc căn cơ, nhưng linh căn đều ở tam thái trở lên tu vi yếu nhất cũng là Trúc Cơ lục trọng, các loại trình độ tiên đạo đều vô cùng cao minh.

Những vị thủ tịch Thập nhị viện xuất chúng như vậy trong mắt hắn chỉ là đám nhãi ranh? Còn trong nháy mắt là có thể quật ngã bọn chúng?

Chư vị trưởng lão ở đây không phải chưa từng thấy đệ tử cuồng vọng nhưng tên đệ tử cuồng vọng đến mức không biết trời cao đất rộng là gì ở trước mắt này vẫn là lần đầu gặp phải, huống chi tên nhãi này còn là một người trúc cơ thất bại cơ thể dị biến.

Chẳng phải là cơ thể có chút mạnh mẽ sao?

Chẳng phải là tu luyện Viêm Lôi Thuật đến Đại Viên Mãn?

Thì có thể thế nào?

Suy cho cùng cũng chỉ là một tên phế nhân thôi, cho dù ngộ tính của hắn cao hơn nữa tu vi đời này cũng chỉ có thể định trước là dừng lại tại đây.

Tất cả trưởng lão lắc đầu thờ dài, ngay cả khuyên răn cũng chẳng muốn khuyên răn ngay cả chế giễu cũng chẳng muốn chế giễu thậm chí ngay cả nhìn thêm một cái cũng chẳng muốn nhìn, cảm thấy người trẻ tuổi này thực sự ngang ngạnh.

Âu Dương Dạ vốn định đuổi theo lại bị Phi Tuyết chân nhân ngăn lại.

“Đồ nhãi, loại người này con vẫn để ý hắn làm cái gì?” Phi Tuyết chân nhân lạnh lùng: “Một tên phế vật không tự biết mình, một tên phế vật cuồng vọng đến không biết trời cao đất rộng một tên phế vật sống trong ảo tưởng chỉ biết khoác lác, con để ý đến hắn làm gì? Con đang lỡ dở thời gian của mình con biết không?”

“Chuyện này... tiểu nha đầu Âu Dương sư phụ ngại dù nói hơi nặng lời, nhưng cũng không phải không có lý.” Nhân Đức trưởng lão cũng đứng ra khuyên bảo: “Lúc đầu lão hủ không muốn tham gia chuyện riêng của người chỉ là... người trẻ tuổi này có thể đầu óc có chút vấn đề, có lẽ là vì trúc cơ thất bại, nhất thời không thể nào tiếp nhận được sự thật, thần kinh bị kích thích nếu không làm sao có thể nói ra những lời không đứng đắn như vậy.”

Không tự mình biết mình?

Không biết trời cao đất rộng?

Chỉ biết nói khoác?

Sống trong ảo tượng?

Thần kinh bị kích thích?

Nói thật lòng, lúc Âu Dương Dạ ở Nhất Phẩm sơn trang cũng đã cho là như vậy chỉ là sau chuyện ở Hồng Diệp sơn cốc còn có thái độ của lão già Hòa Đức đối với Cổ Thanh Phong, những lời nói kì quặc kia tất cả đều khiến Âu Dương Dạ cảm thấy nghi hoặc.

Nàng không cho rằng Cổ Thanh Phong không biết tự mình biết mình, cũng không cho rằng tên này cuồng vọng vô tri chỉ biết nói khoác, nhưng nếu nói tên này vì sao lại cuồng vọng như vậy dựa vào cái gì Âu Dương Dạ không biết, vấn đề này từ lúc nàng gặp Cổ Thanh Phong đã nghĩ không ra cho đến giờ vẫn nghĩ không ra như cũ

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Cạnh tranh thủ tịch

Ba ngày thoáng một cái đã trôi qua.

Cuộc phân tranh thủ tịch Thập nhị viện đặc sắc nhất mỗi năm một lần hôm nay cử hành.

Ngày hôm nay thời tiết rất đẹp, bầu trời trong xanh mặt trời vừa mọc lên, sân thí luyện đã chật kín các đệ tử khắp nơi chỗ nào cũng chen chúc toàn người là người.

“Này! Nghe nói chưa, Xích Viêm công tử Cổ Thanh Phong kia cũng muốn tham gia cạnh tranh thủ tịch lần này.”

“Hai ngày trước chuyện này đã lan truyền ầm ĩ, chỉ sợ toàn bộ phái Vân Hà không ai không biết, tên kia thực sự quá cuồng vọng nói gì mà thủ tịch Thập nhị viện đều là một đám con nít, còn nói cái gì mà trong nháy mắt có thể quật ngã thủ tịch Thập nhị viện... đúng là... quá không biết trời cao đất rộng.”

“Không thể nói như vậy, họ Cổ mặc dù trúc cơ thất bại, nhưng người ta là cơ thể dị biến cơ thể vô cùng mạnh mẽ còn tu luyện Viêm Lôi Thuật đến Đại Viên Mãn cực kì lợi hại, lúc khảo hạch Lý Xán chẳng phải bị hắn đánh bại sao? Nếu như ta nhớ không lầm tu vi của Lý Xán hình như là Trúc Cơ tứ

trọng, xếp thứ hai mươi ba trong nội môn.”

“Lý Xán là Lý Xán so sánh với thủ tịch Thập nhị viện hán căn bản không đáng nhắc đến được chưa? Dù là tu vi hay là tiên nghệ hán đều kém xa lắm, bất cứ một vị thủ tịch Thập nhị viện nào đều có thể áp đảo Lý Xán, họ Cổ kia tưởng rằng đánh thắng được Lý Xán là có tư cách đấu với thủ tịch Thập nhị viện? Đúng là nhục cười.”

“Bây giờ rất nhiều người nói họ Cổ kia có lẽ không chấp nhận được hiện thực trúc cơ thất bại, dẫn đến đầu óc xảy ra vấn đề vẫn luôn sống trong thế giới ảo tưởng thật sự đáng tiếc cho Âu Dương đại mỹ nữ.”

“Đúng vậy, thật là đáng tiếc nghe nói Phi Tuyết chân nhân vẫn luôn khuyên bảo, còn Âu Dương đại mỹ nữ hình như vẫn còn tình cảm với họ Cổ kia.”

Đám người đang bàn tán, đám đông bỗng trở nên huyền ảo nhìn qua lại có một hàng bảy tám người đi vào sân thí luyện.

Mấy người kia đều là người có tiếng tăm ở phái Vân Hà, có đệ tử nội môn Vân Hồng, Diệp Hủy, còn có hai vị công tử Phong Ảnh Lý gia, Lý Xán và Lý Sâm, còn chính giữa là một vị nam tử chừng ba mươi tuổi.

Nam tử này có mấy phần giống Lý Xán và Lý Sâm, nhưng khí chất lại sắc lạnh hơn hai người kia, khoác áo măng bào màu xanh ánh mắt âm hiểm nặng nề có vẻ cũng không phải hạng người dễ chọc vào.

Mà hầu hết mọi người ở đây đều biết nam tử này tên là Lý Tranh.

Phong Ảnh Lý gia có bốn vị công tử đang tu hành ở phái Vân Hà, được gọi là Lý gia tứ kiệt, Lý Sâm, Lý Xán, còn có Lý Tranh và Lý Vồng.

Lý Vồng là chính là đệ tử thân truyền Cửu điện, đã nổi danh bên ngoài từ lâu.

Mà danh tiếng của Lý Tranh cũng không nhỏ, chính là thủ tịch Thập nhị viện hơn nữa còn là thủ tịch xếp thứ hai.

Quan trọng hơn là hán cũng là Trúc Thái Sắc căn cơ.

“Nghe nói lần này Lý Tranh bế quan một năm, không những tu vi tăng vọt trình độ võ công cũng đột nhiên tăng mạnh.”

“Ta cũng nghe nói rồi, nói là Lý Tranh tu vi đã là Trúc Cơ cửu trọng, hơn nữa năm loại võ công cũng tu luyện đến cảnh giới Hoàn Mỹ bảy chín, hán đây là chuẩn bị sống mái với Mộ Tử Bạch đấy!”

“Đúng vậy, Mộ Tử Bạch tinh thông kiếm pháp tu luyện bảy loại kiếm pháp đến cảnh giới Hoàn Mỹ bảy chín, mà Lý Tranh bế quan một năm tu luyện năm loại võ công đến cảnh giới Hoàn Mỹ bảy chín hai người này thật sự là... quá kinh khủng.”

“Một năm trước hán bại bởi Mộ Tử Bạch, năm nay không biết giữa hai người ai sẽ hơn ai một bậc.”

“Khó nói, Mộ Tử Bạch tu vi cũng là Trúc Cơ cửu trọng, hai người đều là Thái Sắc căn cơ Mộ Tử Bạch tinh thông kiếm pháp, Lý Tranh lại tinh thông võ công, ai mạnh ai yếu thật đúng là không xác định.”

Đám người đang bàn tán, lại có ba người đi vào sân thí luyện.

Ba người cũng là những người nổi danh ở phái Vân Hà, hơn nữa đều là thủ tịch Thập nhị viện Hoàng Diệu, Lý Kim Động, đứng giữa không phải ai khác, chính là thủ tịch Thập nhị viện Mộ Tử Bạch phong độ ngời ngời đáng vẻ hiên ngang.

Cái gọi là kẻ thù gặp nhau càng thêm hận, Mộ Tử Bạch và Lý Tranh mặc dù không phải kẻ thù nhưng so với kẻ thù còn thù hằn nhau hơn.

Một thủ tịch đứng thứ nhất, một thủ tịch đứng thứ hai nhập môn nhiều năm, Lý Tranh vẫn luôn bị Mộ Tử Bạch đề đầu cười cợt hán trông thấy Mộ Tử Bạch tự nhiên vô cùng khó chịu.

“Mộ Tử Bạch, năm nay ta nhất định sẽ khiến ngươi phải nhường lại vị trí thủ tịch đứng đầu!”

“Thật sao?” Đối mặt với sự khiêu khích của Lý Tranh Mộ Tử Bạch dường như cũng không thêm đề ý, hơi cười nhạt nói: “Vây liền rửa mắt chờ đợi.”

“Mộ Tử Bạch, ngươi chó đực ý tam ca của ta bế quan một năm, trình độ võ công đột nhiên tăng mạnh năm nay nhất định sẽ lật đổ ngươi.” Lý Sâm đứng ra vênh vao hống hách nói.

“Cũng chỉ là tu luyện năm loại võ công đến cảnh giới Hoàn Mỹ bảy chín mà thôi.” Mộ Tử Bạch không nói gì, người lên tiếng chính là Hoàng Diệu hán khinh thường mà nói: “Tư Bạch đã tu luyện bảy loại kiếm pháp đến cảnh giới Hoàn Mỹ bảy chín từ lâu...”

“Hoàng Diệu! Nơi này lúc nào đến phiên ngươi nói chuyện? Ngươi cũng chỉ là tên rác rưởi nhất trong thủ tịch Thập nhị viện mà thôi.”

Lý Sâm mặc dù tu vi không cao nhưng ý vào thế lực Lý gia, hán đương nhiên không sợ tên thủ tịch yếu kém nhất trong đám thủ tịch là Hoàng Diệu.

“A! Hoàng Diệu ta dù là thủ tịch yếu kém nhất thì cũng mạnh hơn ngươi.” Hoàng Diệu cười lạnh nói: “Ta lại nghe nói trước đây không lâu, ngươi bị một tên phế vật đánh trọng thương ở Hồng Diệp sơn cốc nghe nói về sau Lý Xán báo thù cho ngươi... kết quả cũng bị đánh học máu không ngừng thật sự là

trò cười!”

“Hoàng Diệu! Ngươi muốn chết!”

Chuyện ở Hồng Diệp sơn cốc là vết sẹo của Lý Sâm, lúc này bị Hoàng Diệu bóc trần Lý Sâm sao có thể không giận, chỉ là hắn không hề kích động khoe miệng cũng treo nụ cười lạnh, quát.

“Đừng tưởng ta không biết, một tháng trước ba người các ngươi bị người ta đánh gần chết ở một hang động.”

Lời này vừa nói ra, không chỉ Hoàng Diệu kinh hãi Lý Kim Động, thậm chí Mộ Tử Bạch sắc mặt cũng hơi biến đổi.

Nếu như chuyện ở Hồng Diệp sơn cốc là vết sẹo của Lý Sâm, vậy thì chuyện xảy ra ở hang động chính là vết sẹo của ba người Mộ Tử Bạch, Hoàng Diệu, ba người vì tránh cho việc này lan truyền ảnh hưởng tới thể diện, không những xin Thanh Ninh không nói chuyện này cho người khác mà còn cho Hoắc Dũng ở phái Phong Hòa rất nhiều lợi ích, Lý Sâm làm sao mà biết được? Lẽ nào Hoắc Dũng không giữ lời hứa?

“Ha ha, ngươi tưởng rằng mua chuộc được Hoắc Dũng là có thể giấu giếm chuyện này?”

Lý Sâm cố ý nói rất lớn tiếng, sau đó lại xoay người nói cho tất cả mọi người nghe: “Chư vị chi e là chưa biết? Mộ Tử Bạch đường đường là thủ tịch phái Vân Hà chúng ta, còn có Lý Kim Động, Hoàng Diệu một tháng trước bị người ta đánh cho mất mũi bầm dập ở một hang động ba người sợ mất mặt, cố ý ở bên ngoài dưỡng thương hơn một tháng, mới dám quay về ha ha ha...”

Lý Sâm vừa dứt lời, đám đông quanh sân thí luyện lập tức trở nên ồn ào mọi người đều đang bàn tán.

Về mặt Hoàng Diệu xám ngoét, chỉ ước có thể giết Lý Sâm tại chỗ, mà Lý Kim Động sắc mặt cũng không tốt lắm dù sao đây là chuyện mất mặt, Mộ Tử Bạch có vẻ vẫn bình tĩnh nghiêm mặt nói.

“Người kia là cao thủ tu hành nhiều năm, là tu vi Kim đan lúc đầu ta niệm tình hắn là tiền bối, mới dẫn hắn cùng vào hang động sau khi phát hiện một số tài nguyên trong hang động, ác nhân kia nổi lòng tham động thủ đánh Hoàng Diệu, ta mới động thủ nhưng tu vi hắn quá cao, chúng ta không phải đối thủ, mặc dù bị thương không nhẹ nhưng ác nhân kia trúng kế của ta bị nhốt trong hang động.”

Mộ Tử Bạch ngược lại là một người thông minh, lời nói không kiêu ngạo không tự ti, lại biến mình thành người hữu dũng hữu mưu dám đánh nhau với cao thủ Kim Đan, chỉ là hắn vừa nói xong Lý Tranh phía đối diện liền bật cười ha hả.

“Mộ Tử Bạch à Mộ Tử Bạch, ngươi thật đúng là biết bịa chuyện còn ác nhân tu vi Kim đan? Còn cướp đoạt tài nguyên của các ngươi? Ha ha ha! Hoắc Dũng gì đó đã nói cho ta biết, người kia căn bản không phải cao thủ Kim Đan, chỉ là một người trẻ tuổi đập một cước liền khiến các ngươi miệng mũi phun máu!”

“Còn nói người ta nổi lòng tham? Rõ ràng là các ngươi lòng tham nổi lên cướp đoạt tài nguyên của người ta, lại bị người ta đánh nằm như con chó, Mộ Tử Bạch ngươi thực sự quá dối trá!”

Mộ Tử Bạch ra vẻ bình tĩnh, đáp lại: “Đó chẳng qua là Hoắc Dũng cố ý chửi bới ta mà thôi.”

“Cố ý chửi bới? Có muốn bây giờ ta mời Hoắc Dũng đến đây, đối chất nhau?”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Tay trái bên trái tay phải hắc sát

Ba người Mộ Tử Bạch bị người ta đánh?

Hơn nữa còn bị một người trẻ tuổi thần bí một cước đập miệng mũi phun máu?

Điều này có thể sao?

Không biết.

Ai cũng không rõ thật giả, dù đám người Lý Tranh nói y như thật nhưng hầu hết đệ tử đều không tin, ba người đều là thủ tịch Thập nhị viện thực lực tu vi rất cao minh, Mộ Tử Bạch còn là Trúc Thái Sắc căn cơ, có sự bảo vệ của Thái Sắc làm sao có thể bị người ta một cước đập miệng mũi phun máu, dù có là đệ tử thân truyền Cửu điện phái Vân Hà cũng không có bản lĩnh này?

Mộ Tử Bạch và Lý Tranh đầu đá không thể chấm dứt, giống như grom giáo sẵn sàng cũng may khi chư vị trưởng lão ra sân, cơn phong ba lúc này mới lắng lại.

Khi các vị trưởng lão ra sân, đồng nghĩa với cuộc cạnh tranh thủ tịch Thập nhị viện sắp bắt đầu.

Cạnh tranh thủ tịch là đại sự.

Trưởng lão của môn phái đều rất quan tâm, bốn mươi vị trưởng lão chấp sự nội môn ngoại môn đều tới đủ cả trừ Nhân Đức trưởng lão chủ trì cuộc cạnh tranh ra, ngay cả Mộc Đức trưởng lão cũng tới, đương nhiên còn có mấy vị Đại chấp sự cấp cao ở phái Vân Hà là Phi Tuyết chân nhân và Quảng Nguyên chân nhân.

Quy tắc cạnh tranh thủ tịch rất đơn giản, lúc báo danh rút thăm quyết định đấu với vị thủ tịch nào thắng liền có thể thay thế người đó.

Quy tắc rất trực tiếp cũng rất tàn khốc, nhưng cũng rất công bằng chẳng những có thể khích lệ đệ tử, cũng có thể khiến mười hai vị thủ tịch Thập nhị viện kia biết không tiến sẽ thụt lùi nếu không cố gắng vị trí thủ tịch sẽ bị thay thế.

Mỗi một năm đều có rất nhiều đệ tử tham dự cạnh tranh thủ tịch, năm nay cũng không ngoại lệ, chừng hơn ba mươi vị hầu như toàn bộ đều là những vị đệ tử hàng đầu trong trận đấu nội môn năm trước.

Phải nói những vị đệ tử báo danh tham gia cạnh tranh thủ tịch một chút, dù tu vi hay tiên nghệ đều không tệ thực lực tổng hợp cũng rất lợi hại, chỉ tiếc còn cách vị trí thủ tịch Thập nhị viện một khoảng cách không nhỏ.

Cuộc cạnh tranh đã tiến hành một canh giờ, hơn ba mươi vị đệ tử báo danh đã có một nửa đều thua trận trong đó có mấy cái đệ tử sau khi rút thăm đấu với Mộ Tử Bạch và Lý Tranh, sau khi lên đài dứt khoát trực tiếp nhận thua.

Điều này khiến Nhân Đức trưởng lão rất thất vọng.

“Mộ Tử Bạch và Lý Tranh thực lực tu vi dĩ nhiên rất mạnh những đệ tử này lại ngay cả can đảm đấu một trận cũng không có, rút phải hai người bọn họ trực tiếp nhận thua chẳng lẽ rút phải thủ tịch khác, thì bọn họ sẽ ứng chiến? Tham gia cạnh tranh thủ tịch sao có thể dựa vào vận may? Thất vọng, thực sự làm cho người ta rất thất vọng.”

Nhân Đức trưởng lão lắc đầu thở dài, sắc mặt khó nén tức giận nói: “Đệ tử giống như vậy, về sau không cho phép bọn chúng báo danh nữa, ngay cả can đảm đấu một trận cũng không có còn có tác dụng gì.”

Cuộc cạnh tranh tiếp tục tiến hành, rất nhanh lại có mấy vị đệ tử dự thi thua trận.

Nhân Đức trưởng lão lắc đầu lại than thở: “Lại là mưu toan tìm vận may cạnh tranh thủ tịch, nói cho bọn chúng bao nhiêu lần cảnh giới Trúc Cơ và cảnh giới Tiên Thiên khác biệt, giữa cửu trọng của cảnh giới Tiên Thiên chênh lệch không lớn, nhưng giữa cửu trọng của cảnh giới Trúc Cơ, sự chênh lệch giữa mỗi trọng đều rất lớn, Trúc Cơ tứ trọng và lục trọng, nhìn có vẻ kém nhị trọng nhưng thực ra sự chênh lệch giống hai trái núi.

Bên này Nhân Đức trưởng lão đang thất vọng mà ở cách đó không xa, Đàm Tư Như đứng bên Phi Tuyết chân nhân vừa cười vừa nói.

“Sur muội, người nghe thấy lời của Nhân Đức trưởng lão chưa? Giữa cửu trọng của cảnh giới Trúc Cơ, sự chênh lệch giữa mỗi trọng đều rất lớn, Trúc Cơ tứ trọng và lục trọng, nhìn có vẻ chỉ cách hai trọng, nhưng thực ra sự chênh lệch giống hai trái núi.”

“Người có ý gì?” Âu Dương Dạ có chút nghi hoặc hỏi một câu.

“Ha ha, chẳng có ý gì cả, ta chỉ là muốn nói, cái vị trong lòng người quá không biết bản thân, quá không tự lượng sức mình hần tưởng đánh thắng được Lý Xán, là có tư cách đấu với thủ tịch Thập nhị viện sao? Lý Xán tu vi Trúc Cơ tứ trọng, mà Hoàng Diệu tu vi Trúc Cơ lục trọng có phải hần cảm thấy bốn và sáu chênh lệch rất nhỏ hay không.”

Âu Dương Dạ không để ý đến, chỉ nhìn chăm chăm vào trận đấu trong sân thí luyện.

Mà trận đấu trong sân thí luyện chính là Hoàng Diệu và một vị đệ tử Trúc Cơ ngũ trọng.

Hoàng Diệu tu vi chính là Trúc Cơ lục trọng, mặc dù hai người tu vi chỉ kém một trọng nhưng linh lực mạnh yếu trong cơ thể lại chênh lệch rất lớn, giống như Nhân Đức trưởng lão đã nói giữa cửu trọng của cảnh giới Trúc Cơ, mỗi một trọng chênh lệch đều như một quả núi lớn.

Vị đệ tử Trúc Cơ ngũ trọng kia căn bản không phải đối thủ của Hoàng Diệu, bị Hoàng Diệu đánh cho không có chút sức lực đánh trả hoàn toàn chính là đứng im chịu đánh.

Huống chi trình độ võ công của Hoàng Diệu rất lợi hại, ba loại võ công đều tu luyện đến cảnh giới Đỉnh Phong sáu chín mà ba loại võ công đều coi trọng mạnh bạo, không phải Bôn Lôi Chương thì cũng là Hắc Sát Chương, một chương đánh ra không phải năm mươi tư đạo Bôn Lôi huyền diệu thì cũng là năm mươi tư đạo Hắc Sát huyền diệu vô cùng hung hiểm.

Thấy vậy, Âu Dương Dạ không khỏi lo lắng nàng thực sự không nghĩ ra đang yên lành tên Cổ Thanh Phong kia lại muốn tham gia cạnh tranh thủ tịch làm gì.

Có phải là.

Người là cơ thể dị biến, thể xác mạnh mẽ.

Là, người cũng tu luyện Viêm Lôi Thuật đến Đại Viên Mãn.

Thế nhưng... có tác dụng gì?

Tất cả mọi người biết pháp thuật không thích hợp để đánh nhau, nếu tu luyện mấy loại pháp thuật còn dễ nói ít ra có thể độ sức một chút, chỉ tu luyện một loại pháp thuật thì làm được cái gì? Nếu như mở màn một đạo pháp thuật đánh ra không thể giết chết đối phương, cái đang đợi người chính là một con đường chết.

Pháp thuật không biến hóa khôn lường như võ công, cũng không có sự linh hoạt của kiếm pháp càng không có trận pháp có tính bất ngờ nào.

Trong sân!

Vị đệ tử Trúc Cơ ngũ trọng đấu với Hoàng Diệu đã bị đánh miệng mũi phun máu mà Hoàng Diệu cũng không dừng tay, chỉ thấy hấn nổi giận gầm lên một tiếng vung hai tay lên, ánh sáng rực rỡ tay trái Lôi quang lấp lóe, ẩn chứa năm mươi tư đạo Bôn Lôi chỉ lực tay phải Hắc Sát xoay chuyển, ẩn chứa năm mươi tư đạo Hắc Sát chỉ lực.

Song chương đánh ra “phịch” một tiếng, vị đệ tử Trúc Cơ ngũ trọng kêu lên một tiếng đau đớn, miệng mũi phun máu áo quần rách nát, trực tiếp bay thẳng ra ngoài rơi xuống dưới đài, trên người khắp nơi đều là vết thương chừng hơn hai mươi chỗ.

Quá độc ác!

Âu Dương Dạ thực sự không đành lòng nhìn thẳng vị đệ tử bị thương kia, trong lòng cũng vô cùng lo lắng cho Cổ Thanh Phong.

“Dám cả gan đấu với Hoàng Diệu ta thật sự là không biết sống chết!”

Bên trong sân thí luyện, Hoàng Diệu chấp tay mà đứng trên mặt trận ngập vẻ ngạo mạn, lúc trước bởi vì Lý Tranh tiết lộ chuyện xảy ra ở hang động, làm thể diện của hấn bị ảnh hưởng Hoàng Diệu có lẽ cố ý muốn lấy lại thể diện, trừng mắt nhìn đám người Lý Tranh nghiêm nghị hét lớn: “Hoàng Diệu ta tay trái đánh ra Bôn Lôi, tay phải lại đánh ra Hắc Sát trong thiên hạ ai còn có thể một cước làm tổn thương ta chút nào!”

Lời nói này có chút nói quá, cũng có chút cuồng vọng.

Nhưng vừa rồi tận mắt nhìn thấy hấn tay trái Bôn Lôi tay phải Hắc Sát đánh cho vị đệ tử Trúc Cơ ngũ trọng da tróc thịt bong tất cả mọi người biết hấn có tư cách ngạo mạn.

“Kẻ tiếp theo đấu với ta là ai? Lăn lên đây cho ta!”

Trên đài cao, Nhân Đức trưởng lão vãn vè chùm râu trên cằm gật đầu tán dương: “Không ngờ đệ tử Hoàng Diệu này lại có thể đánh ra Bôn Lôi Chương và Hắc Sát Chương cùng một lúc, đúng là cao minh, cao minh... tay trái Bôn Lôi, tay phải Hắc Sát, đều là cảnh giới Đỉnh Phong sáu chín song chương đánh ra uy lực của nó quả thực bất phàm, đệ tử phái Vân Hà chúng ta nên có sự sáng tạo phong phú như Hoàng Diệu.”

Tất cả trưởng lão xung quanh cũng đều gật đầu tán thưởng, cảm thấy Hoàng Diệu đúng là một nhân tài kiệt xuất.

Nhân Đức trưởng lão hỏi: “Người tiếp theo là ai?”

“Cổ Thanh Phong!” Một vị chấp sự đáp lại.

Nghe thấy Cổ Thanh Phong, Âu Dương Dạ trong lòng có chút hồi hộp còn Đàm Tư Như ở bên cạnh hình như cười rất vui vẻ.

“Ôi chào, sư muội sắp đến lượt người trong lòng người đấu với Hoàng Diệu rồi đấy, đúng là khiến người ta mong đợi... ta rất muốn xem xem rốt cuộc là hấn áp đảo Hoàng Diệu hay là Hoàng Diệu áp đảo hấn.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Nhận thua

Trên đài thí luyện, Hoàng Diệu vênh vao hống hách gào lên chuyện trong động phủ đã bị lộ ra, hấn nhất thiết phải biểu hiện thực lực của mình cho tất cả mọi người nhìn thấy để lấy lại danh dự, chỉ là hấn đứng trên đài kêu gào thể nhưng hồi lâu vẫn chưa thấy bóng dáng của Cổ Thanh Phong.

Các đệ tử tụ tập trong sân thí luyện cũng nghị luận âm ỉ, cảm thấy chắc chắn Cổ Thanh Phong đã sợ hãi không dám đến trong lúc mọi người ở đây nghị luận, cũng không biết có ai đã hô lên một câu.

“Nhìn kia, Cổ Thanh Phong đến rồi!”

Đám người nhìn xung quanh, chỉ thấy có hai người đang đi về phía lối đài thí luyện.

Một người là tên mập lùn tai to mắt lớn, tất cả mọi người đều biết chính là nội môn chấp sự Phí Khuê.

Một người khác thì có vẻ chừng hai mươi tuổi, dáng người thẳng tắp mặc một bộ áo trắng, không có sự phấn chấn của người trẻ tuổi chỉ có dáng vẻ tĩnh lặng của người đến tuổi xế chiều, hần từ từ bước đến, vẻ mặt bình tĩnh lông mày hơi nhíu, đôi mắt đã híp lại hần nhìn đám người có vẻ rất bất đắc dĩ.

Ngoài Cổ Thanh Phong thì còn ai vào đây nữa.

Khi hần xuất hiện, ánh mắt của mọi người không hề ngoại lệ mà bao phủ trên người hần đủ loại ánh mắt, có xem kịch vui, có xem thường, có tức giận, có khó chịu, có lo lắng và còn có khiếp sợ.

Xem kịch vui đương nhiên là đa số đệ tử trong sân.

Xem thường đương nhiên là Phi Tuyết chân nhân, Đàm Tư Như.

Tức giận là đám người Lý Sâm, Lý Xán, Văn Hồng, Diệp Hủy, bọn họ đều bị Cổ Thanh Phong đánh bại, vẫn luôn ghi hận ở trong lòng giờ phút này thấy được Cổ Thanh Phong, đương nhiên là hận đến mức ngứa răng.

“Tam ca, hần chính là Cổ Thanh Phong!”

Lý Sâm nhìn chằm chằm vào Cổ Thanh Phong, ước gì có thể tiến lên chém tên cướp mất người mình yêu, lại khiến mình mất mặt thành từng mảnh.

“Nhìn dáng vẻ của hần thì không có chỗ nào đặc biệt cả.” Sắc mặt của Lý Tranh âm u, đôi mắt giống như rắn độc nhìn chằm chằm vào Cổ Thanh Phong nói: “Chỉ có điều, nếu đã dám đối nghịch với Lý gia của chúng ta, ta sẽ để hần phải trả giá đắt.”

Trên đài cao, ngoại môn trưởng lão Lý Tử Hành, thậm chí là Quảng Nguyên chân nhân cũng mang vẻ mặt khó chịu nhìn Cổ Thanh Phong, lần trước Lý Sâm bị đánh hai người đến vườn Linh Ân tìm Cổ Thanh Phong tính sổ, ai ngờ lại bị Hỏa Đức hung hăng mắng một trận vậy nên bọn họ đã khó chịu với Cổ Thanh Phong từ sớm.

“Nếu lão phu nhớ không lầm, hần là người có thân thể dị biến khi thất bại trong việc Trúc Cơ đúng không? Tại sao lại đến tranh đoạt vị trí Thủ tịch?”

Mộc Đức trưởng lão vẫn còn nhớ rõ ràng, hơn một tháng trước Viêm Dương Hỏa Liệt Điều bỗng dưng lao ra ngoài, vốn hần còn tưởng là sẽ tìm được một đệ tử thiên tài có Hỏa Linh Căn, không nghĩ đến lại là một người Trúc Cơ phế thể.

Nhân Đức trưởng lão đáp lại: “Sự đệ có điều không biết, mặc dù người này đã thất bại trong việc Trúc Cơ, thể nhưng ngộ tính lại rất cao lúc khảo hạch đã tu luyện Viêm Lôi thuật đến đại viên mãn.”

“Thì ra là thế...” Mộc Đức trưởng lão hơi lắc đầu nói: “Đúng là đáng tiếc.”

Chỉ là trong sân không có ai chú ý đến khi Cổ Thanh Phong xuất hiện, có ba người lại mang sắc mặt vô cùng khó coi biểu cảm vô cùng khiếp sợ, cứ như đã nhìn thấy quỷ thần vậy.

Ba người này chính là Mộ Tử Bạch, Lý Thiên Động, còn có Hoàng Diệu đang đứng trên lối đài thí luyện nữa.

Chuyện xảy ra trong động phủ vào một tháng trước, trong ba người chưa có ai dám quên cả đến nay vẫn còn nhớ rõ ràng, ngoài sự tức giận thì ba người còn sợ hãi nhiều hơn, vô cùng sợ hãi vị nam tử thần bí kia, không bao giờ quên được sự hung tàn của người nọ.

Sau khi ba người trở về, dự định bế quan tu luyện đợi đến lúc tu vi tăng lên, lại đi tìm người kia để tính sổ.

Nhưng dù thế nào thì bọn họ cũng không nghĩ đến người kia lại là đệ tử phái Vân Hà, hơn nữa... hơn nữa còn muốn tham gia tranh đoạt vị trí Thủ tịch của mười hai viện vào hôm nay.

Lúc ba người vừa nhìn thấy Cổ Thanh Phong, trong lòng liền cảm thấy hoảng sợ nhất là Hoàng Diệu, người đang đứng trên lối đài thí luyện, khi Cổ Thanh Phong càng lúc càng đến gần lối đài thí luyện, hơi thở của hần càng lúc càng trở nên nặng nề phảng phất không khí trong giờ phút này cũng theo đó mà động lại, trong đầu hần chỉ còn lại tiếng bước chân của Cổ Thanh Phong.

Trên đài Nhân Đức trưởng lão tuyên bố bắt đầu khiêu chiến.

“Hoàng Diệu, ngươi đừng có ra tay quá nặng ta và hần vẫn còn ân oán cá nhân chưa được giải quyết.”

Lý Tranh đứng lên, thần nhiên nói một câu.

Tất cả mọi người đều biết ân oán cá nhân trong miệng Lý Tranh là chuyện trước kia Cổ Thanh Phong đã thương Lý Sâm, Lý Xán, hiển nhiên hần ta không hy vọng Hoàng Diệu đánh Cổ Thanh Phong thành tàn phế.

“Ồ kìa ơ kìa, sự muội xem ra người trong lòng của ngươi rất được hoan nghênh đó.” Đàm Tư Như cười nhạo nói: “Xem ra, hôm nay người trong lòng của ngươi có thể sống sót hay không cũng là cả một cái vấn đề đó... Ha ha...”

Âu Dương Dạ trừng mắt nhìn nàng một cái, trong lòng vô cùng bức bối hơn nữa lại mang theo sự lo lắng nhìn sang đó.

Nàng ở đây lo lắng nhìn, đám đệ tử ở trong sân cũng đang mong đợi đều muốn nhìn xem rốt cuộc tên họ Cổ này có tư cách gì mà ngông cuồng, dám nói trong lúc ghi tên là mình có thể quật ngã mười hai vị Thủ tịch trong nháy mắt.

Chỉ là đợi một hồi, lại chậm chạp không thấy Hoàng Diệu ra tay.

Không chỉ có đám đệ tử trong sân thí luyện trở nên nóng nảy, ngay cả các vị trưởng lão trên đài cũng trở nên không kiên nhẫn.

“Khiêu chiến đã bắt đầu, Hoàng Diệu ngươi còn ngần ngại ra làm gì vậy.” Quảng Nguyên chân nhân thúc giục.

“Hoàng Diệu, ra tay.” Lý Tử Hành cũng khiển trách một câu.

Tất cả các trưởng lão đều thúc giục Hoàng Diệu vẫn không ra tay.

Hơn nữa dáng vẻ của hắn giống như... giống như rất kỳ lạ.

Lúc trước Hoàng Diệu mang khí thế khinh người bức nào, thế mà giờ đây lại ngẩn người khuôn mặt trở nên trắng bệch, cái trán đầy mồ hôi đôi mắt trừng to, vô cùng hoảng sợ nhìn sang.

Đúng!

Hoảng sợ.

Hoàng Diệu đang sợ hãi ư?

Tại sao có thể như vậy được?

Tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tin được, không rõ vì sao lúc này Hoàng Diệu vẫn còn ngông cuồng ngạo mạn lại trở nên sợ hãi như vậy? Sợ hãi đến mức ngay cả quần áo cũng ướt đầm mồ hôi lạnh, sợ hãi đến mức ngay cả đứng cũng không vững hai chân mất tự nhiên mà run rẩy.

Trông thấy tình cảnh này, tất cả các trưởng lão trên đài đều ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác đều mất to trừng mắt nhỏ mặt mũi tràn đầy sự ngạc nhiên.

“Hoàng Diệu, ngươi đang sợ cái gì hả?” Phi Tuyết chân nhân nhíu mày khiển trách: “Tại sao không ra tay!”

Ra tay?

Hoàng Diệu không dám.

Quả thực không dám.

Hơn một tháng trước lúc ở trong động phủ, hắn tận mắt nhìn thấy Cổ Thanh Phong dùng một cước đá vỡ Thái Linh thủ hộ của Mộ Tử Bạch, sao hắn còn dám ra tay chứ trong đầu đều là chuyện xảy ra ở động phủ, nhất là lúc đối diện với Cổ Thanh Phong ở đây, không biết vì sao hắn bỗng nhiên cảm thấy rất lạnh, giống như... giống như đột nhiên rơi vào vực sâu vô tận linh hồn không nhịn được mà run rẩy.

Đối diện, Cổ Thanh Phong cũng không nói gì, cứ yên lặng đứng đấy hơi nhíu mày, híp mắt lại rồi nhìn Hoàng Diệu lắc đầu nói một câu: “Được, ngươi tự nhận thua rồi đi xuống đi.”

Nghe thấy câu nói của hắn, tất cả mọi người trong sân đều phản ứng không kịp.

Cái gì gọi là ngươi tự nhận thua rồi đi xuống đi?

Tên Cổ Thanh Phong này quá ngông cuồng rồi.

Khi tất cả mọi người cảm thấy tình cảnh này hơi kỳ quái, chuyện làm cho mọi người trợn mắt há hốc mồm đã xảy ra.

Hoàng Diệu giống như đã đưa ra một quyết định gian nan, hắn hít sâu một hơi há mồm muốn nói lại thôi, sau đó lại mở miệng run rẩy nói: “Ta... Ta nhận thua.”

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đó đều ồ lên!

Không ai biết tại sao Hoàng Diệu lại sợ hãi như thế, càng không biết vì sao hắn lại đột nhiên nhận thua.

Chuyện này thực sự quá kỳ quái, quá khó tin.

Dù sao thì Hoàng Diệu người cũng là một vị Thủ tịch trong mười hai viên, tại sao chưa đánh đã trực tiếp nhận thua?

Tên Cổ Thanh Phong này chỉ mạnh về thân thể, còn tu luyện Viêm Lôi thuật đến mức đại viên mãn đánh bại được Lý Xán xếp hạng hai mươi ba mà thôi.

Nhưng thế thì sao chứ?

Hoàng Diệu người có tu vi Trúc Cơ lục trọng, trình độ võ công lại cao như vậy tay trái bốn lõi tay phải hắc sát, một người đệ tử Trúc Cơ ngũ trọng ở trận trước đã bị người áp đảo, tại sao mới đổi thành Cổ Thanh Phong, người lại sợ hãi đến mức này? Đánh cũng không chịu đánh mà trực tiếp nhận thua?

Có lẽ là tình cảnh này làm cho người quá giật mình, giật mình đến mức Nhân Đức trưởng lão cũng không thể tin được hỏi: “Hoàng Diệu! Người... Người nhận thua?”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Lại nhận thua

“Ta... Ta nhận thua...”

Hoàng Diệu muốn rời khỏi, hai chân của hắn nặng nề bước đi.

“Tại sao lại nhận thua?”

Nhân Đức trưởng lão hỏi một vấn đề mà tất cả mọi người đều muốn biết.

Đúng vậy đó.

Tại sao.

Vấn đề này Hoàng Diệu không muốn trả lời.

“Người suy nghĩ kỹ rồi? Người nhận thua, chẳng khác nào đưa vị trí Thủ tịch cho hắn cả.”

“Ngay cả đánh cũng không chịu đánh, tại sao lại nhận thua?”

Phi Tuyết chân nhân cũng không hiểu.

Không cần đánh.

Cũng không dám đánh.

Hắn biết nếu mình đánh, đến lúc đó không chỉ rơi mất vị trí Thủ tịch, mà còn là mặt mũi nữa hắn tình nguyện nhận thua, tình nguyện từ bỏ vị trí Thủ tịch cũng không muốn bị Cổ Thanh Phong đập một cước đến gần chết trước mặt nhiều người như vậy!

Hoàng Diệu đi xuống lời đài thí luyện nhận thua, từ bỏ vị trí Thủ tịch.

Đây là kết quả mà tất cả mọi người không hề nghĩ đến.

Cũng không thể nào hiểu được.

Chẳng lẽ trước đó Hoàng Diệu đã giao thủ với Cổ Thanh Phong? Hơn nữa còn đánh thua?

Có thể xem là vậy đi, thế nhưng bây giờ là buổi tranh đoạt vị trí Thủ tịch ít nhất cũng phải cố gắng một lát chứ?

Sao ngay cả can đảm để ra tay cũng không có.

Tên Cổ Thanh Phong này thật sự lợi hại như vậy ư?

Không biết.

Ai cũng không biết rõ.

Bao gồm Phí Khuê, hấn ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Diệu đã rời khỏi lại nhìn Cổ Thanh Phong đang trong lời dài, không suy nghĩ nhiều nữa bước lên đài nói với tất cả trường lão: “Nhân Đức trường lão, nếu Hoàng Diệu đã nhận thua dựa theo quy tắc, Cổ Thanh Phong sẽ được thăng lên làm Thủ tịch trong mười hai viện.”

Đúng thế.

Nếu dựa theo quy tắc tranh đoạt, nếu Thủ tịch đã nhận thua người khiêu chiến tự nhiên sẽ được thay vào đó.

Chẳng qua quy tắc cũng chỉ là quy tắc, trên đài có rất nhiều người khó chịu với Cổ Thanh Phong, đương nhiên không muốn để cho hắn trở thành Thủ tịch của mười hai viện.

Quảng Nguyên chân nhân đứng ra nói lời phản đối: “Chuyện Hoàng Diệu chủ động nhận thua thực sự quá khác thường không hợp tình lý.”

Lý Tử Hoành cũng phụ họa: “Chuyện này quá quý dị rồi, trước khi chưa tìm hiểu kỹ tuyệt đối không thể để cho hắn thăng cấp.”

Phi Tuyết chân nhân cũng đứng dậy hồ hững nói: “Hoàng Diệu nhận thua, có thể là do linh lực của hắn đột nhiên bị dị biến tạm thời không thích hợp đánh nhau.”

“Nhận thua là nhận thua sao có nhiều lý do như vậy.” Phí Khuê phản bác: “Nếu mọi Thủ tịch chủ động nhận thua đều có lý do, vậy sau này còn có ai muốn tham dự tranh đoạt vị trí Thủ tịch chứ gặp phải đệ tử mà mình đánh không lại, cứ nói thắng là linh lực đã xảy ra vấn đề như thế liền có thể tránh khỏi việc mất vị trí Thủ tịch, xin hỏi các vị trường lão nếu như vậy còn gì gọi là quy tắc nữa chứ?”

“Hoàng Diệu có thực lực xuất chúng, nếu không có lý do đặc biệt gì sao lại nhận thua được chứ.”

Trên đài cao Quảng Nguyên chân nhân, Lý Tử Hoành và Phi Tuyết chân nhân cực lực phản đối việc Cổ Thanh Phong được thăng lên làm Thủ tịch của mười hai viện, cho dù Phí Khuê phản bác nhưng cũng không có ích gì bởi vì người phản đối không chỉ có ba người Phi Tuyết, các vị trường lão khác hình như cũng muốn phản đối.

“Chuyện này quả thực có chút bất thường.” Mộc Đức trường lão nghi ngờ nói: “Nếu cứ để cho hắn trực tiếp thăng cấp sợ là mọi người sẽ không phục.”

“Chuyện này...”

Nhân Đức trường lão cũng lâm vào do dự.

Vốn Phí Khuê còn muốn nói điều gì đó, lại bị Cổ Thanh Phong ngăn cản hắn nhìn đám người Phi Tuyết chân nhân, Quảng Nguyên chân nhân, Lý Tử Hoành trên đài cao khỏe miệng xuất hiện ý cười khinh thường nói: “Cái gì bất thường, cái gì không hợp tình lý còn linh lực đột biến nữa chứ? Đơn giản là nhìn ta không vừa mắt, cố ý tìm lý do mà thôi, lời những chuyện này ra làm gì.”

“Láo xược!”

Quảng Nguyên chân nhân đứng dậy quát lớn.

“Một đệ tử nho nhỏ, lại dám bất kính đối với chúng ta!”

Phi Tuyết chân nhân cũng mở miệng quát lớn.

“Cổ Thanh Phong, từ trước đến nay phái Vân Hà của chúng ta luôn công bằng công chính chỉ là chuyện này...”

Nhân Đức trường lão muốn nói gì đó, Cổ Thanh Phong lại không có hứng thú nghe tiếp: “Được, khỏi cần nói những điều vô dụng này nữa, ta chỉ hỏi một câu đối phương đã nhận thua, ta có thể thăng cấp hay không?”

“Lão hủ...”

“Ta chỉ hỏi ngươi là có hay không thôi.”

“Lão hủ...”

Nhân Đức lại mở miệng, lại bị Cổ Thanh Phong cắt ngang lần nữa: “Trả lời thẳng, có thể hay là không thể!”

“Láo xược! Thái độ của ngươi là sao hả!”

Thấy Cổ Thanh Phong nói chuyện cứng rắn như vậy với Nhân Đức trường lão, những người khác liền dón dập quát mắng.

“Thái độ của ta đã xem như khách sáo.”

Cổ Thanh Phong cười nhạo một tiếng, nếu không phải lúc gần đi Hỏa Đức đã dặn đi dặn lại bảo hắn phải làm việc theo quy củ, hắn cũng chẳng muốn cãi nhai với đám người này.

Sắc mặt của Nhân Đức trưởng lão cũng không tốt lắm đáp lại: “Nguyên nhân mà Hoàng Diệu nhận thua, tạm thời lão hủ vẫn chưa biết nếu để người thắng cấp, sợ là mọi người sẽ không phục đợi điều tra việc này rõ ràng rồi sẽ quyết định sau.”

Cổ Thanh Phong trầm giọng nói: “Không cần điều tra, ta nói cho người biết sở dĩ Hoàng Diệu nhận thua, là vì trước đó ta và hắn đã giao thủ, hắn tự biết không phải là đối thủ của ta nên đương nhiên sẽ nhận thua.”

“Người nói Hoàng Diệu không phải là đối thủ của người? Thật sự là chuyện cười!” Phi Tuyết chân nhân nghi ngờ nói: “Hoàng Diệu Trúc Cơ lục trọng..”

Phi Tuyết chân nhân đang nói, Cổ Thanh Phong cắt ngang quay người nhìn xuống dưới đài rồi quát lên: “Hoàng Diệu, những điều ta nói có phải là sự thật?”

Hoàng Diệu ở dưới đài khẽ giật mình, sắc mặt càng khủng hoảng hơn.

Cổ Thanh Phong cũng không phải là người có tính tình tốt, tham gia buổi tranh đoạt vị trí Thủ tịch võ văn này đã xui xẻo lắm rồi không ngờ còn phải thấy mấy người thích gây sự này nữa, bây giờ thì sự kiên nhẫn của hắn sắp hết rồi.

Thấy Hoàng Diệu ở dưới đài trầm mặc không nói gì, Cổ Thanh Phong đột nhiên quát to một tiếng: “Nói!”

Uy thế của một chữ này, khiến Hoàng Diệu bị hù dọa tại chỗ tê liệt trên mặt đất, run rẩy đáp lại: “Là... Là... Những gì hắn nói đều là sự thật, ta... ta không phải là đối thủ của hắn... Ta nhận thua...”

Thấy tình cảnh này, đám người Nhân Đức trưởng lão, Mộc Đức trưởng lão, Quảng Nguyên, Phi Tuyết, Lý Tử Hoành ở trên đài vô cùng kinh ngạc.

“Sao hả? Đã nghe rõ chưa?”

Lúc này Cổ Thanh Phong đã khác xa so với lúc vừa xuất hiện.

Lúc mới tới, vẻ mặt của hắn bình tĩnh thậm chí khéo miệng còn mang theo ý cười như gió xuân.

Mà lúc này, vẻ mặt của hắn vẫn bình tĩnh như trước, thế nhưng khéo miệng đã không còn ý cười như gió xuân nữa chỉ còn sự không kiên nhẫn mà thôi.

“Lý Tử Hoành, có chuyện quý dị gì trong việc hắn nhận thua không?”

“Quảng Nguyên chân nhân, có chuyện khác thường gì trong việc hắn nhận thua không?”

“Phi Tuyết chân nhân, có chuyện linh lực dị biến trong việc hắn nhận thua không?”

“Nhân Đức trưởng lão, người đã nghe rõ ràng nguyên nhân chưa?”

Cổ Thanh Phong liếc nhìn xung quanh, lên tiếng chất vấn khiến cho tất cả mọi người đều á khẩu không biết phải trả lời thế nào, không biết nên ứng phó ra sao.

Phi Tuyết chân nhân hừ lạnh một tiếng khinh thường nói: “Trước đó Hoàng Diệu thua người, cũng chỉ là trước đó mà thôi, sao có thể chắc chắn được chứ?”

“Được! Trước đó không tính, vậy ta sẽ để cho các người nhìn thấy chắc chắn.”

Cổ Thanh Phong liếc qua, chỉ vào Lý Thiên Động và Mộ Tử Bạch trầm giọng quát: “Nếu ta nhớ không lầm, hai người các người cũng là Thủ tịch, lên đài! Ta lại cho các người một cơ hội!”

Sắc mặt của hai người Mộ Tử Bạch và Lý Thiên Động lập tức thay đổi, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng kinh hoảng.

Lý Thiên Động không còn sự lạnh lùng trước đó.

Mà Mộ Tử Bạch cũng không còn đáng vẻ phong độ nhẹ nhàng trước đó.

Chỉ có sự kinh hoảng, chỉ có sự sợ hãi.

Tình cảnh này quá quý dị, vô cùng quý dị.

Trước đó Hoàng Diệu sợ hãi còn chưa tính, tại sao Lý Thiên Động cũng mang dáng vẻ sợ hãi, cả Mộ Tử Bạch nữa.

Hắn là Thủ tịch đứng đầu của mười hai viện đó!

Trúc Cơ cửu trọng, căn cơ Thái Sắc, sáu loại kiếm pháp cùng tu luyện đến cảnh giới Thất Cửu hoàn mỹ.

Tại sao hắn lại sợ hãi!

“Lên đây!”

Cổ Thanh Phong gầm lên một tiếng, bịch một cái Lý Thiên Động và Mộ Từ Bạch cùng bị hù đến mức tê liệt trên mặt đất.

“Ta... Ta nhận thua...”

“Ta... Ta cũng nhận thua...”

Xi xào! cả trời người lao xao bàn tán.

Một viên đá làm dấy lên sóng lớn ngập trời, trên đài cao Nhân Đức, Mộc Đức, Phi Tuyết, Quảng Nguyên và tất cả các trưởng lão đều đứng lên, nhìn cảnh tượng này với vẻ mặt không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Ai không phục?

Tĩnh lặng.

Cả sân lặng ngắt như tờ.

Lúc này, trong sân thí luyện không có người nào nói chuyện cả, tất cả mọi người đang trừng to mắt, hoặc há to miệng hoặc nhú mày, hoặc là ngẩn người với vẻ không thể tin được hoặc là khiếp sợ rồi ngo ngắc nhìn xung quanh.

Một mình Hoàng Diệu nhận thua đã làm cho người ta phải kinh ngạc.

Bây giờ ngay cả Lý Thiên Động và Mộ Từ Bạch cũng nhận thua...

Nếu trước đó Hoàng Diệu thua Cổ Thanh Phong, chẳng lẽ Lý Thiên Động, thậm chí là Mộ Từ Bạch cũng thua Cổ Thanh Phong?

Có thể sao?

Nghĩ thế nào cũng cảm thấy không thể!

Dù sao thì mọi người đều hiểu rõ thực lực của ba người họ, mà tên Cổ Thanh Phong kia ngoại trừ có thân thể mạnh mẽ ra thì còn có thứ gì?

Cho dù thân thể của hắn mạnh đến mức có thể đánh bại Lý Thiên Động và Hoàng Diệu, nhưng nếu nói hắn có thể đánh bại Mộ Từ Bạch không có ai sẽ tin tưởng.

Tất cả mọi người đều biết Mộ Từ Bạch có linh căn Thái Sắc, loại linh căn bậc này có Thái Linh thủ hộ, người tu hành bình thường, cho dù là người kế thừa chân thân của chân nhân muốn thương tổn hắn cũng cực kỳ khó khăn, huống chi tu vi và tiền nghệ của Mộ Từ Bạch đều thuộc hàng xuất sắc.

Sao hắn có thể đánh bại được.

Nhìn ba người đang quỳ trên mặt đất là Hoàng Diệu, Lý Thiên Động, Mộ Từ Bạch.

Ba người là Thủ tịch của phái Vân Hà.

Giờ phút này lại quỳ trên mặt đất, bị hù dọa đến mức mặt mũi trắng bệch, thân thể không cầm được mà run rẩy.

Cảnh tượng này quả thực khiến mọi người ở trong sân cảm thấy vô cùng quý dị.

Lùi một vịn bước mà nói, cho dù ba người đã bị đánh bại cũng không nên sợ hãi đến vậy chứ? Vừa nghe được tiếng gầm của Cổ Thanh Phong đã bị hù đến mức quỳ tê liệt trên mặt đất, đây quả thực là...

“Sao hả?”

Cổ Thanh Phong đứng yên lặng trên lôi đài thí luyện, đứng chấp tay về mặt của hắn vẫn bình tĩnh như cũ nhưng lại có một chút tức giận trầm lắng, giọng nói cũng không còn ôn hòa như trước, đã trở nên sắc bén bá đạo và hung hăng hơn, hắn nhìn chăm chăm vào Phi Tuyết chân nhân rồi quát lên.

“Không tính chuyện của Hoàng Diệu, vậy chuyện của hai người họ có tính không?”

Trên khuôn mặt lạnh lùng và cao ngạo của Phi Tuyết chân nhân đã luân phiên đổi màu từ xanh sang trắng, sắc mặt của nàng rất khó coi mà Âu Dương Dạ ở bên cạnh nàng lại ngẩn người ra giống như pho tượng, cái miệng nhỏ đã há to giống như không thể tin được.

“Các ngươi...” Đôi mắt lạnh lùng của Cổ Thanh Phong nhìn lướt qua các vị trưởng lão trên đài, chất vấn: “Có ai có ý kiến khác không?”

Ai có ý kiến khác?

Không ai có ý kiến khác cả.

Ba vị Thủ tịch, thậm chí là vị Thủ tịch đứng đầu Mộ Tử Bạch đều bị hấn hù đến mức tê liệt ở đó rồi chủ động nhận thua, còn ai có ý kiến khác nữa chứ?

“Cổ... Cổ Thanh Phong.” Có lẽ là bị tình cảnh trước mắt làm cho khiếp sợ, giọng nói của Nhân Đức trưởng lão đã trở nên khác thường nói: “Nếu ba người Mộ Tử Bạch đã chủ động nhận thua... theo lý mà nói thì chuyện ngươi được thăng lên làm Thủ tịch không có vấn đề gì cả, chỉ có điều chuyện này quá kỳ quặc rồi các ngươi đã giao thủ lúc nào, lúc giao thủ là tình huống gì, có ngoại lực tác động vào hay không tất cả những điều này chúng ta đều không biết...”

Nhân Đức trưởng lão vừa mới mở miệng, Phi Tuyết chân nhân lập tức nghi ngờ nói: “Chúng ta đều biết nếu thất bại trong việc Trúc Cơ sẽ dẫn đến thân thể dị biến, đương nhiên rất mạnh mẽ nhưng cũng chỉ mạnh hơn người bình thường một chút mà thôi, nếu nói hấn có thể đánh bại Mộ Tử Bạch, ta là người đầu tiên không tin.”

Quảng Nguyên chân nhân hừ lạnh nói: “Ta cũng không tin, hấn chắc chắn đã dùng pháp bảo gì đó rất lợi hại, hoặc là dùng trận pháp cạm bẫy để hãm hại Mộ Tử Bạch.”

Lý Tử Hoàn nói với giọng cứng rắn: “Nếu không có sự tác động của ngoại lực, chỉ bằng hấn mà muốn đánh bại Mộ Tử Bạch? Chuyện này tất nhiên có điều kỳ quặc!”

Ý của đám người Nhân Đức trưởng lão rốt cuộc đã quá rõ ràng, họ đang ám chỉ Cổ Thanh Phong chắc chắn đã nhờ sự tác động của ngoại lực có thể là pháp bảo, có thể là trận pháp cạm bẫy vân vân bằng không thì không thể nào đánh bại Mộ Tử Bạch.

“Cổ Thanh Phong, không phải chúng ta có ý kiến gì với ngươi, thật ra là do chuyện này có quá nhiều điều kỳ quặc, nếu hôm nay lão hù cho ngươi thăng cấp thành đệ tử Thủ tịch, sợ là không công bằng cũng khiến cho người ta không phục.”

Lời nói vừa dứt, Cổ Thanh Phong đang đứng trên lôi đài thí luyện đột nhiên cười to.

“Ha ha ha ha ha ha...”

“Nhờ vào ngoại lực? Ha ha ha!”

“Pháp bảo lợi hại? Ha ha ha!”

“Trận pháp cạm bẫy? Ha ha ha!”

“Không công bằng? Ha ha ha!”

“Khiến cho người ta không phục? Ha ha ha!”

Tiếng cười của Cổ Thanh Phong rất bừa bãi.

Rất tùy tiện, không chịu gò bó lại mang vẻ rất khinh thường.

Tiếng cười vừa dứt, đôi mắt vốn đang híp mắt cũng dần mở ra khoe miệng hiện lên ý cười, nhìn thoáng qua đám người đang ở trên đài hấn không nói gì hấn lại nhìn về phía chín vị Thủ tịch vẫn còn ở dưới đài, chỉ vào họ bằng một ngón tay nói: “Ngươi là Thủ tịch đúng không, lên đây!”

“Ngươi cũng là Thủ tịch phải không, lên đây!”

“Ngươi! Ngươi! Còn có ngươi nữa! Chín vị Thủ tịch còn lại, lên hết đi.”

Hấn muốn làm gì?

Hấn muốn đấu với chín vị Thủ tịch còn lại trong cùng một lúc ư?

“Sao hà? Cũng không dám?” Biểu cảm trên mặt Cổ Thanh Phong rất hồ hững vừa cởi nút áo ngay cổ áo ra, ánh mắt rơi vào chỗ ba huynh đệ Lý gia rồi rơi vào trên người Lý Tranh nói: “Ta nhớ được ngươi, ngươi là người của Lý gia phải không, lúc trước ngươi nói với Hoàng Diệu là ra tay nhẹ một chút nói vẫn chưa giải quyết ân oán cá nhân với ta, đến đây bây giờ ta cho ngươi cơ hội này.”

“Ngươi!”

Lý Tranh đứng lên, sắc mặt cũng có vẻ hơi kinh hoàng.

Đúng thế.

Kinh hoàng.

Hắn không sợ Cổ Thanh Phong, nhưng không sợ thì không sợ ba người Mộ Tử Bạch, Hoàng Diệu, Lý Thiên Động bị tiếng gầm của Cổ Thanh Phong hù dọa đến mức quỳ xuống tại chỗ, khiến trong lòng hắn không khỏi kiêng kỵ.

Sau khi cởi nút ngay cổ áo ra, hắn lại cuộn tay áo lên rồi mới nhìn Lý Tranh nói: “Sao hả? Không dám sao?”

“Người cho rằng ta sẽ sợ người?”

Lý Tranh hít sâu một hơi, ra vẻ bình tĩnh trong lòng lại đang giãy dụa.

Ứng chiến hay là không?

Mộ Tử Bạch quỳ ở đó, khiến hắn không dám ứng chiến.

Nhưng nếu không ứng chiến, mặt mũi của hắn biết để ở đâu?

Hơn nữa Lý Tranh cũng không tin người trước mắt mình có thể đánh bại Mộ Tử Bạch bằng bản lĩnh thật sự.

Hắn suy nghĩ trước sau căn cứ một cái rồi hét lớn: “Trái lại ta muốn xem rốt cuộc là người có bản lĩnh gì!”

Lời nói vừa dứt, Lý Tranh phi thân nhảy lên biết sự quý giá của Cổ Thanh Phong nên hắn không dám khinh địch, lúc nhảy lên hắn lập tức sử dụng Thái Linh thủ hộ, ánh sáng rực rỡ đầy màu sắc quanh người lóe sáng, hắn vận chuyển linh lực trong cơ thể, hai tay đột nhiên vung lên các loại ánh sáng rực rỡ mạnh mẽ như dòng sông lấp biển vậy.

Đây là võ công Kinh Đào Nộ, mà Kinh Đào Nộ do Lý Tranh đánh ra lại có cảnh giới Thất Cửu hoàn mỹ, ẩn chứa trọn vẹn sáu mươi ba luồng lực của sông lớn.

Đây là một đòn toàn lực của hắn.

Cổ Thanh Phong không đợi hắn đánh tới đã đạp mạnh một bước, đá một cước qua trúng bịch một tiếng!

Kinh Đào Nộ có cảnh giới Thất Cửu hoàn mỹ của Lý Tranh đã vỡ ngay lập tức, Thái Linh thủ hộ của hắn cũng vỡ theo, Lý Tranh chưa kịp rên một tiếng đã bị hắn đá một cước bay thẳng ra ngoài, lúc rơi xuống mặt đất thì thất khiếu* đã chảy máu, hôn mê bất tỉnh.

(* thất khiếu: hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

Một cước.

Chỉ là một cước rất thuần túy, không hề có bất kỳ thứ linh lực nào chỉ đơn giản là công phu ở chân mà thôi.

Lý Tranh dùng toàn lực để thi triển Kinh Đào Nộ đã tan vỡ, Thái Linh thủ hộ tan vỡ thất khiếu của hắn chảy máu, hoàn toàn bị đánh bại, hoàn toàn bất tỉnh.

Im lặng như tờ.

Lại là sự tĩnh lặng như chết.

Cảnh tượng này quá đột ngột, quá điên cuồng quá khó tin.

Không ai nghĩ đến Trúc Cơ cửu trọng, có Thái Linh thủ hộ, Thủ tịch xếp hạng thứ hai cứ như vậy bị Cổ Thanh Phong đá một cước hôn mê ngay tại chỗ ngay cả giãy dụa cũng không kịp.

Nhìn Lý Tranh đang nằm trên mặt đất giống như đã chết, lại nhìn ba người Mộ Tử Bạch, Hoàng Diệu, Lý Thiên Động đang quỳ trên mặt đất.

Giờ phút này rốt cuộc tất cả mọi người cũng hiểu được tại sao ba người bọn họ lại nhận thua tại sao lại sợ hãi như vậy.

Người này quá hung ác, cũng quá hung hãn!

Lực của một cước lại có thể đánh cho Thái Linh thủ hộ lập tức vỡ tung, chuyện này sao có thể không khiến cho người ta cảm thấy kinh khủng, sao có thể không sợ được chứ?

Cổ Thanh Phong xoay người, nhìn hằm hằm vào các vị trưởng lão trên đài quát.

“Ta có nhờ vào ngoại lực hay không?”

“Ta có nhờ vào pháp bảo lợi hại hay không?”

“Ta có bố trí trận pháp cạm bẫy hay không?”

Cổ Thanh Phong liên tiếp hỏi ba câu, khiến tất cả mọi người trên đài không thể nào phản bác được, bởi vì bọn họ đã nhìn thấy rất rõ ràng Cổ Thanh Phong không hề nhờ vào bất cứ ngoại lực nào, chẳng những không có bất cứ ngoại lực nào thậm chí ngay cả linh lực hắn cũng không dùng đến.

“Phục chưa? Bây giờ mọi người đã phục chưa?”

Cổ Thanh Phong lại chất vấn thêm một tiếng nữa.

Về mặt của các trưởng lão trên đài đều vô cùng khó coi, bị hỏi đến mức á khẩu không thể trả lời được.

Về mặt của Cổ Thanh Phong lạnh lùng, ánh mắt bá đạo nhìn tất cả trưởng lão đang ở trên đài quát lên: “Từng tên ngồi ở trên đài đều có dáng vẻ của một con chó, chỉ thích chơi trò lục đục với nhau coi ích lợi cá nhân là trên hết, cạy gãi lên mặt lại cổ hủ ngu muội, bản lĩnh lớn thì không có trái lại tên nào cũng rất thích gây rối!”

“Láo xược!”

“To gan!”

“Kẻ điên! Ngươi đang nói cái gì!”

Trên đài cao, tất cả các trưởng lão đã xấu hổ quá nên giận dữ, ngay cả Nhân Đức trưởng lão cũng tức đến mức cả người đều run rẩy.

“Láo xược? Nếu không phải lão tiểu tử Hỏa Đức kia liên tục cản dận ta đừng làm loạn, ta đã xử lý đám ranh con các người từ sớm!” Đôi mắt tinh lạnh u ám của Cổ Thanh Phong chẳng biết từ lúc nào đã biến thành sóng thần cuộn cuộn, chỉ thấy hắn dùng một ngón tay chỉ vào tất cả các trưởng lão trên đài khinh thường quát lên: “Không cần phải chịu đựng nữa, nếu có ai không phục cứ việc xuống đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Hỏa đức bất ngờ

Thật ngông cuồng!

Quá phách lối.

Mọi người tại đây không phải là chưa từng thấy đệ tử ngông cuồng, cũng không phải chưa từng gặp qua đệ tử phách lối nhưng muốn nói giống đệ tử trước mặt này ngông cuồng vô pháp vô thiên, phách lối không chút kiêng kỵ vẫn là lần đầu gặp phải.

Không những khẩu xuất cuồng ngôn, thậm chí còn phẫn nộ chỉ tất cả trưởng lão trên đài cao nói cái gì nếu như không phục, cứ việc xuống đây?

Đây thật là ăn gan hùm mật gấu a!

Thấy một màn này, Âu Dương Dạ chỉ cảm thấy da đầu tê dại bị dọa tới mức hồn bay phách tán.

Ngay cả Bí Khuê dưới đài cũng đều bị dọa khế run lên hắn không biết Cổ Thanh Phong là ai, cũng không biết là thân phận gì chỉ biết là người Hỏa Đức lão gia tử coi trọng khăng định không hề tâm thương, nhưng dù như thế cũng không thể công khai khiêu khích trưởng lão Phái Vân Hà.

“Tiểu súc sinh, để mạng lại!”

Ở đằng xa Lý Tử Hoàn buông xuống Lý Tranh thương thế thảm trọng, trong cơn giận dữ đánh thẳng tới.

Lý gia tổng cộng có bốn vị công tử tu hành tại Phái Vân Hà, mà trong đó ba vị đều bị Cổ Thanh Phong đánh.

Khi Lý Sâm bị đánh, có Hỏa Đức ra mặt Lý Tử Hoàn không có cách nào chỉ có thể chịu đựng.

Lúc Lý Xán bị đánh, là khảo hạch nội môn Nhân Đức trưởng lão ở đó hắn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Bây giờ Lý Tranh lại bị Cổ Thanh Phong một cước đạp miệng mũi phun máu, làm trưởng bối Lý gia hắn không còn cách nào chịu đựng, điên cuồng vận chuyển linh lực trong cơ thể quơ hai tay, hai tay như móng vuốt hồ vồ tới.

Lý Tử Hoành chính là ngoại môn trưởng lão, mặc dù tư chất không cao nhưng tu luyện mấy chục năm, cũng dựng lên chân thân tính là một vị chân nhân, huống chi hẳn là người Lý gia, ỷ vào tài lực Lý gia cheo chống, một thân linh lực có thể nói tu luyện phi thường thâm hậu, các loại võ công cũng đều tu luyện đến viên mãn thực lực rất là cường hãn.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh.

Lý Tử Hoành mặt mũi tràn đầy dữ tợn, hai tay như móng vuốt hổ ẩn chứa các loại uy lực mạnh mẽ, trong nháy mắt mà tới.

“Chỉ dựa vào người? Cũng muốn mạng của ta?”

Cổ Thanh Phong thần thái lạnh lùng, hai con ngươi vô cùng bá đạo lời nói cũng ngăm lura giận, khi Lý Tử Hoành đánh tới hẳn đưa tay ở giữa, mạnh mẽ đưa ra một quyền thể như kinh lôi, khí đóng son hà, như Thương Long ra biển một quyền phía dưới, tại chỗ đem võ công của Lý Tử Hoành đánh tan, quyền như lưỡi đao cũng không dừng lại, một quyền xuyên thấu mà đi trực tiếp đánh vào lồng ngực Lý Tử Hoành.

Lý Tử Hoành oa một tiếng, miệng mũi phun máu lồng ngực xuất hiện một cái cái hố nhỏ, quần áo nát vụn phía sau lưng thỉnh thoảng xuất hiện dấu vết nắm đấm rõ rệt.

Một quyền!

Lại là thuần túy một quyền!

Không có bất kỳ linh lực gì.

Đánh tan võ công cường đại của Lý Tử Hoành, đánh nát bảo y phá tan linh lực hộ thể, đã thương tới chân thân.

Động tác liên tiếp như thế, đều trong nháy mắt sinh ra.

Kết thúc à?

Chưa xong!

Ngay thời điểm Lý Tử Hoành bay tứ tung đi ra, Cổ Thanh Phong đạp mạnh một bước túm chặt cổ của hắn, giờ một bàn tay chụp tại đỉnh đầu hắn phịch một tiếng! Thất Khiếu của Lý Tử Hoành chảy máu.

“Quỳ xuống!”

Tay nâng, chưởng rơi.

Phịch một tiếng, Lý Tử Hoành hai đầu gối quỳ xuống đất hẳn máu me khắp người đã là chỉ có xuất khí không có tiến khí.

Nhanh, quá nhanh, quá đột ngột!

Hung hãn! Quá hung hãn, quá điên cuồng!

Không có ai biết một màn này là như thế nào xảy ra, bởi vì tư duy của họ còn dừng lại tại trong nháy mắt vừa rồi Lý Tử Hoành đánh tới đó.

Sau đó... sau đó liền không có sau đó.

Kết thúc.

Vừa đối mặt, một quyền.

Lý Tử Hoành đã dựng thành chân thân, tu luyện mấy chục năm, linh lực thâm hậu võ công tạo nghệ cao minh đã quỳ gối nơi đó.

Sống hay chết, không có ai biết cũng không có người quan tâm vấn đề này.

Tất cả mọi người nhìn ngây người, đều nhìn tròn tròn mắt, suy nghĩ đều động lại, trong đầu đều là trống rỗng.

Bọn họ cũng đều biết Cổ Thanh Phong trúc cơ thất bại sinh ra cơ thể dị biến, cũng đều biết thân thể loại này cường hãn sức lực vô cùng lớn.

Chỉ là không ai ngờ thân thể của hắn sẽ cường hãn đến mức độ này, sức lực sẽ lớn đến mức độ khó mà tin nổi như thế.

Không những có thể đè bẹp Mộ Tử Bạch, hộ thủ Thái Linh của Lý Tranh ngay cả Lý Tử Hoành lập qua chân thân, một thân linh lực thâm hậu vô cùng cũng bị hắn một quyền đánh tan.

Không phải trưởng lão trên đài kiến thức nông cạn kì thật là một màn này quá mức kinh thế hãi tục, bởi vì sức mạnh của Cổ Thanh Phong đã vượt xa phạm vi hiểu biết của bọn họ thật giống như... giống như tận mắt nhìn thấy một con kiến đem một đầu voi giờ lên, khiến cho người ta cảm thấy không thể

tưởng tượng nổi cũng không thể lý giải.

Đúng thế.

Không thể tưởng tượng nổi, không thể nào hiểu được.

Bọn hắn đều từng thấy thân thể dị biến, trên cổ tích cũng có rất nhiều ghi chép liên quan tới thân thể dị biến nhưng sức mạnh của Cổ Thanh Phong bây giờ còn lớn hơn rất nhiều rất nhiều thân thể dị biến được ghi lại trên cổ tích.

“A “

Lý Tử Hoành quỳ trên mặt đất như điên gào lên linh lực trong cơ thể như hồng thủy vỡ đê tuôn ra, hắn vừa muốn đứng lên lại bị Cổ Thanh Phong một tát đánh tan vô số linh lực tán loạn.

“Cuồng đồ! Dừng tay “

Trên đài cao Phi Tuyết chân nhân, Quảng Nguyên chân nhân muốn xuất thủ ngăn lại chỉ là bọn hắn vừa muốn động thủ, một bóng người vèo đến xuất hiện bóng người kia vung tay lên một cái, hào quang lấp lánh phịch một tiếng, đem Phi Tuyết chân nhân cùng Quảng Nguyên chân nhân ngăn lại.

Người đến là một vị lão già, thân mang áo bào xám, nhìn lối thời lếch thếch có vẻ hơi bản thủ.

Hai người định thần nhìn lại, hóa ra là Hòa Đức trưởng lão.

“Hòa Đức trưởng lão, người...”

Quảng Nguyên giống như không nghĩ tới Hòa Đức lại đột nhiên xuất hiện nhất thời không biết nên nói cái gì.

Hòa Đức cũng không để ý tới bọn hắn, mà nhìn Cổ Thanh Phong trên đài lại nhìn một chút Lý Tử Hoành máu me khắp người quỳ ở nơi đó, khóe miệng của hắn tự nhiên co lại hai lần trong lòng thầm nghĩ.

Trời đất, may mắn lão tử đến nhanh a!

Còn xem chút nữa là tàn tành bọn nhỏ!

Nếu đến muộn chút nữa liền xảy ra chuyện lớn.

Cổ Thanh Phong từ trong Túi Trữ Vật móc ra một cái khăn tay xoa xoa máu trên tay, đột nhiên nhìn Hòa Đức mới xuất hiện ngược lại không có bất ngờ gì, chỉ là không mặn không nhạt nói một câu: “Người còn biết đường đến.”

Hòa Đức vẻ mặt sắp khóc há hốc mồm, muốn nói cái gì muốn nói lại thôi, lắc đầu thờ dài một tiếng: “Cổ tiểu tử a... Cổ Đại tổ tông a... người... không thể... Haiz, được rồi... trở về rồi hãy nói đi.”

Hòa Đức nói một câu, khiến tất cả mọi người ở đây đều có chút không nghĩ ra cái gì gọi là trở về rồi hãy nói?

Cổ Thanh Phong này là đem ngoại môn trưởng lão Lý Tử Hoành đánh gần chết nha!

Chẳng lẽ cứ tính bỏ qua như vậy?

Nghe Hòa Đức muốn dẫn Cổ Thanh Phong rời đi, tất cả trưởng lão trên đài lập tức ngồi không yên dù sao Lý Tử Hoành cũng là ngoại môn trưởng lão quan trọng nhất hắn vẫn là người của Phong Ảnh Lý gia, bây giờ bị một vị đệ tử đánh bán sống bán chết, há có thể tính như vậy? Tất cả trưởng lão nhao nhao giận dữ mắng mỏ.

“Hòa Đức, Cổ Thanh Phong này không biết lễ phép thái độ ác liệt, cực kỳ làm càn người không thể...”

Mộc Đức trưởng lão đứng ra đang nói, lại bị Hòa Đức ngắt lời hắn trừng mắt Mộc Đức, rất nghiêm túc nói ra: “Lão hai mù, tin ta đi thái độ Cổ tiểu tử đối với các người đã coi như là khách khí rồi, còn nói gì cực kỳ làm càn? Hắn nếu như thực sự làm càn vậy có mà thành lớn chuyện rồi!”

Nhân Đức trưởng lão cũng đứng ra nói ra: “Suờ, Lý Tử Hoành dù sao cũng là ngoại môn trưởng lão, Cổ Thanh Phong vừa động thủ đánh...”

Nhân Đức trưởng lão nói cũng thế còn chưa nói hết, cũng bị Hòa Đức ngắt lời.

“Lý Tử Hoành tuy nói là ngoại môn trưởng lão, nhưng vừa rồi hắn động thủ trước ý đồ sát hại Cổ tiểu tử bây giờ bị đánh thành thế này, hoàn toàn là gieo gió gặt bão.”

Hòa Đức nhàn nhạt nói ra: “Suờ huynh, người chớ có lại mở miệng, chuyện này muốn nói không đúng cũng là các người không đúng, thời điểm Lý Tử Hoành động thủ các người vì sao không ngăn lại? Hiện tại là hắn bị Cổ tiểu tử đánh các người nói Cổ tiểu tử không phải, nếu là Cổ tiểu tử bị hắn giết các người sẽ nói cái gì?”

Hỏa Đức khiến Nhân Đức không cách nào phản bác.

Mộc Đức tức không nhịn nổi phần nộ quát: “Hỏa Đức trưởng lão, nhưng Lý Tử Hoành là người của Lý gia...”

“Lý gia thì sao?” Hỏa Đức phất ống tay áo một cái sau đó rồi đi khinh thường nói: “Lý gia nếu là tìm đến, để bọn hắn đến tìm lão tử được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Trách Móc

Cổ Thanh Phong rời đi.

Thời khắc Hỏa Đức xuất hiện, hắn liền rời đi giống như mọi chuyện xảy ra ở đây tất cả đều không có quan hệ gì với hắn.

Âu Dương Dạ ngăn người, cho đến lúc Cổ Thanh Phong rời đi nàng vẫn không cách nào lấy lại tinh thần nhìn qua sân thi đấu.

Mộ Tử Bạch, Hoàng Diệu, Lý Thiên Động bị dọa hồn phi phách tán.

Lý Sâm, Lý Xán bị dọa ngay cả thờ mệnh cũng không dám.

Lý Tranh máu me khắp người, chặt vật nằm rạp trên mặt đất sớm đã bất tỉnh.

Bọn họ đều là thuộc mười hai viện tịch Phái Vân Hà, bình thường người nào cũng điều võ giương oai bây giờ lại chịu không được một cước của Cổ Thanh Phong.

Âu Dương Dạ còn nhớ rất rõ thời điểm báo danh, Cổ Thanh Phong đã từng nói một câu hắn nói mười hai viện tịch của Phái Vân Hà chẳng qua là một đám nhóc con mà thôi, hắn trong nháy mắt có thể quét ngã.

Lúc ấy Âu Dương Dạ cho là hắn nói đùa thậm chí cho là hắn đang khoác lác.

Hiện tại nàng mới biết được Cổ Thanh Phong không nói đùa càng không có khoác lác.

Hắn thật sự có bản lĩnh này, cũng có năng lực này một cước ngay cả Lý Tử Hoành chân nhân tu luyện mấy chục năm bậc này đều không chịu nổi, mười hai viện tịch tính là gì hắn thậm chí... thậm chí dám công nhiên cùng tất cả trưởng lão Phái Vân Hà khiêu chiến.

Trời ạ!

Hắn rốt cuộc là ai?

Vấn đề này Âu Dương Dạ từ khi bắt đầu gặp Cổ Thanh Phong liền không có hiểu rõ, ngày này giờ này chẳng những không hiểu rõ ngược lại càng thêm nghi hoặc càng thêm hiểu kì, mà điều nàng không nghĩ ra nhất là, không biết vì cái gì thời điểm Cổ Thanh Phong xuất thủ vô tình toát ra khí thế lạnh lùng khiến nàng có cảm giác đặc biệt.

Loại cảm giác này giống như đã từng quen biết.

Rất lạ lắm nhưng rất quen thuộc.

Vì cái gì lạ lắm vì cái gì quen thuộc.

Âu Dương Dạ không biết.

Nàng luôn cảm thấy đã gặp ở đâu đó.

Rất mơ hồ, cũng rất liêu phiêu.

Bên trong sân tập luyện Quảng Nguyên, Phi Tuyết cùng các vị trưởng lão khác đều đang giận dữ mắng mỏ hành vi của Hỏa Đức, nói Hỏa Đức cậy già lên mặt ý vào thân phận nghị sự đại trưởng lão, hoành hành bá đạo coi thường môn quy, bao che đệ tử còn nói Cổ Thanh Phong kia ngông cuồng thành quen, làm việc không kiêng nể gì, không biết lễ phép quá mức hung tàn.

Nhân Đức trưởng lão không để ý tới bọn họ, mà kiểm tra thương thế của Lý Tử Hoành chỉ là càng kiểm tra sắc mặt của hắn liền càng không tốt.

Mộc Đức trưởng lão hỏi một câu: “Sư huynh, Lý Tử Hoành thương thế như thế nào?”

“Kinh mạch đứt đoạn, đan điền khô héo gân cốt vỡ nát, linh lực đang tiêu tán.”

Khi Nhân Đức trưởng lão nói ra câu nói này xong, sân tập luyện vốn âm ỉ sân lập tức trở nên giống như chết lặng.

Kinh mạch đứt đoạn, gân cốt vỡ nát đan điền khô héo, ngay linh lực cũng đang tại tiêu tán?

Đây là bị phế rồi a!

Mấy bàn tay của Cô Thanh Phong hạ xuống, Lý Tử Hoành cứ như vậy mà bị phế đi? Hắn đã lập qua chân thân có thể xưng thoát ly huyết nhục, thân thể dù là da hay là gân cốt thậm chí lục phủ ngũ tạng đều cực kỳ cường hãn, sao bị Cô Thanh Phong đánh xuống mấy cái tát cứ như vậy liền bị phế?

“Kia Cô Thanh Phong thực sự quá hung tàn thủ đoạn tàn nhẫn, có thể so với ma đồ đáng chém!”

“Lý Tử Hoành là người của Lý gia, hắn bị Cô Thanh Phong đánh thành bộ dạng này chúng ta biết giải thích như thế nào với Lý gia?”

Nhân Đức trưởng lão ngưng long mày thật sâu đi vào trầm tư.

Hắn trầm tư, cũng không phải bởi vì Lý Tử Hoành bị phế, nói thật những hành vi bình thường của Lý Tử Hoành ở Phái Vân Hà, hắn sớm đã thấy ngứa mắt chỉ ngại Lý Tử Hoành là người của Kim Đức trưởng lão hắn cũng đành mắt nhắm mắt mở.

Bây giờ Lý Tử Hoành bị phế thì phế đi, loại người nhờ quan hệ mà sống tại Phái Vân Hà hắn không thêm quan tâm.

Về phần như thế nào hướng Lý gia giải thích?

Đường đường Phái Vân Hà còn cần hướng Lý gia giải thích sao?

Đáp án là khẳng định, không cần.

Phái Vân Hà mặc dù không thể so với năm đó, nhưng còn không đến mức sợ một cái gia tộc dù là Lý gia là đại gia tộc Thanh Dương địa giới, Phái Vân Hà cũng không sợ.

Điều duy nhất hắn nghi ngờ là, hắn không nghĩ ra thân thể Cô Thanh Phong làm sao lại mạnh mẽ như vậy, còn có vị sư đệ Hóa Đức kia của mình hai người này có quan hệ như thế nào? Nghĩ đi nghĩ lại, Nhân Đức trưởng lão giống như ý thức được cái gì kêu một tiếng Âu Dương tiểu nha đầu, mang theo năng liền rời đi.

...

Phía sau núi, vườn Linh Ân.

Cô Thanh Phong sau khi trở về liền nằm ngửa trên ghế xích đu uống tiểu tửu nhi, còn Hỏa Đức bên cạnh không có tâm tình uống rượu từ lúc trở lại vườn, hắn bắt đầu quở trách.

“Cỏ tiểu tử a Cỏ tiểu tử, ngươi để lão tử nói ngươi thế nào mới được đây.”

“Lão tử ở bên ngoài bận rộn, nhưng ngày hôm nay mí mắt phải cứ chớp hoài, lão tử mới đầu không có để tâm về sau nghĩ, ngày hôm nay là thời gian tranh đoạt tịch, mà tính tình kia của tiểu tử ngươi vừa lên không chừng lại gây ra chuyện lớn gì.”

“Lão tử trên đường đi đều nom nóp lo sợ a, liền sợ tiểu tử ngươi làm loạn.”

Hỏa Đức cảm thán nói: “May lão tử lần này tới nhanh, nếu không Phái Vân Hà chúng ta liền bị tiểu tử ngươi tiêu diệt! Khốn nạn... xem chút, giờ nhớ lại lão tử đều có chút sợ hãi!”

“Được rồi, ngươi cần thiết nói khoa trương như vậy không?” Cô Thanh Phong rất khinh bỉ, uống một ngụm tiểu tửu nhi nói: “Ngươi cho rằng ta nhân nhả không có việc gì đi diệt Phái Vân Hà các ngươi làm cái gì!”

“Ngươi nói ngược lại nhẹ nhàng như lông hồng, lão tử còn không biết tiểu tử ngươi là ai sao?” Hỏa Đức trừng mắt khiển trách quát mắng: “Tiểu tử ngươi từ trước đến nay đều hoành hành không sợ, vô pháp vô thiên chưa hề cũng không biết nhường nhịn bao giờ, một khi có người trêu chọc ngươi, tiểu tử ngươi lần nào chả phải chém giết máu chảy thành sông? Tới một tên ngươi giết một tên, đến hai ngươi giết hai, đến bao nhiêu tiểu tử ngươi giết ngần đó, giết đỏ cả mắt tiểu tử ngươi liền người thân không nhận, đại khai sát giới.”

“Xéo đi! Từ trong miệng ngươi nói ra ta làm sao lại biến thành ma vương sát nhân rồi!” Cô Thanh Phong lại móc ra mấy quả yêu lá đồ bắt đầu ăn nói: “Và lại nói, đại gia tính tình đã sớm sửa, không nóng nảy như trước đã sớm bỏ đồ đao xuống.”

Lời còn chưa dứt, Hỏa Đức liền cười ha hả dường như nghe thấy chuyện buồn cười nhất trên thế giới cười rất chi là khoa trương.

“Cỏ tiểu tử, lúc ngươi nói lời này đỏ mặt không? Ngươi không xấu hổ, lão tử đều thay ngươi cảm thấy đỏ mặt, tính tình của ngươi còn biết nhịn sao? Ngươi bỏ xuống đồ đao? Lão tử tình nguyện tin tưởng Ma Tổ Sĩ Vu bỏ xuống đồ đao, cũng không tin ngươi!”

“Tình tình của ngươi mà như vậy? Ngươi biết nhện còn đem mười hai viện tịch Phái Vân Hà chúng ta đánh thành như thế? Ngươi biết nhện còn đem Lý Từ Hoành cho đánh tàn phế? Nếu như không phải lão tử tới kịp thời, những trưởng lão trên đài kia có một tính một đến cuối cùng kiểu gì khẳng định cũng bị tiểu tử thói ngươi làm thịt rồi!”

Hỏa Đức nói tuyệt không khoa trương, chính như lời hắn nói hắn chứng kiến Cổ Thanh Phong lớn lên, hiểu rất rõ tính khí Cổ Thanh Phong, tiểu tử này có lẽ sẽ không chủ động giết người nhưng ngươi tuyệt đối đừng làm hắn bức, một khi bức hắn liền đại khai sát giới, ai đến cũng không được Thiên Vương lão tử hạ phạm đều được, vẫn giết không tha.

Chính vì hắn hiểu rõ Cổ Thanh Phong, cho nên mới vô cùng lo lắng gấp gáp trở về.

Thấy Cổ Thanh Phong ở đó tự mình uống rượu, Hỏa Đức đang muốn tiếp tục lại bị ngắt lời.

“Ta nói Hỏa Đức, ý tứ tứ là được rồi, cứ mãi không dứt đứng không đại gia giúp ngươi làm việc, ngươi còn chê cái này chê cái kia nếu không ngươi mời cao nhân khác.”

Cổ Thanh Phong một câu vừa xuống, Hỏa Đức lập tức hạ mình về mặt cầu xin nói: “Đừng thế, tổ tông a... lão tử không có ý gì, chính là bất mãn mà lại việc chúng ta làm, giết người không giải quyết được vấn đề ngươi thống khoái giết xong, đến lúc đó phải cái mông bỏ đi bảo lão tử làm sao bây giờ?”

“Ngươi nếu như về sau lưu lại Phái Vân Hà, không cần nói ngươi muốn giết ai liền giết người đó, nhưng mấu chốt là tiểu tử ngươi nhất định sẽ không lưu lại, chuyện này một khi thành tiểu tử ngươi khẳng định sẽ đi, thời điểm ngươi ở những người khác không dám, ngươi đi rồi Phái Vân Hà chẳng phải xong đời sao?”

Thấy Hỏa Đức lại lải nhải nói không xong, Cổ Thanh Phong nghe đau cả đầu khua tay nói: “Được rồi, biết rồi về sau ngươi ta coi như cười trên đầu đi tề đi ị, ta cũng luôn mặt tươi cười đón lấy, được chưa?”

“Tổ tông, lão tử không phải ý này...”

“Đi sang một bên đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Khách hiềm

Đạo lý ai đều hiểu.

Hỏa Đức đang lo lắng cái gì, Cổ Thanh Phong cũng đều biết.

Chỉ là hiểu thì hiểu biết thì biết.

Hiểu không có nghĩa hắn sẽ nhện.

Biết cũng không có nghĩa là hắn sẽ khác chế.

Tính tình một người có lẽ sẽ theo thời gian lắng đọng, theo từng trải gia tăng mà dần dần khép mình lại, nhưng bản chất một người là vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi, mặc kệ ngươi tu luyện một trăm năm hay là một ngàn năm, mặc kệ ngươi trải qua bao nhiêu sự việc bản tính mãi mãi cũng sẽ không thay đổi.

Huống chi Cổ Thanh Phong tu chính là đại tự tại tâm.

Tâm tình của hắn tốt xấu, do thái độ của hắn như thế nào quyết định.

Bởi vì cái gọi là tính cách quyết định vận mệnh, Cổ Thanh Phong là hạng người gì không cần chính hắn nói, Hỏa Đức cũng biết rất rõ ràng nếu không cũng không cần gấp gáp trở về.

Có lẽ sợ khiến Cổ Thanh Phong không vui, Hỏa Đức không tiếp tục oán trách cũng không tiếp tục quả trách mà hạ xuống thấp, chỉ là hắn bên này tình nguyện hạ xuống Cổ Thanh Phong nhưng lại không thêm hào phóng phải mông một cái, liền trở về đi ngủ chỉ để lại Hỏa Đức một người ở nơi đó buồn bức.

Bất quá rất nhanh, việc khiến hắn buồn bức hơn đã xảy ra người Lý gia trùng trùng điệp điệp vọt tới, phần nộ muốn hắn giao ra Cổ Thanh Phong.

Người Lý gia có không ít người ở Phái Vân Hà đảm nhiệm chức vị quan trọng, mà Lý gia lại là đại gia tộc của Thanh Dương địa giới, trong môn phái rất

những người bình thường đều thích nịnh bợ quan trọng nhất là dường như tất cả mọi người biết Lý gia cùng Kim Đức trưởng lão quan hệ không tệ.

Bây giờ Lý Tử Hoàn bị một đệ tử đánh thành trọng thương, một thân tu vi cũng tận số tán loạn chớ nói tu luyện, về sau có thể tỉnh lại hay không đều là vấn đề Lý gia tự nhiên rất phẫn nộ, mang theo đội nhân mã hùng hậu đến đây đòi người.

Không dùng, thì không dùng.

Hỏa Đức lão đầu an vị tại Vườn Linh Ân uống rượu, mặc kệ người Lý gia nói nhao nhao hung hăng hắn chỉ nói hai chữ, không giao.

Người nói ta ý vào thân phận Đại trưởng lão, coi thường môn quy nói ta bao che đệ tử cũng được không giao chính là không giao.

Lý gia mặc dù là đại gia tộc của Thanh Dương địa giới, đối với ngang ngược Hỏa Đức, cũng không thể làm gì.

Dù Hỏa Đức tu luyện bảy tám trăm năm, muốn gia thế không có gia thế muốn bối cảnh cũng không có bối cảnh, muốn thế lực cũng không có thế lực nào tại Phái Vân Hà ngoại trừ treo cái thân phận đại trưởng lão, hình như cũng không có thực quyền gì.

Bất quá Hỏa Đức có một chút những người khác không cách nào so sánh cũng là nguyên nhân Lý gia không dám động đến hắn.

Đó chính là nhân mạch của Hỏa Đức.

Lão gia tử bằng hữu có rất nhiều, mà tam giáo cửu lưu cái gì cần có đều có trên đến Đại Tông trưởng lão, dưới đến tiểu thương tiểu phiến, chính là không có ai hắn không quen biết lại thêm lão gia tử tại Thanh Dương địa giới lăn lộn bảy tám trăm năm, không dám nói khắp nơi đều là bằng hữu, nhưng cũng tuyệt đối không kém bao nhiêu, lão gia tử một tiếng chào hỏi xuống dưới những người có danh tiếng tại Thanh Dương địa giới chỉ ít cũng đến một nửa.

Nếu lão gia tử bảo bọn họ tham gia vào sự vụ Phái Vân Hà, những người này có lẽ bởi vì các loại nguyên nhân không cách nào tham gia nhưng nếu như lão gia tử nói mình bị người khác khi dễ đám bằng hữu này không nói hai lời tuyệt đối sẽ đầu tiên đánh tới.

Phái Vân Hà có thể từ trong Chư Thiên Hạo Kiếp sống sót, nói thật may là lão gia tử bằng hữu nhiều giao thiệp rộng.

Bởi vậy, Lý gia coi như tức giận tức giận nữa, nếu như muốn động Hỏa Đức, cũng không thể không cẩn thận cân nhắc một chút hậu quả.

Về sau người Lý gia tức không nhịn nổi đem Kim Đức trưởng lão, Mộc Đức trưởng lão đều mời tới, nhưng vẫn như cũ vô dụng.

Không giao chính là không giao.

Ai đến cũng không được.

Cứ như vậy giằng co một hai canh giờ, cuối cùng Lý gia chỉ có thể giận dữ rời đi.

Thời điểm chạng vạng tối, Vườn Linh Ân tới một vị khách quý hiếm gặp chỉ ít ở chỗ Hỏa Đức thì cho là như vậy.

Người đến không phải ai khác, chính là sư huynh hắn Nhân Đức trưởng lão.

Hỏa Đức sờ dĩ nói hắn là khách quý hiếm gặp, là bởi vì Nhân Đức trưởng lão cơ hồ rất ít đến phía sau núi tìm hắn lần trước tới vẫn là hơn mười năm trước.

Hai người là sư huynh đệ, nhưng quan hệ lại chẳng ra sao cả chưa nói tới xấu nhưng cũng chả tốt bao nhiêu.

Trong mắt Nhân Đức, Hỏa Đức là lão già có tuổi không đứng đắn cả lợ phát phơ, cũng là một trưởng lão cực kỳ không có trách nhiệm, thời điểm trước kia dường như rất ít ở tại môn phái, trong một năm chỉ ở trong môn phái mấy ngày, sau đó liền đi ra ngoài từ trước đến nay chưa hề quản lý bất kỳ sự vụ nào của môn phái, cho nên hắn nhìn không thuận mắt Hỏa Đức.

Trong mắt Nhân Đức, Hỏa Đức là như thế.

Mà ở trong mắt Hỏa Đức, Nhân Đức là một lão ngoan cố cổ hủ ngu muội, không nề tình chỉ biết bảo vệ lẽ thói cũ một chút cũng không linh động.

Dùng cách Hỏa Đức nói, hai người từ nhỏ nước tiểu cũng không dùng chung một bình không có tiếng nói chung gì cả.

Bây giờ Nhân Đức lần đầu tiên đi vào Vườn Linh Ân phía sau núi, Hỏa Đức tự nhiên nhịn không được châm chọc hai câu có điều khiến hắn không có nghĩ tới là Nhân Đức chỉ cười cười, không có bao nhiêu phản ứng.

Như thế làm Hỏa Đức kinh ngạc không nhỏ, trong ấn tượng của hắn Nhân Đức không thích đùa giỡn, mỗi lần chỉ cần vừa mở lời trêu đùa Nhân Đức liền sẽ rất nghiêm túc ngay hôm nay làm sao.

Càng làm cho Hỏa Đức không nghĩ tới là, Nhân Đức không những đối với mình khuôn mặt tươi cười thể mà còn nói tìm một chỗ an tĩnh ôn chuyện.

Lần này Hỏa Đức hết mơ hồ rồi, không rõ Nhân Đức muốn làm cái gì.

Đương nhiên, Hòa Đức cũng không có cự tuyệt mặc dù hẳn nhìn Nhân Đức rất khó chịu, tuy nhiên khó chịu thì khó chịu, có một chút hẳn không thể không thừa nhận từ khi chương môn bế quan, qua nhiều năm như vậy luôn là Nhân Đức xử lý môn phái mà trong lòng của hẳn cũng rõ, nếu như không phải Nhân Đức chủ trì đại cục, Kim Đức cùng Thủy Đức đã sớm chia cắt Phái Vân Hà.

Hòa Đức biết Nhân Đức không uống rượu cho nên cũng không chuẩn bị cái gì, chỉ là tìm một chỗ yên tĩnh muốn nghe xem hẳn nói cái gì.

Nhân Đức vừa mới ngồi xuống, liền thật bắt đầu ôn chuyện đều là những chuyện cũ năm xưa giữa sư huynh đệ hẳn, nói đến thời điểm Chư Thiên Hạo Kiếp, Nhân Đức thở dài nói: “Năm đó nếu không phải sư đệ ngươi thì Phái Vân Hà chúng ta sợ cũng kiên trì không nổi.”

“Được rồi, đừng cho ta mang mũ cao, không chịu đựng nổi, ta nói sư huynh này có lời gì ngươi cứ việc nói thẳng đi.”

“Sau khi Hạo Kiếp, chương môn sư huynh bế quan, cái bế quan này chính là gần trăm năm, những năm gần đây mặc dù vẫn luôn là ta chấp chương Phái Vân Hà, nhưng... ha ha.”

Nhân Đức chưa từng uống rượu, nhưng lần này hẳn lại rót cho mình một chén rượu uống một ngụm, giống như có chút bất đắc dĩ nói ra: “Kim Đức sư đệ vẫn vụng trộm lôi kéo vài gia tộc, ở trong ngoại môn đều bồi dưỡng không ít người, ta biết hẳn luôn dòm ngó để mất chức chương môn, còn có Thủy Đức sư đệ ta cũng biết sau lưng của hẳn có Cửu Hoa Đồng Minh, về phần Mộc Đức sư đệ không nói cũng được, sớm đã cùng Kim Đức quan hệ mật thiết.”

Hòa Đức không có trả lời, chỉ là yên lặng nghe hiểu kì không rõ Nhân Đức rốt cuộc muốn nói cái gì.

“Chương môn sư huynh vẫn đang bế quan, chúng ta đều biết huynh ấy chỉ sợ... không qua được ải này, ta có thể đoán được Kim Đức cùng Thủy Đức cũng tất nhiên biết, hai người bọn họ những năm này vẫn luôn bồi dưỡng đệ tử, chờ đợi thời cơ tranh đoạt vị trí Chương Trữ hay không?”

Hòa Đức trầm ngâm một lát nói: “Sư huynh, có lời gì ngươi cứ việc nói thẳng đi khỏi phải vòng vo.”

“Tốt, sư đệ ta chỉ hỏi ngươi một câu, Cổ Thanh Phong kia có phải là người tìm đến tranh đoạt vị trí Chương Trữ hay không?”

Hả?

Trong lòng Nhân Đức khẽ kêu một tiếng, không có lập tức đáp lại mà là nhìn qua Nhân Đức, thận trọng một hồi mới nói: “Đúng thì sao, không đúng thì sao.”

“Nếu như ta đoán không lầm hẳn là đúng.” Nhân Đức trưởng lão nhìn rất nghiêm túc, cũng rất chân thành Hòa Đức đối diện muốn mở miệng lại bị hẳn ngắt lời.

“Cổ Thanh Phong không phải người bình thường, dù ta không biết hẳn là ai nhưng khi khảo hạch nội môn, ta lần đầu tiên trông thấy hẳn liền đã biết hẳn không phải người bình thường, hẳn không có tinh thần phấn chấn của người trẻ tuổi, gặp chuyện không sợ hãi làm việc không kiêu, xử sự không nóng nảy, lời nói cử chỉ nhìn như ngà ngọc xốc nổi, kì thực là một loại tùy tính thoải mái.”

“Là người suy nghĩ nhiều rồi?” Hòa Đức ngược ngừng cười cười, trong lòng lại thầm suy nghĩ.

“Sư đệ, ngươi không nên hiểu lầm, ta không hỏi ngươi Cổ Thanh Phong là ai, cũng không hỏi thân phận của hẳn ta tin tưởng ngươi đã tìm hẳn đến, nhất định tin được ta chỉ muốn biết hẳn có thực lực đi tranh đoạt vị trí Chương Trữ hay không, vấn đề này đối với ta rất quan trọng.”

“Ồ? Nói thế nào?”

“Đúng vậy, ta sẽ giúp ngươi một tay.”

Câu nói này của Nhân Đức quả thực vượt quá dự kiến của Hòa Đức, bởi vì trong ấn tượng của hẳn Nhân Đức là người từ đầu đến cuối luôn ở phái trung lập, mặc dù không có cùng Kim Đức, Thủy Đức thông đồng làm bậy nhưng hẳn cũng sẽ không ngăn cản, về phần tương lai ai làm chương môn Phái Vân Hà, hẳn cũng không quan tâm chỉ cần Phái Vân Hà có thể tiếp tục kế thừa là được.

“Trước kia là ta sai rồi, ta vẫn cho rằng chỉ cần Phái Vân Hà có thể tiếp tục kế thừa ai làm chương môn đều được. Thế nhưng cùng với sự tranh đấu ngầm của Kim Đức cùng Thủy Đức, ta cũng dần dần phát hiện tư tâm bọn hẳn. Nếu tương lai Phái Vân Hà thật rơi vào trong tay hai người bọn họ sợ... Cho nên, ta lần này đến chỉ muốn hỏi rõ ràng chuyện này Cổ Thanh Phong kia rốt cuộc có thực lực tranh đoạt vị trí Chương Trữ hay không.”

“Nếu như có thì...”

“Nếu như có, ta chịu được áp lực mau chóng sắp xếp hẳn tấn thăng Cửu Điện Thân truyền đệ tử.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Đạo tâm thạch

Dù thế nào Hòa Đức cũng không nghĩ tới hôm nay Nhân Đức sẽ tìm đến mình, càng không nghĩ đến hắn sẽ nói ra những lời này.

Từ nhỏ hai người đã không đội trời chung, mà dù sao là sư huynh đệ cùng nhau tu luyện bảy tám trăm năm Hòa Đức biết con người Nhân Đức, tuy nói cố chấp một chút nghiêm túc một chút truyền thống một chút, nhưng nhân phẩm vẫn còn tin được, nếu không phải như thế lúc chương môn sư huynh bề quan cũng sẽ không để hắn thay chấp chương tất cả mọi chuyện lớn nhỏ của phái Vân Hà.

“Sư huynh, nếu như huynh thật sự muốn giúp đệ suy nghĩ cho phái Vân Hà chúng ta, vậy mau chóng sắp xếp cho Cổ tiểu tử tấn thăng đệ tử thân truyền đi càng nhanh càng tốt.”

Nếu Nhân Đức đã nói như vậy, Hòa Đức cũng không che giấu nói ra: “Gần đây Thủy Đức đang bận rộn huynh nghĩ Cửu Hoa đồng minh có thể sẽ có hành động, mà chắc là trong khoảng thời gian cuối năm này.”

“Kim Đức lão tiểu tử kia cũng không phải đèn đã cạn dầu, chắc chắn hắn cũng biết Cửu Hoa đồng minh sẽ có hành động vào cuối năm, cho nên tất nhiên sẽ đuổi theo, trước sau lưng lão tiểu tử kia có một đại gia tộc và bang phái ủng hộ, hắn vô cùng có khả năng bức trường môn thoái vị, mà trước những chuyện đó chúng ta trước hết để Cổ tiểu tử trở thành đệ tử thân truyền Cửu điện, chỉ cần trở thành đệ tử thân truyền dù Kim Đức ép thoái vị hay là Cửu Hoa đồng minh chơi trò gì, chúng ta đều không sợ.”

Nhân Đức gật gù đầu, con người hắn nghiêm túc cố chấp một chút nhưng cũng không phải đần, càng không phải mù lòa biết Hòa Đức nói là sự thật.

“Hiện tại Cổ Thanh Phong đã là người đứng đầu mười hai viện, dựa theo quy củ nếu như hắn thông qua thí luyện trận sẽ có tư cách tấn thăng thân truyền đệ tử Cửu điện, nhưng...”

Nhân Đức nhíu lông mày thật chặt nói ra: “Đệ nghĩ Kim Đức và Thủy Đức nhất định cũng có thể đoán được Cổ Thanh Phong có thể là người huynh tìm đến tranh đoạt chương trừ, đến lúc đó hai người bọn họ tất nhiên nghĩ hết hết thấy biện pháp phản đối, đương nhiên chỉ cần Cổ Thanh Phong thông qua khảo hạch hai người bọn họ phản đối cũng vô dụng.”

Hòa Đức uống một hớp rượu cam đoan nói: “Đây không phải vấn đề, năng lực của Cổ tiểu tử thì đệ không cần hoài nghi đến lúc đó mặc kệ kia hai con rùa con bê kia làm khó như thế nào cũng không thể khiến hắn ngã.”

“Nếu thật là như vậy thì thế tốt hơn nữa. Chỉ là có một việc, Cổ Thanh Phong thật sự là trúc cơ thất bại dẫn đến cơ thể dị biến sao?”

“Xem như thế đi.”

Hòa Đức đáp lại khiến Nhân Đức sững sờ cái gì gọi là xem như thế đi.

Nhìn biểu lộ Nhân Đức nghi ngờ, Hòa Đức lắc đầu đáp lại nói: “Đệ khỏi phải hỏi huynh, huynh cũng không biết.”

“Tuy nói phái Vân Hà chúng ta không có bất cứ một quy định gì nói trúc cơ thất bại không thể trở thành đệ tử thân truyền Cửu điện, nhưng đến lúc đó nếu như Kim Đức và Thủy Đức hai người bắt lấy điểm này...”

Hòa Đức nghe ra Nhân Đức là có ý gì cười khò nói: “Sư đệ, đệ cũng khỏi phải hỏi huynh, không nói gạt đệ rốt cuộc Cổ tiểu tử là như thế nào, huynh thật sự cũng không biết nhưng hắn cứ nói có thể trúc cơ lại một lần nữa, hắn nói nhất định có thể về phần lúc nào thì chưa biết được...”

Hòa Đức đã từng hỏi Cổ Thanh Phong, còn nhớ rõ Cổ Thanh Phong nói muốn chờ cơ thể hoàn toàn khôi phục trúc cơ một lần nữa, về phần cái gì gọi là hoàn toàn khôi phục Hòa Đức cũng không biết nhưng hắn biết cơ thể Cổ Thanh Phong bị Thiên đạo thẩm phán qua, nếu lão thiên gia đích thân ra tay Hòa Đức suy nghĩ dù cho Cổ Thanh Phong có năng lực lớn hơn nữa, dù cần đến tám mươi một trăm năm sợ cũng không khôi phục lại được.

“Nếu đã như vậy, chúng ta phải nghĩ biện pháp ứng phó Thủy Đức và Kim Đức.”

Vào đêm

Ánh trăng có chút mờ mờ gió đêm cũng có chút râm mát.

Thanh Dương địa giới ở Tây Bắc cương vực, thời tiết kì lạ hay thay đổi thời Thượng Cổ, ban ngày trời nắng gay gắt có thể phơi chết người, ban đêm có lẽ chính là trời đông giá rét có thể khiến người chết cứng.

Cũng không biết có phải sau khi chư thiên hạo kiếp, vạn vật khôi phục duyên có thời tiết của Thanh Dương địa giới dường như ôn hòa rất nhiều, chỉ ít Cổ Thanh Phong tỉnh lại hai tháng này thời tiết cũng rất bình thường.

Giờ này khắc này, hắn khoan chân ngồi trên giường, trên người chỉ mặc một cái quần đơn màu đen dài tùy ý phủ trên người, trên gương mặt tuấn dật thần sắc bình yên hài lòng, có chút nhắm hai mắt giống như dưỡng thần, trên cổ đeo một khối Ngọc nhục, lớn bằng ngón cái, nhìn có chút cũ nát cũng không thu hút.

Trên người, đáng người mạnh mẽ da thịt màu đồng nhiều một phần thì béo, thiếu một phần thì gầy, phảng phất mỗi một tấc da thịt đều ẩn chứa sức mạnh vô cùng vô tận, nhìn kỹ phía dưới mỗi một lỗ chân lông đều như vòng xoáy tham lam điên cuồng hút vào giữa thiên địa linh khí.

Trong cơ thể, xương cốt toàn thân hiện ra màu đồng cũng như tử u, màu xương cốt huyết dịch là như thế, ngũ tạng lục phủ cũng là như thế.

Từng kinh mạch quái dị như là cành lá đan xen rối loạn.

Bên trong kinh mạch mệnh môn như biển cũng như linh lực mệnh môn vô tận.

Linh lực rất tinh khiết, không có bất kỳ tạp chất gì dù là một tia cũng không có.

Cho dù giữa thiên địa linh khí đục ngầu hơn nữa, chỉ cần bị Cổ Thanh Phong hút vào trong cơ thể hần đều sẽ luyện hóa luyện đến tinh thuần nhất.

Hần không thiếu linh lực.

Chỉ cần hần muốn, một hơi thu nạp xuống có thể rút sạch linh khí của toàn bộ Thanh Dương địa giới.

Nếu muốn trúc cơ lần nữa, linh lực trong cơ thể hần đã đủ.

Chỉ là nhục thân tạm thời còn chưa hoàn toàn khôi phục.

Rốt cuộc năm nào tháng nào mới có thể hoàn toàn khôi phục, nói thật Cổ Thanh Phong cũng không biết, dù sao nhục thể của hần bị Thiên đạo thăm phán qua đùng nói không biết khi nào có thể hoàn toàn khôi phục, rốt cuộc có thể hoàn toàn khôi phục hay không hần cũng không biết.

Cổ Thanh Phong suy nghĩ có nên trúc hạ căn cơ trước rồi hẵng nói hay không, vừa tu luyện trước vừa khôi phục.

Nghĩ rồi cảm thấy biện pháp này có thể thực hiện.

Ừm, tìm cơ hội thích hợp trúc hạ căn cơ trước.

Hần không vội.

Cũng không cần gấp, tất cả thuận theo tự nhiên.

Tu luyện một hồi, liền mở mắt ra nhìn nhìn con rùa trên đầu giường, dường như con này lại uống say ngồi trên đầu giường, dựa vào vách tường bụng lấy vò rượu, rử cụp đỉnh đầu đang nằm ngáy ồ ồ.

Từ khi Cổ Thanh Phong đem con này về con này ăn được ngủ được, ăn no liền đi ngủ tỉnh ngủ liền ăn, hai ngày trước còn say mê rượu ngon, một ngày ít nhất phải uống một hai bình hơn nữa nhìn bộ dáng còn có xu thế tăng trưởng.

Cổ Thanh Phong cũng không thêm để ý, dù sao rượu của con này uống đều trong hàm rượu của Hỏa Đức.

Trong lúc rảnh rỗi, hần liền lấy viên hồn sắc tinh thạch kia nghiên cứu.

Nghiên cứu nhiều ngày như vậy, có vẻ đã có đầu mối nếu như đoán không lầm đồ chơi này nên gọi là Đạo tâm thạch.

Thứ này rất phức tạp. Nói như thế nào đây, rất đặc thù tựa như Phật gia Xá Lợi Tử, chỉ có nhục thân chết mới có thể hình thành Đạo tâm thạch, mà cũng không phải nhục thân chết nhất định sẽ hình thành Đạo tâm thạch, cái này cần thông qua một thủ đoạn đại thần thông thì sau khi chết mới có thể để lại một viên Đạo tâm thạch.

Ai thì triển thủ đoạn đại thần thông vì luyện một viên đạo tâm thạch mà giết chết mình?

Người bình thường sẽ không như thế làm.

Trừ phi bất đắc dĩ.

Mà bất đắc dĩ này, chỉ có thể gặp trong một tình huống đó chính là luân hồi chuyển thế.

Cổ Thanh Phong từng nhìn thấy phương diện ghi chép này trên một cổ tịch, nói là trước kia rất nhiều đại năng, trước khi luân hồi chuyển thế, đều sẽ thi triển thủ đoạn đại thần thông tu luyện nhục thân của mình thành Đạo tâm thạch, dù sao luân hồi chuyển thế là cần linh hồn tiến vào cửa luân hồi, một khi tiến vào cửa luân hồi có thể thuận lợi chuyển thế hay không vẫn là một ẩn số, khả năng linh hồn trong nháy mắt sẽ bị xé thành mảnh vụn cũng có thể sẽ vĩnh viễn rơi vào bên trong bóng đêm vô tận nào đó.

Cho dù luân hồi chuyển thế, dù ai cũng không thể cam đoan có thức tỉnh trí nhớ kiếp trước có khả năng cả một đời đều không thể thức tỉnh, căn bản cũng không biết mình luân hồi chuyển thế, có loại có lẽ có ít ẩn tượng, nhưng cũng chỉ là ẩn tượng mà thôi rất phiêu diêu cũng rất mơ hồ.

Nếu như kiếp trước để lại Đạo tâm thạch, dựa vào cái đồ chơi này có lẽ có thể tìm về trí nhớ của kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Thăm phán

Không biết cô gái bên trong có phải là chủ nhân của viên Đạo tâm thạch này ở kiếp trước hay không.

Có lẽ là sau khi luân hồi chuyển thế, tạm thời chưa có duyên có thức tỉnh chỉ biết mình là người luân hồi chuyển thế, lại không nhớ rõ trí nhớ kiếp trước không chừng năng cũng đang tìm kiếm viên Đạo tâm thạch của kiếp trước.

Nếu như đồ chơi này thật sự là Đạo tâm thạch có thể là tình huống như thế này.

Mấu chốt là, đồ chơi này là Đạo tâm thạch sao?

Cổ Thanh Phong có chút hoài nghi nhìn thấy giống lại thấy không giống, hẳn chưa từng thấy qua Đạo tâm thạch của người khác chỉ ghi chép phương diện này bên trên cô tịch, mà cũng không nghe nói bên trong Đạo tâm thạch có một không gian kỳ diệu.

Suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra cái gì.

Cổ Thanh Phong không tiếp tục suy nghĩ nữa, tế xuất thần thức tiến vào bên trong.

Lại là không gian kỳ diệu kia.

Không phải là mộng cảnh, không phải bí giới càng không phải là cái gì động phủ.

Về phần là cái gì, Cổ Thanh Phong cũng không biết.

“Thật sự rất kì lạ...”

Cổ Thanh Phong suy nghĩ dù gì mình cũng tu luyện năm trăm năm, đã từng nhóm ngó ngôi vị Tiên Ma vương tọa thậm chí Cửu U Đế tòa, vậy mà nhìn không ra cái đồ chơi này là cái gì.

Hắn tra xét rõ ràng không gian thần kỳ này, càng dò xét càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi còn chưa từng gặp qua không gian cổ quái như vậy, đừng nói gặp phải, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, cái đồ chơi này chắc hẳn không phải là Đạo tâm thạch.

Đạo tâm thạch dù sao cũng do nhục thân biến thành không thể ẩn chứa một không gian cổ quái như vậy.

“Lại là người...”

Đột nhiên, một thần thức xuất hiện trên không thần thức này như mặt trăng đêm có chút cô lạnh, cũng có chút thê lương.

Cổ Thanh Phong nhận ra thần thức này, bởi vì mỗi lần hắn tiến vào thần thức này đều sẽ xuất hiện đầu tiên, hiển nhiên lần này cũng không ngoại lệ.

“Lại gặp mặt nữa...”

So với thần thức của đối phương thần thức của Cổ Thanh Phong giống một đám lửa, một ngọn lửa thiêu đốt tất cả.

“Rốt cuộc ngươi là ai!”

“Muội tử, thay đổi chủ đề được hay không mỗi lần ta tiến đến ngươi đều phải hỏi một lần, ngươi hỏi không thấy phiền ta cũng thấy phiền đó.”

“Rốt cuộc sao ngươi có thể tiến vào.”

Không gian thần bí này rất lớn phẳng phát không có cuối cùng, Cổ Thanh Phong ở bên trong vừa dong đưa vừa dò xét hỏi ngược lại: “Sao ngươi tiến vào được.”

“Ta nói rồi đây là giấc mơ của ta!”

Nghe vậy, Cổ Thanh Phong cười nói: “Ta nói này muội tử ngươi thật sự coi ta là đứa bé ba tuổi sao? Còn mộng cảnh? Đi qua một bên chơi đi.”

“Rốt cuộc ngươi nói hay không nếu không nói ta sẽ giết ngươi!”

“Ồ.” Cổ Thanh Phong vui vẻ nói: “Muội tử, lần trước cũng không phải chưa thử qua có thể làm gì ta hay không?”

“Ngươi!”

Đối phương chán nản, lại không thể làm gì nhìn chằm chằm thần thức Cổ Thanh Phong như ngọn lửa, giống như không nghĩ ra vì sao tên này lại cổ quái như vậy.

Cổ Thanh Phong không quan tâm nàng, tiếp tục dò xét đột nhiên hắn cảm thấy là lạ, lại thêm một thần thức không biết từ chỗ nào xông ra.

Phải!

Lại một thần thức.

Thần thức này phiêu diêu mơ hồ như gió như sương mù lại như mây quét ngang tới.

Trong lòng Cổ Thanh Phong không khỏi khẽ giật mình, không biết tình huống như thế nào làm sao còn có những người khác?

Thần thức như trăng sáng kia, nhìn qua thần thức mới xuất hiện chất vấn: “Ngươi không phải bệ quan sao?”

Nghe lời âm tựa hồ hai người biết nhau?

Thần thức như gió như sương mù đáp lại nói: “Vừa mới xuất quan.” Dứt lời nàng lại nhìn về phía Cổ Thanh Phong hỏi: “Tại sao có một người lại ở đây, hắn là ai?”

Cái gì gọi là lại ở đây một người?

Chẳng lẽ nơi này ngoại trừ hai cô gái này, còn có những người khác sao?

Cổ Thanh Phong cảm thấy mình thật sự sống năm trăm năm vô dụng rồi, đối với chuyện xảy ra trước mắt hoàn toàn không có bất kỳ đầu mối gì.

“Không biết, tên này không chịu nói lần trước tên kia ta còn có thể đuổi hắn ra ngoài, thần thức của tên này thật lợi hại ta căn bản không rung chuyển được.”

“Sao?”

Thần thức như mây mù kia bỗng nhiên hóa thành lệ quý phảng phất muốn một ngụm nuốt thần thức của Cổ Thanh Phong xuống.

Xoạt!

Thần thức như lửa của Cổ Thanh Phong bỗng nhiên cháy bùng rực, lớp bớp một trận giông vang đốt thần thức mây mù kia tán loạn rời đi.

“Thần thức rất mạnh! Ngươi là người phương nào!”

Thần thức mây mù dường như vô cùng kinh ngạc.

“Các ngươi là ai?”

Cổ Thanh Phong thầm nghĩ: Thần thức của người này còn mạnh hơn thần thức mặt trăng kế bên mấy phần, tuyệt đối không phải người tu hành bình thường nghĩ chắc cũng là người luân hồi chuyển thế.

Thần thức mây mù hỏi: “Ngươi cũng là người luân hồi chuyển thế?”

Cổ Thanh Phong đáp lại nói: “Là thế thì thế nào?”

“Kiếp trước ngươi là ai!”

“Kiếp trước ta... kiếp trước ta là...”

Cổ Thanh Phong đang muốn đáp lại, thoáng chốc trong không gian thần bí đột nhiên dị biến, một tiếng sấm ầm ầm truyền đến không gian chấn động run rẩy bầy.

Dáng vẻ của thần thức mây mù dường như rất kiêng kỵ: “Không hay rồi! Lại tới nữa... mau rời đi!”

“Lần sau gặp.”

Dứt lời, thần thức mây mù và thần thức mặt trăng song song rời đi.

Chỉ để lại Cổ Thanh Phong vô cùng mờ mịt.

Đây là tình huống gì?

Àm àm! Răng rắc!

Một tiếng vang kịch liệt, Cổ Thanh Phong cố nén nghi hoặc và chấn kinh trong lòng, dò xét không khỏi giật nảy mình.

Cái này... Giống như thăm phán!

Cổ Thanh Phong đã từng trải qua Tiên đạo thăm phán, cũng trải qua Ma đạo thăm phán, sau đó cũng bị Thiên đạo thăm phán qua, đối với thăm phán đồ chơi này có thể nói là hết sức quen thuộc, hần dảm khẳng định tiếng động kinh lôi này tuyệt đối là điềm báo của thăm phán.

Cái chỗ chết tiết này tại sao có thể có thăm phán?

Đây là thăm phán gì?

Àm àm răng rắc!

Không gian thần bí càng run rẩy, cũng trở nên bắt đầu mơ hồ.

Cổ Thanh Phong không dám dừng lại cũng không có suy nghĩ nhiều, thần thức hiện tại của hắn cũng không bằng năm đó, mặc kệ đồ chơi này là thăm phán gì hắn cũng không muốn trâu chọc nhanh chóng rút lui.

Thần thức trở về, Cổ Thanh Phong nhanh chóng nhìn chăm chăm viên hồn sắc tinh thạch kia.

Giờ này khắc này, hồn sắc tinh thạch cũng run rẩy theo, trong đó gió nổi mây phun lôi điện hỏa hoa.

“Cái này... rốt cuộc là cái quái gì? Tại sao còn có thăm phán?”

Cổ Thanh Phong nhú mày thật chặt, hai con ngươi gắt gao nhìn chăm chăm nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không thông đồ chơi này rốt cuộc là thứ quý gì, còn hai cô gái kia là ai?

Thăm phán...

Cổ Thanh Phong cũng không biết đó là thăm phán gì, thăm phán cái gì bất quá có một điểm có thể khẳng định.

Thăm phán sẽ không vô duyên vô cớ giáng lâm.

Nếu như thăm phán giáng lâm, vậy cũng biểu thị có đồ vật gì xúc phạm đến pháp tắc thiên địa.

Sự tồn tại của viên tinh thạch cổ quái này xúc phạm đến pháp tắc thiên địa? Hay là nói bên trong có đồ vật gì xúc phạm pháp tắc thiên địa?

Không hiểu, cũng nghĩ không thông.

Lại đợi một lát, cho đến khi viên tinh thạch cổ quái không còn run rẩy nữa cho đến bên trong không còn gió nổi mây phun, không có lôi điện hỏa hoa Cổ Thanh Phong lại tế xuất thần thức tiến vào bên trong.

Bên trong hỗn loạn cả lên, khắp nơi đều lưu lại một chút hơi thở thăm phán.

Thăm phán Tiên đạo?

Không giống.

Thăm phán Ma đạo?

Cũng không giống.

Thăm phán Thiên đạo?

Cũng không giống.

Giữa thiên địa có rất nhiều pháp tắc, mỗi một đạo pháp tắc đều có thăm phán thuộc về mình, Cổ Thanh Phong nhất thời cũng không hiểu đồ chơi này là thăm phán gì.

Thật sự sống vô dụng rồi...

Nhưng những hơi thở của thăm phán đều là đồ tốt không thể lãng phí như thế!

Cổ Thanh Phong nghĩ nghĩ liền bắt đầu thu nạp.

Hắn vừa hút vào, hai thần thức kia lại xuất hiện.

“Hắn đang... hắn đang làm cái gì?”

“Hắn đang thu nạp những hơi thở của thảm phán!”

“Đây chính là hơi thở của thảm phán đó... Hắn điên rồi sao? Hắn không muốn sống sao?”

“Ai nói không phải chứ. Người này cũng quá quá biến thái, thật là sống lâu rồi... cũng mở rộng tầm mắt...”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Ngờ vực vô căn cứ

Gần đây phái Vân Hà có thể nói là vô cùng náo nhiệt.

Cơ hồ các đệ tử đều đang nghị luận cuộc thí luyện mấy ngày trước đó làm cho người điên cuồng mà khiếp sợ.

Quét ngang đệ tử viện tịch mười hai viện, một cước đánh tan thái linh thủ hộ của Lý Tranh, Mộ Tử Bạch một tiếng hét hú đến tê liệt trên mặt đất, ba chương khiến đường đường ngoại môn trưởng lão Lý Tử Hoành thành phế nhân tại chỗ, trên đài thí luyện giận dữ mắng mỏ tất cả trưởng lão.

Tất cả mọi người biết Cổ Thanh Phong bởi vì trúc cơ thất bại dẫn đến nhục thể trở nên dị biến, chỉ là không ai biết nhục thể của hắn cường hãn uy vũ như thế, càng không có người biết rốt cuộc nhục thể của hắn mạnh mẽ đến mức độ nào.

Lúc mọi người ở đây đang nghị luận, Nhân Đức trưởng lão lại tuyên bố một chuyện khiến cho người khác điên cuồng.

Ít ngày nữa, Cổ Thanh Phong sẽ lấy thân phận thủ tịch mười hai viện khiêu chiến thí luyện trận.

Phàm là đệ tử phái Vân Hà đều biết, khiêu chiến thí luyện trận mang ý nghĩa Cổ Thanh Phong sẽ có tư cách tham gia khảo hạch Cửu điện.

Có người nói Cổ Thanh Phong mấy chương đã có thể đánh Lý Tử Hoành thành phế vật, thông qua thí luyện trận cũng không phải là việc khó.

Cũng có người nói cho dù thông qua thí luyện trận, có thể tấn thăng hay không vẫn là ẩn số, đến lúc đó còn phải thông qua khảo hạch của tất cả trưởng lão Nghị Sự Điện, thi chính là ngộ tính, tùy hứng, tâm tính, phẩm tính vân vân...

Dù sao thân phận của đệ tử thân truyền Cửu điện rất quan trọng, dính đến phái Vân Hà trong tương lai tất nhiên vô cùng nghiêm ngặt, phải biết rằng Mộ Tử Bạch loại trúc sáng chói sắc căn cơ thiên tài này liên tục ba năm không thông qua khảo hạch, có thể biết được độ khó của khảo hạch như thế nào.

Huống chi cho dù thông qua khảo hạch, cũng có thể trở thành đệ tử thân truyền Cửu điện.

Cái gọi là đệ tử thân truyền Cửu điện tử, một điện một thân truyền chỉ có chín chỗ ngồi, nói một cách khác ai muốn trở thành đệ tử thân truyền Cửu điện, nhất định phải đánh bại một vị trong đó thay vào đó.

Đừng hoài nghi, quy củ của phái Vân Hà chính là như thế mà quy củ này phái Vân Hà sáng tạo đã kéo dài hơn nghìn năm.

Cho nên, muốn ngồi vững vàng ghế đệ tử thân truyền Cửu điện, cũng không phải dễ dàng như vậy giống Quảng Nguyên chân nhân trước kia chính là đệ tử thân truyền Cửu điện, nhưng sau đó bị thay thế, một khi tu vi trì trệ không tiến khả năng sẽ bị đệ tử trẻ tuổi thiên tài thay thế, còn có Phi Tuyết chân nhân, năng cùng chính là đệ tử thân truyền Cửu điện sau này cũng bị đệ tử trẻ tuổi thay thế.

Phái Vân Hà khai thác tấn thăng đảo thái này mặc dù rất tàn khốc, nhưng có thể bảo đảm chất lượng của đệ tử thân truyền Cửu điện.

Sự thật đúng là như thế, bây giờ đệ tử thân truyền Cửu điện của phái Vân Hà đều là thiên tài trong thiên tài.

Tu vi đều lập qua chân thân, cũng có người tu luyện tới giai đoạn chân nhân cảnh giới thứ hai mở ra Tử Phủ.

Chỉ như thế sao?

Không.

Đệ tử thân truyền Cửu điện này, hoặc là trúc là thái sắc căn cơ hoặc là lập thái sắc chân thân, ít nhất chiếm một loại còn có người chiếm hai loại, còn có người có huyết mạch như Âu Dương Dạ.

Tu vi người này cao hơn người kia, ngộ tính cũng người này cao hơn người kia, cơ sở tiên nghệ không phải tiểu viên mãn chính là đại viên mãn, có người kiểm hai loại có người ba loại. Thực lực có thể nói là vô cùng cường hân.

Giống Lý Tử Hoàn chân nhân bình thường kia, căn bản không phải đối thủ của đệ tử thân truyền Cửu điện, dựa vào những thái sắc căn cơ kia thái sắc chân thân, những đệ tử thân truyền này căn bản không sợ, dù là tu vi cao hơn bọn họ một cảnh giới cũng không sợ, tùy tiện có thể đơn đấu bốn năm vị lập qua chân thân chân nhân.

Vào đêm

Trăng tối gió cao.

Một gian phòng khách bên trong phái Vân Hà ngồi không ít Chấp Sự trưởng lão, trong đó Tuyết Phi chân nhân cũng ở bên trong.

Mà ngồi ở chính giữa chính là một lão già hơi mập, lão già này sắc mặt thâm trầm ngồi trên ghế, hơi lờ mờ mắt giống như nhắm mắt dưỡng thần, lão già không phải người khác chính là nghị sự trưởng lão phái Vân Hà, Thủy Đức.

Những Chấp Sự trưởng lão đang ngồi cũng đều là tâm phúc thân tín mấy năm này bồi dưỡng ra.

"Hiện tại xem ra..." Thủy Đức mới mở miệng, bên trong phòng khách an tĩnh lại trong nháy mắt, hân cũng không mở mắt chỉ là trầm giọng nói: "Tên tiểu tử họ Cổ kia hân là Hóa Đức tìm đến tranh đoạt vị trí chương trừ."

Đám người gật gù đầu, Hóa Đức không để ý bất kỳ người nào phản đối bao che tiểu tử kia, hôm nay sau khi Nhân Đức tuyên bố Cổ Thanh Phong ít ngày nữa sẽ khiêu chiến thí luyện trận bọn hân đã đoán được Cổ Thanh Phong nhất định là người do Hóa Đức tìm đến tranh đoạt vị trí chương trừ.

"Có biết tên họ Cổ kia thân phận thế nào hay không?"

Đám người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người ai cũng không biết, sau đó toàn bộ nhìn về phía Phi Tuyết chân nhân bởi vì bọn họ đều biết Cổ Thanh Phong là do Âu Dương Dạ dẫn tới, mà Âu Dương Dạ lại là đệ tử của Phi Tuyết chân nhân.

"Ta đã hỏi Dạ Dạ tí mớ rồi, nàng chỉ nói là trên đường gặp phải tên họ Cổ kia trước kia cũng không quen biết, lại càng không biết tên họ Cổ kia là thân phận gì."

"Phi Tuyết chân nhân, rốt cuộc tên họ Cổ có phải hay là Xích Viêm công tử mà Âu Dương tiểu nha đầu vừa thấy đã yêu không?"

Phi Tuyết chân nhân trầm tư một lát, lắc đầu đáp lại nói: "Dạ Dạ luôn thề thốt phủ nhận, nhưng ta thấy có lẽ nàng vì bảo vệ tên họ Cổ kia cho nên một mực không thừa nhận, bất quá vấn đề này có quan trọng không? Hân đứng thì sao, không đứng thì sao? Ta đã ra lệnh cho Dạ Dạ đoạn tuyệt với hân từ lâu rồi."

"Phi Tuyết chân nhân nói chí phải, quan hệ của tên họ Cổ kia với đồ nhi của người thế nào cũng không quan trọng quan trọng là rốt cuộc tình trạng của hân là như thế nào? Nếu như trúc cơ thất bại dẫn đến cơ thể dị biến, nhục thân tuyệt đối không thể mạnh như vậy."

"Một tháng trước, Mộc Đức đã từng đích thân dò xét qua, thật sự hân trúc cơ thất bại dẫn đến cơ thể dị biến, nếu nói nhục thể của hân cường hân, khả năng... có liên quan đến Hóa Đức, hân thường xuyên nghiên cứu trận pháp, có thể hân dùng trận pháp cổ quái kỳ lạ nào đó khiến nhục thân của tiểu tử họ Cổ kia trở nên vô cùng cường hân."

Có khả năng này.

Phàm là người hiểu rõ Hóa Đức đều biết lão già này từ trước đến nay thích nghiên cứu các trận pháp cổ quái kỳ lạ, dùng trận pháp cải biến nhục thân của một người chuyện này Hóa Đức không phải chưa từng thành công qua.

"Hiện tại khiến cho chúng ta lo lắng chính là, nhục thân của tiểu tử họ Cổ kia cường hân như vậy, thông qua thí luyện trận đối với hân mà nói e là không khó, đến lúc đó... nếu như..."

Lời còn chưa dứt, Thủy Đức liền hừ lạnh một tiếng khinh thường nói: "Mặc kệ tiểu tử kia là ai, mặc kệ nhục thể của hân cường hân cỡ nào ta cũng không thể để hân tấn thăng đệ tử thân truyền Cửu điện, Hóa Đức thật sự càng ngày càng hồ đồ rồi đến lúc này mới tìm người đến tranh đoạt chương trừ đệ tử, quả thật là vọng tưởng ngu ngốc!"

Đứng người lên, Thủy Đức mở to mắt nói: "Chuyện của tên họ Cổ kia không cần quan tâm nữa, ta không thể để hân tấn thăng mà Kim Đức càng không thể, kẻ thù lớn nhất của chúng ta vẫn là Kim Đức như cũ."

"Thủy Đức trưởng lão, không biết ý bên Cửu Hoa đồng minh kia..."

"Ý của đồng minh chúng ta cũng đang chờ đợi."

"Còn chờ? Tranh đoạt chương trừ, chúng ta rơi vào tình thế bất buộc đến lúc đó Kim Đức tạo phản, chẳng lẽ đồng minh cũng không áp lại được?"

"Sau lưng Kim Đức cũng có rất nhiều gia tộc bang phái ủng hộ mà nghe nói vì tranh đoạt chương trừ, gần đây hân còn mời Thanh Thiểm lão tổ trợ trận,

đồng minh bên kia nói cho cùng cũng chỉ là đồng minh, không thể quang minh chính đại giúp chúng ta tranh đoạt chương tữ mọi thứ đều phải cẩn thận lắm."

Đang nói, một chàng trai tuấn lãng đi đến.

Chàng trai anh tuấn rần rởi, khí độ bất phàm lúc tiến đến có chút khom người, hô một tiếng sư phụ với Thủy Đức.

Thủy Đức lộ vẻ kinh hi hỏi: "Đồ nhi ngoan! Con xuất quan lúc nào?"

"Dạ sư phụ, đồ nhi vừa mới xuất quan."

Mọi người ở đây đều biết chàng trai này, tên là Chung Thiên Ứng chính là đệ tử thân truyền Cửu điện, muốn tư chất có tư chất muốn ngộ tính có ngộ tính, danh xưng nhân trung chi long, không chỉ có trúc cơ thái sắc căn cơ, đồng thời còn là trúc cơ thái sắc chân thân, có thể nói song thái thủ hộ quan trọng nhất chính là, tu vi của hắn càng nổi bật, đã tu luyện chân thân cảnh giới đệ cửu trọng, khoảng cách mở được Từ Phủ chỉ cách một bước.

"Đại La nộ tượng công tu luyện như thế nào?"

"Không phụ sự kỳ vọng của sư phụ, đồ nhi đã luyện Đại La nộ tượng công đến tam cửu tiểu thành chi cảnh."

Nghe hắn nói tu luyện Đại La giận tượng công đến ba chín tiểu thành chi cảnh, mọi người ở đây không khỏi lộ vẻ bất ngờ kinh động.

Đại La nộ tượng công chính là một bộ võ công, hơn nữa còn là một bộ võ công Hoàng cấp.

Có thể đạt được võ công Hoàng cấp, đương nhiên võ công huyền diệu hơn cơ bản rất nhiều, uy lực cũng mạnh hơn võ công cơ bản rất nhiều.

Cũng giống vậy, độ khó tu luyện võ công Hoàng cấp cũng khó hơn nhiều.

Tuy nói võ công Hoàng cấp ẩn chứa ít nhất chín chín tám mươi mốt Đạo huyền diệu, nhưng bên trong sự huyền diệu của võ công Hoàng cấp không phải võ công cơ bản có thể so sánh được, không chút nào khoa trương, lĩnh ngộ một đạo huyền diệu bên trong võ công Hoàng cấp còn khó hơn tu luyện một bộ võ công cơ bản đạt tới tiểu viên mãn.

Võ công cơ bản chỉ cần chuyên cần khổ luyện, cuối cùng cũng có một ngày có thể tu luyện tới đại viên mãn, mà Hoàng cấp thì không phải vậy không phải vấn đề cố gắng mà là vấn đề ngộ tính, ngộ tính không được cho dù người khổ luyện mười năm thậm chí trăm năm cũng lĩnh hội không được.

Giống các Chấp Sự trưởng lão đang ngồi cũng không ít người tu luyện qua Đại La nộ tượng công, có người tu luyện mấy chục năm có người thậm chí tu luyện hơn một trăm năm, đến nay cũng chỉ ngộ ra Đạo Huyền diệu mà thôi chuyện này chỉ có thể xem như nhất cử nhập môn chi cảnh.

Mà Chung Thiên Ứng lại tu luyện Đại La nộ tượng công đến tam cửu tiểu thành chi cảnh, điều này không khỏi khiến đám người chấn kinh.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Phi nguyệt quyến rũ

"Tốt! Tốt! Tốt!"

Giương mặt Thủy Đức lộ vẻ vui mừng, tay ngài vuốt chòm râu dài dưới cằm thần sắc hơi xúc động nói: "Tu vi đạt chân thân cửu trọng, Đại La Nộ Tượng Công hoàng cấp đạt cảnh giới tam cửu tiểu thành, cộng thêm thái sắc căn cơ thái sắc chân thân song thái thủ hộ. Thật là đồ đệ giỏi của ta. Đến lúc đó thầy nhất định sẽ đưa con lên vị trí chương tữ."

"Sư phụ, vậy còn Mạc Long sư huynh."

Đệ tử dưới chương của Thủy Đức không chỉ có một mình Chung Thiên Ứng, mà hắn cũng chưa phải đệ tử mạnh nhất. Trong mắt Chung Thiên Ứng thì sư huynh Mạc Long là mối đe dọa lớn nhất. Quan trọng nhất là Mạc Long là chương tữ của khâm điểm đồng minh Cửu Hoa.

"Mặc dù phía đồng minh muốn Mạc Long lên làm chương tữ nhưng... Mạc Long quá đỗi ngông nghênh, ngay cả sư phụ mà hắn cũng không coi ra gì thì sao có thể để hắn làm chương tữ."

Các vị trưởng lão chấp sự cũng đều gật đầu tán thành. Nếu nói về thực lực tu vi thì có lẽ Chung Thiên Ứng cũng chỉ kém Mạc Long chút xíu. Mọi người vốn ban đầu đều nhắm vào Mạc Long, đồng minh Cửu Hoa cũng có ý đó nhưng cách cư xử của Mạc Long lại rất ngông cuồng ngạo nghễ, ngoài đồng minh Cửu Hoa ra thì hắn không coi ai ra gì. Điều này khiến Thủy Đức và những người khác vô cùng thất vọng. Sau khi bàn bạc mọi người quyết định để Chung Thiên Ứng vào vị trí đó.

“Đồ đệ ngoan của ta, con yên tâm khi giành vị trí cường trứ đó thì thầy nhất định sẽ dốc hết sức để giúp con.”

Nghe vậy Chung Thiên Ứng cũng người lại một chân quỳ xuống bái tạ ân sư.

“Thiên Ứng à...”

Lúc này Phi Tuyết chân nhân bước tới, nàng ta đã thay đổi thần thái kiêu ngạo lạnh lùng hàng ngày mà thay vào đó là nụ cười tươi như hoa. Nàng đỡ Chung Thiên Ứng đứng lên rồi nói: “Trong mấy ngày người bế quan Dạ Dạ cứ nhắc người suốt, không ngừng dò hỏi ta về tin tức của người. Nếu như ta không ngăn lại thì nàng ấy còn muốn đến làm phiền người bế quan đấy.”

“Ồ! Âu Dương sư muội gần đây vẫn khỏe chứ?”

“Khỏe thì khỏe nhưng nàng ấy cứ nhớ người quá.”

“Phi Tuyết chân nhân chớ trêu đùa, ta nghe nói Xích Viêm công tử mà Âu Dương sư muội trúng tiếng sét ái tình đang ở ngay trong phái Vân Hà chúng ta.”

Phi Tuyết chân nhân không thèm đếm xỉa cười nói: “Hừ! Tên phế vật họ Cổ đó cứ bám riết lấy Dạ Dạ, hoàn toàn là thích đơn phương thôi, Dạ Dạ hoàn toàn không thèm để ý đến hắn.”

“Thật sao?” Chung Thiên Ứng cười hỏi: “Nghe nói Âu Dương sư muội cũng trúc được thái sắc căn cơ rồi?”

“Đương nhiên, tương lai nếu hai người có thể kết thành đạo侶 thì tuyệt đối sẽ là một đôi trời sinh đất tạo.”

Thủy Đức trưởng lão cũng cười nói: “Âu Dương tiểu nha đầu có huyết mạch phi phạm tư chất ngộ tính đều rất tốt. Nay lại trúc được thái sắc căn cơ tương lai việc trúc được thái sắc chân thân là không khó khăn gì. Thiên Ứng nếu con kết thành đạo侶 với nha đầu đó thì bất luận là với con hay với Âu Dương cũng đều tốt cả. Hơn nữa đợi đến lúc con trở thành đệ tử cường trứ thì cũng bắt buộc phải tìm một đạo侶 phù hợp. Thầy thấy rằng tiểu nha đầu Âu Dương rất tốt.”

“Con xin nghe theo sự sắp xếp của thầy.”

Ngày hôm sau.

Tại Hậu sơn Linh Ân Viên.

Cổ Thanh Phong tỉnh lại sau khi tu luyện, nhom dậy bước xuống giường vươn vai một cái các cơ bắp thớ thịt trên người kêu lộp bộp, từng mảng da nở bong ra nứt toác run rẩy, điên cuồng như chạm vào những tia chớp giật.

“Rất tốt, rất tốt đúng là thâm phán chi tức có lực.”

Cổ Thanh Phong hài lòng gật gật đầu. Từ trong không gian thần bí đó hắn đã thu nạp được không ít thâm phán chi tức. Thứ đồ này tuyệt đối là chỉ gặp được mà không cầu được. Sau khi tỉnh chế sẽ lấy ra được linh lực có sự cuồng bạo vô địch.

“Xem ra sau này ta phải tích cực lộn lờ thêm trong đó, nếu vài hôm lại gặp được một lần thâm phán này thì cả đời này không phải lo ăn mặc.”

Cổ Thanh Phong không biết cổ quái tinh thạch rốt cục là vật gì, cũng không hiểu không gian thần bí bên trong đó là cái thứ gì.

Nghĩ một hồi mà hắn cũng không nghĩ ra được, đã như vậy thì hắn cũng chả thèm nghĩ nữa.

Thiên địa vạn vật này vô cùng huyền diệu, chứa đựng rất nhiều thứ thần bí vô tận và những thứ con người chưa biết, không phải muốn biết mà biết ngay được. Nghĩ không ra thì không nên nghĩ nữa nếu nghĩ tiếp sẽ chỉ thêm phiền não. Chi bằng biết buông bỏ, tất cả thuận theo lẽ tự nhiên thì những gì cần đến sẽ đến những gì không nên đến thì có cầu cũng sẽ không đến.

Hắn mở cửa phòng nhìn ra ngoài đã là chính ngọ.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, nắng vàng rực rỡ Cổ Thanh Phong mặc xong quần áo, đang rửa mặt thì Phí Khuê đến.

“Công tử gia đã dậy rồi à?”

“Sao vậy?”

“Lão gia ra ngoài rồi nên để ta qua hầu hạ.”

“Lại ra ngoài rồi? Lão già này cũng bận rộn thật đấy.” Cổ Thanh Phong rửa mặt qua loa, Phí Khuê vội mang khăn tới vừa đưa cho hắn vừa cười: “Lão gia ra ngoài có việc hai hôm nữa là về thôi.”

Rửa mặt xong Cổ Thanh Phong ra ngồi trên chiếc xích đu tắm nắng, Phí Khuê như một người hầu nào là bê đĩa quả rồi lại mĩ tửu. Nàng khom người, đứng ngay ngắn bên cạnh hầu hạ rót một chén rượu đưa cho hắn rón rén nói:

“Thưa công tử, buổi sáng có Phi Nguyệt chân nhân đến tìm.”

Phi Nguyệt chân nhân?

Cổ Thanh Phong nhấp một ngụm rượu lông mày hơi nhíu lên. Hắn có chút ấn tượng với cái tên này nhưng cũng chỉ là có ấn tượng cụ thể là ai thì hắn không nhớ ra được. Hắn hỏi: “Cũng là người của phái Vân Hà các người à?”

“Là khách khanh của phái Vân Hà, cũng là trang chủ của Nhất Phẩm sơn trang còn là cô cô của tiểu cô nương Âu Dương Dạ.”

Nghe đến đó, trong đầu Cổ Thanh Phong đã hiện ra hình ảnh một nữ tử rất phong trần.

Còn nhớ rất rõ ràng nữ tử đó chính là Âu Dương Phi Nguyệt. Khi hắn mới tỉnh lại ở Linh Viên thì có nhìn thấy nàng ấy một lần. Sau đó kiều nữ này còn vài lần tới tìm hắn để mời hắn qua Nhất Phẩm sơn trang diễn tấu.

“Tôi tìm ta có việc gì?”

“Cũng không nói tới tìm để làm gì, nhưng có hỏi nhiều chuyện. Đương nhiên ta không nói gì nhưng xem bộ dạng là muốn dò hỏi thân thế của công tử. Hơn nữa trước đây để dò hỏi, nàng ấy đã mua chuộc rất nhiều tạp dịch trong Linh Ân Viên này.”

“Kiều nữ đó cũng nhiều tâm địa đấy chứ...”

Cổ Thanh Phong cười cười cũng không biết Âu Dương Phi Nguyệt làm sao mà mấy hôm trước cũng vô tình hữu ý tới dò hỏi. Không dò hỏi được thì lại mua chuộc tạp dịch của Linh Ân Viên.

Nghĩ đến đó Cổ Thanh Phong mới nhận ra không thấy bóng dáng của một tạp dịch nào trong Linh Ân Viên. Hắn hỏi thì Phi Khuê nói là: “Để không làm phiền công tử, lão gia đã đuổi hết bọn tạp dịch ra ngoài rồi.”

“Phái Vân Hà có nhiều khách khanh lắm à?”

Gần như môn phái nào cũng đều có khách khanh và phái Vân Hà cũng không ngoại lệ. Thông thường các môn phái sẽ mời những người đức cao vọng trọng hoặc những người có tu vi thâm hậu thực lực hùng mạnh. Các khách khanh này có quyền được sử dụng tài nguyên của môn phái. Bình thường không cần tham dự các công việc của môn phái, càng không cần phải chấp hành quy định của môn phái nhưng khi môn phái gặp chuyện thì khách khách sẽ phải trợ giúp coi như báo đáp lại.

“Phái Vân Hà quả thực có không ít khách khanh phải đến hơn trăm vị. Có bang chủ của các bang phái trang chủ sơn trang, cũng có gia chủ của các gia tộc. Lão gia thường xuyên bận rộn bên ngoài cũng là do đi quan hệ lôi kéo các khách khanh này. Các khách khanh đều có mối quan hệ lợi ích với phái Vân Hà. Nếu quan hệ này rạn nứt thì phái Vân Hà sẽ bị tổn thất vô cùng nghiêm trọng.”

“Thế lão gia đó lôi kéo bằng cách nào?”

“Các khách khanh này có một số người của Thủy Đức, một số người của Kim Đức. Nhưng đa phần các khách khanh này đều giữ lập trường trung lập. Họ cũng không đáp ứng gì với lão gia mà đều đang nghe ngóng tình hình. Nếu công tử có thể qua được trận tu luyện thử nghiệm này để trở thành Cử điện thân truyền đệ tử thì lão gia sẽ dễ dàng lôi kéo được nhiều khách khanh.”

Cổ Thanh Phong gật gù đầu coi như cũng hiểu ra được chút. Chả trách lão gia cứ luôn bảo hắn phải đi theo những quy trình định sẵn, chắc cũng vì mục đích lôi kéo các khách khanh này. Nếu như bọn họ có quan hệ lợi ích với phái Vân Hà thì không giết họ được. Giết họ tất sẽ gây ra tổn thất cho phái Vân Hà.

Lợi ích!

Lại là lợi ích.

Một người khi đã chìm đắm trong lợi ích thì còn tu tiên gì nữa còn vấn đạo gì nữa?

Nhưng ít nhiều thì Cổ Thanh Phong cũng có thể hiểu được Hóa Đức. Dù gì thì lão gia cũng trưởng thành từ phái Vân Hà này nên có tình cảm sâu sắc. Chuyện thừa kế của phái Vân Hà thì ngài cũng phải lo đến nếu không sẽ có lỗi với tổ tông của môn phái.

Chỉ có điều nếu còn vướng bận trên cõi thế tục này thì việc tu tiên là không thể.

Cổ Thanh Phong suy ngẫm, hắn đã đồng ý rồi thì sẽ giúp lão gia làm xong việc này cũng coi như cắt đứt cái vướng bận này của hắn.

Hai người cứ ở đó nói chuyện, bỗng có một nữ nhân bước vào Linh Ân Viên.

Nữ tử này xinh đẹp tựa hoa, trên người mặc bộ áo váy lụa thân hình uyển chuyển lúc ẩn lúc hiện. Trên gương mặt kiều diễm phảng phất nụ cười gọi tình hấp dẫn. Đó chính là Âu Dương Phi Nguyệt là cô cô của Âu Dương Dạ.

“Thanh Phong đệ đệ, mọi việc vẫn tốt chứ?”

Âu Dương Phi Nguyệt là một nữ tử đa tình. Mỗi cái cau mày hay mỗi nụ cười đều toát lên vẻ phong trần lãng lợ. Nàng bước từng bước nhỏ tới, chiếc váy có đường xẻ nên ẩn hiện cặp đùi thon đầy quyến rũ.

Cổ Thanh Phong chỉ nhún vai cười không nói gì.

“Nghe nói đệ đệ giờ đã có vị trí trong thập nhị viện của phái Vân Hà tỷ rất mừng cho đệ.” Nói rồi Âu Dương Phi Nguyệt lấy từ trong túi ra mấy bình rượu cười nói: “Tỷ tỷ có đem đến đây mấy bình rượu mạnh loại thượng hạng, hôm nay chúng ta phải cùng nhau chúc mừng.”

Nói tới mỹ kiều nương này thì quả đúng là một tay chơi phong nguyệt chốn phong trần, đi với bụi mặc áo cà sa đi với ma mặc áo giấy. Mới gặp Cổ Thanh Phong có vài lần mà đã tự xưng tỷ tỷ, còn gọi một tiếng Thanh Phong đệ đệ nghe như thân thiết lắm.

“Nghe nói khi tranh giành vị trí thì Thanh Phong đệ đệ oai phong lắm, khiến bọn Mộ Từ Bạch nằm tê liệt dưới đất.”

Âu Dương Phi Nguyệt rất biết gợi chuyện vừa tăng bốc lên vừa quan sát.

Cổ Thanh Phong không nói gì, lặng lẽ uống rượu nghe nàng ta nói một hồi.

Đúng lúc này, một luồng sáng sắc lẹm bay thẳng tới Linh Ân Viện với một tốc độ kinh người.

Một tiếng nổ âm vang.

Luồng sáng đó rơi xuống cổng Linh Ân Viện là một thanh kiếm lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Một trận kiếp nạn thần linh khắp nơi

Đó là một thanh kiếm dài đến hai mét màu bích lục, thân kiếm có khắc những hình vẽ rất kì diệu mũi kiếm ánh lên tia sáng sắc lạnh.

Khi thanh kiếm rơi xuống đất thì một bóng người vụt qua nền trời như vệt sao băng.

Nam tử này đầu đội mũ lông, trên người vận bộ áo thanh vân xanh quanh hân tỏa ra những vòng sáng sắc màu. Hắn đứng trên chuôi kiếm, sắc mặt vô cùng lạnh cặp mắt ánh lên vẻ hung tợn nhìn trần trời vào Cổ Thanh Phong.

Cổ Thanh Phong không biết người này là ai, hắn cũng chẳng quan tâm là ai vẫn nằm ngửa trên chiếc xích đu thư thả nhấp nhấp rượu.

Tuy nhiên cả Phí Khuê khom người đứng bên như người hầu hay Âu Dương Phi Nguyệt đẹp rực rỡ quyến rũ thì cũng đều biết nam tử này. Hắn chính là Lý Vồng, một trong những Cửu điện thân truyền đệ tử của phái Vân Hà, đồng thời cũng là người có danh tiếng nhất tu vi cao nhất thực lực mạnh nhất trong bốn huynh đệ nhà Lý gia.

Chân thân lục trọng.

Thái sắc căn cơ, thái sắc chân thân, song thái thủ hộ.

Hắn tu kiếm quyết Đại Phong Lôi. Nghe nói vài năm trước, một nhát kiếm của hắn đã xuất ra được kiếm quyết cửu trọng Đại Phong Lôi chém đứt đôi người ba vị chân nhân đã lập được chân thân. Thực lực của hắn cực kì hung hãn.

Rất nhanh sau đó, các đệ tử lũ lượt kéo đến có Lý Xán, Lý Sâm, Vân Hồng, Diệp Hủy, ngay cả các vị trong thập nhị viện là Mộ Từ Bạch, Hoàng Diệu cũng đều có mặt. Họ đều là những người bị Cổ Thanh Phong đánh nên hận hắn thấu xương nghe nói Lý Vồng xuất quan đến hỏi tội Cổ Thanh Phong thì rất chờ đợi cảnh tượng này.

Ngay sau đó mấy vị chấp sự dẫn đầu là Quảng Nguyên cũng tới.

“Lý Vồng đây là Hậu sơn Linh Ân Viên, là Ân Viên của Hỏa Đức trưởng lão người chó làm càn.”

Ngu ý của Quảng Nguyên rất rõ ràng. Tiểu tử này giờ có Hỏa Đức trưởng lão bảo vệ nên tạm thời không ai được động đến hắn ít nhất là trong phái Vân Hà này.

Lý Vồng không đáp lời, chỉ nhìn chăm chăm vào Cổ Thanh Phong đôi mắt như rắn độc tựa muốn bám vằm Cổ Thanh Phong ra thành nghìn mảnh. Sau đó hắn rút ra một bức chiến thư nhét trong ngực vút ra đó rồi nói: “Chính ngọ ngày mai tại Phong Vân đài ta sẽ đợi ngươi.”

Cổ Thanh Phong không động đậy. Phí Khuê đón lấy bức chiến thư. Cổ Thanh Phong mở ra xem rồi đưa lại. Hắn vô cùng hào hứng nhìn xem.

“Nếu ngươi đến thì có lẽ ta sẽ tha mạng cho. Nếu ngươi không đến thì Lý Vồng ta sẽ không để ngươi sống sót mà rời khỏi phái Vân Hà. Lý Vồng quay người định đi rồi lại nói tiếp: “Ta biết ở phái Vân Hà này có Hòa Đức trưởng lão bảo vệ ngươi nhưng cũng chỉ là trong phái Vân Hà mà thôi. Trừ phi nhà ngươi ở đây cả đời nếu không ta sẽ cho ngươi thấy hối hận vì đã đến thế gian này.”

Vừa dứt lời Lý Vồng liền phi thân đi.

Quảng Nguyên cùng các chấp sự nhìn Cổ Thanh Phong, rồi lại nhìn Phí Khuê và Âu Dương Phi Nguyệt sau đó họ cũng rời đi.

Hai huynh đệ Lý Xán và Lý Sâm sau khi để lại vài câu thăm độc thì cũng bỏ đi.

“Thanh niên bây giờ cũng phép tắc nhỉ, lại còn biết ra chiến thư nữa.”

Cổ Thanh Phong cười cười rồi đặt bức chiến thư lên bàn.

“Thanh Phong đệ đệ, đây là đệ đó chứ nếu đổi thành đệ tử khác thì Lý Vồng đã đến giết lâu rồi, làm gì có chuyện còn ra chiến thư gì.” Âu Dương Phi Nguyệt biết việc Lý Vồng ra chiến thư nào đâu phải chuyện phép tắc gì mà chủ yếu là ngại Hòa Đức lão gia.

Nhìn bộ dạng chả thèm quan tâm của Cổ Thanh Phong Âu Dương Phi Nguyệt nói: “Thanh Phong đệ đệ, ngày mai đệ phải hết sức cẩn thận Lý Vồng đó không chỉ là thái sắc căn cơ đâu mà còn là thái sắc chân thân đó, lợi hại vô cùng.”

Nghe đến thái sắc căn cơ và thái sắc chân thân Cổ Thanh Phong cảm thấy rất kinh ngạc.

Trước kia khi hắn tu luyện, những người có thái sắc căn cơ và thái sắc chân thân cũng có nhưng ít vô cùng cả thế gian này cũng chẳng có mấy người.

“Đúng là một thế hệ thiên tử quần thần, một kiếp nạn rồi thần linh khắp nơi.”

Nghĩ về năm đó khi thời cổ đại chấm dứt cũng là kiếp nạn Chư Thiên. Sau kiếp nạn vạn vật lại hồi sinh. Lúc đó thiên tài xuất hiện nhiều như lá rụng mùa thu, các kiểu vương tọa các kiểu chân mệnh các kiểu truyền thừa...

Giờ đây khi thời đại thượng cổ đã kết thúc, lại một trận kiếp nạn nữa tiếp tục vương tọa, chân mệnh hay truyền thừa gì đó đã ít đi, thay vào đó lại xuất hiện những huyết mạch bảo thể, thái sắc căn cơ, thái sắc chân thân.

Cổ Thanh Phong nghĩ ngợi và thấy mình có chút không theo kịp thời thế rồi hỏi lại: “Có thư tịch nào liên quan đến phương diện này không?”

“Phương diện nào?”

Câu hỏi này của hắn khiến Phí Khuê và Âu Dương Phi Nguyệt có chút bất ngờ. Đang nói chuyện về Lý Vồng sao tự nhiên hắn ta lại hỏi đến thư tịch.

“Thì là thư tịch về căn cơ và chân thân mà được tiến hóa từ thái sắc căn cơ gì đó...”

“Việc gì phải xem thư tịch nào, đệ muốn biết điều gì thì tỷ sẽ nói luôn cho.”

“Ngươi ư?” Cổ Thanh Phong nhìn nàng một lượt.

“Chính tỷ tỷ là thái sắc căn cơ và thái sắc chân thân, còn mở được thái sắc tử phủ. Nếu nói về thái linh thì e là cả phái Vân Hà này không có ai hiểu hơn tỷ tỷ. Thanh Phong đệ đệ, đệ xem như thế này có được không chúng ta tìm nơi nào yên tĩnh, vừa uống rượu tỷ vừa giảng cho đệ được không?”

“Được thôi.”

Thấy Cổ Thanh Phong đồng ý luôn mà không cần suy nghĩ Phí Khuê ở bên vội vã nói: “Công tử gia, hay để ta đi cùng chàng.” Nói rồi hắn liếc nhìn Âu Dương Phi Nguyệt một cái vẻ mặt có chút lo lắng.

“Ai dà, chuột nhỏ à, sao thế, ngươi còn sợ tỷ tỷ ăn thịt công tử gia nhà ngươi ư?”

“Phí Khuê khê há mồm định nói gì lại thôi. Xem ra hắn có vẻ rất e ngại Âu Dương Phi Nguyệt.”

“Thôi ngươi ở đây đi, ta đi chút rồi quay lại.”

Nhìn Cổ Thanh Phong rời đi mà Phí Khuê xị mặt khóc lóc bí mật truyền âm tới: Công tử gia phải hết sức cảnh giác. Không phải ta không có niềm tin với công tử mà sự thực là nàng ta có quá nhiều tâm địa hiểm độc, ngay cả lão gia cũng từng bị nàng ấy bày kế mấy lần đấy ngươi đừng để bị trúng tà đạo của nàng ấy.”

Ngay cả lão gia tinh ranh như vậy mà cũng bị nàng ta bày kế ư? Cổ Thanh Phong bất giác cười thành tiếng. Hắn suy ngẫm và muốn xem thử xem thế nào.

Hai người trò chuyện và Cổ Thanh Phong đi theo Âu Dương Phi Nguyệt đến đến một khu vườn khác đầy tiếng chim hót và hoa nở.

Âu Dương Phi Nguyệt nói nàng ấy là khách khanh tôn quý của phái Vân Hà nên đương nhiên có khu vườn riêng dành cho nàng.

Cô Thanh Phong ngồi chờ ở đình, lát sau nữ tử kiều diễm đó xách mấy vò mỹ tửu đến còn bê cả một khay quả tươi ngon. Cô Thanh Phong không khách sáo gì. Hắn rất thích rượu có rượu thì việc gì cũng dễ nói.

Âu Dương Phi Nguyệt không dò hỏi gì, cũng không giờ thủ đoạn gì chỉ vừa uống rượu vừa nghiêm túc giảng giải cho Cô Thanh Phong về thái linh.

Cái gọi là thái linh đó thông thường để chỉ thái sắc linh căn.

Thái là biểu thị cho giới tự nhiên.

Thái sắc linh căn càng mạnh, tư chất càng tốt thì càng dễ cộng hưởng với giới tự nhiên, độ hòa hợp với linh khí của đất trời cũng sẽ càng cao cấp độ tu luyện sẽ cao hơn linh căn bình thường.

Trúc cơ, trúc chính là căn cơ.

Nếu trúc được thái sắc căn cơ thì sẽ là căn cơ của giới tự nhiên. Loại căn cơ này vững chắc hơn căn cơ thông thường.

Nhưng ưu điểm của thái sắc căn cơ không chỉ đơn giản là vững chắc hơn so với căn cơ bình thường mà linh lực cũng sẽ dần biến thành thái sắc linh lực. Loại thái sắc linh lực này mạnh mẽ hơn rất nhiều so với linh lực thông thường.

Cùng cấp độ tu vi, cùng cấp độ tiên nghệ nhưng nếu người đó có thái sắc căn cơ thì hoàn toàn dễ dàng tiêu diệt bên đối phương không có thái sắc căn cơ. Vì sau khi trúc được thái sắc căn cơ thì linh lực sẽ dần biến chuyển thành thái sắc linh lực, và loại linh lực này được gọi là linh lực của giới tự nhiên.

Nếu mở hết các huyết đạo trên cơ thể thì có thể thoát thai hoá cốt, lập được chân thân, nhục thân cũng trở nên mạnh mẽ, không bị nhiễm bệnh quan trọng nhất là tuổi thọ sẽ được kéo dài, có thể sống tới một hai trăm tuổi.

Trúc được thái sắc căn cơ sẽ có cơ hội lập thái sắc chân thân.

Nếu không trúc được căn cơ thì gần như không thể lập được thái sắc chân thân.

Giống như việc nếu không có thái sắc linh căn thì cũng sẽ không trúc được thái sắc căn cơ.

Nếu trúc được thái sắc căn cơ, lại lập được cả thái sắc chân thân thì thái sắc linh lực trong cơ thể sẽ vô cùng lớn mạnh, được gọi là song thái đại tự nhiên linh lực. Uy lực của nó không gì sánh bằng.

Chỉ dựa vào song thái đại tự nhiên linh lực này thì cho dù không thi triển tiên nghệ gì uy lực cũng sẽ rất kinh khiếp.

Một chân nhân có thái sắc căn cơ, lại lập được thái sắc chân thân thì nói một cách không khoa trương rằng sức mạnh của người đó không chỉ có thể quét hết tất cả những chân nhân bình thường mà dù cho là chân nhân đã mở từ phủ thì họ cũng có thực lực chiến lại.

Bởi vì thái sắc linh lực của họ không chỉ mạnh mà họ còn có thái linh bảo vệ.

Nghe đến đây Cô Thanh Phong bất giác nhớ tới câu nói của Hóa Đức.

Hóa Đức nói trước kia chúng ta đấu với nhau là đấu tu vi, so đo tiên nghệ cao hay thấp bây giờ là đấu các loại thái linh, so đo pháp bảo mạnh hay yếu. Bất luận tu vi hay tiên nghệ cao cường đến đâu cũng không địch lại được đại tự nhiên thái sắc linh lực.

Lão gia đó hình như còn nói thái sắc chân thân cực kì cường hãn người ta chỉ cần đứng đó, không động thủ thì người cũng không đánh nổi.

Điều này khiến Cô Thanh Phong có chút ngờ vực, thái linh thủ hộ của Lao Thập Tử đó thật sự cường hãn vậy sao?

Sau khi hỏi lại thì Âu Dương Phi Nguyệt trả lời rằng: “Lập chân thân vốn đã thoát thai hoá cốt, nhục thân tất nhiên sẽ cường hãn. Thái sắc chân thân sẽ mạnh hơn chân thân thông thường cả chục lần nhưng điều này không quan trọng. Quan trọng là trúc được thái sắc căn cơ thì sẽ có thái sắc thủ hộ. Nếu lập được cả thái sắc chân thân thì sẽ có được song thái chi linh thủ hộ.

“Song thái chi linh thủ hộ ư?”

Cô Thanh Phong đã từng giao đấu với Mộ Tử Bạch và Lý Tranh là hai người đã trúc được thái sắc căn cơ gọi là thái linh thủ hộ gì đó. Tuy nhiên hắn thấy chẳng có gì khác biệt.

“Người trúc được thái sắc căn cơ, lập được thái sắc chân thân nghe nói mở được thái sắc từ phủ. Như vậy có thể thấy linh lực của người không chỉ là tam thái đại tự nhiên chi lực mà còn có được tam thái đại tự nhiên thủ hộ phải không?”

“Đương nhiên.” Âu Dương Phi Nguyệt khẽ nhún vai cười điệu: “Thanh Phong đệ đệ có muốn thử xem không.”

“Được thôi.”

“Đến đi, Thanh Phong đệ đệ, tỷ tỷ nương đệ ba chiều.”

Cổ Thanh Phong đột nhiên im bật, không chừng đệ muội này đang chờ mình ở đây liền nhắc chén rượu lên cười nói: “Được, người tế thử tam thái đại tự nhiên thủ hộ ta xem xem.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Ai mê hoặc ai

“Thanh Phong đệ đệ, đệ phải nhìn cho kĩ nhé.”

Âu Dương Phi Nguyệt vốn đã dung mạo như hoa, uống rượu xong thì gương mặt kiều diễm kia lại càng thêm quyến rũ. Đôi mắt đẹp hút hồn như ẩn chứa nét cười cứ nhìn Cổ Thanh Phong. Nàng nâng chén mỹ tửu từ từ đứng dậy bộ váy áo tơ lụa rủ xuống thướt tha. Không thấy nàng có động tác gì mà chỉ thấy quanh nàng đột nhiên tỏa ra những vòng sáng ngũ sắc.

Vòng sáng sắc màu đó như mở ra từ dưới chân nàng, từng vòng từng vòng rồi đến ba vòng...

Ba vòng sáng nối tiếp xuất hiện như những đóa hồng nhiều màu sắc nở rộ đẹp rực rỡ.

Cổ Thanh Phong hơi nghiêng người, vất chân ngồi nhìn đôi lông mày hơi thu lại. Trước đây khi giao đấu với Mộ Tử Bạch, Lý Tranh hấn chưa quan sát kĩ. Giờ được nhìn thấy Âu Dương Phi Nguyệt tế ra tam thái thủ hộ như vậy thì cũng thấy chút thích thú.

Quả thực cái gọi là thái linh thủ hộ này ẩn chứa rất nhiều điều huyền diệu trong giới tự nhiên.

Nhất đạo đại tự nhiên thủ hộ là nhất nguyên.

Lưỡng đạo đại tự nhiên thủ hộ sẽ sinh lưỡng nghi.

Tam đạo đại tự nhiên thủ hộ sẽ thành tam tài.

Chả trách Hòa Đức nói giờ đây là đấu đại tự nhiên thái linh, có món đồ thủ hộ này thì người thường không động vào nổi.

Đây mới là tam tài do tam đạo đại tự nhiên thủ hộ sản sinh ra mà thôi, nếu là tứ đạo thì không lẽ là tứ tượng? Ngũ đạo thì sẽ là ngũ hành huyền diệu?

Sau khi thời đại viễn cổ kết thúc vạn vật hồi tinh, các loại vương tọa truyền thừa chân mệnh lần lượt xuất hiện, là do ông trời làm chủ.

Giờ đây thời đại thượng cổ chấm dứt, vạn vật hồi tinh thái linh xuất hiện thì xem ra lần này đến mẹ tự nhiên làm chủ.

Người tranh đấu với người.

Và thần linh giữa trời đất này cũng tranh đấu với nhau.

“Thanh Phong đệ đệ đến đi tỷ nương đệ ba chiều.”

Âu Dương Phi Nguyệt ngửa cổ uống cạn chén rượu mắt cười cười móc tay về phía Cổ Thanh Phong.

“Thôi, thu về đi.”

Cổ Thanh Phong cười nhạt khoát tay ra ý cho nàng thu về.

“Thanh Phong đệ đệ ý gì vậy?”

“Muộn rồi, ta phải đi đã hôm khác nói chuyện tiếp.”

Dứt lời Cổ Thanh Phong quay người bỏ đi.

Hắn bỏ đi như thế khiến Âu Dương Phi Nguyệt không khỏi bất ngờ. Khó khăn lắm mới lừa được tên này tới đây để thử xem thực lực hắn ra sao và cũng để dò thân thể hắn, vậy sao có thể để hắn đi như thế. Nàng ta nhanh chóng lấy người chặn Cổ Thanh Phong lại.

“Thanh Phong đệ đệ sao có thể nói đi là đi thế.”

Vừa nói ánh mắt hóp hờn của Âu Dương Phi Nguyệt vừa lóe lên tia đỏ đậm quý quái.

“Đại muội, đang yên lành sao bỗng dừng lại thi triển thuật mê hoặc ra với ta thế.” Cổ Thanh Phong hí híp mắt nhếch mép cười gờn: “Sao, thấy ta tuấn tú quá nên có ý đồ đen tối à?”

“Ngươi...”

Thấy thuật mê hoặc của mình không những không phát huy tác dụng mà còn bị đối phương bóc trần nên Âu Dương Phi Nguyệt không khỏi kinh ngạc. Thuật mê hoặc tinh thần này là bản lĩnh mà nàng ta tự tin nhất, bao nhiêu năm nay chưa hề thất bại vậy mà hôm nay có người đỡ được. Ngay cả lão cáo già Hỏa Đức tu luyện bảy tám trăm năm cũng chưa đỡ nổi, thế mà lại không có chút tác dụng nào với tên đứng trước mặt nàng đây.

“Ngươi cái gì mà ngươi?”

Cổ Thanh Phong hỏi một câu mà khiến Âu Dương Phi Nguyệt không biết trả lời sao. Không phải ngượng ngùng không biết trả lời mà là... nàng ta đột nhiên cảm thấy như đầu óc mình có chút chậm chạp không hiểu vì sao. Nụ cười của tên này rất quý dị, rất quý dị, cười mà khiến toàn thân nàng mềm nhũn ra đầu óc trống rỗng... sau đó... sau đó thì không có sau đó nữa rồi.

“Tiểu cô nương không học gì tốt đẹp mà lại đi tu luyện mấy cái thuật thôi miên này lại còn định mê hoặc ta.”

Cổ Thanh Phong lắc đầu cười, đang định rời đi rồi lại quay người lại nhìn và hỏi: “Ta hỏi muội, muội định thôi miên ta để muốn biết điều gì?”

“Ta... muốn biết ngươi là ai...”

Lúc này Âu Dương Phi Nguyệt đứng tê liệt đó, khuôn mặt xinh đẹp đờ đẫn đôi mắt trống rỗng vô hồn.

“Sao vậy, ta là ai thì liên quan gì đến nàng?”

“Lão gia đến tìm ta... nói là đã tìm thấy người phù hợp để đi tranh đoạt chức chưởng phủ bảo ta... đến lúc đó giúp đỡ... ta biết người lão gia nói chính là ngươi... ta đã điều tra ngươi nhưng không tra được gì, ngươi như chui ra từ không trung vậy. Sau đó ta có mua chuộc mấy tạp dịch trong Linh Ân Viên thì biết được một vài nội dung cuộc nói chuyện giữa ngươi và lão gia, ta suy đoán... suy đoán khả năng ngươi là luân hồi chuyển thế chi nhân, nhưng... nhưng sau đó lại thấy không phải.”

“Tại sao?”

Cổ Thanh Phong rất có hứng thú nghe tiếp.

“Ta đã từng gặp luân hồi chuyển thế chi nhân, cũng biết những người luân hồi chuyển thế khi đã thức tỉnh thì trên người sẽ có một linh tức đặc biệt... nhưng trên người ngươi lại không có.”

“Ngươi cũng biết nhiều đấy.”

Luân hồi chuyển thế chi nhân nếu chưa thức tỉnh thì không ai nhận ra được.

Một khi thức tỉnh, linh hồn sẽ sống lại, sẽ có một hơi thở đặc biệt là một loại hơi thở đục bị nhiễm trong quá trình xuyên qua con đường luân hồi. Phàm là những người luân hồi sẽ đều có hơi thở đục này không ai tránh được.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Sau đó... ta rất muốn biết ngươi rốt cục là người thế nào.”

“Thế thì ngươi cứ muốn tiếp đi.”

Sau khi Cổ Thanh Phong quay người đi thì Âu Dương Phi Nguyệt ngã sòng soài dưới đất ngất đi.

Ngày hôm sau.

Tại Phong Vân Đài của phái Vân Hà.

Lý Vồng kiêu ngạo đứng trên đài cao, mắt nhắm lại biểu cảm phẫn nộ.

Xung quanh tụ tập rất đông đệ tử. Tất cả đều biết hôm qua Lý Vồng đã ra chiến thư với Cổ Thanh Phong nên sáng sớm nay họ đã đến để xem náo nhiệt, cũng muốn xem cơ thể phàm trần của Cổ Thanh Phong đó mạnh mẽ cỡ nào, có thể địch lại được Cửu Điện thân truyền đệ tử của phái Vân Hà Lý Vồng hay không.

Tiếc rằng từ sáng đợi đến chính ngọ, rồi lại đợi từ chính ngọ đến chiều mặt trời đã sắp xuống núi mà Cổ Thanh Phong vẫn chưa hề lộ diện. Mấy canh giờ qua không ít đệ tử cũng chạy lại Hậu Sơn Linh Ân Viên nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Cổ Thanh Phong. Hai huynh đệ Lý Xán và Lý Sâm còn cho người đến công Linh Ân Viên làm âm lên. Cổ Thanh Phong vẫn không xuất hiện.

Có người nói tên họ Cỏ đó nhất định là đã sợ mà trốn đi rồi.

Đúng thế.

Sợ rồi.

Chắc chắn vậy.

Nhục thân của tên họ Cỏ đó có mạnh mẽ cỡ nào thì cũng chỉ là một thể dị biến sản sinh do trúc cơ thất bại mà thôi. Đánh thắng được Mộ Tử Bạch, Lý Tranh, cũng thắng cả Lý Tử Hoàn nhưng không có nghĩa là sẽ đánh được Lý Vồng.

Lý Vồng trúc được thái sắc căn cơ, lại lập được thái sắc chân thân không chỉ có được đại tự nhiên song thái thủ hộ mà đồng thời linh lực cũng là đại tự nhiên song thái linh lực. Cộng thêm kiếm quyết Đại Phong Lôi hoàng cấp đã tu luyện đến cảnh giới nhất cử.

Nửa năm trước một nhất kiếm của hắn chém đôi người ba vị chân nhân đã lập chân thân. Nay lại bề quan nửa năm rồi thì có quỷ mới biết thực lực của hắn đã mạnh đến mức độ nào.

Những người đến xem rất đông, không chỉ có các đệ tử nội ngoại môn mà còn có cả Mộ Tử Bạch, Lý Thiên Động, Hoàng Diệu, Vân Hồng, Diệp Hủy. Ngoài ra còn có các trưởng lão chấp sự, Phi Tuyết chân nhân.

“Phế vật thì rốt cục vẫn là phế vật, dù cho nhục thân có mạnh đến đâu thì cũng vẫn là phế vật. Tên họ Cỏ đó cũng chỉ ức hiếp được những người như Mộ Tử Bạch mà thôi. Đối diện với thiên tài thực sự như Lý Vồng đây thì hắn đến là gan để ứng chiến cũng không có. Vậy mà cũng mơ tưởng được trở thành Cửu điện thân truyền đệ tử thật không biết trời cao đất dày!”

“Đúng thế, tên họ Cỏ đó là một con rùa rụt cổ mà thôi!” Đàm Tư Như phụ họa theo.

Đứng cạnh hai người là một nam tử dáng vẻ tuấn tú phóng dật, chính là Chung Thiên Ứng trên tay cầm chiếc quạt gấp nhìn hẩn thật thư sinh lãng tử. Hắn ngược nhìn lên Lý Vồng đang đứng trên cao đài như có chút thất vọng nói: “Nghe đồn nhục thân của tên Cỏ Thanh Phong đó cường hãn lắm làm tê liệt Mộ Tử Bạch, đánh Lý Tử Hoàn thương tật ta vốn nghĩ sẽ có một màn đấu náo nhiệt để xem không ngờ... hà hà...”

“Thiên Ứng, thời gian còn sớm đến chỗ ta ngồi lát đi.”

“Ồ?” Chung Thiên Ứng suy nghĩ giây lát rồi cười nói: “Được thôi.”

Nhìn cảnh hoàng hôn mặt trời xuống núi tất cả đều biết Cỏ Thanh Phong sẽ không đến nữa.

Trên Phong Vân Đài, Lý Vồng mở trừng mắt đầy vẻ phẫn nộ nhìn về hướng Hậu sơn, rít lên: “Cỏ Thanh Phong! Cỏ Thanh Phong! Ta đã nói rằng nếu hôm nay ngươi không đến thì ta tuyệt đối sẽ không để ngươi sống sót mà rời khỏi phái Vân Hà! Tuyệt đối không! Đừng tưởng có Hỏa Đức trưởng lão bảo vệ ngươi thì ta sẽ không dám làm gì ngươi, nói cho ngươi biết không ích gì đâu!”

“Ngươi cứ trốn trong Linh Ẩn Viên đó đi, tốt nhất là cả đời đừng có bước ra. Nếu không ta gặp ngươi ở phái Vân Hà lần nào sẽ đánh ngươi lần đó. Chỉ cần ngươi ra khỏi phái Vân Hà thì ta sẽ khiến ngươi hối hận vì đã đến thế gian này.”

“Ta biết ngày kia ngươi sẽ thử nghiệm luyện trận, hừ! Ngươi hãy chờ đấy cho ta!”

Lý Vồng té ra thanh cự kiếm đột nhiên múa lên, soạt! Một cơn gió xoáy cỡ độ hai ba chục mét xuất hiện. Cơn gió xoáy vô cùng hung hãn tiếng sấm rung chớp giạt như một trận cuồng phong lôi đình tiếng sấm vang rền chớp giạt đùng đùng, như một trận phong lôi giao long xông thẳng lên nền trời, âm thanh chấn động đau cả màng nhĩ khiến người ta nhìn mà khiếp sợ.

Đây chính là kiếm quyết Đại Phong Lôi hoàng cấp.

Nhát kiếm này của Lý Vồng đã múa ra đủ mười hai đạo đại phong lôi huyền diệu.

Thực sự quá đồi khủng khiếp và kinh hãi! Uy lực của lưỡi kiếm khiến mặt mũi các trưởng lão chấp sự cũng biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Cảnh Cáo

Ngày hôm đó.

Âu Dương Phi Nguyệt đang bước nhanh đi.

Sắc mặt của nàng không tốt trên gương mặt xinh đẹp không còn tươi tắn, trong thần sắc đều là ngưng trọng đáng vẻ nặng nề tâm trạng có chút không tập trung.

Hoàn toàn chính xác.

Lúc đầu nàng muốn thăm dò Cổ Thanh Phong, không nghĩ rằng thăm dò không thành ngược lại mình kì lạ hôn mê đi.

Nàng không biết vì sao Cổ Thanh Phong chống lại mê hồn thuật mà nàng đặc ý nhất, nhưng nàng biết mình vì sao lại hôn mê bởi vì bị mê hoặc.

Chắc chắn là như vậy.

Chính bản thân nàng đã tu luyện mê hoặc thuật, tất nhiên rất rõ sau khi bị mê hoặc đầu nàng sẽ trống rỗng mà lúc nàng tỉnh lại chính là tình trạng như thế.

Mình không mê hoặc hẳn ngược lại bị hẳn mê hoặc?

Hẳn thi triển mê hoặc thuật lúc nào?

Vì sao mình không phát giác được gì cả?

Còn nữa sau khi bị mê hoặc tên kia đã làm gì?

Không biết.

Âu Dương Phi Nguyệt không biết gì cả đầu đầy nghi hoặc, nàng muốn hỏi rõ ràng thế nhưng tìm khắp toàn bộ phái Vân Hà phái đều không tìm được Cổ Thanh Phong.

Rốt cuộc hẳn là ai?

Người luân hồi chuyển thế?

Không!

Trên người hẳn không có một chút xíu hơi thở của người luân hồi chuyển thế vốn có.

Nhưng nếu như không phải người luân hồi chuyển thế, sao hẳn với lão gia Hỏa Đức kia không biết lớn nhỏ còn lúc Lý gia tìm tới cửa lão gia tử nói những lời kia, hay lúc tại đài thí luyện lão gia tử nói lời nói hẳn cần rõ sẽ hành thiên hạ đại sự.

Người kia chắc là người quen cũ của lão gia tử, mà quan hệ lại vô cùng tốt có thể trước kia còn là đại nhân vật.

Nếu không phải như thế, sao lão gia tử có thể nói ra lời này.

Nhưng đáng chết!

Hẳn căn bản không phải người luân hồi chuyển thế.

Không có tu ra Kim Đan, lại trúc cơ thất bại không thể mãi mãi thanh xuân.

Không nghĩ ra!

Nghĩ không hiểu, cũng nghĩ không thông!

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, tên họ Cổ kia không tầm thường mà lại từ những lời nói của lão gia tử hẳn vô cùng có thể chính là sự tồn tại kinh khủng.

Nghĩ tới đây, Âu Dương Phi Nguyệt không khỏi lo lắng cho cháu gái của mình Âu Dương Dạ.

Lòng tò mò của tiểu nha đầu rất mạnh, tìm Cổ Thanh Phong giả trang Xích Viêm công tử nàng vừa thấy đã yêu thì cũng thôi đi, nếu bởi vì làm giả hoá thật vậy thì không xong rồi, có trời mới biết rốt cuộc tên họ Cổ kia là người kinh khủng thế nào, nhất là nhớ tới lão gia tử nói nếu như hẳn làm cản chính là thiên hạ đại loạn.

Âu Dương Phi Nguyệt thực sự không tưởng tượng ra được, sự tồn tại kinh khủng như thế nào mới có thể khiến lão gia tử nói ra những lời này.

Càng nghĩ Âu Dương Phi Nguyệt càng sợ nhất định phải khiến tiểu nha đầu rời xa Cổ Thanh Phong.

Cách càng xa càng tốt, dù cho không rời đi sau này cũng sẽ không đối nghịch với hẳn.

Trên thực tế Âu Dương Phi Nguyệt nói không sai, cháu gái của nàng lòng tò mò của Âu Dương Dạ rất nặng.

Từ khi ở sơn trang Nhất Phẩm tận mắt nhìn thấy Cổ Thanh Phong đàn không ca khúc Bích Hải, nàng đã bắt đầu tò mò thân phận của Cổ Thanh Phong, sau đó chuyện xảy ra ở Hồng diệp sơn cốc, còn thái độ của lão gia tử đối với hắn còn nội môn khảo hạch, còn có trước đây không lâu tranh đoạt tịch, vân vân... Một loạt chuyện này khiến lòng tò mò của Âu Dương Dạ càng lúc càng tăng cao.

Nghiêm trọng đến căn bản là không có cách tập trung tinh thần của mình, đối sự chuyện gì cũng không có hứng có đôi khi đang tu luyện cũng sẽ thất thần ngay cả mơ thỉnh thoảng cũng sẽ mơ thấy.

Âu Dương Dạ cảm thấy mình sắp điên rồi.

Nhưng càng khiến nàng sụp đổ chính là sự phụ hoàn toàn cảm xúc nàng không cho phép ra ngoài.

Nếu chỉ như thế, còn chưa đến mức khiến Âu Dương Dạ sụp đổ.

Thật ra hai ngày này Phi Tuyết chân nhân thường xuyên vô tình cố ý dẫn Chung Thiên Ứng đến đây, mà mỗi lần đều kêu nàng tiếp đón điều này khiến tiểu nha đầu rất phiền muộn, không tiếp sự phụ sẽ giận.

Giờ này khắc này sự phụ của nàng Phi Tuyết chân nhân đang khiển trách.

“Dạ Dạ, sự phụ vất vả lắm mới mời được Thiên Ứng tới con lại luôn hững hờ với người ta con biết Thiên Ứng rất không vui hay không?”

Âu Dương Dạ ngồi tại trong lương đình, ôm đầu bịt lấy lỗ tai nàng tuyệt không muốn nghe.

Nhìn bộ dáng này Phi Tuyết chân nhân lãnh ngạo vừa tức vừa giận lại thất vọng đúng lúc này một cô gái đi đến.

Khuôn mặt xinh đẹp, dáng vóc xinh đẹp ánh mắt tươi tắn, một bộ váy lụa mỏng toàn thân phong tình thấu người.

Không phải Âu Dương Phi Nguyệt là ai.

“Cô cô.”

Trông thấy Âu Dương Phi Nguyệt, Âu Dương Dạ cũng nhịn không được uất ức trong lòng chạy nhào vào ngực Âu Dương Phi Nguyệt lập tức khóc ồ lên.

“Phi Tuyết, người làm gì cháu gái ta làm sao để nó khóc thành dạng này?”

Phi Tuyết chân nhân hừ lạnh một tiếng không để ý đến.

“Cô cô, sự phụ... Sự phụ luôn dẫn Chung Thiên Ứng đến đây... kêu con tiếp đón... con thật sự rất phiền.” Âu Dương Dạ nói hết uất ức trong lòng ra, Âu Dương Phi Nguyệt nghe thấy rất tức tối lau nước mắt cho tiểu nha đầu chất vấn: “Ta nói này Phi Tuyết, người bắt đầu kéo thuyền làm mai từ lúc nào vậy.”

“Ta cũng muốn tốt cho Dạ Dạ thôi!” Phi Tuyết chân nhân thần sắc đậm mặc ngạo nghễ nói: “Trúc của Thiên Ứng chính là thái sắc căn cơ, lập lại là thái sắc chân thân, có được song thái thủ hộ tu vi cũng đã đạt chân thân cửu trọng cảnh. Giống Thiên Ứng chi long này rất nhiều gia tộc đều nhìn chằm chằm đó, ta có lòng tốt muốn tác hợp Thiên Ứng và Dạ Dạ. Không nghĩ tới...”

“Song thái thủ hộ có gì hay ho, chân thân cửu trọng cảnh thì sao? Dạ Dạ không thích người ép buộc nó làm cái gì!”

“Hiện tại nàng còn nhỏ, ta cũng vì muốn tốt cho nàng mà thôi.”

“Sự phụ... Con biết người muốn tốt cho con!” Mặt mũi Âu Dương Dạ tràn đầy uất ức lau nước mắt nói: “Nhưng con thật sự không có cảm giác với Chung Thiên Ứng, con không thích hắn sao người ép buộc con.”

“Không có cảm giác?” Phi Tuyết chân nhân hừ lạnh một tiếng, trầm mặt khiển trách: “Nhìn Thiên Ứng không có cảm giác chẳng lẽ con có cảm giác với tên phế vật họ Cổ kia sao? Phi Nguyệt người tới đúng lúc lắm, cháu gái ngoan của người đã đáp ứng ta đoạn tuyệt tới lui với tên họ Cổ kia từ lâu rồi, nhưng hiện nó vẫn còn mê muội cả ngày cơm nước không vào luôn muốn chạy về sau núi.”

Nghe vậy, trong lòng Âu Dương Phi Nguyệt hơi hồi hộp một chút lo lắng hỏi: “Thật sự có chuyện này sao?”

“Con đâu có... Cô cô, con căn bản không có ý gì khác, cô cô biết Cổ Thanh Phong căn bản không phải Xích Viêm công tử mới đầu hắn chỉ là giúp con, sau đó đắc tội Lý gia con lo lắng an nguy của hắn... Cho nên mới...”

“Đến bây giờ còn dám狡 biện, xem ra thật sự người mê muội tên phế vật họ Cổ kia không nhẹ.”

Phi Tuyết chân nhân đang nói, Âu Dương Phi Nguyệt cắt lời nói: “Chuyện của Cổ Thanh Phong tạm thời không đề cập tới, nhưng dù thế nào đi nữa người cũng không thể ép buộc Dạ Dạ làm chuyện nó không thích.”

“Ta nói rồi vì muốn tốt cho Dạ Dạ, mà...”

Phi Tuyết chân nhân vừa mở miệng bị Âu Dương Phi Nguyệt cắt đứt lần nữa: “Tốt cái con khi! Phi Tuyết, đừng cho là ta không biết ngươi tính toán cái gì ngươi làm chuyện của mình đừng kéo cháu gái ta vào.”

Âu Dương Phi Nguyệt biết Phi Tuyết là người của Thủy Đức, cũng biết Thủy Đức muốn đẩy Chung Thiên Ứng lên chương trừ đệ tử, đồng thời nàng cũng có thể đoán được sở dĩ Phi Tuyết chân nhân tác hợp Âu Dương Dạ và Chung Thiên Ứng đơn giản là nghĩ tương lai nếu Chung Thiên Ứng làm chương môn, vậy Âu Dương Dạ chính là chương môn phụ nhân, Âu Dương Dạ là sự phụ thân phận địa vị tất nhiên cũng tăng theo, đến lúc đó làm Nghi sự trưởng lão tuyệt đối không có vấn đề.

“Phi Nguyệt, ngươi có ý gì! Ta là sự phụ của Dạ Dạ chẳng lẽ ta sẽ hại nó hay sao?”

“Ý của ta là gì thì trong lòng ngươi hiểu rõ.” Sắc mặt Âu Dương Phi Nguyệt băng lãnh nhìn chằm chằm nàng trầm giọng nói: “Nể mặt ngươi là sự phụ Dạ Dạ, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi tốt nhất đừng lợi dụng nước đục chương trừ kia, Cổ Thanh Phong kia không phải người bình thường càng không phải là người ngươi có thể trêu chọc!”

“Không phải ngươi ta có thể trêu chọc? Ha ha ha!” Phi Tuyết chân nhân khinh thường nói: “Hắn không phải chỉ là một tên phế vật trúc cơ thất bại thôi sao!”

“Phế vật trúc cơ thất bại?”

Lúc này trên gương mặt xinh đẹp của Âu Dương Phi Nguyệt lạnh lùng như băng nhìn chằm chằm Phi Tuyết chân nhân ánh mắt cũng cực kỳ bất thiện nói: “Nếu hắn là phế vật trúc cơ thất bại, có thể một cước đánh tan thái linh thủ hộ của Lý Tranh? Nếu hắn là phế vật trúc cơ thất bại có thể đánh phế Lý Tử Hoàn trong mấy chương? Nếu hắn là phế vật trúc cơ thất bại, dám ở trên đài thí luyện khinh thường các ngươi? Nếu hắn là phế vật trúc cơ thất bại Hóa Đức lão gia tử sẽ khách sáo với hắn như vậy? Dùng đầu óc của ngươi suy nghĩ kỹ một chút đi!”

“Hắn đánh bại Mộ Tử Bạch thì sao? Đánh phế Lý Tử Hoàn thì sao?” Phi Tuyết chân nhân cười lạnh nói: “Đối mặt Lý Vồng thiên tài chân chính này không phải hắn sợ đến đi ra cũng không dám sao? Hừ! Phế vật mãi mãi cũng là phế vật hắn cũng chỉ dám ức hiếp đệ tử như Mộ Tử Bạch thôi.”

Âu Dương Phi Nguyệt ha ha cười to, sau đó trừng mắt nhìn Phi Tuyết ngưng tiếng nói: “Vi sao Cổ Thanh Phong không ứng chiến ta không biết, nhưng có một điểm ta cùng khẳng định muốn nói cho ngươi tuyệt đối hắn không sợ!”

“Thật sự là trò cười, nếu không sợ vì sao hắn không dám ra? Ngay cả Lý Vồng cũng không dám ứng chiến sao có thể đánh đồng với Thiên Ứng chứ.”

Phi Tuyết chân nhân nói, mà Âu Dương Phi Nguyệt đã lười nhác nghe tiếp trực tiếp quăng ba chữ: “Gái điểm thú!” Dứt lời, kéo Âu Dương Dạ xoay người rồi đi!

“Ngươi dám mắng ta? Âu Dương Phi Nguyệt! Đứng lại cho ta!” Phi Tuyết chân nhân trong cơn giận dữ, trong nháy mắt lách mình đi qua trùng hai mắt, nhưng cũng không dám động thủ bởi vì nàng biết mình không phải là đối thủ của Âu Dương Phi Nguyệt hít sâu một hơi nói ra: “Đừng tưởng rằng ngươi tu vi cao là rất đáng gờm, ngươi đừng quên phụ thân ta là ân nhân của Âu Dương gia các ngươi!”

“Cũng bởi vì lão tử ngươi là ân nhân Âu Dương gia chúng tôi, cho nên Dạ Dạ mới có thể bán gái điểm thú như ngươi làm sự phụ, cũng bởi vì lão tử ngươi là ân nhân của Âu Dương gia chúng ta hôm nay cô nãi nãi mới không động thủ đối với gái điểm thú như ngươi, không phải ngươi cho rằng ngươi là cái gì! Cút đi!”

Âu Dương Phi Nguyệt vung tay lên đẩy Phi Tuyết sang một bên tại chỗ.

“Âu! Dương! Phi! Nguyệt!! Ngươi dám động thủ với ta!”

Âu Dương Phi Nguyệt dừng bước quay người, một đôi mắt câu hồn đoạt phách sát ý vô hạn, chỉ vào Phi Tuyết khiển trách quát mắng: “Ra tay với ngươi là nhẹ, làm lão nương phát bực đánh chết ngươi đó gái điểm thú!”

“Âu Dương Phi Nguyệt! Ngươi chờ lấy... Ta nhất định sẽ đem chuyện này nói cho phụ thân ta... Ta nhất định...”

“Lão tử ngươi? Ha ha ha! Nếu ngươi lại tham gia tranh đoạt chương trừ phái Vân Hà, đến lúc đó ngay cả lão tử ngươi có thể sống hay không cũng là vấn đề! Nói cho ngươi biết Phi Tuyết, hôm nay nể mặt lão tử ngươi từng có ơn với Âu Dương gia chúng tôi, lão nương cảnh cáo ngươi một lần cuối cùng không nên tham gia vị trí tranh đoạt chương trừ, Cổ Thanh Phong kia là người ngươi không thể trêu vào, lão tử ngươi cũng không thể trêu vào cả nhà ngươi cũng không thể trêu vào! Có bao xa cút bao xa, đừng đề đến lúc đó chết cũng không biết lý do như thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Nơm nớp lo sợ

“Cô cô, sư phụ con...”

Lúc trước Âu Dương Dạ chẳng qua chỉ cảm thấy uất ức, căn bản không nghĩ đến cô cô đột nhiên đến càng không có nghĩ tới cô cô sẽ chửi mắng sư phụ một trận, mà hai người còn xém chút đánh nhau điều này khiến nàng nhất thời không biết làm sao.

“Nha đầu, chuyện của lão sư phụ điểm thú kia con cũng không cần quan tâm nữa.” Âu Dương Phi Nguyệt kéo Âu Dương Dạ bước nhanh đi, chừng chạc đang hoảng nghiêm túc nói: “Mà có một việc cô cô nhất định phải cho con biết, từ hôm nay trở đi đừng đi tìm Cổ Thanh Phong nữa, tốt nhất cách hẳn xa xa ra đừng có bất cứ quan hệ gì với hắn.”

“Cô cô, rốt cuộc là có chuyện gì?” Nhớ tới những lời vừa rồi cô cô nói với sư phụ Âu Dương Dạ đầy đầu nghi hoặc hỏi: “Cổ Thanh Phong thế nào? Người nói hắn không bình thường còn kêu sư phụ con không nên trêu chọc hắn... Cô cô, người đã điều tra ra được thân phận của Cổ Thanh Phong sao?”

“Nếu điều tra được thì tốt rồi đáng tiếc là không được.”

Âu Dương Phi Nguyệt thành thật nói: “Rốt cuộc tên họ Cổ kia là thân phận gì hiện tại ta cũng nói không rõ, nhưng có một điều có thể khẳng định sự tồn tại của hắn rất kinh khủng, thậm chí còn kinh khủng hơn tưởng tượng của ta nhiều.”

“Cô cô, làm sao cô cô biết.”

“Không nên hỏi nhiều như vậy dù sao đừng trêu chọc hắn.”

“Thế nhưng... Thế nhưng.. Hiện tại hắn cũng là đệ tử phái Vân Hà chúng ta không thể không gặp mặt chẳng lẽ gặp mặt cũng không thể nói chuyện với hắn sao? Mà hình như ngày mai là ngày hắn thi đấu chiến thí luyện trận con cũng sẽ đi xem.”

“Nha đầu chết tiệt này, cô cô không đùa với ngươi trước khi ta chưa biết rõ ràng thân phận của hắn, tốt nhất con nên cách xa hắn một chút về phần ngày mai con đi xem cũng được, nhưng nhất định phải đứng bên cạnh ta.”

“Cô cô, người cũng đi?”

“Tên kia vừa thần bí lại quỷ dị, cô cô cũng muốn xem xem rốt cuộc bản lĩnh hắn thế nào.”

Vào đêm

Trăng tối gió lại cao.

Đệ tử nội môn phái Vân Hà tập năm tập ba tập họp tại một chỗ, đều đang nghị luận chuyện ngày mai Cổ Thanh Phong thi đấu chiến thí luyện trận.

Mà lúc này giờ phút này bên trong một gian phòng khách, Nhân Đức trưởng lão đang tới lui dạo bước lúc ngừng chân, cũng vẫn về cái cằm râu dài nhìn vào bóng đêm, vẻ mặt dường như khá lo lắng.

Hoàn toàn chính xác.

Từ sau khi biết được Cổ Thanh Phong là do Hóa Đức tìm đến tranh đoạt chương trừ đệ tử Nhân Đức trưởng lão quyết định giúp một tay, dù sao hắn cũng không muốn cơ nghiệp ngàn năm tiền bối sư môn cực khổ truyền thừa xuống bị Thủy Đức và Kim Đức hai người họ chà đạp.

Hắn có chút lo lắng, lo lắng ngày mai Cổ Thanh Phong có thể thông qua thí luyện trận hay không có thể thông qua khảo hạch hay không.

Dù gì Hóa Đức cũng đã cam đoan, thế nhưng Nhân Đức vẫn có chút không yên lòng.

Bởi vì vừa nãy hắn nhận được tin tức, Thủy Đức và Kim Đức hai người đều vội vàng rời khỏi phái Vân Hà, ngày mai sẽ không ra mặt Thủy Đức tìm Phi Tuyết chân nhân thăm hạch thay còn Kim Đức tìm Quảng Nguyên thăm hạch thay.

Nhân Đức nghĩ không ra, không biết Kim Đức và Thủy Đức đang giờ trò quỷ gì? Có âm mưu gì?

Hắn vốn muốn tìm Hóa Đức thương nghị một chút, nhưng Hóa Đức lại ra ngoài, Phí Khuê nói có lẽ Hóa Đức ban đêm mới trở về cho nên Nhân Đức chỉ có thể ở nơi này sốt ruột chờ đợi.

Từng giờ từng phút trôi qua, đêm càng sâu.

Đột nhiên, hai người đi vào phòng khách một người thân mang áo bào xám nhìn có chút lờ lờ già nua, một vị khác là người đàn ông trung niên mập lùn tròn trĩnh.

Chính là Hóa Đức trưởng lão và Phí Khuê.

“Sư đệ, rốt cuộc đệ đã đến hôm nay Kim Đức và Thủy Đức vội vàng rời đi...”

Nhân Đức nói hết chuyện một lần, Hóa Đức gật gật đầu đáp lại nói: “Chuyện này đệ đã biết, cũng không phải bọn họ giả thủ đoạn gì mà là hôm nay

Hồng lão gia tử xuất quan, sau khi hai người bọn họ nhận được tin tức lập tức chạy tới.”

Nghe nói Hồng lão gia tử, Nhân Đức khẽ giật mình đầu tiên là vui mừng sau đó chính lo lắng.

Vui chính là vì Hồng lão gia tử chính là lão tiền bối đức cao vọng trọng của Thanh Dương địa giới, danh xưng một trong năm Thanh Dương Ngũ lão, bối phận cao, mặt mũi lớn quan trọng nhất chính là quan hệ giữa Hồng lão gia tử và phái Vân Hà luôn rất tốt.

Lo chính là Thủy Đức và Kim Đức vội vàng chạy qua, tất nhiên là đi lôi kéo Hồng lão gia tử nếu lúc tranh đoạt chương tữ, dù Hồng lão gia tử đứng bên Thủy Đức hay là Kim Đức vậy chuyện này cũng không xong.

“Sur huynh, Hồng lão gia tử xuất quan đệ cũng phải đích thân đi một chuyến, ngày mai chuyện khảo hạch của Cổ tiểu tử nhờ huynh.”

Nhân Đức biết tầm quan trọng của Hồng lão gia tử gật đầu hỏi: “Sur đệ, rốt cuộc Cổ Thanh Phong kia có thực lực hay không?”

“Cái này huynh yên tâm, chuyện khảo hạch đối với Cổ tiểu tử dễ hơn uống rượu, điều khiến đệ thật sự không phải cái này... Đệ sợ...”

“Sợ cái gì?”

“Sợ tiểu tử kia không thu lại được tính tình. Đến lúc đó giết người thì phiền toái.”

Dây lợi ích của phái Vân Hà rất phức tạp, mỗi một vị trưởng lão mỗi một vị chấp sự mỗi một vị khách khanh, thậm chí sau lưng mỗi một vị đệ tử thân truyền đều có dây lợi ích của gia tộc bang phái, giết ai đối với phái Vân Hà đều là tổn thất.

Chỉ là hắn nói câu này ra, quả thực khiến Nhân Đức không khỏi sửng sốt thí luyện khảo hạch còn chưa bắt đầu mà, Cổ Thanh Phong kia có thể thông qua hay không vẫn là ẩn số, sao Hòa Đức lại lo lắng hắn sẽ giết người? Nghi vấn hỏi: “Đang êm đẹp tại sao giết người?”

“Tính tình tiểu tử kia không tốt, mặc dù nhìn bề ngoài hắn là người vô hại hi hi ha ha, đáng về bất cần đời, nhưng đây cũng chỉ là mặt ngoài mà thôi, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, thực chất bên trong tiểu tử kia chính là sói tính, nếu như ai có sát ý đối với hắn hắn tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình, càng đáng sợ chính là tính đó của hắn vừa lên chắc chắn sẽ không thu lại được.”

Hòa Đức khuyên nói ra: “Cho nên, sur huynh ngày mai nếu có ai tỏ sát ý với hắn, nhất định huynh phải can thiệp trước.” Dứt lời hắn lại nói với Phí Khuê: “Còn người Phí Khuê, sur huynh ta dù sao cũng là Nghị sự trưởng lão bận tâm quá nhiều, nếu huynh ấy không thể ra tay vậy người ra tay đi bất kể là ai cứ làm đi rồi nói, tuyệt đối không thể để cho Cổ tiểu tử ra tay, một khi hắn ra tay đối phương không chết cũng sẽ tàn phế, nếu như chỉ như vậy cũng không có gì, sợ là sợ người ta tìm tới cửa nếu tâm trạng hắn tốt còn dễ nói, nếu tâm trạng khó chịu, lập tức đại khai sát giới tại chỗ vậy coi như không xong.”

Cái này...

Hòa Đức khiến Nhân Đức nhũ mày thật chặt, cũng khiến Phí Khuê đang nghe tròn mắt hốc mồm.

Trộn vện sừng sốt nửa ngày, Nhân Đức mới ngạc nhiên hỏi: “Sur đệ, rốt cuộc Cổ Thanh Phong kia là ai? Sao từ trong miệng đệ nói ra hắn giống như... giống như ma đầu giết người không chớp mắt vậy.”

“Ma đầu? Nếu hắn là ma đầu, vậy thế giới này đã không có ma.” Hòa Đức thờ dài thật sâu nói: “Về phần hắn là ai, huynh cũng khỏi phải hỏi thân phận của hắn quá đặc thù, biết không có ích đối với huynh khả năng còn mang họa sát thân, nếu lộ ra ánh sáng thiên hạ không phải đại loạn thì không được.”

Một khi thân phận lộ ra ánh sáng thiên hạ đại loạn?

Cái này...

Phí Khuê thực sự không tưởng tượng ra thân phận của người nào mà lộ ra ánh sáng thiên hạ sẽ đại loạn, đừng nói là hắn dù cho là Nhân Đức cũng đang trừng trừng mắt, chấn kinh lại ngạc nhiên.

“Được rồi, không còn sớm nữa ta phải mau chóng đuổi tới Hồng lão gia tử, không thể để cho Thủy Đức và Kim Đức đi trước, sur huynh nhớ kỹ lời đệ nói.”

Hòa Đức thờ dài một hơi thật mạnh, nói thật nếu như phạm là có một chút xiu biện pháp, đánh chết hắn cũng sẽ không tìm Cổ Thanh Phong đến giúp chuyện này, thậm chí đến bây giờ trong lòng có chút hối hận hắn không lo lắng phái Vân Hà sẽ rơi vào tay Thủy Đức và Kim Đức, bởi vì hắn biết Cổ Thanh Phong đã đồng ý hỗ trợ nhất định có thể đoạt lại phái Vân Hà.

Điều thật sự khiến hắn sợ hãi chính là, đến lúc đó dù cho đoạt lại được phái Vân Hà người của phái Vân Hà cũng chết sạch.

Vậy thì có ích gì chứ!

Nhưng điều này cũng không khiến Hòa Đức lo lắng, thật sự khiến hắn lo lắng chính là nếu như bởi vì giúp mình, thân phận của Cổ Thanh Phong bị người khác đoán được, đến lúc đó thiên hạ thật sự đại loạn.

Những tiên tri đã từng bị hắn xóa bỏ.

Những tông môn từng bị hấn nghiền ép.

Những cao thủ đã bị hấn treo lên đánh.

Còn có những người luôn tìm người phụ nữ của hấn.

Những huynh đệ luôn chờ hấn trở về.

Mẹ ơi! Hỏa Đức có chút muốn khóc, càng nghĩ càng hối hận hiện tại cả ngày đều lo lắng đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Ra Trận

Mấy ngày qua, Cổ Thanh Phong luôn trốn ở trong phòng nghiên cứu viên hỗn sắc tinh thạch kia trong động phủ.

Hắn tu luyện năm trăm năm nhòm ngó qua Tiên đạo vương tọa, còn có Ma đạo vương tọa, cũng nhòm ngó qua Thiên Đạo đế tọa, mặc dù không dám khoe khoang không gì không biết, nhưng cũng tuyệt đối được xưng tụng là hạng người có kiến thức rộng rãi chỉ là nghiên cứu nhiều ngày như vậy, làm thế nào cũng không rõ rốt cuộc đồ chơi này là cái gì.

Không biết tinh thạch là cái gì cũng không biết không gian thần bí bên trong là cái gì, cũng tương tự không hiểu rõ vì sao bên trong có thảm phán.

Điều này khiến Cổ Thanh Phong có chút phát điên, cảm thấy thật sự sống vô dụng nhiều năm như vậy.

Đương nhiên cũng không phải không thu hoạch được gì, trải qua nhiều ngày ẩn núp ít nhất hiểu rõ một chuyện, hai cô gái bên trong dường như không biết không gian thần bí này là gì mà có thể đi vào không gian không chỉ có hai người bọn họ, giống như còn có những người khác trong lúc bọn họ nói chuyện cũng biết được còn một người có thể đi vào.

Cổ Thanh Phong ẩn núp trong mấy ngày này, còn có một đạo thần thức thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện không biết có phải người thứ ba từ miệng hai người kia hay không, nếu như không phải, vậy thì đồng nghĩa với việc còn có người thứ tư có thể đi vào.

Cổ Thanh Phong suy nghĩ tìm hiểu bọn họ là ai lại tiến đến thế nào, sau đó nghĩ nghĩ thôi được rồi tình huống không rõ ràng, trời mới biết trong không gian còn có ẩn núp những người khác hay không nghĩ cứ yên lặng mà theo dõi chuyện này, đợi khi hiểu rõ tình huống này lại nói nữa.

Sáng sớm hôm sau mặt trời mới lên.

Phía sau núi vườn Linh Ân.

Vừa sáng sớm Phí Khuê đã rửa mặt chuẩn bị kỹ càng giờ này khắc này đang đứng tại cửa ra vào chờ, ngày hôm nay là ngày Cổ Thanh Phong tham gia thí luyện khảo hạch thấy thời gian khảo hạch cũng sắp đến đến, thế nhưng bên trong còn không có bất cứ động tĩnh gì.

Trong lòng Phí Khuê rất vội lại cũng chỉ có thể thành thành thật thật tại chỗ này chờ.

Hắn không dám hét.

Càng không dám ồn ào.

Từ hôm qua sau khi nghe lão gia tử nói những lời kia, đến bây giờ Phí Khuê cũng còn có chút ngơ ngác nhất là khi lão gia tử nói một khi thân phận lộ ra ánh sáng, thiên hạ đại loạn luôn quanh quẩn trong đầu hắn, ngay cả lão gia tử đều sợ thành như thế Phí Khuê nào dám nhao nhao.

Lúc này, một người đột nhiên xông vào vườn Linh Ân.

Dung nhan, tư thái xinh đẹp toàn thân lộ ra vẻ phong tình vạn chủng, không phải Âu Dương Phi Nguyệt thì là ai.

“Phí Khuê, Cổ công tử đâu?”

“Công tử gia ở bên trong nghỉ ngơi.”

Phí Khuê khom người trả lời một câu.

“Còn đang nghỉ ngơi? Khảo hạch sắp bắt đầu rồi.”

Lời còn chưa dứt cửa phòng mở ra, Cổ Thanh Phong từ bên trong đi ra vừa mặc y phục vừa cười nói: “Ồ, đại muội từ sáng sớm tinh mơ tìm ta có chuyện gì?”

“Công tử gia, buổi sáng tốt lành. Hôm nay là lúc người tham gia khảo hạch, ta đây không phải đến giúp đỡ cho người sao, thuận tiện cũng chúc mừng công tử gia thuận lợi tiến cấp.”

Phí Khuê nghe lời của lão gia tử, không dám bắt kính với Cổ Thanh Phong mà Âu Dương Phi Nguyệt sau hai ngày thăm dò, nàng cũng không dám hỏi cái gì Thanh Phong đệ đệ cũng theo Phí Khuê hô công tử gia.

“Ta còn chưa đi thi mà người đã đến chúc mừng ta nhìn trúng ta sao?”

Âu Dương Phi Nguyệt cười tươi như hoa: “Thí luyện khảo hạch nhỏ nhỏ thôi sao có thể làm khó được công tử gia “

“Ha ha ha! Lời này ta thích nghe.”

Ngay lúc Cổ Thanh Phong đi ra Phí Khuê nhanh chóng bưng chậu nước đã chuẩn bị xong qua, dội rửa mặt xong lại đưa khăn mặt, sau đó là hoa quả tươi rồi tới rượu ngon.

Một màn này rơi vào mắt của Âu Dương Phi Nguyệt, khiến trong lòng của nàng càng chắc chắn ý nghĩ của mình.

Lúc đầu nàng muốn tới muốn dò xét tìm hiểu hôm đó sau khi bị mê hoặc rốt cuộc tên này đã hỏi mình cái gì, chẳng qua là khi nàng trông thấy Phí Khuê hầu hạ Cổ Thanh Phong giống hầu hạ tổ tông Âu Dương Phi Nguyệt cảm thấy mình vẫn không nên dò xét, Phí Khuê cung kính như thể hầu hạ hân trời mới biết rốt cuộc tên này là ai.

Nàng có chút sợ hãi.

Nhất là nhìn qua Phí Khuê cẩn thận từng li từng tí phục vụ khiến nàng lo lắng hơn.

“Không phải nói hôm nay lão gia tử trở về sao?”

Rửa mặt xong, Cổ Thanh Phong hỏi một câu.

“Hôm qua lão gia tử có trở lại, không dám quấy nhiễu ngài nửa đêm có việc gấp lại đi.”

“Hắn dường như rất bận.”

“Đêm qua lão gia tử dặn dò tiểu nhân chuyển lời cho ngài.”

“Lời gì?”

“Lão gia tử nói...” Phí Khuê nhìn nhìn Âu Dương Phi Nguyệt nghĩ nghĩ rồi nói ra: “Lão gia tử nói nề mặt ngài ấy không được tức giận.”

“Đây là thế nào, đang êm đẹp tại sao ta phải tức giận.”

Phí Khuê cúi đầu, câu nói này hắn không biết nên đáp ra sao Âu Dương Phi Nguyệt bên cạnh nghe xong câu này nhin không được nhủ mày cái gì gọi là không nên tức giận, lão gia tử nói lời này là có ý gì? Hắn tức giận thì sao? Chẳng lẽ... Đúng như lão gia tử nói hắn khề giận chính là đại sự? Không hiểu không biết cũng không dám hỏi nhiều.

“Đi thôi.”

Đã đáp ứng Hỏa Đức, Cổ Thanh Phong tất nhiên sẽ làm thỏa đáng chuyện này rồi khỏi vườn Linh Ân, thấy Âu Dương Phi Nguyệt một mực đi theo liền hỏi: “Người cũng đi?”

“Công tử gia, người quên rồi sao ta cũng là khách khanh phái Vân Hà.” Âu Dương Phi Nguyệt cười rất mê người cũng rất mỉa hoặc nói: “Mà từ khi bắt đầu ta đã đứng bên lão gia tử, đương nhiên cái này đều không quan trọng quan trọng nhất là ta muốn trợ uy cho công tử gia.”

Cổ Thanh Phong nhìn nhìn nàng, cười cười không nói gì.

Phái Vân Hà, sân thí luyện nơi này sớm đã người đông nghìn nghịt từ lâu, dường như đệ tử ngoại môn nội môn đều đã đến hết.

Dù sao ai cũng biết hôm nay Cổ Thanh Phong tham gia thí luyện khảo hạch, một khi thông qua khảo hạch mang ý nghĩa hắn sẽ trở thành đệ tử thân truyền Cửu điện.

Đây là đại sự phái Vân Hà, không chỉ các đệ tử đều tới ngay cả chấp sự nội ngoại môn, chủ sự, trưởng lão cũng gần như đến đông đủ, giống Âu Dương Phi Nguyệt khách khanh này cũng tới không ít.

Mặc kệ là Chấp Sự trưởng lão, hay là khách khanh, bọn họ cơ hồ đều biết phái Vân Hà sắp thay đổi triều đại đồng thời trong lòng bọn họ cũng đều rõ

ràng, Cổ Thanh Phong là người Hỏa Đức tìm đến tranh đoạt chương trừ đệ tử.

Rất nhiều Chấp Sự trưởng lão cùng khách khanh, có người ủng hộ Thủy Đức, có người ủng hộ Kim Đức, nhưng phần lớn người đều đang do dự, ngần ngại, bọn họ đều là kẻ già đời biết một khi đứng sai đội, hậu quả vô cùng nghiêm trọng, chẳng những lợi ích bị hao tổn, khả năng cũng sẽ liên quan đến tính mạng, cho nên chưa đến cuối cùng, ai cũng không dám mù quáng đứng đội nào.

Bây giờ Hỏa Đức tìm Cổ Thanh Phong người có tình thế vô cùng mãnh, nói không chừng chính là một con ngựa ô, phải quan sát thật kỹ mới được.

Trên đài cao, Nhân Đức, Mộc Đức chờ bảy tám vị nghị sự trưởng lão phái Vân Hà đoàn chính mà ngồi, hôm nay bọn họ đều là quan chủ khảo trừ cái đó ra, còn có Quảng Nguyên, Phi Tuyết, lúc đầu hai người bọn họ không có tư cách ngồi ở chỗ này nhưng hai vị nghị sự trưởng lão Kim Đức và Thủy Đức tạm thời ra ngoài để cho hai người thăm hạch thay.

Ngoại trừ những nghị sự trưởng lão này ra, hai bên cao đài ngồi hơn mười vị Chấp Sự trưởng lão, bên cạnh còn có gần trăm vị khách khanh.

Mà phong vân đệ tử của phái Vân Hà cũng tới không ít thủ tịch mười hai viện Mộ Tử Bạch.

Đệ tử thân truyền của Cửu điện hôm nay cũng tới trọn vẹn năm vị.

Chung Thiên Ứng, Lý Vồng, Phạm Đông Côn, Lữ Trình, Giang Nguyên, năm người chẳng những là đệ tử thân truyền của Cửu điện phái Vân Hà, bên ngoài cũng uy danh truyền xa, mỗi người đều là thiên tài xuất sắc, dù sao trong đệ tử thân truyền của Cửu điện, Mặc Long danh tiếng lớn nhất thực lực cao nhất bối cảnh sâu nhất, Kim Cảnh Sơn bốn người bọn họ chẳng biết tại sao chưa từng xuất hiện, có người nói Mặc Long, Kim Cảnh Sơn vốn dĩ không coi Cổ Thanh Phong là vấn đề cần đề mắt.

Cách thời gian khảo hạch ngày càng gần, rốt cuộc đoàn người Cổ Thanh Phong cũng xuất hiện tại sân thí luyện trận.

Hiện trường lập tức sôi trào lên, ánh mắt tất cả mọi người ở đây đều quét qua.

Đúng lúc này, một đạo cự kiếm bay đi cách Cổ Thanh Phong khoảng mười mét, hung hăng cắm trên mặt đất mặt đất nứt ra trong nháy mắt.

Vào!

Một bóng người vạch phá giữa trời, trong nháy mắt đã đứng bên cạnh cự kiếm.

Tất cả mọi người đều biết hấn.

Đệ tử thân truyền của Cửu điện, Lý Vồng.

“Lý Vồng, không được càn rồi!”

“Lý Vồng, lui ra!”

“Lý Vồng! Ngươi làm cái gì vậy!”

Lý Vồng đột nhiên ngăn đường đi của Cổ Thanh Phong, Nhân Đức các trưởng lão lập tức mở miệng giận dữ mắng mỏ ngay cả Quảng Nguyên người của Kim Đức trưởng lão cũng không ngoại lệ, chỉ có Phi tuyết chân nhân ở nơi đó cười lạnh xem trò hay.

Đối mặt với sự mắng mỏ giận dữ của tất cả trưởng lão, Lý Vồng cũng không để ý tới chỉ là gắt gao nhìn chăm chăm Cổ Thanh Phong.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Khiêu khích

“Cổ Thanh Phong, ngươi còn dám ra đây!”

Lý Vồng đứng ở trên chuôi kiếm, lạnh lùng nhìn chăm chăm Cổ Thanh Phong tức giận gằn giọng quát từng chữ: “Ta đã nói nếu ngươi không dám ứng chiến, ở phái Vân Hà ta gặp ngươi lần nào sẽ đánh ngươi lần đó!”

“Đúng là đã rất lâu rồi không nghe thấy người khác nói với ta câu này.” Cổ Thanh Phong bỗng dưng cảm thấy tức cười, cũng rất là buồn cười có chút hào hứng nhìn Lý Vồng hỏi: “Sao nào, vậy ngươi định chuẩn bị động thủ ở đây?”

Phi Khuê ở bên cạnh, yên lặng cúi đầu lên nhìn Cổ Thanh Phong, hôm qua những lời lão gia tử nói đến bây giờ còn đang xoay chuyển trong đầu hấn, nói là nếu có kẻ đui mù nhất định phải giải quyết trước khi Cổ Thanh Phong nổi giận, bây giờ có một tên đui mù xuất hiện, Phi Khuê không biết mình có nên

động thủ hay không cũng không nhìn ra Cổ Thanh Phong có phải đang nổi giận hay không.

Lý Vồng nhảy từ trên cự kiếm xuống dưới đi qua, đứng trước mặt Cổ Thanh Phong vẻ mặt dữ tợn, hai mắt trợn trừng lạnh lẽo gầm lên: “Ngươi cho rằng ta không dám?”

“Đại gia ta có việc quan trọng muốn làm chút sang một bên.”

Cổ Thanh Phong không thèm để ý giờ tay đánh ra một bạt tai, vỗ lên đầu Lý Vồng.

Một bạt tai này của hắn quả thực lợi hại, vừa vung ra một cái cổ Lý Vồng lập tức “răng rắc” một tiếng, tiếng xương cốt gãy lia khi đầu lật ngang trên cổ, người cũng ngã lộn ra đất.

Có lẽ là không ngờ Cổ Thanh Phong lại bất ngờ động thủ, càng không ngờ tới Cổ Thanh Phong chỉ thuận tay vung ra một bạt tai lại có lực đạo lớn như vậy, không chỉ đánh Lý Vồng bầm dập miệng mũi phun máu, thậm chí có vẻ xương cổ Lý Vồng cũng gãy cả rồi.

Một màn này xảy ra quá nhanh, quá đột ngột!

Nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Nhất là Phí Khuê, hắn vẫn còn đang do dự sao Cổ Thanh Phong lại động thủ mà không có dấu hiệu báo trước nào, điều này khiến hắn sững sờ.

Không chỉ mỗi hắn sững sờ, còn có Âu Dương Phi Nguyệt ở bên cạnh hoàn toàn bị một màn xảy ra bất ngờ này hù dọa, hắn thực sự ngờ Cổ Thanh Phong chỉ đánh ra một bạt tai đã khiến Lý Vồng gãy cổ.

“Vồng nhỉ!”

“Rầm rầm rầm”, bốn năm bóng người trên đài cao chạy đến.

Người Lý gia không chỉ có Lý Tử Hoàn đảm nhiệm chức vị quan trọng ở phái Vân Hà, ngoài ra còn có ba vị chấp sự, cùng hai vị khách khanh hôm nay bọn họ đều tới, lúc này trông thấy Lý Vồng bị đánh ngã bất ngờ, ba vị chấp sự và khách khanh của Lý gia đều cuống cuống chạy đến, Quảng Nguyên chân nhân cũng xông tới quát to: “Đồ đệ to gan!”

Vù!

Nhân Đức trưởng lão thả người vọt lên, uy vũ hét lớn.

“Không được làm càn!”

Nhân Đức trưởng lão ra mặt, lập tức áp chế người Lý gia.

Người Lý gia nhanh chóng xem xét thương thế của Lý Vồng, vừa kiểm tra sắc mặt ai cũng rất khó coi, quả nhiên Lý Vồng đã gãy cổ.

“Tên tiểu tử thật ác độc!”

“Nhân Đức trưởng lão, kẻ này thừa dịp lúc cháu của ta không có phòng bị ra tay đánh lén, không thể cứ bỏ qua như vậy được.”

Nhân Đức trưởng lão nhìn thương thế của Lý Vồng một chút, thầm giật mình lại quan sát Cổ Thanh Phong, mà hắn sau khi đánh ra một bạt tai lại giống như người ngoài cuộc, đi đến đài cao ngay cả nhìn cũng chưa từng liếc một cái, dường như mọi chuyện xảy ra ở đây không liên quan đến hắn.

Lời Hỏa Đức nói hôm qua, không chỉ luẩn quẩn ở trong đầu Phí Khuê, mà cũng luẩn quẩn trong đầu Nhân Đức trưởng lão.

Biết Cổ Thanh Phong không bình thường, thậm chí có lẽ còn kinh khủng hơn cả trong tưởng tượng.

Nhân Đức trưởng lão cũng không dám nói gì thêm chỉ nói với đám người Lý gia: “Mọi chuyện chờ khảo hạch thí luyện kết thúc rồi nói sau.”

“Thà ta ra! Ta muốn giết hắn!”

Lý Vồng mặc dù gãy cổ, nhưng so với sự đau đớn thì nỗi căm giận trong lòng hắn càng mãnh liệt hơn, cố nén cảm giác đau đớn, thả người vọt lên, quanh người tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói lóa như ngọn lửa đang bùng cháy, hắn nhảy lên phi kiếm trong con giận dữ phóng về phía Cổ Thanh Phong.

“Lui xuống!”

Nhân Đức trưởng lão giờ tay lên bấm Linh quyết, ánh sáng lấp lóe pháp thuật huyền diệu giống như mạng nhện bao vây Lý Vồng ở giữa không trung.

Cho dù Lý Vồng tu vi là Chân Thân lục trọng, cũng có song thái bảo vệ, thực lực vô cùng dũng mãnh nhưng đối mặt với cao thủ Kim Đan tu luyện hơn tám trăm năm như Nhân Đức trưởng lão, hắn sao có thể là đối thủ một đạo pháp thuật vững chắc kim hãm Lý Vồng không thể nhúc nhích.

“Nhân Đức trưởng lão, Cổ Thanh Phong ra tay đánh lén vì sao ngài muốn can ta!”

Lý Võng chặt vật vô cùng, khỏe miệng còn rỉ máu thẹn quá hoá giận, nghiêng đầu mặt mũi tràn đầy vẻ dữ tợn, giống như ác quỷ, giận dữ quát: “Hắn thừa dịp ta chưa sẵn sàng, ra tay đánh lên hôm nay ta nhất định phải giết hắn!”

Nỗi đau đớn không là gì với Lý Võng, hắn có thể chịu đựng, điều khiến hắn không thể nhẫn nhịn chính là thể diện, trước mặt nhiều người như vậy, bị một tên phế vật Trúc Cơ thất bại đánh gãy cổ, hắn hoàn toàn không thể chịu đựng nổi nhục nhã nhường này!

Trên đài thí luyện, Cổ Thanh Phong thấy đám người đang âm ỉ thì hơi mất kiên nhẫn hờ hững nói: “Nhân Đức trưởng lão, ngươi chớ có ngăn cản để hắn tới.”

Nghe xong lời này, Phí Khuê cảm thấy kinh hãi không biết công tử có ý gì.

Nhân Đức trưởng lão khi nghe xong câu nói này, thần sắc cũng hơi đổi nhớ tới lời của Hòa Đức, nói Cổ Thanh Phong một khi tức giận đối phương không chết cũng phải tàn phế, nghĩ đến đây lão vội vàng nói: “Cổ... Cổ Thanh Phong, vẫn là khảo hạch trước đi.”

“Chẳng phải nói vượt qua khảo hạch còn phải đấu với một vị đệ tử thân truyền Cửu điện sao?” Cổ Thanh Phong đứng yên trên đài thí luyện, vẻ mặt lạnh nhạt ánh mắt vô cùng bình tĩnh, giọng điệu cũng không nghe ra bất cứ sắc thái tình cảm nào, giống như đang nói chuyện với một người bạn: “Đúng lúc, vậy chọn hắn đi.”

Nhân Đức trưởng lão có chút khó xử nói: “Cái này không hợp quy củ, trước hết vượt qua khảo hạch thí luyện mới có thể đấu với đệ tử thân truyền Cửu điện.”

“Quy củ là con người đặt ra, trước tiên ta đấu với một vị đệ tử thân truyền Cửu điện, sau đó lại vượt qua khảo hạch không giống nhau sao?”

“Cái này...”

Nhân Đức trưởng lão không biết đáp lại thế nào.

Giọng nói bình thản kia của Cổ Thanh Phong, quả thực khiến mọi người ở đây cảm thấy không hiểu, giọng nói hờ hững giống như không bận tâm đến Lý Võng, đúng vậy dù là một chút xiu cũng không có, thật giống như Lý Võng chỉ là một con kiến trong mắt hắn, hắn muốn bóp chết thì bóp.

Không sai, chính là loại giọng điệu này.

Ai cũng nghe ra.

Lý Võng dĩ nhiên cũng nghe ra, hắn vốn đang thẹn quá hóa giận thở phì phò gầm lên: “Cổ Thanh Phong! Nếu không phải ngươi ra tay đánh lên, ngươi cho rằng ngươi có thể đã thương ta?” Khuôn mặt hắn tràn đầy vẻ dữ tợn, tỏa ra song thái bảo vệ bản thân, điên cuồng vận chuyển linh lực, vung cự kiếm muốn thoát khỏi pháp thuật Nhân Đức trưởng lão ngạo mạn quát: “Ta Chân Thân lục trọng, có song thái bảo vệ chỉ bằng ngươi mà cũng ảo tưởng đã thương ta!”

“Trước tiên đấu? Sau thí luyện? Đúng là khẩu khí lớn!” Phi Tuyết chân nhân đứng lên khinh thường nói: “Nhân Đức trưởng lão, nếu Cổ Thanh Phong đã yêu cầu như vậy, vậy thì đáp ứng hắn luôn đi ta chính là muốn xem xem nếu hắn không ra tay đánh lên, dựa vào cái gì làm lung lay song thái bảo vệ của Lý Võng!”

Quảng Nguyên cũng đứng ra nói: “Không sai! Nhân Đức trưởng lão, hôm nay nếu ta đã thay mặt sư phụ Kim Đức trưởng lão của ta đến xét duyệt, cũng có tư cách đưa ra ý kiến nếu Cổ Thanh Phong đã muốn đấu với đệ tử thân truyền Cửu điện, vậy thì để cho hắn đấu!”

Mộc Đức trưởng lão vẫn vẻ chòm râu trên cằm hừ lạnh một tiếng nói: “Tên đệ tử nhỏ nhoi, lại cuồng vọng như vậy cơ thể đệ tử biến suy cho cùng vẫn là cơ thể đệ tử biến, nếu như không cho hắn ném mùi thất bại sợ là không biết trời cao đất rộng.” Bất chợt người Lý gia cũng đều đứng ra ủng hộ.

Cổ Thanh Phong hơi cau mày, ánh mắt u ám lướt qua khuôn mặt từng người Phi Tuyết, Quảng Nguyên, Mộc Đức cùng người Lý gia, sau đó rơi vào trên người Nhân Đức trưởng lão trầm giọng nói: “Đề hắn đến đây đi.”

“Cái này...”

Nhân Đức hơi do dự, sau đó phất tay giải khai pháp thuật đang vây quanh người Lý Võng.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Quỷ xuống

“A.”

Sau khi mất đi trời buộc, Lý Vồng ngửa đầu thét dài, thả người vọt lên lơ lửng ở giữa trời, chỉ thấy quanh người hắt tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói lóa như ngọn lửa đang bùng cháy, gương mặt dữ tợn ánh mắt tràn ngập sát ý tức giận quát: “Cổ Thanh Phong, chịu chết đi!”

Lý Vồng hai tay nắm chặt cự kiếm, vung múa kiếm quyết đột nhiên vung một cái, một đạo lốc xoáy đột nhiên ngưng tụ ra.

Chiều lốc xoáy này giống như song trọng Thái Sắc, bên trong sấm sét rền vang lúc xoay chuyển phát ra tiếng “đùng đoàng” vang dội.

Đây là cảnh giới một chín của Hoàng cấp Đại Phong Lôi kiếm quyết, ẩn chứa chín đạo Đại Phong Lôi huyền diệu.

Mọi người đều biết, Lý Vồng chính là cảnh giới Chân Thân lục trọng, Trúc Thái Sắc căn cơ, lại lập Thái Sắc Chân Thân, không chỉ có song thái bảo vệ tự nhiên, mà linh lực cũng là song thái chi lực tự nhiên.

Nói một cách khác, uy lực một kiếm này của hắn dựa trên cơ sở linh lực Song Thái tự nhiên Chân Thân lục trọng, đồng thời lại ẩn chứa chín đạo Hoàng cấp Đại Phong Lôi huyền diệu, sức mạnh của một kiếm tựa như bão táp vùn vụt.

Song,

Cổ Thanh Phong kia lại đứng lặng trên đài, cứ đứng lặng như vậy.

Một bộ áo trắng, mái tóc đen dài trên gương mặt lạnh lùng, vẻ mặt hờ hững không lộ chút sắc thái cảm xúc nào, ánh mắt tăm tối như biển chết vừa phẳng lặng vừa thâm sâu vô tận khiến người khác khiếp sợ.

Hắn cứ chấp tay đứng như vậy, không hề di chuyển khi lốc xoáy lôi điện điên cuồng lao đến như một con thú khổng lồ, vẻ mặt hắn không thay đổi lông mày không run rẩy, đôi mắt không chớp lấy một cái, ngay cả y phục cũng không lay động dù một sợi áo cũng không bị ảnh hưởng.

Đại Phong Lôi kiếm quyết trong nháy mắt mà tới.

Hắn hơi giơ cánh tay lên, vung lên rất nhẹ một đạo Đại Phong Lôi kiếm quyết uy lực lớn mạnh cứ thế tiêu tan một cách kì lạ.

Đúng thế.

Tiêu tan.

Không có dấu hiệu nào, không thể giải thích được.

Hắn không thi triển bất cứ linh lực nào, chỉ dựa vào sức mạnh cơ thể hơn nữa thoát nhìn rất nhẹ nhàng, tựa như tiện tay vung lên đánh chết một con ruồi, sau đó... sau đó cũng không có sau đó... tiêu tan, ngay cả gọn sóng khi sức mạnh va chạm cũng không có hoàn toàn bị nghiền ép, giống như nghiền ép một con kiến không cần tốn nhiều sức.

Yên lặng!

Tĩnh mịch.

Một sự tĩnh lặng như tờ.

Mọi người ở đây ai cũng ngẩn người như pho tượng, vẻ mặt sững sờ tròn mắt há mồm, bọn họ không nghĩ thông cũng nghĩ không hiểu, hoàn toàn không biết một màn này xảy ra như nào, quá kì lạ.

Trong suy nghĩ của họ Cổ Thanh Phong kia dù cơ thể có mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể ngăn cản đạo Đại Phong Lôi kiếm quyết này của Lý Vồng.

Cái này dù sao cũng là Hoàng cấp kiếm quyết!

Dù sao cũng là cảnh giới một chín, ẩn chứa chín đạo Đại Phong Lôi huyền diệu.

Quan trọng nhất là người vung múa kiếm quyết còn là một thiên tài linh lực Song Thái tự nhiên Chân Thân lục trọng, đã từng một kiếm chém ngang nhiều vị chân nhân!

Dù Cổ Thanh Phong kia cơ thể thật sự mạnh mẽ có thể ngăn cản như vậy, ít nhất cũng phải có lực va chạm sự chấn động khi huyền diệu giao thoa không có, cái gì cũng không có, hoàn toàn bị nghiền ép.

Không một ai dám tin, càng không có ai dám thừa nhận.

Nhất là Lý Vồng, hắn tròn trĩnh mắt trong mắt đều là vẻ khiếp sợ và sững sờ.

“Ngươi muốn đánh nhau với ta như vậy, hôm nay ta sẽ cho ngươi đủ cơ hội này.” Trên đài thí luyện Cổ Thanh Phong hờ hững nhìn hắn bình thản nói: “Tiếp tục.”

“Ta không tin ngươi thật sự mạnh như vậy!”

Xoạt!

Lý Võng điên cuồng vận chuyển linh lực trong cơ thể, quanh người tuôn ra linh lực Song Thái thiên nhiên cuộn cuộn như sóng thần, hấn vung múa cự kiếm thi triển Đại Phong Lôi kiếm quyết một lần nữa, lần này hấn dùng hết linh lực toàn thân một kiếm này so với vừa rồi càng ẩn chứa Phong Lôi huyền diệu mạnh bạo hơn đủ mười bốn đạo.

Song

Không có tác dụng

Khi hấn dùng hết linh lực toàn thân đánh ra một đạo ẩn chứa mười bốn trọng Phong Lôi huyền diệu kiếm quyết, Cổ Thanh Phong vẫn yên lặng đứng ở nơi đó vẫn hời hợt phát tay như cũ, sau đó kiếm quyết liền tiêu tan cũng không có chấn động khi sức mạnh va chạm nhau, cũng không có tia lửa khi huyền diệu giao thoa nhanh chóng tiêu tan trong im lặng hoàn toàn bị nghiền ép.

Nơi đây, không một ai lên tiếng tất cả mọi người nhìn quanh với vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Đệ tử nội ngoại môn cũng vậy chấp sự trưởng lão cũng vậy.

Đến Mộ Tử Bạch là thủ tịch Thập nhị viện, danh xưng đệ tử thân truyền Cửu điện thiên tài trong thiên tài cũng như vậy.

Trên đài cao, đám người Mộc Đức trưởng lão Quảng Nguyên, Phi Tuyết đều chấn động sắc mặt khó coi.

Trên đài thí luyện, nam tử áo trắng kia vẫn yên lặng đứng đó, tay áo không chút lay động nhìn về phía Lý Võng, hờ hững nói: “Tiếp tục.”

“Ngươi...”

Lơ lửng giữa trời, Lý Võng ngẩn người một bên gương mặt sưng vù vô cùng khó coi, thần sắc tràn đầy nỗi khiếp sợ.

Tiếp tục?

Còn tiếp tục thế nào?

Hắn một kích toàn lực cũng không thể tổn thương được Cổ Thanh Phong, còn tiếp tục như nào?

Đừng nói tổn thương, dù là một chút lay động cũng không có dù là một sợi lông cũng không rung rinh.

“Sao lại không động thủ vậy?” Giọng điệu Cổ Thanh Phong rất bình thản giống như thần sắc của hấn, không có bất kỳ cảm xúc nào, nghe không ra là vui hay giận hấn nhìn Lý Võng nói: “Chẳng phải mấy ngày trước đó còn hạ chiến thư với ta sao? Chẳng phải muốn xả giận cho Lý gia các ngươi sao? Chẳng phải rồi con kêu đánh kêu giết, còn muốn gặp ta lần nào sẽ đánh ta lần đó sao?”

Cổ Thanh Phong nhẹ nhàng nói cởi nút cổ áo, lại nói: “Sao vậy, mới có như vậy mà đã sợ rồi?”

Mà ở dưới đài thí luyện, lúc Phí Khuê thấy Cổ Thanh Phong bắt đầu cởi nút áo hấn biết chuyện sắp gay go rồi, hấn đã đi theo Cổ Thanh Phong rất nhiều ngày từ khảo hạch nội môn, đến cạnh tranh thủ tịch, trong lòng của hấn biết một khi Cổ Thanh Phong bắt đầu cởi nút áo đó chính là dấu hiệu động thủ.

Làm sao bây giờ?

Khuyên giải hay không khuyên giải?

Phí Khuê ngẫm nghĩ, há mồm muốn nói lại thôi, hấn cuối cùng cũng không dám mở miệng thuyết phục.

“Cổ... Cổ Thanh Phong, Lý Võng không phải là đối thủ của ngươi.” Nhân Đức trưởng lão mặc dù không có chú ý tới động tác hóa giải của Cổ Thanh Phong, nhưng có thể nhìn ra Cổ Thanh Phong có ý định động thủ, nhớ tới Hòa Đức nói một khi Cổ Thanh Phong mà động thủ đối phương không chết cũng tàn phế, Nhân Đức vội vàng khuyên ngăn: “Trận đấu đến đây là kết thúc đi.”

“Kết thúc? Ngại quá.” Mỏ cổ áo ra, Cổ Thanh Phong lại bắt đầu xắn tay áo lên nói: “Từ nhỏ ta đã là người không quen bị đánh, đã bị người đánh, mà không đánh trả lại chuyện này ta không làm được.”

Nhớ tới Hòa Đức nói một khi Cổ Thanh Phong tức giận, chắc chắn sẽ đại khai sát giới, Nhân Đức trưởng lão càng nghĩ càng lo lắng, nhất là lúc nhìn vào đôi mắt tinh lạnh kia của Cổ Thanh Phong, khiến đáy lòng lão hoảng sợ khuyên giải: “Ngươi bỏ qua cho hấn một lần đi.”

“Bỏ qua? Ngại quá, ta không phải Bồ Tát cũng không phải Phật, không phải kẻ thiện lương biết từ bi.”

Nói đoạn, bóng dáng Cổ Thanh Phong đột nhiên biến mất khỏi đài thí luyện.

Ngươi đâu?

Không ai biết hấn biến mất như thế nào, nhưng giọng nói của hấn lại vọng ra từ không trung.

“Oắt con, ta đã cho ngươi cơ hội nếu ngươi đã không động thủ vậy thì đến lượt ta!”

Giữa tầng không, Lý Vồng bị dọa cho hoảng sợ biến sắc nhìn chung quanh, bỗng nhiên một bóng người xuất hiện trước tầm mắt hấn.

Khoác một bộ áo trắng, khuôn mặt lạnh lùng vẻ mặt hờ hững, đôi mắt bình thản không phải Cổ Thanh Phong thì là ai.

“Biến đi!”

Cổ Thanh Phong xuất hiện, chấp tay mà đứng, găm một tiếng nhắc chân đạp một cái “phịch”, Lý Vồng còn chưa biết chuyện gì xảy ra, đã rơi thẳng xuống áo quần rách nát, cả người da tróc thịt bong như bị sét đánh, ngã xuống đài thí luyện, hấn khản giọng kêu thảm thiết, bắt chấp vết thương trên cơ thể lập tức đứng dậy, vận chuyển linh lực, tỏa ra Song Thái bảo vệ tự nhiên.

“Quỳ xuống!”

Cổ Thanh Phong nhanh chóng lao tới, một bàn tay chụp vào đỉnh đầu Lý Vồng, “Rầm!” Song Thái bảo vệ tự nhiên quanh người trong nháy mắt bị chấn động mà tiêu tan, Lý Vồng thất khiếu chảy máu hai chân quỳ xuống đất, nện xuống đài thí luyện “răng rắc” một tiếng, xương bánh chè hoàn toàn vỡ nát!

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Người không được không có nghĩa ta không được

Phế rồi?

Đường đường là đệ tử thân truyền Cửu điện phái Vân Hà, danh xưng thiên tài Lý Vồng cứ bị phế như vậy? Bị Cổ Thanh Phong đạp một cái da tróc thịt bong, bị một bạt tai đánh cho thất khiếu chảy máu, đến cả Song Thái bảo vệ tự nhiên mà hấn vẫn lấy làm kiêu ngạo cũng bị một chưởng của Cổ Thanh Phong đạp cho tiêu tan.

Đây chính là Lý Vồng!

Cảnh giới Chân Thân lục trọng, danh xưng Song Thái bảo vệ tự nhiên đệ tử thân truyền tu luyện Hoàng cấp Đại Phong Lôi kiếm quyết, đã từng một kiếm chém lia mấy vị chân nhân, bây giờ lại bị Cổ Thanh Phong dùng một chưởng đạp cho gần chết.

Điều này không khỏi khiến người ta nghi hoặc, Cổ Thanh Phong kia rốt cuộc cơ thể dừng mảnh đến nhường nào?

Trong sân.

“Người của ai đến lĩnh về!”

Cổ Thanh Phong đạp Lý Vồng ra ngoài.

Người Lý gia vội vàng chạy đến xem xét thương thế của Lý Vồng.

Gãy cổ đầu gối vỡ nát kinh mạch đứt lìa, đan điền vô cùng hỗn loạn.

“Vồng nhi!”

Người Lý gia đau khổ kêu than, ai cũng tức đỏ mắt muốn xông lên đài băm vằm Cổ Thanh Phong thành ngàn mảnh.

“Lui xuống!”

Sắc mặt Nhân Đức trưởng lão cũng không tốt, lão vốn tưởng rằng hôm qua Hóa Đức nói một khi Cổ Thanh Phong xuất thủ đối phương không chết cũng tàn phế, chỉ là nói vậy thôi không ngờ... không ngờ thật sự sẽ như vậy. Nhìn người Lý gia đang căm giận lão khiến trách: “Trước đó lão phu đứng ra can ngăn, các ngươi lại không nghe bây giờ Lý Vồng bị đánh ra nông nỗi này, chính là gieo gió gặt bão còn oán trách ai.”

Lời của Nhân Đức trưởng lão khiến người Lý gia không thể phản bác.

“Còn có các ngươi nói gì mà Cổ Thanh Phong đánh lên? Kia mà là đánh lên sao?”

Nhân Đức trưởng lão cũng tức giận trong lòng, giận mình không ngăn cản, đương nhiên lão không dám trút giận lên Cổ Thanh Phong chỉ có thể trút giận

lên người Lý gia và đám người Mộc Đức, Quảng Nguyên, Phi Tuyết trên đài.

“Nếu như các ngươi nghe lão phù khuyên răn, Lý Vồng cùng lắm cũng chỉ bị gãy cổ thôi, bây giờ thì sao, người cũng tàn phế rồi!”

Trên đài cao, Mộc Đức trưởng lão, Phi Tuyết chân nhân, Quảng Nguyên chân nhân người nào người nấy sắc mặt rất khó coi, lúc xám ngoét lúc trắng bệch đối mặt với lời trách mắng của Nhân Đức trưởng lão, ai cũng không dám mở miệng phản bác.

Phản bác như nào?

Lúc trước khi Nhân Đức trưởng lão đứng ra can ngăn, các ngươi lặn mất tăm kết quả thì sao, Lý Vồng lên đài chưa kịp giao đấu ra sao đã bị phế ngay tại chỗ.

“Phi Tuyết, nếu như ta nhớ không lầm ngươi đã nói ngày hôm đó Cổ Thanh Phong không xuất hiện là sợ Lý Vồng đúng không?” Âu Dương Phi Nguyệt vui vẻ nhìn Phi Tuyết chân nhân cười nhạo: “Mở mắt chó của ngươi ra mà xem, Cổ Thanh Phong sợ hãi nên mới không ứng chiến sao? Chỉ một bạt tai của hán Song Thái bảo vệ tự nhiên của Lý Vồng tiêu tan tại chỗ, ngươi xem nó vậy mà nói hán sợ? Con mắt của ngươi có đúng là dùng để nhìn sao?”

“Âu! Dương! Phi! Nguyệt!”

Phi Tuyết chân nhân vốn dĩ đã đủ khó chịu, bây giờ lại bị Âu Dương Phi Nguyệt châm chọc như vậy giận run người.

Lúc này.

Phí Khuê đứng ra nói: “Nhân Đức trưởng lão, nếu Cổ Thanh Phong đã đánh bại Lý Vồng chứng tỏ hán hoàn toàn có đầy đủ thực lực tấn thăng, còn cần khảo hạch thí luyện sao?”

Phí Khuê vừa nói xong Phi Tuyết chân nhân liền quát lên: “Đánh bại Lý Vồng chỉ có thể chứng minh cơ thể hán mạnh mẽ, trừ cái đó ra cũng chẳng chứng minh được cái gì nếu muốn trở thành đệ tử thân truyền Cửu điện của phái Vân Hà chúng ta tư chất, linh căn, ngộ tính, tu vi thiếu một thứ cũng không được, hán ngoại trừ cơ thể mạnh mẽ ra thì cũng chẳng là cái gì dựa vào đâu mà tấn thăng đệ tử thân truyền Cửu điện.”

Mộc Đức trưởng lão cũng nói: “Sur huynh, Phi Tuyết nói cũng có lý, phái Vân Hà chúng ta mặc dù không có quy định rõ ràng trúc cơ thất bại không thể tấn thăng đệ tử thân truyền Cửu điện, nhưng ít nhất tư chất, linh căn, ngộ tính phải đáp ứng đủ mới được, Cổ Thanh Phong nhất định phải vượt qua khảo hạch thí luyện mới có thể tấn thăng.”

Theo đó, đám trưởng lão và Quảng Nguyên đều phù hợp bọn họ hoặc là người của Thủy Đức, hoặc là người của Kim Đức, cũng đều biết Cổ Thanh Phong là người Hòa Đức tìm đến cạnh tranh chương trừ đệ tử, bây giờ Cổ Thanh Phong này cơ thể đúng mãnh như vậy thực lực sâu không lường được, tuyệt đối không thể để cho hán vượt qua khảo hạch thí luyện.

“Được rồi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì chẳng qua là khảo hạch mà thôi.”

Trên đài thí luyện, Cổ Thanh Phong có vẻ mất kiên nhẫn lông mày cũng hơi chau lại, đôi mắt lướt qua đám người Mộc Đức, Quảng Nguyên trên đài cao trầm giọng nói: “Hôm nay nể mặt Hòa Đức, đại gia ta nghiêm túc dựa theo điều lệ làm việc nhưng ta cũng nói trước, nếu chốc nữa ta vượt qua khảo hạch kẻ nào lặn mất tăm dìm dòng kén cá chọn canh, đừng trách lão tử không khách khí!”

“Tiểu tử! Ngươi nói cái gì!”

Quảng Nguyên đứng dậy quát tháo.

Mộc Đức quát lên: “Đồ đệ to gan dám cả gan bất kính với chúng ta!”

“Đúng là cuồng vọng!” Phi Tuyết chân nhân chưa nguôi giận nhìn chằm chằm Cổ Thanh Phong khinh bỉ nói: “Ngươi không khách khí thì có thể làm gì!”

Đôi mắt tăm tối của Cổ Thanh Phong liếc bà ta một cái, khoe miệng nở một nụ cười khó hiểu nói: “Tiểu muội muội, tin ta đi ngươi nhất định sẽ biết thôi.”

“Hỗn xược!” Phi Tuyết chân nhân đứng bật dậy, nổi giận trừng mắt gầm lên: “Ngươi dám uy hiếp ta?”

“Uy hiếp ngươi? Ngươi vẫn chưa đủ tuổi để ta uy hiếp.”

Cổ Thanh Phong khinh thường cười một tiếng, Phi Tuyết chân nhân muốn nói gì đó nhưng hán lười phải nghe tiếp tức giận quát: “Bớt nói nhảm cho ta! Không phải muốn khảo hạch sao? Vậy thì tới ngay đi!”

Quá bừa bãi quá ngạo mạn, quá hỗn xược!

Phái Vân Hà chưa từng có đệ tử nào dám cuồng vọng như thế, không những bất kính với đám người chấp sự trưởng lão thậm chí còn lớn tiếng quát tháo.

Nhân Đức trưởng lão lo lắng chuyện sẽ phát triển đến không thể挽回, vội vàng ra lệnh mở trận thí luyện.

Cái gọi là khảo hạch thí luyện tổng cộng có chín cửa ải.

Chín cửa ải cũng lần lượt khảo hạch tư chất, ngộ tính, sự dẻo dai, linh lực của đệ tử.

Mà cửa ải thứ nhất này chính là thu nạp.

Sau khi trận thí luyện mở ra, trận pháp tản ra một loại Viêm Dương linh khí, đệ tử cần thu nạp hết linh khí trong một canh giờ mới có thể qua cửa.

Viêm Dương linh khí này là một loại Hỏa Chi linh khí, vô cùng mãnh liệt đệ tử bình thường vốn không dám thu nạp, bởi vì sợ linh căn không chịu nổi cũng sợ kinh mạch không chịu nổi, càng sợ đan điền không chịu nổi, cho dù sau khi đã lập chân thân thay da đổi thịt cũng rất khó thu nạp hết Viêm Dương linh khí trong một canh giờ.

Cũng giống như vậy, dù là đệ tử trúc xuất Thái Sắc căn cơ cũng không được, Mộ Tử Bạch đã từng thử sức, kết quả thất bại sau khi trúc xuất Thái Sắc căn cơ, bất luận là linh căn hay là kinh mạch thậm chí đan điền đều vô cùng mạnh mẽ, ngay cả hãn cũng không chịu nổi có thể thấy Viêm Dương linh khí mãnh liệt nhường nào.

Trận thí luyện mở ra, ánh sáng hiện ra bên trong trận pháp xuất hiện một làn sương mù màu đỏ nhàn nhạt đây chính là Viêm Dương linh khí.

“Cổ Thanh Phong, ngươi cần phải thu nạp hết Viêm Dương linh khí trong một canh giờ mới có thể qua cửa.”

Cùng với Viêm Dương linh khí trong trận pháp ngày càng dày đặc, Cổ Thanh Phong cũng không nhúc nhích vẫn đứng lặng ở đó như cũ cũng không thu nạp dù chỉ một tia.

Nhân Đức trưởng lão hỏi: “Vì sao không thu nạp?”

“Chờ Viêm Dương linh khí ra hết rồi nói sau.”

Ra hết? Vừa thu nạp vừa chờ đợi không phải tiết kiệm thời gian sao?

Nhân Đức trưởng lão nhắc nhở: “Thời gian chỉ có một canh giờ.”

“Viêm Dương linh khí thôi, nếu ta thu nạp một chốc là hết.”

Cái gì?

Một chốc là hết?

Nghe thấy lời đó, tất cả trưởng lão trên đài cao đều nhú chặt lông mày cái gì gọi là một chốc là hết, đây là Viêm Dương linh khí đấy, đừng nói chân nhân bình thường cũng đừng nói Thái Sắc linh căn, cho dù trúc xuất Thái Sắc Chân Thân, hay là trúc xuất Thái Sắc Tử Phủ, cũng không dám khoe khoang có thể thu nạp hết Viêm Dương linh khí trong chốc lát.

Mộc Đức trưởng lão vân vân chòm râu trách mắng: “Thật sự là cuồng vọng đến cùng cực, ngay cả lão hủ tu luyện hơn tám trăm năm cũng không dám khoe khoang có thể thu nạp hết Viêm Dương linh khí trong trận thí luyện trong chốc lát, cơ thể của ngươi tuy mạnh nhưng suy cho cùng không có linh căn sao dám ăn nói xằng bậy như vậy.”

“Ngươi không được cũng không có nghĩa ta không được.” Cổ Thanh Phong đứng đó nhìn Mộc Đức nói: “Mộc Đức, ngươi tu luyện tám trăm năm vẫn là cái đức hạnh này còn có mặt mũi nói ra, ta thấy tám trăm năm này của ngươi đúng là luyện thành thân chó rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Kinh thể hải tục

Dù sao thì Mộc Đức trưởng lão cũng là trưởng lão nghị sự của phái Vân Hà, cho dù vì chuyện Xích Tiêu Quân Vương trước đó nên luôn bị người ta xem là kẻ mù lòa, nhưng dù thế nào thì ông cũng là Kim Đan chân nhân đã tu luyện được bảy tám trăm năm.

Tên Cổ Thanh Phong này lại dám nói ngay trước mặt ông, nói tám trăm năm nay ông đều luyện đến trên người con chó?

Trời ạ!

Rốt cuộc thì là gan của hãn lớn đến mấy chứ!

Không muốn sống nữa sao?

Cổ Thanh Phong vừa nói xong một câu liền khiến da đầu Âu Dương Phi Nguyệt tê dại, Phí Khuê càng bị hù đến mức hơi run rẩy khỏe miệng của Nhân Đức trưởng lão cũng không nhịn được mà co giật hai lần, nếu đệ tử khác dám nói vậy Nhân Đức trưởng lão chắc chắn sẽ ra tay giáo huấn thể nhưng người nói lời này lại là Cổ Thanh Phong.

Người mà Hóa Đức nói một khi thân phận của hắn bị lộ ra ánh sáng thì thiên hạ sẽ đại loạn.

Nhân Đức đầu dám ra tay giáo huấn ngay cả rắn dạy cũng không dám, mắt thấy Mộc Đức tức đến mức cả người run rẩy Nhân Đức chỉ có thể ngăn cản và thuyết phục ông.

“Sư huynh, huynh tránh ra nếu hôm nay đệ không dạy dỗ hẳn Mộc Đức đệ... sau này Mộc Đức đệ còn có mặt mũi nào để... Buồn cười! Thực sự là buồn cười mà.”

“Mộc Đức, từ trước đến nay đệ luôn coi trọng tư chất linh căn, mở miệng là linh căn ngậm miệng là linh căn, vốn có biết bao nhiêu đệ tử có tiền đồ tốt đẹp lại bởi vì một câu tư chất linh căn của đệ nên bị từ chối ở cửa, có linh căn thì đương nhiên là tốt không có linh căn cũng chẳng có vấn đề gì cả, chỉ dựa vào một cái linh căn nhỏ nhỏ liền khiến cho người khác mất hết tiền đồ thật sự là cớ hù ngu muội.”

Cổ Thanh Phong chấp tay đứng dáng người cao ngạo vừa giống cô phong* lại vừa giống thiên kiếm*, vẻ mặt hờ hững không biết từ lúc nào mà vàng trán đã trở nên lạnh lùng nghiêm nghị, trong đôi mắt cũng không còn sự bình tĩnh như trước ngay cả giọng điệu cũng trở nên vô cùng bá đạo.

(*cô phong: ngọn núi cô độc; thiên kiếm: thanh kiếm trên trời)

“Có linh căn thì càng phù hợp với linh khí trong thiên địa, tốc độ hấp thụ linh khí sẽ nhanh hơn nhưng cũng chỉ có thế, linh căn yếu cũng không có nghĩa là không thể tu hành không có linh căn cũng không có nghĩa là không thể hấp thụ linh khí.”

Dứt lời, Cổ Thanh Phong đột nhiên hấp thụ linh khí xung quanh mình các loại Viêm Dương linh khí trong thí luyện trận đều bị hấp hút vào trong cơ thể.

Đúng vậy!

Tất cả.

Vừa hấp thụ liền hút hết tất cả Viêm Dương linh khí trong thí luyện trận, mọi người đều tận mắt nhìn thấy các loại linh khí đã bị hấp hút vào trong cơ thể ngay lập tức.

Trời ạ!

Trên đài cao, các chấp sự trưởng lão và khách khanh đều tròn tròn mắt, biểu hiện ra sự khiếp sợ giống như đã nhìn thấy điều gì đó rất khó tin vậy.

Mộc Đức đang vô cùng tức giận thấy cảnh tượng này thì hoàn toàn tròn tròn mắt, ông không dám tin vào hai mắt của mình trong miệng lầm bầm “Không thể nào, căn bản là không thể nào...”

“Không có gì là không thể, ta đã nói chuyện trên thế gian này chẳng có điều gì là tuyệt đối cả.”

Cổ Thanh Phong thân nhiên nói sau đó bảo: “Cửa tiếp theo.”

Cửa tiếp theo chính là luyện hóa.

Chỉ cần luyện hóa một viên Thanh Quy tinh thạch trong một canh giờ là được.

Mặc dù cửa này tên là luyện hóa nhưng lại thi về độ tinh thuần của linh lực.

Thiên hạ ngày nay, có quá nhiều người chú trọng vào tu vi cảnh giới nhưng lại không để ý đến sự tinh thuần của linh lực nhất là lúc các loại đan dược tràn lan như bây giờ, có các loại đan dược phụ trợ thì muốn đột phá các cảnh giới cũng chẳng phải là việc gì khó, mặc dù cảnh giới đã tăng lên chỉ có điều linh lực lại càng lúc càng vẩn đục.

Mà một khi linh lực bị vẩn đục thì nó sẽ không còn lực liên kết nữa, linh lực càng đục thì càng lỏng lẻo cứ kéo dài như vậy thì chỉ có tu vi, mặc dù cảnh giới không thấp nhưng do linh lực bị vẩn đục không còn lực liên kết khiến chúng quá lỏng lẻo, bởi vậy uy lực của linh lực cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Có rất nhiều người như thế này, giống Quảng Nguyên chân nhân mặc dù đã tu luyện ra được Kim Đan, nhưng lại ăn đủ loại đan dược mới tu luyện ra được căn bản không thể phát huy ra uy lực của Kim Đan, có khi còn đánh không lại một người Tử Phủ chân nhân có linh lực tinh thuần nữa, ông ta là vậy Phi Tuyết chân nhân, Mộc Đức chân nhân, cả Nhân Đức cũng là như vậy.

Phí Khuê nhanh chóng đưa ra một viên Thanh Quy tinh thạch thứ này rất cứng, mặc dù chân nhân bình thường có thể luyện hóa nhưng cũng phải mất mấy canh giờ, không thể nào làm được trong vòng một canh giờ.

Cổ Thanh Phong cầm Thanh Quy tinh thạch, không thèm nhìn dù chỉ là một chút ánh sáng trong lòng bàn tay xuất hiện, linh lực ngưng tụ ra ngoài, linh lực của hắn rất cổ quái nhìn thì có vẻ không hề tinh thuần ngược lại còn rất đục nữa.

Linh lực càng tinh thuần thì càng óng ánh và lấp lánh.

Trái lại, linh lực càng vẫn đục thì càng giống như sương mai.

Linh lực của Cổ Thanh Phong giống như sương mai nhưng lại không giống, bên trong sương mai phảng phất lại xen lẫn với tia lửa sét nhìn rất kỳ lạ, chưa có ai thấy loại linh lực kỳ lạ như vậy cả cũng chẳng thấy hẳn là một động tác gì, khi linh lực ngưng tụ ra cảnh tượng làm cho người ta khiếp sợ đã xảy ra, trong nháy mắt Thanh Quy tinh thạch đã tan thành mây khói.

Luyện hóa rồi?

Đúng thế.

Luyện hóa.

Trong nháy mắt.

Linh lực của hắn rõ ràng rất đục tại sao... tại sao lại có thể luyện hóa Thanh Quy tinh thạch trong nháy mắt được chứ?

Âu Dương Phi Nguyệt biết Cổ Thanh Phong không phải là người bình thường, nhưng không bình thường như thế nào thì nàng không biết, nàng không biết và cũng không đoán ra được lúc này nàng đã tận mắt nhìn thấy Cổ Thanh Phong hấp thụ tất cả Viêm Dương linh khí trong nháy mắt, điều này đã làm cho nàng không thể tin được bây giờ lại nhìn thấy Cổ Thanh Phong luyện hóa Thanh Quy tinh thạch trong nháy mắt chuyện này làm cho nàng không thể nào hiểu được.

Tu vi của nàng không cao, linh lực cũng không tinh thuần lắm.

Nhưng mà, trúc cơ của nàng là Thái Sắc căn cơ, lập là Thái Sắc chân thân, mở là Thái Sắc Tử Phủ, mặc dù linh lực không tinh thuần lại là Tam Thái linh lực tự nhiên, linh lực mạnh hơn Tử Phủ chân nhân bình thường nhiều lắm, thậm chí còn có thể so với Kim Đan chân nhân, ít nhất thì Âu Dương Phi Nguyệt tin rằng dựa vào Tam Thái linh lực tự nhiên thì mình có thể đánh bại Quảng Nguyên, người dựa vào việc ăn đan dược mà trở thành Kim Đan chân nhân.

Nhưng dù là vậy, nàng không thể luyện hóa Thanh Quy tinh thạch trong nháy mắt được.

Nàng cũng không nghĩ ra được, nghĩ mãi vẫn không rõ tại sao linh lực của tên này nhìn rất đục nhưng lại... kỳ diệu như thế.

Nàng không biết.

Cũng không có ai biết, dù là người đã tu luyện bảy tám trăm năm và có kiến thức rộng rãi như Mộc Đức, Nhân Đức cũng không biết, chỉ cảm thấy không thể tin nổi mà thôi.

Mà trên đài thí luyện.

Về mặt của Cổ Thanh Phong vẫn bình tĩnh và hờ hững như trước, phảng phất chuyện luyện hóa Thanh Quy tinh thạch trong nháy mắt chỉ là một việc vô cùng dễ dàng giống như việc chớp mắt vậy hắn chỉ nhẹ giọng nói: “Cửa tiếp theo!”

Phần thi của cửa tiếp theo là thi về ngộ tính.

Đám quan chủ khảo lập tức chọn ra mười loại công pháp ít được chú ý để đệ tử linh hội, linh hội bao nhiêu thì tính bấy nhiêu, để tránh việc đệ tử đã tu luyện một loại công pháp trong đó vậy nên quan chủ khảo sẽ chọn lựa công pháp để tiến hành kiểm tra ngay tức thời.

Trên đài cao, sau khi tĩnh táo lại từ trong sự khiếp sợ cho dù là Mộc Đức trưởng lão hay là Quảng Nguyên chân nhân, hai người đều ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, bọn họ không biết Hòa Đức tìm một người thần bí, quý dị, cao thâm và khó đoán như vậy ở đâu, cũng không biết rốt cuộc là thực lực của Cổ Thanh Phong mạnh đến mức nào, nhưng có một điều mà bọn họ rõ ràng hơn bất kỳ ai.

Tuyệt đối không thể để cho Cổ Thanh Phong thông qua buổi khảo hạch này, nếu không hắn sẽ trở thành uy hiếp lớn nhất trong cuộc tranh đoạt vị trí Chương trử*.

(*Chương trử: vị trí kế thừa chức Chương môn tương tự như Thái Tử.)

Hai người nghĩ như vậy, Phi Tuyết chân nhân đại diện cho Thủy Đức trưởng lão để xét duyệt sao lại không biết.

Bà cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Cũng biết nếu để cho Cổ Thanh Phong thông qua khảo hạch, tất nhiên hắn sẽ trở thành uy hiếp trong cuộc tranh đoạt vị trí chương trử.

Tuyệt đối không thể để cho hắn thông qua!

“Cổ... Cổ Thanh Phong, người có một canh giờ để linh hội đến lúc đó chúng ta sẽ thi ngay lập tức.”

Có lẽ là do sự chấn động mà Cổ Thanh Phong mang đến vào hôm nay quá mức khó tin, khiến cho Nhân Đức trưởng lão nói chuyện không lưu loát luôn

giọng nói của ông hơi run rẩy.

“Không cần một canh giờ.” Cổ Thanh Phong tùy tiện mở mười bản công pháp ra sau đó trải ra mặt đất nói: “Bây giờ thi là được.”

Nhân Đức trưởng lão không thể tin được: “Ngươi... Ngươi chắc chắn chứ?”

“Mười bản cơ sở tiên nghệ mà thôi, không cần lĩnh hội tùy tiện xem qua là đại viên mãn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Muốn mạng của ngươi

Khi Cổ Thanh Phong đứng trên đài thí luyện dùng giọng điệu hời hợt nói ra câu nói này, mọi người ở đây bao gồm Nhân Đức trưởng lão đều không thể tin vào tai của mình được nữa, đang nghi ngờ mình có nghe nhầm hay không.

Phàm là người tu hành đều tu luyện tiên nghệ, hoặc là võ công, pháp thuật, hoặc kiếm quyết hay là trận pháp vân vân, tất cả bọn họ đều biết việc tu luyện tiên nghệ khó khăn như thế nào cho dù là cơ sở tiên nghệ cũng không hề ngoại lệ.

Bởi vì cho dù là loại tiên nghệ nào, võ công cũng được, pháp thuật cũng được, đầu tiên là phải lĩnh hội được sự huyền diệu ở trong đó, mà việc này thì cần một quá trình rất dài, cho dù ngộ tính có cao đến mấy cũng không thể lĩnh hội trong thời gian ngắn được mỗi một loại tiên nghệ đều ẩn chứa ít nhất chín chín tám mui một cái huyền diệu, một tầng huyền diệu là một tầng núi, mỗi một tầng huyền diệu đều ẩn chứa một số lượng lớn linh quyết, bắt đầu tìm hiểu rất khó thậm chí có thể nói là vô cùng khó.

Thứ này cần ngộ tính, cũng cần thiên phú.

Trong đây có khá nhiều Tử Phủ thậm chí là Kim Đan chân nhân, lĩnh hội một bộ cơ sở tiên nghệ mấy chục năm thậm chí hơn trăm năm vẫn không thể lĩnh hội đến đại viên mãn.

Đây vẫn chỉ là một bộ cơ sở tiên nghệ.

Bây giờ lập tức chọn mười bản tiên nghệ, có võ công, có pháp thuật, có kiếm quyết, cũng có trận pháp.

Khác nghệ như cách núi.

Thiên phú võ công tốt cũng không có nghĩa là thiên phú pháp thuật của ngươi tốt.

Mà bây giờ hẳn lại nói gì, mười bản cơ sở tiên nghệ căn bản không cần lĩnh hội? Chỉ cần một lát là đại viên mãn.

Lời nói này thực sự quá ngông cuồng, ngông cuồng đến mức không có giới hạn.

Không ai dám nói một cách tùy tiện như vậy cả, đừng nói là Thủ tịch của mười hai viện trong phái Vân Hà, cũng đừng nói đến thân truyền đệ tử của chín điện, cho dù là những kỳ tài của các tông phái lớn truyền thừa trong vạn năm được xưng là rồng trong loài người cũng không dám khoác lác như vậy, nếu nói trăm ba mươi hoặc thậm chí là hơn mười ngày thì có lẽ sẽ có một ít kỳ tài vạn năm khó gặp có thể làm được.

Mà hẳn dám to gan nói một lát là đại viên mãn?

Loại ngông cuồng thế này, chỉ sợ ngay cả đại năng luân hồi chuyển thế cũng không dám nói!

Chỉ bằng hẳn?

Dựa vào cái gì chứ!

Phải biết rằng cửa này là thi về ngộ tính, lúc bình thường chỉ thi mấy tầng huyền diệu trong một môn công pháp thôi, nhiều nhất cũng không vượt qua bốn tầng, dù sao thì phải thi mười loại tiên nghệ ngay lập tức, hơn nữa chỉ có thời gian một canh giờ chỉ cần có thể nói được sự huyền diệu trong đó là được, cũng không cần phải thi triển ra cũng không có ai có thể thi triển ra trong vòng một canh giờ cả.

Ghi chép cao nhất bây giờ của phái Vân Hà là thân truyền đệ tử của chín điện, Mặc Long nắm đó trong vòng một canh giờ, hẳn đã lĩnh ngộ được bốn tầng huyền diệu trong ba bộ tiên nghệ.

Trên đài cao, đám người Mộc Đức trưởng lão và Quảng Nguyên vốn đang buồn rầu tự hỏi phải làm gì để Cổ Thanh Phong thất bại.

Nhưng bọn họ không hề nghĩ đến cái tên không biết trời cao đất rộng là gì này lại dám nói ra một câu khoác lác ngông cuồng đến vậy.

“Một lát là đại viên mãn... Ha ha ha!”

Phi Tuyết chân nhân đột nhiên cười ha ha, trong nụ cười đều là sự khinh thường cười lạnh nói: “Chỉ bằng ngươi?”

“Chỉ bằng ta.”

Trong sân thí luyện, Cổ Thanh Phong mặc một bộ áo trắng đứng chấp tay, vẻ mặt hồ hững và đôi mắt u ám giọng điệu đầy sự bình tĩnh.

Hắn cứ đứng như vậy, như một thanh kiếm cô độc đang khinh thường trời xanh, lại như một đỉnh núi cao chót vót đang xem thường chúng sinh.

“Được!”

Phi Tuyết chân nhân hét lớn một tiếng được.

Mộc Đức và Quảng Nguyên vẫn đang buồn rầu suy nghĩ làm sao để Cổ Thanh Phong thất bại, Phi Tuyết chân nhân đại diện cho Thủy Đức đương nhiên cũng nghĩ như thế, bà cũng không hi vọng Cổ Thanh Phong thông qua khảo hạch cũng đang buồn rầu suy nghĩ phải làm gì để làm khó cho Cổ Thanh Phong ở cửa này, cũng không nghĩ đến Cổ Thanh Phong sẽ khoắc lác như vậy.

Bà biết đây chính là một cơ hội!

Một cơ hội trời ban!

Ầm một tiếng, đứng lên trong nháy mắt nghiêng người về phía trước, hai tay ấn ở trên bàn trũng to hai mắt, thoạt nhìn có vẻ căng xúc động và tức giận hơn bà chỉ vào Cổ Thanh Phong quát lên: “Nếu ngươi làm không được, chính là khảo hạch thất bại ngươi có dám không?”

Tiếng nói của Phi Tuyết vừa dứt Mộc Đức cũng sò vào sợi râu ngay cầm mình quát: “Tiểu tử không biết trời cao đất rộng, đầu tiên là lão xược sau đó bất kính với ta, bây giờ còn nói ra lời nói ngông cuồng đến thế, lão phù hồi ngươi nếu ngươi làm không được, chính là khảo hạch thất bại có dám hay không?”

Quảng Nguyên và các chấp sự trưởng lão ở phía sau ủng hộ Kim Đức và Thủy Đức cũng dồn dập chất vấn.

“Có gì không dám.”

Sau khi Cổ Thanh Phong đồng ý, Phi Tuyết chân nhân lập tức nói với Nhân Đức trưởng lão: “Nhân Đức trưởng lão, ngươi đã nghe thấy chưa, nếu hắn lĩnh hội không được đại viên mãn chính là khảo hạch thất bại!” Sau đó Mộc Đức trưởng lão cũng đứng dậy nói.

“Chuyện này...”

Nhân Đức trưởng lão trầm mặt, là một Kim Đan chân nhân đã tu luyện hơn tám trăm năm ông tự nhiên rõ ràng câu nói lúc nãy của Cổ Thanh Phong đã ngông cuồng tới mức nào, ông nghĩ chuyện này căn bản không thể nào làm được, cho dù Hòa Đức đã nói Cổ Thanh Phong không phải người bình thường, ông vẫn cho rằng đây là chuyện không thể nào xảy ra, do dự một lát ông nhìn về phía Cổ Thanh Phong rồi hỏi: “Cổ... Cổ Thanh Phong, ngươi... chắc chắn rồi sao?”

“Chắc chắn.”

“Đây chính là mười loại tiên nghệ khác nhau, ngươi chắc chắn mình đã lĩnh hội hết tất cả?”

“Chắc chắn.”

Nhân Đức trưởng lão hít sâu một hơi, nhìn chăm chú vào Cổ Thanh Phong ông thực sự không biết phải hỏi tiếp như thế nào.

“Chỉ có điều.”

Cổ Thanh Phong đột nhiên chuyển đề tài, chỉ mới nói mấy chữ đám người Phi Tuyết, Mộc Đức, Quảng Nguyên ở trên đài cao lập tức quát lên.

“Chỉ có điều cái gì! Chẳng lẽ ngươi muốn đổi ý?”

“Kẻ điên, không phải ngươi rất có bản lĩnh sao? Sao hả! Không dám ư?”

Hiển nhiên, đám người Mộc Đức biết đây là cơ hội duy nhất để Cổ Thanh Phong khảo hạch thất bại, cho dù thế nào thì bọn họ cũng sẽ không bỏ qua, mặc dù Cổ Thanh Phong đổi ý bọn họ cũng phải bắt chẹt điểm này.

Đối với chuyện này, Cổ Thanh Phong đang đứng trên đài thí luyện chỉ là cười nhạt một tiếng mà thôi, nụ cười này tràn ngập sự châm chọc chế giễu, khinh bỉ, càng tràn ngập sự khinh thường.

“Tiểu tử không biết trời cao đất rộng, ngươi đã dám nói ra câu trong một lát liền có thể lĩnh hội đại viên mãn thì nhất định phải làm được, nếu như không được chúng ta nhất định sẽ cho ngươi khảo hạch thất bại!”

“Họ Cổ, ngươi cười cái gì!” Trên gương mặt vốn được cho là xinh đẹp của Phi Tuyết chân nhân đã lộ sự âm u, bà nhìn chăm chăm vào Cổ Thanh Phong nghiêng răng nghiêng lợi rồi cười lạnh nói: “Lời mà ngươi vừa nói lúc này, tất cả mọi người ở đây đều đã nghe thấy chẳng lẽ ngươi còn muốn đổi ý hay sao?”

“Ta cười... cười đám người các ngươi rất ghê tởm!”

Đôi mắt u ám của Cổ Thanh Phong đột nhiên mở ra, sự tĩnh lặng trong mắt đột nhiên biến thành sóng lớn, vẻ mặt cũng trở nên ngông cuồng và ngạo mạn, giọng điệu cũng trở nên khí phách và bá đạo hẳn trăm giọng quát: “Mỗi một người đều là thứ gì không, cần tu vi không có tu vi, cần tâm mắt không có tâm mắt, cần sự từng trải thì không có sự từng trải, ngay cả việc tự mình biết mình cũng không có, một đám đều là ếch ngồi đáy giếng là một lũ sâu bọ!”

Dứt lời, không đợi đám người kia đáp lại Cổ Thanh Phong liền nhìn thoáng qua bọn họ tức giận quát lên: “Nghe cho kỹ! Lúc này ta mới nói một lát liền đại viên mãn, cũng không phải là lĩnh hội đại viên mãn, mà là đánh ra đại viên mãn!”

Xi xào!

Lời này vừa nói ra, giống như một tia sấm đột nhiên đánh xuống đất làm cho tất cả mọi người ở đây chấn động đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Hắn nói cái gì?

Không phải lĩnh hội đại viên mãn?

Mà là đánh ra đại viên mãn?

Ngộ ra và đánh ra, đây chính là hai khái niệm khác nhau.

Lĩnh hội được thấu đáo cũng không có nghĩa là ngươi có thể đánh ra.

Trong tiên nghệ ẩn chứa rất nhiều điều huyền diệu khác biệt, đương nhiên phương pháp tu luyện cũng sẽ khác biệt, trong đó bao gồm linh lực phải biến hóa như thế nào kinh mạch phải vận chuyển như thế nào, đan điền thế nào phải thi triển các loại linh quyết như thế nào vân vân, mà những thứ này không phải có ngộ tính cao liền có thể học được thứ này cần khổ luyện chăm chỉ ngày qua ngày năm qua năm mới có thể thành công không có đường tắt dễ đi.

Không có ai có thể vừa nhìn một lát liền có thể lĩnh ngộ hết một bộ tiên nghệ đến mức đại viên mãn, dù là cơ sở tiên nghệ cũng không thể.

Càng không có ai có thể vừa nhìn một lát liền có thể đánh ra đại viên mãn trong một bộ tiên nghệ cả.

Không có ai có thể làm được. Tuyệt đối không thể.

Đây cũng không phải là vấn đề có ngông cuồng hay không, lời nói như thế này cũng không thể dùng từ ngông cuồng đến mức không còn giới hạn để hình dung, bởi vì căn bản là không thể nào!

Loại không thể nào này... giống như... giống như một con kiến nói nó có thể đâm vào bầu trời và tạo ra một lỗ thủng vậy.

Con kiến có thể sao?

Đáp án là chắc chắn.

Không thể!

Mọi người trong đây đều ngây ra, mà Mộc Đức, Quảng Nguyên, Phi Tuyết và những trưởng lão ở phía sau ủng hộ Kim Đức, Thủy Đức ở trên đài cao cũng vô cùng xúc động và tức giận.

“Kẻ điên... Kẻ điên!” Không biết là do Mộc Đức chân nhân quá tức giận hay sao, mặt ông đỏ bừng hơi thở cũng vô cùng nặng nề, ông chỉ vào Cổ Thanh Phong: “Ngươi... Nếu hôm nay ngươi đánh không ra... lão hủ... lão hủ nhất định... nhất định sẽ không bỏ qua ngươi!”

Cổ Thanh Phong thản nhiên hỏi một câu: “Nếu ta đánh ra thì sao?”

“Ngươi không thể đánh ra được!”

“Ngươi là ngươi, ta là ta! Ngươi không được cũng không có nghĩa là ta không được!” Cổ Thanh Phong gầm một tiếng nói: “Nói! Nếu như ta đánh ra thì sao!”

“Ngươi... nếu ngươi thật sự có thể đánh ra mười bộ tiên nghệ này lão phu... lão phu sẽ... cúi đầu xin lỗi với ngươi!”

“Cúi đầu xin lỗi?” Cổ Thanh Phong khinh thường hừ lạnh một tiếng quát lên: “Ta không phải là cha ruột của ngươi, càng không phải là tổ tiên của ngươi ngươi không cần cúi đầu xin lỗi ta!”

“Ngươi...”

Mộc Đức giận đến mức không kiềm lại được, tức giận đến mức cả người đều run rẩy: “Ngươi... Vậy thì ngươi muốn gì?”

“Nếu như ta đánh ra được, ta muốn cái mạng chó của ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Ta chính là trọng tài

Trên đài thí luyện Cổ Thanh Phong quát lên một tiếng chói tai, tiếng này như sấm, âm thanh lại như điện truyền vào trong tai làm cho màng nhĩ của người ta chấn động đến mức vang lên tiếng ầm ầm, ý đơn giản nhưng lời nói lại gây kinh hãi hẳn chỉ vào Mộc Đức ý muốn lấy mạng!

Bên cạnh, tuy nói Nhân Đức trưởng lão đã tu luyện hơn tám trăm năm, nhưng khi đối diện với người có thân phận thần bí thực lực hùng hãn như Cổ Thanh Phong cũng không biết phải làm sao, ông là như vậy mà Phí Khuê vẫn luôn đứng gần đài thí luyện đã bị hù dọa đến mức sắc mặt trở nên trắng bệch từ sớm, trong lòng lo lắng chân run rẩy mồ hôi lạnh không kiềm được mà chảy ào ào ra ngoài.

Trên đài cao, Mộc Đức trưởng lão vốn đang run rẩy cả người, giận không kiềm được thì giờ phút này đã mang một gương mặt già nua xám như tro, cần bao nhiêu sự khó coi thì có bấy nhiêu, ông trừng to mắt rồi chỉ vào Cổ Thanh Phong há hốc mồm nhưng không nói ra được một chữ.

Tức giận?

Bị hù dọa?

Không biết.

“Sao hả?” Cổ Thanh Phong cứ đứng chấp tay như vậy, tay áo bất động tóc vẫn không bay, vẻ mặt không hề thay đổi, đôi mắt như biển chết nhìn Mộc Đức rồi nói một câu: “Sợ rồi sao?”

“Nếu ngươi đánh không ra thì buổi khảo hạch này sẽ thất bại, nếu như ngươi đánh ra liền muốn mạng của lão phu?” Mộc Đức trưởng lão hít sâu một hơi, giống như đang đè nén lửa giận trong lòng mặc dù ông đã hít sâu liên tục mấy cái nhưng vẫn không thể đè con giận xuống, ông chỉ vào Cổ Thanh Phong nghiêng răng nghiêng lợi hô: “Kẻ điên! Ngươi tính toán hay thật đấy!”

“Nếu ta đánh không ra, ta đưa mạng của mình cho ngươi.”

Mộc Đức trưởng lão khinh thường nói: “Cái mạng nhỏ của tên điên nhà ngươi, trong mắt lão hủ không đáng một đồng!”

“Ha!”

Cổ Thanh Phong không nhịn được mà cười, hắn nhìn Mộc Đức chỉ thấy hắn lật tay một cái, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một mảnh vỡ từ kim sắc nói: “Trong mắt ngươi thì cái mạng nhỏ của ta không đáng một đồng vậy mảnh vỡ tinh thạch này có đáng đồng nào chưa?”

Mảnh vỡ từ kim óng ánh long lanh, trong đó hình như đang chảy từng tí từ kim chi sắc, thấy mảnh vỡ này về mặt của Mộc Đức trưởng lão đột nhiên thay đổi ông bật thốt lên: “Mảnh vỡ Từ Kim Thiên chiếu tinh!”

Nghe là Từ Kim Thiên chiếu tinh, trong sân lập tức trở nên ảm ỉ, phàm là người biết hàng đều biết Từ Kim Thiên chiếu tinh có giá trị cỡ nào, không nói quá cho dù chỉ có một mảnh vỡ nhỏ thế này thôi cũng có giá trên trời, bởi vì trong đó ẩn chứa từ kim chi linh đến từ lửa của Thái Dương.

“Sao hả? Nếu ta đánh không ra, mảnh vỡ Từ Kim Thiên chiếu tinh này liền thuộc về ngươi.”

Nhìn thấy trong lòng bàn tay của Cổ Thanh Phong là một mảnh vỡ từ kim lớn bằng ngón cái, các chấp sự và trưởng lão trong phái Vân Hà tròn mắt, Mộc Đức trưởng lão rất rõ ràng giá trị của mảnh vỡ Từ Kim Thiên chiếu tinh này, nhất là đối với người ăn đan được đề thành Kim Đan như ông, nếu ông luyện hóa Từ Kim Thiên chiếu tinh lại dùng từ kim chi linh ẩn chứa trong đó để ôn dưỡng Kim Đan, vậy thì linh lực của Kim Đan sẽ càng tinh thuần và mạnh mẽ hơn.

“Được! Lão hủ đồng ý với ngươi!” Rốt cuộc thì Mộc Đức trưởng lão cũng không thể cưỡng lại được sự hấp dẫn của Từ Kim Thiên chiếu tinh lập tức đồng ý.

Ông căn bản không tin là Cổ Thanh Phong vừa nhìn một lát liền có thể lĩnh ngộ thấu đáo mười bản cơ sở tiên nghệ, càng không tin hắn vừa nhìn một lát liền có thể đánh ra đại viên nhãn!

“Đồng ý là được.” Cổ Thanh Phong nhìn thoáng qua Phí Khuê nói: “Cầm giấy bút đến đây cho ông ta ký tên đồng ý!”

Phí Khuê sững sờ, do dự một lát rồi nhanh chóng đưa giấy bút lên đài cao.

“Người!”

Vừa nhìn thấy phải ký tên đồng ý, trong lòng của Mộc Đức trưởng lão không khỏi nghi ngờ mặc dù ông không tin là Cổ Thanh Phong có thể đánh ra đại viên mãn, nhưng không tin thì không tin khuôn mặt hồ hững hờ nói bình tĩnh và giọng điệu tự tin của Cổ Thanh Phong, tất cả những điều đó làm cho ông hơi do dự.

“Người đâu đổi mười bộ công pháp này đi, lão hủ muốn tự chọn mười bộ khác!”

Để tránh việc Cổ Thanh Phong đã tu luyện những bộ tiên nghệ này trước, Mộc Đức trưởng lão quyết định thay đổi lần nữa ông nhanh chóng chọn ra mười bộ tiên nghệ khác, Phí Khuê tập trung nhìn vào, những bộ tiên nghệ này đều rất hiếm thấy, phái Vân Hà đã truyền thừa mấy ngàn năm nhưng vẫn chưa có đệ tử nào tu luyện, một là do độ khó khi tu luyện rất cao quan trọng nhất chính là uy lực của những bộ tiên nghệ này cũng không lớn lắm, thuộc về loại tiên nghệ huyền diệu nhưng lại có uy lực yếu.

“Hừ! Trái lại thì lão phu muốn xem người làm sao đánh ra được đại viên mãn của mười bản cơ sở tiên nghệ này trong một lát!”

Nghiêm túc chọn mười bộ tiên nghệ hiếm thấy, Mộc Đức trưởng lão vung tay lên ký tên đồng ý trên tờ giấy trắng.

“Được! Không tệ.”

Cổ Thanh Phong nhìn thấy Mộc Đức trưởng lão đã ký tên đồng ý, khẽ gật đầu nói xong thì trong lòng bàn tay lại xuất hiện một mảnh vỡ Từ Kim Thiên chiếu tinh hần nhìn thoáng qua đám chấp sự trưởng lão ở trên đài cao hỏi: “Còn ai nữa?”

“Ta!”

Một âm thanh nhưng lại là hai người một người là Quảng Nguyên, một người là Phi Tuyết, hai người cũng rất rõ ràng giá trị của Từ Kim Thiên chiếu tinh, lúc này đã bị Mộc Đức trưởng lão cướp trước một cái bây giờ Cổ Thanh Phong lại lấy ra một mảnh, hai người không có chút do dự nào vốn bọn họ cũng không tin Cổ Thanh Phong có thể đánh ra đại viên mãn của mười bản cơ sở tiên nghệ trong giây lát, huống chi Mộc Đức trưởng lão còn chọn lại mười bộ tiên nghệ vô cùng hiếm thấy.

“Phi Tuyết chân nhân, thật xin lỗi là ta đã nói trước!”

“Rõ ràng là ta nói trước!”

Lúc hai người Quảng Nguyên và Phi Tuyết cãi nhau Cổ Thanh Phong lại cười nói: “Không cần gấp, đều có phần mảnh vỡ Từ Kim Thiên chiếu tinh mà thôi ta còn rất nhiều.”

Lời nói vừa dứt, roẹt! Cổ Thanh Phong thuận tiện vung lên, mấy chục cái mảnh vỡ Từ Kim Thiên chiếu tinh lơ lửng bên cạnh hắn.

Cảnh tượng này làm cho tất cả mọi người ở đây tròn tròn mắt không ai biết hắn kiếm được nhiều Từ Kim Thiên chiếu tinh như vậy ở đâu.

“Còn ai nữa...”

Cổ Thanh Phong hỏi phía dưới, trên mặt của những người chấp sự trưởng lão ở trên đài cao đều đỏ hệt cả lên hưng phấn đứng dậy.

Loại cơ hội tốt bậc này sao có thể bỏ qua được chứ?

Đây chính là một cơ hội chỉ có thể gặp nhưng không thể cầu, là mảnh vỡ Từ Kim Thiên chiếu tinh có giá trên trời.

Còn việc đánh ra đại viên mãn của mười bản tiên nghệ trong một lát?

Bọn họ cũng không tin.

Cho dù tên Cổ Thanh Phong này nhìn có vẻ rất thần bí, quý dị và sâu không lường được.

Nhưng vậy thì sao chứ?

Lùi một vạn bước mà nói, cho dù hắn có thể đánh ra đại viên mãn trong mười bộ tiên nghệ hắn có thể làm gì nữa?

Chẳng lẽ hắn thực sự có can đảm ra tay giết người?

Dù sao thì Mộc Đức trưởng lão cũng là Kim Đan chân nhân, cho dù hắn có lá gan này vậy cũng phải có thực lực mới được.

Lại lùi một vạn bước mà nói, cho dù hắn thật sự có bản lĩnh này thì hắn có thể làm gì được chứ? Phái Vân Hà có nhiều cao thủ như vậy, sao có thể cho hắn sát hại Mộc Đức trưởng lão? Lại lùi một vạn bước mà nói, nhiều người ký tên đồng ý như vậy ở đằng sau mỗi người đều là đại gia tộc đại bang phái sao phải sợ hắn?

Rất nhiều người nghĩ như vậy, không chỉ có chấp sự trưởng lão trong phái Vân Hà đứng ra ký tên đồng ý, khá nhiều vị khách khanh cũng đứng dậy thậm

chỉ còn có một ít đệ tử.

Đương nhiên, đệ tử bình thường không dám lên người đi lên đều là Thủ tịch của mười hai viện do Mộ Tử Bạch lãnh đạo, còn có đệ tử thân truyền của chín điện do Chung Thiên Ứng lãnh đạo, trừ những người đó ra thì hầu như những người có hiềm khích với Cổ Thanh Phong là Đàm Tử Như, Văn Hồng, Diệp Hủy, Lý Xán, Lý Sâm đều đi lên.

Cổ Thanh Phong không từ chối ai cả, hần chỉ yên lặng nhìn những người này ký tên.

Trường hợp đã hoàn toàn mất không chế, Nhân Đức trưởng lão ra mặt ngăn cản đám người này không được ông can bản là không trấn áp được, trường hợp đã hoàn toàn hỗn loạn.

Mà Phí Khuê vừa chảy mồ hôi lạnh vừa thu những tờ giấy ký tên đồng ý của những người này hai tay đang run rẩy.

Nói thật, nếu nói nhìn một lát liền có thể đánh ra đại viên mãn của mười bộ tiên nghệ, Phí Khuê cũng không tin chỉ là hôm qua hần nghe được lời của lão gia tử Hóa Đức khiến hần không dám tùy ý suy đoán.

Hần không biết Cổ Thanh Phong là ai.

Cũng không biết Cổ Thanh Phong là người nào.

Càng không biết rốt cuộc Cổ Thanh Phong muốn làm gì, muốn đám người này ký tên đồng ý để làm gì? Trên mỗi trang giấy đều viết nếu như Cổ Thanh Phong không thể đánh ra đại viên mãn của mười bộ tiên nghệ thì phải giao mảnh vỡ Tử Kim Thiên chiếu tính ra, nếu như đánh ra thì lấy mạng!

Rốt cục, sau khi tất cả mọi người ký tên đồng ý xong, khoảng chừng hơn một trăm người, Phí Khuê cầm một xấp giấy ký tên thật dày nhìn những gương mặt tham lam trên đài cao đã ký tên đồng ý, những người này có tính toán gì Phí Khuê đương nhiên là đoán ra được hần thấp giọng hỏi.

“Công... Công tử, có cần tìm trọng tài hay không? Đến lúc đó nếu như người đánh ra được đại viên mãn bọn họ lại cãi lại...”

“Tìm trọng tài gì chứ?” Cổ Thanh Phong lấy bầu rượu ra, ngửa đầu uống một ngụm thản nhiên nói: “Ta chính là trọng tài.”

“Nhưng... nhưng bọn họ có hơn một trăm người. Phía sau mỗi người không phải gia tộc thì chính là bang phái.”

“Cũng chỉ có hơn một trăm người mà thôi.” Cổ Thanh Phong liên tục uống mấy ngụm rượu, lại đưa bầu rượu vào trong túi trữ vật nhìn thoáng qua hơn một trăm tờ giấy ký tên đồng ý, sau đó lại đưa cho Phí Khuê rồi nói: “Gia tộc cũng tốt, bang phái cũng được ta muốn xử lý bọn họ cũng chỉ như mổ heo giết chó!”

Mổ heo giết chó?

Công tử muốn giết bọn họ?

Phí Khuê nuốt một ngụm nước miếng thật mạnh nghẹn họng hỏi: “Công tử, lão gia tử đã nói... nói người hãy xem mặt mũi của ông mà.”

“Đồng chứng từ này chính là mặt mũi mà ta cho lão gia tử, giết hay không giết cũng không tại ta, là tại đám người này không biết sống chết mặt mũi thì ta đã cho bọn họ, lát nữa bọn họ có biết dùng hay không là chuyện của bọn họ.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Đâu chỉ điên cuồng

Trên đài thí luyện, Cổ Thanh Phong không nói nữa tiện tay cầm một quyển tiên nghệ bí kỹ lật ra xem.

Trên đài cao, các vị chấp sự trưởng lão phái Vân Hà đều nhìn chăm chăm Cổ Thanh Phong, thấy hần lật quyển bí kỹ xem rất nhanh, một tờ rồi lại một tờ tốc độ này sợ là chưa kịp nhớ chữ trên mỗi trang, chưa nói gì đến có thể lĩnh hội được? Còn tìm hiểu kỹ càng? Còn muốn đánh đến hoàn hảo?

Chỉ sợ ngay cả thần cũng không có bản lĩnh này.

Bên cạnh Nhân Đức trưởng lão thận trọng nhìn sang, lão biết Mộc Đức vừa thay mười bộ tiên nghệ đều là phế nghệ, cái gọi là phế nghệ chỉ là những cái kia ẩn chứa quá nhiều huyền cơ ảo diệu, uy lực tiên nghệ lại cực kì nhỏ bé nhất là bộ Thanh Minh Phong Huyệt trong tay Cổ Thanh Phong.

Đây là tổ sư phái Vân Hà năm đó sáng tạo ra, mấy ngàn năm qua chưa hề có người tu luyện được thành công bao gồm cả Nhân Đức trưởng lão, hần đã từng tìm hiểu lại trọn vẹn dùng tới ba bốn trăm năm mới luyện tới năm mươi chín chỉ cảnh, bởi vì trong Thanh Minh Phong Huyệt có điểm huyền diệu rất khó lĩnh hội, thuộc về sự huyền diệu của thiên nhiên rộng lớn, sau khi tu luyện tới năm mươi chín chỉ cảnh không có hiệu quả gì liền từ bỏ.

Trên đài cao, một đám chấp sự trưởng lão nhìn Cổ Thanh Phong đang lật xem, vẻ mặt nghiêm túc lông mày cứng lại, không khỏi toát ra vẻ mặt vui mừng, đã không thể đợi được muốn đem Từ Kim Thiên chiếu tính về cho bản thân mình.

“Bộ Thanh Minh Phong Huyệt này là do tổ sư gia phái Vân Hà sáng tạo ra, ngoại trừ tổ sư gia mấy ngàn năm qua chưa có ai tu luyện được thành công.”

Mộc Đức trưởng lão vẫn về râu dưới cằm, thần sắc tức giận chưa tiêu nhìn chằm chằm Cổ Thanh Phong nói: “Lão hủ tìm hiểu mấy trăm năm, đến nay vẫn chưa tìm hiểu được thấu đáo chỉ bằng ngươi ngồi cuồng không biết trời cao đất rộng, còn vọng tưởng nhìn một chút liền có thể đánh ra hoàn hảo? Đừng nói là đánh ra hoàn hảo, hôm nay chỉ cần ngươi ngộ ra trong đó ẩn chứa chín chín tám mươi một huyền diệu của Thanh Minh Phong Huyệt, coi như ngươi thắng!”

“Mộc Đức, cổ hủ ngu muội giống như ngươi đừng nói là mấy trăm năm, cho dù ngươi mất cả một ngàn năm, một vạn năm cũng không lĩnh hội được.”

Trên đài thí luyện, Cổ Thanh Phong khép bộ Thanh Minh Phong Huyệt lại, ngẩng đầu nhàn nhạt nói: “Tìm hiểu mấy trăm năm đều không lĩnh hội được nó ngươi còn có mặt mũi để nói ra? Ngươi không thấy xấu hổ ta thay ngươi xấu hổ!”

“Cuồng đồ! Ngươi nói cái gì!”

Mộc Đức trưởng lão đứng lên, mặt mũi đỏ bừng hai tay tức giận nắm chặt, nghiêng răng nghiêng lợi cười lạnh nói: “Ngươi đã khép lại quyền công pháp bí kỹ, đã lĩnh hội toàn vẹn rồi?”

“Trợn to mắt chó của ngươi nhìn cho rõ đây!”

Thanh âm vừa dứt, Cổ Thanh Phong hơi gợn cánh tay lên lĩnh lực trong người vận chuyển, năm ngón tay kết động linh quyết, thời điểm ánh sáng đục ngầu lóe ra xen lẫn tiếng lốp bốp, chỉ thấy cánh tay hấn vung lên, lòng bàn tay đẩy một cái xoạt! Một vòng xoáy đục ngầu ngưng tụ bay ra.

Vòng xoáy này dường như chỉ có một mét, nhìn qua đúng như một vòng xoáy điên cuồng xoay tròn, thời điểm xoay tròn trong đó cuồng phong nổi lên gào thét rung động.

“Ngươi...”

Trên đài cao, đám người chấn kinh thất sắc, bởi vì bọn hắn đều nhìn ra vòng xoáy bên trong lòng bàn tay Cổ Thanh Phong kia ẩn chứa trọn vẹn chín chín tám mươi một đạo huyền diệu của Thanh Minh Phong Huyệt.

Quá xuất sắc!

Hắn thật sự chỉ nhìn thoáng qua bộ Thanh Minh Phong Huyệt mà đã lĩnh hội triệt để, lại còn... đánh ra thật hoàn hảo!

Ông trời ơi!

“Ngươi... không thể nào! Tuyệt đối không có khả năng!” Trên đài cao Mộc Đức trưởng lão mặt xám như tro, hai mắt trừng lớn như gặp quỷ thần, chỉ vào Cổ Thanh Phong giọng nói run rẩy: “Ngươi... ngươi trước đây đã từng tu luyện ngươi nhất định đã từng tu luyện.”

Cổ Thanh Phong không nói hai lời, cảm quyền tiên nghệ bí kỹ thứ hai lật xem một chút, sau đó gợn tay lên, năm ngón tay kết động linh quyết giữa trời thành linh xuất hiện một đóa hoa sen đỏ thắm.

Đây là Xích Viêm Hóa Liên thuật, quá hoàn hảo!

“Kiểu ech ngồi đây giống giống như ngươi, không biết có bao nhiêu huyền cơ!”

Lời vừa dứt, Cổ Thanh Phong cảm quyền tiên nghệ bí kỹ thứ ba, liếc mắt qua gợn tay lên, năm ngón tay kết động âm! Hoàn hảo!

“Trong mắt ngươi chỉ có hai chữ linh căn, làm sao biết có bao nhiêu chữ ngộ?”

Cổ Thanh Phong cảm quyền tiên nghệ bí kỹ thứ tư, gợn tay kết động linh quyết, âm! Lại là một sự hoàn hảo nữa!

“Trời đất có hàng tỉ huyền diệu, huyền chi lại huyền, diệu chi lại diệu, ngươi không hiểu chỉ có thể nói rằng ngươi ngu xuẩn!”

Bộ tiên nghệ bí kỹ thứ 5: một cái liếc mắt quá xuất sắc.

“Năm trăm năm trước ngươi ngu xuẩn, hôm nay của năm trăm năm sau, ngươi càng ngu xuẩn hơn!”

Bộ tiên nghệ bí kỹ thứ sáu, một cái liếc mắt vô cùng hoàn mỹ.

“Mộc Đức, trợn to mắt chó của ngươi lên nhìn cho rõ!”

Cổ Thanh Phong lại cảm lấy một bộ tiên nghệ bí kỹ, lại là một cái liếc mắt, lại vô cùng xuất sắc, hắn cứ cầm lên một bộ tiên nghệ như thế nhìn một cái, sau đó gợn tay lên kết động linh quyết, sau đó đều đem chín chín tám mươi một đạo huyền diệu ẩn chứa trong tiên nghệ mà đánh ra.

Một mảnh yên tĩnh, giờ khắc này tất cả mọi người đều ngẩn ra như tượng, tròng mắt, há mồm, dáng vẻ như gặp phải quỷ, trong mắt ẩn chứa bao nhiêu là kinh hãi cũng là không tưởng tượng nổi, càng là đếm không hết sự khó tin.

Đệ tử nội ngoại môn, mười hai tịch viện thân truyền đệ tử chín điện, chấp sự trưởng lão, quan khách, tất cả mọi người, không có ngoại lệ đều như vậy.

Mười bộ tiên nghệ cứ như vậy trước sau chỉ cần một hơi công phu bị hấn lĩnh hội triệt để, toàn bộ được hấn đánh ra hoàn hảo.

Trên đài thí luyện, Cổ Thanh Phong một thân áo trắng, đứng khoanh tay vẻ mặt thản nhiên, hai tròng mắt u ám nhìn chăm chú Mộc Đức trưởng lão trên đài cao trầm giọng quát: “Thế nào? Ngươi nhìn rõ ràng chưa?”

Mộc Đức trưởng lão đứng trên đài cao, khiếp sợ, ngạc nhiên, chỉ tay, miệng há hốc, nhưng một chữ cũng không nói ra được, bởi vì giờ phút này trong đầu hắn trống rỗng chỉ cảm thấy choáng đầu hoa mắt trời đất quay cuồng, ngay cả đứng đều có chút đứng không vững đến nỗi thở cũng cảm thấy không thể thở nổi.

Hắn như vậy, bên cạnh là Quảng Nguyên một bộ dáng không thể ngờ được, sắc mặt tái mét khó coi vô cùng, mà cách đó không xa Âu Dương Phi Nguyệt thân sắc hoảng sợ nhìn qua, không dám hít thở mà cũng quên cả hít thở cứ nhìn như thế tựa như mất cả linh hồn.

“Nếu như chưa thấy rõ ràng, vậy ta lại cho ngươi thêm một cơ hội!”

Cũng không thấy Cổ Thanh Phong có động tác gì, ánh sáng đục ngầu quanh thân bỗng ngưng tụ lại, như lửa cháy hùng hực trong đó xen lẫn sấm chớp, chỉ thấy hấn tung lên song chưởng, hai tay trước người kết động, mười ngón tay múa loạn, ngón giữa có tia sét rung động một đạo linh quyết, mười đạo, trăm đạo, trong nháy mắt mà đánh ra hơn ngàn đạo linh quyết.

Trời ạ!

Trông thấy một màn này, Âu Dương Phi Nguyệt chỉ cảm thấy da đầu tê dại không chỉ có hô hấp bị đình chỉ, giờ khắc này đến trái tim nàng cũng run rẩy, bởi vì thực sự quá điên cuồng!

“Trợn to mắt chó ngươi ngươi mà nhìn cho rõ!”

Cổ Thanh Phong hai tay mở ra, mười đạo ánh sáng bay lên ngút trời.

Một đạo hóa thành kinh đào.

Một đạo hóa thành sóng biển!

Một đạo như núi cao, một đạo như cuồng sa, một đạo như hổ gầm, một đạo như chim bay.

Đây là mười đạo tiên nghệ, Kinh Đào thuật, Hải Lãng thuật, Sơn Nhạc quyền, Cuồng Sa kiếm quyết...

Đây là mười đạo tiên nghệ Mộc Đức trưởng lão không có thay đổi trước vì Cổ Thanh Phong mà chuẩn bị, hấn vậy mà đánh ra toàn bộ, mà mỗi một đạo tiên nghệ đều ẩn chứa chín chín tám mươi một tầng huyền diệu, đều là hoàn hảo, kinh khủng nhất là mười đạo tiên nghệ này hấn vậy mà... vậy mà trong nháy mắt toàn bộ đánh ra.

Đúng thế.

Trong nháy mắt!

Không có ai biết hấn như thế nào làm được.

Chính là không có ai biết như thế nào mà hấn liếc mắt một cái có thể đem mười bộ tiên nghệ lĩnh hội triệt để, lại không biết như thế nào mà đem mười bộ tiên nghệ đánh ra hoàn hảo.

Không có ai biết, không nghĩ ra được nghĩ mãi mà không thể hiểu nổi.

Bởi vì đây không phải là vấn đề biết hay không biết, càng không phải là vấn đề muốn nghĩ hay không muốn nghĩ.

Mà là một chuyện không có khả năng!

Không thể nào nói là tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe thấy ngay cả đến những chuyện truyền kỳ kì sự thời Thượng Cổ cũng không có chuyện điên cuồng như thế!

Đây chính là hai mươi bộ tiên nghệ đó, người bình thường đừng nói là tu luyện dù cho là tìm hiểu cũng cần phải mấy trăm năm, mà hấn nhìn một chút liền có thể lĩnh hội triệt để nhìn một chút là có thể đánh ra hoàn hảo.

Ông trời ơi!

Hắn rốt cục có phải là người không?

Đúng vậy, làm sao có thể kinh khủng như thế!

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Tạt nhân

Hai mươi bộ tiên nghệ một chớp mắt đánh ra hoàn hảo.

Cổ Thanh Phong làm được, chỉ là hắn chưa nhắc tới chuyện ký tên đồng ý vừa rồi mà để cho Phí Khuê tiếp tục mở trận thí luyện.

Cửa thứ năm, qua!

Cửa thứ sáu, qua!

Cửa thứ bảy, qua!

Cửa thứ tám, qua!

Cửa thứ chín cũng là cửa ải cuối cùng, cửa này là khảo hạch thực lực bản thân chỉ là trận thí luyện vừa mới dịch chuyển, Cổ Thanh Phong một cước đâm lên trên đài thí luyện, một trận lớp bốp giòn vang trận thí luyện sụp đổ tại chỗ.

Sau đó hắn quay người nhìn quanh, giống như là đang tìm kiếm cái gì cũng không lâu lắm, ánh mắt rơi vào trên người mấy vị thân truyền đệ tử, hắn giơ một tay chỉ lên, một đạo Viêm Lôi Thuật ẩn chứa chín chín tám mươi một huyền diệu xuất hiện, mấy vị thân truyền đệ tử Giang Nguyên trong nháy mắt từng cọng lông dựng đứng lên, da thịt bong tróc đến hừ cũng không hừ một tiếng ngã trên mặt đất.

Cổ Thanh Phong lại một chỉ, lại một đạo Viêm Lôi Thuật nữa xuất hiện, thân truyền đệ tử chín điện Phạm Đông đều ngã xuống đất.

Bất chợt, thân truyền đệ tử chín điện Lữ Trình cũng ngã xuống đất.

Mỗi lần thân truyền đệ tử chín điện ngã xuống trong nháy mắt, Chung Thiên Ứng quá sợ hãi tranh thủ vận chuyển linh lực, té ra song thể thiên nhiên thủ hộ, chỉ tiếc là hắn vừa mới té ra một đạo viêm lôi thuật liền đánh tới.

Tất cả mọi người đều biết Viêm Lôi Thuật là một đạo pháp thuật cơ sở, rất nhiều đệ tử có thể tu luyện, song thể thiên nhiên thủ hộ của Chung Thiên Ứng có thể ngăn cản viêm lôi thuật của những người khác, lại không ngăn cản được Viêm Lôi Thuật của Cổ Thanh Phong.

Lúc đạo Viêm Lôi Thuật này ẩn chứa chín chín tám mươi một huyền diệu rơi xuống, một tiếng răng rắc song thể thiên nhiên thủ hộ toàn loạn biến mất, từng cọng lông dựng thẳng lên da tróc thịt bong ngã trên mặt đất.

Trên đài thí luyện, Cổ Thanh Phong trầm mặc yên tĩnh như lúc bình thường, cứ như vậy thời gian trôi qua mấy hơi thở, thông qua trận thí luyện trong nháy mắt đánh tan mấy vị thân truyền đệ tử chín điện.

Hắn nhìn về phía đài cao rất bình thản hỏi một câu: “Khảo hạch thông qua được chưa?”

Có lẽ là vừa rồi Cổ Thanh Phong chỉ có một chút đã lĩnh hội được hai mươi bộ tiên nghệ mà đánh ra mang lại cho bọn hắn chấn động quá kịch liệt, đến mức các vị chấp sự trưởng lão đến nay vẫn chưa lấy lại được tinh thần, bọn hắn vẫn ngẩn người như tượng thần sắc kinh hãi, trong mắt đều là khó tin, không biết làm sao cũng không biết đáp lại ra sao.

Bọn hắn không biết, Âu Dương Phi Nguyệt cách đó không xa cũng không biết.

Trong đầu của nàng vẫn trống rỗng như cũ.

Cho dù là hít sâu một hơi, cũng áp chế không nổi chấn kinh sợ hãi trong lòng.

Trong nháy mắt lĩnh hội.

Trong nháy mắt luyện thành.

Trong chớp mắt đánh ra hai mươi bộ tiên nghệ quá hoàn hảo.

Kiểu căng cuồng ngạo danh xưng thiên tài trong thiên tài kia, có được song thể thiên nhiên thủ hộ thân truyền đệ tử chín điện, không chịu nổi một chiêu

của hấn mà một chiêu này còn bình thường hơn so với Viêm Lôi Thuật cơ sở.

Ngay cả trận thí luyện cũng bị hấn một cước đạp mạnh tán loạn biến mất, làm sao có thể không thông qua?

Trước đó nàng phán đoán Cổ Thanh Phong nhất định rất kinh khủng, thậm chí so với tưởng tượng còn kinh khủng hơn.

Nhưng giờ khắc này nàng mới ý thức được mình đã sai, sự kinh khủng của nam nhân trên đài thí luyện kia đã vượt xa phạm vi hiểu biết của mình, nàng căn bản không biết nam nhân này đến tột cùng là dạng gì.

Nhìn lại những chấp sự trưởng lão trên đài cao, lúc trước khinh thường cỡ nào nhất là Phi Tuyết, bà một mực khó chịu nhìn Cổ Thanh Phong trước kia khó chịu nguyên nhân là vì Âu Dương Dạ, sau này khó chịu là bởi vì thời điểm tranh đoạt trong nội môn Cổ Thanh Phong khiến bà ta mất hết mặt mũi.

Thời điểm khi Cổ Thanh Phong chưa đánh ra hai mươi bộ tiên nghệ một cách hoàn hảo, bà ta vẫn còn mang một bộ dáng khinh thường.

Hiện tại thế nào.

Khinh thường sớm đã biến mất, chỉ có kinh sợ chỉ có giật mình, là những loại mà thế nào cũng không che giấu được kinh hãi.

“Chung Thiên Ứng... haha.” Âu Dương Phi Nguyệt nhìn thoáng qua Phi Tuyết cười lạnh nói: “Ngươi không phải nói Chung Thiên Ứng là nhân trung chi long sao? Ngươi không phải nói hấn không thể so cùng Chung Thiên Ứng sao? Đó không phải là nhân trung chi long của ngươi sao? Ngay cả một chiêu còn không chịu được đã nằm xuống ha ha... nhân trung chi long? Còn không thể so sánh được? Ha ha...”

Sắc mặt Phi Tuyết xanh xám, tức giận trừng mắt nhìn Âu Dương Phi Nguyệt.

“Ngươi không phải nói hấn là phế vật sao?” Nhìn sắc mặt khó coi của Phi Tuyết, khóe miệng Âu Dương Phi Nguyệt cười đắc ý: “Ngươi bây giờ còn dám nói hấn là phế vật sao? Ngươi dám không? Ngươi dám không? Ngươi dám không?”

Âu Dương Phi Nguyệt liên tiếp nói ngươi dám không ba lần!

Phi Tuyết chân nhân tức hồng hồng lại không biết đáp lại ra sao.

“Nhìn cái gì mà nhìn, gái điểm thôi! Chờ chết đi! Đừng quên các ngươi vừa rồi ký tên đồng ý, nếu hấn đem mười đạo tiên nghệ đánh ra hoàn hảo mạng của các ngươi thuộc về hấn!”

“Hấn! Dám!”

Phi Tuyết chân nhân nghiêng răng nghiêng lợi.

Âu Dương Phi Nguyệt khinh thương cười lạnh: “Ta mặc dù không biết hấn để các ngươi ký tên đồng ý tột cùng là có ý gì, nhưng mà có thể khẳng định một chút nếu hấn muốn mạng của các ngươi các ngươi ai cũng không chạy được!”

“Chỉ bằng hấn?”

Phi Tuyết nhìn Mộc Đức, Quảng Nguyên trưởng lão vừa rồi ký tên đồng ý chừng hơn một trăm người, trong đó không ít Kim Đan chân nhân bà không tin Cổ Thanh Phong dám động thủ.

Trên đài thí luyện, Cổ Thanh Phong lại hỏi một câu: “Ta hỏi lần nữa, khảo hạch thông qua được chưa?”

Không có người đáp lại, bọn hấn hoặc là người của Kim Đức, hoặc là Thủy Đức, căn bản sẽ không để Cổ Thanh Phong thông qua khảo hạch trở thành thân truyền đệ tử chín điện, thế nhưng lại không tìm thấy lý do để không chấp nhận việc thông qua cho nên chỉ có thể trầm mặc.

“Ta phản đối!”

Thấy không có người đáp lại, Phi Tuyết liền đứng dậy dẫn đầu, nhìn chằm chằm Cổ Thanh Phong nói: “Chư vị, Cổ Thanh Phong tồn tại quá mức quý dị, người bình thường căn bản không thể chỉ nhìn một chút liền có thể đem hai mươi bộ tiên nghệ đánh ra hoàn hảo như vậy hấn nhất định là yêu ma.”

“Đúng! Phổ thông trúc cơ thất bại sinh ra thân thể dị biến căn bản không có khả năng mạnh mẽ như vậy!”

“Thân thể dị biến không có linh căn, căn bản là không có cách hấp thụ, linh lực trong cơ thể hấn lại hùng hậu như vậy nhất định là yêu ma!”

Phi Tuyết vừa đứng ra nói, những người khác cũng đều nhao nhao đứng dậy, người một câu ta một câu, rất nhanh liền gán cho Cổ Thanh Phong thân phận yêu ma, mà lại những người đứng ra nói đó đa phần đều là những người vừa rồi ký tên đồng ý, bọn hấn không hi vọng Cổ Thanh Phong thông qua khảo hạch, càng không có khả năng giao ra cái mạng nhỏ của mình, trọng yếu nhất chính là trên người Cổ Thanh Phong có nhiều Từ Kim Thiên chiếu tinh giá trị liên thành như thế đây mới là mấu chốt!

Người đứng ra giận dữ mắng mỏ Cổ Thanh Phong là yêu mà ngày càng nhiều, Mộc Đức, Quảng Nguyên, còn có rất nhiều chấp sự trưởng lão, người Lý gia, Mộ Từ Bạch mười hai viện tịch, còn có Đàm Tư Như, Vân Hồng, Diệp Huy...

Trên đài thí luyện, Cổ Thanh Phong đứng lặng thần sắc vẫn bình tĩnh như cũ, đối mặt với đám người giận dữ mắng mỏ, hấn tạt hồ không tức giận cũng nhìn không ra cảm xúc, một đôi mắt u tối chỉ yên lặng mà nhìn bọn hấn bình thần nói ra: “Trước khi đến, Hỏa Đức liên tục cản dận ta, theo quy củ phép tắc mà làm ta cũng làm theo.”

“Thể diện của Hỏa Đức, ta đã cho.”

“Thể diện của phái Vân Hà, ta cũng cho rồi!”

“Nhìn vào Hỏa Đức nhìn vào phái Vân Hà, mặt mũi ta cũng đã cho các ngươi, hôm nay chính là các ngươi không biết điều đừng trách ta không khách khí!”

“Thật sự là buồn cười!”

Nếu như lúc trước còn có điều cố kỵ, nhưng giờ khắc này nhiều người đứng ra giận dữ mắng mỏ Cổ Thanh Phong như vậy, Phi Tuyết chân nhân không còn bất kỳ cố kỵ gì, sức lực cũng trở nên mạnh mẽ hơn, đứng lên nhìn chăm chăm Cổ Thanh Phong cười lạnh khinh thường: “Ngươi không khách khí thì sao? Chẳng nhẽ chúng ta còn sợ yêu ma như ngươi sao?”

“Ta nhớ trước đây ngươi đã từng hỏi không khách khí thì sao.”

Cổ Thanh Phong nhìn Phi Tuyết chân nhân, cứ nhìn như vậy giọng điệu cũng rất bình thản.

“Hỏi rồi thì làm sao?” Phi Tuyết chân nhân vênh váo tự đắc, bộp một tiếng hai tay đập trên bàn, thân thể nghiêng về phía trước cười lạnh nói: “Ngươi có thể làm gì được ta?”

“Được, hiện tại ta nói cho ngươi!”

“Hừ, chi bằng...”

Lời còn chưa dứt, Cổ Thanh Phong vẫn luôn trầm tĩnh trên sân thí luyện đột nhiên quát một tiếng chói tai: “Qua đây!”

Xoạt! Chỉ thấy cánh tay hấn giơ lên, năm ngón tay múa loạn một trận lớp lớp bốp giòn vang, các loại linh quyết ngưng tụ mà ra, thoáng chốc hình thành một vòng xoáy màu xanh, vòng xoáy điên cuồng xoay tròn, trong đó lập tức có cuồng phong gào thét chính là vòng xoáy Thanh Minh Phong Huyết.

Trên đài cao, Phi Tuyết chân nhân còn chưa biết chuyện gì vèo một tiếng, cả người liền bị hút tới, bà ta thậm chí còn chưa kịp phản ứng lúc bà ta lấy lại tinh thần, đã ở đối diện với Cổ Thanh Phong dọa bà ta hồn phi phách tán.

“Cho thể diện mà không cần!”

Cổ Thanh Phong xuất ra một chương, đánh vào trên bụng Phi Tuyết.

Phụt!

Quần áo Phi Tuyết rách nát, thất khiếu chảy máu tại chỗ.

“Hôm nay ta để cho ngươi thấy không khách khí sẽ như thế nào!”

Cổ Thanh Phong bốp cốp bà ta, đột nhiên đập xuống đất kéo dậy! Lại đập!

Bộp bộp bộp!

Phi Tuyết tả tơi máu chảy!

Lại kéo dậy! Lại đập! Đập tới nỗi thí luyện đài đá vụn bay loạn.

Không có ai nghĩ tới Cổ Thanh Phong lại đột nhiên động thủ!

Càng không có người nghĩ đến hấn lại có lá gan này!

Tương tự, cũng không có ai nghĩ tới vị Phi Tuyết chân nhân thực lực mạnh mẽ đến Từ Phủ chân nhân không đấu được mà bị hấn đánh cho huyết nhục mơ hồ.

“Tên yêu ma này, đừng có dả thương người đừng tay lại đừng tay!!” Trên đài cao Mộc Đức trưởng lão phẫn nộ gào thét.

Quảng Nguyên cũng bị dọa không nhẹ hô: “Hấn là yêu ma, mọi người cùng nhau động thủ giết hấn!”

Vèo vèo vèo! Đám người nhao nhao vận chuyển linh lực, tề ra phi kiếm có những người muốn nhanh chóng lấy mạng Cổ Thanh Phong chính là năm người Lý gia.

“Quý xuống chờ chết!”

Cổ Thanh Phong quăng cổ Phi Tuyết bay lên, sau đó đột nhiên ầm một cái răng rắc một tiếng! Phi Tuyết quỳ trên mặt đất, hai đầu gối vỡ nát.

Mất nhìn thấy hai ba mươi người đánh tới, Cổ Thanh Phong vèo một tiếng người nhảy vọt lên, tại thí luyện đài nơi hai chân hắn rời đi, cả một thí luyện đài to lớn vỡ vụn sụp đổ như đồng đổ nát.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Tĩnh lặng

“Không biết sống chết!”

Giữa không trung, Cổ Thanh Phong một cước quét ngang qua mang theo một đạo dài chín mét trắng tròn hồ quang, hồ quang đục ngầu tràn đầy linh lực trong đó còn có sét đánh ra, tựa như một tia chớp giao long, đánh tới năm người Lý gia căn bản không biết chuyện gì trong nháy mắt tựa như bị sét đánh, lông dựng thẳng đứng, áo quần rách nát, da tróc thịt bong rơi trên mặt đất, thịt trên người đỏ thẫm, toàn thân run rẩy run rẩy không ngừng.

Động thủ không chỉ có năm người Lý gia, còn có hơn hai mươi vị chấp sự trưởng lão Vân Hà phái, bọn hắn đầu tiên té ra tiên nghệ có võ công, có pháp thuật, cũng có kiếm quyết.

Cổ Thanh Phong nhìn cũng không nhìn, phát tay lên cái trắng tròn hồ quang đục ngầu, sét đánh ra, quá nhiều các loại sức mạnh uy lực của tiên nghệ trong khoảnh khắc tán loạn biến mất.

“Một đám ô hợp rượu mời không uống thích uống rượu phạt, đã thế cả đám chờ chết đi!”

Giữa không trung, hắn bước ra một bước trong nháy mắt giờ cánh tay lên, linh lực đục ngầu cuộn cuộn, lòng bàn tay hướng xuống đột nhiên đẩy một cái, một chương vào hư không!

Rầm rầm!

Điện quang đầy trời sét đánh ngang dọc!

Ầm! Rầm rầm!

Vừa rồi hơn hai mươi người động thủ thậm chí chưa kịp rên lên một tiếng, từng người như bị sét đánh, lông dựng thẳng lên, da tróc thịt bong cứ như vậy ngã trên mặt đất.

Chết rồi?

Không biết!

Ai cũng không rõ ràng, một màn này xảy ra quá nhanh quá đột ngột quá điên cuồng!

Rất nhiều người suy nghĩ vẫn còn dừng lại tại lúc Cổ Thanh Phong đánh ra hai mươi bộ tiên nghệ, giờ phút này trông thấy hắn một tay cầm quét năm người Lý gia, một chương hư không đánh tan hơn hai mươi chấp sự trưởng lão, trong đám người từng người một đều bị dọa cho da đầu tê dại, bị dọa cho mặt xám như tro, bị dọa cho hồn phi phách tán.

Các chấp sự trưởng lão vốn đang chuẩn bị động thủ thấy một màn này nào còn dám động thủ, bị dọa tới nỗi ngừng vận chuyển linh lực, phi kiếm trong tay cũng thu về nhất gan tới nỗi ngay cả chờ đợi cũng không dám, thả người vọt lên muốn chạy thoát thân.

Nhưng, làm sao mà Cổ Thanh Phong lại cho cơ hội, hắn khoát tay lòng bàn tay ngưng tụ vòng xoáy Thanh Minh Phong Huyết, tại chỗ hút đám người muốn bỏ chạy lại.

“Quý xuống chờ chết!”

Một bàn tay Cổ Thanh Phong chụp xuống, người kia miệng mũi phun máu quỳ trên mặt đất.

Lại có ba người muốn chạy thoát.

“Hôm nay ta không gặt đầu, ai cũng đừng nghĩ rời khỏi nơi này nửa bước!”

Cổ Thanh Phong lại giơ tay, ba đạo viêm lôi đánh ra toàn vẹn, ba người chạy trốn bị đánh ngã trên mặt đất da tróc thịt bong, toàn thân khói đen bốc lên.

Thật đáng sợ! quá kinh khủng!

Giờ khắc này rốt cục mọi người đã ý thức được sự đáng sợ, đó chính là Cổ Thanh Phong quá hùng mạnh vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của bọn hắn, trước sau không đến mấy hơi thở công phu, Phi Tuyết, năm người Lý gia, hơn hai mươi vị chấp sự trưởng lão phái Vân Hà toàn bộ bị đánh tan sống hay chết không ai biết được.

Bọn hắn không biết Cổ Thanh Phong đến tột cùng là thân phận gì.

Càng không biết vì sao Cổ Thanh Phong trúc cơ thất bại mà lại trở lên mạnh mẽ như thế.

Cũng tương tự không biết linh lực của Cổ Thanh Phong đục ngầu mà lại kinh hoàng như thế.

Bọn hắn không biết, tất cả mọi người không biết giờ phút này cũng không muốn nghĩ tới vấn đề này, bọn hắn sợ hãi chỉ là sợ hãi.

Nhất là những người trước đó có khúc mắc với Cổ Thanh Phong.

Như Mộ Tử Bạch, Đàm Tư Như, Vân Hồng, Diệp Huy, Lí Xán, Lý Sâm, bọn hắn bị dọa cho đến nỗi đứng không vững thân thể không ngừng run rẩy, nhìn về phía nam từ áo trắng tĩnh lặng đang đứng giữa trời kia, Đàm Tư Như rốt cuộc không chịu nổi nội tâm sợ hãi xoay người chạy.

Lòng bàn tay Cổ Thanh Phong lại lần nữa xuất hiện con xoáy, Đàm Tư Như bị hút tới.

“Ta nói rồi, ta không gạt đầu ai cũng đừng nghĩ rời đi nửa bước, ngươi cũng không ngoại lệ, yên đó cùng sư phụ ngươi chờ chết!”

Bộp một tiếng, một bàn tay chụp xuống, Đàm Tư Như miệng mũi phun máu quỳ gối xuống ngay bên cạnh Phi Tuyết chân nhân.

Ai còn dám chạy?

Không có!

Không còn người nào dám chạy, bởi vì những người muốn chạy đều ngã trên mặt đất, không cần biết là tu vi cao bao nhiêu, không cần biết là đệ tử hay trưởng lão, không cần biết là nam hay nữ đều như thế đừng nói là chạy trốn, đám người xung quanh bị dọa thậm chí còn không dám nhúc nhích, hô hấp cũng không dám hô hấp.

Giữa khoảng không, Cổ Thanh Phong chấp tay mà đứng, một bộ áo trắng sạch sẽ gọn gàng không nhuộm bụi trần, chỉ là nút thắt cổ áo không biết lúc nào đã tuột ra, hai tay áo cũng không biết cuộn lên từ khi nào, hắn đứng đấy cứ như vậy yên lặng đứng đấy.

Rất yên tĩnh.

Thần sắc, đôi mắt, khí tức, kể cả quần áo cũng không hề lay động đến cả sợi tơ cũng không bay lên.

Không có nộ khí ngập trời, cũng không có sát ý cuộn cuộn, trên người hắn hết thấy hết thấy đều vô cùng tĩnh lặng, tựa như bóng tối vô tận hàng tỉ năm của biển chết không có bất kỳ gợn sóng.

Quá yên tĩnh, tĩnh đến dọa người, tĩnh đến mức không ai dám động, ai cũng không dám nói chuyện ai cũng không dám hô hấp.

Ở nơi xa, Phí Khuê khom người, cúi đầu, thân thể không ngừng run rẩy áo bào đã bị mồ hôi thấm ướt, hắn rốt cục hiểu được vì sao lão gia tử hôm qua gấp rút trở về dặn đi dặn lại, hắn hiểu rồi... rốt cục hiểu rồi.

Hắn như vậy Nhân Đức trưởng lão cũng không khác gì.

Hắn cuối cùng cũng hiểu được vì sao Hòa Đức gấp rút trở về lo lắng vô cùng căn dặn mình, để cho mình tuyệt đối không nên chọc tới Cổ Thanh Phong, nói một khi Cổ Thanh Phong mà tức giận nhất định phải khuyên bảo.

Thế nhưng là khuyên như thế nào.

Nhân Đức thật không biết khuyên như thế nào.

Giận?

Cổ Thanh Phong nổi giận sao?

Hắn không giận, mắt không đỏ hơi thở không gấp, nói không hoảng hắn chưa hề nổi giận.

Kích động?

Cổ Thanh Phong kích động sao? Hắn một chút cũng không có kích động, lúc đánh Li Tranh không có, lúc thu thập Viêm Dương linh khí cũng không, thời điểm luyện hóa tinh thạch cũng không, đánh ra hai mươi bộ tiên nghệ một cách hoàn hảo cũng không, cho dù thời điểm vừa rồi động thủ cũng không

có kích động.

Hắn rất tỉnh táo, so với ai cũng tỉnh táo hơn cả, từ lúc bắt đầu đã rất tỉnh táo.

Nhưng mà, chính loại tỉnh táo này khiến cho Nhân Đức trưởng lão không dám mở miệng thuyết phục, đúng vậy, không dám, hắn sợ, hắn sợ mình mở miệng sẽ bị Cổ Thanh Phong đánh cho thất khiếu chảy máu.

Như vậy, hắn sao còn dám mở miệng đây? Nếu là dám đã sớm mở miệng rồi sao cần chờ tới bây giờ.

Hắn không dám, cho nên hắn một mực trầm mặc.

Tĩnh.

Cứ tĩnh như vậy.

Giữa không trung, cặp mắt u ám của Cổ Thanh Phong quét ngang ra, ánh mắt tĩnh lặng xẹt qua mặt của mỗi một vị trưởng lão, sau đó rơi trên đài cao, rơi trên người Mộc Đức trưởng lão cùng Quảng Nguyên, hai người trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch giống như tro tàn, không có một tia huyết sắc, thần sắc vô cùng hoảng sợ, mắt trừng lớn, muốn hô hấp, lại càng hô hấp càng ngạt thở.

Trong lòng run rẩy, người cũng run rẩy không ngăn được.

Mộc Đức không biết vì sao mình sợ hãi, Quảng Nguyên cũng không biết, nhất là lúc chạm tới cặp mắt u ám của Cổ Thanh Phong, cả Mộc Đức và Quảng Nguyên, hai người trong khoảnh khắc đó đều giống nhau phảng phất rơi vào biển sâu trầm tĩnh u tối đến nỗi không thở được, giống như rơi vào bóng đêm vực sâu vô tận không cách nào giãy dụa, lại như rơi vào địa ngục kinh khủng vô cùng tuyệt vọng.

Run rẩy, sợ hãi, kinh hoàng.

Run rẩy đến từng thớ thịt, sợ hãi đến từ nội tâm lại còn có sợ hãi đến từ linh hồn.

Trán Quảng Nguyên phủ kín mồ hôi lạnh, dựa vào vách tường không ngừng run rẩy, phù một tiếng, rốt cục không chịu nổi sự sợ hãi ở đây trong nháy mắt co quắp liệt trên mặt đất.

Bị dọa tới co quắp!

Hoàn toàn co quắp luôn!

Sự việc xảy ra khiến cho đám người không khỏi thấy rùng mình, Quảng Nguyên tốt xấu cũng là Kim Đan chân nhân, dù sao thì luyện đan được luyện ra được Kim Đan, chính là Kim Đan đó, làm sao... làm sao lại bị dọa đến co quắp như vậy.

Cổ Thanh Phong không nói gì, cứ đứng như vậy nhìn qua.

Trên đài cao đối diện, vốn Mộc Đức trưởng lão đã đủ sợ hãi, lúc Quảng Nguyên co quắp trên mặt đất xong hắn lại càng thêm sợ hãi.

“Sur... sur huynh?”

Có lẽ là quá mức sợ hãi, âm thanh có chút run rẩy, có chút khàn khàn Mộc Đức nhìn về phía Nhân Đức giống như đang cầu cứu.

Thần sắc Nhân Đức biến đổi, khóe miệng co quắp hai lần nhìn Cổ Thanh Phong một chút, muốn mở miệng chỉ là lời đến khóe miệng lại bị nghẹn nuốt trở lại.

“Ngươi...”

Nhìn Nhân Đức cúi đầu trầm mặc, Mộc Đức lại nhìn Quảng Nguyên co quắp bên cạnh, lại nhìn Phi Tuyết máu me khắp người đang quỳ trên đất lại nhìn hai ba mươi vị da tróc thịt bong nằm trên đất, còn có chấp sự trưởng lão phái Vân Hà không biết sống hay chết.

Mộc Đức chợt cảm thấy trời đất quay cuồng, sắc mặt ngày càng khó coi, hô hấp ngày càng gấp rút, thân thể cũng ngày càng run rẩy, hắn ngẩng đầu nhìn qua Cổ Thanh Phong đang đứng đối diện tĩnh lặng giữa không trung, run run rẩy rẩy nói: “Ngươi... ngươi được thông qua khảo hạch...”

Hắn sợ, thật sự rất sợ.

Không muốn nghĩ tới việc sau này Cổ Thanh Phong trở thành đệ tử thân truyền chín điện uy hiếp tới vị trí chương trụ, hắn chỉ muốn còn sống chỉ muốn rời khỏi chỗ này.

Nhưng, đây chỉ là hắn nghĩ mà thôi.

Cổ Thanh Phong cũng không để ý tới cứ như vậy mà nhìn.

“Ngươi...”

Thấy Cổ Thanh Phong không nói lời nào, Mộc Đức lại run rẩy hỏi một câu: “Ngươi... Ngươi đến cùng muốn như thế nào?”

Không nói, Cổ Thanh Phong không hề nói chuyện.

“Ngươi... ta... ta tu luyện hơn bảy trăm năm, chính là... chính là Kim Đan chân nhân... ta... ta căn bản... căn bản không sợ ngươi...”

Mặc dù Mộc Đức nói không sợ, nhưng mọi người ở đây đều nghe ra được hần nói câu này không có lực như thế nào, hần căn bản là không có cách che giấu sợ hãi trong lòng.

Cổ Thanh Phong trầm mặc, khiến cho sợ hãi trong lòng Mộc Đức ngày càng mãnh liệt, hần sắp không chịu nổi căn răng, giậm chân một cái, quát một tiếng lớn, tề ra phi kiếm vọt tới.

“Cái thứ yêu ma này!! Lão phu liều mạng với ngươi!”

Mộc Đức là Kim Đan chân nhân, là luyện ra Kim Đan, linh lực cực kỳ nhưng nói cho cùng cho dù là Kim Đan, một kiếm bộc phát này của hần, hần đã đem toàn lực đặt ra, uy lực cũng không biết được.

Mộc Đức nghĩ, Cổ Thanh Phong này mặc dù thân phận thần bí, thân thể quỷ dị lực lại lớn vô cùng, một kiếm toàn lực của mình có lẽ không làm gì được hần, nhưng ít ra cũng có thể đã động được một chút.

Chẳng qua, chỉ là hần tưởng như thế thôi.

Khi hần đánh tới, cánh tay Cổ Thanh Phong vừa nhấc năm ngón tay như lưới câu, rắc một tiếng trong nháy mắt phi kiếm trong tay Mộc Đức gãy vụn.

“Ngươi!”

Mộc Đức bị dọa cho hồn phi phách tán, muốn lui về phía sau, Cổ Thanh Phong một cước đá vào ngực hần, phịch một tiếng chỉ bằng một cước, linh lực quanh thân Mộc Đức tán loạn quần áo rách nát, toàn thân mỗi tấc da thịt giống như bị sét đánh, ộc một tiếng miệng mũi phun máu bay tứ tung ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Tử thần lấy mạng

Nhìn Mộc Đức trường lão ngã nhào trên đất da tróc thịt bong, giờ khắc này tất cả mọi người rốt cục ý thức được Cổ Thanh Phong là đáng sợ thế nào, nếu như trước đó bọn họ còn ôm lấy một tia may mắn, nhưng giờ khắc này tất cả mọi người không còn ý nghĩ này, có chăng chỉ là tuyệt vọng chỉ là sợ hãi.

Đây chính là Mộc Đức trường lão a, một Kim Đan chân nhân tu luyện hơn bảy trăm năm a!

Cứ như vậy bị hần một cước đạp cho da tróc thịt bong!

Dưới tình hình này, ai còn dám có bất kỳ ý nghĩ xấu xa nào nữa?

Còn may mắn cái gì?

Còn dám có cái gì may mắn?

Không có! Tuyệt đối không có! Một tia đều không có.

Khi Mộc Đức trường lão bay tung ra ngoài, hiện trường có mấy người bị dọa tê liệt tại chỗ trên mặt đất, là Mộ Tử Bạch, Lý Xán, Lý Sâm, Văn Hồng, Diệp Hủy... Bọn hần trước đó đều cùng Cổ Thanh Phong có xích mích, vừa rồi còn thấy may mắn bây giờ thì không có, triệt để tuyệt vọng mặt xám như tro, co quắp trên mặt đất, giờ khắc này bọn họ rốt cục cũng ý thức được mình trước kia là ngu xuẩn cỡ nào, ngu xuẩn đi khiêu khích Cổ Thanh Phong.

“Khục! Khục!”

Ở chỗ xa, Mộc Đức trường lão che lấy lồng ngực, cố nén toàn thân đau đớn da tróc thịt bong, đứng lên run run rẩy rẩy chỉ vào Cổ Thanh Phong, muốn nói cái gì.

Lúc này, Cổ Thanh Phong trong không trung vẫn luôn giữ trầm mặc không nói đột nhiên mở miệng, chỉ vào Mộc Đức trường lão trầm giọng nói: “Dám cử động nữa, lấy mạng ngươi!”

Mộc Đức không dám lại động đây.

“Quý xuống cho ta!”

Cổ Thanh Phong quát khẽ, tiếng như kinh lôi âm như chớp giật, đinh tai nhức óc uy lực một tiếng, tại chỗ khiến Thất Khiếu của Mộc Đức chảy máu, phịch một tiếng quý trên mặt đất.

Tĩnh.

Vô cùng yên tĩnh.

Mọi người có mặt ở hiện trường màng nhĩ vẫn oang oang, uy lực tiếng hét kia của Cổ Thanh Phong vẫn quanh quẩn trong đầu họ, xua đi không được tán cũng không hết.

Nhân Đức trưởng lão cũng bị câu nói mới vừa rồi kia chấn động không nhẹ, dọa cho run lên, cảm thấy lỗ tai hơi khác thường, lặng lẽ sờ lên cái này vừa sờ, phát hiện là máu, ngẩng đầu xem xét bất ngờ thấy lỗ tai mọi người tại hiện trường vậy mà... vậy mà toàn bộ đều tràn ra máu tươi.

Trời ạ!

Nhìn qua một màn này, Nhân Đức suýt nữa không thở ra hơn xém chút ngất đi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, không ai biết tất cả mọi người quên đi thời gian.

Cổ Thanh Phong từ giữa trời hạ xuống mặt đất, ánh mắt nhìn vào người Phi Tuyết.

Phi Tuyết quý ở nơi đó, run rẩy tóc rối bù, máu me khắp người đầu sớm đã bị thương máu chảy.

Bà ta không có chết, cũng không có hôn mê.

Không phải bà ta mạnh mẽ, mà là Cổ Thanh Phong không để cho bà ta chết không để cho bà ta hôn mê, tất cả xảy ra bà ta đều biết rất rõ ràng, chỉ là nỗi sợ trong lòng bà ta mãnh liệt hơn bất cứ ai.

Thời điểm Cổ Thanh Phong đi về phía bà ta, Phi Tuyết dường như nghe thấy bước chân tử thần.

“Cứu... Cứu ta...”

Cứu?

Ai dám cứu?

Ai có thể cứu được?

Không có ai.

“Phụ thân ta là Cửu Hoa Đồng Minh...”

Bà ta thử mạng phụ thân của mình ra mạng ra Cửu Hoa Đồng Minh, chỉ là lời còn chưa dứt Cổ Thanh Phong dùng một bàn tay liền quạt tới.

Một bàn tay như thế, đánh Phi Tuyết cổ gãy, đầu nằm ngang ở trên bờ vai há hốc mồm, không dám nói thêm từ nào.

“Phi Khuê.”

Cổ Thanh Phong gọi một cái tên Phi Khuê.

Phi Khuê thần sắc khẽ giật mình, ngẩng đầu mặt mũi tràn đầy hoảng sợ run giọng hỏi: “Công... công tử gia, tiểu nhân... có tiểu nhân.”

“Đem giấy vừa rồi bà ta ký tên đóng dấu mang ra đây.”

Phi Khuê nhanh chóng từ trong chứng từ tìm ra tờ kia của Phi Tuyết sau đó run rẩy đưa tới.

Cổ Thanh Phong cảm nhìn một chút, vút đến trước mặt Phi Tuyết nói: “Nhìn rõ, đây là chữ của ngươi.”

Chứng từ.

Hắn muốn... muốn bắt đầu lấy mạng sao?

“Ngươi không phải vẫn luôn muốn biết ta nếu không khách khí sẽ như thế nào sao? Hiện tại ta đến nói cho ngươi biết.”

Cổ Thanh Phong khoát tay, tờ chứng từ kia bị hút vào lòng bàn tay, sau đó hất một tay chụp đầu Phi Tuyết, một trận lớp bốp giòn tan vang lên phảng phất như âm thanh xương vỡ vụn, ngay sau đó, Phi Tuyết giống như một bãi bùn nhão nằm sòng xoài trên mặt đất.

Một chường.

Kinh mạch đều đứt gãy.

Linh căn tán loạn, đan điền vỡ vụn toàn thân xương cốt vỡ nát.

“Lưu người một cái mạng, kiếp sau nằm ở trên giường suy nghĩ rõ ràng vấn đề này.”

Cổ Thanh Phong xoay người nói: “Đem chứng từ của Quảng Nguyên lấy ra cho ta.”

Phi Khuê đưa tới.

Quảng Nguyên nghe xong, bị hù mau chóng đứng lên quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ: “Ta... Ta sai rồi! Ta cầu xin tha thứ! Tha cho ta... tha cho ta!”

Cổ Thanh Phong khoát tay, động gió xoáy xuất hiện Quảng Nguyên bị hút vào.

“Ta đã cho người cơ hội, mà lại không chỉ một lần là chính người không biết quý trọng.”

Lúc này, Cổ Thanh Phong như Tử thần lấy mạng, cánh tay nâng lên, lòng bàn tay là tờ chứng từ kia một bàn tay chụp trên đầu Quảng Nguyên, lại một trận lớp bốp giòn tan, toàn thân gân cốt kinh mạch đều đứt gãy, nằm sòng xoài trên mặt đất như là bùn nhão.

“Còn có người! Mộc Đức! Lết lại đây!”

Cổ Thanh Phong khoát tay, Mộc Đức bị một động gió xoáy hút tới.

“Đây là chữ của người nhìn cho rõ!”

Một bàn tay đánh xuống dưới, gân cốt kinh mạch đều đứt gãy từ phủ đan điền tán loạn, Kim Đan của Mộc Đức cũng hóa thành hư không, một thân tu vi đều tán loạn biến mất chỉ có linh căn lưu lại.

“Cũng lưu người một mạng, kiếp sau nằm ở trên giường dựa vào linh căn sống đi!”

Chết rồi?

Không có.

Dù Phi Tuyết hay Quảng Nguyên hay Mộc Đức, ba người đều không có chết, đều còn sống nhưng cũng chỉ còn lại một hơi thở, không chỉ tu vi phế đi kinh mạch toàn thân đứt gãy, cuối cùng cả đời chỉ có thể nằm ở trên giường động đều không động được.

Cái này so chết càng đáng sợ hơn!

Hắn đang lấy mạng, cầm từng tờ chứng từ ký tên lấy mạng.

Những người có mặt đã lập chứng từ đều bị dọa hồn phi phách tán, nhao nhào nhào thoát thân.

“Ta đã nói hôm nay ta nếu không gạt đầu, ai cũng đừng nghĩ rời đi toàn bộ cút xuống cho ta!”

Cổ Thanh Phong bá đạo khê quát một tiếng, uy thế to lớn như kinh lôi nổ vang cuộn cuộn tận chân trời, một nháy mắt liền đem những người ý đồ trốn thoát giữa không trung toàn bộ chấn xuống, từng người miệng mũi phun máu ngã trên mặt đất.

Cổ Thanh Phong khoát tay, bắt lấy năm kẻ đầu tiên chạy trốn, năm người này ai nấy bận thiêu áo quần rách nát, toàn thân khói đen bốc lên, chính là năm người Lý gia.

“Yêu ma người dám! Lý gia chúng ta...”

Một người dữ tợn giãy dụa, lời còn chưa dứt, Cổ Thanh Phong một bàn tay chụp tại đỉnh đầu của hắn đem chụp quỳ trên mặt đất!

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Ngay sau đó bốn người khác cũng hừ đều không kịp hừ một tiếng, bị hắn chụp quỳ trên mặt đất.

Cổ Thanh Phong quét ngang một chút, cầm trong tay chứng từ nói: “Ai lập qua chứng từ, ta biết, người cũng biết, chứng từ bên trên viết cái gì người biết ta cũng tương tự biết, một tờ chứng từ một cái mạng toàn bộ các người nợ ta một mạng, tuy nhiên...”

Lời nói xoay chuyển, Cổ Thanh Phong trầm tĩnh nói: “Tuy nhiên, hôm nay ta tha cho các người một mạng, nhưng cũng chỉ là hôm nay mà thôi về sau ai

nếu dám tới phạm, tới một người ta giết một người, đến mười người ta giết mười người, đến bao nhiêu ta giết bấy nhiêu không chút lưu tình!”

Cổ Thanh Phong từ trong chứng tử tìm ra chứng tử năm người Lý gia, đem một tờ chứng tử vút lên trước một người, bàn tay chụp xuống kẻ đó người toàn thân gân cốt đứt gãy.

“Ta chẳng cần biết người là ai.”

Lại một bàn tay xuống! Một người toàn thân gân cốt đứt gãy.

“Mặc kệ người là gia tộc gì bang phái gì, hay là cái gì đồng minh!”

Ầm! Lại một bàn tay xuống, người thứ ba Lý gia gân cốt đứt gãy, người như bãi bùn nhão.

“Cho dù cha ruột người là Thiên Vương lão tử, cho dù hậu thuẫn của người là tiên triều ta cũng giết không tha!”

Ầm!

Người thứ tư Lý gia gân cốt đứt gãy, người như bùn nhão!

“Xem là cảnh cáo cũng được, uy hiếp cũng được ta chỉ nói lần này, cũng là một lần cuối cùng các người nghe hay không nghe là chuyện của các người, ta không muốn biết.”

Cổ Thanh Phong ném chứng tử tới người cuối cùng Lý gia, tiếp tục nói: “Nhưng có một điều các người phải nhớ kỹ, hôm nay các người có thể đứng là ta để các người đứng, các người có thể sống cũng là ta để các người còn sống, đừng không biết tốt xấu!”

Một chưởng rơi xuống!

Một chưởng này bỏ xuống, người cuối cùng Lý gia gân cốt cũng không có đứt gãy, bởi vì Cổ Thanh Phong một tát này tại chỗ đem thân thể người cuối cùng Lý gia đập vỡ nát, kia thật là vỡ nát, máu văng tung tóe

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Ai đặc ý

Cổ Thanh Phong rời đi.

Rất trầm tĩnh.

Thời điểm hấn đến là một bộ áo trắng sạch sẽ, thời điểm ra đi vẫn như cũ không nhuộm bụi trần, thời điểm đến thần sắc bình tĩnh thời điểm ra đi vẫn bình tĩnh như thế.

Hắn không có biến đổi, nhưng sân thi đấu lại thay đổi một đám trưởng lão chấp sự phụ trách xét duyệt cũng thay đổi.

Đài luyện thí vốn trang trọng cao lớn giờ phút này biến thành một đồng phế tích.

Người Lý gia vốn ngang ngược càn rỡ, người thì chết người thì bị phế.

Đệ tử Cửu Điện thân truyền vốn dĩ kiêu căng cuồng ngạo bị dọa đến tê liệt trên mặt đất cho đến hiện tại cũng đứng không nổi dậy.

Các trưởng lão vốn thân phận cao quý, tu vi cao thâm đều thành bãi bùn nhão cả đời không cách nào lại động, dù là một ngón tay.

Còn có những Khách Khanh chấp sự Phái Vân Hà kia, hoặc là bị hù tê liệt trên mặt đất, hoặc là thất khiếu chảy máu trọng độ hôn mê hoặc là da tróc thịt bong toàn thân khói đen bốc lên.

Không có ai nghĩ tới một trận thí luyện khảo hạch êm đẹp lại biến thành dạng này.

Giờ này khắc này cũng không có người để ý những điều này, bọn họ chỉ chờ đợi dẫn dắt người, trong óc đều là lực lượng của Cổ Thanh Phong hung hãn lời đanh, cùng lời nói lãnh khốc đồng thời còn có các thủ đoạn kinh người không thể tưởng tượng.

Trong chớp mắt thu nạp lượng lớn linh khí Viêm Dương.

Một hơi luyện hóa Tinh Thạch Thanh Quy cứng rắn.

Nháy mắt đánh ra hai mươi bộ đại tiên nghệ viên mãn.

Một cước đem Kim Đan chân nhân tu luyện bảy tám trăm năm liệt trên mặt đất.

Một chiêu chương hư không giống như giữa trời bạo liệt, đánh bại hai ba mươi vị Tử Phủ chân nhân.

Một tiếng hét rung trời như dây trời kinh lôi nổ vang, chấn động hơn trăm người nhao nhao rơi xuống.

Quá điên cuồng, cũng quá kinh khủng.

Điên cuồng đến mức cho dù tận mắt nhìn thấy, cũng cảm giác không thể tưởng tượng.

Kinh khủng đến mức khi Cổ Thanh Phong rời đi rồi, đám người vẫn như cũ ngẩn người, không dám động không dám mở miệng, thậm chí không dám hô hấp.

Quả nhiên là Thanh Phong không thanh đục như bùn, trầm tĩnh không tĩnh loạn vô biên.

Chuyện xảy ra ở Phái Vân Hà người biết cũng không nhiều, thậm chí rất nhiều Khách Khanh đều không có tới tham gia, bởi vì ngày hôm nay tại Thanh Dương địa giới còn có một sự kiện lớn, đó chính là hôm nay là ngày Hồng lão gia tử xuất quan.

Hồng lão gia tử là lão tiên bối đức cao vọng trọng của Thanh Dương địa giới, tu luyện đã ngàn năm cũng là một trong số ít lão tiên bối ngàn năm của Thanh Dương địa giới.

Tuy nói lập qua Chân Thân, mở qua Tử Phủ tu ra Kim Đan xong, độ già yếu thân thể sẽ trở nên vô cùng chậm, nhưng cái này cũng không hề đại diện tu ra Kim Đan liền có thể trường sinh, phải biết tu hành vốn là một chuyện nghịch thiên, sống thời gian dài sẽ gặp phải sét đánh.

Mà cái gọi là sét đánh, cũng là một loại thọ kiếp.

Người tu hành coi trọng một cái bồng cửu tất kiếp.

Thọ kiếp cũng không ngoại lệ, phàm đến năm cửu trọng, cũng là thời điểm chín trăm tuổi đều sẽ gặp thọ kiếp.

Đại bộ phận Kim Đan chân nhân cả một đời cẩn thận từng li từng tí, cuối cùng không thể trốn thoát được thọ kiếp, đương nhiên cũng có người vượt qua đạo thọ kiếp này, Hồng lão tiên bối chính là một trong số đó.

Lão tiên bối thời gian tu luyện dài, giao thiệp rộng hôm nay xuất quan, tự nhiên không ít người đến đây chúc mừng.

Rất nhiều người vì chúc mừng sớm mấy ngày đều ở dưới núi đợi, Hòa Đức cũng sớm một ngày chạy tới.

Hồng lão tiên bối tại Thanh Dương địa giới địa vị rất cao, nếu có thể đạt được sự ủng hộ của hắn, chuyện Phái Vân Hà liền dễ làm nhiều, nói thật Hòa Đức cũng không yêu cầu xa vời lão tiên bối ra mặt hỗ trợ hắn chỉ cần lão gia tử không đứng về phía Thủy Đức cùng Kim Đức là được.

Nhưng đợi lại đợi, trọn vẹn đợi đến xế chiều hôm nay một vị đệ tử của lão tiên vậy mà nói hôm nay không tiếp khách, nói cái gì ít ngày nữa chính là ngàn năm đại thọ lão gia tử đến lúc đó lại mở tiệc chiêu đãi chư vị.

Đây đối với Hòa Đức mà nói xem như tin tức không xấu nhưng cũng tuyệt đối không được tốt lắm.

Không tính xấu là bởi vì lão tiên bối đã không tiếp khách như vậy Thủy Đức cùng Kim Đức cũng sẽ không có cơ hội.

Không được tốt lắm là bởi vì hắn đi một chuyến vô ích, đương nhiên, nếu như không có chuyện quan trọng khác mất công đi thì cũng chẳng sao, Hòa Đức cũng không quan tâm mấu chốt là hắn mặc dù vẫn chờ ở đây, nhưng trong lòng lại lo việc của Phái Vân Hà.

Không biết Cổ tiểu tử khảo hạch thế nào.

Hòa Đức cũng không lo lắng Cổ Thanh Phong khảo hạch không qua hắn biết khảo hạch đối với Cổ Thanh Phong mà nói dễ như ăn kẹo, thực chất việc khiến hắn lo lắng chính là sợ xảy ra chuyện sợ Cổ Thanh Phong không dựa theo điều lệ làm việc, sợ có ai đui mù làm hắn phát bực.

Hòa Đức không ngốc, hắn biết bọn người Mộc Đức nhất định sẽ có ý làm khó dễ Cổ Thanh Phong.

Cho nên lúc gần đi hắn dặn đi dặn lại Cổ Thanh Phong theo điều lệ làm việc, có thể nhẫn thì nên nhẫn, vì thế về sau hắn còn đi một chuyến tìm sư huynh của mình Nhân Đức, nghĩ có Nhân Đức chủ trì đại cục, bọn người Mộc Đức coi như lại làm khó dễ, hắn là cũng sẽ không gây ra cái gì nhiễu loạn lớn, nhưng đây hết thảy cần tiền đề đều là Cổ tiểu tử có thể nhẫn nhịn.

Vạn nhất tiểu tử kia nóng lên.

Sợ sẽ là Nhân Đức...

Haiz!

Hi vọng đừng gây ra chuyện loạn gì.

Hỏa Đức vừa muốn ngự kiếm chạy trở về, sau lưng liền truyền đến một đạo thanh âm âm trầm.

“Sư đệ, xem ra lần này ngươi phí công một chuyến rồi.”

Quay người nhìn lại, một lão già thân hình cao gầy lão già sắc mặt âm trầm, khóe môi nhếch lên ý cười trong tay vuốt vuốt hai hòn bi óng ánh sáng long lanh, đứng là sư huynh hần Kim Đức chân nhân.

“Phí công một chuyến chính là ngươi.” Hỏa Đức cười lạnh một tiếng nói: “Lão tử tới cũng không phải mời Hồng lão tiên bối hỗ trợ.”

“Ha ha... nói ngược thực êm tai.”

Lúc này, lại có một lão già đi tới.

“Hai vị, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.”

Lão già này để chòm râu dê, ngoài cười nhưng trong không cười cho người ta một loại cảm giác rất gian trá, không phải người khác chính là Thủy Đức chân nhân, hần nhìn một chút Kim Đức, rồi nhìn một chút Hỏa Đức cười nói: “Sư huynh đệ chúng ta ba người rất lâu không có chạm mặt. Lần này mặc dù không thể nhìn thấy Hồng lão tiên bối, nhưng có thể nhìn thấy hai vị cũng coi như không có uổng phí đến một chuyến nha.”

Trông thấy Thủy Đức, Kim Đức liền châm chọc nói: “Ta tưởng là ai, hóa ra Thủy Đức chân nhân của Cửu Hoa Đồng Minh!”

“Người thường đi chỗ cao, nước chảy chỗ trũng Cửu Hoa Đồng Minh hùng bá tứ phương địa giới, trong đó cao thủ nhiều như mây chấp hơn trăm môn phái, chừng hơn vạn bang hội, ta nhìn hai vị liền chó có cổ chấp mê muội bất ngộ.” Thủy Đức cũng không hề để ý vuốt vuốt cái chòm râu dê cười nói: “Các ngươi là đâu không lại ta, vị trí chừng trừ Phái Vân Hà tất nhiên cũng sẽ rơi vào trong tay ta.”

“Thật sao?” Kim Đức cười lạnh nói: “Thế chúng ta liền rửa mắt chờ xem.”

Hỏa Đức lười nhác nghe hai người bọn hần ở chỗ này nói nhảm, đang muốn rời đi Thủy Đức gọi hần một tiếng.

“Ngươi tên phản đồ, gọi lão tử làm cái gì!”

So với Kim Đức, Hỏa Đức càng khó chịu Thủy Đức hơn, Kim Đức vì tư lợi bản thân dòm ngó chức vị chừng trừ Phái Vân Hà, còn Thủy Đức lại làm chó săn cho Cửu Hoa Đồng Minh cho nên lời nói Hỏa Đức đối với hần tự nhiên không khách khí.

Thủy Đức dường như cũng không tức giận, vẫn như cũ vuốt vuốt cái cằm chòm râu dê cười nói: “Sư đệ a, chúng ta ba người thật vất vả gặp mặt một lần, không tâm sự làm sao lại chuẩn bị đi rồi?” Vừa nói, Thủy Đức đột nhiên cười một tiếng giống như nhớ ra cái gì đó nói: “Ha! Ta quên mất, hôm nay là thời gian họ Cổ kia tham gia thí luyện khảo hạch? Nhìn ngươi bộ dáng gấp gáp, chẳng lẽ lo lắng hần khảo hạch không qua?”

Không đợi Hỏa Đức đáp lại, Thủy Đức lại cười nói: “Không phải ta nói ngươi, sư đệ ngươi người này từ nhỏ đã không an phận, làm việc cũng từ trước đến nay đều là qua loa, ngươi cũng không nghĩ một chút, Phái Vân Hà chúng ta nhiều Chấp Sự trưởng lão như vậy đều là người của Kim Đức sư huynh chúng ta, hần sẽ để cho Cổ Thanh Phong mà ngươi tìm đến thông qua khảo hạch sao?”

Kim Đức đứng ở bên cạnh, vuốt vuốt hai hòn bi không chút hoang mang nói: “Người của ta dù nhiều, cũng không sánh bằng Cửu Hoa Đồng Minh sau lưng ngươi nha!”

“Chưa hẳn đã vậy, nếu bàn về thu mua lòng người, ta làm sao so sánh với sư huynh a, không nói Phái Vân Hà chúng ta gia tộc bang phái của Thanh Dương địa giới có một nửa đều bị ngươi lôi kéo rồi, thật là làm cho sư đệ bội phục vạn phần nha!”

“Hừ!”

Kim Đức hừ lạnh một tiếng nhắm mắt lại.

Đối diện, Hỏa Đức nhìn Thủy Đức ngoài cười nhưng trong không cười, lại nhìn một chút Kim Đức kiêu căng cười lạnh nói: “Nói cho hai ngươi hay, tốt nhất đều thu tay lại cho lão tử, nếu không có thời điểm làm các ngươi khóc.”

“Ồ? Làm sao có cái khóc?” Thủy Đức thần sắc có chút trầm xuống hỏi: “Xem ra ngươi đối với tiểu tử họ Cổ kia rất có lòng tin.”

“Các ngươi chờ coi đi.”

Lời vừa dứt, Hỏa Đức thả người rời đi.

“Ha ha...”

Nhìn bóng lưng Hỏa Đức rời đi, Thủy Đức vẫn về cái sợi râu ở cằm, giống như hơi nghi hoặc một chút.

Mà Kim Đức cũng mở mắt, nhũu mày trằm tư nhìn thoáng qua bên cạnh Thủy Đức hỏi: “Sư đệ, ngươi có biết tiểu tử họ Cỗ mà Hòa Đức mang đến kia thân phận ra sao không?”

“Làm sao?” Thủy Đức mỉm cười hỏi: “Ngươi sợ?”

“Trò cười! Ta sẽ sợ?” Kim Đức khinh thường nói: “Một người Trúc Cơ thất bại phế vật, chẳng lẽ lại còn có thể làm nên trò trống gì?”

“Cũng là...” Thủy Đức cũng không có đem chuyện này để ở trong lòng cười nói: “Nhưng mà sư huynh, nể tình chuyện năm đó ta lại khuyên ngươi một câu, từ bỏ đi, ngươi đâu không lại ta, càng đâu không lại Cửu Hoa Đồng Minh nếu ngươi chịu từ bỏ...”

Thủy Đức đang nói, Kim Đức liền cười nhạo một tiếng nói: “Cuối năm chính là kỳ hạn trăm năm, đợi thời điểm ba vị sư thúc xuất quan, ngươi tự nhiên sẽ biết ai mới phải từ bỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Sợ hãi

Hòa Đức lấy tốc độ nhanh nhất ngự kiếm phi hành, trên đường đi đều nom nóp lo sợ, trong lòng cầu nguyện tuyệt đối không nên xảy ra chuyện gì.

Khi hắn vô cùng lo lắng đuổi tới phái Vân Hà, không biết vì cái gì lập tức có một loại dự cảm không lành, bên ngoài thực sự quá an tĩnh ngay cả một đệ tử đều không có.

Sẽ không phải thật...

Không suy nghĩ nhiều, Hòa Đức nhanh chóng xông vào môn phái chẳng qua thời điểm hắn đi vào sân thi đấu, liền tròn tròn mắt tại chỗ.

Hiện trường những người có mặt lỗ tai hầu hết đều chảy máu tươi.

Hơn một trăm trường lão miệng chảy máu.

Trên mặt đất nằm hơn hai mươi vị Khanh Khách chấp sự da tróc thịt bong không biết sống hay chết.

“Cái này... đây là thế nào.”

Có lẽ quá mức chấn kinh, thanh âm của Hòa Đức có chút khàn khàn trông thấy Nhân Đức ngẩn người, lập tức chạy tới hỏi: “Sư huynh, ngươi... nơi này... xảy ra cái gì?”

Nhân Đức ngẩn đầu, há hốc mồm muốn nói lại thôi.

“Chẳng lẽ... là Cỗ tiểu tử... ông trời ơi...!”

Phù phù một tiếng, Hòa Đức thực sự có chút không chịu nổi đặt móng ngồi xuống đất.

Thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Trên đường đi đều đang lo lắng, đều đang cầu khẩn tuyệt đối không nên xảy ra cái gì không hay, thật không nghĩ đến... không nghĩ tới vẫn là gây ra họa rồi.

Nhìn qua các vị chấp sự trường lão nằm trên mặt đất này, Hòa Đức càng xem đầu càng đau.

Nói thật, những người này sống chết, hắn cũng không quan tâm cái khiến hắn quan tâm thực sự là phía sau mỗi người này đều liên quan đến các loại lợi ích của phái Vân Hà, một khi quá quyết liệt đối với phái Vân Hà sẽ tạo thành tổn thất rất lớn, không chỉ là kinh tế tài nguyên mối quan hệ bên trên cũng giống như vậy, còn có các loại gia tộc bang phái có thể nói có nhiều quan hệ phức tạp.

Mà bây giờ đầu liên quan đến một nha.

Đây quả thực... quả thực... đánh động gần như toàn bộ!

Hòa Đức không đành lòng lại nhìn tiếp, đứng lên nghẹn yết hầu quát: “Sư huynh, ngươi làm sao... ta trước khi đi không phải giao phó nếu như tình huống không đúng, ngươi xuất thủ ngăn lại sao?”

“Người nói nhẹ nhàng thế, hần một tiếng kêu xuống ta toàn thân khí huyết sôi trào, xương cốt đều nhanh tan thành từng mảnh, ngay cả Kim Đan đều gần không ngăn được run rẩy.” Nhân Đức cũng đỏ mặt lên, trừng trừng mắt xúc động phần nộ quát: “Người để cho ta đi ngăn lại, đó là muốn giết ta sao?”

Nhân Đức càng nói càng kích động bức tức nói: “Người nhìn lỗ tai ta, nhìn xem tay của ta hiện còn run, ta bây giờ nghĩ lại vẫn còn sợ hãi đây này! May mắn không có nghe người đi ngăn lại, nếu không... không thì hôm nay... hôm nay ta sợ phải để mạng ở nơi này, người nhìn xem Mộc Đức hần dùng một bàn tay, Mộc Đức tại chỗ liền... liền...”

Mộc Đức đâu?

Hỏa Đức nhìn xung quanh, lúc này mới trông thấy thân ảnh Mộc Đức trong một mảnh phế tích, xác thực mà nói đúng là không thể nhận dạng, hoàn toàn tựa như một bãi bùn nhão ngồi phịch ở nơi đó, miệng mở rộng trừng trừng mắt chỉ có hít vào mà không thở ra.

Thấy một màn này, Hỏa Đức coi như có chuẩn bị tâm lý cũng không khỏi cảm thấy tê da đầu, hần nhìn ra Mộc Đức toàn thân gân cốt sợ là nát rồi!

Lúc này, hai người tiến vào sân thi đấu, không phải ai khác chính là Kim Đức cùng Thủy Đức, hai người tới nơi này thấy cảnh này lúc sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, hai mắt trừng lớn đầy mất lệ ra kinh hãi.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tại sao có thể như vậy!”

Hai người nhìn Mộc Đức như bùn nhão tê liệt tại chỗ, không khỏi quá sợ hãi lại nhìn Quảng Nguyên cũng là như thế, còn có Phi Tuyết, người của Lý gia. Hồi thẩm bên dưới, mới biết được đây tất cả đều do Cổ Thanh Phong ra tay hai người thực sự không thể tin vào tai của mình.

Bọn hần trước nay nghĩ họ Cổ kia coi như nhục thân cường hãn, nói cho cùng cũng là bởi trúc cơ thất bại, lại có thể mạnh tới đâu chứ, giờ phút này nghe nói hần một cước liền đem Kim Đức đập thành dạng này, một tiếng thét khiến hơn trăm chân nhân ngã xuống đất, hai người mặt xám như tro ngăn người không biết làm sao, liên tục hít sâu, vẫn như cũ áp chế không nổi run rẩy trong lòng.

“Hỏa Đức, người!” Kim Đức hô hấp lấy đề cấn rằng nghiêng lợi chỉ tên Hỏa Đức khiển trách quát mắng: “Người chờ... chờ đó cho ta... ta nhất định sẽ làm cho người hối hận! Nhất định sẽ!”

Hần là như thế, trong lòng Thủy Đức đã kinh hãi lại giật mình nhưng nhiều hơn là phần nộ, chờ đợi Hỏa Đức, từng chữ nói ra phần nộ nói: “Hỏa Đức, Cửu Hoa Đồng Minh tuyệt đối sẽ không tha cho người!”

“Còn dám uy hiếp lão tử?”

Hỏa Đức đỏ mặt, chỉ vào hai người nổi giận nói: “Mẹ kiếp ai không buông tha ai còn chưa thể khẳng định đâu, nói cho các người hai đứa cháu biết, thức thời dừng tay tất cả bình an vô sự, đừng trách lão tử không có cảnh cáo các người, các người nếu dẫn người đi tìm Cổ tiểu tử gây phiền phức nhìn Mộc Đức đi, đó chính là kết cục của các người!”

Kim Đức cùng Thủy Đức đồng thanh hét lớn: “Hần dám!”

“Ha ha ha! Hần dám? Ha ha ha ha!” Hỏa Đức cất tiếng cười to ngưng âm thanh quát: “Những việc trong thiên hạ, chỉ có hần muốn hay không, có đồng ý không, chưa hề có dám hay không, không tin các người cứ việc thử, đến lúc đó hần đại khai sát giới đừng nói các người gánh không được, chính là Thiên Vương lão tử tới cũng gánh không được!”

Dứt lời, Hỏa Đức lập tức quay người rời đi không quay đầu lại.

Hần hiện tại rất hối hận!

Hối hận không nên tìm Cổ Thanh Phong giúp chuyện này!

Ổn định lại tâm thần suy nghĩ kỹ một chút, từ đầu tìm Cổ Thanh Phong giúp chuyện này liền mặc định sẽ là một sai lầm.

Hỏa Đức hiểu rõ Cổ Thanh Phong, biết hần là kiểu người gì có lẽ vì là cô nhi, cũng có lẽ từ nhỏ chịu bao sự ghê lạnh của thế gian, đến mức bên trong Cổ Thanh Phong đều chảy xuôi một loại huyết tính bạo liệt, bình thường người nếu không trêu chọc hần còn được, một khi trêu chọc huyết tính bạo liệt bên trong sẽ tuôn trào.

Từ nhỏ đã là như thế này!

Nếu không, lúc hần tu luyện ở phương thế giới này cũng không sẽ chọc cho người người oán trách đại sát tứ phương, giết người máu chảy thành sông ngay cả tiên triều đều bị hần diệt.

Hỏa Đức vốn cho rằng Cổ Thanh Phong phi thăng Thiên Giới xong sẽ có thay đổi, tiên đạo thâm phán người không sợ, lần này thâm phán người là Lão Thiên Gia đó tiểu tử người dù sao cũng nên thu liễm thu liễm chút chứ?

Hỏa Đức tưởng Cổ Thanh Phong sẽ thu liễm, thật không nghĩ đến... không nghĩ tới vẫn thế.

Đây vẫn chỉ khảo hạch thí luyện mà thôi, sao làm chết nhiều người như vậy.

Nếu là cuối năm thời điểm tranh đoạt chương tữ, sẽ phải chết bao nhiêu người nữa, đến lúc đó đừng nói tranh đoạt chương tữ, Phái Vân Hà còn có thể tồn tại hay không đều là một ẩn số, thế còn tranh cướp khi gì nữa!

“Đều do lão tử nhất thời xúc động a, hối hận chết mất thôi!! Cổ tiểu tử tên kia một khi hung tàn, giết người như ngóc không nói, đánh động tới trời đất đến lúc đó đừng nói Phái Vân Hà, toàn bộ Thanh Dương địa giới sợ đều phải gặp nạn.”

Đi vào vườn Linh Ân phía sau núi.

Hỏa Đức vừa thấy Cổ Thanh Phong nằm ngửa trên ghế xích đu nhắm mắt giống như dưỡng thần, hần cũng không có giống lần trước vọt thẳng qua, mà lặng lẽ trốn đi quan sát một hồi.

Là người chứng kiến Cổ Thanh Phong lớn lên, Hỏa Đức đối với hần thực sự hiểu rất rõ, biết tiểu tử này một khi tức giận thường xuyên thân quen không nhận, năm đó thời điểm Cổ Thanh Phong quét ngang Đại Thanh Sơn đại khai sát giới, hần đã từng đi khuyên một lần, lúc ấy chẳng những không có khuyên được thậm chí còn xém chút bị Cổ Thanh Phong đánh chết, đến hiện tại Hỏa Đức còn nhớ rõ năm đó Cổ Thanh Phong chỉ mình nói câu nhấn tâm kia.

Nói cho người biết, Hỏa Đức! Mạng đám súc sinh của Đại Thanh Sơn, lão tử một đứa cũng sẽ không tha, nề tình chuyện trước kia ta kính người một phần, nhưng cũng chỉ là một phần mà thôi, đừng không biết tốt xấu còn dám mở miệng khuyên lão tử một chữ, lão tử ngay cả người cũng giết!

Chính là câu nói này, từ đó về sau thời điểm Cổ Thanh Phong đại khai sát giới, hần bèn trốn xa chừng nào tốt chừng đó.

Giờ phút này nhìn Cổ Thanh Phong không có động tĩnh gì, Hỏa Đức bí mật truyền âm cho Phí Khuê ở đó.

Phí Khuê khom người cúi đầu, trong tai truyền đến mật ngữ xong ngẩng đầu nhìn Hỏa Đức, sau đó lại cúi đầu xuống, giả bộ như không có nghe thấy.

“Thằng ranh con, lão tử nói chuyện với người đó không nghe thấy à! Quay lại đây!”

Phí Khuê không có trả lời.

“Mẹ người điếc hả?”

Trải qua thời gian rất lâu, Phí Khuê mới truyền âm đáp lại: “Lão gia tử, ngài... chính ngài tự đến đây đi... tiểu nhân... tiểu nhân không dám động a.”

“Người cái đứa không có tiền đồ này!”

Hỏa Đức nghĩ Phí Khuê tiểu tử này nhất định là bị dọa cho sợ rồi hỏi: “Cổ tiểu tử sau khi trở về có nói cái gì hay chưa?”

“Không có... công tử gia sau khi trở về uống một chút rượu liền nằm xuống.”

“Chẳng hề nói một câu?”

“Không có...”

“Dạng này sào... vậy người trước tiên ở nơi này hầu hạ đi, lão tử tối nay lại đến.”

“Lão gia tử, ngài... ngài bây giờ đi đâu?”

Đi đâu?

Cũng không đi đâu cả.

Hỏa Đức không sợ Cổ Thanh Phong không nói lời nào, duy chỉ có sợ Cổ Thanh Phong trầm mặc.

Không nói lời nào cùng trầm mặc là hai khái niệm khác nhau.

Chỉ ít Hỏa Đức cho rằng như vậy, nhất là đối với Cổ Thanh Phong mà nói hần biết tên này một khi trầm mặc, vậy khẳng định tâm tình khó chịu hần nếu không thoải mái, Thiên Vương lão tử dĩ nhiên phải kiềm chế một chút, ta đây cũng không muốn đưa mạng đến nạp, suy nghĩ vẫn là trốn trước rồi nói sau.

Nhưng vừa định rời khỏi, trong tai liền truyền đến giọng nói chậm rãi ung dung của Cổ Thanh Phong.

“Sao thế, đến cũng đến rồi chạy cái gì.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Tâm sự

Trong lòng Hỏa Đức hơi hồi hộp, không nhìn được mà run người, sau đó xoay người trung ra vẻ mặt tươi cười nói:

“Ôi, tổ tông đã nghỉ ngơi chưa?”

Nói thì nói, Hỏa Đức vừa rót rượu ngon cho Cổ Thanh Phong, vừa nháy mắt với Phí Khuê ra hiệu hẩn đi đi.

Phí Khuê gật gật đầu, biết lão gia tử muốn mình rời đi, hẩn cẩn thận chào một tiếng lúc Cổ Thanh Phong đang nằm ngửa trên xích đu khoát khoát tay, Phí Khuê đã vất chân lên cổ mà chạy nhanh như một làn khói sợ lại bị gọi về.

“Hỏa Đức này.”

Cổ Thanh Phong vắt chéo chân, không mở mắt mà hỏi: “Người nói xem con người ta như thế nào? Có được xem là người tốt không?”

Sắc mặt Hỏa Đức khẽ giật mình, như thể không thể nào nghĩ tới Cổ Thanh Phong đột nhiên lại hỏi vấn đề quái lạ này.

Có được xem là người tốt không?

Ta thêm vào!

Nếu người là người tốt, vậy trên đời này không có người xấu.

Đương nhiên, những lời này chỉ dám để trong lòng mà suy nghĩ Hỏa Đức nào dám nói ra, ít nhất lúc này đối mặt với tâm trạng khó chịu của Cổ Thanh Phong, ông không dám nói ra sự thật.

“Cổ tiểu tử, lời này còn phải nói nữa sao? Tiểu tử người là người vô cùng vô cùng tốt.”

“Ha ha...”

Hỏa Đức lắc đầu cười cười, lúc này mới mở mắt ra ngồi xuống, bụng một chén rượu ngon uống một hớp nhỏ, không nặng không nhẹ nói: “Chuyện lên quan đến Thí Luyện Trường...”

“Nên giết!”

Cổ Thanh Phong vừa nói, Hỏa Đức đã nhanh một bước nói: “Giết hay lắm, lão phu đã muốn làm thịt đám ranh con kia từ lâu rồi, hừ! Cái thứ không biết sống chết, là sự bại hoại của phái Vân Hà, nên giết!”

“Ha!”

Cổ Thanh Phong không nhìn được mà cười, nhìn khuôn mặt giận dữ của Hỏa Đức, hẩn khoát khoát tay nói: “Được rồi, cũng không phải ở đây vờ vịt, ta biết trong ông chắc chắn đang chửi cha mẹ ta rồi.”

Hỏa Đức lập tức lắc đầu phủ nhận: “Tổ tông ơi, nào dám đâu! Không có! Tuyệt đối không có! Nếu mà trong lòng ta mắng người, chính là con rùa.”

“Nếu câu nói này mà thành sự thật, ông đã thành con rùa già từ năm trăm năm trước rồi.”

“Ta...”

“Được rồi.” Có vẻ như nằm có chút mệt, Cổ Thanh Phong đứng dậy duỗi cái lưng mỏi nhừ, xương cốt toàn thân vang lên âm thanh rắc rắc giòn tan nói: “Ta biết phía sau Mộc Đức, Quảng Nguyên, Phi Tuyết đều có gia tộc bang phái ủng hộ, cho dù là làm bị thương bọn họ hay giết chết bọn họ, sẽ là một tổn thất đối với phái Vân Hà về kinh tế, về tài nguyên, về nhân mạch, mà những thứ này là do phái Vân Hà khổ cực phát triển, trong thời gian ngắn cũng không thể nào tích góp được.

Hả?

Hỏa Đức không nghĩ tới đột nhiên Cổ Thanh Phong lại nói những điều này, nhất thời khiến ông ta không đoán ra.

“Ta biết ông cố khiến ta làm việc theo luật lệ, thứ nhất là không muốn tổn thất những lợi ích phức tạp của phái Vân Hà, thứ hai cũng là suy nghĩ cho ta, có phải người vẫn lo lắng về thân phận của ta sẽ bị lộ ra ngoài ánh sáng, đến lúc đó có thể sẽ dẫn người của tiên triều đến.”

“Cổ tiểu tử, người...”

Hỏa Đức hơi ngạc nhiên, nói thật Cổ Thanh Phong nói không sai, Hỏa Đức luôn đề hấn ta làm việc dựa trên luật lệ, có lẽ là không muốn làm tổn thất những lợi ích phức tạp của phái Vân Hà, nhưng quan trọng hơn là lo lắng thân phận của Cổ Thanh Phong bị phơi ra ngoài ánh sáng, đến khi ấy thì xem như không xong rồi.

“Ta cũng không phải là người không biết gì, sao lại không nhìn rõ điều ẩn giấu trong chuyện này. Cổ Thanh Phong vuốt vuốt cổ ngựa đầu lên nhìn lên trời, nói: “Nhưng mà, lo lắng của ông là thừa rồi, mấy năm nay thân thể của ta bị thương thì cũng đã bị thương, chết cũng chết rồi, bỏ đi cũng đã bỏ đi, thân thể cũng cải tạo lại mười mấy lần, đến số lần tôi luyện lại cũng vô số không thể đếm hết, trong trời đất này nếu ta không nói, không ai có thể biết ta là ai.”

“Người có thể giấu giếm được người trong thiên hạ, vậy người có thể giấu giếm được thiên đạo không? Nếu như ông trời mà biết người còn sống, vậy tiểu tử người chẳng phải là...”

“Nếu ông trời không buông tha cho ta, ông cho rằng ta có tránh được không?” Ngồi trở lại ghế, Cổ Thanh Phong rót cho mình một chén rượu, đưa tới nói: “Số phận đã định, nếu ông trời không buông tha cho ta, vậy để nó đến đi đánh được thì ta đánh, không thắng được thì ta chạy, chạy không được thì tính sau nó có thể làm gì được ta?”

Thấy Hỏa Đức trầm mặc, Cổ Thanh Phong lại nói: “Không biết là tính tình người đã già rồi hay là như thế, ta thấy trong lòng người ràng buộc ngày càng nhiều, làm gì cũng lo sợ giống như chuyện này của phái Vân Hà, những tài nguyên này đều là do tâm huyết khổ cực của phái Vân Hà các người làm ra, cho nên không muốn tổn hại.”

“Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, người là người trong cuộc thì cũng phải rơi vào đó, phái Vân Hà của các người đã thối nát từ lâu rồi, coi như ta giúp người thoát lại chức trưởng trụ thì đã sao? Phái Vân Hà vốn đã thùng cả trăm ngàn chỗ về lâu về dài, sớm muộn gì cũng diệt vong.

“Điều này...”

Cổ Thanh Phong khiến Hỏa Đức không thể nào phản bác được, không phải ông ta không biết vấn đề này, chỉ là không muốn thừa nhận cũng không muốn chấp nhận.

“Không phá đi thì không xây lại được, phá rồi lập lại đáng giết thì giết, đáng chém thì chém, nên diệt thì diệt chỉ có như vậy phái Vân Hà các người mới có thể truyền thừa được mãi.”

Hỏa Đức bĩu môi nói: “Tiểu tử người có làm đâu mà biết cực khổ, giết hết người rồi lấy ai mà truyền thừa môn phái? Ai chấp trưởng môn phái? Ai phát triển môn phái?”

“Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, ta đã đồng ý giúp người nhất định trước khi rời đi sẽ giúp người giải quyết triệt để vấn đề này, để giải trừ nỗi lo hậu họa cho người.”

Bạn bè ở kiếp này của Cổ Thanh Phong không nhiều, hấn luôn cho rằng Hỏa Đức vừa là thầy vừa là bạn hơn nữa Hỏa Đức còn từng là ân nhân cứu mạng của hấn, hấn cũng nhìn ra phái Vân Hà là sự ràng buộc của Hỏa Đức, chỉ có giúp ông ta giải quyết triệt để chuyện này Hỏa Đức mới có thể thoát ra được, nếu không có đời này Hỏa Đức sẽ bị phái Vân Hà làm cho một chết.

“Người nói thật dễ nghe, đến lúc đó tiểu tử nhà người phải mông bỏ đi lão tử đến khóc cũng không có nơi mà khóc.”

“Nếu như ông tin ta, ta sẽ giúp ông nếu như ông không tin ta, ta cũng chẳng còn cách nào khác.”

“Người...” Hỏa Đức nhìn chằm chằm vào Cổ Thanh Phong hơi nghi ngờ: “Thật hay giả vậy?”

“Được rồi, coi như ta chưa nói gì?”

“Đừng như vậy chứ tỏ tông, tin người cũng được.” Về mặt Hỏa Đức cầu xin hỏi: “Nếu như theo những lời người nói mà làm, vậy chờ đến lúc Kim Đức và Thủy Đức đưa người đến, người giết hết bọn chúng trong một trận được không?”

“Kim Đức và Thủy Đức sao?” Cổ Thanh Phong lắc đầu nói: “Bọn chúng sẽ không đến”

“Tại sao? Sao người biết?”

“Ta tốt xấu gì cũng đã bày ra, Kim Đức và Thủy Đức không phải không có đầu óc, sao lại không biết rõ thân phận của ta trước đây, bọn chúng chắc không mạnh động đâu.”

Hỏa Đức cẩn thận nghĩ lại, đối với sự hiểu biết của ông ta về Kim Đức và Thủy Đức, có vẻ đúng như vậy thật. Cho dù là Kim Đức hay Thủy Đức hai người này đều là người cần thận, bây giờ lại là thời khắc quan trọng, đột nhiên lại xuất hiện một Cổ Thanh Phong thân phận thần bí thực lực khiến người khiếp sợ, tất nhiên sẽ xáo trộn kế hoạch của hai người họ, nghĩ đến đây dường như Hỏa Đức nghĩ ra điều gì hỏi: “Có phải tiểu tử người đã có kế hoạch kĩ lưỡng từ lâu rồi không? Trên thí luyện hội có ý khiến bọn họ khiếp sợ.”

Cổ Thanh Phong nhún vai, không trả lời.

“Vậy bước tiếp theo nên làm gì?”

“Nói thừa, nhân cơ hội này nên đề cho chương môn sư huynh của ông xuất quan, trực tiếp truyền lại chương trừ cho ta sau đó ta sẽ giúp ông làm những

việc cần làm”

“Cái này phải đợi đến cuối năm mới được.”

“Sao lại phải đợi đến cuối năm?”

“Cuối năm mới đến kì hạn trăm năm, ba vị sư thúc của phái Vân Hà chúng ta mới xuất quan, chừng trừ là chuyện lớn như vậy không có sự đồng ý của ba người này thì khó mà làm được, tiểu tử nguoi giết ai cũng được, nhưng không thể giết bọn họ, tốt xấu gì họ cũng là sư thúc của chúng ta... nếu nguoi giết chết họ, vậy chúng ta là cái loại người gì? Khi sư diệt tổ sao? Sẽ bị nguoi ta đâm thọc cho.”

“Ba vị sư thúc của ông sao?” Long mày Cô Thanh Phong nhủ lại hỏi: “Ba vị nào?”

“Vân Hà tam lão...”

“Vân Hà tam lão sao? Cô Thanh Phong cố nghĩ lại, cảm thấy có chút quen tai, nhưng kiểu gì cũng không nhớ ra.”

“Chính là... chính là...” Hỏa Đức có chút khó nói, còn có chút xấu hổ do dự một lát, mới ngại ngại nói: “Chính là năm đó... ba vị lão gia tử năm đó quỳ gối cầu xin nguoi tha thứ.”

“À?”

Nghe Hỏa Đức nói như vậy, lúc này Cô Thanh Phong mới có chút ấn tượng cười nói: “Bọn họ còn sống sao?”

“Được tổ tông ngài năm ấy khai ân thù hạ lưu tình, ba vị lão gia tử mới có thể sống đến bây giờ.”

“Chuyện năm đó... ta nói bọn họ có nguoi sao? Phái Vân Hà các nguoi có ba nguoi, còn có sáu nguoi khác gọi là cái gì nhỉ? Cứu đại tông sư Thanh Dương ba vị sư thúc của ông còn sống, thế sáu nguoi khác đâu đều không vượt qua thọ kiếp thứ nhất sao?”

“Hoàn toàn ngược lại, tất cả đều vượt qua hiện nay ở địa phận Thanh Dương đều có các tiền bối đức cao trọng vọng. Hôm nay chúng ta sẽ đi gặp một trong những vị đó.”

“Ai vậy?”

“Hong lão gia tử...”

“Hong lão gia tử nào?”

“Hong Huyền Chân của năm đó, chính là... năm đó... lão đầu năm đó bị nguoi dọa không kiềm chế được mà đại tiểu tiện ra quần...”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Sau đài

Phái Vân Hà là môn phái tu hành truyền thừa đối đãi ở địa phận Thanh Dương, mặc dù trải qua kiếp nạn Chư Thiên có hơi xuống dốc nhưng mà lạc đà gãy còn hơn ngựa béo, cho dù là mức độ nổi tiếng hay những thứ khác đều đứng đầu trong rất nhiều phái tu hành ở khu vực Thanh Dương.

Chuyện thí luyện khảo hạch nhanh chóng truyền khắp vùng Thanh Dương, dường như chỉ trong một đêm tất cả mọi người đều biết phái Vân Hà có một đệ tử thân phận thần bí mà cũng vô cùng bí hiểm và mạnh mẽ phi thường.

Phong Ảnh Lý gia tập trung lượng nguoi ngựa lớn, phải đến hơn một vạn muốn xông lên phái Vân Hà đem tên họ Cổ kia băm thành trăm mảnh.

Nghe nói những bang phái phía sau những chấp sự trưởng lão bị uy hiếp cũng đều tập trung rất nhiều nguoi ngựa.

Nhưng điều kì lạ là, sau một đêm cho dù là Phong Ảnh Lý gia hay những bang phái gia tộc khác đều giải tán hết đám nhân mã.

Phong Ảnh Lý gia tiếng tăm lừng lẫy đất Thanh Dương cũng không đến phái Vân Hà giết chóc.

Những gia tộc bang phái khác bị uy hiếp cũng lựa chọn im lặng.

Ngay cả phái Vân Hà cũng yên tĩnh như chưa từng có chuyện như vậy xảy ra.

Kì lạ là ở chỗ ở bên Cừu Hoa đồng minh cũng không có động tĩnh gì.

Chẳng lẽ sợ rồi?

Có sợ hay không thì không biết, nhưng mà mọi người đều hiểu rõ, lúc họ Cổ kia ở thí luyện khảo hạch bộc lộ thực lực của mình, không thể không làm người ta kiêng dè dù sao Mộc Đức trưởng lão cũng cũng là Kim Đan chân nhân tu luyện hơn bảy trăm năm, vậy mà bị hắn ta đập một cước trở thành người tàn phế, càng đáng sợ hơn là họ Cổ kia khiến hơn một trăm chân nhân rơi là tả xuống mặt đất.

Đã là như thế, có ai không kiêng dè?

Sức mạnh cơ thể vô cùng lớn, trong nháy mắt đã đánh ra hai mươi bộ tiên nghệ đầy đủ khiến mọi người đều cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Sự thật đúng như lời Hỏa Đức nói, đột nhiên phái Vân Hà xuất hiện một nhân vật có thân phận thần bí, thực lực mạnh mẽ làm rối loạn hoàn toàn kế hoạch của Kim Đức và Thủy Đức.

Thời khắc này.

Đất Thanh Dương bên trong phòng khách của một tòa trang viên tụ tập đầy người, những người này đều là những người có mặt mũi ở vùng Thanh Dương, không phải gia chủ của gia tộc lớn, thì cũng là bang chủ khoảng hơn trăm người, mỗi người chỉ cần ra lệnh một tiếng trong thời gian ngắn đã có thể huy động được một lượng lớn người ngựa.

“Chẳng lẽ chuyện này cứ để như vậy?”

Một nam tử trung niên tức giận đi qua đi lại, tất cả mọi người đều biết hắn là gia chủ Lý gia, Lý Thường Tín sắc mặt của hắn rất khó nhìn vô cùng khó nhìn, tức giận quát: “Lý Xán, Lý Sâm, Lý Tranh, Lý Vồng bị đánh cũng không nói làm gì đám người Lý Từ Hoành sau này có thể đứng lên được không cũng không biết, Phong Ảnh Lý gia tại vùng Thanh Dương chúng ta cho tới giờ chưa từng bị mất mặt như vậy!”

Dừng bước.

Lý Thường Tín quát: “Kim Đức, ngươi nói một câu đi, Lý gia chúng ta ủng hộ ngươi lâu như vậy chẳng lẽ chuyện này nhìn như vậy sao?”

Bên trong phòng khách, Kim Đức trưởng lão cũng ngồi trên ghế, sắc mặt cũng không tốt như vậy, mặt mũi xanh xám trầm giọng nói: “Ta đã nói việc này cần bàn bạc kĩ hơn, trước khi không biết rõ thân phận họ Cổ kia, tốt nhất đừng có hành động thiếu suy nghĩ.”

“Bàn bạc kĩ hơn ư? Ông có thể đợi nhưng Phong Ảnh Lý gia chúng ta không đợi được, nếu như không chém tên họ Cổ kia thành trăm vạn mảnh vậy Lý gia chúng ta sau này làm gì còn mặt mũi nào sống ở vùng Thanh Dương này nữa!”

“Thường Tín, ngươi phải tỉnh táo!”

Lý Thường Tín tức giận mở to con mắt, quát lớn: “Ông bảo ta bình tĩnh thế nào?”

Ầm!

Kim Đức cũng vỗ bàn một cái, đứng bật dậy quát: “Vậy ngươi muốn thế nào? Hắn có thể khiến Mộc Đức gần chết chỉ với một nhát đập, chỉ một tiếng đã khiến hơn một trăm chân nhân tất cả rơi xuống đất, Lý gia các ngươi mặc dù cao thủ như mây cũng không thiếu cao thủ Kim Đan, nhưng mà có ai dám chắc có thể giết được tên tiểu tử họ Cổ kia.”

“Chúng ta...”

Lý Thường Tín lập tức cầm nín.

Hoàn toàn chính xác, cứ cho là Lý gia là đại gia tộc tiếng tăm lừng lẫy, trong gia tộc có rất nhiều cao thủ nhưng mà cũng chỉ xấp xỉ với Mộc Đức trưởng lão, thậm chí còn không bằng, đừng có nói rằng chắc chắn sẽ giết được họ Cổ kia, ngay cả việc có tiếp được một cước của hắn hay không cũng không biết.”

“Hừ!”

Lý Thường Tín hừ lạnh một tiếng nói: “Bây giờ ta đi mời lão tổ xuất quan, ta không tin với tu vi của lão nhân gia không làm gì được tiểu tử học Cổ kia!”

Lão tổ Lý gia, đây chính là Kim Đan chân nhân đã vượt qua thọ kiếp tu luyện ngàn năm, cũng ở tại cùng Thanh Dương này cả ngàn năm, một tay sáng lập Phong Ảnh Lý gia, truyền thừa đến nay đã từng cùng với đám người Hồng lão gia tử của phái Vân Hà xưng là Thanh Dương địa giới cửu đại tông sư.

“Không cần ngay bây giờ đi quấy rầy Phong Ảnh lão tiền bối, Thường Tín đừng có quên kế hoạch của chúng ta.”

“Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?”

“Yên lặng quan sát biến động.” Kim Đức hít một hơi sâu, vuốt vuốt hai viên ngọc lưu ly nói: “Chúng ta đừng sốt ruột, bởi vì có người còn sốt ruột hơn chúng ta.”

“Người nói là Cửu Hoa đồng minh sao?”

“Không sai, Cửu Hoa đồng minh vẫn muốn chiếm đoạt phái Vân Hà, đây giờ đột nhiên xuất hiện một tiểu tử thần bí quý dị, ta không tin Cửu Hoa đồng minh không có hành động gì, chúng ta chỉ cần theo dõi kì biến là được.”

Bên trong một tòa trang viên của Cửu Hoa đồng minh.

Lúc này, hơn mười người đang tập trung ở bên trong trang viên trong đó còn có một vài chấp sự trưởng lão của phái Vân Hà và cả Thủy Đức.

Mà cách đó không xa, còn có một nam tử lạnh lùng đứng đó.

Khóe miệng nam tử kia đang trưng ra một nụ cười lạnh, đôi mắt giống như rắn độc nhìn qua bọn người Thủy Đức, cười nhạo nói: “Một đám phế vật.”

"Mặc Long! Người..."

Thủy Đức chỉ vào nam tử, giận không nhịn được nhưng lại không dám làm gì.

Nam tử âm trầm lạnh lùng tên là Mặc Long, cũng là đệ tử thân truyền của phái Vân Hà, hẳn cùng với một đệ tử thân truyền tên Văn Cảnh Sơn được vinh dự gọi là Vân Hà song tinh.

Mặc Long chính là Thái Sắc căn cơ, lập thành Thái Sắc chân nhân, mở ra Thái Sắc tử phủ, có thể nói là thủ phủ Tam Thái Thiên Nhiên, thực lực vô cùng mạnh mẽ, trước đây hẳn là đệ tử đặc ý nhất của Thủy Đức, nhưng đó chỉ là trước đây.

Mặc Long là người cuồng ngạo, dựa vào Tam Thái Thiên Nhiên thủ hộ, mà hoành hành ngang dọc không sợ, không để ai vào mắt cho dù là sư phụ Thủy Đức của hắn cũng không ngoại lệ, thậm chí hắn còn ra tay dạy dỗ Thủy Đức, mà Thủy Đức cũng chẳng làm gì được, chỉ có thể chịu đựng bởi vì ông ta không phải đối thủ của Mặc Long, thậm chí không lay chuyển được Tam Thái Thiên Nhiên thủ hộ của Mặc Long.

“Lão già! Không phải ông vẫn muốn để Chung Thiên Ứng làm trưởng trụ hay sao? Hắn ta đâu?” Mặc Long khinh thường cười nói: “Nghe nói đã bị phế vật Cổ Thanh Phong dùng một chiêu đánh tan sao? Đây chính là trưởng trụ mà ông chọn ư?”

“Mặc Long, người đừng quên ta chính là sư phụ của người!”

Thủy Đức đỏ mặt, muốn nói gì đó đột nhiên có một thanh trường kiếm nhanh như sét đánh không kịp bưng tai đặt trên cổ hắn.

Một thanh Hàn Vụ phi kiếm hiện ra, toàn thân phát ra Bích U sắc, hàn quang bắn ra bốn phía thật khiến người khiếp sợ.

Người cầm kiếm không phải ai khác, mà chính là Mặc Long.

Hắn nhìn sang Thủy Đức cười lạnh nói: “Chỉ cần ta thích, bất kì lúc nào cũng có thể giết người, chỉ với lão già người mà có tư cách làm sư phụ của Mặc Long ta sao?”

“Người...”

Thủy Đức giận mà không dám nói gì.

Lúc này, một giọng nói bình thản bỗng nhiên truyền đến: “Mặc Long, lui ra.”

Giọng nói rất ôn hòa, cũng không có bất kì sự uy hiếp nào nhưng sau khi nghe âm thanh này, hừ lạnh một tiếng thì thu kiếm lại, lui sang một bên.

Người lên tiếng vừa mới xuất hiện là một nam tử trẻ tuổi, dung mạo anh tuấn trên người mặc một áo bào màu xanh nhạt, lộ ra vẻ tuấn dật phi phàm, giống như một làn gió nhẹ, thần sắc trên mặt cũng lạnh nhạt vô cùng khi hắn xuất hiện, cả Thủy Đức và những chấp sự trưởng lão này đều khom người, cúi đầu gọi một tiếng Thiếu chủ, cả người kiêu ngạo như Mặc Long cũng không ngoại lệ.

“Chuyện của phái Vân Hà, ta đã biết...”

Người nam tử trẻ tuổi được gọi là Thiếu chủ này đi đến ban công, nhìn những quân cờ đen trắng được đặt trên bàn đá thản nhiên nói: “Các người về đi, cứ xem chuyện này như chưa từng xảy ra không nên vọng động, về phía Cổ Thanh Phong kia...”

Dừng lại một chút, hắn đưa tay đặt một quân cờ màu đen lên bàn cờ nói: “Tự ta sẽ giải quyết chuyện này.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Thuyết luân hồi

Là màn đêm.

Ánh trăng hơi lờ mờ, gió đêm cũng hơi lạnh.

Bên trong một tòa nhà phái Vân Hà.

Âu Dương Dạ ngồi lặng im trên ghế, hai tay chống cằm bên trên là một khuôn mặt xinh đẹp nhưng giống như đang thất thần.

Tâm trạng của tiểu nha đầu này cũng không tốt, đúng là có chút rối loạn.

Cho dù nàng không sao có thể thích được sư phụ mình, nhưng dù sao cũng đã là môn hạ của Phi Tuyết chân nhân được hai năm bây giờ Phi Tuyết chân nhân vị Cổ Thanh Phong đánh một chương nửa sống nửa chết, trong lòng tiểu nha đầu này chưa tới mức bi thương, nhưng cũng không sao tự nhiên được.

Nhưng mà đó cũng không phải là nguyên nhân khiến nàng ngẩn ngơ.

Nguyên nhân chính khiến cô thất thần là Cổ Thanh Phong.

Không biết thân phận ư? Thân thể tràn đầy sức mạnh ư? Ngộ tính không thể tưởng tượng nổi ư? Thủ đoạn ấy ư? Sức mạnh khủng khiếp như vậy ư?

Không!

Tất cả đều không phải.

Mặc dù hiểu kì những điều này, nhưng cũng chỉ là hiểu kì thôi để nàng rơi vào trầm tư như vậy, không nhận được mà ngẩn ngơ chính là không biết vì sao trên người Cổ Thanh Phong cứ có một loại cảm giác như đã từng quen biết từ lâu.

Loại cảm giác này đã xuất hiện ba lần rồi.

Lần đầu là lúc ở Hồng Diệp sơn cốc, lần thứ hai là tại bữa tiệc tranh đoạt mười hai viện, lần thứ ba là ở luyện thí khảo hạch mấy ngày trước đây.

Nàng không biết vì sao lại có cảm giác này, cũng không biết rút cục điểm nào trên người Cổ Thanh Phong khiến cho mình cảm thấy đã từng quen biết, mà loại cảm giác khó hiểu này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, vì sao lại quen thuộc nàng không biết, vì sao lại lạ lẫm lại càng không rõ.

Nàng không biết gì cả.

Chỉ là có cảm giác này, nhất là sau khi chính mắt chứng kiến thí luyện khảo hạch loại cảm giác này càng mạnh mẽ.

“Chẳng lẽ lại liên quan đến mộng cảnh kia sao?”

Âu Dương Dạ có một bí mật, từ nhỏ nàng đã mơ một giấc mơ kì lạ, nói giấc mơ kì lạ vì trong mộng rất mơ hồ, lúc ẩn lúc hiện, cũng rất lộn xộn ở trong giấc mơ, nàng có những cảm giác quen thuộc như ở phái Vân Hà, cảm giác này đối với nàng vừa quen thuộc vừa xa lạ, cũng không biết sao lại xa lạ chẳng biết vì sao lại lạ lẫm.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao nàng lại tu hành tại phái Vân Hà, nàng muốn hiểu rõ nguyên nhân cảm thấy phái Vân Hà, như đã quen biết, nàng đã từng đi qua từng nơi hẻo lánh nhất trong phái Vân Hà, nên quen thuộc vẫn là quen thuộc xa lạ vẫn là xa lạ.

Nhưng điều này có quan hệ gì với Cổ Thanh Phong?

Bản thân cảm thấy quen thuộc với phái Vân Hà vì mộng cảnh từ nhỏ đến lớn, nhưng trong giấc mơ Cổ Thanh Phong cũng không xuất hiện.

Cứ nghĩ như vậy, càng nghĩ càng mê muội càng nghĩ càng mù mịt.

Rất phiền não.

Âu Dương Dạ lấy ra một cây đàn cổ từ túi Trữ Vật rồi đàn, khúc nhạc chính là khúc nhạc do Xích Tiêu Quân Vương soạn tên là Tiểu Hồng Trần.

Mấy năm gần đây, khi phiền não nàng sẽ đánh đàn.

Từ nhỏ tiểu nha đầu đã đọc qua nhiều sách vở, xem qua nhiều sách vở về nhạc nghệ âm luật, những khúc nhạc đã đàn cũng không ít nhưng chỉ khúc nhạc của Xích Tiêu Quân Vương thì khác.

Mọi người đều biết, khúc nhạc của Xích Tiêu Quân Vương đừng nói đàn ra huyền diệu bên trong, cho dù chỉ cần đàn hoàn chỉnh một khúc cũng cần âm luật tạo nghệ cực cao.

Nhắc tới cũng kì lạ, khúc nhạc của Xích Tiêu Quân Vương, Âu Dương Dạ chưa từng tập luyện lần nào, chỉ cần nghe xong thì có thể đàn được luôn, hơn nữa còn có thể đàn ra được huyền diệu bên trong, còn về nguyên nhân bản thân nàng cũng không biết.

Dù sao khi đàn lên, cũng giống như trước đây đã từng tập, nhưng quan trọng là khúc nhạc của Xích Tiêu Quân Vương, nàng không chủ động đánh, cho dù chỉ là một lần cũng không chỉ cần nghe một lần là làm được.

Sau mỗi lần đánh xong khúc Tiểu Hồng Trần, phiền não của nàng đều tan hết không còn chút nào.

Chỉ là lần này, không biết tại sao càng đàn càng rối.

Tiểu Hồng Trần vốn là một khúc nhạc rất phức tạp, là năm đó lúc Xích Tiêu Quân Vương rời thế tục nhớ lại chuyện cũ mà soạn ra khúc nhạc này, một điểm nhỏ nhất trong khúc nhạc cũng là những chuyện ở hồng trần thế tục của Xích Tiêu Quân Vương.

Khúc nhạc này vốn rất bình thản, chỉ vì hồi ức chỉ vì ly biệt.

Vậy mà lúc này Âu Dương Dạ đàn lại vô cùng lộn xộn, mà càng đàn hai bàn tay với mười ngón càng nhanh, tiếng đàn không giống như chậm chậm truyền đến, mà như lết hết tia điện phát ra rất gấp gáp rất điên cuồng.

“Dạ Dạ, sao quá nửa đêm ngồi còn đàn vậy.”

Âu Dương Phi Nguyệt hát tà áo trắng đi ra, có lẽ vừa rồi còn đang ngủ, trên gương mặt xinh đẹp còn hơi mơ màng, đi đến ban công thấy Âu Dương Dạ đang đàn điên cuồng.

Âu Dương Phi Nguyệt chợt bay hết cơn buồn ngủ, lại kêu tên Âu Dương Dạ lên.

Không có ai trả lời.

Âu Dương Dạ càng đàn điên cuồng hơn, chẳng biết sao cuồng phong lập tức nổi lên bốn phía trong viện.

Ở nơi này, mái tóc Âu Dương Dạ bay lên phóng khoáng, khuôn mặt mỹ lệ xinh đẹp cũng trở nên âm trầm bất định, cặp mắt kia dần dần chuyển thành màu đỏ thẫm nàng tiếp tục điên cuồng đàn trong miệng ní non: “Ta không quên được... thật sự không được...”

“Ha ha... căn bản ngươi không biết ta là ai! Từ bắt đầu ngươi đã không biết...”

“Ha ha ha... ngươi muốn biết ta là ai sao? Ngươi chỉ nhớ ta của hiện tại, mà lại quên mất ta của trước kia!”

“Ngươi đã sớm quên ta của trước đây, ngươi đã sớm quên...”

“Mà ta vẫn không thể nào quên được ngươi...”

“Năm ấy ngươi rời đi, ngươi nói ta đợi ngươi...”

“Nhưng ngươi không trở lại... ngươi không...”

Âu Dương Dạ nói đứt quãng, cười chế nhạo giống như bị điên mà hành động cũng giống như bị điên.

Âu Dương Phi Nguyệt ở đối diện nghe thấy thì nhũn mày ngạc nhiên hỏi: “Dạ Dạ, con đang nói mê cái gì đấy, không phải con đánh đàn đến điên rồi chứ? Ta đã nói từ trước rồi con đừng có đàn khúc nhạc của Quân Vương...”

Âu Dương Phi Nguyệt muốn đi qua khuyên bảo, Âu Dương Dạ ở đối diện đến nhìn cũng không nhìn cánh tay dao động dây đàn, âm thanh phá hủy của dây đàn liên tiếp tuôn ra, giọng nói cứng lại nói: “Cút đi!”

Phù!

Căn bản là Âu Dương Phi Nguyệt không biết xảy ra chuyện gì, chợt thấy màng nhĩ ầm ầm, khí huyết trong người sôi trào lúc này linh lực chuyển động, không ngừng lùi về phía sau, dùng bước vừa muốn mở miệng, chỉ thấy trong cổ họng ngòn ngọt, một ngụm máu tươi tràn ra sắc mặt trắng nhợt sợ hãi nói: “Dạ Dạ, con làm sao vậy... ta là... ta là cô cô con mà!”

Âu Dương Dạ ngồi trong đình không để ý đến, tiếp tục đánh đàn điên đại nói một mình.

“Mọi thứ đều bắt đầu ở đây... mọi thứ đều bắt đầu ở đây...”

“Không thể quay lại, vĩnh viễn không thể quay lại được nữa...”

“Ta là ma... chờ các ngươi cũng thành ma...”

“Ta chờ ngươi thành ma, ngươi vì cứu ta mới nghịch thiên thành ma, ngươi không nợ ta, ta cũng không nợ ngươi...”

“Không nên hỏi ta là ai! Ta vĩnh viễn sẽ không nói cho người...”

“Ta là ma, vừa mới bắt đầu người cho rằng ta đã thành Phật sao? Tâm ta là Phật sao? Ta là ma, trước kia như thế, bây giờ như thế mãi mãi sau này cũng vậy, ta muốn người cả đời này phải nhớ kĩ ta chờ người thành mà...”

“Phật không nhận ta vì ma, ma không nhận ta vì Phật... ha ha ha...”

“Đừng ép ta!”

“Vĩnh viễn đừng ép ta! Ta nói người không luân hồi ta cũng sẽ không luân hồi, thiên đạo nếu muốn phán xét người, ta sẽ nghịch thiên cùng người... ta giúp người... vĩnh viễn...”

“Đừng ép ta... ta sẽ không luân hồi...”

“Ta nói rồi... người không luân hồi, ta cũng không luân hồi...”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Huyết mạch

Chàng không luân hồi, ta cũng sẽ tuyệt đối không luân hồi... vĩnh viễn cũng không..

Lúc này, Âu Dương Dạ lập đi lập lại lời này giống như đã tẩu hỏa nhập ma, đôi tay gầy đàn càng lúc càng điên cuồng!

“Phụt” một tiếng!

Dây đàn cổ cầm đứt lìa, tiếng đàn dừng lại.

Cùng lúc đó, Âu Dương Dạ giống như mất hết sức lực yếu ớt nằm rạp trên mặt bàn đá.

“Dạ Dạ.”

Âu Dương Phi Nguyệt vô cùng lo lắng gọi một tiếng, thấy không có người đáp lại vội vàng chạy tới.

Âu Dương Dạ giống như đã hôn mê, sắc mặt vô cùng kém trên trán ướt đầm mồ hôi, có vẻ rất yếu ớt Âu Dương Phi Nguyệt không chần chờ lập tức móc ra một viên Nguyên Khí Đan đưa vào trong miệng tiểu nha đầu, sau đó bấm Linh quyết, ánh sáng ẩn hiện trong lòng bàn tay thi triển một đạo Đại La Bồ Nguyên pháp thuật.

Một lúc sau Âu Dương Dạ mới từ từ tỉnh lại, mở mắt ra một cách khó khăn khăn khăn hỏi: “Cô cô?”

“Nha đầu, con... vừa rồi con sao vậy?”

“Con... con làm sao?” Âu Dương Dạ thử nhớ lại, nhưng không nhớ nổi cái gì chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, khẽ lắc đầu nói: “Con cũng không biết mình bị làm sao.”

“Vừa rồi con như biến thành người khác vậy rất đáng sợ!” Âu Dương Phi Nguyệt nhíu mày nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ con đã đàn khúc nhạc của Quân Vương rồi bị tẩu hỏa nhập ma?”

“Không... cái này không liên quan đến khúc nhạc, có lẽ huyết mạch của con lại có vấn đề.”

“Huyết mạch? Con xác định?”

Thấy Âu Dương Dạ gật đầu xác nhận, sự nặng nề trong lòng Âu Dương Phi Nguyệt lúc này mới rơi xuống, chỉ cần không phải đàn khúc nhạc đến tẩu hỏa nhập ma là được.

Về phần huyết mạch, Âu Dương Phi Nguyệt biết đây là bệnh cũ của tiểu nha đầu.

Huyết mạch là một loại tồn tại rất đặc thù cũng rất thần kì.

Phàm là huyết mạch mà người thức tỉnh, đại đa số đều là Thái Sắc huyết mạch, cũng là Thiên Nhiên huyết mạch, loại sức mạnh của Thiên Nhiên huyết mạch vô cùng mạnh mẽ, đương nhiên cũng không phải ai cũng có thể thức tỉnh Thái Sắc huyết mạch, cái thứ này tỉ lệ còn thấp hơn so với Trúc Thái Sắc, hoàn toàn là bẩm sinh, sau này cũng không tu luyện ra được.

Mà Âu Dương Dạ thức tỉnh là huyết mạch, cũng không phải là Thái Sắc thiên nhiên huyết mạch, về phần là huyết mạch gì Âu Dương Phi Nguyệt vẫn luôn không hiểu rõ vấn đề này, Âu Dương gia đã từng mang tiểu nha đầu bái phỏng rất nhiều cao thủ, thế nhưng không một ai hay biết huyết mạch của nàng xảy ra chuyện gì.

Vì thế, Âu Dương gia vẫn luôn rất khổ não.

Đặc biệt là huyết mạch đặc thù mà Âu Dương Dạ thức tỉnh cách một khoảng thời gian sẽ phát tác một lần, mỗi một lần phát tác tiểu nha đầu đều sẽ phát điên, thậm chí còn có thể đả thương người khác, mà sức mạnh huyết mạch của nàng vô cùng lớn mạnh một khi phát tác, Kim Đan chân nhân cũng không áp chế được.

Điều khiến Âu Dương Phi Nguyệt nghi ngờ là, trước kia lúc huyết mạch của tiểu nha đầu phát tác chỉ là phát điên mà thôi, hôm nay sao lại như biến thành người khác, nói cái gì mà luân hồi Ma gì đó, đúng là hù chết người ta, lúc nàng ta kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Âu Dương Dạ nghe tiểu nha đầu nghe xong cũng giật mình, dường như không dám tin.

“Dạ Dạ, con sẽ không phải người luân hồi chuyển thế chứ?”

Vừa nghĩ tới vừa rồi tiểu nha đầu nói luân hồi gì đó, Âu Dương Phi Nguyệt liền vô cùng khiếp sợ.

“Cô cô, Tô Họa tỷ tỷ đã nói, con không phải người luân hồi.”

“Cũng đúng, trên người con hoàn toàn không có trọc khí, không thể là người luân hồi chuyển thế, huống hồ Tô Họa cũng tự mình kiểm tra nàng ta đã nói không phải, vậy thì nhất định không phải, nhưng... nhưng nếu như con không phải người luân hồi chuyển thế, vậy vì sao vừa rồi con lại như biến thành người khác ở đó lăm bằm lúc thì luân hồi, lúc thì Ma, còn nói cái gì mà ai rồi cũng sẽ thành Ma?”

“Có lẽ có liên quan đến giấc mơ hồi nhỏ của con.”

“Lại là giấc mơ kia!”

Âu Dương Phi Nguyệt biết tiểu nha đầu từ nhỏ vẫn mơ một giấc mơ kì quái, mà lại là cùng một giấc mơ không ngừng lặp lại, quan trọng là giấc mơ rất mờ lung, ngay cả bản thân tiểu nha đầu cũng không nói ra được nguyên do.

“Hơn nữa... cô cô...” Âu Dương Dạ ngồi dậy, khẽ cắn cánh môi giống như có chút do dự.

“Sao vậy?”

“Con nghi ngờ... Cổ Thanh Phong có liên quan đến giấc mơ của con.”

Nghe thấy cái tên Cổ Thanh Phong này, Âu Dương Phi Nguyệt lập tức run rẩy trong lòng vội vàng nói: “Tiểu nha đầu, con đừng có suy nghĩ bậy bạ.”

“Thật đó.”

Âu Dương Dạ nói ra cảm giác khiến nàng quen thuộc trên người Cổ Thanh Phong lại nói: “Hơn nữa con nghi ngờ... vừa rồi huyết mạch của con phát tác, có khả năng là... chính là cảm giác như đã từng quen biết trên người Cổ Thanh Phong nổi lên.”

“Làm sao có thể! Con không được nói bừa!”

Âu Dương Phi Nguyệt không biết Cổ Thanh Phong là người như nào, nhưng có một điều có thể khẳng định tên kia rất kinh khủng, nhìn dáng vẻ của tiểu nha đầu không nhận được khuyên bảo: “Nha đầu, con cũng đừng vì làm rõ chuyện này mà đi tìm Cổ Thanh Phong kia.”

“Cô cô...”

Âu Dương Dạ muốn nói, nhưng bị Âu Dương Phi Nguyệt ngắt lời: “Con cũng không phải không thấy bộ dạng của hắc trên đài thí luyện, cái tên đó thật đáng sợ con tuyệt đối đừng dây vào hắc.”

“Cô cô, nhưng con...”

“Không có nhưng nhị gì hết...” Âu Dương Phi Nguyệt lại ngắt lời nàng, nàng biết tiểu nha đầu từ nhỏ đã muốn làm rõ huyết mạch và giấc mơ kia của mình, cho nên mới tới phái Vân Hà, bây giờ lại đột nhiên đụng phải một tên tiểu tử có liên quan đến giấc mơ của nàng, tiểu nha đầu chắc chắn muốn tìm ra nguyên do rõ ràng.

Chỉ là tên Cổ Thanh Phong kia quá kinh khủng, có trời mới biết hắc là người như nào.

Nếu là người xấu thì làm sao đây?

“Như này đi, nha đầu gần đây phái Vân Hà không yên ổn, nhất là sắp tới gần kì hạn trăm năm, phái Vân Hà chắc chắn có biến động lớn ở đây con cũng không thể yên tĩnh để tu luyện, ngày mai cứ quay về ở trong sơn trang của ta đã, về phần Cổ Thanh Phong ta sẽ nghĩ cách giúp con điều tra rõ ràng.”

“Cô cô, người không phải nói Cổ Thanh Phong kia rất đáng sợ sao?”

“Dù gì cô cô cũng lớn hơn con mấy tuổi, đã trải qua nhiều chuyện hơn con, biết cái gì nên làm cái gì không nên làm yên tâm đi, cô cô nắm chắc trong lòng.”

Giống như Âu Dương Phi Nguyệt đã nói, kì hạn trăm năm sắp đến, phái Vân Hà cũng nhất định xảy ra chuyện lớn.

Mà cái gọi là kì hạn trăm năm này là lúc kiếp nạn Chư Thiên xảy ra, phái Vân Hà kí kết khế ước với đồng minh Cửu Hoa.

Năm đó, kiếp nạn xảy ra ở thế giới này mặc dù chưa chịu ảnh hưởng của thiên tai, nhưng lại là một thế giới hỗn loạn, yêu ma quỷ quái hoành hành khắp nơi, các loại tông môn tranh giành chiếm đoạt lẫn nhau, năm đó toàn bộ cương vực Tây Bắc đều lâm vào cảnh hỗn loạn, mỗi ngày đều có tông môn bị diệt, vì liên thủ ngăn địch rất nhiều môn phái tạo thành đồng minh, mà đồng minh Cửu Hoa được thành lập vào chính lúc đó.

Khế ước kí kết năm đó, thời gian chính là một trăm năm, một trăm năm trôi qua đồng minh sẽ giải tán.

Bây giờ đồng minh Cửu Hoa ngày càng lớn mạnh, thống trị địa giới nắm giữ nhiều môn phái, thuộc hạ bang hội không thể đếm hết.

Mặc dù rất nhiều môn phái và bang hội đều chủ động gia nhập đồng minh Cửu Hoa, nhưng cũng không ít môn phái muốn thoát ly khỏi đồng minh.

Cho nên, tới gần kì hạn trăm năm, không chỉ riêng phái Vân Hà hỗn loạn, mà còn rất nhiều môn phái đang xem chừng.

Nếu Hòa Đức đã bảo đợi đến kì hạn trăm năm vào cuối năm, Cổ Thanh Phong cũng không nói cái gì dù sao cũng quá nhàn rồi, chờ đến cuối năm thì chờ đến cuối năm chứ sao.

Hắn không vội.

Một chút cũng không.

Đồng minh Cửu Hoa đối với những người khác mà nói có lẽ là một vấn đề, đối với Cổ Thanh Phong mà nói hoàn toàn không là vấn đề, hắn cũng chẳng coi là chuyện to tát.

Đêm nay, hắn đang ngồi ở trong phòng nghiên cứu viên tinh thạch hỗn sắc.

Nói chính xác thần thức vẫn luôn yên lặng ẩn nấp trong không gian bí mật của tinh thạch, hắn đã ẩn nấp bên trong rất lâu rồi mặc dù bây giờ vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra trong không gian bí mật như cũ, nhưng hắn đã nghĩ đến một cách có thể biết thân phận của hai cô nương kia.

Lúc này thần trí của hắn đang lặng lẽ đi theo đạo thần thức lạnh lẽo như ánh trăng đêm trước đó, có lẽ nên nói thần thức của hắn đã dung hòa vào đạo thần thức như ánh trăng đêm kia, mà đối phương cũng không phát giác.

Đạo thần thức như ánh trăng đêm kia ngày nào cũng vào không gian thần bí xem xét, hôm nay cũng không ngoại lệ, nhìn một lúc thấy không có gì khác thường liền thu lại thần thức rồi đi...

Chỉ là nàng không biết, nàng rời khỏi đồng thời cũng mang theo thần thức của Cổ Thanh Phong mà rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Nghiêng nước nghiêng thành

Thủ đoạn lặng lẽ dung hòa vào thần thức người ta, Cổ Thanh Phong cũng không phải lần đầu tiên làm.

Năm đó lúc ở Cửu U vì theo dõi một vị tuyệt thế nữ ma đầu, hắn phải rất lâu mới ngộ ra thủ đoạn thần không biết quỷ không hay như này.

Loại thủ đoạn này ngay cả nữ ma đầu Cửu U cũng không thể phát giác, chứ đừng nói đến người khác, sau khi đạo thần thức như ánh trăng đêm kia rời khỏi không gian thần bí, thần thức của Cổ Thanh Phong cũng đi theo, phát hiện thần thức của đối phương muốn quay về thể xác Cổ Thanh Phong nhanh chóng thoát khỏi đạo thần thức đó một cách lặng lẽ sau đó mới bắt đầu quan sát.

Nơi đây giống như một con suối nước nóng, có một nữ tử đang ngâm mình ở trong suối.

Nữ tử có nhan sắc tuyệt mỹ, như Thiên tiên bước ra từ bức họa, suối tóc dài tùy ý rủ xuống bồn bồn trong làn nước, dáng người uyển chuyển như ẩn như hiện ngâm mình trong suối nước nóng, đôi mắt khép hờ giống như đang dưỡng thần.

Không thể không nói, cảnh tượng này quá đẹp mắt.

Cổ Thanh Phong không nhìn được mà nhìn thêm hai cái, nhưng cũng chỉ nhìn thêm hai cái cho phải phép mà thôi, tuy nữ tử này có nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành nhưng Cổ Thanh Phong dù sao cũng đã tu luyện năm trăm năm, mỹ nữ lớn nhỏ đều đã gặp quá nhiều đừng nói Tiên nữ gì đó, ngay cả Thiên nữ trên Cửu Thiên hán cũng đã từng gặp, không chỉ nhìn thấy mà từng động chạm qua.

Cho nên nhìn thấy nữ tử nhan sắc tuyệt trần không một mảnh vải ngâm mình trong suối nước nóng, hán cũng chỉ nhìn hai cái cho phải phép mà thôi.

Sao với nữ tử này viên tinh thạch hỗn sắc bên cạnh còn thu hút hán hơn.

Viên tinh thạch nhỏ chừng một nắm tay, tròn bóng bên trong có đủ loại màu sắc rất giống với viên tinh thạch trong tay hán.

Rõ ràng nữ tử này cũng tiến vào không gian thần bí thông qua loại tinh thạch này.

Nếu nàng ta cũng làm vậy, vậy một nữ tử khác trong không gian thần bí hán là cũng thông qua tinh thạch, còn có đạo thần thức vẫn luôn ẩn nấp ở bên trong chắc là cũng tiến vào thông qua tinh thạch.

Cái thứ này không biết là cái gì, cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu viên.

Không suy nghĩ nhiều, Cổ Thanh Phong quan sát nữ tử đang ngâm mình trong suối.

Nữ tử này nhìn có vẻ không bình thường, linh tức trên người có chút phức tạp có hơi thờ lẩn hồi, có hơi thờ huyết mạch có hơi thờ bảo thể, còn có hơi thờ tiên thống, còn có một đạo linh tức khiến Cổ Thanh Phong không dám xâm nhập dò xét, càng khiến hán bất ngờ hơn là trên người nữ tử vậy mà có hơn hai mươi trọng hơi thờ Đại Thiên Nhiên.

Không biết rốt cuộc nàng là ai, vận may quá tốt ông trời cũng nể mặt quá rồi!

Cổ Thanh Phong tiếp tục dò xét, nơi này giống như một hang động hơn nữa còn là một tòa hang động lộng lẫy như tiên cảnh, có không ít các loại linh đan các loại pháp bảo các loại tài nguyên.

Thế nhưng, bây giờ hán chỉ là một đạo thần thức ngoại trừ có thể dò xét ra cũng không làm được gì khác, dò xét một lúc lại cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì chuẩn bị rời đi.

Nếu rời đi, nhất định phải thông qua viên tinh thạch hỗn sắc này, mà một khi động đến viên tinh thạch này nhất định sẽ bị đối phương phát hiện.

Đương nhiên, Cổ Thanh Phong cũng không sợ mặc dù bây giờ thần thức của hán có chút suy yếu, nhưng dù sao cũng dùng Cửu U Tổ Hóa luyện ra, dù sau khi nhận phán quyết của Thiên đạo, người bình thường cũng không thể làm gì được cho dù nữ tử này có vẻ không phải hạng tầm thường, hán cũng có tự tin có thể rời đi nếu không cũng sẽ không theo dõi.

Quả nhiên, khi thần thức của hán vừa chạm vào tinh thạch hỗn sắc, nữ tử đang nhắm mắt ngâm mình trong suối khuôn mặt tuyệt mỹ bỗng chốc biến sắc.

“Ai?”

Vừa dứt lời, nữ tử đột nhiên đứng dậy suối nước nóng bỗng chốc hình thành một cơn lốc xoáy, vây quanh dáng người yếu điệu của nàng, chỉ thấy nàng thả người nhảy lên vẫy tay lấy dải lụa mỏng khoác lên người, xuất ra thần thức quét qua lập tức phát hiện một đạo thần thức như ngọn lửa tiến vào không gian thần bí.

“Là hán!”

Nữ tử vô cùng quen thuộc với đạo thần thức như ngọn lửa này, chính là tên kì quái mang theo hơi thở phán quyết xông vào không gian thần bí.

“Hán làm sao.”

Nữ tử hoàn toàn không thể biết đối phương đến đây bằng cách nào, nàng cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, mặc kệ sự chấn động trong lòng lập tức xuất ra thần thức tiến vào không gian thần bí, có điều lúc nàng tiến vào Cổ Thanh Phong đã biến mất từ lâu.

“Tên khốn đáng chết!”

Thu hồi ý thức, nữ tử trở lại hang động nàng vô cùng tức giận, ngực pháp phòng liên tục hít sâu một hơi, kiềm chế cơn giận trong lòng lại nhìn viên tinh thạch hỗn sắc trong tay đôi mắt xinh đẹp tràn ngập vẻ mờ mịt.

Tên khốn kia rốt cuộc theo đến bằng cách nào, mình lại không cảm nhận được một chút gì.

Nữ tử nhú chặt mày, không thể nào nghĩ ra cũng không thể hiểu, nghĩ nát óc cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Mà cơn giận vừa bị nàng dập tắt lại càng bùng lên mạnh mẽ theo mỗi suy tư.

“Tô tỷ tỷ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Lúc này, một chú chim non xanh biếc bay tới chú chim này không biết thuộc loại gì, có thể nói tiếng người đậu trên vai nữ tử nghi hoặc hỏi: “Tô tỷ tỷ, tỷ đang nói chuyện với ai vậy?”

“Không có...”

Nữ tử mà chú chim non gọi là “Tô tỷ tỷ” này có chút giật mình, nhưng cũng không nói chuyện vừa rồi ra.

“Hả!” Chú chim non nghiêng đầu nói: “Nhưng người ta rõ ràng thấy vừa rồi tỷ đang nói chuyện mà.”

“Ngươi nghe lầm rồi...” Nữ tử thở ra một hơi thật sâu nói: “Tiểu Y, ta muốn yên tĩnh một mình ngươi ra ngoài chơi đi.”

“Dạ được...” Chú chim non vươn ra cánh định bay đi, lại chợt nhớ tới cái gì hỏi: “Đúng rồi, Tô tỷ tỷ lúc nào chúng ta đến đồng minh Cửu Hoa, hai ngày trước không phải tỷ nói sẽ đi sao?”

“Cuối năm.”

Trải qua chuyện vừa rồi, nữ tử cũng không có tâm trạng ngâm nước suối nữa nàng cảm thấy nhất định phải làm rõ chuyện này, nếu không sẽ ăn ngủ không yên.

“Cuối năm còn một hai tháng nữa, ôi... Tô tỷ tỷ, chúng ta không thể đi sớm một chút sao? Người ta lâu lắm không nhìn thấy Dạ Dạ rồi, ôi còn có Tiểu Căn nhi, rất nhớ bọn họ, thật sự rất muốn nhanh chóng được nhìn thấy bọn họ...”

“Chờ một chút đi, ta còn có chút việc muốn làm, đợi ta làm xong sẽ mang ngươi đi gặp Dạ Dạ và Căn nhi.”

“Ừm ừm...”

Chú chim non vui vẻ rời đi.

Mặc y phục, nữ tử lại nhìn tinh thạch hỗn sắc, càng nhìn càng tức giận lại xuất ra thần thức tiến vào thần bí không gian.

Đáng tiếc, không phát hiện ra cái gì.

“Tên khốn đáng chết, đừng để ta bắt được ngươi!”

Con giận kia trong lòng nữ tử, đừng nói sau khi luân hồi chuyển thế chưa từng chịu nổi uất ức như nàng ngay cả trước khi luân hồi cũng chưa từng bị người khác nhìn trộm như vậy.

“Ngươi đang tìm cái gì?”

Một đạo thần thức vô hình xuất hiện, thần thức này giống sương mù giống mưa lại giống gió không thể nhìn thấy bằng mắt thường, chỉ là một loại cảm giác.

“Ngươi không phát hiện ra người kia!”

“Người nào?”

“Cái tên mạng hơi thờ phán quyết!”

“Ngươi nói tên kia ư, hắn sao rồi?”

“Không có gì.”

Nữ tử cũng không nói ra chuyện vừa rồi, mặc dù hai người quen biết đã lâu nhưng chưa từng gặp mặt, cũng không biết thân phận của nhau, về phần đối phương là ai nàng cũng không biết.

Đạo thần thức kia lại hỏi: “Vừa rồi ngươi có phát hiện ra trong đây có điều kì lạ gì không?”

“Vừa rồi? Điều kì lạ.”

“Cũng không hẳn là vừa rồi, lúc trước có một khoảng thời gian lúc ấy ta bỗng nhiên thấy nơi này hiện ra một tia sáng đỏ rực rất kì lạ... giống Ma”

“Ma?”

“Hắn là vậy, ta cũng không xác định được là Ma là Phật, lại không phải Ma không phải Phật... rất hỗn loạn...”

Sau núi Linh Ẩn Viên, phái Vân Hà.

Lúc thần thức của Cổ Thanh Phong trở về, bên ngoài mặt trời đã ló dạng, xuống giường đuổi tắm lưng mệt mỏi chuẩn bị đi hỏi thăm tình hình.

Bởi vì vừa rồi hắn hình như nghe thấy phái Vân Hà vang lên một chuỗi tiếng chuông trang nghiêm, trong ấn tượng nếu môn phái có tiếng chuông vang lên nhất định có chuyện lớn xảy ra, mở cửa phòng ra Phí Khuê đang khom lưng đứng đó, thấy Cô Thanh Phong đi ra Phí Khuê nhanh chóng bưng một chậu nước tới.

“Tiếng chuông vừa rồi là có chuyện gì?”

“Nghe nói là ba vị Thái Thượng trưởng lão xuất quan.”

“Ồ?”

Cô Thanh Phong khẽ kêu một tiếng, hắn biết ba vị Thái thượng trưởng lão trong miệng Phí Khuê là ba vị sư thúc của Hỏa Đức, có điều không phải Hỏa Đức đã nói ba vị trưởng lão này đến cuối năm mới xuất quan sao? Sao còn hai tháng nữa mới đến cuối năm mà đã ra ngoài rồi.

Dưới câu hỏi của hắn Phí Khuê lắc đầu đáp lại: “Tiểu nhân cũng không rõ lắm, vừa rồi đám người lão gia tử đã chạy tới đó rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Thái thượng trưởng lão

Buổi sáng ngày hôm đó.

Ở phái Vân Hà từ nghị sự trưởng lão, đến ngoại môn chấp sự thậm chí truyền công sư phụ lúc này đều tụ tập dưới chân một ngọn núi.

Ngọn núi tên là Viêm Dương Phong, là ngọn núi chính của phái Vân Hà cũng là gốc rễ của phái Vân Hà.

Mọi người đều biết, Vân Hà phái chiếm hữu một đường Viêm Dương hỏa linh mạch, mà gốc rễ linh mạch của đường hỏa linh mạch này ở ngay dưới ngọn núi Viêm Dương Phong này.

Viêm Dương hỏa linh mạch là một loại hỏa linh mạch hiếm có, nếu không phái Vân Hà không thể dựa vào đường linh mạch này mà truyền thừa lâu như vậy, kiếp nạn Chư Thiên năm đó rất nhiều người đều muốn diệt trừ phái Vân Hà, để chiếm cứ đường Viêm Dương hỏa linh mạch này.

Năm đó sau khi thoát khỏi kiếp nạn Chư Thiên, vì sự an toàn ba vị Thái thượng trưởng lão dùng trận pháp phong bế ngọn núi này lại.

Mà lần phong bế này là hơn chín mươi năm, còn hai tháng nữa là tròn một trăm năm.

Hỏa Đức và Nhân Đức chạy tới đầu tiên, rất nhanh Thủy Đức và Kim Đức cũng lần lượt đến, hai người dường như cũng đều không ngờ ba vị Thái Thượng trưởng lão lại đột nhiên xuất quan, nhưng chuyện này cũng không quan trọng, nhất là đối với Kim Đức mà nói hắn còn đang ngóng chờ ba vị trưởng lão mau ra ngoài.

“Hỏa Đức, ngươi không ngờ ba vị Thái thượng trưởng lão lại đột nhiên xuất quan đúng không?” Kim Đức mặt âm trầm cười lạnh nói: “Chờ một lúc nữa ba vị Thái thượng trưởng lão xuất quan, nếu biết được Mộc Đức, Quảng Nguyên đều bị Cô Thanh Phong kẻ mà ngươi tìm đến kia đánh tàn phế ta chính là muốn xem xem ngươi ăn nói như nào!”

Hỏa Đức không thèm liếc hắn một cái, lười phải để ý hắn.

“Còn có ngươi Thủy Đức, năm đó ba vị Thái thượng trưởng lão bị ép ký kết khế ước trăm năm với đồng minh Cửu Hoa, mà ngươi dám cầu kết với đồng minh Cửu Hoa vọng tưởng chiếm lấy phái Vân Hà chúng ta, ta rất mong chờ sau khi ba vị trưởng lão biết chuyện sẽ xử lý ngươi thế nào!”

“Ta đã nói kẻ thức thời mới là tuần kiệt, ba vị sư thúc đều là người hiểu rõ lý lẽ tự nhiên sẽ cân nhắc.” Thủy Đức hai tay đặt ở phía trước, híp mắt lại cười giả tạo nói: “Ngược lại là ngươi, nhiều năm ngươi vì lôi kéo những gia tộc kia, làm phái Vân Hà chúng ta chướng khí mù mịt không nói, còn cắt hai phần mười linh mạch của phái Vân Hà chúng ta mang ra ngoài, nếu ba vị sư thúc biết ngươi làm những việc này ngươi nói bọn họ sẽ xử lý ngươi như nào?”

“Vậy chúng ta liền đợi xem là được.”

Những đám mây rực rỡ bao trùm, hiện ra một vầng ánh sáng lộng lẫy lúc này dần dần tiêu tán, rõ ràng trận pháp đang ngừng lại.

Gần nửa canh giờ trôi qua, trận pháp bao trùm ngọn núi cuối cùng cũng ngừng lại Viêm Dương Phong cuối cùng đã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Đó là một ngọn núi cao chót vót, trên ngọn núi bất kể là đất đá hay cây cỏ đều là màu lửa đỏ, ngay cả ngọn núi Viêm Dương Phong cũng giống như một cây cột khổng lồ đang bùng cháy, xa xa có thể nhìn thấy một cánh cửa đá ở lưng chừng núi.

Lúc này, “Rầm” một tiếng cửa đá từ từ mở ra.

Bất chợt, ba vị lão giả từ bên trong đi ra, ba vị trưởng lão đều giống nhau người khoác thanh bào tay cầm phát trần, râu tóc bạc trắng quanh người tỏa ra một tầng ánh sáng màu trắng hiện ra về tiền phong đạo cốt.

Ba người chính là Thái Thượng trưởng lão phái Vân Hà, Vân Chính, Vân Pháp, Vân Hạc.

Cũng là ba vị trưởng lão danh tiếng lẫy lừng phái Vân Hà, đồng thời cũng là ba vị tông sư được địa giới Thanh Dương công nhận, tu luyện gần ngàn năm vượt qua đệ nhất trọng đại thọ kiếp, một viên Kim Đan trong cơ thể cũng vô cùng hùng hậu.

Lúc ba vị Thái thượng trưởng lão xuất hiện, đám người đứng dưới chân núi lập tức cung kính hành lễ nghênh tiếp ba vị Thái Thượng trưởng lão xuất quan.

Ba vị Thái Thượng trưởng lão, trong đó Vân Hạc đứng đầu lão nhìn qua đồ tử đồ tôn phía dưới, vẻ mặt không đổi gặt đầu lạnh nhạt nói: “Đều đứng lên đi...”

Sở dĩ Tam lão bề quan trăm năm, một là để bảo vệ Viêm Dương hỏa linh mạch, hai là để tăng cao tu vi, ba cũng là vì kì hạn trăm năm.

Vân Hạc vừa dứt lời, Kim Đức liền đứng dậy đầu tiên là giận dữ nằng nỏ Thủy Đức cấu kết với đồng minh Cửu Hoa, mưu đồ chiếm đoạt phái Vân Hà, sau đó chính là trả đũa chỉ trích Hòa Đức cấu kết với yêu ma sát hại Mộc Đức.

Thủy Đức cũng không chịu yếu thế, chỉ trích Kim Đức không chỉ khiến phái Vân Hà chường khí mũi mịt còn cất tài nguyên linh mạch đưa ra ngoài.

Hai người ở chỗ này cãi nhau ầm ĩ, ba vị Thái Thượng trưởng lão đứng trên núi nghe bọn họ chỉ trích lẫn nhau, dường như không có gì bất ngờ, Vân Hạc chân nhân phát tay nói: “Chúng ta đều biết rõ mọi chuyện, các ngươi không cần nhắc lại.”

Lời của Vân Hạc chân nhân khiến Kim Đức và Thủy Đức đều sững sờ, lúc ba vị Thái Thượng trưởng lão bề quan, chưa từng xuất quan sao lại biết được? Chẳng lẽ... hai người đột nhiên nhớ tới một người chường môn Thổ Đức, nhất định là hắn cũng chỉ có chường môn mới có tư cách tiến vào Viêm Dương Phong.

Đúng lúc hai người đang chìm trong mối ngờ vực, lại có một vị lão giả từ trong cửa đá đi ra lão giả này sắc mặt trắng bệch, tinh thần tiêu tụy thần sắc cũng vô cùng sa sút, chính là chường môn Thổ Đức.

Lúc Thổ Đức xuất hiện, nhìn về phía Hòa Đức, sau đó khẽ lắc đầu đáng vẻ giống như rất thất vọng.

“Kim Đức, ngươi theo ta lên đây.” Vân Hạc gọi một tiếng, Kim Đức bất ngờ tuy có nghi hoặc, nhưng vẫn vội vàng leo lên núi.

“Thủy Đức, ngươi theo ta lên đây.” Vân Chính chân nhân lại gọi Thủy Đức lên núi.

“Nhân Đức, ngươi theo ta lên đây.” Vân Pháp chân nhân lại gọi Nhân Đức lên núi.

Không ai biết chuyện gì xảy ra, tất cả mọi người đều có chút mờ mịt.

Thấy Thổ Đức chường môn đi xuống Hòa Đức vội vàng đỡ lấy lão, hỏi: “Sư huynh, chuyện thế nào rồi? Sao ta lại thấy chuyện có gì đó không đúng.”

Hòa Đức biết hai ngày trước chường môn sư huynh đi gặp ba vị Thái thượng trưởng lão, mà lão còn cố ý để chường môn sư huynh nói ra chuyện của Cổ Thanh Phong, chính là có thể khiến ba vị Thái Thượng trưởng lão truyền Chường trừ cho Cổ Thanh Phong.

“Điều nên nói ta đã nói rồi, nhưng ba vị sư thúc lại không tin Cổ... có thể làm được, bọn họ vẫn luôn cho rằng Cổ Thanh Phong trúc cơ thất bại, nếu lập Chường trừ căn bản không thể thuyết phục...”

“Huynh chưa nói Cổ Thanh Phong rất lợi hại sao?”

“Ta nói rồi... chuyện nên nói cũng đã nói rồi, nhưng ba vị sư thúc cho rằng dù hắn có mạnh mẽ đến đâu, cũng chẳng làm nên chuyện gì Kim Đức người đông thế mạnh, sau lưng có rất nhiều môn phái gia tộc bang phái ủng hộ, đặc tội với Kim Đức chính là đặc tội với hơn nửa địa giới Thanh Dương này, quan trọng nhất là, ba vị sư thúc nói một người hoàn toàn không thể chống lại đồng minh Cửu Hoa... haiz...”

“Mẹ nó! Vậy bọn họ có ý gì?”

“Ba vị sư thúc cũng đang do dự nên chọn đồng minh Cửu Hoa đồng minh hay là Kim Đức... gọi bọn hắn đi lên, e là muốn hỏi rõ ràng.

“Mẹ nó! Ba lão già này đúng là càng sống càng hồ đồ! Cổ tiểu tử không có thực lực chống lại đồng minh Cửu Hoa? Thật sự là khốn kiếp! Nếu nói cho bọn họ thân phận của Cổ tiểu tử, nghe xong chắc ị đùn ra quần!”

Thân phận của Cổ thanh phong có thể lộ ra ánh sáng sao?

Đáp án chắc chắn là.

Không thể.

Nếu như có thể tiết lộ, chuyện này sẽ dễ dàng hơn nhiều đến lúc đó cũng không còn là vấn đề ba vị Thái Thượng trưởng lão có đáp ứng hay không, mà là vấn đề có thể bị hù chết hay không.

Nhưng bất luận là Hòa Đức hay là Thổ Đức đều biết không thể nói ra được, nếu không nếu lan truyền ra thiên hạ sẽ đại loạn.

“Không được! Bây giờ ta sẽ gọi Cổ Thanh Phong đến, cho bọn họ nhìn xem Cổ Thanh Phong rốt cuộc có thực lực để chống lại đồng minh Cửu Hoa hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Ba ngày lập trữ

Sự thật đúng như Thổ Đức nói, hai ngày qua hắn luôn khuyên ba vị sư thúc lập Cổ Thanh Phong làm chủ, mà hắn cũng không thể nói rõ ràng sự mạnh mẽ của Cổ Thanh Phong, đáng tiếc cũng vô dụng ba vị Thái Thượng trưởng lão dẫn đo do dự, Kim Đức là sói, Cửu Hoa đồng minh là hổ.

Kỳ hạn trăm năm sắp tới rồi, đến lúc đó Cửu Hoa đồng minh tất nhiên sẽ ngàn vạn kế chiếm đoạt phái Vân Hà.

Cho nên, vị trí chủ tịch cực kỳ quan trọng nếu lập người của Kim Đức, dựa vào bang phái gia tộc phía sau Kim Đức có lẽ còn có thể chống lại Cửu Hoa đồng minh, cho dù không cách nào chống lại thì ít cũng sẽ không thua quá thảm, nhưng nếu lập người của Hòa Đức đắc tội Kim Đức, phái Vân Hà chẳng khác nào phế đi sau này căn bản không có cách đặt chân tại Thanh Dương địa giới, mấu chốt là cấp trên còn có Cửu Hoa đồng minh.

Theo ba vị Thái Thượng trưởng lão nghĩ nếu như muốn bảo trụ phái Vân Hà, hoặc là gia nhập vào Cửu Hoa đồng minh, hoặc là lựa chọn Kim Đức chống lại Cửu Hoa đồng minh.

Giờ này khắc này, Vân Hạc chân nhân ngồi ngay ngắn bên trong một gian tĩnh thất.

“Sư thúc, những năm này mặc dù con đưa linh mạch tài nguyên của môn phái ra ngoài một chút nhưng cũng vì suy nghĩ cho phái Vân Hà...”

Kim Đức đang nói, Vân Hạc chân nhân cắt lời hỏi: “Lời nói nhằm dư thừa không cần nói nhiều, hiện tại ta hỏi ngươi nếu chúng ta truyền chủ tịch cho người của ngươi, ngươi làm sao để chống lại Cửu Hoa đồng minh?”

“Bẩm sư thúc.” Kim Đức rất cung kính Vân Hạc chân nhân nói: “Phái Vân Hà hơn trăm Chưởng Sự trưởng lão, và hai mươi bốn bang phái đều nghe lệnh của con, sáu đại gia tộc Thanh Dương địa giới, hơn mười bang phái đều ủng hộ con, cao thủ của sáu đại gia tộc và thập đại bang phái nhiều như mây. Có Phong Ảnh Lý gia, Hắc Nham Vương gia... bang Hà Đạo, bang Liên Hoa...”

Vân Hạc chân nhân nghe rồi gật đầu, hắn lăn lộn tại Thanh Dương địa giới gần một ngàn năm đương nhiên biết phong ảnh Lý gia, Hắc Nham Vương gia đều là đại gia tộc tiếng tăm lừng lẫy của Thanh Dương địa giới, mà có lẽ cao thủ của thập đại bang phái không nhiều, nhưng thắng ở chỗ người đông thể mạnh.

Kim Đức cười nói: “Trừ cái đó ra, mấy vị bằng hữu của sư thúc Hồng Huyền Lão tiền bối, còn có Nam Cực lão tiền bối cũng đều sẽ đứng bên con...”

“Ồ?” Hai mắt Vân Hạc chân nhân hiện lên một vòng bất ngờ hỏi: “Thật chứ?”

“Chắc chắn là thật.”

“Không chỉ như vậy.”

Kim Đức lại nói một câu, Vân Hạc chân nhân hỏi: “Sao lại như thế?”

“Bây giờ kỳ hạn trăm năm sắp đến, năm đó ký kết khế ước với Cửu Hoa đồng minh cũng không phải là phái Vân Hà chúng ta, mà muốn giải trừ khế ước với phái Vân Hà không chỉ có chúng ta, như phái Phi Vân, phái Quy Nhất, bọn họ cũng đang lo lắng kỳ hạn trăm năm đến sẽ bị Cửu Hoa đồng minh chiếm đoạt, bọn họ vẫn luôn quan sát, nếu chúng ta đứng ra chống lại Cửu Hoa đồng minh đầu tiên, tin chắc rằng các môn phái khác cũng tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.”

“Nói cũng chính xác.”

Vân Hạc chân nhân vân vân râu dài, gật đầu xác nhận, thần sắc bên trong có một chút ý cười nói: “Ba ngày sau, ngươi có thể mời toàn bộ bọn họ đến?”

“Vâng, có thể.”

“Tốt!”

Cùng một thời gian, tại một gian tĩnh thất khác.

Một trong tam lão phái Vân Hà, Vân Chính chân nhân đang trò chuyện với Thủy Đức.

“Sur thúc, Ngự đại nhân của Cửu Hoa đồng minh nói, nếu phái Vân Hà chúng ta chịu quy thuận, chúng ta chẳng những có thể hưởng thụ đãi ngộ vốn có, cũng sẽ giúp phái Vân Hà chúng ta trở thành môn phái lớn nhất của Thanh Dương địa giới.”

Dù gì Vân Chính chân nhân cũng tu luyện ngàn năm, đương nhiên biết một khi quy thuận đồng minh, đến lúc đó rất nhiều chuyện đều không phụ thuộc vào mình rồi.

“Ngự đại nhân còn nói, nếu không quy thuận...”

“Không quy thuận sẽ như thế nào?”

“Sẽ triệt để san bằng phái Vân Hà chúng ta!”

Nghe vậy, Vân Chính vô cùng tức giận quát: “Bọn họ dám!”

Thủy Đức vẫn ngoài cười nhưng trong không cười như cũ, tựa hồ không một chút quan tâm sự thúc của hắn giận dữ đáp lại nói: “Sur thúc, chuyện cho tới bây giờ ta cũng không nói nhảm với người, trực tiếp nói nguyên do của Ngự đại nhân cho người, ý của Ngự đại nhân rất rõ ràng hiện tại kỳ hạn trăm năm sắp tới rồi, rất nhiều môn phái của Thanh Dương địa giới đều đang quan sát, mà phái Vân Hà chúng ta lại là điển hình của Thanh Dương địa giới, nếu quy thuận hẳn sẽ giúp phái Vân Hà chúng ta trở thành đệ nhất đại môn phái của Thanh Dương địa giới, nếu không quy thuận hẳn sẽ san bằng phái Vân Hà chúng ta giết gà dọa khỉ!”

Vân Chính chân nhân phần nộ đến cực điểm, nhưng lại không biết nên nói cái gì, bởi vì hắn biết Cửu Hoa đồng minh có thực lực này, đây cũng là vấn đề hắn lo lắng nhất cho đến nay, sau một lúc lâu hắn thở dài nói: “Ba ngày sau, lập chương trừ, người xem đó mà làm đi.”

Thủy Đức gật đầu, sau đó rời đi.

Dưới chân núi Viêm Dương Phong.

Kim Đức và Thủy Đức lần lượt đi ra, mà qua một hồi rất lâu Nhân Đức mới từ bên trong ra, sắc mặt Nhân Đức tựa hồ cũng không tốt lắm.

Hỏa Đức nhanh chóng chạy tới hỏi: “Sur huynh, Tam lão gọi huynh làm cái gì?”

“Ba ngày sau lập chương trừ, để cho huynh phụ trách việc này.” Nhân Đức cau mày nói ra: “Mà Tam lão còn kêu huynh nói chuyện này cho toàn bộ Thanh Dương địa giới, còn đưa huynh một danh sách khách mời.”

Hỏa Đức nhìn danh sách, phía trên hầu như đều là các đại môn phái các đại bang phái, chủ sự các đại gia tộc, không chút nào khoa trương, phàm là có người có mặt mũi của Thanh Dương địa giới hầu như đều trên danh sách.

“Mở tiệc chiêu đãi nhiều người ngoài như vậy, Tam lão đây là muốn lập người của Kim Đức làm chương trừ sao.”

“Có thể như vậy nhưng cũng chưa chắc, Tam lão mời được người của Cửu Hoa đồng minh.” Nhân Đức nhớ lại những lời Tam lão nói với mình, trầm ngâm một lát nói ra: “Ý của Tam lão e là...” Nhìn quanh hai bên một chút, sau đó bí mật truyền âm nói: “Huynh cảm thấy Tam lão nghĩ ba ngày sau mượn nhờ chuyện lập chương trừ thăm dò thái độ của Cửu Hoa đồng minh, từ đó hành sự tùy theo hoàn cảnh, để Kim Đức ra mặt nếu thành bọn họ liền lập người của Kim Đức, nếu không thành Tam lão có thể sẽ gia nhập vào Cửu Hoa đồng minh.”

“Cái này Tam lão nghĩ cũng quá đẹp rồi đó!” Hỏa Đức cười lạnh nói: “Thật biết không đếm xỉa người khác, không được! Lão tử đến tìm bọn họ nói một chút đây!”

Nói rồi, Hỏa Đức trực tiếp thả người nhảy vọt lên núi, bước vào cửa đá Tam lão đang ở bên trong thương nghị cái gì đó, nhìn thấy Hỏa Đức liền khiển trách: “Hỏa Đức, ngươi tới làm cái gì!”

“Bẩm sư thúc, con...”

Hỏa Đức còn chưa mở lời đã bị Vân Hạc chân nhân cắt lời: “Nếu như ngươi muốn ba người chúng ta lập tên họ Cổ kia làm chương trừ, vậy không cần mở miệng.”

“Vì sao?” Hỏa Đức sững sờ sau đó không phục nói: “Ba vị sư thúc xin nghe con nói, con dám cam đoan Cổ tiểu tử tuyệt đối có thực lực giúp phái Vân Hà chúng ta đứng lên lần nữa!”

“Có thực lực? Có thực lực gì?” Vân Hạc chân nhân hờ hững đáp lại: “Nếu như lập hẳn làm chương trừ, vậy sẽ đắc tội Kim Đức, phía sau Kim Đức có nhiều gia tộc như vậy, đắc tội hẳn tổn thất cực lớn với phái Vân Hà chúng ta, sau này không thể đặt chân vào Thanh Dương địa giới.”

“Cổ tiểu tử không phải người bình thường! Hắn có thể cứu vãn những tổn thất này, hắn nói thì có có thể làm được còn có Cửu Hoa đồng minh, hắn cũng sẽ không dễ trong mắt!”

Ba người bọn Vân Hạc lắc đầu, giống như hơi không kiên nhẫn.

“Hắn là...” Hòa Đức cắn răng một cái nói ra: “Được rồi, con kêu Cổ tiểu tử tới, các người tận mắt chứng kiến bản lĩnh của hắn như thế nào?”

“Không cần gấp, cũng không muốn gấp.” Vân Hạc chân nhân phát tay ra hiệu ngắt lời nói: “Thực lực của hắn như thế nào, chúng ta không biết cũng không muốn biết, đứng nói hắn là trúc cơ thất bại cho dù hắn là thiên tài trong thiên tài, là nhân trung chi long cũng không có cách chống lại Cửu Hoa đồng minh, một người chung quy là một người, thế lực đơn bạc cho dù là người luân hồi chuyển thế cũng không làm nên chuyện gì, đến lúc đó cũng chỉ liên lụy phái Vân Hà chúng ta.”

Hòa Đức muốn nói cái gì, chỉ là vừa mở miệng Vân Hạc chân nhân liền hét lên.

“Đủ rồi! Hòa Đức! Ngươi còn muốn náo loạn đến lúc nào, ngươi bao che tiểu tử họ Cổ tiểu tử đánh phết Mộc Đức, chúng ta còn chưa hỏi tội ngươi đừng có không biết tốt xấu! Cút ra ngoài!”

Mặc kệ là Vân Hạc chân nhân hay là Nhị lão khác cũng không chào đón Hòa Đức, cũng không phải là bởi vì Hòa Đức người này không đáng tin cậy, mà là bởi vì Hòa Đức biết chuyện xấu năm đó bọn họ làm.

“Hòa Đức, chuyện này nếu ngươi không muốn giúp đỡ, vậy hãy tiếp tục trở về nghiên cứu trận pháp của ngươi đừng có mù quáng tham gia.”

“Phái Vân Hà phái chúng ta không trông cậy vào ngươi hỗ trợ, nhưng ngươi cũng đừng liên lụy môn phái, nếu không đừng trách chúng ta trách phạt ngươi!”

“Trách phạt ta?” Hòa Đức đỏ lên mặt trừng trừng mắt quát: “Ba người lão tạp mao các ngươi có phải không vừa mắt lão tử từ lâu rồi đúng không? Sở lão tử nói chuyện xấu năm đó của các ngươi sao? Muốn giết lão tử?”

“Hòa Đức! Ngươi muốn chết!”

Năm đó chuyện xấu này chính là bóng ma trong lòng Tam lão phái Vân Hà vĩnh viễn không cách nào xóa đi được, giờ phút này thấy Hòa Đức lớn tiếng kêu như thế, Vân Hạc chân nhân đột nhiên vùng lên phát trần, một luồng linh lực mệnh môn linh lực ngưng diễn ra Hòa Đức kêu lên một tiếng đau đớn, bị văng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Chờ chết đi các ngươi

“Ba người các ngươi đồ khôn kiếp!”

Tính tình của Hòa Đức có tiếng là táo bạo, giờ phút này nhận một chương của Vân Hạc chân nhân, nếu không phải Thổ Đức chương môn và Nhân Đức ngăn lại, hắn không thể không đi lên liều với Tam lão bọn họ, dù vậy Hòa Đức cũng nổi trận lôi đình, chỉ vào Vân Hà Tam lão giận dữ hét: “Năm đó nếu như không phải lão tử thay các ngươi cầu xin, các ngươi đã chết ngủ hết hơn ba trăm lần từ lâu rồi!”

“Nghiệt chương!”

“Làm càn!”

Năm đó chuyện xấu kia là bóng ma trong lòng Tam lão không cách nào xóa đi được, cũng chính là nỗi đau không muốn bắt cứ người nào nhắc đến, tuy nói Tam lão tu luyện ngàn năm, đối mặt với chuyện này không cách nào giữ nổi bình tĩnh từng người đều thẹn quá hoá giận.

Thấy thế, Thổ Đức và Nhân Đức nhanh chóng đi cầu xin cho Hòa Đức.

“Ba vị sư thúc, Hòa Đức cũng suy nghĩ cho phái Vân Hà chúng ta mong ba vị sư thúc đừng tức giận!”

Vân Hạc chân nhân hừ lạnh một tiếng, hất phát trần lên xoay người sang chỗ khác khua tay nói: “Chúng tôi không muốn nhìn thấy hắn, Thổ Đức, Nhân Đức đem hắn về.”

Thổ Đức, Nhân Đức hai người ra hiệu muốn khuyên Hòa Đức trở về, thế nhưng Hòa Đức đâu chịu trở về, cắn răng trừng mắt Vân Hà Tam lão sau đó hít sâu một hơi, bình phục lửa giận trong lòng tận lực dùng động điệu nhẹ nhàng nói ra: “Ba vị sư thúc, mới vừa rồi là con không đúng, xin lỗi ba người ở đây, nhưng xin các người tin tưởng con một lần lập Cổ tiểu tử làm chương trừ đi, hắn thật sự có năng lực...”

Lời còn chưa dứt, Vân Hạc chân nhân liền hồ hững đáp lại: “Chẳng lẽ nói chúng ta nói chưa rõ sao? Vì kế thừa lưu truyền của phái Vân Hà, chúng ta không có thể lập người mà chỉ nghe từ miệng nhà người làm chương trữ.”

“Các ngươi...” Hòa Đức chịu đựng lửa giận lại nói: “Mọi người gặp hấn một lần trước rồi hãy định có được hay không?”

Vân Hạc chân nhân lãnh lãnh đậm đậm nói: “Không muốn gặp cũng không cần gặp, càng không cần thiết phải gặp, hấn thật sự có bản lĩnh cũng tốt bản lĩnh giả cũng được, chỉ là trúc cơ thất bại chúng ta không cách nào lập hấn làm chương trữ, thứ nhất là không thể phục chúng, thứ hai nếu chúng ta lập một người trúc cơ thất bại làm chương trữ, vậy sau này phái Vân Hà chúng ta sẽ biến thành trò cười của Thanh Dương địa giới, cười Vân Hà chúng ta không người.”

Hòa Đức phản bác: “Đã đến lúc này, còn cần mặt mũi gì chứ bảo vệ phái Vân Hà chúng ta mới là việc cần làm!”

“Chúng ta chính là vì bảo vệ phái Vân Hà mới không thể lập hấn làm chương trữ!” Vân Hạc chân nhân trừng hai mắt trầm giọng quát lên: “Ta cũng đã nói, nếu như lập hấn làm chương trữ sẽ đắc tội Kim Đức, đắc tội Kim Đức chính là đắc tội hơn phân nửa Thanh Dương địa giới, đến lúc đó phái Vân Hà chúng ta không những không cách nào đặt chân tại Thanh Dương địa giới, đồng thời cũng sẽ bị Cửu Hoa đồng minh chiếm đoạt!”

“Cổ tiểu tử nói qua hấn có thể làm được, mà con cũng tin tưởng hấn có thể làm được!”

“Đủ rồi! Chúng ta đã nói chuyện này một người căn bản không thể nào làm được, bản lĩnh lớn hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì, cho dù là người luân hồi chuyển thế cũng không được! Một người chung quy là một người, thế lực đơn bạc căn bản là không có cách chống lại Cửu Hoa đồng minh, không được là không được không có chỗ thương lượng.”

“Đi thôi! Chúng ta sẽ không cân nhắc!”

Tam lão Vân Hà hạ tối hậu thư, mà Hòa Đức nhắm mắt lại hít sâu một hơi, hấn cũng không tiếp tục thuyết phục, quay đầu bước đi lúc đi đến cửa đá, đột nhiên quay người trừng mắt Tam lão căn răng quát mắng nói: “Sớm biết lão tạp mao các ngươi không cần mặt mũi như thế! Năm đó lão tử sẽ không cầu xin cho các ngươi, ngày hôm nay lão tử nói cho các ngươi nghe, đừng cho mặt không muốn mặt, đến lúc các ngươi chờ chết lão tử trơ mắt nhìn các ngươi chết, lão tử cũng sẽ không chớp mắt!” Dứt lời, vèo một tiếng trực tiếp thả người nhảy xuống.

“Khốn kiếp!”

Tam lão Vân Hà tức không ít.

Hòa Đức đi rồi, Thổ Đức chương môn há hốc mồm, muốn nói cái gì chỉ là lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào, lác đầu cũng đi theo, hiện tại hấn đã mất hết tu vi dĩ là người sắp chết, mặc dù còn có danh hiệu chương môn, nhưng không còn ai đặt hấn vào mắt nữa lời nói ngay cả Kim Đức và Thủy Đức cũng không nghe, đừng nói đến tam lão Vân Hà.

“Nhân Đức, ngươi ở lại chúng ta còn có chuyện muốn ngươi làm.”

Nhân Đức cúi đầu đáp ứng.

Dưới ngọn núi, Hòa Đức cùng Thổ Đức hai người sóng vai đi Thổ Đức thở dài hỏi: “Sur đệ, hiện tại nên làm thế nào cho phải, chúng ta không cách nào nói ra thân phận của Quân Vương, mà Tam lão vì kế thừa lưu truyền của phái Vân Hà sợ là sẽ phải để cho Kim Đức ra mặt trước, nếu không được bọn họ chắc là sẽ gia nhập vào Cửu Hoa đồng minh.”

“Chỉ ba người lão tạp mao bọn họ? Còn vì kế thừa lưu truyền của phái Vân Hà?” Hòa Đức cười lạnh nói: “Năm đó ba người bọn họ vì có thể vượt qua thọ kiếp, ngay cả Viêm Dương chi tâm tổ sư gia phái Vân Hà chúng ta để lại đều nó đưa hết cho Cửu Hoa đồng minh, còn nói gì vì suy nghĩ cho phái Vân Hà, rõ ràng là vì mình!”

Nhắc đến Viêm Dương chi tâm, lửa giận trong lòng Hòa Đức không khống chế được mà từ từ bốc cháy lên bực tức nói: “Lúc độ kiếp giống như chó đi nịnh bợ Cửu Hoa đồng minh, bây giờ vượt qua thọ kiếp, lại muốn chống lại Cửu Hoa đồng minh! Ba lão tạp mao này thật không phải là đồ tốt lành gì.”

“Trời ạ...”

Thổ Đức thở dài nói: “Vậy tiếp theo chúng ta...”

“Ta suy nghĩ muốn cho Cổ tiểu tử ra mặt để ba lão tạp mao thưởng thức một chút bản lĩnh của hấn.”

“Không được, hoàn toàn không được.” Thổ Đức nhanh chóng nói: “Quân Vương đó là nhân vật thể nào, người mãnh khỏe thông thiên hấn có thể đáp ứng hỗ trợ chúng ta đã vô cùng cảm kích, sao lại có thể để Quân Vương tự hạ thân phận đi gặp Tam lão bọn họ, huống chi cao thủ bên Cửu Hoa đồng minh nhiều như mây cũng có người tài giỏi luân hồi, trong mắt Tam lão cho dù bản lĩnh của Quân Vương lớn hơn nữa cũng không thể chống lại, đến lúc đó Quân Vương lên cơn nóng giận nếu giết Tam lão, vậy thì...”

Nói rồi, Thổ Đức lại thở dài một tiếng: “Mặc dù sai lầm của Tam lão lớn, nhưng dù sao cũng là trưởng bối phái Vân Hà chúng ta.”

“Đúng vậy!”

Hòa Đức cũng thở dài, ai cũng nói quan lớn đề chết người, mà tại môn phái bối phận cao hơn một cấp cũng có thể đề chết người, người già từng sai chỉ

có thể khuyển, nhưng không thể đánh, lại không thể giết, nếu giết tất nhiên sẽ bị Quán thượng sư diệt tổ tên tuổi, đến lúc đó phái Vân Hà không có thanh danh, cũng sẽ bị người đàm cợt sống.

Sau khi trở lại vườn Linh Ẩn phía sau núi, Hòa Đức trông thấy Cổ Thanh Phong đang nằm ngửa trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, hần cân nhắc một chút sau đó nói rõ chuyện của Tam lão Vân Hà một lần.

“Cổ tiểu tử, chuyện này chính là như vậy ba lão già kia chuẩn bị xếp đặt yến hội, dường như đều mời người có mặt mũi của Thanh Dương địa giới tới, xem ra đang muốn vào ba ngày sau mượn cơ lâm ngày lập trữ, thăm dò thái độ của Cửu Hoa đồng minh một chút.”

Nơi này, Cổ Thanh Phong mặc một bộ áo trắng, nằm ngửa trên ghế xích đu hai chân bắt chéo, trên khuôn mặt lạnh lùng, thái độ thản nhiên mà hài lòng, có chút nhắm hai mắt, giống như đang dưỡng thần ngay sau khi Hòa Đức nói xong hần hỏi một câu: “Cái gì gọi là cho dù bản lĩnh lớn hơn nữa cũng không thể chống lại Cửu Hoa đồng minh, nghe có vẻ Cửu Hoa đồng minh rất ghê gớm sao?”

“Đầu chỉ ghê gớm, tuyệt đối được xưng tụng là vênh váo ngất trời.” Hòa Đức cũng không phải là một người sang trọng, tùy ý ngồi dưới đất bụng rượu ngon lên uống nói: “Chúa tể tứ phương địa giới không nói, chấp chương trăm ngàn môn phái cũng không nói, thiên tài bên trong đồng minh nhiều nói không rõ, cái gì bảo thể cái gì huyết mạch cái gì cần có đều có, những thiên tài này người này lợi hại hơn người kia, mấy năm trước Tề Yên địa giới có một vị thiên tài luân hồi chuyển thế, kết quả bị ba thiên tài của đồng minh hợp sức xóa bỏ.”

“Có đúng không..”

Cổ Thanh Phong có chút nghiêng cơ thể, bụng rượu ngon lên uống một ngụm hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Nghe nói bên trong Cửu Hoa đồng minh cũng có mấy thiên tài luân hồi chuyển thế.”

“Ồ?” Cổ Thanh Phong nhíu chặt lông mày lại nói: “Sau đó thì sao?”

“Cửu Hoa đồng minh cũng có vài người có tình trạng không khác với người lắm, ta nói tình huống không nói thân phận, mà là thực lực rất kinh khủng, mỗi người đều là hạng người có thể dời núi lấp biển.”

Cổ Thanh Phong ồ một tiếng nhưng không nói nữa.

“Còn có chính là... Cửu Hoa đồng minh có một cô gái có thể với ngài...” Hòa Đức có chút do dự, không biết nên nói hay không.

“Với ta thế nào?”

Hòa Đức gãi gãi đầu, lại đứng thẳng người lên nói: “Thôi đi, chuyện này ta không nói, đến lúc đó người tự nhìn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Rảnh rồi lười nhác

“Ba lão già chưa chết kia dường như muốn mời toàn bộ danh sĩ của Thanh Dương địa giới đến thiết yến, rõ ràng muốn đối nghịch với chúng ta.”

Cửu Hoa đồng minh, bên trong một tòa trang viên.

Thủy Đức khom người cúi đầu đứng ở đó, rất cung kính báo cáo tình huống, mà tại tòa lương đình đối diện một chàng trai tuấn đạt không nhiễm bụi trần đoạn chính ngồi ở đó, ánh mắt yên tĩnh đang nhìn bộ cò đen trắng trước mặt, hần cũng không đáp lại Thủy Đức, mà bụng tách trà lên để tới khóe môi, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, có lẽ là có chút không vừa ý lại buông tách trà xuống.

Thủy Đức len lén liếc một chút, châm chước một lát lại nói: “Thiếu chủ, đến lúc đó lập trữ, tất nhiên Mặc Long sẽ có một trận chiến với Văn Cảnh Sơn, tuy nói Mặc Long có tam thái thiên nhiên thủ hộ, trình độ kiếm phá cao lại có ngài ban cho Thanh Sương kiếm, thực lực rất mạnh nhưng Văn Cảnh Sơn kia thực lực cũng khá tốt, chỉ dựa vào việc hần là Tử Phù chân nhân, lại có tứ thái thiên nhiên thủ hộ, chân thân độc chiếm song trọng thái, mà trình độ võ công của hần ngày càng cao minh, so với Mặc Long chỉ cao hơn chứ không thấp hơn đến lúc đó nếu Mặc Long đánh thua...”

“Văn Cảnh Sơn... Ha ha.”

Chàng trai được xưng là Thiếu chủ tuấn đạt đọc tên của Văn Cảnh Sơn, lắc đầu cười nhạt nói khẽ: “Người tầm thường có thể một cảnh giới một thái thủ hộ đã là cao minh, còn hần lúc lập chân thân lập ra một song thái bảo vệ, thật sự khó có được...”

Thủy Đức thận trọng hỏi một câu: “Thiếu chủ, ngài cho rằng Mặc Long là đối thủ của Văn Cảnh Sơn không?”

“Mặc Long có phải là đối thủ của Văn Cảnh Sơn hay không không quan trọng.” Bụng tách trà Bạch Ngọc lên, chàng trai tuấn đạt lại để tới bên miệng,

khẽ thưởng thức một ngụm vẫn lắc đầu như cũ, lại buông tách trà xuống, lạnh nhạt nói: “Quan trọng là thái độ của ta.”

“Thái độ?” Thủy Đức không hiểu hỏi: “Thái độ gì?”

“Phái Vân Hà các người mượn ngày này thành ngày lập trừu mời đông đảo danh sĩ của Thanh Dương, đơn giản là muốn biết thái độ của ta thôi, thăm dò ta có dám chiếm phái Vân Hà trước mặt tất cả các danh sĩ của Thanh Dương địa giới hay không, ha ha...”

Khóe môi chàng trai tuấn dật nhếch lên một nụ cười nhẹ nói: “Theo bọn họ nghĩ chỉ là một lần dò xét, nhưng trong mắt ta... đây là một loại uy hiếp, một loại uy hiếp trắng trợn.”

Nâng tách trà lên, chàng trai tuấn dật lại nhấp một ngụm, lần này tựa hồ có chút hài lòng gật gật đầu, không chút hoang mang nói: “Nếu Tam lão Vân Hà các người đã muốn biết thái độ của ta, vậy ta sẽ để bọn họ tận mắt nhìn thấy.”

Vừa dứt lời, quân cờ màu đen trong tay chàng trai tuấn dật được đặt trên bàn cờ, thay vào một quân cờ màu trắng giữ vào lòng bàn tay, nhìn quân cờ màu trắng cười nói: “Quân cờ cuối cùng cũng chỉ là quân cờ, ở trên ván cờ còn có một chút giá trị, rồi đi thế cuộc chỉ là một hòn đá thôi.”

Cũng không thấy hắn có động tác gì, phất tay một cái quân cờ trắng trong lòng bàn tay liền tan thành mây khói.

“Bên Hỏa Đức, tên họ Cổ kia có hành động gì không?”

“Họ Cổ?” Thủy Đức lắc đầu cười nói: “Hỏa Đức đi xin qua Tam lão, hơn nữa còn kéo theo Thổ Đức chương môn, kết quả Tam lão cũng không đồng ý.”

“Mù lòa! Ngu muội! Không có thuốc chữa!” Chàng trai tuấn dật nhẹ nhàng thưởng thức trà thơm, khóe miệng mỉm cười nhàn nhàn nói: “Nếu như là ta, muốn chống lại Cửu hoa đồng minh, ta nhất định sẽ tuyển họ Cổ.”

Nghe câu ấy, Thủy Đức không khỏi sững sờ hỏi: “Vì sao? Chẳng lẽ Thiếu chủ cho rằng tên Cổ tiểu tử kia có tư cách chống lại Cửu Hoa đồng minh sao?”

“Không biết.”

Không biết?

Chuyện này càng khiến Thủy Đức nghi hoặc.

“Chính là bởi vì không biết, cho nên mới tuyển hắn.” Chàng trai tuấn dật buông chén trà Bạch Ngọc xuống, sau đó đứng người lên, lo lắng nói: “Mặc dù thế lực phía sau Kim Đức người đông thế mạnh, nhưng cũng chỉ thế thôi muốn chống lại đồng minh, dựa vào nhiều người cũng không thể thực hiện được, đáng tiếc đáng tiếc Tam lão Vân Hà các người không biết đạo lý này, trong lòng của bọn họ còn ôm lấy một tia huyền tưởng, tưởng rằng Đồng Minh hội bận tâm chuyện bị toàn bộ thế lực Thanh Dương địa giới phản đối, không dám động thủ với phái Vân Hà...”

“Ha ha...”

Chàng trai tuấn dật chấp tay đứng đấy, hai mắt vẫn như cũ nhìn bàn cờ trắng đen nói: “Nhưng đây chỉ là bọn họ nghĩ mà thôi, đồng minh đã liệt phái Vân Hà vào điển hình từ lâu rồi, hoặc là quy thuận, hoặc là diệt trừ tuyệt đối không có khả năng thứ ba, ngược lại là tên... họ Cổ...”

Thấy chàng trai tuấn dật nhíu mày trầm tư, Thủy Đức rất buồn bực tại hắn nghĩ bản lĩnh của Thiếu chủ, căn bản không thể lo sợ tên họ Cổ kia, nhện không được nhắc nhở: “Thiếu chủ, trên người tiểu tử họ Cổ không có hơi thở trực, cũng không phải là người luân hồi chuyển thế, huống chi... cho dù là người luân hồi chuyển thế nhưng có thể làm gì chứ?”

Đúng thế.

Có thể làm gì chứ?

Cửu Hoa đồng minh cũng không phải không giết qua người luân hồi chuyển thế, Thủy Đức không biết rốt cuộc Thiếu chủ đang lo lắng cái gì.

“Nếu như hắn là người luân hồi chuyển thế, ta tuyệt không lo lắng ta không để người luân hồi chuyển thế vào mắt, đồng minh càng không, nhưng...”

Lời nói xoay chuyển, chàng trai tuấn dật lại dùng quân cờ màu đen thay vào quân cờ màu trắng nói: “Nhưng chính vì hắn không phải là người luân hồi chuyển thế, cho nên ta mới lo lắng.”

“Vì sao?”

Dù thế nào Thủy Đức cũng nghĩ không thông, ngay cả người luân hồi chuyển thế Thiếu chủ cũng không để vào mắt, cái kia còn có gì lo lắng chứ?

“Ta đã cho người cẩn thận điều tra qua, cái gì cũng tra không được hắn tựa như trống rỗng xuất hiện, hoàn toàn trống không, toàn bộ khu vực rộng lớn Tây Bắc cương vực không có bất cứ manh mối gì liên quan đến hắn.”

Khóe miệng của chàng trai tuấn dật không biết thu hồi ý cười từ lúc nào, có chút nhắm mắt lại giống như đang suy tư điều gì đó, nói: “Ta không thích thần

bí, càng không thích không biết cuộc đời ta ghét nhất chính là người thần bí lại không biết gì cả.”

Thủy Đức không trả lời, hần cảm thấy Thiếu chủ quá lo lắng, đương nhiên câu này dù thế nào hần cũng không dám mở miệng nói.

Sau một lát, giọng nói của chàng trai tuấn dật truyền đến.

“Trở về đi, ba ngày sau ta sẽ đích thân dẫn người tiến về phái Vân Hà.”

Đợi sau khi Thủy Đức rời đi.

Chàng trai tuấn dật nói: “Dò xét thế nào rồi?”

Một lão già áo xám xuất hiện đột nhiên xuất hiện, lão già cúi đầu giống như không biết nên đáp lại ra sao.

Hả?

Chàng trai tuấn dật mở mắt ra, trong mắt xẹt qua một vòng nghi hoặc hỏi: “Người bị phát hiện?”

“Thiếu chủ xin yên tâm, lão nô cũng không bị phát hiện, chỉ là...” Giọng nói của lão già có chút khàn khàn, nói: “Chỉ là... lão nô ẩn núp tại vườn Linh Ân sau núi hơn mười ngày luôn bị mật quan sát, Cổ Thanh Phong cũng không có chỗ nào bình thường, đã không phải là người luân hồi chuyển thế cũng không phải là người đoạt xá trùng sinh, trên cơ thể cũng không linh khí đặc biệt gì cả, rất bình thường, rất phổ thông. Cũng có chút không giống người trúc cơ thất bại...”

“Ồ?” Chàng trai tuấn dật khẽ ồ một tiếng, roi vào trong trầm tư.

“Về phần nhục thân của hần sao lại mạnh mẽ như vậy, lão nô này... lo lắng bị hần phát giác, cho nên cũng không dám tiếp cận.”

“Mỗi ngày hần đều làm cái gì?”

“Làm cái gì?” Khuôn mặt trải qua gian nan vất vả của lão già không khỏi toát ra nụ cười khổ nói: “Hần không làm cái gì cả, mỗi ngày ngoại trừ đi ngủ chính là uống rượu, hoặc là phơi nắng thỉnh thoảng đi trồng chút vườn điểm linh, tưới hoa, còn đùa giỡn với mấy nữ đệ tử.”

“Ồ?”

Nghe lão già nói như vậy, chân mày chàng trai tuấn dật nhíu càng chặt hơn lại hỏi: “Lời nói hành động của hần như thế nào?”

“Vô cùng...” Lão già giống như đang suy nghĩ làm thế nào để hình dung tên cổ quái kia, nghĩ một hồi thốt ra hai chữ: “Tùy ý.”

“Tùy ý?”

“Tùy ý.” Lão già giải thích nói: “Không có sự nghiêm nghị của người quyền vị, cũng không có sự lạnh nhạt trải qua gian nan vất vả, không có khí thế của người tung hoành, cũng không có sự cuồng ngạo không ai bì nổi, cũng không phải người kiêu hoành phách lối, từ lời nói cử chỉ của hần, lão nô thực sự nhìn không ra hần là ai, mà...”

Dừng một chút, lão già lại nói: “Mà căn cứ theo lão nô quan sát mấy ngày nay, hần nằm thì tuyệt đối không ngồi, có ngồi thì tuyệt đối không đứng có đứng thì tuyệt đối không đi, có thể nói một chữ, hần tuyệt đối không nói hai chữ...”

Nói rồi, lão già thở dài nói: “Lão nô duyệt qua vô số người, chưa bao giờ thấy qua người nào lười nhác như hần, thật sự là rảnh đến tận xương tủy lười cũng lười đến tận xương tủy...”

“Haha...”

Chàng trai yên lặng cười một tiếng, cười có chút kì lạ sau đó lại hỏi: “Liên quan tới chuyện lập trụ của phái Vân Hà, hần có nói gì không?”

“Ngược lại là nói một chút, khiến lão nô nhớ kĩ nhất chính là... Hòa Đức hỏi hần có cần chuẩn bị một chút hay không.”

“Hần đáp thế nào?”

“Hần nói...hần nói...nói một câu rất cổ quái, hần nói có cái đếch gì cần phải chuẩn bị, toàn ruồi muỗi khỏi phải lo.”

Bạn đang đọc truyện *Tôn Thượng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.